

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

3 3433 00034379 2

Ευδα

ΜΗΝΑΙΟΝ
ΤΟΥ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Περιέχον ἅπασαν τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ Ἀκολουθίαν
Διορθωθὲν τὸ πρὶν ὑπὸ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ,

Καὶ παρ' αὐτοῦ αὐξηθὲν τῇ τοῦ Τυπικοῦ προσθήκῃ
κατὰ τὴν διατάξιν τῆς Ἁγίας

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,
ἩΣ Τῆ ΕΓΓΡΑΦῶ ΑΔΕΙΑ

Ἀναθεωρηθὲν καὶ ἀκριβῶς ἐπιδιορθωθὲν.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΝΔΕΚΑΤΗ.

ΒΕΝΕΤΙΑ
ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
Ο ΦΟΙΝΙΣ
1889

-4594-

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ

Τ Η Σ

ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΜΗΝΑΙΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΣ (1).

Οί πρό δύο ἤδη ἐτῶν τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἑλληνικῆς ταύτης Τυπογραφίας ἀναλαβόντες, κατὰ τὸ ἱερὸν αὐτῶν χριστιανικὸν χρέος, σπεύσαντες ἐξητήσαντο, ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν των, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπ' αὐταῖς ἀδειαν καὶ εὐλογίαν, ἐφ' ᾧ καὶ ἠξιώθησαν κατὰ καιροὺς δύο Πατριαρχικῶν γραμμάτων, ἐνισχυόντων καὶ παροτρυνόντων οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὀδηγούντων ὡς πρὸς τὴν ἐκτύπωσιν ἢ ἀνατύπωσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων ἐξ ἀμφοτέρων δὲ τῶν γραμμάτων τούτων φέρομεν πρὸς πληροφορίαν σου, ᾧ φίλτατε Ἀναγνώστα τὰς εἰς τὸ προκείμενον καταλλήλους μόνον ἐφεξῆς περικοπὰς.

Πε ρ ι κ ο π ῆ

Πατριαρχικοῦ γράμματος τῆς 14 Δεκεμβρίου τοῦ 1850 ἔτους πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἑλληνικῆς Τυπογραφίας τοῦ Φοίνικος.

• Ὅθεν καὶ διὰ τῆς παρουσίας Πατριαρχικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς πέμπομεν τῇ ἐντιμότητί σας
• τὰς ἐγκαρδίους ἐκκλησιαστικὰς ἡμῶν εὐχὰς καὶ εὐλογίας, ἐπευχόμενοι ὑμῖν ἐνίσχυσιν ἀνω-
• θεν, καὶ εὐόδωσιν ἐν τοῖς ἔργοις ὑμῶν, καὶ πρόοδον ἀγαθὴν τοῦ κοινωφελοῦς ἡμῶν
• Καταστήματος, ἐν ὑγείᾳ ὑμῶν κατὰ τὸν διπλοῦν ἄνθρωπον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Τυπογραφία
• αὕτη, ἀνέκαθεν καταγινομένη εἰς τὴν ἐκτύπωσιν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, φαίνεται πως
• ἀναφερομένη σχετικῶς καὶ πρὸς τὴν ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας ὑπάρχετε
• γνήσια τέκνα καὶ ὑμεῖς οἱ ταύτην ἔχοντες διιθῆναι, ἐνεκρίναμεν ἐν τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἵνα
• δώσωμεν ὑμῖν καὶ ὀδηγίας τινὰς ὡς πρὸς τὴν ἐκτύπωσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, ὥστε
• καὶ ἡ προθυμία καὶ ὁ ζῆλός σας νὰ διατελῇ ἀνεπίληπτος καὶ σύμφωνος μὲ τὸ πνεῦμα τῆς
• Ἐκκλησίας, καὶ ἡ ὑπόληψις τοῦ Καταστήματός σας νὰ προβαίῃ περικαλυπτομένη καὶ διὰ
• τῆς Ἐκκλησιαστικῆς προστασίας καὶ τῆς εὐαρεστήσεως· καθότι δὲν σὰς λανθάνει, ὅτι πολλὰ
• καὶ παροράματα ἐννοιῶν διαφόρων, καὶ λάθη τυπογραφικὰ, τὰ ὅποια παρεισέφρησαν ἐν
• αὐτοῖς ἐκ τῆς συνεπειᾶς τῶν παρελθόντων χρόνων καὶ περιστάσεων, ἤδη χρήζουσιν ἐκκαθα-
• ρίσεως βαθμηδὸν καὶ κατὰ τὴν τῶν πραγμάτων ὑπαγόρευσιν, πολλὰ δὲ θεωροῦνται καὶ
• ἀσυγχώρητα ὅλως. Τούτου ἕνεκα ἡ ἐντιμότης σας θελετε ἔχει πρῶτιστον ὄρον τῆς ἐκτυπώ-

(1) Ἀντίκει εἰς τὴν Δευτέραν ἔκδοσιν.

- » σεως παντός γενικῶς βιβλίου καινοφανοῦς τὴν ἀποφυγὴν προσβολῆς τινος καὶ προσκρούσμα-
- » τος πρὸς τε τὴν ἱεράν ἡμῶν Ὑψηλοῦσαν, πρὸς τὴν ἠθικὴν, καὶ πρὸς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν.
- » Εἰς δὲ τὰ τῆς ἱεράς ἡμῶν Ἀκολουθίας βιβλία, ὅταν μετατυπῶνται, νὰ γίνηται ἡ πρέπουσα
- » καὶ ἀκριβοῦς προσοχὴ, κτλ. »

Περίκοπη

ἐτέρου Πατριαρχοῦ γράμματος τῆς 19 Ὀκτωβρίου τοῦ 1851
πρὸς τὴν αὐτὴν Διεύθυνσιν.

- « Ἐλάβομεν εὐμενῶς τὸ σταλὲν ἡμῖν υἱικὸν γράμμα σας, καὶ εἶδομεν ὅσα ἐν αὐτῷ συμειοῖτε
- » περὶ τῆς εἰς ἀνατύπωσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων καταβαλλομένης προσοχῆς σας.
- » Ὅθεν ἐπαινέσαντες ὑμᾶς ὡς εἰκός, δὲν λείπομεν ἀπαντῶντες νὰ ὑπομνήσωμεν ὑμῖν ὅσα καὶ
- » προλαβόντως ὑπηγορεύσαμεν, ἵνα δηλαδὴ ἐν τῇ ἐκτυπώσει τῶν προεκδεδομένων Ἐκκλησια-
- » στικῶν βιβλίων τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, ὡς προεδηλώσαμεν ὑμῖν, προσέχητε ὥστε νὰ διορ-
- » θοῦνται μόνον τὰ τυπογραφικὰ λάθη, καὶ ἄλλα παροράματα, χωρὶς νὰ παραλλάττηται τὸ
- » πρωτότυπον, κτλ. ».

Οὕτω λοιπὸν ταῖς εὐχαῖς καὶ τῇ ἀδείᾳ τῆς Ἐκκλησίας ἐφωδιασμένοι, καὶ τοῖς ἱεροῖς Αὐ-
τῆς ἐντάλμασι χρεωστικῶς ὑπακούοντες, ἐπεχειρήσαμεν διεκπεραιώσαντες ἐν τῷ διαστήματι
τῶν δύο τούτων ἐτῶν τὴν ἀνατύπωσιν οὐκ ὀλίγων ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων τῶν ἱερῶν
ἡμῶν Ἀκολουθιῶν, οἷον τοῦ Ἀνθολογίου, Εὐχολογίου τοῦ Μεγάλου, τῆς Παρακλητικῆς, τοῦ
Ἀποστόλου, Ὁρολογίου τοῦ Μεγάλου, κτλ. Ἰδόντες δὲ τὴν χρεῖαν καὶ δευτέρας ἐκδόσεως τῶν
Μηναιῶν, καθότι ἡ πρώτη, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου μὲν Βαρθολομαίου τοῦ Κουτλουμουσιανοῦ
διορθωθείσα, ἐκ δὲ τῶν τοῦ Φοίνικος πιεστηρίων δημοσιευθεῖσα πρὸ ἐτῶν ἐννέα, ἐξέλιπεν ἤδη,
δὲν ἐδειλιάσαμεν οὐδ' εἰς αὐτοῦ τοῦ πολυδαπάνου καὶ πολυμόχθου ἔργου τὴν ἐπιχείρησιν καὶ
ἰδοὺ ἔχεις πάλιν, ὡς Ἀναγνώστα, ἐκ τῶν αὐτῶν πιεστηρίων τοῦ Φοίνικος δευτέραν τῶν Μηναιῶν
ἐκδοσιν, ὑπερέχουσαν τῆς πρώτης οὐ μόνον κατὰ τὸν ἐξωτερικὸν ὠραϊσμόν, ἀλλὰ, τὸ οὐσιωδέ-
στερον, καὶ κατὰ τὸ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀκριβὲς τῆς διορθώσεως, περὶ ἧς λέγομεν ὀλίγα, ἵνα μὴ
φανῶμεν ἀθασίστως πως καυχώμενοι, ἢ παραμορφοῦντες τὰ πράγματα.

Καὶ τοι μὲν ἀφ' ἐνὸς σέβας οὐ τὸ τυχὸν ἀπονέμοντες εἰς τὴν μνήμην τοῦ αἰοδίδμου σοφοῦ
ἀνδρός, τοῦ κατὰ τὴν πρώτην ἐκδοσιν, ὡς εἴρηται, τὰ Μηναιῶν διορθώσαντος, ἀφ' ἐτέρου δ' ὁμως
κατὰ τὸ χρέος τὸ παρὰ τῆς πανσεβάστου Μητρὸς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐπιβλη-
θέν εἰς ἡμᾶς, ἀκριβεῖ καὶ ἀπαραιτήτῳ χρώμενοι προσοχῇ εἰς τὴν ἀνατύπωσιν, ἀναθεωρήσαν-
τες μετὰ πάσης ἐπιμελείας ὀλοκλήρον καὶ τῶν δώδεκα Μηναιῶν τὴν σειρὰν, καὶ παραβαλόντες
αὐτὰ πρὸς ἄλλας ἀρχαιοτέρας ἐκδόσεις, καὶ ἐξαιρέτως πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1843
τῇ ἐγκρίσει καὶ ἐπικυρώσει τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας ἐκτελεσθεῖσαν, ἀπηντήσαμεν ἀπροσδοκή-
τως, ἐκτὸς τῶν τυπογραφικῶν σφαλμάτων (τὰ ὅποια βιβλίον οὕτως ὀγκῶδες καὶ πολύτομον
εἶναι ἀδύνατον νὰ διαφύγη)· πλῆθος ἄλλο οὐ μόνον παροραμάτων λέξεων τε καὶ ἐννοιῶν, ἀλλὰ
καὶ ἐλλείψεων οὐκ ὀλίγων φράσεων τε καὶ ὀλοκλήρων τροπαρίων· πράγμα πάντῃ ἀλλότριον
καὶ ἀντιφάσκον εἰς τε τὴν βιβλίαν ἐκκλησιαστικὴν πολυμαθεῖαν, καὶ εἰς τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα
ἀτενῆ προσοχὴν καὶ ἀκριβεῖαν τοῦ μακαρίτου Κουτλουμουσιανοῦ, καὶ μόνον ἀποδοτέον ἢ εἰς
τὸ τότε πολυάσχολον τοῦ ἀνδρός, ὡς αὐτὸς οὗτος εἰς τὸν Πρόλογον τῆς πρώτης ἐκδόσεως
ὁμολογεῖ, ἕνεκα τοῦ διδασκαλικοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος, ἢ καὶ εἰς τὴν τότε βίαν ἴσως τοῦ Τυ-
πογράφου, ὥστε ὡς ἐκ τούτων τῶν αἰτιῶν δὲν ἔμενεν ἀναμφιβόλως εἰς τὸν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει

ἀγαθὸν διορθωτὴν ὁ ἀπαιτούμενος πολὺς καὶ ἥσυχος καιρὸς εἰς τὴν μετὰ πάσης ἀκριβείας ἀναθεώρησιν τῶν προδιορθωθέντων.

Ἐκ τῶν πολλῶν τούτων ἠλλείψεων καὶ παροραμάτων ὀλίγα τινα μόνον, πρὸς ἀπλήν τοῦ Ἀναγνώστου περιέργειαν, καταχωρίζομεν ἐνταῦθα, ὅποια τὰ ἐφεξῆς.

Εἰς τὸν Νοέμβριον, διορθώθησαν

Σελ.	17.	Στήλ. α.	Στίχ. 39.	« νυμφῶνος »	ἀντὶ τοῦ πρότερον « συμφώνως »
»	43.	» α.	» 13.	« Σατὰν ὁ δόλιος »	ἔλειπε παντελῶς
»	52.	» β'.	» 24.	« καθόδου σου »	ἀντὶ τοῦ πρότερον « καθέδρας σου »
»	62.	» α.	» 5.	« σμικρυνθέντας »	» » » « μακρυνθέντας »
»	69.	» β'.	» 15.	« ἐνοικήσας σοι »	» » » « κατοικήσας σοι »
»	161.	» α.	» 19.	« τρίβον »	ἔλειπε παντελῶς
»	168.	» β'.	» 15.	« καὶ παράφρονα »	ὡσαύτως

Εἰς τὸν Δεκέμβριον, διορθώθησαν

Σελ.	42.	Στήλ. α.	Στίχ. 26.	« Ξυρῶ πειρασμῶν »	ἀντὶ τοῦ πρότερον « Ξηρῶ πειρασμῶ »
»	149.	» β'.	» 9.	« τὴν διάνοιαν ἔχθσαν »	» » » « τὸν ἀνέσπερον Ἥλιον »
»	149.	» α.	» 34.	« πωρωθεῖς »	» » » « πορευθεῖς »
»	161.	» α.	» 20.	« ἔδεται »	» » » « ἴδετε »
»	178.	» β'.	» 48.	« καθαιρούμενος »	» » » « δυναμούμενον »
»	233.	» α.	» 10.	« ἐν τῇ Μονῇ σου »	» » » « ἐν τῇ σῇ μνήμῃ »

Εἰς τὸν Ἰανουάριον, διορθώθησαν

Σελ.	21.	Στήλ. α.	Στίχ. 2.	« περιήχησας »	ἀντὶ τοῦ πρότερον « περιήστραψας »
»	147.	» β'.	» 17.	« ὄβρυζότερος »	» » » « εὐριζότερος »
»	155.	» α.	» 29.	« τοῦ Χριστοῦ »	» » » « τοῦ ἐχθροῦ »
»	170.	» β'.	» 22.	« διαδόσεως »	» » » « διαθέσεως »
»	196.	» β'.	» 20.	« ἡ γενομένη »	» » » « ἡγιασμένη »
»	204.	» α.	» 40.	« τῆς πάντων σωτηρίας »	» » » « τοῦ λάμπαντος Ἥλιου »

Ἐλλείψεις δὲ Τροπαρίων ὑπῆρχον εἰς τοὺς Κανόνας, κολλοβοῦσαι μάλιστα τὰς Ἀκροστιχίδας καὶ ἐκ τούτων πολλοὺς ἀνεπληρώσαμεν, ὡς

τὸν δεῦτερον τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου τῇ 16 Ἰανουαρίου.

τὸν τῆς Θεοτόκου, τῇ 30 Ἰανουαρίου, μετὰ προσθήκης καὶ τῆς Ἀκροστιχίδος ἀποσιωπωμένης τὸ πρότερον.

τὸν πρῶτον τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου τῇ 7 Δεκεμβρίου.

τὸν τῶν Ἁγίων Νηπίων, τῇ 29 τοῦ αὐτοῦ.

τὸν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πέτρου, Διονυσίου, κτλ. τῇ 18 Μαΐου.

τὸν τοῦ Ἁγίου Πατρικίου, τῇ 19 Μαΐου.

τὸν τοῦ Ἁγίου Θαλλελαίου, τῇ 20 Μαΐου.

καὶ ἄλλους οὐκ ὀλίγους. Πολλὰ δὲ καὶ τῶν Συναξαρίων ἐν μέρει διωρθώσαμεν καὶ ἐσαφηνίσαμεν, ἀσαφῆ τὸ πρότερον ὄντα καὶ σχεδὸν ἀκατάληπτα. Τὸ ὅλον δὲ τῶν ἐλλείψεων καὶ παροραμάτων τούτων, ἔχοντες ἤδη εἰς χωριστὸν καὶ ἱκανῶς ὀγκῶδες παράρτημα συνηγμένον, ἐμελετῶμεν νὰ τυπώσωμεν ἐν τῷ τέλει τοῦ Αὐγούστου μηνός, ἀλλ' ἀναβάλλοντες ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἴσως πράξωμεν τοῦτο εἰς τὸ ἐφεξῆς. Προσθέτομεν δὲ μόνον ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀνεπληρώσαμεν, καὶ τὰ παροραθέντα διωρθώσαμεν, οὐκ αὐθαιρέτως κατὰ τὴν ἡμετέραν κρίσιν καὶ ἀρέσκειαν, ἀλλ' ὀδηγὸν ἔχοντες πρὸ πάντων τὴν προμνησθεῖσαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκδοσιν τοῦ 1843, οὕσαν συνοδικῶς ἐγκεκριμένην καὶ ἐπικεκυρωμένην, ἐξ ἧς τὰ πάντα σχεδὸν ἐδανείσθημεν.

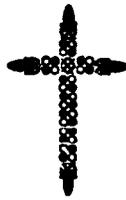
Ἄλλ' ἄρα γε τὸ ἡμέτερον τοῦτο ἔργον εἶναι ἀνελλιπὲς καὶ κατὰ πάντα τέλειον; μὴ γένοιτο ἵνα ὑποπέσωμεν εἰς τοιαύτην ἔλεεινήν καὶ ἀλλόκοτον οἴησιν! Τοῦτο μόνον μετὰ πάσης πεποιθήσεως βεβαιοῦμεν σε, ὡς Ἀναγνώστα, ὅτι ἡ δευτέρα τῶν Μηναιῶν Ἐκδοσις, ἕνεκα τῶν προεπιτεθέντων αἰτιῶν, εἶναι καὶ πληρεστέρα, καὶ ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβεστέρα ὅλων τῶν προλαβουσῶν Ἐκδόσεων.

Ἐρρώσο.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝ. ΤΥΠΟΓΡ. ΤΟΥ ΦΘΙΝΙΚΟΣ.

ΠΑΝΣΕΒΑΣΤΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗ ΜΗΤΕΡ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΑΓΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ (*)

Δίκαιον ὄμαι καὶ ὄσιον ἅμα, **Μ**ῆτέρ μου Σεβασμιωτάτη, **Σ**οὶ μόνῃ, καὶ οὐκ ἄλλῳ τινί, προσάγειν, καὶ **Σ**οὶ ἀνατιθέναι ὀφείλεται παντὶ Ὁρθοδόξῳ πᾶν ὃ, τι ἱερόν, μικρόν ἢ μέγα, ἐκπονεῖται, καὶ τοῖς **Σ**οῖς ὅπωςδήποτε προτίθεται τέκνοις. Πολλῷ δὲ μᾶλλον ἐμοὶ ὀφείλεται **Σ**οὶ μόνῃ προσαγαγεῖν καὶ ἀναθεῖναι ταυτασί τὰς δευτερεῖς δέλτους· τὰς βίβλους φημί τῶν δώδεκα μηνῶν, τὰς ἐν χρήσει παρὰ ταῖς ἀπανταχοῦ τῶν Ὁρθοδόξων ἱεραῖς **Ε**κκλησίαις οὖσας, ἐπισκευασθείσας πως, ἐνὶ τῶν τοῦ **Κ**λήρου ἐλαχίστῳ μὲν, ἀλλ' ὅμως χάριτι **Χ**ριστοῦ εἶναι λαχόντι. Πολλῶν γὰρ ἐν αὐταῖς σφαλμάτων παρεισφρησάντων ἐν ταῖς διαφόροις κατὰ καιροῦς ἀνατυπώσεσι, καὶ τῆς λέξεως πολλαχοῦ διαφθοραίσης, καὶ τῆς ἐννοίας ἀλλοιωθείσης ἔκ τε προσθήκης καὶ ἀφαιρέσεως καὶ μεταβολῆς κατ' ἄγνοιαν ἢ παραδρομὴν ἐπισυμβάσης, ναὶ μὴν καὶ αὐτοῦ τοῦ μουσικοῦ ρυθμοῦ χωλάναντος ἐν τισιν, ἐπέταξας ἐμοὶ τῷ ἐλαχίστῳ καὶ προτρέψω, **Μ**ητρός ἀναμφιλέκτῳ δικαιοῦματι, ἀναβαλεῖν τὰς βίβλους ταύτας, ἀναθεωρῆσαί τε καὶ ἐπιδιορθώσασθαι, ὅση μοι δύναμις, εἴτις καὶ ἐμοὶ τοῦ τιοῦτου δύναμις χάριτι **Θ**εοῦ· καὶ μέσα δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅσα πρόχειρα καὶ δυνατὰ, εὐθύς ἐχορήγησάς μοι, ὑπαλείφουσα διὰ τούτων ἐμοῦ τὸ πρόθυμον. Ἐγὼ γὰρ δοῦλος **Σ**ός καὶ μέλος ἐλάχιστον ὑπάρχων ἐξ αὐτῆς μου γεννήσεως, καὶ ταῖς **Σ**αῖς αἰεὶ ὑπέικειν ἐτοίμως ἔχων ἐπιταγαῖς, **Σ**ὴν ἠγοῦμαι φωνὴν, καὶ **Σ**ὴν **Μ**ητρικὴν ἐπιταγὴν, πᾶν τὸ διὰ στόματος τῶν ἐν **Σ**οὶ **Δ**εῖω ἐλεῖ κανονικῶς **Π**ατριαρχευσάντων ἐμοὶ τε καὶ παντὶ Ὁρθοδόξῳ ἐπιταττόμενον· καὶ παρήκοον κηρύττω, καὶ ταῖς ποιναῖς τῆς παρακοῆς ὑπεύθυνον, πάντα τὸν μὴ ἐτοίμως ἐπόμενον ταῖς ἱεραῖς ἐπιταγαῖς τῆς τιαύτης ἱερωτάτης αὐτοῦ **Μ**ητρός. Ἰδοὺ γὰρ, τὸ ἱερόν φησι λόγον, ἀκοὴ ὑπὲρ **Θ**υσίαν ἀγαθὴν· καὶ, ἀκοὴ ζωὴ, καὶ **Θ**άνατος παρακοῆς.

(*) Ἡ παροῦσα Προσφώνησις ἀνήκει εἰς τὴν πρώτην Ἐκδόσιν.

Τῇ Σῇ τοίνυν κἀγὼ, κατ' ὀφειλὴν ἀπαραίτητον, ὑπήκουσα ἱερᾷ ἐπιταγῇ, ὑπακούσας εὐπειθῶς εἰς τὸ προσταχθέν μοι ὑπὸ τεσσάρων κατὰ συνέχειαν Σῶν Πατριαρχῶν, καὶ ἐμοὶ Πανσεβάστων· Πείθεσθε γὰρ, ἐπιτάττει κἀμοὶ ἡ Ἀποστολικὴ ἐντολή· Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπείκετε.

Φέρων τοιγαροῦν ἔδωκα ἑμαυτὸν τῷ ἔργῳ, καὶ διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου, καὶ τοι ταῖς τοῦ γήρατος ἀσθενείας κατατρυχόμενος, καὶ τῇ ἐκπληρώσει τῶν τῆς διδασκαλικῆς καὶ διευθυντικῆς καθέδρας χρεῶν ὑποβεβλημένος, καὶ οὐ μικρὸν ἀπασχολούμενος, ἀλλ' ὅμως ταῖς Σαῖς ἐνισχυόμενος εὐχαῖς, ἤγαγον αὐτὸ εἰς πέρας τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι. Ὅπως δὲ ἐπεχείρησα τῷ ἔργῳ τούτῳ, ὅπως τε ἐξετέλεσα, καὶ τίσι βοηθήμασιν ἐχρησάμην ἀπ' ἀρχῆς αὐτοῦ μέχρι τέλους, ταῦτα πάντα ἐκτίθενται λεπτομερῶς ἐν τῷ ἐφεξῆς Προλόγῳ. Καὶ εἴτις μὲν διόρθωσις ἐγένετο κανονικωτέρα ἐν τε τῇ λέξει, καὶ τῇ φράσει, καὶ τῷ ρυθμῷ καὶ ταῖς ἐννοίαις, ὅσαι οὐκ οἶδ' ὅπως, συνέβησαν εἶναι συγκεχυμέναι καὶ ἀσαφεῖς, τούτου τῷ Θεῷ χάρις· οὐκ ἐμὸν γὰρ, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ δόντος Θεοῦ, καὶ τὸ δυνηθῆναι χορηγησαμένου. Εἰ δέ τι καὶ ἔσφαλται τῷ Τυπογράφῳ ἢ τὴν ἐμὴν διέφυγε γνῶσιν, τοῦτο τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας παρακολούθημα· τὸ γὰρ μηδὲν ἀμαρτεῖν, ὁ σοφὸς φησι λόγος, καὶ πάντα κατορθοῦν, τοῦτο Θεοῦ μόνου.

Διὸ δὴ, συγγνωμονοῦσά μοι τὰ τῆς ἀσθενείας ταύτης ἐλλείμματα, Μῆτερ ἐπιεικιστάτη, δεῦξαι εὐμενῶς, ὥσπερ ἄλλων πολλῶν, καὶ τοὺς ἐμοὺς τουτουσί πόνους, τοῖς Σαῖς παρατιθεμένους ἱεροῖς ποσίν, εἴξαντος προθύμως τοῖς Μητρικαῖς Σοῦ ἐπιταγαῖς, καὶ τὸ δυνατόν ἀόκνως ἐκτελέσαντος. Καὶ ἐπιδαψιλευσαμένη κἀμοὶ ταῖς Σαῖς εὐλογίας, εὖξαιό μοι ἔλεος παρὰ Θεοῦ, ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον. Εὖξαιο ναί, Μῆτερ φιλοστοργοτάτη, εὖξαιο, ταῦτα κἀμοὶ, τῷ Σοὶ διατελοῦντι δούλῳ εὐτελεῖ, καὶ ὑπηκόῳ τέκνῳ.

αωμγ. κατὰ μῆνα Φεβρουάριον.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΩ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΩ
ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΩ.

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ (*)

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΤΩΝ ΜΗΝΑΙΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΣ.

ΦΙΛΑΤΑΤΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑ.

§. 1. **Ε**νδεκα ἔτη σχεδὸν εἶναι ἤδη, ἀφ' ὅτε ἤρχισεν νὰ γίνεταί ἐπαισθητὴ ἡ τῶν Μηναιῶν ἑλλειψίς· καὶ ὁ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἰς τὸν Οἰκουμηνικὸν ἑνδιαπρίπων Σρόνον, Παναγιώτατος κύριος Κωνσταντῖος Α'. ὁ ἀπὸ Σιναίου, ἔλαβε πατριαρχικῶς τὴν ἀνήκουσαν φροντίδα περὶ τῶν ἱερῶν τούτων βιβλίων, ὡς ἀναγκαίων εἰς τὰς τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ ἀπαντήσας, κατὰ τὴν 14 Μαρτίου 1832, εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν γενομένης μοι ἐρωτήσεις περὶ τῶν εἰς τὸ Μίγα Ὁρολόγιον ἀποριῶν μου, προσέθηκέν ἐπὶ τέλους τῆς Πατριαρχικῆς του ἐκείνης ἐπιστολῆς καὶ ταῦτα ἐπὶ λέξεως· «Θέλεις εἰδοποιήσῃ τῷ» τυπογράφῳ τὴν ἐνταῦθα ἑλλειψὶν Παρακλητικῶν καὶ Μηναιῶν, προτρέπων αὐτὸν εἰς τὴν ἀνατύπωσιν καὶ τούτῳ «εἰς μεγάλην τιμὴν προαχθέντων διὰ τὴν σπανιότητα».

§. 2. Τὴν ἑλλειψὶν ταύτην προθυμούμενος νὰ θεραπεύσῃ, διὰ νέας ἐκδόσεως, ὁ ἐν Βενετίᾳ Τυπογράφος καὶ φίλος μου, κύριος Γεώργιος Διαμαντίδης Θεσσαλονικεὺς, ἀφ' ὃ ἀνετύπωσε τὸ ὑπ' ἐμοῦ κατὰ δύναμιν διορθωθὲν Πεντηκοστῆριον, εἶτα καὶ τὴν Παρακλητικὴν, ἠτοιμάζετο ἐφεξῆς πρὸς ἀνατύπωσιν καὶ τῶν Μηναιῶν. Ἄλλ' εἶναι παρατηρητέον πρὸ πολλοῦ, ὅτι εἰς ταῦτα, καθὼς καὶ εἰς πάντα τὰ ἱερά τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἀκολουθίας βιβλία, παρεσιέφθησαν, ἐκ τῶν συνεχῶν μετατυπώσεων, σφάλματα πολλά, ἀλλ' ἂν μὲν τὴν σύνταξιν φθείροντα ἢ τῆς μελωδίας τὸν ῥυθμὸν, ἀλλοῦ δὲ καὶ τὴν ἔννοιαν ἀλλοιοῦντα, καὶ παραμορφῶντα τῶν ἱερῶν ἀσμάτων τὴν ἀρχαίαν καλλονὴν καὶ ἐπομένως εἶχον χρεῖαν διορθώσεως, πρὸς καθαροὺς ἐκ τῶν τοιούτων σφαλμάτων. Τοῦτο γινώσκων καὶ ὁ ῥηθὴς Διαμαντίδης, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ ἔργον ἀξίον ὁποσοῦν τῆς δαπάνης, ὅση ἀπαιτεῖται πρὸς τύπωσιν δωδεκαμήνου ὄλου, διευθύνθη πρὸς ἐμὲ, ἐν Κερκύρᾳ ἔτι διατρίβοντα, προσάλλον μοι τὴν διορθώσιν τῶν Μηναιῶν τῶν ἐκείνων· ἀλλ' ἐγὼ ἀπεποιήθην τότε τὸ προσβλημα, σοχασθεὶς τὸ πολύμοχθον τοῦ ἔργου.

§. 3. Ἐπανελθὼν δ' εἵπειτα εἰς τὴν φίλην μὲ πατρίδα, καὶ μετ' ὃ πολὺ, κατὰ τὴν 26 Ἀπριλίου 1839, προσκληθεὶς εἰς Βασιλεύουσαν διὰ Πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς τοῦ τότε εὐκλιῶς πατριαρχεύοντος, Παναγιώτατος κυρίου Γρηγορίου Σ', καὶ μεταβὰς εἰς αὐτήν, ἔλαβον καὶ ἐνταῦθα ἑτέραν ἐπιστολὴν τῆ αὐτοῦ Διαμαντίδου, προσάλλοντός μοι καὶ αὐτὴς τὴν αὐτὴν διορθώσιν. Ἦκουσα ἐν ταύτῳ καὶ

πολλοὺς τῶν τῆ ἱεροῦ ἡμῶν Κλήρου ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, καὶ ὅτι ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐρίσκοντο καὶ Μηναιᾶ τινὰ διωρθωμένα. Ἐκοινολόγησα τὸ πρᾶγμα καὶ εἰς ἄλλους Ἀρχιερεῖς, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν αὐτῆ Παναγιότητα τὸν κύριον Γρηγόριον· ὃς τις, βεβαιώσας μοι τὰ αὐτὰ προίτρεψέ με δεσποτικῶς εἰς τὴν ἐγχείρησιν τοῦ ἱεροῦ τούτου ἔργου, καὶ μετὰ τὰς πατρικὰς αὐτῆ εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἐνίσχυσέ με. Ἐκ τούτων ἐνθαρρυνθεὶς, ἔγραψα ἀμέσως πρὸς τοὺς Πατέρας τῆς κατὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος Ἱεράς Βασιλικῆς καὶ Πατριαρχικῆς Μονῆς τῆ Κουτλουμουσίου (2), διὰ νὰ μοι πέμψωσι τὰ ἐν χρήσει αὐτῶν χειρόγραφα Μηναιᾶ.

§. 4. Πρὶν ὅμως ἔλθωσι τὰ χειρόγραφα ταῦτα, ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενόμενος (κατὰ τὴν 12 Ἰουνίου τοῦ 1842 ἔτους) ἀοίδιμος Πατριάρχης Ἀνθίμος Ε', Κυζίκου ἔτι ὄν, ζήλω ἀρχιερατικῷ κινούμενος, καὶ συνεργῶν μοι

(2) Ἡ Μονὴ αὕτη, κειμένη κατὰ τὸ μέσον τῆς χερσονήσου τοῦ Ἀγωνίου Ὄρους τοῦ Ἄθωνος, πρὸς τὴν βορειοανατολικὴν αὐτῆς πλευρὰν, εἰς τόπον ὠραῖον καὶ τερπνόν, ἐγγύτατα τοῦ καλουμένου Πρωτάτου, ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως καὶ Αυτοκράτορος Ῥωμαίων Ἀλεξίου τοῦ μεγάλου Κομνηνοῦ, τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς αὐτῆ βασιλείας· τουτέστιν, ἀπὸ Κτίσεως μὲν κόσμου τῷ σφῷ. ἔτει, κατὰ τὴν χρονολογίαν τοῦ αυτοκρατορικοῦ αὐτοῦ Χρυσόβουλου· ἀπὸ δὲ τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας τῷ 1082 ἔτει. Πρῶτος δὲ οἰκιστὴς αὐτῆς ὑπῆρξεν Ἱερομονάχος τις, τὴν κλήσιν Καλλίστος, αἰδέσημος καὶ ἐνάρετος καὶ ἡγιασμένος ἀνὴρ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ αὐτοῦ Χρυσόβουλου. Οὗτος, κτίσας πρότερον φεῦρον μικρὸν, εἶτα πρὸς τὸν αυτοκράτορα ἀπελθὼν, καὶ τὸν ἐαυτῆ σκοπὸν καὶ πόθον πρὸς αὐτὸν ἀνακαλύψας, καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὴν ἀναγκαίαν δαπάνην, ἀνήγειρεν ἐλόκληρον τὴν εἰρημένην τῆ Κουτλουμουσίου Μονήν, ἐπ' ὀνόματι τῆς φρικτῆς τῆ Σωτῆρος Μεταμορφώσεως.

Περὶ δὲ τῆ ὀνόματος Κουτλουμουσίου, ἀφ' οὗ ἐσχηματίσθη τὸ Κουτλουμουσίον, οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι, κατὰ διάλεκτον Ἀραβικὴν, Περσικὴν ἢ Τυρκικὴν, σημαίνει εὐδαίμονα, μακάριον· οἱ δὲ, νηστευτὴν, ἐγκρατῆ, ὀλιγοδαίτον· καὶ ὅτι τὸ Κουτλουμουσὶ ἦτο ἐπωνυμιον τοῦ προρρηθέντος Καλλίστου. Ἄλλὰ τὸ Χρυσόβουλλον λέγει σαφῶς· «Τοιγαρὲν» ἐντέλλεται καὶ ἐπαφίησιν ἡ βασιλεία μὲ τῷ παρόντι Καθηγητῇ καὶ Ἱερομονάχῳ κυρ Καλλίστῳ τὸ καλούμενον Κουτλουμουσί· ἐξ ὃ δὲ δεικνύεται, ὅτι ἐννοεῖ τόπον τινὰ τοιαύτην ἔχοντα ὀνομασίαν, ἴσως τὸ ὑπὸ τοῦ Καλλίστου προκτισθὲν φεῦρον, καὶ ἐκ τῆς ἐπωνυμίας ἐκείνου οὕτως ὀνομασθῆν. — Εἰς ταύτην τοῦ Κουτλουμουσίου τὴν Μονήν ἀπελθὼν (τῇ 17 Ὀκτωβρ. 1793) καὶ ὁ τὰ περὶ αὐτῆς ἀναφέρων, καὶ ἐν αὐτῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἐνδύθεις, ἔλαβον ἐκεῖθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Κουτλουμουσιανός.

(1) Ἀνήκει εἰς τὴν πρώτην Ἐκδοσιν.

προθύμως εἰς τὸ ἐγγεῖρημα, καὶ πρὸς τὴν ἐκτίλειν αὐτοῦ ἐπισπεύδων, ἐπρομήθεισά μοι σημειώσεις τινὰς ἐκ τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ, μεταγεγραμμένας ἐκ τῶν διορθωθέντων Μηναιῶν παρὰ τοῦ πρώην Ἱεροκήρυκος τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, Δωροθέου Βουλισμᾶ τοῦ Ἰθακησίου, τελευτήσαντος περὶ τὸ 1817 ἔτος. Ταύτας λοιπὸν τὰς σημειώσεις λαβὼν, εἶτα καὶ αὐτὰ τὰ παρὰ τοῦ Δωροθέου διορθωθέντα Μηναιᾶ εὐρῶν παρὰ τῷ κυρίῳ Σταύρῳ Καπλανογλου, καὶ δανεισθεὶς τινὰ ἐξ αὐτῶν περιεργίας χάριν, ἐπεχειρήσθην σὺν Θεῷ, κατ' ἐκεῖνα, τὴν παρούσαν τῶν Μηναιῶν διόρθωσιν, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δεκεμβρίου μηνὸς τοῦ αὐτοῦ 1839 ἔτους, διατρίβων τότε ἐν τῇ κατὰ τὸ Φαναρίου νεοσυστάτῳ Θεολογικῇ Σχολῇ, συνοδικῶς ψηφισθεὶς εἰς αὐτὴν διδάσκαλος.

§ 5. Αἱ σημειώσεις αὗται, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, αἱ διορθώσεις τοῦ Δωροθέου δὲν ἦσαν εὐκαταφρόνητοι, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ὠφελήθην ἐξ αὐτῶν μεγάλως· ὅτι ὅμως εἶχον καὶ ἐλλειψήματα πολλά, οὐδὲ τοῦτο πρέπει ν' ἀποσιωπήσω. Ἀληθῶς ὁ ἐλλείγιμος οὗτος ἀνὴρ εἶναι ἀξιόπαινος διὰ τὴν εἰς πολλά βθεῖαν τὴν κρίσιν· ἀλλ' ἄνθρωπος ὢν, καὶ μηδὲν ἄλλο ἔχων μέσον βοηθητικόν, εἰς μὴ αὐτὴν μόνην τὴν κρίσιν του, δὲν ἠδύνατο βεβαίαια νὰ μαντεύσῃ τὰ πάντα, πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς γνησίας τοῦ Ὑμνογράφου καὶ λέξεως καὶ ἐννοίας· καὶ οὕτως ἡ νομιζομένη τῶν ἡμαρτημένων διορθώσεις αὐτοῦ ἔμεινε πάλιν ἀμαρτημα, ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἔργου. Πρὸς βεβαίωσιν τούτου φέρω ἐνταῦθα δύο, ἢ τρία παραδείγματα ἐκ τῶν διορθώσεων αὐτοῦ.

§ 6. Εἰς τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου, Προσόμοιον πρώτου τοῦ Ἑσπερινῆ, ὁ μὲν Ὑμνογράφος εἶχεν· « ὅτε νεύσει κρείττονι πεπληρωμένος σοι, ὁ πρώην . . . Σαῦλος » κτλ., εἰς δὲ τὰ τετυπωμένα Μηναιᾶ, προστεθέντος ἐνός λ, ἀναγινώσκειται, πεπληρωμένος· ἡ δὲ σημείωσις τοῦ διορθωτῆ ἔχει, κεκελευσμένος.— Εἰς τὴν Α'. Μαῖς, Ὡδὴ α'. Τροπᾶριον α'. ὁ Ὑμνογράφος ἔλεγε· « Πρὸ τοῦ σὶ πλασθῆναι προγνωστικῶς, μητρὸς ἐκ κοιλίας » κτλ., ὁ τύπος, μεταβαλὼν τὸ ἐπίρρημα προγνωστικῶς εἰς τὴν μετοχὴν προεγνωκῶς, ἐφθιρει τὴν σύνταξιν· ὁ δὲ διορθωτῆς, ἀγνωὼν τὴν γνησίαν τοῦ Ὑμνογράφου λέξιν, ἠναγκάσθη νὰ μεταποιήσῃ τὴν ὅλην φράσιν εἰς τὸ, Πρὸ τῆς κυνηθῆναι σὺ προγνωσθεὶς, μητρὸς ἐν κοιλίᾳ, κτλ.— Εἰς τὴν Κ'. Αὐγούστου, Ὡδὴ ἡ'. Τροπᾶριον α'. ὁ μὲν Ὑμνογράφος, ἀναφέρων τὰ ἐν τῇ Ζεῖα Γραφῇ περὶ τοῦ Σαμουηλ ἱστορούμενα (Α'. Βασιλειῶν ζ'. 3—10), ἐποίησε, . . . « θυσιάεις παμμακάριστε, Ἰσραὴλ ἀφαγνίζων, προμηνυούσαις » κτλ. Ὁ δὲ τύπος, τὴν μὲν δοτικὴν, θυσιάεις, . . . προμηνυούσαις, μεταβαλὼν εἰς αἰτιατικὴν, ἀπὸ δὲ τῆς μετοχῆς ἀφαγνίζων, ἀφελὼν τὸ Ἰ, καὶ οὕτω παραμορφώσας τὸ χωρίον τοῦτο, ἐξέδωκε, « θυσίας παμμακάριστε, Ἰσραὴλ ἀφαναρίζων προμηνυούσαις ». Τὴν παραμόρφωσιν ταύτην μὴ ὑποπέυσας ὁ διορθωτῆς, καὶ νομίζων τὴν αἰτιατικὴν ὡς γνησίαν τοῦ Ὑμνογράφου λέξιν, καθὼς ἠθέλε νομίσαι αὐτὴν καὶ πᾶς τι ἄλλος, μετέβαλε μόνον τὸ ἀφαναρίζων, ὡς ἀποπώτατον, μᾶλλον δὲ βλάσφημον, εἰς τὸ προσχομίζων.— Πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα διορθώσεις τοῦ αἰοδίδιμου Δωροθέου ἀποτυγχάνουσαι τοῦ σκοποῦ, καὶ τῆς ἀληθείας ἀποπλανώμενα, ἐχρειάζοντο πρὸς ἐπανόρθωσιν ἀκριβέστερον κανόνα καὶ ἀπλανέστερον ὁδηγόν, ὅποια εἶναι τὰ παλαιὰ χειρόγραφα, διὰ ν' ἀποκατασταθῶσι τὰ ἱερά ἄσματα εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν γνησιότητα καὶ καλλονήν. Ταῦτα λοιπὸν τὰ χειρόγραφα, ἐλθόντα, μετεχειρήσθην βάσιν καθ' αὐτὸ καὶ ὁδηγίαν μὲ εἰς τὴν παρούσαν διόρθωσιν.

§ 7. Ἀλλ' ἐὰν τὰ χειρόγραφα εἶχον πανταχοῦ τὰ αὐτὰ μὲ τὰ τετυπωμένα, εὐκολωτέρα ἦτο τότε τῶν ἡμαρτημένων

ἢ διόρθωσις, τῶν μὲν, ἐκ τῆς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀκριβείας τῶν χειρογράφων (καθὸτι οὐδ' αὐτὰ εἶναι κατὰ πάντα ἀκριβῆ)· τῶν δὲ, καὶ ἐκ τῆς βοηθείας τῶν εἰρημίνων σημειώσεων. Ἀλλὰ τὰ χειρόγραφα ἔχουσι πολλάκις ἄλλα ἀντ' ἄλλων, καὶ μεταξύ τούτων καὶ τῶν τετυπωμένων εὐρίσκεται συνεχῶς μεγάλη διαφορὰ, τὴν ὁποῖαν ὑποσημειώσας, πολλοῦ τῆς παρουσίας ἐκδόσεως, δὲν ἠθέλησα νὰ ἐξακολουθήσω τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς κατ' ὅλον τὸ δωδεκάμηνον, ὑποπεύων, μὴ φανῶ προσκορῆς εἰς τὸν Ἀναγνώστην, καὶ μάλιστα εἰς τὸν Φεβρουάριον, Μάρτιον, καὶ Ἀπρίλιον, ἔπου αἱ ἐν τοῖς τετυπωμένοις Ἀκολουθίαι Ἀγίων πολλῶν δὲν εἶναι αἱ αὐταὶ καὶ ἐν τοῖς χειρογράφοις.

§ 8. Οὐ μόνον δὲ τὰ εἰρημένα Κουτλουμουσιανὰ χειρόγραφα διαφέρουσι πρὸς τὰ τετυπωμένα, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἐκ τῶν σωζομένων τῆς κατὰ τὴν νῆσον Χάλκην Ἱερᾶς Μενῆς τῆς Θεοτόκου, μεγίστην ἔχουσι διαφορὰν καὶ πρὸς ἄλληλα καὶ πρὸς τὰ τετυπωμένα (3). Καὶ εἶναι περιερ-

(3) Σημειωτέον ἐνταῦθα πρὸς εἶδῃσιν τῆ κοινῆ, ὅτι ἐκ τῶν ἀνωτέρω χειρογράφων, γενικῶς θεωρουμένων πρὸς ἄλληλα, τὰ Κουτλουμουσιανὰ εἶναι καὶ ἀκριβέστερα, καὶ πληρῆστερα, καὶ μᾶλλον σύμφωνα πρὸς τὰ τετυπωμένα, ἢ τὰ τῆς Χάλκης. Εἶναι δὲ καὶ ἀρχαιότερα τῶν ἐκεῖνα, χρονολογούμενα, μεταξύ τοῦ παλαιότερου αὐτῶν καὶ τῆ νεωτέρου, ἀπὸ τοῦ 1539 μέχρι τοῦ 1571 σωτηρίου ἔτους· τουτέστι, τὸ μὲν παλαιότερον, εἶναι τὴν σήμερον 304 ἐτῶν, τὸ δὲ νεώτερον, 272. Τρία μόνον, ἢ τέσσαρα τῶν τῆς Χάλκης εἶναι καὶ τῶν παλαιότερων Κουτλουμουσιανῶν παλαιότερα. Τὰ δὲ μεμβραῖνα αὐτῆς, ἔπτα μόνον ὄντα, καὶ τὸ μὴ σημειῖται τὸν χρόνον, καθ' ἃ ἐγράφθησαν, εἰκάζονται ὅμως, ὅτι εἶναι ἔργον τοῦ ΙΓ', ἢ ΙΒ' αἰῶνος· τουτέστι, πλεόν τῶν ἑξακοσίων ἐτῶν, καὶ μάλιστα τὰ τέσσαρα τούτων, Σεπτέμβριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος, καὶ Δεκέμβριος. Ταῦτα, εἰς ἐν τεύχος δεδεμένα ὁμοῦ, ἔχουσι τοιαύτην τάξιν. Μετὰ τὴν ἐπιγραφήν τῆς μνήμης τῆ καθ' ἑκάστην ἡμέραν Ἀγίου, τάττεισι πρῶτον, τὸ Ἀπολυτικίον, τὸ καθίσμα, καὶ τὸ Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου· εἶτα τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ, τὸν Κανόνα, τὸ Συναξάριον ἐν τῇ σ'. ψῆδῃ, καὶ ἐπὶ τέλος τὸ Ἐξαποστειλᾶριον, σπάνιον καὶ τοῦτο τὸν Ἀπόστολον, καὶ τὸ Ευαγγέλιον. Τὰ δὲ Ἰδιόμελα, κείμενα πάντα μετὰ τὰ Προσόμοια τῆ Ἑσπερινῆ, εἶναι τονισμένα με φωνὰς τῆς ἀρχαίας μουσικῆς. Μετὰ δὲ τὸ Καθίσμα, τὰ Προσόμοια, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον, Θεοτοκίον ὑδὲν. Προσόμοια διπλᾶ μολὶς δις, ἢ τρίς ἀπαντῶνται εἰς ὅλον τὸ τετράμηνον. Κανόνας δὲ διπλῶς ἔχουσιν εἰς τὴν Γέννησιν τῆς Θεοτόκου, εἰς τὰ Εἰσόδια αὐτῆς, καὶ εἰς τὰ Χριστῆγεννα, ἀλλὰ καὶ τούτους τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ἐχουσι δὲ καὶ εἰς τὴν Α'. Σεπτεμβρίου δύο μόνον Τροπάρια ἐκ τῆς Κανόνος τῆς Ἰνδίκτου, καὶ μετ' αὐτὰ, τὸν Κανόνα τοῦ Ὁσίου. Τῆς δὲ κατὰ τὴν ΙΑ'. Ὀκτωβρίου Ἀκολουθίας τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ζ'. Συνόδου οὐδὲ ἔχνος φαίνεται. Καὶ τὰ λοιπὰ δὲ τρία μεμβραῖνα, τὰ ὅποια εἶναι τῆ Ἰανουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου μηνὸς, οὐδαμῆ ἔχουσι Προσόμοια, ἢ Κανόνας διπλῶς. Τὰ μεμβραῖνα, ταῦτα Μηναιᾶ, ὡς καὶ τὰ προειρημένα παλαιότερα τῶν Κουτλουμουσιανῶν, κτήματα ὄντα τῆς παλαιᾶ ποτὲ Μονῆς τῆ Προδρόμου, τῆς κειμένης μὲν κατέναντι Σωζουπόλειος ἐπὶ τινος νήσου, κρημινθεῖσας δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων περὶ τὸ 1631 ἔτος, μετεκομίσθησαν ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Πατέρων, μετὰ καὶ ἄλλων ἱερῶν σκευῶν, εἰς τὴν ἐνταῦθα σεβασμίαν Μονήν, πρότερον μὲν τῆ Προδρόμου καλυμένην καὶ αὐτὴν, νῦν δὲ τῆς Θεοτοκου.

Ἡ δὲ Μονὴ αὕτη ἐκτίσθη μὲν περὶ τὸ 1420 ἔτος ὑπὸ τῆς Αὐτοκράτορος Ἰωάννου Β'. τῆς Παλαιολόγου· πυρποληθεῖσα δὲ, καὶ αὐτὴς ἀνεγερθεῖσα περὶ τὸ 1670 ὑπὸ Παναγιωτάκη Νικολαίου, τῆ πρώτου ἐκ Χριστιανῶν παρ' Ὀθωμανοῖς χρηματίσαντος διερμηνέως· εἶτα καὶ τρίτον ἀνακαινισθεῖσα ἐκ Σεμελιῶν τῷ 1786 ἔτει ὑπὸ τῆς εὐσεβεστάτου Ἡγεμόνος Οὐγκροβλαχίας Ἀλεξάνδρου Ἰψηλάντη, ὃς τις καὶ τὸν πυρποληθέντα μέγιστον ναὸν τῆ Προδρόμου ἀνέκτισε μὲν, μικρότερον ὅμως· τελευταῖον, ἐν ἔτει 1831, κατὰ μῆνα Ἰουνίου, ἀδεία Ἐκκλησιαστικῆ, μετεβρῦθησθη ὑπὸ τῶν φιλομούσων ὁμογενῶν εἰς Ἑλληνικὸν Γυμνάσιον. Πρὸς διεύθυνσιν τούτου κληθεὶς καὶ ὁ τὰ παρόντα γράφας, μετέβη ἐνταῦθα, κατ' ἐγκρίσιν Ἐκκλησιαστικῆν, ἐκ τῆς ἐν Φαναρίῳ Θεολογικῆς Σχολῆς, τῇ 22 Ἰουνίᾳ τῆ 1840 ἔτους.

γρίας αξιον, ὅτι τέσσαρα τῶν τῆς Μονῆς ταύτης χειρογράφων τοῦ Φεβρουαρίου μηνός, καὶ πέμπτον τὸ Κουτλουμουσιανόν, οὐδέν ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸν ἐν τοῖς τετυπωμένοις προεόρτιον Κανόνα τῆς Ὑπαπαντῆς, ἀλλ' ἄλλον καὶ ἄλλον, τὰ μὲν πρὸς τὸ, Ἀνοίξω τὸ στόμα μου· τὰ δὲ πρὸς τὸ, Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος. Τὸ ἔτι περιεργότερον εἶναι, ὅτι εἰς Ἰωσήφ τὸν Ὑμνογράφον, τὸν ἐν τοῖς τετυπωμένοις Μηναιῖς Συναξάριον μόνον ἔχοντα (Ἀπριλίου Γ'), Ἰωάννης ὁ Εὐχαΐτων, ὁ καὶ Ἰωάννης μοναχὸς ὁ Μαυρόπους ἐπονομαζόμενος, ἐμελούργησεν ὡς τὸ Κανόνας, ὡς φαίνεται, εἰς τοὺς ὀκτὼ Ἦχους κατὰ σειρὰν, ἐξ ὧν τὸ χειρόγραφον τῆς Χάλκης ἔχει τὸν ἔσχατον μετ' ἀκροστιχίδος τοιαύτης· Τὴν ὀγδόην δέησιν ὦ μάκαρ δέχου· τὸ δὲ Κουτλουμουσιανόν ἔχει ἕτερον, ἀνώνυμον καὶ ἀνευ ἀκροστιχίδος. Ἐκ τῶν πάντων καὶ ἄλλων πολλῶν δεικνύται καὶ τῶν ἀσμάτων ἢ πληθῆς, καὶ ὁ ἔνθιος ἐσμός τῶν Ἀσματογράφων, τῶν ὁποίων τὸν ἀριθμὸν ἀναβιβάζει εἰς 93 Λίων ὁ Ἀλλάτιος, ἐν τῇ Β' διατριβῇ αὐτοῦ περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας βιβλίων (Παρά Φαβρ. Τόμ. Ε'). Εἰς τὸν ἀριθμὸν ὅμως τούτων πρέπει νὰ προστιθῶσι καὶ δύο ἕτεροι, μὴ ἀναφερόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου· ἡγοῦν Ταράσιος καὶ Γρηγόριος, ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἐπιγράφεται ποιητῆς τοῦ Κανόνος εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς τιμίας Κεφαλῆς τῆ Προδρόμου (Μαΐου ΚΕ')· ὁ δὲ Γρηγόριος, τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Ἰσαύρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ (Ἰουνίου ΙΖ').

§ 9. Ὅπου λοιπὸν εὐρίθην εἰς περίστασιν, μὴ ἔχων μῦτε τῶν χειρογράφων τὴν ὀδηγίαν, μῦτε τὴν ἐκ τῶν σημειώσεως βοήθειαν, ἐκὶ ἠναγκάσθην νὰ διορθώσω καὶ ἀπ' ἑμαυτοῦ χωρία τινα, φανέντα μοι ἡμαρτημένα. Οὕτω, π. χ. εἰς τὴν Η'. Δεκεμβρίας, Ὡδὴ ζ'. Τροπαρίον ε'. μετέβαλον τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, Τυφλοῦς ὀμματῶν, εἰς τὸ, Νοσοῦντων πολλῶν· τὸ μὲν, ὅτι ἡ ἀκροστιχίς τοῦ Κανόνος ἀπαιτεῖ τὸ τροπαρίον τοῦτο ἀρχισθαι ἀπὸ τοῦ Ν, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ Τ· τὸ δὲ, καὶ διὰ τὴν ἐκ τῆς προτέρας γραφῆς συναγομένην ἔννοιαν, μὴ οὖσαν ὀρθήν· ὅτι, δηλαδὴ, διὰ τῆς ὀμματώσεως τῶν τυφλῶν ἰεράπειεν ὁ Ὅσιος Πατάπιος ποικίλα πάθη. — Εἰς τὴν ΚΖ. Ἰανουαρίου, Ὡδὴ η'. Τροπαρίον α'. τῆ τρίτου Κανόνος, τὴν ἐπὶ τέλος αὐτοῦ λέξιν, Δρέμμα, ἔτριψα εἰς τὸ Δρέπτρα, ὡς μᾶλλον καταλληλὸν τῇ ἐννοίᾳ· ὅτι δηλαδὴ ὁ Δεῖος Χρυσόστομος, διὰ τοῦ ἄρτου τῆς Δείας χάριτος, ἀπένειμεν εἰς τὴν Δρέψασαν αὐτὸν Ἐκκλησίαν ἐπταπλασίονα τὰ Δρεπτήρια καὶ τροφεῖα. — Εἰς τὴν Ε'. Μαρτίου, Ὡδὴ δ'. Τροπαρίον β'. ἀνεγινώσκειτο, « τὸ τῶν λαῶν ἀπατήριον », ὅπερ, ὡς λέξιν ἀκανόνιστον, καὶ ἐν τοῖς Λεξικοῖς μὴ εὐρισκομένην, μετέβαλεν ὁ διορθωτῆς εἰς τὸ, τὴν τῶν λαῶν πλάνην πρόρριζον. Ἄλλ' ἐγὼ τρίψας τὸ Ρ εἰς Α, ἔγραψα ἀπατήλιον· καὶ αὕτη, νομίζω, ἦτο ἡ γνησία λέξις τοῦ Ὑμνογράφου, ἥτις ἐπιθετικῶς μὲν σημαίνει τὸν ἀπατεῶνα καὶ δόλιον, οὐσιαστικῶς δὲ, τὴν ἀπάτην καὶ τὸν δόλον. — Εἰς τὴν ΚΔ'. Ἰουνίου, Ὡδὴ ζ'. Τροπαρίον β'. τοῦ δευτέρου Κανόνος, ἀναγινωσκομένου πρότερον, ἀκίχμου νεφέλης δὲ ῥίξης ὁ Πρόδρομος, μετέβαλον τὸ ῥίξης, ὡς περιττὴν μεταφορὰν, εἰς τὴν μετοχὴν, ῥαγεῖς. Καὶ νομίζω, ἔτι ὁ Ὑμνογράφος αἰνίττεται ἐνταῦθα τὸ ὑπὸ τοῦ Ἡσαίου ἐρημίον, Ἐρράγη ἐν τῇ ἐρήμῳ ὕδωρ (Κεφ. λβ. 6)· ὅπερ, κατὰ τοὺς Ἰερους Ἐρμηνευτάς, σημαίνει μὲν καὶ τὰ πνευματικὰ χαρίσματα, ὅσων διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ἠξιώθη ἡ ἐξ Ἐθνῶν Ἐκκλησία, ἔρημος οὖσα πρότερον, καὶ ἀμοιρος τούτων· σημαίνει δὲ καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου, ὅς τις προσελθὼν, καὶ τρόπον τινα ἐκράγει ὡς ἀπὸ ξηρᾶς καὶ ἀκίχμου νεφέλης, τῆς σειράς Ἐλισάβετ, κατήρδευσε, διὰ τῆς Δείας αὐτοῦ διδασκαλίας, τὰς ψυχὰς τῶν εἰς αὐτὸν προσερχομένων.

νων ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆ Ἰορδάνου, κηρύττων αὐτοῖς τοῦ προσδοκωμένου Μισοῦ τὴν παρουσίαν, ὡς ὁ Ὑμνογράφος λέγει ἐφεξῆς ἐν τῷ αὐτῷ Τροπαρίῳ. Καὶ ἄλλαι τινεὶ διορθώσεις ἀπαντῶνται εἰς τὸ Δωδεκάμηνον, μὲ ὑποσημειῶσιν εἰς τὸν οἰκείον ἐκάστης τόπον. — Εἰς τὴν Α'. Μαρτίου, Ὡδὴ ε'. ἀρχομένην πρότερον τῆ δ'. Τροπαρίου, Ἀπιστίας τῆς πικρᾶς, ναυτιῶσι σάλω νῦν, μετέθηκα τὰ κῶλα ταῦτα προθύστερα, οὕτω· Ναυτιῶσι σάλω νῦν, ἀπιστίας τῆς πικρᾶς, ὡς τῆς ἀκροστιχίδος, τῶν Θεοτοκίων ἀπαιτούσης ἐνταῦθα Ν, καὶ οὐχὶ Α.

§ 10. Περί δὲ τῶν ἀκροστιχίδων τούτων (ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀνέφερεν αὐτάς)· καθὼς καὶ περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν Ὑμνωδῶν, τῶν τοὺς Κανόνα μελουρησάντων, δὲν ὄκνευσε νὰ ἐπιγράψω εἰς ἕνα ἕκαστον αὐτῶν ὅσα ἐδυνήθην νὰ εὔρω ἐν τοῖς χειρογράφοις, ἢ νὰ παρατηρήσω ἀπ' ἑμαυτοῦ. Τοῦτο δύναται πᾶς τις νὰ πιστωθῆ, εἰάν παρατηρήσῃ τῆς παρουσίας ἐκδόσεως τοὺς πέντε μόνον μῆνας, Δεκέμβριον, Ἰανουάριον, Φεβρουάριον, Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον· καθότι δεῖλε ἀριθμῆσαι εἰς αὐτοὺς 22 μὲν ἀκροστιχίδας, 77 δὲ ὀνόματα Ὑμνωδῶν ἐπιγεγραμμένα, μὴ ὄντα εἰς τὰς προτέρας ἐκδόσεις. Θέλει εὐρεῖ προσέτι πολλῶν Ὡδῶν Τροπαρία μετατεθειμένα εἰς τὸν οἰκείον τόπον, τὰ ὅποια, ἐκτετοπισμένα ἔντα πρότερον, συνέχον τῶν ἀκροστιχίδων τὸν εἰρημὸν, ὡς εἰς τὸν Κανόνα, φερεῖπέιν, τῶν Ἁγίων Νηπίων (Δεκεμ. ΚΘ'). Ὡδὴ α'. Εἰς τὸν τῆ Ἁγίου Ἀντίπα Ἀπριλίου ΙΑ'). Ὡδὴ ζ'. Εἰς τὸν τοῦ Ἁγίου Δίου (Ἰουλίου ΙΘ'). Ὡδὴ καὶ εἰς ἄλλους πολλούς.

§ 11. Ἄλλα καὶ ἑλλείψεις Τροπαρίων ἀπαντῶνται πολλαχῶς, καὶ εἰς ἄλλα μὲν Ὡδάς, ἐξαιρέτως δὲ μετὰ τῆς πρώτης καὶ τρίτης, ἔπου φαίνεται μέγα τῶν ἀκροστιχίδων χάσμα. Αἴτιον δὲ τῆς ἑλλείψεως ταύτης ὑποτίθεται, ὅτι Ὑμνωδοὶ τινεὶ ἔχον μὲν τροπαρολογῆσαι καὶ τὴν δευτέραν τῆς Στιχολογίας Ὡδὴν, ἀφῆρθη ὅμως ἔπειτα, ὡς τεταγμένη νὰ ψαλλῆται ἐν μόνῃ τῇ Μ. Τεσσαρακοστῇ, δι' οὗς ἀναφέρει λόγους ὁ Νικόδημος εἰς τὴν ἐρμηνείαν αὐτῆς (Κῆπ. Χαρίτ. σελ. 20). Ἡ ὑπόθεσις αὕτη φαίνεται πολλὰ πιθανή, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ἐξῆς τέσσαρας Κανόνας· ἡγοῦν, τοῦ προφ. Μωϋσῆως (Σεπτεμβ. Δ'), τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τῆς Κλίμακος (Μαρτ. Α'), τῶν Ἀγ. Ἐπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ (Αὐγ. Δ'), καὶ τοῦ Ἀγ. Ἰσαύρου (Ἰουν. ΙΖ'). καθότι οἱ Κανόνες οὗτοι ἔχουσιν ἐν τοῖς Θεοτοκίαις ἀκροστιχίδα τὰ ὀνόματα τῶν ποιησάντων αὐτοὺς Ὑμνωδῶν, Κλήμεντος καὶ Γρηγορίου, τὰ ὅποια, συγκεῖμενα ἐκ γραμμάτων ἐνεία, ἀπῆλθον πάντως καὶ ἐνεία Ὡδάς· ὅ ἐστι, καὶ τὴν δευτέραν· ἀφαιρηθείσης δὲ αὐτῆς, ὡς προεῖρηται, συναφῆρθησαν ὁμοῦ καὶ τὰ δεύτερα τῶν ὀνομάτων γράμματα, Α καὶ Ρ, καὶ ἀναγινώσκονται ἤδη Κλήμεντος καὶ Γρηγορίου. Τὰ αὐτὰ, καὶ τοὶ μὴ οὖσης τῆς αὐτῆς τοῦ ὀνόματος ἀνάγκης, πρέπει νὰ ὑποβῆσθαι καὶ εἰς δύο ἄλλους Κανόνας (Ὀκτωβ. Η' καὶ Φεβρ. ΚΕ'), ποίημα μὲν ὄντας Γεωργίου, ἀκροστιχίζοντας δὲ ἐν τοῖς Θεοτοκίαις Γεωργίου κατ' ἑλλειψιν τοῦ Ε, συναφαιρηθέντος ἀναμφισβόλως καὶ τούτου μετὰ τῆς Β'. Ὡδῆς. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ὀκτάγραμμον αὐτὸ ὄνομα δὲν ἐξήρκει καὶ διὰ τὸ Θεοτοκίον τῆς Θ'. ὡδῆς, διὰ τοῦτο, εἰς μὲν τὸν ἐν τῷ Φεβρουαρίῳ Κανόνα ἀνεπληρώθη τὸ ἑλλείπον διὰ τοῦ Ν, τελευταίου γράμματος τῆς ἀκροστιχίδος· εἰς δὲ τὸν ἐν τῷ Ὀκτωβρίῳ ἐτίθη δις τὸ ἔσχατον τοῦ ὀνόματος Γ, ὡς καὶ ὁ Ἰωσήφ διπλασιάζει πολλαχῶς τὸ Φ, δι' ἑλλειψιν Τροπαρίου. Περί ἑλλείψεως Τροπαρίων ἐν γένει ὄρα καὶ τὴν ὑποσημείωσιν εἰς τὴν ἀκροστιχίδα τῆς ῥηθέντος Κανόνος (Φεβρ. ΚΕ'). ἔπου ἔμω, διὰ τὸ σύντομον, οὐδὲ περὶ Β'. Ὡδῆς ἀναφέρεται, οὐδὲ τὸ πρᾶγμα σαφηνίζεται ἀκριβῶς.

§ 12. Σημειῶ προσέτι καὶ τοῦτο, ὡς εἰς τὰς ἀκροστιχίδας ἔχον τὴν ἀναφορὰν· Κανόνες τινεὶ, ἔχοντες

ἀκροστιχίδας, δὲν ἔχουσιν ἰσομένως καὶ πάντα τὰ Τροπαρία σύμφωνα μὲν αὐτάς, ἀλλ' ἕτερα, πάντη ἀλλότρια τῆς ἀκροστιχίδος. Τοιαῦτα εἶναι τὰ τῆς ἡ. Ὤδης τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ (Φεβρ. ΚΘ'), τοιαῦτα τὰ τῶν τριῶν τελευταίων Ὤδων τοῦ Κανόνος τῶν ἐν Κυζικῷ ἐν νεία Μαρτύρων (Ἀπριλίου ΚΗ'). Τοῦ δὲ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Μεθοδίου (Ἰουνίου ΙΔ'), μέλις εἰς τὴν α. Ὤδην καὶ τὰς τρεῖς τελευταίας φαίνονται ἴχνη μικρὰ τῆς ἀκροστιχίδος, τὰ δὲ λοιπὰ, συγκειχμένα πάντα καὶ ἀσυνάρτητα (4). Ἡ δὲ σύγκυσις αὕτη προῆλθε μὲν ἴσως καὶ ἐκ τῆς τῶν τυπογράφων, ἢ τῶν ἀντιγραφῶν αὐτῶν ἀπροσεξίας, διὰ τῆς ὁποίας μετέβαλον καὶ παρεμόρφωσαν πολλῶν Τροπαρίων ἀρχάς· προῆλθεν δὲ πολὺ πιθανώτερον ἐκ τῶν διπλῶν καὶ τριπλῶν Κανόνων, ὡς προεῖρηται (§. 8), εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν, πολλακίς εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον καὶ τὸν αὐτὸν Εἰρμόν, ὡς οἱ ἐν χειρογράφοις φερόμενα δύο Κανόνες τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Ἐπισκόπου Ἀμασείας, ἀμφότεροι μὲν πρὸς τὸ, Ἀνοίξω τὸ στέμα μου, διαφόρων δὲ ἀκροστιχίδων. Οἱ δὲ ἀντιγραφεῖς ἢ οἱ πρῶτοι τῶν τυπογράφων ἔλαβον, ὡς φαίνεται, κατ' ἐκλογὴν, ἢ ἀγνοῶν, κατὰ ποῖον ἄλλον λόγον, τινὰς μὲν Ὤδας ἢ Τροπαρία ἐξ ἐνός, τινὰς δὲ ἐξ ἑτέρου Κανόνος. Τὴν πιθανολογίαν ταύτην βεβαίωσι ὁ ῥηθεὶς τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ Κανὼν, τοῦ ὁποίου ἡ ἡ. Ὤδη, εἰς μὲν τὰ τετυπωμένα Μηναια, ἔχει ἐπιγεγραμμένον Εἰρμόν, τὸν ἐν καμίνῳ τῶ πυρός· εἰς δὲ τὰ χειρόγραφα, Κάμινος ποτί. Τοῦτο οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ, εἰμὴ ὅτι, ὑπάρχοντος καὶ ἑτέρου Κανόνος τοῦ Ἁγίου εἰς Ἦχον β', ἐλήφθη ἐξ αὐτοῦ ἡ ἡ. Ὤδη· διὸ καὶ ἀσύμφωνα τὰ Τροπαρία αὐτῆς πρὸς τὴν ἀκροστιχίδα. Τοῦτο λοιπὸν τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ, καὶ τοῦ ἀνωτέρω (Ἀπριλίου ΚΗ'), εὐρεθέντων ἐν τοῖς χειρογράφοις, μεταγράψας ἐκείθεν, ἀντικατέστησα τὰ εἰς τὰς ἀκροστιχίδας κατάλληλα Τροπαρία τῶν εἰρημένων τεσσάρων ὠδῶν· τὸν δὲ Κανόνα τοῦ Ἁγίου Μεθοδίου ἀφῆκα, ὡς ἦτο πρότερον, μὴ εὐρῶν αὐτὸν ἐν τοῖς χειρογράφοις.

§. 13. Ἄλλ' ἐπανελθὼν καὶ αὖθις εἰς τὸ περὶ διορθώσεως τῶν ᾠσμάτων, δὲν δύναμαι, οὐδὲ δίκαιον εἶναι, ν' ἀποσιωπήσω ὅτι, εἰς τὴν διορθώσιν Ἀπολυτικίων τινῶν καὶ Κοντακίων, ὠφελήθη καὶ ἐκ τῶν σημειώσεων τοῦ ἐν Ἱερῶσιν Αἰδεσιμωτάτου κυρίου Ἀνδρέου Ἰδρωμένου τοῦ ἐν Κερκυρᾷ. Ὁ σιβάσιμος οὗτος, καὶ ἐλλόγιμος Γέρον, διελθὼν μετ' ἐπιστασίας τὰ ἐν τῷ Ὀρολόγιῳ Ἀπολυτικία καὶ Κοντάκια, διώρθωσεν ὅσα εὐρῶν ἐν αὐτοῖς χωλαίνοντα κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ ῥυθμόν· καὶ σημειώσας τὰ πάντα εἰς φυλλάδιον, ἐπέμψεν αὐτό, κατὰ τὸν Δεκέμβ. τοῦ 1839 ἔτους, πρὸς τὸν εἰρημένον Πατριάρχην κύριον Γρηγόριον· ὁ δὲ, ἄμα λαβὼν, ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς ἐμὲ, ἀρξάμενος ἤδη τῆς τῶν Μηναιῶν διορθώσεως, μετ' ἐπιταγῆς νὰ θεωρήσω τὰ πάντα, καὶ νὰ ἐκλέξω εἴτι καλὸν εὐρῶ ἐν αὐτοῖς. Τοῦ Ἰδρωμένου τούτου λοιπὸν διορθώσεις εἶναι τὸ Κοντάκιον τοῦ Προφήτου Ζαχαρίου (Σεπτ. Σ'). τὸ Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ (Ὀκτωβ. Σ'). τὸ Ἀπολυτικίον τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου (Μαΐου Θ'). τὸ Κοντάκιον Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου (Ἰουνίου ΚΔ'), καὶ ἄλλα ἱκανὰ τὰ ὁποῖα κατεχώρησα καὶ εἰς τὴν Ε'. ἔκδοσιν τοῦ Μ. Ὀρολογίου. Τὸ πάντων δὲ ἀξιολογώτερον εἶναι τὸ Προεῖρτιον Ἀπολυτικίον τῆς Ὑπαπαντῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμφαίνεται ἡ ἀρ-

(4) Ἡ εἰς τὰ Τροπαρία τῶν Κανόνων ἀνωμαλία ἐπιπολάζει μάλιστα εἰς τὰ κλοκαίρινα Μηναια, πλέον δὲ πάντων εἰς τὸν Ἀπρίλιον. Εἰς τοῦτον μόνον τὸν μῆνα, ἀφ' οὗ ἐπέγραφα ἀκροστιχίδας ὀκτώ, μετέγραφα ἔτι ἐκ τῶν χειρογράφων καὶ ἐξήκοντα Τροπαρία, πρὸς ῥυθμίζιν αὐτῶν τε καὶ ἄλλων ἀκροστιχίδων, ἐκτός τῶν εἰς τὴν ΚΗ' εἰρημένων τριῶν ὠδῶν, αἱ τινες περιέχουσι 15 Τροπαρία, μεταγεγραμμένα καὶ αὐτὰ· τὰ πάντα ὁμοῦ Τροπαρία ἑβδομήκοντα πέντε.

χαία τοῦ ᾠσμάτων γνησιότητος καὶ καλλονῆ· καὶ τὸ ὁποῖον εὐρῶν (ὡς ἔλεγεν αὐτός) εἰς Ὀρολόγιον παλαιόν, τυπωθῆν ἐν ἔτει 1563 (5).

§. 14. Ἄλλ' οὐδὲ τοῦ Γέροντος Ἰδρωμένου αἱ σημειώσεις, ἴσαι μερικαί, ἠδύνατο νὰ μὴ ὠφελήσωσι κατὰ πάντα. Πολλὰ τῶν ἱερῶν ᾠσμάτων, καὶ ἐξαιρέτως Καθίσματα, χωλαίνοντα κατὰ τὸν ῥυθμόν, καὶ προξενούντα χασμωδίαν, εἶχον χρεῖαν διορθώσεως. Εἰς δὲ τὰ ταῦτα μὴ ἔχων ἄλλο μῆσον βοηθητικὸν ἠναγκάσθην ἀλλοῦ μὲν νὰ μεταβίσω τὰ αὐτὰ μέρη τοῦ λόγου, ἀλλοῦ δὲ νὰ προσθήσω κατάλληλον τῇ ἔννοιᾳ καὶ τῇ συντάξει συλλαβὴν, ἢ λέξιν, ἢ καὶ κῶλον ὁλόκληρον· ἢ ἐξ ἐναντίας, ν' ἀφαιρέσω τὸ περιττόν· τινὰ δὲ ἐτόλμησα καὶ νὰ μεταποιήσω μικρὸν ἐπὶ τὸ εὐρυθμότερον, παράχորδα ὄντα πολὺ, καὶ τὰ μέτρα τοῦ ῥυθμοῦ παραβαίνοντα.

Ἐκ τούτων τὰ μᾶλλον ἀξιοσημείωτα εἶναι τὰ ἐξῆς — Δεκεμβρίου Δ'. Καθίσμα τῆς Ἁγίας Βαρβάρας καὶ Ἰουλιανῆς μετὰ τὴν α. Στιχολογίαν — Δεκεμ. Ε'. ΚΑΔ. Θεοτοκίου τῆς γ. Ὤδης — Δεκεμ. Σ'. ΚΑΔ. Θεοτ. τῆς αὐτῆς — Δεκεμ. ΙΑ'. ΚΑΔ. Θεοτ. καὶ Σταυροθεοτ. τῆς αὐτῆς — Δεκεμ. ΙΔ'. ΚΑΔ. Θεοτ. καὶ Σταυροθεοτ. τῆς αὐτῆς — Δεκεμ. ΚΑ'. Ἐξαποσταλιάριον τῆς Ἁγίας Ἰουλιανῆς, καὶ Προεῖρτιον — Φεβρουαρίου ΙΑ'. ΚΑΔ. Θεοτ. τῆς γ. ὠδῆς — Φεβρ. ΙΒ'. ΚΑΔ. Σταυροθεοτ. τῆς αὐτῆς — Μαρτίου Α'. ΚΑΔ. Θεοτ. καὶ Σταυροθεοτ. τῆς αὐτῆς — Μαρτίου ΚΑ'. ΚΑΔ. τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, τῆς αὐτῆς. — Εἰς τούτων τὰ πλεῖστα ὑπεσημείωσα καὶ τὴν προτίραν αὐτῶν ἀνάγνωσιν, πρὸς πίσωσιν τῆς ἀληθείας. Ἄλλα καὶ εἰς τὸ ἀπὸ γ. Ὤδης δεύτερον Καθίσμα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν (Ἰανουαρίου Α') προσέθηκα τὸ κῶλον, δὲ ὕμνων πανσεβάσιμος. Ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ μετὰ τὴν γ. Ὤδην Καθίσμα Σταυροθεοτοκίου (Φεβρ. ΙΓ' καὶ ἀλλαγῶν), τὸ κῶλον, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη μητρικῶς· καὶ ὅτι χωρὶς τῆς προσθήκης τῶν κῶλων τούτων ἢ τουλά-

(5) Τὸ Ὀρολόγιον τοῦτο εἶναι κτῆμα τοῦ τιμαλφεστάτου μοι φίλου κυρίου Ἀνδρέου Μουστοξύδη τοῦ Κερκυραίου· ἔχει δὲ τοιαύτην ἐπιγραφήν· « Τὸ παρὸν Ὀρολόγιον ἐτυπώθη ἐν » Ἐνετίαις, ἐν οἰκίᾳ Ἀνδρέου τοῦ Σπιγγέλλου, Μονεταρίου τῆς » Ἐκλαμπροτάτης Ἀρχῆς τῶν Ἐνετῶν, ἐπιμελεῖα τε καὶ διορ- » θῶσει Ζαχαρίου ἱερέως Σκορδουλίου Κρητός, τοῦ ἐπιλεγόμε- » νου Μαραφαρᾶ, καὶ ἐπιτρόπου τοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως » Οἰκουμενικῆ Πατριαρχοῦ κυρίου Ἰωάσαφ, ἔτει τῷ ἀπὸ τῆς » ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, αφεξ' » Ἰουλίου Σ. ».

Περιέχει δὲ ἐπὶ τίλους τὸν περὶ ἐξόδου ψυχῆς λόγον Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας — Τὰ εἰς τοὺς 12 Μῆνας Προσόμοια Χριστοφόρου Πατρικίου καὶ Ἀνθυπάτου τοῦ Μιτυληναίου — Κανόνα κατανυκτικὸν καὶ παρακλητικὸν τοῦ Μητροπολίτου Φιλαδελφίας Θεολήπτε, κατ' ἀλφάβητον, πρὸς τὸ, Ὡς ἐν ἡπείρω πεζεύσας — Καὶ σύνταγμα μικρὸν περὶ τῶν Τεσσαρακοσῶν καὶ Νησιῶν τῶ ἐνιαυτοῦ, καὶ τινὰ ἔννοιαν ἔχει ἐκάστη. Ἰστίον ἐστὶ, ὅτι τὸ μνημονευθὲν Προεῖρτιον Ἀπολυτικίον τῆς Ὑπαπαντῆς εὐρίσκεται καὶ εἰς χειρόγραφον Τυπικὸν τῆς Χαλκῆς, ἀπαραλλάκτως τὸ αὐτό, μὲ μικρὰν μόνον διαφορὰν εἰς τὸ τέλος· ἡγουν, ἀντὶ τοῦ, νῦν σὺν ἡμῖν μελωδοῦσι, φρικτῶς ἐξίστάμενοι, ἐν τῷ Τυπικῷ ἀναγινώσκεται, νῦν σὺν ἡμῖν ὕμνον ἄδει, φρικτῶς ἐξίστάμενος. Ἐγράφη τὸ Τυπικὸν τοῦτο ἐπὶ τέλους τοιαύτην ἐπιγραφήν· « Ἐγράφη τὸ » παρὸν Τυπικὸν διὰ συνδρομῆς καὶ ἐξόδων τοῦ τιμωτάτου ἐν » Ἱερομονάχου κυρίου Δοσιθέου, καὶ Καθηγουμένου τοῦ εὐαγούς » Ἐσθῆνος τοῦ Ἀρματίου, ἐν ἔτει 5796. » ἡγουν, τῷ 1447 σωτηρίου ἔτει· ὃ ἐστὶν 116 ἔτη πρὶν τυπωθῆ τὸ ἀνωτέρω Ὀρολόγιον, καὶ 6 πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Βασιλευσύσης. Μετὰ δὲ τὴν ἀλῶσιν αὐτῆς, διαρπαγέντων τῶν ἱερῶν καταγωγίων, μεταπερὸν καὶ τὸ Τυπικὸν τῆτο εἰς διαφόρους χεῖρας τελευταίου ἐγένετο κτῆμα τῆς κατὰ τὴν Σαζούπολιν προεῖρημένης Μονῆς τοῦ Προδρόμου) Σημ. β'), ἀφιερωθὲν εἰς αὐτὴν τῷ 1884 ἔτει, ὑπὸ τοῦ τότε Μητροπολίτου Μεσημβρίας Ἰγνατίου, ὡς ὑπεσημείωσεν ἕτερος κατόπιν τῆς προλεχθείσης ἐπιγραφῆς.

χιστεν ἄλλων ὁμοίων, ἢ κολέβωσις τῶν εἰρημένων δύο ἄσμάτων γίνεται ἐπαισθητή καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ὅπως οὖν γενώσκοντα τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἠμῶν μελωδίαν. Καὶ ἰσομῶς ἢ κολέβωσις αὕτη, καὶ τὰ λοιπὰ παράχորδα καὶ φθαρτικὰ τῷ ῥυθμοῦ, πταισμάτα προφανῆ νομιζόμενα τῶν ἀντιγραφίων καὶ τυπογράφων, καὶ εἰς τὴν ἀπροσιζίαν ἐκείνων ἀποδιδόμενα, ἕχι δὲ εἰς τὴν ἀπειρίαν τῶν Ἵμνωδῶν, (περὶ τῶν ὁποίων δὲν δύναται τις νὰ ὑποπτεύσῃ ἄγνοια τῶν τῆς μελοπιΐας κανόνων) οὕτω, λέγω, νομιζόμεθα τὰ τοιαῦτα, ἠνάγκασάν με νὰ γένω τοσοῦτον τολμηρὸς.

§ 15. Ὅπου λοιπὸν ἐχώλαιεν ὁ ῥυθμὸς, ὅπου τὰ τῆς συντάξεως καὶ ἐννοίας δὲν εὐδωδούντο, οὕτω κατ' ἀνάγκην διώρθωσα τὸ κείμενον τῶν ἱερῶν ἄσμάτων, χωρὶς δὲ ἀνάγκης τινός, οὐδὲ ἠγγίσα ἔλως τὸν κάλαμον εἰς αὐτὰ. Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἀναφέρω ἐνταῦθα ἐνόματα καὶ ῥήματα τινὰ, τῶν ὁποίων ἢ χρῆσις, διὰ τὸ σπάνιον, φαίνεται παραβάσις κανόνων γραμματικῶν, ἀλλ' ὅμως μεταχειρίζονται αὐτὰ οἱ Ἵμνογράφοι, ὑπὸ τοῦ μέτρου καὶ τοῦ ῥυθμοῦ ἀναγκαζόμενοι.

§ 16. Μεταχειρίζονται οὕτοι τὸ ὑπερθετικὸν ὄνομα εἰς γένος κοινόν, ὡς εἶναι πολλὰ τῶν Σειτικῶν ἐπιθέτων. π. χ. εἰς τὴν ΙΑ'. Ὀκτωβρίου, Ὡδὴ η'. Τροπάριον γ'. Κανόνος δευτέρου, « δὲ συωδέστατον φθορὰν », ἀντὶ δυσωδεστάτην — Εἰς τὴν ΚΒ'. Ἰανουαρίου, « Δὺ ἀς φωτειδίστατος », ἀντὶ φωτειδιστάτη — Εἰς τὴν ΚΕ'. τοῦ αὐτοῦ Ὡδὴ ζ'. Τροπάριον β'. Κανόνος δευτέρου, « τὴν ὑπέρτατον στάσις » — Εἰς τὴν ΚΓ'. Ἀπριλίου, Ὡδὴ δ'. Τροπάριον γ'. Κανόνος πρώτου, « λυχνία τιμαλφίστατε » — Αὐτίθι, Ὡδὴ ζ'. Τροπάριον α'. « γλυκύτατον δρόσον » — Εἰς τὴν ΚΗ'. τοῦ αὐτοῦ προσομοία τοῦ Ἑσπερινοῦ, Τροπάριον γ'. « Ἐκκλησία ἄριστος ». — Εἰς τὴν ΙΗ'. Ἰουνίου, Κοντάκιον, « τὴν ἀθεώτατον γνῶμην » — Εἰς τὴν Δ'. Ἀγούστου, Ὡδὴ γ'. Τροπάριον γ'. « ὁμὴ πανευθέστατος », καὶ τ. λ. Ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα δὲν εἶναι κανόνων παραβάσις, μάρτυς ὁ Ὁμηρὸς, πρῶτος πάντων εἰπῶν. Φωκίῶν ἀλιτροφίῶν ὁλωτάτος ὁδμή (Ὀδυσ. Δ'. στίχ. 442). Εἶτα ὁ Θεοκυδίδης, ἔτω λέγων. « Ταῦτη γὰρ δυσσεβολώτατος ἢ Λοκρὶς » (Βιβλ. γ'. 401). Ἀλλὰ καὶ ὁ Πλάτων, μεταχειρισθεὶς τὸ συγκριτικόν, ὡς γένους κοινῆ, ἀττικώτερον παρὰ τὸν κοινόν καὶ συνηθὴ κανόνα. « ὑπὸ λαμπροτέρου, (ἀντὶ λαμπροτέρου) μαρμαρυγῆς ἐμπέπλησται », (Πολιτ. ζ'. σελ. 518).

§ 17. Μεταχειρίζονται προσίτι τὸ, ἠττάω, εἰς ἐνεργητικὴν φωνὴν καὶ σημασίαν, ὡς εἰς τὴν ΙΕ'. Νοεμβρίου, Ὡδὴ η'. Τροπ. γ'. « πίπτοντες, τοὺς ἐναντίους γὰρ ἠττήσαν ». Ὁσαύτως καὶ εἰς τὴν ΙΗ'. Ἰανουαρίου, Ὡδὴ δ'. Τροπ. α'. Κανόνος δευτέρου, « τὸν δυσμενῆ ἠττήσατε ». Ἀλλὰ τὸ ῥῆμα τοῦτο, εἰ καὶ σπάνιον, εὐρίσκειται ὅμως ἐν χρῆσι καὶ εἰς τοὺς συγγραφεῖς. ὡς, « οἰκτρὸν γὰρ Δία μαμονεμαχοῦντας ἀδελφεῖς ἦν ἰδεῖν, εἰς καὶ τὸ ἠττήαν καὶ τὸ ἠττάσθαι οἰκτρὸν ἦν » (Σχολιαστ. Εὐριπ. Φοίνισσ. Στίχ. 1380) — Ἐτι δὲ καὶ τὸ τεύξασθαι, ἀντὶ τοῦ τυχεῖν, ὡς εἰς τὴν Κ'. Μαρτίου, Προσόμ. Θεοτοκ. τοῦ Ἑσπερινῆ, « καὶ Δίας τεύξασθαι χάριτος ». Καὶ πάλιν ΚΑ'. τοῦ αὐτοῦ, Ὡδὴ η'. Τροπ. γ'. « σοὺ τοὺς ἀνδρόφονες τεύξασθαι σωτηρίας », καὶ ἀλλαχοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαρέμφατον τοῦτο ἀπαντᾷ εἰς τὸν Συνέσιον ἐν τῇ αὐτῇ χρῆσι. « Καὶ γένοιτο ἂν ἀγαθὸς εὐχὴ τεύξασθαι φιλίας βασιλικῆς » (λόγῳ περὶ Βασιλ. 6). Καὶ ἂν εἰς λογογράφου, μηδεμίαν ἀνάγκην ἔχοντας, συγχωρεῦνται τὰ τοιαῦτα, πολλῶ μᾶλλον εἰς Ἵμνογράφου, ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῆς ἠμνωδίας ἀναγκαζόμενον.

§ 18. Προσθετήω εἰς ταῦτα καὶ τὸ, καταπτώω, ἐνεργητικῶς, ἀντὶ τοῦ, καταβάλλω, ὡς εἰς τὴν Σ'. Μαρ-

τίς, Ὡδὴ α'. Τροπ. β'. « τῷ δυσμενῆ συμπλακέντες μάρτυρες, κατεπτώσατε αὐτὸν », καὶ ἀλλαχοῦ εἰς μετοχὴν παθητικὴν, συμπτωθέντα. ὡς εἰς τὴν Ζ'. Ἀπρ. Ὡδὴ ζ'. Τροπ. γ'. « τοῖς πάθεσι συμπτωθέντας » καὶ εἰς τὴν Η'. τοῦ αὐτοῦ, Ὡδὴ ζ'. Τροπ. δ'. « Ἀνόρθωσον συμπτωθέντα με ὄλον » καὶ θηλυκῶς ἀλλαχοῦ, συμπτωθεῖσαν — Καὶ τὸ ἱπτάομαι, ἀντὶ τοῦ, ἱπταμαι. ὡς εἰς τὴν Α'. τοῦ αὐτοῦ, Ὡδὴ ε'. Τροπάρ. ε'. « ἱπτάθης πρὸς αὔλα » καὶ εἰς μετοχὴν (αὐτόθι), Ὡδὴ ζ'. Τροπ. α'. « Ἀὐλῷ νῶ ἱπταθεῖς πρὸς τὰ αὔλα » — Ἐτι δὲ καὶ τὸ, τεθνήξαντες, ἀντὶ τοῦ θανόντες. ὡς εἰς τὴν Ε'. Ἀπρ. Ὡδὴ ζ'. Τροπ. α'. « καὶ εὐσεβῶς τεθνήξαντες », καὶ ἀλλαχοῦ — Ἐπὶ πᾶσι δὲ καὶ τὸ, τίξασα, ἀλλαχοῦ τῶν Θεοτοκίων.

§ 19. Ταῦτα πάντα λοιπὸν, καὶ τοὶ μὴ φθείροντα τὸν ῥυθμὸν, μηδὲ τὴν σύνταξιν ἢ τὴν ἐννοίαν παραβλάπτοντα ὅλως, διορθοῦσι μολοντοῦτο τινές, κατὰ τοὺς κοινοτέρους, καὶ τὴν σήμερον μᾶλλον συνηθῆς, κανόνας τῆς Γραμματικῆς. Εἰς τὴν ἡμετέραν ὁμοίως ἔκδοσιν ἀφίθησαν ἀνεπάφα πανταχοῦ, τὸ μὲν, διὰ τὸ πρὸς τοὺς ἱεροὺς Ἵμνογράφους ἐφελόμενον σίβας. τὸ δὲ, καὶ εἰς γνώρισμα τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἱερῶν ἄσμάτων.

§ 20. Τὰ δὲ Συναξάρια, μὴ ἔχον πρωτότυπον Ἑλληνικὸν πρὸς βοήθειαν, διώρθωσα ἐκ τῆ ἀπλοῦ Συναξαριστοῦ τοῦ μακαρίτου Νικοδήμου. διώρθωσα δὲ, καθὼς περὶ τούτου ἐγνωμοδότησεν ἡ αὐτοῦ Παναγιότης ὁ κύριος Γρηγόριος, ἐκείνα μόνον, τὰ ἐξ ἀρχῆς ἐν τοῖς Μηναίοις τυπωθέντα, κατὰ τοὺς φαινομένους αὐτῶν σολοικισμοὺς, ἢ ἀσυνταξίας, χωρὶς νὰ προσθέσω ἄλλα ἀνεώτερα, ἐξ ὧν φέρει ὁ Συναξαριστὴς, ἢ ν' ἀφαιρέσω ἐξ ἐναντίας τί ἐκ τῶν προτέρων, εἰ μὴ ὅσα καὶ ὁ Νικοδήμος εὗρε περιττά, δις καὶ τρίς τὰ αὐτὰ τετυπωμένα — Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Συναξαριστοῦ διώρθωσα καὶ τινὰ κύρια ὀνόματα, καὶ πάντας ἐν γένει τοὺς στίχους, Ἰαμβικούς τε καὶ Ἡρωϊκούς, ὅσοι προὔπῆρχον εἰς τὰ Μηναια. Ὅπου δὲ ὁ ἠρωϊκὸς οὗτος ἔλειπε, προσέθηκα καὶ αὐτὸν μετὰ τὸ Ἰαμβικὸν δίστιχον τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐορταζομένου Ἁγίου, οὗ τινος καὶ ἡ Ἀκολουθία ψάλλεται. Καὶ Συναξάρια δὲ μετέθηκα πολλὰ ὡς καὶ ὁ Νικοδήμος, ἐκτετοπισμένα ὄντα τὸ πρότερον εἰς ἄλλην ἡμέραν τυχόν, ἢ καὶ εἰς ἄλλον Μῆνα ἐτίετο, ὡς τὸ τοῦ Ἁγίου Ἡουρίου (Μαρτίου Β'), ἐβρίμηνον μακρὰν εἰς τὴν Γ. τοῦ Μαΐου μηνός. ἢ εἰς τὴν αὐτὴν μὲν εὐρισκόμενα ἡμέραν, ἀτάκτως ὅμως καὶ πρωθύστερον. ἐκ τοῦ ὁποίου συνέβαινε πολλάκις ἑτέρου μὲν Ἁγίου Ἀκολουθία νὰ ψάλλεται, ἑτέρου δὲ Συναξάριον νὰ προσηγῆται μετὰ τὴν Σ'. Ὡδὴν. ὡς π. χ. εἰς τὴν ΚΔ'. Ἀπριλίου, ὅπου ἡ μὲν Ἀκολουθία εἶναι τῆς Ὁσίας Ἐλισάβετ, μετὰ δὲ τὴν Σ'. Ὡδὴν προηγούντο καὶ στίχοι καὶ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ Στρατηλάτου.

§ 21. Ὅτι δὲ καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ διώρθωσα στίχους τινάς, λέγω ἐνταῦθα τὴν αἰτίαν.

Α'. Εἰς τὴν Γ. Νοεμβρίου, ὁ μὲν Ἵμνογράφος ἀναφέρει πεντάκις ἐν τῇ Ἀκολουθίᾳ, οὐ μόνον εἰς τὸ τετυπωμένον Μηναιόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Κουτλουμουσιανὸν χειρῶν γραφον. (καθότι τὸ τῆς Χάλκης μεμβραῖνον οὐκ ἔχει τὴν Ἀκολουθίαν ταύτην) ἀναφέρει, λέγω, ἐξ ἐνόματα ἐκ τῶν Ἐβδωμήκοντα Ἀποστόλων, τῶν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐορταζομένων. τσαῦτα ἐπιγράφει καὶ τὸ Μηναιὸν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Ἑσπερινοῦ. Μετὰ δὲ τὴν Σ'. Ὡδὴν, αὐτὸ τε τὸ Μηναιὸν καὶ ὁ Συναξαριστὴς ἐπιγράφουσι πέντε μόνον, πρᾶσιωπώμενου τοῦ Τεττίου. Πεντάδα μυστῶν λέγουσι καὶ οἱ στίχοι εἰς τε τὸ Μηναιὸν καὶ εἰς τὸν Συναξαριστὴν. Ταύτην λοιπὸν τὴν Πεντάδα μετέβαλον εἰς Ἐξάδα. ὡσαύτως καὶ τὸ Πεντάς ἐν τῷ Ἡρωϊκῷ

στίχῳ εἰς τὸ Ἐξάς, συμφώνως δηλαδὴ μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἱορταζομένων.

Β. Εἰς τὴν **ΙΔ'**. Δεκεμβρίου, τὸ μὲν Μηναιὸν εἶχεν, Οὐ δένδρινόν σε, Θύρσε, κλάδον ὁ πρίων.

Ὁ δὲ Συναξαριστὴς ἐτύπωσεν.

Οὐ δένδρινήν σε, Θύρσε, Δύραν ὁ πρίων.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ Δύρσος σημεῖνε κλάδον, ἢ ράβδον (βέργαν) ἐλαφρὰ, καὶ ὀμαλήν, καὶ εὐθραστον, καὶ ἐπειδὴ ὁ τῶν στίχων τέτων ποιητὴς παίξει πολλακίς πρὸς τὰ ὀνόματα, ἀφίς ἐγὼ καὶ τὸν κλάδον τοῦ Μηναιῶ, καὶ τὴν Δύραν τοῦ Συναξαριστῆ ἔγραφα προτιμότερον· Δύρσον, οὕτως·

Οὐ δένδρινόν σε, Θύρσε, Δύρσον ὁ πρίων.

Ὅπερ ἐμφαίνει εὐφυστέραν καὶ χαριεσίραν παιδιὰν τοῦ ὀνόματος, κυρίως καὶ προσηγορικῶς λαμβανομένου τοῦ αὐτοῦ. Ἴσως δὲ καὶ τὸ Δύραν τοῦ Συναξαριστοῦ ἐκ τοῦ Δύρσον παρεφθάρη, ἂν συγχωρῆται νὰ εἰκάσῃ τις τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς συστοιχίας ἀμφοτέρων τῶν λέξεων.

Γ. Εἰς τὴν **Δ'**. Ἰανουαρίου, τὸ μὲν Μηναιὸν οὐκ ἔχει ὀλοτελῶς σίχους εἰς τοὺς κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἱορταζομένους **Ο'**. Ἀποστόλους· τοῦ δὲ εἰς τὸν Συναξαριστὴν διστίχου,

Τοὺς ἑβδομήκοντα σοφοὺς Ἀποστόλους,

Καὶ συνάμα τοὺς πάντας τιμαῖσθαι Δέμις,

ἄκωλος ὁ πρῶτος, καὶ ἀμφοτέροι ἀμετροί· διὸ μετεποίησα αὐτοὺς τὸ ἀκόλουθον,

Τοὺς ἑβδομήκοντ' εὐκλειῆς Ἀποστόλους

Καὶ ὡδ' ὁμοῦ σύμπαντα εὐφημεῖν Δέμις.

Δ. Εἰς τὴν **Α'**. Ἰουλίου, πέντε ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων ἱορταζομένων, τὸ μὲν Μηναιὸν ὀνομαζεῖ τοὺς δύο μόνον εἰς τὸ Ἰαμβικὸν διστίχον, καὶ εἰς τὸν Ἡρωϊκόν· ὁ δὲ Συναξαριστὴς, προσθεῖς δύο ἕτερα δίστιχα διὰ τοὺς λοιπὰς τρεῖς, ἐπιφέρει ἔπειτα εἰς τὸν Ἡρωϊκόν, Τίσαρες, καὶ οὐχὶ πέντε. Τούτους λοιπὸν τοὺς πέντε συνάψας ἐγὼ εἰς ἓν μόνον δίστιχον, συντομίᾳς χάριν, διώρθωσα συμφώνως καὶ τὸν Ἡρωϊκόν.

Ἐπαινετός, Κρήσκης τε, καὶ Σιλουανός,

Σίλας καὶ Ἀνδρόνικος, αἰνεῖσθων ἅμα.

Πέντ' ἔβαν ἐκ βιότου μύσται Θεοῦ ἐν τριακοστῇ.

Καὶ ἀλλαχῶ δὲ εὐρήσει στίχους διωρθωμένους, καὶ ὀνομαστὶ εἰς τὴν **ΙΒ'**. Ἀπριλίου, χωρὶς ν' ἀναφέρω αὐτοὺς ἐνταῦθα. Καὶ αὕτη μὲν ἢ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους ὀλικῆ διόρθωσις τῶν ἐν τοῖς Μηναιαῖς ἐμπερισσομένων.

§. 22. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν παροῦσαν ἐκδοσιν ἐγένετο καὶ προσθήκαι τινές, σημειῶ καὶ ταύτας ἐνταῦθα.

Ἐν πρώτοις, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Παναγιωτάτου κυρίου Γρηγορίου, κατεχώρισα εἰς ὅλον τὸ Δωδεκάμηνον τὸ Τυπικὸν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν ἀνέκαθεν μὲν εἰθιμένην εἰς αὐτὴν διατάξιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας, νεωστὶ δὲ διακοινωθεῖσαν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιᾶς· ὁ δὲ λόγος τῆς καταχωρήσεως ταύτης, κατὰ τὴν γνώμην τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος, εἶναι σαφής. Καθότι, ἀπ' οὗ ἀπαξ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἔφθασε νὰ δημοσιεύσῃ Τυπικόν, καὶ νὰ διαδώσῃ αὐτὸ εἰς πάσας τὰς κατὰ πόλιν καὶ κώμην Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθοδόξων, διὰ νὰ διατηρῆται πανταχῶς ἡ πρὸς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν διάκασμον ἀπαιτημένη εὐταξία

καὶ συμφωνία, ἐπόμενον ἦτο, μᾶλλον δὲ ἀναγκαῖον νὰ συγχωνευθῇ τὸ αὐτὸ Τυπικόν, διὰ νὰ εἴπω οὕτω, καὶ νὰ συντυπωθῇ μετὰ τῶν Μηναιῶν, διανεμηθῆντων τῶν Κεφαλαίων αὐτοῦ εἰς τὰς διαφόρους τοῦ ἑνιαυτοῦ ἑορτάς, ὅπου ἕκαστον αὐτῶν ἀνήκει. Καὶ οὕτως οἱ τῶν Ἐκκλησιῶν προΐσάμενοι, ἔχοντες πρόχειρον, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ βιβλίον, τοῦ αὐτοῦ Τυπικοῦ τὴν ὁδηγίαν, προταττομένην πάντοτε μιᾶς ἐκάστης ἑορτῆς, περὶ τῆς ὁποίας ἡ διατάξις γίνεται, νὰ διευθύνωσιν εὐκόλως, καὶ ἀνευ χασμωδίας τινός, τὰς Ἐκκλησιαστικὰς τῶν Ἀκολουθίας, ἔταν μάλιστα συμπέσωσι δύο καὶ τρεῖς ἑορταὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

§. 23. Ὅτι δὲ τῆς τυπικῆς ταύτης διατάξεως ἐξαιρῶνται οἱ ἐν τοῖς Μοναστηρίοις διατρίβοντες, ἐδήλωσε τῆτο ἡ αὐτὴ Μεγάλη Ἐκκλησία, ῥητῶς εἰπούσα εὐθὺς ἐν τῷ Προλόγῳ τοῦ εἰρημίνε Τυπικοῦ· « Τὰ ἱερά Μοναστήρια, » φυλάττοντα κατὰ χρεὶος ἀπαραίτητον τὰ ἀρχαῖα Τυπικὰ, » ἢ καὶ αὐτὰ τὰ Κτιτορικὰ ἕκαστον, ἀκολουθοῦσιν ἀπαρ- » βάτως τὰς ἰδίας τάξεις, ὡς ἐξ ἀρχῆς ὄρισται διὰ τοὺς » ἐν αὐτοῖς μοναστάς, οἵτινες καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ἡμερο- » νυκτιῶ ἐν προσευχαῖς μακραῖς, κατανυκτικαῖς τε δετή- » σεσι, καὶ ὀλονύκτοις ἀγρυπνίαις διανύουσιν, ὑψηλότερον » τοῦ κοσμικοῦ βίου διάγοντες ».

§. 24. Τῇ γνώμῃ τοῦ αὐτοῦ Παναγιωτάτου κυρίου Γρηγορίου, προσετίθη εἰς τὴν **Α'**. Ἰουίου ὁ ἐν τοῖς χειρογράφοις κοινὸς Κανὼν τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων, Πέτρου καὶ Παύλου. Ἡ δὲ προσθήκη αὕτη, ἐνὼ ἀπαλλάττει τὸν Κανονάρχην ἀπὸ τῆς συνεχῆς μεταπηδήσεως, κατ' ἐκάστην ὥδην, νῦν μὲν εἰς τοὺς Κανόνας τῶν Κορυφαίων, νῦν δὲ εἰς τὸν τῶν Δώδεκα, ἐκπληροῖ ἐν ταῦτῳ καὶ τὸν σκοπὸν τῆς τυπικῆς διατάξεως συντομώτερα, συνυμνεμίνων δὲ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ Κανόνος ἀμφοτέρων τῶν Κορυφαίων.

§. 25. Μετὰ δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Σρόνης κατάθασιν τοῦ Γρηγορίου τούτου (τῇ **ΚΘ'**. Φεβρουαρίου, 1840), καὶ τὴν εἰς αὐτὸν ἀνάθασιν τοῦ ἀπὸ Νικομηδείας Παναγιωτάτου κυρίου Ἀνθίμου τοῦ **Δ'**, ἀνέφερα καὶ πρὸς τὴν αὐτὴ Παναγιότητα τὴν κατὰ προτροπὴν καὶ γνώμην τῶν προκατόχων αὐτοῦ, ἐνασχολήσιν μου εἰς τὴν τῶν Μηναιῶν διόρθωσιν. Ὁ δὲ, ἀσμίμως ἀποδεξάμενος τὸ ἔργον, καὶ εἰς τὴν τούτου ἐξακολουθήσιν καὶ ἀποπεράτωσιν προσεπεισούσας με διὰ τῶν ἱερῶν αὐτοῦ εὐχῶν, ἐπιτάξί μοι νὰ καταχωρῶ εἰς τὴν **ΙΑ'**. Ἰουίου τὴν ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ φαλλομένην ἱορτάσιμον Ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, ἵνα, κατὰ τὴν γνώμην τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος, ἱορτάζωσιν αὐτὴν κατὰ χρεὶος καὶ πάντες οἱ Ὀρθόδοξοι, ὡς κυρώσασαν τῆς Πίστεως τὸν Ὅρον. Εἰς δὲ τὸ μετὰ τὴν **ς'**. Ὤδην Συναξάριον ταύτης τῆς Ἀκολουθίας ἀναφέρεται ἱστορικῶς καὶ ἡ, ἀπ' ἀρχῆς ἕως τῆς σημερον, ἐκ τόπου εἰς τόπον μετακόμισις τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τῆς Ἁγίας Εὐφημίας. Κατ' ἐπιταγὴν ἔτι τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος ἐπέγραψα, ὅτι ψάλλομεν τὴν Ἀκολουθίαν (τὴν μετὰ τὴν **ΙΓ'**. Ἰουίου), τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς **Δ'**. Συνόδου, καὶ οὐχὶ τῶν ἐξ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὡς ἐπεγράφετο πρότερον (6). Ὁ αὐτὸς Πα-

(6) Μεγάλη ἀταξία καὶ σύγχυσις ὑπάρχει εἰς τὴν Ἀκολουθίαν ταύτην μετὰ τῶν τετυπωμένων καὶ τῶν χειρογράφων Μηναιῶν. Καθότι πάντα μὲν κοινῶς ἐπιγράφουσιν αὐτὴν, Ἀκολουθίαν τῶν ἐξ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Εἶτα τὸ μὲν Κουτλουμυσιανὸν χειρόγραφον ἔχει τρία μόνον Πρόσφοις τῶν τῆς **Α'**. Οἰκουμενικῆς Συνόδου (Κυρ. μετὰ τὴν Ἀνάληψιν)· τὸ δὲ τῆς Χαλκῆς, αὐτὰ τε τὰ τρία, καὶ τρία ἕτερα, ἐπιγράφονται μὲν, Ποίημα Γερμανοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινῆς πόλεως τοῦ Νέου, διαλαμβάνοντα δὲ περὶ τῶν ἐπτά Συνόδων· διάφορα δὲ λέγοντι ταῦτα παρὰ τὰ εἰς τὴν **Ζ'**. Σύνοδον (μετὰ τὴν **ΙΑ'**. Ὀκτωβρίου), ποίημα ὄντα κἀκεῖνα τοῦ αὐτοῦ Γερμανοῦ. Κανόνα δὲ ἔχουσαν

ναγιώτατος κύριος Ἀνθίμος ἰδοὺ μοι δύο Ἀπολυτίκια, ἰδιοχείρως γεγραμμένα, ἐπιτάξας μοι νὰ καταχωρήσω αὐτὰ εἰς τὰ Μηναῖα· τὸ μὲν τοῦ ὁμωνύμου αὐτοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Ἀνθίμου (Σεπτ. Γ'), ποίημα τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος· τὸ δὲ τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κηρύκου καὶ Γουλίττης (Ἰουλίου ΙΕ'), ποίημα τῆς πρώην Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου σ'.

§. 26. Κατὰ προτροπὴν τοῦ Παναγιωτάτου κυρίου Κωνσταντίου Α', τοῦ καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος Προλόγου μνημονευθέντος, προσέθηκα, ἐκ τῆς Πανθίκτης αὐτοῦ, εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης (Νοεμ. ΚΕ'). Δοξαστικὸν τῆς Λιτῆς, καὶ τρία Καθίσματα τοῦ Ὁρθρου. Ἡ αὐτοῦ Παναγιότης, ἐρωτηθεῖσα παρ' ἐμοῦ περὶ τῆς αἰρίσιως τοῦ Μαμωνᾶ, καὶ τίς ὁ Μαμωνᾶς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν Ἱμνογράφων ἀναφερόμενος (Ὀκτωβρ. ΙΖ'. Ὡδὴ δ'. Τροπάριον γ' καὶ Ἰουνίου Β'. Ὡδὴ α'. Τροπάριον γ'), ἀπεκρίθη μοι ἐγγράφως τὰ δέοντα πρὸς λύσιν τῆς ἀπορίας μου, τὰ ὅποια καὶ ὑπεσημείωσα αὐτολεξεί εἰς τὸ ἀνωτέρω Τροπάριον τοῦ Ὀκτωβρίου, πρὸς γνῶσιν καὶ ἄλλων, εἰάν τυχὸν ἀγνωοῖσι καὶ αὐτοί, ὅπερ καὶ γὰρ. Καὶ ἄλλα μου δι' ἀπορίας ἔλυσεν ὁ σεβασμιος οὗτος καὶ πολυτίτωρ ἀνὴρ, καὶ εἰς πολλὰ ἐζήτησα τὴν γνώμην του. Ἀνέγνω προσέτι ὁ αὐτὸς μετ' ἐπιστάσις καὶ ὀλόκληρον τὸν Δεκιμβριον, καὶ παρετήρησε τὰς ἐν αὐτῷ γενομένας μοι διορθώσεις.

§. 27. Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω προσθηκῶν, προσετέθησαν ἐτι ἐκ μὲν τῶν χειρογράφων τὰ ἐξῆς· Δοξαστικὸν ἰδιόμιλον εἰς τοὺς Αἶνους τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ (Ὀκτωβ. Σ'), τὸ ὅποιον ἀναφέρεται μὲν ὑπὸ τοῦ ἐκεί Γυπτικοῦ, δὲν ὑπῆρχεν ὅμως εἰς τὰ Μηναῖα—Προσόμοια τῶν Αἶνων τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου (Ὀκτωβ. Θ'), πρὸς δοξολογίαν αὐτοῦ, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἐκ τῆς χορείας τῶν Δώδεκα—Ὁ Κανὼν, καὶ τὸ μετὰ τὴν γ'. Ὡδὴν Καθίσμα τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ (Μαΐου ΙΒ'), πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς τοῦτοῦ Ἀκολουθίας· ἐτι δὲ καὶ Ἐξαποστειλάριον κοινὸν τοῦ τε Ἀγ. Ἐπιφανίου, καὶ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ—Καθίσματα τοῦ Ὁρθρου τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων (Ἰουλ. Α') καὶ ἕτερα τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τῆς ἐν τῷ Ἀθῶ (Ἰουλ. Ε') πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς τῆτων κολοθωμίνης Ἀκολουθίας, ἐχούσης μὲν πάντα, ἐτι δὲ καὶ Λιτὴν, μὴδὲν δὲ Καθίσμα—Ἀπίστιχα τοῦ Ἐσπερινοῦ εἰς τοῦ Σταυροῦ τὴν Πρόδον (Αὐγ. Α')—Μικρὸς Ἐσπερινὸς εἰς τὴν Δισποτικὴν Ἐορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος (Αὐγύστου Σ.), καὶ Ἀντίφωνα εἰς τὴν αὐτὴν Ἐορτὴν, ἐκ τῶν χειρογράφων τῆς ἱεράς Μονῆς τοῦ Κουτλουμουσίου—Ἀπίστιχα τοῦ Ἐσπερινοῦ εἰς τὰ Καταδύσια τῆς τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου (Αὐγύστου ΑΑ'). Ἐνῆλλαγα δὲ καὶ ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων (Ἰουλίου Α')· καθότι τὸ μὲν ἐν τοῖς Μηναίοις Συναξάριον ἐπιγράφει, ὅτι ἐτελειώθησαν μαρτυρικῶς ἐν Ῥώμῃ· ὁ δὲ πληρῆστερος τοῦ Νικοδήμου Συναξαριστῆς προσθέτει, ὅτι καὶ κατήγηοντο ἀπὸ τῶν μεγαλόπολι τούτων· ὁ δὲ εἰς

ἀμφότερα τὸν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Γερμανοῦ ποιηθέντα εἰς τὰς ἐπτὰ Συνόδους. Ἐξ ἐναντίας τὰ τετυπωμένα, μετὰ τὴν προρρηθεῖσαν κοινὴν ἐπιγραφὴν, ἔχουσιν ἔπειτα καὶ Προσόμοια καὶ Κανόνας, περὶ τῆς Δ' καὶ Σ' μόνον Συνόδου διαλαμβάνοντα· τὸ δὲ ἐν αὐτοῖς Συναξάριον ἀναφέρει τὴν Δ' μόνον. Ὁ Νικοδήμος, τυπώσας ἐν τῷ Συναξαριστῇ αὐτοῦ, εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἰουλίου, τὸν ἀνωτέρω Κανόνα τοῦ Γερμανοῦ, προέταξεν αὐτοῦ καὶ τὰ εἰς τὴν Ζ' Συνόδου Προσόμοια, περὶ τῶν ἐπτὰ Συνόδων διαλαμβάνοντα καὶ αὐτὰ, διὰ νὰ συμπάλλωνται ὅμοι, καθὼς καὶ ἀρμόζει τῶνόντι. Ἀλλὰ τότε πάλιν ἀπαιτῶνται ἄλλα Προσόμοια διὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ζ' Συνόδου. Περὶ τούτων πάντων λοιπὸν ἐρωτηθεὶς ὁ ἀνωτέρω Παναγιώτατος κύριος Ἀνθίμος, ἐπιτάξας μοι νὰ ἐπιγράψω μόνον εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τὸ ὄνομα τῆς Δ' Συνόδου, συμφώνως δηλαδὴ μετὰ τὸ Συναξάριον, χωρὶς νὰ μετακινήσω ἄλλο τι, ὡς καὶ ἐποίησα.

αὐτὴν τὴν ἡμέραν Κανὼν, Ὡδὴ ε'. Τροπάριον α'. λέγει· Ἀνατολῆς ὁρμώμενοι τῆς ὄντως φωτοδότιδος· ἐξ οὗ δῆλον, ὅτι ὁ Κανὼν οὗτος ἐμλουρηθῆ διὰ τοὺς ἐν τῇ Α'. Νοεμβρίῳ ἑορταζομένους, τῆς ἐξ Ἀσίας ὄντας. Ὅθεν ἀντὶ τοῦ Κανόνα τούτου, ἐτέθη ἕτερος ἐκ τῶν Χειρογράφων, ὃς τις οὐδὲν μὲν περὶ τῆς πατρίδος τῶν Ἀγίων διαλαμβάνει, οὐδὲ περὶ τοῦ μαρτυρίου αὐτῶν, ὡς καὶ ὁ προειρημένος· εἶναι ἕως τοῦλαχιστοῦ ὁμαλώτερος πρὸς ψαλμωδίαν, διὰ τοὺς συνηθεστάτους αὐτοῦ Εἰρμούς, τὸ, Ὡς ἐν ἠπειρῷ περὶ εὐσας, κτλ. Καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τῶν χειρογράφων.

Ἐκ δὲ τῆς Γυπτικῆς τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας προσετέθησαν, Κοντάκιον τῆς Ἰνδίκης (Σεπτεμβ. Α')—Προσόμοια τῶν Ἀποστίχων τοῦ Ἐσπερινοῦ, Δοξαστικά δύο, καὶ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου (Δεκεμβ. ΙΕ')—Ἀντίφωνα εἰς τὴν περιτομὴν τοῦ Σωτῆρος, εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν, εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν, καὶ εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου.

Τελευταίον προσετέθησαν ἐκ τοῦ Εἰρμολογίου τὰ Μεγαλυνάρια τῶν Χριστουγέννων, τῆς Περιτομῆς τοῦ Σωτῆρος μετὰ τῶν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, τῶν Θεοφανείων, καὶ τῆς Ὑπαπαντῆς, διὰ νὰ ἔχη ὁ Ἀναγνώστης πρόχειρα τὰ πάντα εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ βιβλίον κατὰ σειρὰν, καὶ νὰ μὴ ζητῇ αὐτὰ τῆδε κακείσε.

Ἀνεπλήρωθη δὲ καὶ ἡ ἑορτάσιμος Ἀκολουθία τῶν Ἀγίων Ἱεραρχῶν Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου (Ἰανουαρίῳ ΙΗ') ἐκ τῆς φυλλάδος αὐτῶν, τῆς νεωστὶ τυποθείσης, ἀδεία μὲν Ἐκκλησιαστικῇ, δαπάνη δὲ τοῦ παναγίου Γάμου.

§. 28. Ἐπειδὴ δὲ εἰς πᾶσαν Δισποτικὴν καὶ Θεομητορικὴν Ἐορτὴν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν Προεορτίων μέχρι τῆς ἀποδόσεως αὐτῆς, σχολάζει μὲν ἡ Παρακλητικὴ, ψάλλονται δὲ πάντα τῆς Ἐορτῆς, τὰ δὲ Μηναῖα εἰς πολλάς τῶν Ἐορτῶν τούτων δὲν ἔχουσι Καθίσματα, ἀνεπλήρωσα ταῦτα ἐκ τῶν χειρογράφων. Τὴν ἀναπλήρωσιν ταύτην δύναται τις νὰ πληροφρηθῇ, εἰάν, παραβίλλων τὴν παρούσαν ἔκδοσιν πρὸς τὰς προλαβούσας, παρατηρήσῃ τὰ Μεθιορτα τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου, τὰ Μεθιορτα τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, τὰ Προεόρτια καὶ Μεθιορτα τῶν Εἰσοδείων, τὰ Προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς, τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, καὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἀλλὰ καὶ ὅσα Ἰδιόμιλα τῶν τειούτων Ἐορτῶν, ψαλλόμενα μὲν τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὰ Προεόρτια καὶ εἰς τὰ Μεθιορτα, σημειούμενα δὲ μόνον, παραπίμπουσι τὸν Ἀναγνώστην διὰ τοῦ, Ζῆτει εἰς τὸν δαίνα, ἢ δαίνα τόπον τῆς Ἐορτῆς ὅπως ἀπαξ ἰτυπώθησαν, ἀντύπωσα καὶ ταῦτα δις καὶ τρίς, ὁσάκις, ἐκάλεσεν ἡ χρεία, δὰ νὰ ἀπαλλάξω τὸν ἀναγνώστην ἀπὸ τῆς ζητήσεως ταύτης τὸν κόπον.

§. 29. Τὸ αὐτὸ ἔκαμον καὶ πολλαχοῦ τοῦ Δωδεκαμήνου, ὅπου ἴλειπεν ἢ μετὰ τὰ Δοξαστικά δογματικὸν τι ἰδιόμιλον Θεοτοκίον ἐκ τῆς Ὀκτωήχου, ἢ μετὰ τὰ Καθίσματα Θεοτοκίον ὁμοιον. Τοιοῦτον μάλιστα ἦτο τὸ ἀξιοσημειώτον ἐκεῖνο Θεοτοκίον· Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τὸ ὅποιον, δις σημειούμενον εἰς τὸν Ἰούνιον μῆνα (τῇ Δ' καὶ ΙΓ'), μετὰ τὰ Καθίσματα τῆς γ'. Ὡδῆς, οὐ μόνον εἰς αὐτὸν τὸν Ἰούνιον δὲν εὐρίσκειτο, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τοὺς ἐφεξῆς δύο μῆνας, Ἰούλιον καὶ Αὐγούστου, καὶ ἀπαντᾶται κατὰ τὴν ΚΣ' μόνον τοῦ Σεπτεμβρίου. Τοιοῦτον ὡσαύτως τὸ καὶ πάντων σπανιώτατον Προσόμοιον Θεοτοκίον, ἢ Σταυροθεοτοκίον πρὸς τὸ, Ὅσιε Πάτερ, τὰ ὅποια δις καὶ μόνον, καὶ εἰς μόνον τὰ Κουτλουμουσιανὰ χειρόγραφα ἐδυνήθη ν' ἀπαντήσω τὰ αὐτὰ, κατὰ τὴν ΙΘ' καὶ ΚΒ' Ἀπριλίου· καὶ ἐκίθη μεταγράψας αὐτὰ, προσέθηκα εἰς Δοξαστικὸν μετὰ τὰ Προεόρτια τοῦ Ἀγίου Ἀμβροσίου (Δεκεμ. Ζ').

§. 20. Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῶν Πασχαλίων, ὅτι, ὅτι τὸ Πάσχα γίνεται πρῶτῳτάτα, ἢ μὲν Μεγάλῃ Τεσσαρ-

στίχῳ εἰς τὸ Ἐξάς, συμφώνως δηλαδὴ μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑορταζομένων.

Β'. Εἰς τὴν ΙΔ'. Δεκεμβρίου, τὸ μὲν Μηναιὸν εἶχεν, Οὐ δένδρινόν σε, Θύρσε, κλάδον ὀπίρων.

Ὁ δὲ Συναξαριστὴς ἐτύπωνεν.

Οὐ δένδρινην σε, Θύρσε, Δύραν ὀπίρων.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ Δύρσος σημεῖνει κλάδον, ἢ ῥάβδον (βίργαν) ἑλαφρά, καὶ ὀμαλήν, καὶ εὐθραυστον, καὶ ἐπειδὴ ὁ τῶν στίχων τέτων ποιητὴς παίξει πολλάκις πρὸς τὰ ὀνόματα, ἀφίει ἐγὼ καὶ τὸν κλάδον τοῦ Μηναιίου, καὶ τὴν Δύραν τοῦ Συναξαριστῆ ἔγραψα προτιμότερον Δύρσον, οὕτως·

Οὐ δένδρινόν σε, Θύρσε, Δύρσον ὀπίρων.

Ὅπερ ἐμφαίνει εὐφυστέραν καὶ χαριεσίαν παιδιᾶν τοῦ ὀνόματος, κυρίως καὶ προσηγορικῶς λαμβανομένου τοῦ αὐτοῦ. Ἴως δὲ καὶ τὸ Δύραν τοῦ Συναξαριστοῦ ἐκ τοῦ Δύρσον παρεφθάρη, ἂν συγχωρῆται νὰ εἰκάσῃ τις τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς συστοιχίας ἀμφοτέρων τῶν λέξεων.

Γ'. Εἰς τὴν Δ'. Ἰανουαρίου, τὸ μὲν Μηναιὸν οὐκ ἔχει ὀλοτελῶς στίχους εἰς τοὺς κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἑορταζομένους Ὁ. Ἀποστόλους· τοῦ δὲ εἰς τὸν Συναξαριστὴν διστίχου,

Τοὺς ἑβδομήκοντα σοφοὺς Ἀποστόλους,

Καὶ συνάμα τοὺς πάντας τιμαῖσθαι Σίμις,

ἄκωλος ὁ πρῶτος, καὶ ἀμφοτέροι ἀμετροί· διὸ μετεποίησα αὐτοὺς τὸ ἀκόλουθον,

Τοὺς ἑβδομήκοντ' εὐκλείεις Ἀποστόλους

Καὶ ὡδ' ὁμοῦ σύμπαντα εὐφημεῖν Σίμις.

Δ'. Εἰς τὴν Α'. Ἰουλίου, πέντε ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων ἑορταζομένων, τὸ μὲν Μηναιὸν ὀνομάζει τοὺς δύο μόνον εἰς τὸ Ἰαμβικὸν δίστιχον, καὶ εἰς τὸν Ἡρωϊκόν· ὁ δὲ Συναξαριστὴς, προσθεῖς δύο ἕτερα δίστιχα διὰ τοὺς λοιποὺς τρεῖς, ἐπιφέρει ἐπειτα εἰς τὸν Ἡρωϊκόν, Τίσαρες, καὶ οὐχὶ πέντε. Τούτους λοιπὸν τοὺς πέντε συνάψας ἐγὼ εἰς ἓν μόνον δίστιχον, συντομίας χάριν, διώρθωσα συμφώνως καὶ τὸν Ἡρωϊκόν.

Ἐπαινετὸς, Κρήσκης τε, καὶ Σιλουανός,

Σίλας καὶ Ἀνδρόνικος, αἰνεῖσθων ἅμα.

Πέντ' ἴδαν ἐκ βιότου μύσαι Θεοῦ ἐν τριακοστῇ.

Καὶ ἀλλαγῷ δὲ εὐρήσει στίχους διωρθωμένους, καὶ ὀνομαστὶ εἰς τὴν ΙΒ'. Ἀπριλίου, χωρὶς ν' ἀναφέρω αὐτοὺς ἐνταῦθα. Καὶ αὕτη μὲν ἢ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους ἑλικῆ διόρθωσις τῶν ἐν τοῖς Μηναιαῖς ἐμπεριεχομένων.

§. 22. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν ἐγένεον καὶ προσθήκαι τινεῖς, σημειῶ καὶ ταύτας ἐνταῦθα.

Ἐν πρώτοις, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Παναγιωτάτου κυρίου Γρηγορίου, κατεχώρισα εἰς ὅλον τὸ Δωδεκάμηνον τὸ Τυπικὸν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν ἀνέκαθεν μὲν εἰθιμένην εἰς αὐτὴν διάταξιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας, νεωστὶ δὲ διακοινοθεῖσαν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιᾶς· ὁ δὲ λόγος τῆς καταχωρήσεως ταύτης, κατὰ τὴν γνώμην τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος, εἶναι σαφὴς. Καθότι, ἀφ' οὗ ἅπαξ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἔφθασε νὰ δημοσιεύσῃ Τυπικόν, καὶ νὰ διαδώσῃ αὐτὸ εἰς πάσας τὰς κατὰ πόλιν καὶ κώμην Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθοδόξων, διὰ νὰ διατηρῆται πανταχῶς ἢ πρὸς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν διάκονον ἀπαιτημένη εὐταξία

καὶ συμφωνία, ἐπόμενον ἦτο, μᾶλλον δὲ ἀναγκαῖον νὰ συγχωνευθῇ τὸ αὐτὸ Τυπικόν, διὰ νὰ εἴπω οὕτω, καὶ νὰ συντυπωθῇ μετὰ τῶν Μηναιῶν, διανεμηθῆντων τῶν Κεφαλαίων αὐτοῦ εἰς τὰς διαφορὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτάς, ὅπου ἕκαστον αὐτῶν ἀνήκει. Καὶ οὕτως οἱ τῶν Ἐκκλησιῶν προϊστάμενοι, ἔχοντες πρόχειρον, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ βιβλίον, τοῦ αὐτοῦ Τυπικοῦ τὴν ὁδηγίαν, προταττομένην πάντοτε μιᾶς ἑκάστης ἑορτῆς, περὶ τῆς ὁποίας ἡ διάταξις γίνεται, νὰ διευθύνωσιν εὐκόλως, καὶ ἄνευ χασμωδίας τινός, τὰς Ἐκκλησιαστικὰς τῶν Ἀκολουθίας, ὅταν μάλιστα συμπέσωσι δύο καὶ τρεῖς ἑορταὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

§. 23. Ὅτι δὲ τῆς τυπικῆς ταύτης διατάξεως ἐξαιρῶνται οἱ ἐν τοῖς Μοναστηρίοις διατριβόντες, ἐδήλωσε τέτο ἡ αὐτὴ Μεγάλη Ἐκκλησία, ῥητῶς εἰπούσα εὐθὺς ἐν τῷ Προλόγῳ τοῦ εἰρημίνε Τυπικοῦ· « Τὰ ἱερά Μοναστήρια, » φυλάττοντα κατὰ χρεὶς ἀπαραίτητον τὰ ἀρχαῖα Τυπικά, » ἢ καὶ αὐτὰ τὰ Κετιτορικά ἕκαστον, ἀκολουθοῦσιν ἀπαρα- » βάτως τὰς ἰδίας τάξεις, ὡς ἐξ ἀρχῆς ὄρισται διὰ τοὺς » ἐν αὐτοῖς μοναστάς, οἵτινες καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ἡμερο- » νυκτίου ἐν προσευχαῖς μακραῖς, κατανυκτικαῖς τε δεη- » σεσι, καὶ ὀλονύκτοις ἀγρυπνίαις διανύουσιν, ὑψηλότερον » τοῦ κοσμικοῦ βίου διάγοντες ».

§. 24. Τῇ γνώμῃ τοῦ αὐτοῦ Παναγιωτάτου κυρίου Γρηγορίου, προσετέθη εἰς τὴν Α'. Ἰουνίου ὁ ἐν τοῖς χειρογράφοις κοινὸς Κανὼν τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων, Πέτρου καὶ Παύλου. Ἡ δὲ προσθήκη αὕτη, ἐνῶ ἀπαλλάττει τὸν Κανονάρχην ἀπὸ τῆς συνεχῆς μεταπηδήσεως, κατ' ἑκάστην ὥδην, νῦν μὲν εἰς τοὺς Κανόνας τῶν Κορυφαίων, νῦν δὲ εἰς τὸν τῶν Δώδεκα, ἐκκληροῖ ἐν ταῦτῳ καὶ τὸν σκοπὸν τῆς τυπικῆς διατάξεως συντομώτερα, συνυμνημῶν δὲ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ Κανόνος ἀμφοτέρων τῶν Κορυφαίων.

§. 25. Μετὰ δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Σρόνε καταβάσιν τοῦ Γρηγορίου τούτου (τῇ ΚΘ'. Φεβρουαρίου, 1840), καὶ τὴν εἰς αὐτὸν ἀντίβασιν τοῦ ἀπὸ Νικομηδείας Παναγιωτάτου κυρίου Ἀνθίμου τοῦ Δ', ἀνέφερα καὶ πρὸς τὴν αὐτὴ Παναγιότητα τὴν κατὰ προτροπὴν καὶ γνώμην τῶν προκατόχων αὐτοῦ, ἐνασχέλησιν μου εἰς τὴν τῶν Μηναιῶν διόρθωσιν. Ὁ δὲ, ἀσμένως ἀποδεχάμενος τὸ ἔργον, καὶ εἰς τὴν τούτου ἐξακολουθήσιν καὶ ἀποπεράτωσιν προσεπενισχύσας με διὰ τῶν ἱερῶν αὐτοῦ εὐχῶν, ἐπέταξέ μοι νὰ καταχωρήσω εἰς τὴν ΙΑ'. Ἰουλίου τὴν ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ψαλλομένην ἑορτάσιμον Ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, ἵνα, κατὰ τὴν γνώμην τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος, ἑορτάζωσιν αὐτὴν κατὰ χρεὶς καὶ πάντες οἱ Ὀρθόδοξοι, ὡς κυρώσασαν τῆς Πίστεως τὸν Ὄρον. Εἰς δὲ τὸ μετὰ τὴν ε'. Ὀδὴν Συναξάριον ταύτης τῆς Ἀκολουθίας ἀναφέρεται ἱστορικῶς καὶ ἡ, ἀπ' ἀρχῆς ἕως τῆς σήμερον, ἐκ τόπου εἰς τόπον μετακόμισις τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τῆς Ἁγίας Εὐφημίας. Κατ' ἐπιταγὴν ἑτι τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος ἐπέγραψα, ὅτι ψάλλομεν τὴν Ἀκολουθίαν (τὴν μετὰ τὴν ΙΓ'. Ἰουλίου), τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Δ'. Συνόδου, καὶ οὐχὶ τῶν ἐξ Οἰκουμηνικῶν Συνόδων, ὡς ἐπεγράφετο πρότερον (6). Ὁ αὐτὸς Πα-

(6) Μεγάλη ἀταξία καὶ σύγχυσις ὑπάρχει εἰς τὴν Ἀκολουθίαν ταύτην μετὰ τῶν τετυπωμένων καὶ τῶν χειρογράφων Μηναιῶν. Καθότι πάντα μὲν κοινῶς ἐπιγράφουσιν αὐτὴν, Ἀκολουθίαν τῶν ἐξ Οἰκουμηνικῶν Συνόδων. Εἶτα τὸ μὲν Κεϋτλουμεισιανὸν χειρόγραφον ἔχει τρία μόνον Προσόμοια τῶν τῆς Α'. Οἰκουμηνικῆς Συνόδου (Κυρ. μετὰ τὴν Ἀνάληψιν)· τὸ δὲ τῆς Χάλκης, αὐτὰ τε τὰ τρία, καὶ τρεῖς ἕτερα, ἐπιγραφόμενα μὲν, Ποίημα Γερμανοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινῆς πόλεως τοῦ Νέου, διαλαμβάνοντα δι' ἐπερὶ τῶν ἐπτά Συνόδων· διαφόρα δὲ δηλοῦντι ταῦτα παρὰ τὰ εἰς τὴν Ζ'. Συνόδου (μετὰ τὴν ΙΑ'. Ὀκτωβρίου), ποίημα ὄντα κἀκεῖνα τοῦ αὐτοῦ Γερμανοῦ. Κανόνα δὲ ἔχουσαν

ναγιώτατος κύριος Ἄνθιμος ἔδωκε μοι δύο Ἀπολυτίκια, ἰδιοχειρῶς γεγραμμένα, ἐπιτάξας μοι νὰ καταχωρήσω αὐτὰ εἰς τὰ Μηναῖα· τὸ μὲν τοῦ ὁμωνύμου αὐτοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀνθίου (Σεπτ. Γ'), ποίημα τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος· τὸ δὲ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κηρύκου καὶ Γουλίττης (Ἰουλίου ΙΕ'), ποίημα τῆ πρώην Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου Σ'.

§. 26. Κατὰ προτροπὴν τοῦ Παναγιωτάτου κυρίου Κωνσταντίου Α', τοῦ καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος Προλόγου μνημονευθέντος, προσίθηκα, ἐκ τῆς Πανθίκτης αὐτοῦ, εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης (Νοεμ. ΚΕ'). Δοξαστικὸν τῆς Λιτῆς, καὶ τρία Καθίσματα τοῦ Ὁρθρου. Ἡ αὐτοῦ Παναγιότης, ἐρωτηθεῖσα παρ' ἐμοῦ περὶ τῆς αἰρίσεως τοῦ Μαμωνᾶ, καὶ τίς ὁ Μαμωνᾶς οὗτος ὁ ὑπὲρ τῶν Ὑμνογράφων ἀναφερόμενος (Ὀκτωβρ. ΙΖ' Ὡδὴ δ' Τροπάριον γ' καὶ Ἰουνίου Β' Ὡδὴ α' Τροπάριον γ'), ἀπεκρίθη μοι ἐγγράφως τὰ δέοντα πρὸς λύσιν τῆς ἀπορίας μου, τὰ ὅποια καὶ ὑπεσημείωσα αὐτελεξεί εἰς τὸ ἀνωτέρω Τροπάριον τοῦ Ὀκτωβρίου, πρὸς γνῶσιν καὶ ἄλλων, εἰάν τυχὸν ἀγνοῶσι καὶ αὐτοί, ὅπερ καγώ. Καὶ ἄλλα μου δι' ἀπορίας ἔλυσεν ὁ σιδασμιος οὗτος καὶ πολυτίτωρ ἀνὴρ, καὶ εἰς πολλὰ ἐζήτησα τὴν γνώμην του. Ἀνέγνω προσέειπε αὐτὸς μετ' ἐπιστασίας καὶ ὀλόκληρον τὸν Δικεμβριον, καὶ παρετήρησε τὰς ἐν αὐτῷ γενομένας μοι διορθώσεις.

§. 27. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω προσθηκῶν, προσετίθησαν ἔτι ἐκ μὲν τῶν χειρογράφων τὰ ἐξῆς· Δοξαστικὸν ἰδιόμιλον εἰς τοὺς Αἶνους τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ (Ὀκτωβ. Σ'), τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται μὲν ὑπὸ τοῦ ἐκαὶ Ὑπικίου, δὲν ὑπῆρχεν ὁμως εἰς τὰ Μηναῖα— Προσόμοια τῶν Αἶνων τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου (Ὀκτωβ. Θ'), πρὸς δοξολογίαν αὐτοῦ, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἐκ τῆς χρείας τῶν Δώδεκα— Ὁ Κανὼν, καὶ τὸ μετὰ τὴν γ'. Ὡδὴν Καθίσμα τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ (Μαΐου ΙΒ'), πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς τοῦτοῦ Ἀκολουθίας· ἔτι δὲ καὶ Ἐξαποστειλᾶριον κοινὸν τοῦ τε Ἀγ. Ἐπιφανίου, καὶ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ— Καθίσματα τοῦ Ὁρθρου τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων (Ἰουλ. Α') καὶ ἕτερα τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τῆ ἐν τῷ Ἄθῳ (Ἰουλ. Ε') πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς τέτων κολοβωμένης Ἀκολουθίας, ἔχουσιν μὲν πάντα, ἔτι δὲ καὶ Λιτὴν, μὴδὲν δὲ Καθίσμα— Ἀπόστιχα τοῦ Ἐσπερινοῦ εἰς τοῦ Σταυροῦ τὴν Πρόσδον (Αὐγ. Α')— Μικρὸς Ἐσπερινὸς εἰς τὴν Δισποτικὴν Ἐορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος (Αὐγύστου Σ.), καὶ Ἀντίφωνα εἰς τὴν αὐτὴν Ἐορτὴν, ἐκ τῶν χειρογράφων τῆς ἐραῆς Μονῆς τοῦ Κουτλουμουσίου— Ἀπόστιχα τοῦ Ἐσπερινοῦ εἰς τὰ Καταδύσια τῆς τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου (Αὐγύστου ΔΑ'). Ἐν ἠλλάγῃ δὲ καὶ ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων (Ἰουλίου Α')· καθότι τὸ μὲν ἐν τοῖς Μηναίοις Συναξάριον ἐπιγράφει, ὅτι ἐτελειώθησαν μαρτυρικῶς ἐν Ῥώμῃ· ὁ δὲ πληρίστερος τοῦ Νικοδήμου Συναξαριστῆς προσθεῖται, ὅτι καὶ κατήγοντο ἀπὸ τῶν μεγαλόπολιν ταύτην· ὁ δὲ εἰς

ἀμφότερα τὸν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Γερμανοῦ ποιηθέντα εἰς τὰς ἐπτά Συνόδους. Ἐξ ἐναντίας τὰ τετυπωμένα, μετὰ τὴν προρρηθεῖσαν κοινὴν ἐπιγραφὴν, ἔχουσιν ἔπειτα καὶ Προσόμοια καὶ Κανόνας, περὶ τῆς Δ' καὶ Σ' μόνου Συνόδου διαλαμβάνοντα· τὸ δὲ ἐν αὐτοῖς Συναξάριον ἀναφέρει τὴν Δ' μόνην. Ὁ Νικοδήμος, τυπώσας ἐν τῷ Συναξαριστῇ αὐτοῦ, εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἰουλίου, τὸν ἀνωτέρω Κανόνα τοῦ Γερμανοῦ, προέταξεν αὐτοῦ καὶ τὰ εἰς τὴν Ζ' Σύνοδον Προσόμοια, περὶ τῶν ἐπτά Συνόδων διαλαμβάνοντα καὶ αὐτὰ, διὰ νὰ συμπάλλωνται ὁμοῦ, καθὼς καὶ ἀρμόζει τῶνόντι. Ἀλλὰ τότε πάλιν ἀπαιτῶνται ἄλλα Προσόμοια διὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ζ' Συνόδου. Περὶ τούτων πάντων λοιπὸν ἐρωτηθεὶς ὁ ἀνωτέρω Παναγιώτατος κύριος Ἄνθιμος, ἐπέταξέ μοι νὰ ἐπιγράψω μόνον εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τὸ ὄνομα τῆς Δ' Συνόδου, συμφώνως δηλαδὴ μετὰ τὸ Συναξάριον, χωρὶς νὰ μετακινήσω ἄλλο τι, ὡς καὶ ἐποίησα.

αὐτὴν τὴν ἡμέραν Κανὼν, Ὡδὴ ε'. Τροπάριον α'. λέγει· Ἀνατολῆς ὁρμώμενοι τῆς ὄντως φωτοδότιδος· ἐξ οὗ δὴλον, ὅτι ὁ Κανὼν οὗτος ἐμλουρηθῆν διὰ τοὺς ἐν τῇ Α'. Νοεμβρίαις ἑορταζομένους, τὰς ἐξ Ἀσίας ὄντας. Ὅθεν ἀντὶ τοῦ Κανόνος τούτου, ἐτίθη ἕτερος ἐκ τῶν Χειρογράφων, ὃς τις οὐδὲν μὲν περὶ τῆς πατρίδος τῶν Ἁγίων διαλαμβάνει, οὐδὲ περὶ τοῦ μαρτυρίου αὐτῶν, ὡς καὶ ὁ προειρημένος· εἶναι ὁμως τοῦλάχιστον ὁμαλωτέρος πρὸς ψαλμωδίαν, διὰ τοὺς συνηθεστάτους αὐτοῦ Εἰρημούς, τὸ, Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας, κτλ. Καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τῶν χειρογράφων.

Ἐκ δὲ τῆς Ὑπικῆς τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας προσετίθησαν, Κοντάκιον τῆς Ἰνδίκης (Σεπτεμβ. Α')— Προσόμοια τῶν Ἀποστίχων τοῦ Ἐσπερινοῦ, Δοξαστικά δύο, καὶ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου (Δεκεμβ. ΙΕ')— Ἀντίφωνα εἰς τὴν περιτομὴν τοῦ Σωτῆρος, εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν, εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν, καὶ εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου.

Τελευταῖον προσετίθησαν ἐκ τοῦ Εἰρημολογίου τὰ Μεγαλυνάρια τῶν Χριστουγέννων, τῆς Περιτομῆς τοῦ Σωτῆρος μετὰ τῶν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, τῶν Θεοφανείων, καὶ τῆς Ὑπαπαντῆς, διὰ νὰ ἔχη ὁ Ἀναγνώστης πρόχειρα τὰ πάντα εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ βιβλίον κατὰ σειράν, καὶ νὰ μὴ ζητῇ αὐτὰ τῆδε καί τις.

Ἀνεπλήρωθῆ δὲ καὶ ἡ ἑορτάσιμος Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου (Ἰανουαρίαις ΙΗ') ἐκ τῆς φυλλάδος αὐτῶν, τῆς νεωστὶ τυποθείσης, ἀδεία μὲν Ἐκκλησιαστικῆς, δαπάνη δὲ τοῦ παναγίου Ταφου.

§. 28. Ἐπειδὴ δὲ εἰς πᾶσαν Δισποτικὴν καὶ Θεομητορικὴν Ἐορτὴν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν Προεορτίων μέχρι τῆς ἀποδόσεως αὐτῆς, σχολάζει μὲν ἡ Πρακτικὴ, ψάλλονται δὲ πάντα τῆς Ἐορτῆς, τὰ δὲ Μηναῖα εἰς πολλὰς τῶν Ἐορτῶν τούτων δὲν ἔχουσι Καθίσματα, ἀνεπλήρωσα ταῦτα ἐκ τῶν χειρογράφων. Τὴν ἀναπλήρωσιν ταύτην δύναται τις νὰ πληροφορηθῆ, εἰάν, παραβίλλων τὴν παρούσαν ἔκδοσιν πρὸς τὰς προλαβούσας, παρατηρήσῃ τὰ Μεθιορτα τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου, τὰ Μεθιορτα τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, τὰ Προεόρτια καὶ Μεθιορτα τῶν Εἰσοδίων, τὰ Προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς, τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, καὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἀλλὰ καὶ ὅσα Ἰδιόμιλα τῶν τριούτων Ἐορτῶν, ψαλλόμενα μὲν τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὰ Προεόρτια καὶ εἰς τὰ Μεθιορτα, σημειούμενα δὲ μόνον, παραπέμπουσι τὸν Ἀναγνώστην διὰ τοῦ, Ζήτηε εἰς τὸν δάινα, ἢ δάινα τόπου τῆς Ἐορτῆς ὅπερ ἄπαξ ἐτυπώθησαν, ἀνετύπωσα καὶ ταῦτα δις καὶ τρίς, ὡσάκις, ἐκάλεσεν ἡ χρεία, δά νὰ ἀπαλλάξω τὸν ἀναγνώστην ἀπὸ τῆς ζητήσεως ταύτης τὸν κόπον.

§. 29. Τὸ αὐτὸ ἔκαμον καὶ πολλαχοῦ τοῦ Δωδεκαμήνου, ὅπου ἔλειπεν ἢ μετὰ τὰ Δοξαστικά δογματικὸν τι ἰδιόμιλον Θεοτοκίον ἐκ τῆς Ὀκτωήχου, ἢ μετὰ τὰ Καθίσματα Θεοτοκίου ὁμοιον. Τοιοῦτον μάλιστα ἦτο τὸ ἀξιοσημειώτερον ἐκεῖνο Θεοτοκίον· Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον, δις σημειούμενον εἰς τὸν Ἰουνίου μῆνα (τῇ Δ' καὶ ΙΓ'), μετὰ τὰ Καθίσματα τῆς γ'. Ὡδῆς, οὐ μόνον εἰς αὐτὸν τὸν Ἰουνίου δὲν εὐρίσκειτο, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τοὺς ἐφεξῆς δύο μῆνας, Ἰούλιον καὶ Αὐγούστου, καὶ ἀπαντᾶται κατὰ τὴν ΚΣ' μόνον τοῦ Σεπτεμβρίου. Τοιοῦτον ὡσαύτως τὸ καὶ πάντων σπανιώτατον Προσόμοιον Θεοτοκίον, ἢ Σταυροθεοτοκίον πρὸς τὸ, Ὅσιε Πάτερ, τὰ ὅποια δις καὶ μόνον, καὶ εἰς μόνον τὰ Κουτλουμουσιανὰ χειρογράφα ἐδυνήθην ν' ἀπαντήσω τὰ αὐτὰ, κατὰ τὴν ΙΘ' καὶ ΚΒ' Ἀπριλίου· καὶ ἐκείθεν μεταγράψας αὐτὰ, προσέθηκα εἰς Δοξαστικὸν μετὰ τὰ Προεόρτια τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου (Δεκεμ. Ζ')

§. 20. Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῶν Πασχαλίων, ὅτι, ὅτε τὸ Πάσχα γίνεται πρώμωτάτα, ἢ μὲν Μεγάλῃ Τεσσαρα-

κοστή συνάρχεται σχεδόν με τὸν Φεβρουάριον· ἡ δὲ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἀρχεται ἀπὸ τῆς ΙΗ'. τοῦ Μαΐου μηνός. Εἶναι προσίτι γνωστὸν ἐκ τῆς τυπικῆς διατάξεως, ὅτι εἰς τὰς νησιτίμους ταύτας ἡμέρας παύουσι μὲν τῆς Ὑπαπαντῆς τὰ Μεθιόρτα, καὶ τῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου Ἐορτῶν, ἀπαιτοῦνται δὲ, μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἐσπερινοῦ τοῦ καθ' ἡμέραν Ἁγίου, Θεοτοκία ἢ Σταυροθεοτοκία ὅμοια ἐκείνοις, τὰ ὅποια εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητῆ ὁ Ἀναγνώστης ἀλλαγῶν, μεταλλάττων τὰ βιβλία. Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν καὶ τούτου τοῦ κόπου, καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἐνδεχομένης χασμφδίας, προσετέθησαν ἐκ τῶν Χειρογράφων, εἰς τὸ τέλος τοῦ Φεβρουαρίου καὶ τοῦ Μαΐου μηνός, τοιαῦτα Θεοτοκία καὶ Σταυροθεοτοκία διὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἐσπερινοῦ, καὶ ἕτερα ὁμοίως διὰ τὰ Καθίσματα τῆς γ'. Ὡδῆς, ἵνα ἔχη ὁ Ἀναγνώστης πρόχειρα τὰ πάντα. Τὴν ὠφελειαν καὶ τὸ χρησίμον τῆς προσθήκης ταύτης δεῖξει πραγματικῶς τὸ προσεγγίζον 1847. ἔτος, ὅτι μὲν Μ. Τεσσαρακοστὴ ἀρχεται ἀπὸ τῆς Γ'. Φεβρουαρίου, ἡ δὲ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἀπὸ τῆς ΙΘ'. Μαΐου.

§. 31. Ἐπειδὴ δὲ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, ψαλλομένων τῶν ἐν τοῖς Μηναίοις Κανόνων πρὸ τῶν Τριωδίων, ἀπαιτεῖται εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης Ὡδῆς καὶ ὁ Εἵρμος αὐτῆς κατὰ τὴν τάξιν μάλιστα τῶν ἱερῶν Μοναστηρίων, πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ὀρισμένου τῶν Τροπαρίων ἀριθμοῦ, διὰ τοῦτο ἐφρόντισα νὰ τυπωθῶσιν ἐκ τοῦ Εἰρμολογίου πάντων τῶν Κανόνων οἱ Εἵρμοι, ἀπὸ τῆς Γ'. τοῦ Φεβρουαρίου μηνός ἕως τῆς ΚΒ'. τοῦ Ἀπριλίου, εἰς τὰς ὁποίας ἡμέρας ἐμπεριστερέφεται ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, κατὰ τὸ πρῶτον, ἢ ὀψιμώτερον Πάσχα· εἰς δὲ τὰς λοιπὰς τοῦ Δωδεκαμήνου ἡμέρας (ἐξαιρουμένων τῶν, ἐν αἷς ψάλλονται καταβασίαι), νὰ τυπωθῶσιν εἰς τὸ τέλος τῆς τρίτης, ἑκτῆς, ὀγδόης, καὶ ἐννάτης Ὡδῆς οἱ Εἵρμοι αὐτῶν, ὡς ἀναγκαῖοι διὰ τὴν μετ' αὐτοὺς γινομένην αἴτησιν, κατὰ τὸν τύπον τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν παρέλιψα κανὴν, ἀφ' ὅσα δύναται νὰ προξενήσῃ κόπον μικρὸν εἰς τὸν Ἀναγνώστην· ἐκτὸς μόνου Θεοτοκία τινὰ συνθησάτα καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀρχαίους, ὡς τὸ, Δείσποινα πρόσδεξαι—Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου—Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος, καὶ τὰ ὅμοια. Σπανιώτατα δὲ ἐσημείωσα καὶ τὸ, Ὅρα, ἢ Ζήτει· ἀλλ' ὅπου τὸ ζητούμενον εἶναι ἐγγύτατα, καὶ εἰς τὴν ἀπάναντι σελίδα.

§. 32. Προσέθηκα δὲ πολλαχοῦ καὶ ὑποσημειώσεις, οὐ μόνον τὰς πραιρεθμένας (§. 7), πρὸς δῆλωσιν τῆς μεταξὺ τῶν χειρογράφων καὶ τῶν τετυπωμένων Μηναιῶν εὐρισκομένης διαφορᾶς εἰς πολλὰς Ἀκολουθίας, ἀλλὰ καὶ ἄλλας διαφορὰς, τὰς μὲν, πρὸς διᾶξιν χωρίων τινῶν Γραφικῶν, τὰ ὅποια ἐπιπολαίως αἰνίττονται οἱ Ὑμνογράφοι εἰς τὰ ᾄσματα τῶν· τὰς δὲ, περὶ ἀκριβείας καὶ μέτρου τῶν Ἀκροστιχίδων, καὶ μάλιστα περὶ τῶν, ὅσα ἀφορῶσι τὰ ἀρκτικά γράμματα Εἰρμῶν τινῶν, ὡς εἰς τὴν Κ'. Γανουαρίου, καὶ εἰς τὴν ΚΔ'. Ἰουνίου· τὰς δὲ, καὶ φιλολογικώτερον ἐπωσοῦν ἐρανισθείας, ὡς περὶ τοῦ ποταμοῦ Οὐβάλ, ἡμαρτημένως ἀναγνωσσομένης πρότερον Χοβάρ (Σεπτ. 5.)—Περὶ τοῦ Κανδάκη, μᾶλλον δὲ τῆς Κανδάκης (Ὀκτωβρίου ΙΑ').—Περὶ τῆς πόλεως Μαϊσμά (αὐτοῦ, ΙΔ').—Περὶ τῆς ὀνόματος Ἐβραῖος, καὶ ἐκ τίνος Προπάτορος ὀνομάσθησαν οὕτως οἱ Ἐβραῖοι (Κυρ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως). Περὶ Ὁρμίσδου τοῦ Ἀχαιμενίδου (Μαρτίου ΛΑ').—Περὶ τῆς λέξεως Μαφόριον (Ἰσλίου Β'). Περὶ τοῦ πρότερον μὲν γραφομένου Συγγέλου, νῦν δὲ Σουκκένσου, καὶ περὶ τῆς Κεντόνου (Ἀκολουθ. τῶν Ἁγίων Πατέρων, μετὰ τὴν ΙΓ'. Ἰουλίου)· καὶ ὅσας ἄλλας δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ εἰς ὅλον τὸ Δωδεκάμηνον.

§. 33. Οὐ μόνον δὲ προσθῆκαι ἐγένοντο εἰς τὴν παρῶσαν ἐκδοσιν, ἀλλὰ καὶ ἀφαιρέσεις τινὲς εἰς τὸν Δεκεμβριον μῆνα, τὰς ὁποίας καταλέγω ἐνταῦθα, διὰ ν' ἀπολογηθῶ ὑπὲρ αὐτῶν. Εἰς τὴν Θ'. τούτου τῆ μηνός ἀφηρέθη ὁ δεύτερος Κανὼν τῆς Ἁγίας Ἄννης. Εἰς τὴν ΚΒ'. τὰ ἐν ταῖς Ἀποστίχοις τοῦ Ἐσπερινοῦ καὶ τῶν Αἰνῶν Προσόμοια τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας· ἐτι δὲ καὶ τὰ εἰς τοὺς Αἰνους δεύτερα Προσόμοια τῶν Προορτίων, ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Εἰς δὲ τὴν ΚΘ'. αὐτοῦ, ἀναπληρωθέντος ἐκ τῶν χειρογράφων τοῦ κοινοῦ Κανόνος τῶν τε Ἁγίων Νηπίων, καὶ τοῦ Ὁσίου Μαρκελλοῦ, ἀφηρέθησαν οἱ ἀνά μέρος αὐτῶν δύο Κανόνες.

Ὅτι δὲ τὰ ἀφαιρέθητα ταῦτα ἦσαν περιττά, ὁ λόγος εἶναι σαφής. Καθότι εἰς τὴν ἀνωτέρω τῆς Ἁγίας Ἄννης Ἐορτὴν τεσσάρων ἔντων Κανόνων, καταλιμπάνεται πάντοτε ὁ εἰς, καθὼς ἐσημείωσα καὶ ὁ τὸν τρίτον Κανὼνα προσθεῖς εἰς τὰ Μηναιᾶ, οὕτως εἰπὼν· « Ἐτερος Κανὼν εἰς τὴν » αὐτὴν Ἐορτὴν τῆς Συλλήψεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου· ψάλλομεν δὲ τοῦτον, εἰ μὴ ψάλλεται ὁ Κανὼν τῶν » Ἐγκαινίων ». Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἔτος ψάλλεται, καθὼς συμπάλλεται ἐπίσης καὶ ἡ λοιπὴ τῶν Ἐγκαινίων Ἀκολουθία, περιττὸς ἄρα ὁ εἰς τῶν Κανόνων τῆς Ἁγίας Ἄννης, καὶ ὡς τοιοῦτος ἔπρεπε ν' ἀφηρέθῃ· ἀφηρέθη δὲ, ὁ μὴδὲ εἰς τὰ χειρογράφα ὑπάρχων—Περιττῶς προσετέθησαν ὡσαύτως καὶ τὰ εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀναστασίαν Ἀπόστιχα, ἐνῶ ὑπάρχουσι τὰ τῶν Προορτίων, ἅτινα καὶ προτιμῶνται.—Τὰ δὲ εἰρημένα Προσόμοια τῶν Αἰνῶν, ἐτι ἦσαν πάντα περιττά, ἐδήλωσε καὶ ὁ ταῦτα προσθεῖς, οὕτως ἐπιγράφας· « Ἐτερα Στιχηρὰ Προσόμοια, καὶ ψάλλε ὅσα βούλει »—Ἡ δὲ ἀφαίρεσις τῶν εἰς τὴν ΚΘ'. δύο Κανόνων ἐγένετο, α. διότι, καὶ κατ' αὐτὴν τῶν Μοναστηριακῶν τὴν ἀκριβειαν περὶ τῆς ποσότητος τῶν Τροπαρίων εἰς ἐκάστην ὥδην, οὐδεμίαν χώραν ἔχει τρίτος Ἁγίων Κανὼν, ὅποτε ψάλλονται Προορτία, ἢ Μεθιόρτα· καὶ β. ὅτι, ἐκ τῶν χειρογράφων τὰ μὲν, ἔχοντα τὰς ἰδιαιτέρας τούτους Κανόνους, κολοσσωμένους καὶ αὐτοὺς, δὲν ἔχουσι τὸν κοινὸν ἀμφοτέρων Κανὼνα· τὰ δὲ ἐξ ἐναντίας ἔχουσι τοῦτον μόνον τὸν κοινόν. Διὸ, προτιμηθέντος τούτου, καὶ ὡς πρὸς ψαλλωδίαν ἐμαλοῦ, καὶ ὡς ἐκκληρουέντος ἐν ταύτῳ ἀνελλιπῶς τὸ κοινόν πρὸς τοὺς Ἁγίους χρίος, ἀφηρέθησαν εἰς λοιποὶ δύο, ὡς περιττεύοντος πάντοτε ἑνός, ὑπάρχοντος καὶ τρίτου—Ἐπὶ πᾶσι δὲ, ἀφηρέθησαν πολλαχοῦ τὰ διπλᾶ καὶ τριπλᾶ Κοντάκια καὶ οἱ Οἴκοι αὐτῶν, τὰ ὅποια περιττῶς συνεσωρεύθησαν εἰς τὰ τετυπωμένα Μηναιᾶ, ἐνῶ εἰς τὰ χειρογράφα εὐδαμῶ ἀπαντᾶται Κοντάκιον, ἢ Κἀθισμα, ἢ Ἐξαποστειλᾶριον διπλοῦν εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν Ἅγιον.

§. 34. Προσημειώσω τελευταῖον, ἐτι καὶ μεταθίσεις ἐγένοντο τριῶν Ἀκολουθιῶν· ἤγουν, ἡ Ἀκολουθία τῆς Κυριακῆς τῶν Προπατόρων μετετέθη ἐκ τοῦ προτέρου τόπου αὐτῆς εἰς τὴν ΙΑ'. Δεκεμβρίου· ἢ τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, εἰς τὴν ΙΖ'. τοῦ αὐτοῦ· καὶ ἡ τῶν Πατέρων τῆς Δ'. Συνόδου εἰς τὴν ΙΙ'. Ἰουλίου. Ἡ δὲ αἰτία τῆς μεταθίσεως τούτων εἶναι, ἐτι αἱ ἡμέραι αὗται εἶναι τὰ πρῶτα ὅρια τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ, πότε δεῖ ψάλλεσθαι τὰς Ἀκολουθίας ταύτας· ὥστε φθάσας εἰς αὐτὰς Ἀναγνώστης, νὰ παρατηρῇ τὴν ἀμέσως ἐρχομένην Κυριακὴν, καὶ νὰ μὴ παραδραμῇ αὐτὴν, ἐξ ἀγνοίας τυχόν, ἢ λήθης.

§. 35. Ἴδού, φίλτατε Ἀναγνώστα, ὅποιαν σοι προσφέρω τὴν παροῦσαν τῶν Μηναιῶν ἐκδοσιν· πληρυστέραν ὡς πρὸς τὰς προλαβούσας ἐκδόσεις, ἀκριβεστέραν, ὅσον τὸ δυνατόν, διὰ τῆς βοήθειας τῶν προρρηθέντων μίσων, καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους ἐπιξεργασμένην εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, τῇ ἀδείᾳ, ἐπι-

ταγή, προτροπή συνεργία και γνώμη τεσσάρων Οικουμενικών Πατριαρχών. Μετά τούτους, τεθήτω και το ένομα Γεράρχου σεβαστού, του πρώην μὲν Ἁγίου Μισημβρίας, νῦν δὲ ἐπαιετιαν ὄλην Γυμνασιάρχου τῆς Κουρουτοσεμίου Σχολῆς, και Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας, κυρίου Σαμουήλ· ὅς τις και μέλος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς ἐχρημάτισε, και τίσσaras τῶν διορθωθέντων μνηνών, Δεκέμβριον, Ἰανουάριον, Φεβρουάριον και Μάρτιον, και εἶδε, και ἀνέγνω, και παρητήρησε τὰς ἐν αὐτοῖς γενομένας μοι διορθώσεις.

§. 36. Ἄλλ' ἀράγε ἐπίτοχον τοῦ σκοποῦ; ἐξετίλισσα ἀράγε το ἱερόν τοῦτο ἔργον ἀκριβῆς κατά πάντα και ἀνελλιπῆς; Δὲν φανταζομαι ποτὲ τοιοῦτον. Ἔργον ἐπίπονον καθ' αὐτό και διεξοδικόν, εἰς τὸ ὅποιον ἐνητηχολήθην τρία ἔτη ὀλόκληρα, ὑποκλίπτων τὸν μικρὸν τῆς ἀνίσσεως μου χρόνον, και τοῦτον πάλιν διακοπτόμενος συνεχῶς ἀπὸ τὰ χρεῖα τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ἀπὸ τούς περισπασμούς τῆς Διόσεως μου, ἀπὸ τὴν ὑγείαν μου τὴν ἀκροσφαλή, και τὴν ἀσθενίαν τῆς ἡλικίας· ἔργον, τὸ ὅποιον οὐδὲ αἱ περιστάσεις μ' ἐσυγχώρησαν νὰ θεωρήσω ἐκ δευτέρου, πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τῶν ὄσα διεφυγον πάντως τὴν πρώτην με παρητήρησιν· ἔργον, λίγω, τοιοῦτον, και κατά τὸν εἰρημίνον τρόπον γινόμενον, δὲν δύναται νὰ μὴν ἔχη ἐν ἑαυτῷ και πολλά ἐπιλήψιμα ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ ποιούντος αὐτό. Πρόσθε εἰς ταῦτα και τὰ ἀναπόφευκτα σχεδὸν παροράματα τοῦ τύπου, εἰς βιβλίον μάλιστα, συνιστάμενον μὲν ἐκ σελίδων δισχιλίων και ἐπέκεινα, εἰς φύλλον μίγα, περιέχον δὲ ὄλην τοσούτον ποικίλην, ὡσεὶ δια νὰ ῥυθμισθῶσι τὰ μέρη αὐτῆς, και νὰ εὐθετηθῇ ἕκαστον εἰς τὸν οἰκίον τύπον, μὲ τὸν κατάλληλον εἰς αὐτό και χαρακτήρα και χρῶμα, ἀπαιτεῖται ἴσως ἢ Λυγκεὺς ὀξυδερκῆς, ἢ πολυόμματος Ἄργος.

§. 37. Μηδὼλος λοιπὸν φανταζόμενος τὴν ἐντίλειαν τοῦ ἔργου μου, τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ εἶπω Σαρρῶν, ὅτι ἐκαθάρισσα τὰς ἱεράς ταύτας τῶν Μνηναίων βιβλους τουλάχιστον ἐκ τῶν ἐν αὐτοῖς παχυλωτέρων σφαλμάτων· ὅτι ἔρρυθμισσα τὰς μεγαλητίρας αὐτῶν ἀνωμαλίας· και ὅτι ἀνεπλήρωσα τὰς πλέον ἐκαιοθητάς αὐτῶν ἐλλείψεις, καθ' ὅσον μοι ὑπηρετήσαν αἱ νοητικαὶ και σωματικαὶ δυνάμεις, και τὰ εὐρεθέντα βοηθητικά μίσα. Ἄλλος εἰς τὸ ἐξῆς μὲ νῦν κριτικώτερον, σταθερωτέραν ὑγείαν, και βοηθήματα πλειότερα, διάγων ἐν ταῦτῷ και ἀπερίσπαστον βίον, ἄς ἀναπληρωσῇ τῆς ἀσθενίας μου τὰ ἐλλείμματα. Ἐγὼ δὲ, τὸν σκοπὸν τοῦ Προλόγου μου ἐξακολουθῶν, ἐπισυναπτῶ ὀλίγα τινα και περὶ ἐκδόσεως τῶν Μνηναίων.

§. 38. Ἡ δωδεκάτομος τῶν Μνηναίων βιβλος, ὡς ἀπαιτοῦσα και κόπον και δαπάνην πολλὴν πρὸς τύπωσιν, δὲν ἐξεδέθη πάντως ὄλη δια μιᾶς, οὐδὲ εἰς ἕνα και τὸν αὐτὸν χρόνον, ἀλλ' ἐν μέρει, και κατά διαφόρους καιρούς. Τοῦτο και ὁ Ἄλλάτιος μαρτυρεῖ ἐν τῇ πρώτῃ περὶ τῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας βιβλίων Διατριβῇ αὐτοῦ, σελ. 57 (Φαβρ. Τ. Ε'), και αὐτὰ ἐτι τὰ πράγματα βεβαιοῦσι. Καθότι ὅτε, διατρέθων εἰς Κέρκυραν, περιηρχέμην τῆς πόλεως ταύτης τὰς Ἐκκλησίας, 37 οὔσας, τὸν ἀριθμὸν, και αὐτὰς προσέτι τὰς τῶν προαστείων αὐτῆς, ἐρευνῶν τὰς κατά καιρὸν γενομένας τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδόσεις, ἀπῆντησα μὲν πολλά και διάφορα Μνηναία, οὐδὲν ἔμωσ Δωδεκάτομον σῶμα τῶν ἀρχαιοτέρων ἐκδόσεων, οὐδὲ Μνηναίου ὄλος τῆς πρωτίστης πασῶν. Διὸ ἀγνοῶ, πότε, και ὑπὸ τίνος ἐγένετο αὐτῆ. Τοῦτο μόνον μοι εἶναι γνωστὸν, ἐκ τῆς μικρᾶς μου ἐρεύνης, ὅτι τὰ Μνηναία, καθὼς και τὰ λοιπὰ Ἐκκλησιαστικά ἡμῶν βιβλία, ἐν Βενετία ἐξεδέθησαν πάντα σχεδὸν, κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπὸ τῶν καθ' αὐτὸ Ἐνετῶν Τυπογράφων, ἴως εἰς τὰ μίσα τοῦ δεκάτου ἰδδόμενου αἰῶνος· τότε δὲ, κατασταθίντες ἐκεῖ οἱ ἐξ

Ἰωαννίνων ἡμίτεροι γνωστοὶ Τυπογράφοι, ἀνέλαβον αὐτοί, και τρόπον τινα ἰδιοποιήθησαν τὰς τυπογραφικὰς τῶν τοιοῦτων βιβλίων ἐργασίας.

§. 39. Ἀρχαιοτέρα λοιπὸν τῶν Μνηναίων ἐκδόσεις, ἀφ' ὄσα ἀπῆντησα ἐν Κερκύρα, εἶναι ἢ ἐν ἔτει 1551 γενομένη ὑπὸ Ἀνδρίου και Ἰακώβου τῶν Σπινέλλων, τῶν και Στατηροποιῶν, ὅ ἐστι, Νομισματοκόπων ὄντων τῆς τότε Ἀριστοκρατίας τῶν Ἐνετῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ ἐκδοταὶ οὗτοι δηλοποιοῦσιν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ἀπαντηθέντων Μνηναίων, ἅτινα ἦσαν τοῦ Φεβρουαρίου και Μαρτίου μηνός (7), ὅτι ἢ ὑπ' αὐτῶν γενομένη ἐκδοσις ἐπλουτίσθη μὲν πολλὰ Τροπάρια, Ἰδιόμελα, κτλ. μὴ ὑπάρχοντα εἰς τὰ παρ' ἄλλα προτυπωθέντα Μνηναία, δῆλον, ὅτι και ἄλλαι ἐκδόσεις τῶν Μνηναίων ἐγένοντο πρότερον. Αὐτῆ δὲ ἢ τῶν Σπινέλλων ἐκδόσεις εἶναι ἐπίσημος ὀπωσοῦν, οὐ μόνον διὰ τὸ παρὰ τῆς Γερουσίας τῶν Ἐνετῶν χαρισθῆν εἰς αὐτούς προνόμιον τοῦ μονοπωλείου δι' ἑκοσιν ἐτῶν, ἀλλὰ και διὰ τὴν ἀφιέρωσιν αὐτῆς εἰς τὸν τότε Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Διονύσιον, ὑπὸ Ἰωάννου Μινδονίου τοῦ Ἱατροῦ.

§. 40. Χάριν δὲ περιεργίας καταχωρεῖται ἐνταῦθα ὀλόκληρος και ἢ ἀφιέρωσις ἐκείνη.

Τῷ Παναγιωτάτῳ Ἀρχιερεῖ Κωνσταντινουπόλεως Νείας Ρώμης και Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ, κυρίῳ Διονυσίῳ, Ἰωάννης ὁ Μινδόνιος ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

» Τὸν διδάσκαλον οὐδὲν ἀπειθῶς χρῆ ποιεῖν τῶν εἰς
» σωτηρίαν τῶν μαθητῶν συντεινόντων· εἰ γὰρ ὁ μακά-
» ριος Ἰακώβ νυκτὸς και ἡμέρας κατεκόπτετο εἰς τὴν τῶν
» ποιμνίων φυλακὴν, πολλῷ μᾶλλον τὸν τὰς ψυχὰς ἐμπε-
» πιστευμένον, κἄν ἐπίμοχθον ἔργου ἦ, κἄν εὐτελής, πάντα
» δεῖ, ποιεῖν, πρὸς ἐν ὄρωντα μένον, τὴν σωτηρίαν τῶν
» μαθητευομένων, και τὴν ἐκείθεν δόξαν γινομένην τῷ Θεῷ.
» Οὕτω δὴ και σὺ, Σειότατε Πάτερ, οὔτε πόνος, οὔτε ἄλλο
» τι βιάζει παρικθῆναι τῆς συνεχῆς πρὸς τὸ ποιμίαιον
» μερίμνης, ὁ και οἱ ἐνθάδε διατρέθοντες εἰδοτές, σωτηρίας
» ἐνεκεν τῶν ἡμετέρων τυποῦντας, ταυτασί, τὰς Βιβλους τῆ
» σῆ Παναγιότητι προσφέρουσιν, αἱ και χαρακτήρος οὐκ
» ἐνδοῦς, και διορθώσεως οὐ χρήζουσι· κάλλιστος γὰρ

(7) Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι ἐκ τῶν δύο τούτων Μνηναίων, ὁ μὲν Φεβρουάριος περιεῖχεν ἄσματα Νικολάου τοῦ Μαλαξοῦ ταῦτα· Εἰς τὴν ΙΑ'. Ἀπόστιχα, και Αἶνους, και Δοξαστικὸν τοῦ Ἁγίου Βλασίου. Εἰς τὴν ΙΖ'. Πεντηκοστάριον Θεοδώρου τῷ Τήρωνος, πρὸς τὸ Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς.— Ὁ δὲ Μάρτιος περιεῖχεν, Εἰς τούς Τεσσαράκοντα Μάρτυρας Λιτὴν και Δοξαστικὸν αὐτῆς. Εἰς τὴν ΙΖ'. Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, Προσόμοια διπλά, Ἀπόστιχα, Αἶνους, Δοξαστικά, Ἀπολυτίκιον, Πεντηκοστάριον, και δεῦτερον Κανόνα μετ' Ἀκροσίδος· Σέβω σε Ἀλέξιε τοῦ Θεοῦ μέροψ· ὁ Μαλαξὸς Εἰς τὴν Α'. Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, Δοξαστικά Τρία.— Τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως εὐρεθῆ ἔσχατως ἐν Χάλκη και ὁ Ὀκτωβριος μὴν, περιέχων τοῦ αὐτοῦ Μαλαξοῦ Προσόμοια ἐννεά, ἀνά τρία εἰς τρεῖς Ἁγίων μνημας· Ἰδιόμελα 38. Πεντηκοστάρια 7. και Ἐξαποστοειάρια 2. ὡς δὲ μοι εἶπε Σειτικῶς ὁ προρρηθὲς Α'. Ἰδρωμένους, και αὐτὸ τὸ τῆς Περιτομῆς τοῦ Σωτῆρος Ἀπολυτίκιον, Μορφὴν ἀναλλοιώτως, ποίημα εἶναι τοῦ Μαλαξοῦ. Ὁ λόγος οὗτος εἶναι πιθανός· διότι οὔτε τὸ Κουτλουμουσιανὸν Χειρόγραφον, οὔτε τὸ μεμβραῖνον τῆς Χάλκης ἔχουσι τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦτο, ἀλλὰ τὸ, Ὁ Θρόνῳ πυριμόρφῳ, ὅπερ εὐρίσκεται και Κάθισμα εἰς τὰ Μεθόρτα τῶν Χριστουγέννων, Δεκεμ. ΚΖ'. ὅπως ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τοῦτο εἶναι ὑπερβέβαιον, ὅτι εἰς τὴν ἀνωτέρω τῶν Σπινέλλων ἐκδόσιν καταχωρήθησαν· κατ' ἀρχὰς εἰς τὰ Μνηναία τοῦ Μαλαξοῦ τὰ ποιήματα, ἐξ ἧν σώζονται εἰστέτι ὀλίγα τινα· ὀνομαστὶ δὲ, τὸ Κοντάκιον και ὁ Οἶκος τοῦ Ἁγίου Συμεῶν (Ἀπρίλ. ΚΖ'), και τὰ εἰς τὸν Ἁγίον Μητροφάνην Ἰουνίου Δ', και ἴδε τὴν ἐκεῖ ὑποσημείωσιν. Περὶ δὲ τοῦ Μαλαξοῦ αὐτοῦ, και τῶν αὐτοῦ ποιημάτων, ὄρα πλατύτερον εἰς τὸν Πρόλογον τοῦ παρ' ἐμοῦ ἐκδοθέντος Πεντηκοσταρίου.

» ἔστι καὶ ὀρθότατος πάντων τῶν τύπων ἐγὼ παρῶν· ἔχει
 » γὰρ ἐπιστάτας ἀνδρας, σοφία καὶ ἀρετὴ τοὺς ἄλλους
 » ὑπερίχοντας, καὶ Νικόλαον τὸν Μαλαξὸν Πρωτοπαπᾶν
 » Ναυπλίου, ὃς τις πάση ἐμμελείᾳ αὐτὰς ἐν Κρήτῃ διόρ-
 » ῳσκε· καὶ πρὸς τούτοις τοὺς πρώτους τῶν εὐγενῶν, οἱ
 » καὶ δαπάνης καὶ πόνων οὐ φειδόμενοι, ὁσημέραι τὸ ἡ-
 » μέτερον εὐεργετοῦσι γίνος. Ἴνα γοῦν λαμπροτέρα δια-
 » φανῇ ἡ τούτων προθυμία, καὶ ἵνα ταδί τὰ Μηναιᾶ
 » μειζόνως λάμπωσι, δέχου, Παναγιώτατε Πάτερ καὶ
 » κήρυττε τῆ οἰκουμένη· Σοὶ γὰρ ὡς πρωτίστῳ τῶν Χρι-
 » στιανῶν προσφέρομεν. Ἐρῶσο.

Τῆς αὐτῆς τῶν Σπινέλλων ἐκδόσεως, μετατυπωθείσης, εὐρίθη ἐν Χάλκῃ Μηναιῶν αὐτῆς τοῦ Ὀκτωβρίου, ἔχον ἐπὶ τέλους τοιαύτην ἐπιγραφὴν· « Τὸ παρὸν Μηναιῶν » ἐτυπώθη ἐν Βενεταίαις νεωστὶ, μετ' ἐπιμελείας Γρηγορίου Μαλαξοῦ, αἰτήσῃ κυρίου Ἰακώβου τοῦ Λεογκίνου (Λεον- » ταρακῆ), ἐν ἔτει ἀφ᾽ ἑς. — 1566.

§. 51. Μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν Σπινέλλων, ἀκολουθεῖ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΔΗΛΟΝΟΤΙ

Τ'πὸ Ἀντωνίου καὶ Πέτρου τῶν Πινέλλων
 (ἕτεροι οὗτοι παρὰ τοὺς Σπινέλλους),
 Τ'πὸ τοῦ Δορνίκου τοῦ Ἡτεπολωνίου· καὶ
 Τ'πὸ Ἰωάννου Βίκτωρος τοῦ Σαδιώνη.

ΕΚ ΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ

Νικηφόρου Ἱερομονάχου τοῦ Πασχαλέως.
 Θεοφάνους Ἱερομονάχου Ξενακίου τοῦ Κυπρίου.
 Ματθαίου Ἱερομονάχου Γαλατιανοῦ τοῦ Κυπρίου· καὶ
 Θεοφυλάκτου Ἱερομονάχου Τζανφουρνάρου, ὁ ἴστιν, Ἰωάννου ἀρ-
 τοποιοῦ.

§. 44. Ἀπηντήθη, τελευταῖον, Μηναιῶν τοῦ Ἀπριλίου μηνός, τυπωθὲν μὲν ἐν ἔτει 1664 ὑπὸ Ὀρσίνου Ἀλβερίτζη, διορθωθὲν δὲ ὑπὸ Γρηγορίου Ἱερομονάχου Βλάχου τοῦ Κρητός. Αὐταὶ αἱ ἐκδόσεις τῶν Μηναιῶν, αἱ ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν Τυπογράφων γινόμεναι· τούλάχιστον τοσαύτας ἰδυνήσῃν ν' ἀπαντήσω ἐν Κερκύρᾳ.

§. 45. Μετ' αὐτὰς δὲ ἀρχονται αἱ τῶν Ἰωαννιτῶν Τυπογράφων. Καὶ τοῦ μὲν Νικολάου Γλυκῆ ἀριθμοῦνται κατὰ χρονολογίαν αἱ ἐξ᾽ ἑς· ἀπηντήθησαν δηλαδὴ Μηναιᾶ ἐξεληθόντα ἐκ τῆς τυπογραφίας αὐτοῦ ἐν ἔτει 1673, 1675, 1678, 1680, 1682, 1683, 1685, 1714, 1730, 1732, 1749, 1751, 1754, 1755, 1761, 1764, 1769, 1774, 1774, 1778, 1779, 1780, 1773, 1792, 1795, 1796, 1805, 1818, 1820.

Τοῦ δὲ Νικολάου Σάρου, αἱ ἐν ἔτει 1689, 1740, 1755, 1768, 1776, 1777.

Τοῦ δὲ Δημητρίου Θεοδοσίου, καὶ Θεοδοσίου Πάνου, αἱ ἐν ἔτει 1716, 1760, 1773, 1775, 1778, 1780, 1783, 1793, 1795, 1804, 1814, κτλ.

Ἐπιστάται δὲ τοῦ τύπου καὶ διορθωταὶ τῶν νεωτέρων τούτων ἐκδόσεων ὑπῆρξαν, Ἀγάπιος ἱερεὺς Λοδέρδος, Ἱεροδιάσκαλος ἐν τῷ Φλαγγινιανῷ Ἑλληνομουσιεῖ — Ἀλέξανδρος Καγγελάριος Ἰωαννίτης — Ἀββᾶς Ἀμβρόσιος, Βιβλιοφύλαξ τοῦ Γραδενίγου — Ἀλλουτίσιος πρωτοθύτης, καὶ Βιβλιοφύλαξ τοῦ Γραδενίγου, — Ἀμβρόσιος Ἱερομόναχος Βιτσαμάνος — Γεώργιος Κωνσταντίνου Ἰωαννίτης

κατὰ τὸν χρόνον ἢ ὑπὸ Κοναίου τινός γινομένη, παρὰ Ἰακώβῳ τῷ Λεογκίνῳ. Ταύτης ἀπηντήθη Μηναιῶν τοῦ Μαΐου μηνός, τυπωθὲν ἐν ἔτει 1569, καὶ διορθωθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν ἱερείῳ ἐλάχιστου Ἰωάννου τοῦ Ναθαναήλου, καὶ κήρυκος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

§. 42. Μετ' αὐτὴν ἵπονται δύο ἕτεροι, σύγχρονοι σχεδόν, ἢ μὲν ὑπὸ Χριστοφόρου Τζανίτου (Γιανακῆ), ἢ δὲ ὑπὸ Φραγκίσκου τῶν Ἰουλιανῶν. Τοῦ πρώτου ἀπηντήθησαν Μηναιᾶ ἐξ· Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, τῷ 1591. Ὀκτώβριος, τῷ 1592, Ἰανουάριος, τῷ 1595, Φεβρουάριος, τῷ 1596· καὶ ἕτερος, τῷ 1597, διορθωθέντες ὑπὸ Γεωργίου Γερίως Βλάχου τοῦ Κρητός, τοῦ ἐπονομαζομένου Πουνιαλίτου. Τοῦ δὲ Φραγκίσκου ἀπηντήθησαν δύο· Μάρτιος, τῷ 1592, καὶ Σεπτέμβριος, τῷ 1585, διορθωθέντες ὑπὸ Ἐμμανουὴλ τοῦ Γλυζωνίου.

§. 43. Ταύτας διαδέχονται τρεῖς ἕτεροι ἐκδόσεις τῶν ὁποίων ἀπηντήθησαν μὲν κατὰ Μηναιᾶ τινὰ, ἢ δὲ Ἀλλάτιος ἀναφέρει πάντα κατὰ σειρὰν, καὶ τὸν χρόνον ἐμοῦ, καθ' ὃν ἕκαστον ἐξεδόθη.

ΜΗΝΕΣ

ΕΝ ΕΤΕΙ

Σεπτέμβριος	} 1628 καὶ 1648
Ὀκτώβριος	
Νοέμβριος	1626 ——— 1649
Δεκέμβριος	1602 ——— 1628
Ἰανουάριος	1603 ——— 1629
Φεβρουάριος	1626 ——— 1643
Μάρτιος	1625 ——— 1645
Ἀπρίλιος	1625 ——— 1638
Μαῖος	1625 ——— 1642
Ἰούνιος	1626 ——— 1645
Ἰούλιος	1624 ——— 1642
Αὐγούστος	1625 ——— 1642

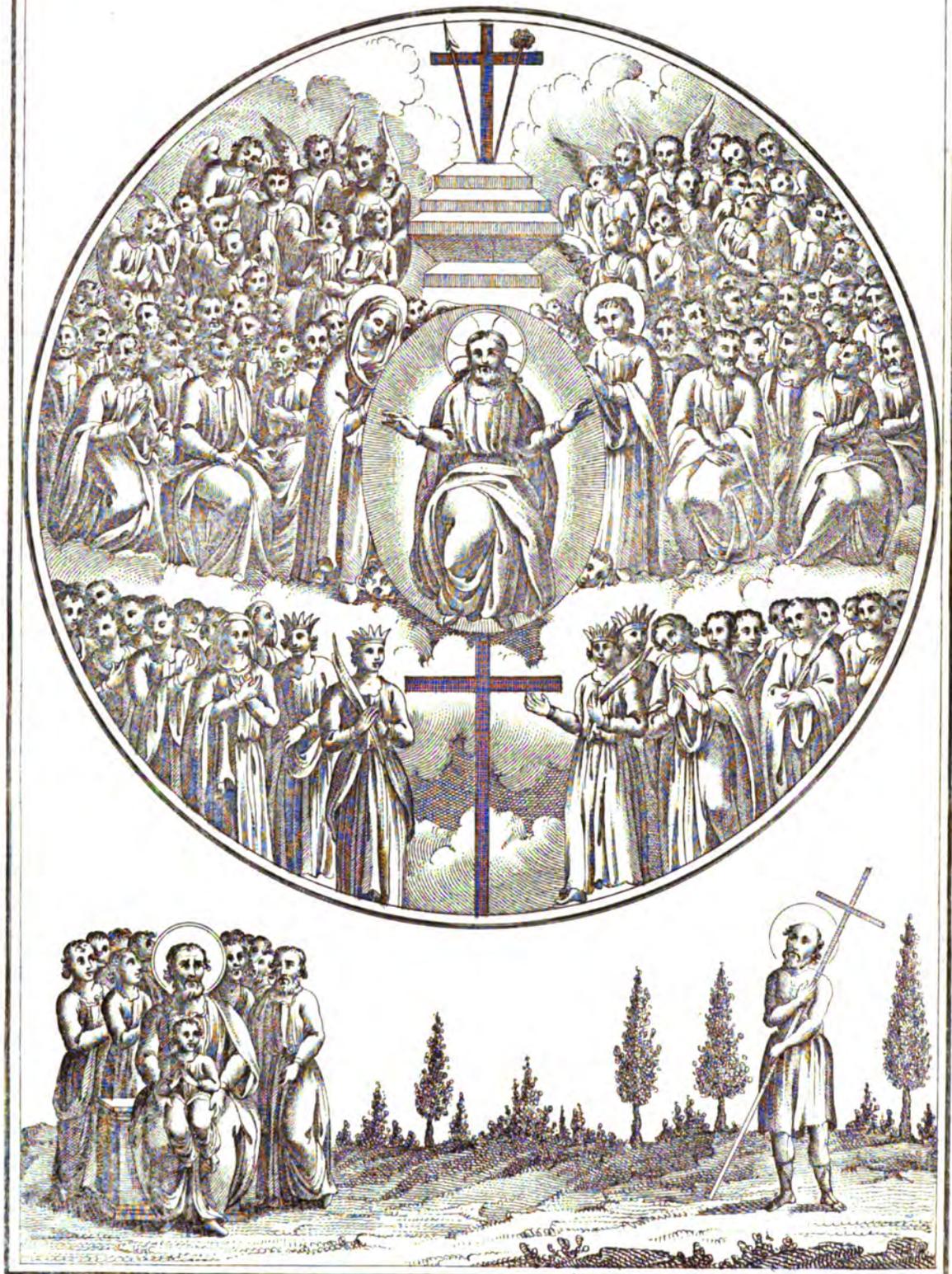
ὁ καὶ τὸ τετράγλωσσον Λεξικὸν ἐκδοῦς — Κήρυκος Χαίρετης ὁ Κρητός — Μιχαὴλ ἱερεὺς Μήτρον — Νικόδημος Ἱεροδιάκονος Βαβατινῆς, ὁ ἐκ Λεβαδείας — Νικόλαος Βουβούλιος Ἱατροσοφιστής — Σπυρίδων Ἱεροδιάκονος Παπαδόπουλος· καὶ Σωφρόνιος Μοναχός.

§. 46. Μετὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ἀνωτέρω γνωστῶν ἐκδόσεων τῶν Μηναιῶν, μᾶλλον δὲ πρὸ αὐτῆς, ἀπητήτο εὐλόγως ἐνταῦθα κατάλογος ἱστορικὸς καὶ χρονολογικὸς τῶν προειρημένων (§. 8.). Ὑμνωδῶν τῆς Ἀνατολικῆς τῆ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἢ τούλάχιστον τῶν ἐν τοῖς Μηναιῶσι ἀναφερομένων. Ἄλλ' ἐπειδὴ τοῦτο, ἐνῶ εἶναι ἰδιαιτέρας πραγματείας ὑπόθεσις, ὑπερβαίνει ἐν ταύτῳ καὶ τὴν δυνάμιν μου, ἅς μοι συγχωρηθῇ νὰ συμπληρώσω ἤδη τὸν παρόντα μου Πρόλογον μὲ τὸ Ἰαμβεῖον ἐπίγραμμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆ Ἀλλατῆς (Διατρ. Α'. σελ. 58-59), ὁ πρὸ 800 ἐτῶν ἀκμάσας Ἰωάννης ὁ Εὐχαῖτων ἐπίγραφεν εἰς Μηναιᾶ διορθωθέντα, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ δωρηθέντα, οὕτως εἰπών·

Καλὴν δεδωκώς ταῖς βίβλους ὑπουργίαν,
 Αὐτὸς πονηρᾶν ἀντιλαμβάνων χάριν·
 Τῶν μὲν γὰρ ἤδη τὰς νόσους ἰασάμην,
 Ἐγὼ δὲ συντέτηκα, καὶ κακῶς ἔχω,
 Κόπων τὸ σῶμα συντριβείς ἀμετρία.
 Ἄλλ' οἱ τρυφῶντες ἐν πόνοις ἀλλοτρίοις,
 Καὶ ταῖς ἐμαῖς πλέοντες ζάλαις,
 Πρὸς Κύριον μέμνησθε τοῦ κεκμηκότος.

Ἐγγραφή ἐν Χάλκῃ, ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1843, κατὰ μῆνα Ἰανουάριον.

Τῶν Ἁγίων Πάντων ὁ Θεϊότατος Χορός.

Μ Η Ν

Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ.

ΤΗ Α΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἥτοι τοῦ νέου ἔτους· καὶ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ Στυλίου, καὶ Ἀρχιμανδρίτου καὶ ἡ σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Μιασηνῶν καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀειθαλᾶ καὶ τῶν Ἁγίων τεσσαράκοντα Γυναικῶν, καὶ Ἀμμῶν διακόνου, καὶ διδασκάλου αὐτῶν καὶ μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Καλλίστης, Εὐόδου, καὶ Ἑρμογένους τῶν ἀγαθῶν καὶ μνήμη Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ μεγάλου ἐμ-
πρησμοῦ.

Τ Υ Π Ι Κ Ο Ν

Ἐάν ἡ α΄ Σεπτεμβρίου τύχη ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ Ἐσπέρας, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ΄ τῆς Ἰνδίκτου γ΄ καὶ τοῦ Ὁσίου γ΄ Δόξα, τοῦ Ὁσίου. Θεία χάρις ἀπηρώρηται. Καὶ νῦν, τὸ α΄ τοῦ Ἦχου. Εἴσοδος... τὰ Ἀναγνώσματα — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα, Ἦχος πλ. α΄. Ὅσιε Πάτερ. Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Σὺ Βασιλεῦ. Ἀπολυτικίον Ἀναστάσιμον, τῆς Ἰνδίκτου, τοῦ Ὁσίου, καὶ τῆς Θεοτόκου, Χαῖρε κεχαριτωμένη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α΄ καὶ β΄. Στιχολογίαν Καθίσματα Ἀναστάσιμα. Μετὰ τὸν Πολοῦλειον, Καθίσματα τῆς Ἰνδίκτου δ΄ς. Ὁ καιροὺς καρποφόρους καὶ νέτους. Τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοὴ τοῦ Ἦχου, κτλ. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος καὶ τῆς Ἰνδίκτου. Ἀπὸ γ΄.

Ὁ δὲ, Καθίσμα τοῦ Ὁσίου. Ὑπερξείσας τῇ πίσει. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἰνδίκτου. Ὡς Δεσπότη τῷ παντός. Καταβασίαι, Σταυρὸν χαράξας. Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, τοῦ Ὁσίου, καὶ τῆς Ἰνδίκτου. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ΄ καὶ τῆς Ἰνδίκτου δ΄. Δόξα, τὸ Ἐωθινόν. Καὶ νῦν. Ὑπερυλογημένη. Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ καὶ Μακαρισμοὶ τῆς Ὁκτωήχου καὶ τῆς Ἰνδίκτου. Ἀπολυτικία τὰ εἰς τὸν Ἐσπερινόν· καὶ ἐπὶ τέλους, Κοντάκιον τῆς Ἰνδίκτου. Ὁ ἀρρήτων σύμπαντα δημιουργήσας σοφία. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Ἰνδίκτου. Κοινωνικὸν Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐν ἑαυτοῦ.

Ἐάν δὲ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ τύχη, ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία πᾶσα καθὼς ἐστὶν ἐπιτεταμένη.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Στιχολογοῦμεν τὴν α΄ στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στιχους ι΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἰνδίκτου γ΄ καὶ τοῦ Ὁσίου Προσόμοια τρία, καὶ ἕτερα ἰδιόμελα τοῦ Ὁσίου δ΄.

Τῆς Ἰνδίκτου, Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων. Τῆς αὐτολέκτου καὶ θείας, διδασκαλίας Χριστοῦ, τὴν προσευχὴν μαθόντες, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, βοήσωμεν τῷ Κτίστη· Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς κατοικῶν, τὸν ἐπιούσιον ἄρτον δίδου ἡμῖν, παρορῶν ἡμῶν τὰ πταίσματα.

Ὡς τῶν Ἑβραίων τὰ κῶλα, ἐν τῇ ἐρήμῳ πο-
τέ, ἀπειθησάντων ὄντως, σοὶ τῷ πάντων
Δεσπότη, ἀξίως κατεστρώθη, οὕτω καὶ νῦν, τῷ
ὅσῳ διασκορπίσον, τῶν δυσσεβῶν καὶ ἀπίστων
Ἀγαρηνῶν, ψαλμικῶς παρα, τὸν ἄδην Χριστέ.

Ὁ ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, τὰς πλάκας γράψας
ποτέ, αὐτὸς καὶ νῦν ἐν πόλει, Ναζαρέτ
κατὰ σάρκα, βιβλίον κατεδέξω προφητικόν,
ἀναγνῶναι Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τοῦτο πτύξας,
ἐδίδασκας τοὺς λαοὺς, πεπληρωσθαι τὴν γρα-
φὴν ἐπὶ σοί.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. α΄. Ὁσιε Πάτερ, Αὐτόμελον.

Ὁσιε Πάτερ, καλὴν ἐφεῦρες κλίμακα, δι-
ῆς ἀνῆλθες ἐν τῷ ὕψει, ἦν εὔρεν Ἡλίας
ἄρμα πυρός· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τὴν ἀνοδὸν ἄλλοις
οὐκ ἔλιπε, σὺ δὲ καὶ μετὰ θάνατον ἔχεις τὸν
στύλον σου. Οὐράνιε ἄνθρωπε, ἐπίγειε ἄγγελε,
φωστὴρ ἀκοίμητε τῆς οἴκουμένης, Συμεῶν Ὁσιε,
πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁσιε Πάτερ, εἴ ἦν τὸν στύλον φθέγγασθαι,
οὐκ ἂν ἐπαύσατο βοῶν σου, τοὺς πόνους,
τοὺς μόχθους, τοὺς ὄδυρμούς· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐβα-
σταζέτο, εἴπερ ἐβάσταζεν, ὡς δένδρον παινό-
μενος ἐκ τῶν δακρύων σθ' ἐξέστησαν Ἄγγελοι,
ἐθαύμασαν ἄνθρωποι, δαίμονες ἐπτηξαν τὴν ὑ-
πομονὴν σου. Συμεῶν Ὁσιε, πρέσβευε τοῦ σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁσιε Πάτερ, δυνάμει Θείου Πνεύματος, τὸν
ὄσον μιμούμενος Δεσπότην, ἐν στύλῳ ἀ-
νῆλθες ὡς ἐν σταυρῷ· ἀλλ' ἐκεῖνος τὸ χειρό-
γραφον πάντων ἐξήλειψε, σὺ δὲ τὴν ἐπανάστα-
σιν τῶν παθῶν ἔλυσας· ἐκεῖνος ὡς πρόβατον,
καὶ σὺ ὡσπερ σφάγιον· ἐκεῖνος ἐν σταυρῷ, καὶ
σὺ ἐν τῷ στύλῳ. Συμεῶν Ὁσιε, πρέσβευε τοῦ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῷ Ὁσίῳ, Ἦχος β΄.

Ἐκ ρίζης ἀγαθῆς ἀγαθὸς ἐβλάστησε καρ-
πὸς, ὁ ἐκ βρέφους ἱερός Συμεῶν, χάριτι
μᾶλλον ἢ γάλακτι τραφεῖς· καὶ ἐπὶ πέτραν
τὸ σῶμα ὑψώσας, πρὸς Θεὸν δὲ ὑπερυψώσας
τὴν διάνοιαν, αἰθέριον διεδομήσατο ταῖς ἀρε-
ταῖς ἐνδιαίτημα· καὶ ταῖς Θεαῖς Δυνάμεσι
συμμετεωροπορῶν, Χριστοῦ γέγονεν οἰκητήριον,
τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἦρ μνημόσυνόν σου εἰς τὸν αἰῶνα μένει, Ὁ-
σιε Πάτερ Συμεῶν, καὶ τὸ πρᾶξον τῆς
καρδίας σθ' θεράπιον μακάριε· εἴ γὰρ καὶ μετέ-
στης ἐξ ἡμῶν, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλ' οὐκ ἀπέ-

στης ἀφ' ἡμῶν τῷ πνεύματι, ἐν ἀγάπῃ· Θεῷ
παριστάμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύων ἐν
οὐρανοῖς· μεθ' ὧν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Κυπριανοῦ.

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη, Πανεύφημε Πά-
τερ, πηγάζει ἰάματα· καὶ ἡ ἀγία σθ' ψυ-
χῇ Ἀγγέλοις συνοῦσα, ἀξίας ἀγαλλεται. Ἐχων
οὖν πρὸς Κύριον, Ὅσιε παρρήσιαν, καὶ μετὰ
τῶν Ἀσωμάτων χορεύων ἐν οὐρανοῖς, αὐτὸν ἰ-
κέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Γερμανοῦ.

Ἡ γαίπησας Θεοφόρε, τὴν ἀνωτάτω φιλοσο-
φίαν, καὶ ἔξω κόσμου ἐγένου, ζῶν ὑπὲρ
τὰ ὀρώμενα· καὶ ἔσοπτρον ἀκηλίδωτον Θεοῦ,
θεῖον ἀνεδειχθῆς· καὶ ὧν αἰεὶ ἠνωμένος φωτὶ,
φῶς προσελάμβανες, καὶ τρανότερον τοῦ μα-
καρίου ἔτυχες τέλους· πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν σοφῆ Συμεῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄. Γερμανοῦ.

Θεῖα χάρις ἀπηώρητο ἐπὶ τῇ θήκῃ τῶν
λειψάνων σου, ἡγιασμένε Συμεῶν· διὸ καὶ
εἰς ὄσμην μύρου τῶν θαυμάτων σου δραμούμε-
θα, τῶν νοσημάτων τὴν ἴασιν ἀρυσόμενοι. Ἀλλὰ
Πάτερ Ὁσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Βυζαντίου.

Ὁ Πνεύματι Ἁγίῳ συνημμένος, ἀναρχε Λό-
γε καὶ Υἱέ, ὁ πάντων ὀρατῶν, καὶ ἀο-
ράτων συμπαντουργός καὶ συνδημιουργός, τὸν
ζέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ εὐλόγησον, φυλάττων ἐν
εἰρήνῃ τῶν Ἱεροδοξῶν τὰ πλήθη, πρεσβείαις τῆς
Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων σου.

Εἴσοδος, τὸ, Φῶς ἱλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέ-
ρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ ἔνεκεν ἔχρισέ ^{Κεφ. 41.}
μέ· εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ
με, ἰάσασθαι τῆς συντετριμμένου τὴν καρδίαν,
κηρῦξαι αἰχμαλώτοις ἄφεςιν, καὶ τυφλοῖς ἀνά-
βλεψιν· καλέσαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτὸν, καὶ
ἡμέραν ἀνταποδόσεως τῷ Θεῷ ἡμῶν· παρακα-
λέσαι πάντα τοὺς πενθροῦντας, δοθῆναι τοῖς
πενθοῦσι Σιών δόξαν ἀντὶ σποδοῦ· ἄλειμμα
εὐφροσύνης τοῖς πενθοῦσι, καταστολήν δόξης,
ἀντὶ πνεύματος ἀκηδίας· καὶ κληθήσονται γε-
νεὰ δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου εἰς δόξαν.
Καὶ οἰκοδομήσουσιν ἐρήμους αἰωνίους, ἐξηρη-
μωμένους τὸ πρότερον· ἐξαναστήσονται, καὶ ἀ-
νακαινοῦσι πόλεις ἐρήμους, ἐξηρημωμένους ἀπὸ

γενεᾶς εἰς γένεαν. Καὶ ἤξουσιν ἄλλογενεῖς, ποιμαίνοντες τὰ πρόβατά σου, καὶ ἀλλόφυλοι ἄροτῆρες, καὶ ἀμπελοουργοὶ ὑμῶν. Ὑμεῖς δὲ Ἱερεῖς Κυρίου κληθήσεσθε, λειτουργοὶ Θεοῦ ἡμῶν. Ρῆθήσεται ὑμῖν Ἰσχυὴν ἐθνῶν κατέδεσθε, καὶ ἐν τῷ πλούτῳ αὐτῶν θαυμαστήσεσθε ἄντι τῆς αἰσχύνης ὑμῶν τῆς διπλῆς, καὶ ἄντι τῆς ἐντροπῆς, ἀγαλλιάσεται ἡ μερίς αὐτῶν. Διὰ τοῦτο τὴν γῆν αὐτῶν ἐκ δευτέρου κληρονομήσουσι, καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν. Ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος, ἀγαπῶν δικαιοσύνην, καὶ μισῶν ἀρπάγματα ἐξ ἀδικίας· καὶ δώσω τὸν μόχθον αὐτῶν δικαίαις, καὶ διαθήκην αἰώνιον διαθήσομαι αὐταῖς. Καὶ γνωσθήσεται ἐν τοῖς ἔθνεσι τὸ σπέρμα αὐτῶν, καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν, ἐν μέσῳ τῶν λαῶν· καὶ ὁ ὄρων αὐτοῦς, ἐπιγνώσεται αὐτοῦς, ὅτι οὗτοι εἰσὶ σπέρμα εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας ὑπὸ Θεοῦ, καὶ εὐφροσύνη εὐφρανθήσονται ἐπὶ Κύριον.

Λευϊτικοῦ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 15. 8. **Ε**λάλησε Κύριος τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, λέγων· Ἐὰν τοῖς προστάγμασί μου πορεύησθε, καὶ τὰς ἐντολάς μου φυλάσσησθε, καὶ ποιῆτε αὐτάς, δώσω τὸν ἕτερον ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καὶ ἡ γῆ δώσει τὰ γεννήματα αὐτῆς, καὶ τὰ ξύλα τῶν πεδίων ἀποδώσει τὸν καρπὸν αὐτῶν· καὶ καταλήφεται ὑμῖν ὁ ἀλοπητὸς τὸν τρυγητὸν, καὶ ὁ τρυγητὸς καταλήφεται τὸν σπόρον. Καὶ φάγεσθε τὸν ἄρτον ὑμῶν εἰς πλησμονὴν, καὶ κατοικήσετε μετὰ ἀσφαλείας ἐπὶ τῆς γῆς ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔσται ὑμᾶς ὁ ἐκφοβῶν· καὶ ἀπολώ θηρία ἐκ τῆς γῆς ὑμῶν, καὶ πόλεμος οὐ διελεύσεται διὰ τῆς γῆς ὑμῶν· καὶ πεσοῦνται οἱ ἐχθροὶ ὑμῶν ἐνώπιον ὑμῶν, καὶ διώξονται ἐξ ὑμῶν πέντε ἑκατὸν, καὶ ἑκατὸν ὑμῶν διώξονται μυριάδας. Καὶ ἐπιβλέψω ἐφ' ὑμᾶς, καὶ εὐλογήσω ὑμᾶς, καὶ αὐξανά ὑμᾶς, καὶ πληθυνῶ ὑμᾶς, καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου μεθ' ὑμῶν. Καὶ φάγεσθε παλαιὰ, καὶ παλαιὰ παλαιῶν, καὶ παλαιὰ ἐκ προσώπου νέων ἐξοίσετε. Καὶ οὐ βδελύζεται ἡ ψυχὴ μου ὑμᾶς, καὶ ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν, καὶ ἔσομαι ὑμῶν Θεός, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι λαός. Ἐὰν δὲ μὴ εἰσακούσητέ μου, μηδὲ ποιήσητε τὰ προστάγματά μου ταῦτα, ἀλλὰ ἀπειθήσητε αὐτοῖς, καὶ τοῖς κρίμασί μου προσοχθήση ἡ ψυχὴ ὑμῶν, ὡς τε ὑμᾶς μὴ ποιεῖν πάσας τὰς ἐντολάς μου, καὶ ἐγὼ ποιῶ οὕτως ὑμῖν· Ἐπιστήσω ἐφ' ὑμᾶς τὴν ἀπορίαν, καὶ σπερεῖτε διακενῆς τὰ σπέρματα ὑμῶν, καὶ ἔδονται τοὺς πόνους ὑμῶν οἱ

ὑπενάντιοι ὑμῶν. Καὶ ἐπιστήσω τὸ πρῶτον μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ πεσεῖσθε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν καὶ διώξονται ὑμᾶς, καὶ φευξέσθε οὐδενὸς διώκοντος ἡμᾶς· καὶ συντρίψω τὴν ὑβρίν τῆς ὑπερηφανίας ὑμῶν· καὶ θήσω τὸν οὐρανὸν ὑμῖν ὡς σιδηροῦν, καὶ τὴν γῆν ὡσεὶ χαλκῆν. Καὶ ἔσται εἰς κενὸν ἡ ἰσχύς ὑμῶν, καὶ ἡ γῆ ὑμῶν οὐ δώσει τὸν σπόρον αὐτῆς, καὶ τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ οὐ δώσει τὸν καρπὸν αὐτῶν. Καὶ ἀποστελῶ ἐφ' ὑμᾶς τὰ θηρία τὰ ἀγρία τῆς γῆς, καὶ ἐξαναλώσει τὰ κτήνη ὑμῶν, καὶ ὀλιγοστὸς ποιήσει ὑμᾶς ἐπιπορευομένη μάχαιρα. Καὶ ἔσται ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος, καὶ αἱ ἐπαύλεις ὑμῶν ἔσονται ἔρημοι· ὅτι ὑμεῖς ἐπορεύθητε πρὸς με πλάγιοι, καὶ γὰρ πορεύσομαι πρὸς ὑμᾶς ἐν θυμῷ πλαγίῳ· λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθιάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μετὰ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπαγή, μὴ κακία· ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπάτησῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἀκακῶν. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Ἰνδίκτης.
Ἦχος α΄.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Επέστη ἡ εἴσοδος τοῦ ἐνιαυτοῦ, συγκαλοῦσα γεραίρειν ταύτην τοὺς λαμπρύνοντας, Καλλίστην, Εὐδοκίον, καὶ Ἐρμογένην, τοὺς αὐταδέλφους ἀθλητῆς· Συμεῶν τὸν ἰσαγγελον· Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ναυῆ· τοὺς ἐν Ἐφέσῳ ἑπτὰριθμούς παιδας, καὶ τὴν τετραδεκαπύργευστον τῶν Ἀγίων γυναικῶν χορείαν· ὧν ταῖς μνείαις κοινωνοῦντες, φιλέορτοι, βοήσωμεν ἐκτενωῶς Κυριε, εὐλόγησον τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου, καὶ καταξίωσον ἡμᾶς λυσιτελεῶς περαῶσαι, τὴν τοῦ χρόνου περίοδον.

Στίχ. Σοὶ πρέπει ὕμνος ὁ Θεός ἐν Σιών.

Τοῦ αὐτοῦ, ὁ αὐτός.

Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, καὶ ἐκ μὴ ὄντων εἶναι παραγαγὼν, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν φυλάττε ἀπολιόρκητον· τοὺς δὲ πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανον, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς κατὰ τῶν πολεμίων, διὰ τῆς Θεοτόκου δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β΄.

Στίχ. Πλησθησόμεθα ἐν τοῖς ἀγαθοῖς τῆ οἴκου σου.
Κυπριανοῦ.

Θαυμαστός εἶ ὁ Θεός, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, καὶ αἱ ὁδοὶ σου ἀνεξιχνίαστοι· πέλει γὰρ σοφία τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπόστασις τελείας καὶ δυνάμεις, συνάναρχός τε καὶ συναΐδιος συνεργεία· διὸ παντοδυνάμῳ ἐξουσία κόσμῳ ἐπεδήμησας, ζητῶν ὁ ἐκάλλυνας πλάσμα, ἀνεκφράστως ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, μὴ τραπεῖς τῇ Θεότητι· διαθέμενος ὅρους καὶ χρόνους, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν ἀναλλοίωτε; διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν· Ἀγαθὲ Κύριε, δόξα σοι. Ὁ αὐτός.

Στίχ. Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ο ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρὸς, καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν παντοδυνάμῳ σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ τὰς αἰρέσεις κατάβαλε, διὰ τῆς Θεοτόκου, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόνητος.

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄.

Οσὶε Πάτερ, καλὴν ἐφεῦρες κλίμακα, δι' ἧς ἀνῆλθες ἐν τῷ ὕψει, ἦν εὗρεν Ἡλίας ἄρμα πυρός· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τὴν ἀνοδὸν ἄλλοις οὐκ ἔλιπε, σὺ δὲ καὶ μετὰ θάνατον ἔχεις τὸν στύλον σου. Οὐράνιε ἄνθρωπε, ἐπίγειε ἄγγελε, φωστήρ ἀκοίμητε τῆς οἰκουμένης, Συμεὼν Ὅσιε, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Σὺ Βασιλεῦ, ὁ ὢν καὶ διαμένων καὶ εἰς αἰῶνας ἀτελευτήτους, δέξαι δυσώπησιν αἰτούντων ἀμαρτωλῶν σωτηρίαν· καὶ παράσχου φιλόνητοπε τῇ γῆ σου εὐφορίαν, εὐκράτους τοὺς ἀέρας χαριζόμενος· τῷ πιστοτάτῳ Βασιλεῖ συμπολέμει, κατὰ ἀθέων βαρβάρων, ὡς ποτὲ τῷ Δαυΐδ· ὅτι ἤλθσαν οὗτοι ἐν σκηναῖς σου, καὶ τὸν πανάγιον τόπον ἐμίαναν Σῶτερ· ἀλλ' αὐτὸς δώρησαι νίκας, Χριστέ ὁ Θεός, τῇ πρεσβείᾳ τῆς Θεοτόκου· νίκη γὰρ σὺ τῶν Ὀρθόδοξων καὶ καύχημα.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἰνδίκτου, Ἦχος β΄.

Ο πάσης δημιουργὸς τῆς κτίσεως, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσία θέμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου Κύριε, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ τοὺς βασιλεῖς, καὶ τὴν πόλιν σου, πρεσβείας τῆς Θεοτόκου, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου, Ἦχος α΄.

Υπομονῆς στύλος γέγονας, ζηλώσας τοὺς προπάτορας Ὅσιε, τὸν Ἰωβ ἐν τοῖς πάθεσι, τὸν Ἰωσήφ ἐν τοῖς πειρασμοῖς, καὶ τὴν τῶν Ἀσωμάτων πολιτείαν, ὑπάρχων ἐν σώματι. Συμεὼν Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Θεοτόκου, Ἦχος βαρύς.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, λιμὴν καὶ προστασία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων· ἐκ σοῦ γὰρ ἐσαρκώθη ὁ Λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου· μόνη γὰρ ὑπάρχεις Μήτηρ καὶ Παρθένος, αἰεὶ εὐλογημένη καὶ δεδοξασμένη. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰρήνην δωρήσασθαι πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογ., Κάθισμα τῆς Ἰνδίκτου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο καιροὺς καρποφόρους καὶ ὑετοῦς οὐράνθεν παρέχων τοῖς ἐπὶ γῆς, καὶ νῦν προσδεχόμενος, τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου, ἀπὸ πάσης λύτρωσαι, ἀνάγκης τὴν πόλιν σου· οἱ οἰκτιρμοὶ καὶ γὰρ σου, εἰς πάντα τὰ ἔργα σου. Ὅθεν τὰς εἰσόδους, εὐλογῶν καὶ ἐξόδους, τὰ ἔργα κατευθύνον, ἐφ' ἡμᾶς τῶν χειρῶν ἡμῶν, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, δώρησαι ἡμῖν ὁ Θεός· σὺ γὰρ ἐξ οὐκ ὄντων τὰ σύμπαντα, ὡς δυνατὸς εἰς τὸ εἶναι παρήγαγες.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Εγκρατεία τὸν βίον σου κατεκόσμησας, καὶ νεκρώσας τὸ σῶμά σου ἐξηφάνισας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς προσβολὰς Πάτερ μακάριε· καὶ μετέστης πρὸς Θεὸν, εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, ὡς ἄξιος κληρονόμος· διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκαταλαβε.

Εἰσηλθες ἐν τῷ σκάμματι, τοῦ μαρτυρίου πιστῶς, Καλλίστη κηρύττουσα, σὺν τοῖς

δυσὶν ἀδελφοῖς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· πόθῳ γὰρ δεψαμένη, νοερά σκευή ὄντως, τῆς Χρισθῆ Ἐκκλησίας, ἀπετέλεσας τέχης· διὸ καὶ συνηρμόσθης αὐτοῖς, Μάρτυς εἰς τὴν ἄνω ζωὴν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ταχὺ δέξαι Δέσπανα, τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῶ Ἰῶ καὶ Θεῷ, Κυρία πανάχραντε· λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, σκέδασον τὰς ἐνέδρας, καὶ τὰ θράση Παρθένε, τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων, κατὰ τῶν δούλων σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Καθ. τῶν ἀγ. Γυναικῶν.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αἰμαδες λογικαί, τῷ ἀμνῷ καὶ ποιμένι, προσήχθητε πιστῶς διὰ τοῦ μαρτυρίου, τὸν δρόμον τελέσασαι, καὶ τὴν πίστιν τηρήσασαι· ὅθεν σήμερον, περιχαρῶς εὐφημοῦμεν, Ἀξιόγαστοι, τὴν ἱεράν ὑμῶν μνήμην, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ως Δεσπότη τοῦ παντός, καὶ χωρηγῷ τῶν ἀγαθῶν, σοὶ προσπίπτομεν πιστῶς, ἀναβοῶντες ἐκτενῶς· Ὑπὸ τῆς σῆς δυσωπούμενος εὐσπλαγγίας, Σωτήρ καὶ ταῖς εὐχαῖς τῆς τεκούσης σε καὶ πάντων τῶν αἰεὶ εὐαρεστούντων σοι, ἐνιαυτὸν εὐπρόσδεκτον προσάξαι σοι, ὡς ἀγαθὸς καταξίωσον, τοὺς ἐν οὐσίαις, δυσὶ τιμῶντας, καὶ πιστῶς σε δοξάζοντας.

Τὸ Α΄. Ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου Ἦχου.

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν. Ὁ Ν΄.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σου Ὁσίου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ τὸ Στιχηρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος β΄.

Ο ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρὸς, καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν παντοδυνάμῳ σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ τὰς αἰρέσεις κατάβαλε, διὰ τῆς Θεοτόκου, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ οἱ Κανόνες.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἰνδίκτου.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ἴσωμεν πάντες λαοὶ, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας, Φαραῶ τὸν Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαντι, καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης, ποδὶ ἀβρόχῳ ὀδηγήσαντι, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Αἴσωμεν πάντες Χριστῷ, δι' οὗ συνέστη τὰ πάντα, καὶ ἐν ᾧ διατλεῖ ἀδιάπτωτα, ὡς

ἐξ ἀνάρχου φύντι, Θεοῦ Πατρὸς ἐνυποστάτῳ Λόγῳ, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Αἴσωμεν πάντες Χριστῷ, τῷ πατρικῇ εὐδοκίᾳ, ἐπιφανέντι ἐκ Παρθένου καὶ κηρύξαντι, ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτὸν, ἡμῖν εἰς ἀπολύτρωσιν, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Εν Ναζαρέτ εἰσελθὼν, ὁ παροχεὺς τῆ νόμου, ἐν ἡμέραις τῶν σαββάτων ἐδίδασκε, νομοθετῶν Ἑβραίοις τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ τὴν ἄφραστον, δι' ἧς ὡς ἐλεήμων, σώσει τὸ γένος ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αἴδοντες πάντες Πιστοὶ τὴν ὑπερθαύμαστον Κόρην, τὴν τὸν Χριστὸν τῇ οἰκουμένῃ ἀνατείλασαν, καὶ χαρᾶς τὰ πάντα πληρώσαν τῆς αἰδίου ζωῆς, αἰεὶ ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Γυναικῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Στερρῶν γυναικῶν Μαρτύρων μέλπω πόνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Στερρῶς τὸν ἀντίπαλον, κατηγωνίσασθε Μάρτυρες, ἀσκήσει μὲν πρότερον, ἔπειτα δεύτερον, τῇ δι' αἵματος, ἀθλήσει· διὰ τοῦτο, ὑμῶν τὰ μνημόσυνα, πίστει γεραίρομεν.

Τρωθεῖσαι τῷ ἔρωτι, τοῦ δι' ἡμᾶς ὑπομεινάντος, σταυρόν τε καὶ θάνατον, τούτου τοῖς ἔχνεσιν, ἠκολούθησαν, αἱ Ἁγίαι γυναῖκες, σαρκὸς τὴν ἀσθένειαν, ἐπιλαθόμεναι.

Ελλήνων θρησκευματα, καὶ τῶν δαιμόνων ἰδρύματα, τῷ ὄπλῳ τῆς πίστεως, κατηδαφίσατε, καὶ προσήχθητε, ναῶ ἐπουραγίῳ, κειμήλια ἔμψυχα, Μάρτυρες πάνσεμνοι.

Θεοτοκίον.

Ρωσθεῖσαι τῇ χάριτι, τῆ ἐκ τῆς σῆς ἀνατείλαντος, νηδύος Πανάμωμε, κάραι νεάνιδες, διεκρούσαντο, βασάνων τρικυμίαν, καὶ σοῦ ἀπνηέθησαν, ὀπίσω χαίρουσαι.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Δέχου τὸν ὕμνον, Συμεῶν πανόλβιε.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Δίδου μοι ἐν ὀργάνῳ, γλώττης σαθρῷ, ὡς θεοφόρε Συμεῶν, τῷ τὴν ὡδὴν σοὶ πλέκοντι, ταῖς δεήσεσι ταῖς σαῖς, γνώσεως φῶς θεοδιδανκτον.

Εἴγνωσαν τὴν σοφίαν, Πάτερ τὴν σὴν, Πέρσαι, Αἰθίοπες, Ἰνδοὶ, καὶ Σκύθαι καὶ Ἀφράβων πληθὺς, καὶ ἐδόξασαν Χριστὸν, τὸν διὰ σοῦ δοξαζόμενον.

Χάριτος ἐπληρώθης πνευματικῆς· ποιμαντῶν γὰρ ἐκ σηκῶν, ὡς Ἰακώβ Δαυὶδ καὶ

Μωσῆς, ἀρχηγέτης λογικῶν, ὠφθῆς θρεμμαίων
Μακάριε.

Θεοτοκίον.

Αἴχραντε Θεοτόκε, χαῖρε σεμνή, ἡ τὸν ἀχώ-
ρητον Θεόν, ἐν σῆ γαστρὶ χωρήσασα, λυτρω-
θῆναι τῶν δεινῶν, αἴτησαι τῆς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καταβασία.

» **Σ**ταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ῥά-
» βδω, τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ
» πεζεύσαντι· τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ
» τοῖς ἄρμασι, κροτήσας ἠνώσεν, ἐπ' εὐρους
» διαγράψας· τὸ ἀήττητον ὄπλον· διὸ Χριστῷ
» ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τερέωσόν με Χριστέ, ἐπὶ τὴν ἄσειρον πέ-
» τραν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φωτίσον με
» φωτὶ τοῦ προσώπου σου, οὐκ ἔστι γὰρ Ἄ-
» γιος, πλὴν σου φιλόνηρωπε.

Στερέωσον ἀγαθέ, ἦν κατεφύτευσε πόθῳ, ἐπὶ
τῆς γῆς ἡ δεξιὰ σε, κατάκαρπον ἄμπελον,
φυλάττων σου τὴν Ἐκκλησίαν Παντοδύναμε.

Εν ἔργοις πνευματικοῖς, θεοτερπέσι κομῶν-
τας, τὸ ἔτος τῆτο, διαγαγεῖν καταξίωσον
Κύριε, τῆς πίσει σε μέλλοντας, Θεὸν τῆ παντός.

Γαλήνῃ μοι Χριστέ, τὸν ἐνιαύσιον κύκλον
δίδου οἰκτίρμον, καὶ ἔμπλησόν με τῶν
λόγων τῶν θείων σου, οὓς ὠφθῆς φάσκων Ἰου-
δαίοις ἐν σάββασι.

Θεοτοκίον.

Ως μόνην ὑπερφυῶς, τὴν ὑπεράνθρωπον χά-
ριν, ἐν τῇ γαστρὶ σου δεξαμένην ἀτρέ-
πτως σκηνώσαντα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν,
αἰεὶ σε δοξάζομεν.

Τῶν ἀγ. Γυναικῶν. Τόξον δυνατῶν.

Ρώμη πανσθενεῖ ῥωννύμεναι, τὴν τῶν ἀντι-
πάλων κατεπαλαίσατε δύναμιν· διὰ τοῦ-
το ὡς νικηφόροι, πρὸς Χριστοῦ ἐστεφανώθητε.

Ωφθῆ τῶν θηρῶν τὰ χάσματα, θεία δυνα-
στεία τοῦ Χριστοῦ ἀνενέργητα, καὶ ἐρρύ-
σθητε Θεοφόροι, ἀβλαβεῖς Θεὸν γεραίρουσαι.

Νεύσει πρὸς Θεὸν θεούμεναι, τῆς πολυθείας
τὸν κρυμὸν ἀπεκρώσασθε, καὶ πρὸς θάλα-
σσαν τῆς ἀνω δόξης, Ἀθληφόροι κατηντήσατε.

Θεοτοκίον.

Γνόντες εὐσεβῶς κηρύττομεν, σὲ παναληθῆ
Θεοῦ Μητέρα Πανάμωμε· διὰ σὲ γὰρ ἡμῖν
ὁ Πλάστης, ὁμιλῆσαι κατηξίωσεν.

Τοῦ Ὁσίου. Τὸν φόβον σου.

Οξέως φυγῶν τὴν νικητῶδη φορὰν τῶν
πνευμάτων, πρὸς σωτήριον ἠντομολήσας,

μονὴν Συμεῶν, ἐξ ἧς καὶ τὴν ἀγήρω ζωὴν ἐ-
καρπώσω.

Υπέκλινας χαίρων, τὴν πειθήνιον ἀκοήν σου
Παμμακάριστε, τῷ Δεσπότη μακαρίζοντι,
καὶ μακαριζομένην εὐρες πολιτείαν.

Τῆ λόγου δεξάμενος τὰ σπέρματα, τῆς καρ-
δίας σε, ταῖς αὐλαξί, τῶν δακρυῶν ἐπιβλύ-
σει Χριστῷ, πολύχουν σάχυν, ἀρετῶν ἐδρέψω.

Θεοτοκίον.

Αρρήτως συνέλαβες Θεόνυμφε, τὸν Σωτήρα
τε καὶ Κύριον, τὸν λυτρούμενον ἡμᾶς τῶν
δεινῶν, τοὺς σὲ ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένους.

Καταβασία.

» **Ρ**άβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμ-
» βάνεται· τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν
» ἱερέα· τῆ στείρευούση δὲ πρῶν Ἐκκλησία
» νῦν ἐξήνηθη, ξύλον Σταυροῦ εἰς κράτος καὶ
» στερέωμα.

Κάθισμα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Υπερζέσας τῆ πίσει Πάτερ σοφῆ, καὶ προσ-
καίρων ἀπάντων ὑπεριδῶν, Χριστῷ ἠκο-
λουθήσας, τῆ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, ἐγκρα-
τεία τήξας, τὸ σῶμά σου Ὅσιε, οὐρανῶν τὴν
δόξαν, αἰεὶ προορώμενος· ὅθεν καὶ ἐφεῦρες, πρὸς
ἀνάβασιν θείαν, τοῦ στύλου τὴν κλίμακα, τῷ
σῷ πόθῳ καταλλήλον, Συμεῶν ἱερώτατε. Πρέσ-
βευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς ἐσρατάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν
μνήμην σου.

Δόξα, τῶν Ἀγίων Γυναικῶν.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αμνάδες λογικαί, τῷ ἀμνῷ καὶ ποιμένι, προσ-
ήχητε πιστῶς, διὰ τοῦ μαρτυρίας, τὸν δρό-
μον τελέσασαι, καὶ τὴν πίσιν τηρήσασαι· ὅθεν
σήμερον, περιχαρῶς εὐφημοῦμεν, Ἀξιόγαστοι,
τὴν ἱεράν ὑμῶν μνήμην, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Καὶ νῦν, τῆς Ἰνδίκτου.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ως Δεσπότη τῆ παντός, καὶ χορηγῷ τῶν ἀ-
γαθῶν, σοὶ προσπίπτομεν πιστῶς ἀναβοῶν-
τες ἔκτενῶς. Ὑπὸ τῆς σῆς δυσωπούμενος εὐ-
σπλαγχνίας, Σωτήρ καὶ ταῖς εὐχαῖς τῆς τεκῆ-
σης σε, καὶ πάντων τῶν αἰεὶ εὐαρεσούντων σοι,
ἐνιαυτὸν εὐπρόσδεκτον, προσάξει σοι, ὡς ἀγα-
θὸς καταξίωσον, τοὺς ἐν οὐσίαις, δυσὶ τιμῶν-
τας, καὶ πιστῶς σε δοξάζοντας.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατενόησα καίτοδύναμε τὴν σὴν οἰκονο-
» μίαν, καὶ μετὰ φόβου ἐδόξασά σε Σωτήρ.

Απαρχὴν σοὶ ἐνιαύσιον, ὁ λαὸς σου προσφέ-
ρει, Ἀγγέλων ὕμνοις, δοξολογῶν σε Σωτήρ.
Ὁς φιλόθρωπος καταξίωσον, ἀρξαμένους τῆ
ἔτους, καὶ συμπληρῶσαι σοὶ εὐαρέστως
Χριστέ.

Παντοκράτορ μόνη Κύριε, τῶν ἐτῶν τὰς ἐλί-
ξεις, γαληνιώσας τῷ κόσμῳ δώρησαι.
Θεοτοκίον.

Ὁς λιμένα νῦν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ βε-
βαίαν ἐλπίδα, τὴν Θεότοκον πάντες ὑ-
μνήσωμεν.

Τῶν ἁγ. Γυναικῶν. Ὁ καθημένοσ.
Υπομείνασαι βασάνους, καὶ στρεβλώσεις
τοῦ σώματος, διαφόροις τρόποις, θλάσιν
τε μελῶν καὶ κατέφλεξιν, τὰς οὐρανίους σκη-
νώσεις ἐκκληρώσασθε, ἀπολαύουσαι, ξύλου ζωῆς
Ἀξιάγαστοι.

Νεανίδων μακαρίων, τὸν ἀγῶνα ἐθαύμασαν,
οὐρανῶν Δυνάμεις, ὅπως τὸν ἐχθρὸν ἐτρο-
πώσαντο, ἐν γυναικείᾳ τῇ φύσει δυναμούμεναι,
τῇ δυνάμει, τοῦ ἐκ γυναικὸς ἀνατειλάντος.

Απορρίψασαι τοῦ κόσμου, ματαιότητα ἀ-
πασαν, τῷ Θεῷ καὶ μόνῳ, ὅλη τῇ ψυ-
χῇ ἐκολλήθητε ὅθεν ἀσκήσεως πόνους καὶ ἀ-
θλήσεως, ὑπεμείνατε, Νύμφαι Χριστοῦ καρτε-
ρώτατα.

Γσχυρότατον ὡς ὄπλον, τὸν Σταυρὸν περιφέ-
ρουσαι, πρὸς τὰς ἐναντίας, ἀντιπαρετάξα-
σθε φάλαγγας· μετὰ Χριστοῦ δὲ τὴν νίκην ἀ-
πηνέγκασθε, τοῦ νικήσαντος, κόσμον δυνάμει
Θεότητος.

Θεοτοκίον.

Καταβέβηκε ὡς ὄμβρος, ἐπὶ πόκον ἐν μή-
τρα σου, Κύριος, ὡς ἔφη, παλαιὸς Προφή-
της Πανάμωμος ὃν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, ἀπε-
γέννησας, ᾧ κραυγάζομεν Δόξα Χριστέ τῇ
δυνάμει σου.

Τοῦ Ὁσίου. Εἰσακήκοα Κύριε.

Οὐκ ἐν ψάμμῳ Πανόλθιε, ἀλλ' ἐν βαθυτά-
τοις πόνοις σε θέμενος, τὴν κρηπίδα τῆς
ἀσκήσεως, ἀρετῶν ἐδείμῳ πύργον ἀσειστον.

Νεμομένης τὸ σῶμά σου, σχοίνου τραχυτά-
της φόβῳ καθήλωσαι, τῷ τοῦ πνεύματος,
καὶ σχοίνισμα, κληρουχίας θείας εὖρες Ὁσιε.

Υπενόστει τοῦ σώματος, τὰ ἐγκεκρυμμένα
πάθη πανόλθιε, ἐν σαπρίᾳ κοιταζόμενον,
τῶν σκωλήκων Πάτερ δεδιότων σε.

Μετὰ πάθος ἐκούσιον τὸν ζωοποιὸν νεκρὸν
ἐκμιμούμενος, ὡς περ μνήματι τῷ φρέατι,
σεαυτὸν ζοφῶδει ζῶντα δεδωκας.

Θεοτοκίον.

Τὸν Θεὸν ὃν ἐκύησας, ἀχραντε Μαρία δυ-
σώπει πάντοτε, τοῖς οἰκέταις σε δωρήσα-
σθαι, τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Καταβασία.

• **Εἰσακήκοα** Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ
• **Ε**μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σε, καὶ
• **ἐδόξασά** σου τὴν Θεότητα.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ ἐ. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντες ὑμνοῦμέν σε Χρι-
• **στὲ**, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ
• **Σωτῆρα** τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Τὴν εἰρήνην τῷ
• **κόσμῳ**, παράσχου φιλόθρωπε.

Ὁ πληρῶν τὰ σύμπαντα χρηστότητος Χρι-
στὲ, σὺ εὐκραῆ καὶ εὐφορον, εὐλογίαις
στεφανούμενον, τὸν πολύκυκλον χρόνον, τοῖς
δούλοις σου δώρησαι.

Τὴν τοῦ ἔτους ἀμειψιν ἀνάδειξον ἡμῖν, με-
ταβολὴν πρὸς κρείττονα, εἰρηναίαν τε κα-
τάξασιν, τοῖς εἰδόσι σε Λόγε Πατρὶ συναΐδιον.

Επὶ γῆς ἐλήλυθας συνάναρχε Πατρὶ, τοῖς αἰχ-
μαλώτοις ἄφεσιν, καὶ τοῖς πηροῖς ἀνάβλε-
ψιν, πρὸς Πατρὸς ἀναγγέλλων, ὁ χρόνων ἐκέ-
κεινα.
Θεοτοκίον.

Τὰς ἡμῶν ἐλπίδας Θεοτόκε ἀγνή, καὶ τὴν
ἡμῶν πεποιθήσιν, ἐπὶ σὲ ἀνατιθέμεθα· εὐ-
μενῇ ἡμῖν δίδου, Παρθένε ὃν ἔτεκες.

Τῶν ἁγίων Γυναικῶν.

Ἄσεβεῖς οὐκ ὄφονται.

Ὁς ἀμνάδες ἄμωμοι, ὡς θυμάτα δεκτὰ, τῷ
ἀμνῷ τῷ ἀληθινῷ, καὶ ποιμένι Μάρτυρες
προσπνέχθητε, προσφοραὶ ὀλόκληροι, καὶ δε-
κτὰ ὀλοκαυτώματα.

Νεκρωθεῖσαι σώματι, ἐζήσατε ψυχῇ, τοῦ νε-
κρώσαντος τὴν ἰσχύν, τοῦ θανάτου Μάρ-
τυρες ὡς μιμησάμεναι, καὶ σταυρὸν καὶ θάνα-
τον, καὶ τὰ πάθη τὰ ἐκούσια.

Μίαν γνώμην φέρουσαι, ἐν σώμασι πολλοῖς,
ἓνα Κύριον Ἰησοῦν, διαφόροις μάλιστα κα-
ταξαινόμεναι, καὶ πυρὶ καιόμεναι, ὡμολόγουν
αἱ Θεόφρονες.

Θεοτοκίον.

Ανόρθωσον πεσόντα με, ἐν λάκκῳ πειρα-
σμῶν, καὶ κυβέρνησον ἡ Θεὸν, κυβερνή-
την τέξασα, μόνη Πανάμωμος, τὸν τὰ πρὶν ἐ-
νώσαντα, διεστῶτα ἀγαθότητι.

Τοῦ Ὁσίου. Φώτισον ἡμᾶς.

Νέον Δανιὴλ, Συμεῶν Χριστὸς σε ἔδειξεν· ἐκ
γὰρ λάκκου θηριῶδους σε, δι' ἐμφανείας,
ἀλώθητον ἀνεκόμισεν.

Ολον σεαυτὸν, τῷ Κυρίῳ ἀναθέμενος, νιφε-
τοῦ κρυμῆ καὶ καύσωνος, ταῖς ἐναντίαις,
ποιότησιν ἐγγεγύμνασο.

Νέος Μωϋσῆς, καὶ Ἡλίας ἀναδέδειξαι, ἐν μιᾷ
τεσσαρακονθήμερον, τροφῇ ἀνύων, διὰ βίη
παντὸς Ὅσιε. Θεοτοκίον.

Δυσώπησον αἰεὶ, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡ-
μῶν, ἀπειρόγαμε Μαρία ἀγνή, τοῦ κατα-
πέμψαι ἡμῖν τοῖς πιστοῖς τὸ ἔλεος.

Καταβασία.

Ω τρισμακάριστον ξύλον! ἐν ᾧ ἐτάθη Χρι-
στὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέ-
πτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεα-
σθεῖς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ πα-
ρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Προφήτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους
Φιλάνθρωπε· κάμει τῆ βυθοῦ τῶν παι-
σμάτων, ἀνάγαγε δέομαι.

Πολιτείας ἀπαρξασθαι, εὐαρέστου σοὶ Δέ-
σποτα, σὺν τῇ ἐτησίῳ ἀπαρξέει, ἡμᾶς κα-
ταξίωσον.

Ημερῶν τῶν τοῦ πνεύματος, ἐν μεθέξει τοῦ
νόμου σου, ἀνάδειξον πλήρεις οἰκτίρμον,
Σωτῆρ τοὺς ὑμνοῦντάς σε. Θεοτοκίον.

Τῆς εἰς σὲ καταφεύγοντας, ἀπὸ πάσης δεό-
μεθα, ρῦσαι ἀπειλῆς ἢ τεκοῦσα, Χριστὸν
τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τῶν ἀγ. Γυναικῶν. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ρῆγνύμενον, καὶ ποσὶ γυναικῶν συμπατού-
μενον, καθορώσα, ἢ προμήτωρ ἐνθέως ἀ-
γάλλεται, τὸν αὐτὴν δολίως, Παραδείσου τὸ
πρὶν ἐξορίσαντα.

Τὴν ἀσκησιν, τῇ ἀθλήσει προθύμως συνάψα-
σαι, τῷ νυμφίῳ, τῶν ψυχῶν νῦν ἀφθόρωσ
συνήθητε, καὶ νυμφῶνι θείῳ, γηθομένη ψυχῇ
ἐναυλιζεσθε.

Υψόμενα, τῶν βατάνων τὰ ἄγρια κύματα,
τῶν Μαρτύρων, ταῖς ὀλκάδας βυθίσαι οὐκ
ἴσχυσον, κραταιᾶ χειρὶ γάρ, πρὸς τοὺς θείους
λιμένας κατήνησαν.

Θεοτοκίον.

Ρημάτων σου, ταῖς ἐκβάσεις ὄρωσα μεγαλ-
λύναντα· γενεαὶ γὰρ πᾶσαι, σὲ ἰδοὺ ἀληθῶς
μάκαρίζουσι.

Τοῦ Ὁσίου. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Σημείων καὶ τεράτων σε Χριστὸς, αὐτουργὸν
ἀνέδειξε, τῆς θείας Μακαρίας, ἐνεργείας δε-
δειχῶς ἐνδαιίτημα.

Υψώθη σου τὸ σῶμα Συμεῶν, ὡς σταυρῷ τῷ
κίονι· διὸ συνδεδόξασαι, τῷ ἐν ξύλῳ δια-
σὲ ὑψωθέντι Χριστῷ.

Μετάρσιον πορείαν ἐφευρών, Συμεῶν θειπέ-
σιε, πρὸς ὑψος οὐράνιον, τοὺς ὑμνοῦντάς
σε πιστῶς ἀνακόμιζε.

Θεοτοκίον.

Ναὸν σε τοῦ Θεοῦ καὶ κιβωτὸν, καὶ πασαῖδα
ἔμφυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, Θεοτόκε οἱ
Πιστοὶ καταγγέλλομεν. Καταβασία.

Νοτίθ θηρὸς ἐν σπλάγχθοις, παλάμας Ἰω-
νάς σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτή-
ριον πάθος προδιετύπου σαφῶς· ὅθεν τριήμε-
ρος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπε-
ζωγράφησε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ, καὶ τριήμερῳ ἐγέρσει, τὸν κόσμον
φωτίσαντος.

Κοντάκιον τῆς Ἰνδίκτου.

Ποιηθὲν τῷ 1813 ἔτει ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Πα-
τριαρχοῦ Κωνσταντινουπόλεως, Κυρίλλου ε΄.

Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ο ἀρρήτῳ σύμπαντα, δημιουργήσας σοφία,
καὶ καιροῦς ὁ θείων, ἐν τῇ αὐτοῦ ἐ-
ξουσίᾳ, δώρησαι, τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ σου νί-
κας· ἔτους δὲ, τὰς σε εἰσόδους καὶ ταῖς ἐξόδους,
εὐλογήσαις κατευθύνων, ἡμῶν τὰ ἔργα πρὸς
θεῖόν σου θέλημα.

Ἔτερον τοῦ Ὁσίου, Ἦχος β΄. Αὐτόμελον.

Τὰ ἄνω ζητῶν, τοῖς κάτω συναπτόμενος,
καὶ ἅμα πυρὸς, τὸν στύλον ἐργασάμε-
νος, δι' αὐτοῦ συνόμιλος, τῶν Ἀγγέλων γέγονας
Ὅσιε, σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων
ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Συμεῶν τὸν ἄμεμπτον βίον, ποῖα γλῶσ-
σα ἀνθρώπων ἐξαρκέσει ποτὲ, πρὸς ἔπαι-
νον ἐξηγήσασθαι; ὅμως ὑμνήσω Θεοῦ σοφία τὰ
τοῦ ἥρωος, ἄθλα καὶ τοὺς ἀγῶνας, τοῦ ἐν τῇ
γῆ ὡς φωστῆρος φανέντος τοῖς πᾶσι βροτοῖς,
καὶ μεγάλως τῇ καρτερίᾳ, τῷ χορῷ τῶν Ἀγ-
γέλων ἐκλάμψαντος· σὺν τούτοις γὰρ ψάλλων
ἀπαύστως Χριστῷ, πρεσβεύων σὺ παύει ὑπὲρ
πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Μὴν Σεπτέμβριος, ἔχων ἡμέρας λ΄.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ββ΄ καὶ ἡ νύξ ὥρας ββ΄.

Τῇ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου,
ἦτοι τοῦ νέου ἔτους.

Στίχοι.

Ἰνδικτον ἡμῖν εὐλόγει νέου Χρόνου,

Ὡ καὶ Παλαιέ, καὶ δι' ἀνθρώπους Νέε.

Γστῖον, ὅτι τὴν Ἰνδικτιῶνα ἰορτάζει ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων παραλαβοῦσα, διὰ τὸ νομίζεσθαι παρὰ Ῥωμαίους ἀρχὴν εἶναι τοῦ ἔτους ἀπὸ ταύτης τῆς Ἰνδικτιῶνος· Ἰνδικτιῶν γὰρ λέγεται παρὰ Ῥωμαίους ὁ ὄρισμός. Καὶ προσεῖτι διὰ τὸ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν εἰσελθεῖν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἐπιδοθέντος αὐτῷ βιβλίου, ὅπερ ἦν Ἡσαίου τοῦ Προφήτου, ἀναπτύξαντα, εὐρεῖν τὸν τόπον, οὗ ἦν γεγραμμένος· « Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ ἕνεκεν ἔχρισέ με· εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με· ἰάσασθαι τοὺς συστειριμμένους τῇ καρδίᾳ· κηρύξαι ἀεχμάλωτοις ἀφῆσιν, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν· ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφῆσει· κηρύξαι ἐν ἑαυτὸν Κυρίου δεκτὸν » (Ἡσ. ξα' 1-2). Εἶτα τὸ βιβλίον ἀποδόντα τῷ ὑπηρετῇ, καὶ καθίσαντα εἰπεῖν· Ὅτι σήμερον πεπλήρωται ἡ Γραφὴ αὕτη ἐν τοῖς ὠσίν ὑμῶν· ὅτε καὶ ἰθαύμαζον οἱ ὄχλοι ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος, τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος, αὐτοῦ (Λουκ. δ'. 16-22).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμην ποιούμεν τοῦ γενομένου θαύματος παρὰ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου ἐν τῇ Μονῇ τῶν Μιασμηῶν· καὶ μνήμη τοῦ γενομένου ἐμπρησμοῦ.

Στίχ. Αὐθαιρέτως ἄνεισιν ἄγρα τις ξένη,
Λίμνης βυθοῦ πάντιμος εἰκὼν Παρθένου.

Η μνήμη τῆς Θεοτόκου τῶν Μιασμηῶν τελεῖται, διὰ τὴν παραδοξοποιὸν καὶ ἀγίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, τὴν ἐν τῇ λίμνῃ μὲν τῆς Ζαγουροῦ, Μονῆς δὲ τῶν Μιασμηῶν, διὰ τὸν φόβον τῶν εἰκονομάχων ριφθεῖσαν, καὶ μετὰ πολὺν χρόνον, εὐδοκίᾳ Θεοῦ ἀσπίλον ἀναδοθεῖσαν.

Η δὲ τοῦ ἐμπρησμοῦ μνήμη, διὰ τὸ συμβῆναι, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, γενέσθαι ἐμπρησμόν· μέγιστον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπὶ Λέοντος τοῦ μεγάλου Βασιλέως τῷ ἐπονομαζομένου Μακέλλη, ἐν ἔτει 450, καὶ πυρποληθῆναι τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πόλεως, ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ Στυλίτου.

Στίχ. Λιπῶν Συμεῶν τὴν ἐπὶ στυλοῦ βάσιν,
Τὴν ἐγγύς εὔρε τοῦ Θεοῦ Λόγου στάσιν.

Ἐπιβάτης Συμεῶν Σεπτεμβρίου ἔκθανε
πρώτη.

Συμεῶν ὁ Στυλίτης ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς Βασιλείας Λέοντος τοῦ μεγάλου, καὶ Μαρτυρίου τῆς Ἀντιοχείων ἱεραρχούντος, ὁρμώμενος ἀπὸ τῆς Κιλικίων ἐπαρχίας, κωμῆς Σισιάν· ὅς ὑπελθὼν τὸν μονήρη βίον, καὶ ἐπὶ κίονος ἀνελθὼν, καὶ τεσσαράκοντα ἑπτὰ χρόνους ἐν αὐτῷ προσκαρτερήσας, καὶ πολλῶν θαυμάτων γενόμενος αὐτουργός, ἐν εἰρήνῃ ἐκατέβη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μάρθας, μητρὸς τοῦ Ὁσίου Συμεῶν· καὶ τῆς Ὁσίας Εὐανθίας· καὶ ἡ κοίμησις Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Στίχ. Ἐν γῇ ξενίζει Μάρθα τὸν Χριστὸν πάλαι,
Σὲ δὲ ξενίζει Μάρθα Χριστὸς ἐν πάλῳ.

Ὅν τοῦ τρέχειν ἔστησεν ἥλιον πάλαι,
Λιπῶν Ἰησοῦς, ἥλιον δόξης βλέπει.

Οὗτος ὁ Ἰησοῦς ἐγένετο μὲν υἱὸς Ναυῆ, διάδοχος δὲ τοῦ Μωσίου, τοῦ τῶν Ἑβραίων νομοθέτου· ἐς καὶ τὴν Ἱερικὴν παρέλαβε, πόλιν ὑπαρχούσαν τῶν ἀλλοφύλων, καὶ τὸν Ἀρχιστράτηγον Μιχαὴλ εἰθέασατο κρατοῦντα Ῥωμαίαν· καὶ μαθὼν, ὅτι ἀρχιστράτηγός ἐστι τῆς δυνάμεως Κυρίου, ρίψας τὰ ὄπλα, ἔπεισεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ. Πολεμῶν δὲ τοῖς ἀλλοφύλοις, καὶ τοῦ ἡλίου μέλλοντος δύναι, ἔχων προθυμίαν εἰς τὸν πόλεμον, πῦξάτο πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἶπε· Στήτω ὁ ἥλιος· καὶ εὐθέως ἔστησε τὸν ἥλιον τοῦ δρόμου αὐτοῦ μὴ δύναι, ἕως ἔτρεψε τοὺς ἀλλοφύλους κατὰ κράτος. Στρατηγήσας δὲ τοῦ λαοῦ, καὶ διαγαγὼν αὐτοὺς ἐκ τῆς ἐρήμου, καὶ διαμερίσας αὐτοῖς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, ἧτις ἐστὶν ἡ Παλαιστίνη· καὶ κρίνας τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ ἑτη εἰκοσιεπτὰ, καὶ φοβερός τοῖς πολεμίοις γενόμενος, καὶ ἐν πολλοῖς πολεμοῖς τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ καὶ ἀσπὴν ἐπιδειξάμενος, ἐτελεύτησεν, καὶ ἐτάφη ἐντίμως παρὰ τοῦ οἰκείου λαοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων τεσσαράκοντα γυναικῶν, Μαρτύρων, Παρθένων καὶ Ἀσκητριῶν, καὶ Ἀμμοῦν Διακόνου, καὶ διδασκάλου αὐτῶν.

Στίχ. Δισεκαρῖθμοις παρθένοις πῦρ καὶ ξίφος,
Θεοῦ προεξένησαν Υἱὸν νυμφίον.

Ἀμμοῦν καλύπτραν ἔμπυρον δεδεγμένος,
Τὸ σαρκικὸν κάλυμμα χαίρων ἐξέδου.

Αὗται ἐγένοντο ἐξ Ἀδριανουπόλεως τῆς Μακεδονίας· καὶ Χριστιαναὶ οὖσαι, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησαν, ἔχουσαι καὶ διδάσκαλον τὸν διάκονον Ἀμμοῦν. Κρατηθεῖσαι δὲ παρὰ Βαβδου τοῦ τῆς Ἀδριανουπόλεως Ἄρχοντος, καὶ πολλὰ τιμωρηθεῖσαι διὰ τὸ μὴ προσκυνῆσαι τὰ εἰδῶλα, πῦξάντο πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἐκρυσάθη εἰς τὸν αἶρα ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδῶλων, ἐπὶ πολλὰς ὥρας τιμωρούμενος, καὶ πεσὼν ἀπέλιτο. Κρεμάται δὲ ὁ Ἅγιος Ἀμμοῦν, καὶ ξέεται τὰς πλευράς· εἶτα κασίδα (*) πεπυρωμένην δέχεται κατὰ τῆς κεφαλῆς. Καὶ ταύτης βύσθεις, παρεπέμφθη μετὰ τῶν Ἁγίων Παρθένων, ἀπὸ Βεργόσης εἰς Ἡράκλειαν τῆς Θράκης, Λικινίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ δι' ἀποφάσεως τούτου, αἱ μὲν δέκα εἰς πῦρ ἐνεβλήθησαν, αἱ δὲ ὀκτὼ μετὰ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν ἀπικεφαλίσθησαν· καὶ ἕτεραι δέκα, ξίφος κατὰ στόμα καὶ καρδίαν δεξάμεναι, ἐτελειώθησαν· καὶ ἐξ ὑπὸ μαχαίρων κατεκόπησαν· αἱ δὲ λοιπαὶ ἐξ οἰθήρα πεπυρακτωμένα κατὰ στόμα λαβοῦσαι, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ ἀδελφῶν, Εὐδόου, Καλλίστης, καὶ Ἐρμογένους.

Στίχ. Καλλίστον ὄντως εὔρε Καλλίστη τέλος,
Σὺν τοῖς καλοῖς τμηθεῖσα διττοῖς συγγόνοις.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, ἀδελφοὶ ὄντες, ὡς ἀπὸ μιᾶς γαστρὸς γεννηθέντες, διὰ τῆς Σεῖας κολυμβήθρας πνευματικῶς ἀνεγεννήθησαν, κατὰ τοὺς καιροὺς τοῦ κηρύγματος. Ἐπὶ δὲ ὡς Χριστιανοὶ τῷ Ἀρχοντι διε-

(*) Ἐκ τοῦ λατινικοῦ Κασίδα (Cassida), ὅπερ καὶ Κασίς (Cassis) λέγεται· δηλοῖ δὲ τὴν Περικεφαλαίαν, ἢ Καλύπτραν.

βλήθησαν, καὶ διεγνώσθη τὸ εὐγενὲς τῆς τούτων ψυχῆς παρὰ στήμα, καὶ ἀκατάπληκτον φρόνημα, τὸν διὰ ξίφους θάνατον κατ' αὐτῶν ἀπεφάνητο ὁ Ἄρχων· καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον οὕτω τελίσαντες, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησαν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ἱ Παῖδες εὐσεβείᾳ συντραφέντες, δυσσεβοῦς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἔψαλλον· Ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Αρχόμενοι τοῦ ἔτους, καὶ τῶν ὕμνων, ἀπαρχὴν ποιούμεθα, τῷ βασιλεύοντι Χριστῷ, βασιλείαν τὴν ἀπέραντον, ὁ ὀρθόδοξος λαὸς, εὐσεβῶς μέλποντες· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὗν πρὸ τῶν αἰῶνων, ἐπ' αἰῶνά τε καὶ ἔτι Κύριος, τοῖς ἀναμέλπουσι Χριστῆ, ἡ πηγὴ τῆς ἀγαθότητος, τῶν χρηστῶν σου δωρεῶν τὸ ἔτος πλήρωσον· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Οἱ δοῦλοι τῷ Δεσπότη, εἰς πρεσβείαν τὴν ἀγνὴν Μητέρα σου, σοὶ προβαλλόμεθα Χριστέ, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, τὸν λαόν σου ἀγαθὴ ρύσθῃναι ψάλλοντα· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν ἀγ. Γυναικῶν. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Οὐς ἀκατάπληκτον τὸ σὸν, φρόνημα Ἀμμῶν Θεοφόρε· καὶ γὰρ ἐξάρχων τῆ χοροῦ, τῶν παρθένων, βασάνους οὐκ ἔπτηξας, σὺν αὐταῖς τελειούμενος, ὡς διάκονος καὶ μύσης τῆς Θείας δόξης.

Νυμφαγωγὸς οἷα σοφός, λόγοις ὑπαλείφεις ἀνδρείας, πρὸς τὸν νυμφίον ἀφορᾶν, καὶ σαρκὸς καρτερεῖν τὰ ἐπίπονα, κραυγαζούσας τὰς Μάρτυρας· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Μὴ ἀποκάμωμεν, ἰδοὺ, ἠνοικταὶ τὸ σταδίου Κόραι· στῶμεν ἀνδρείως, ὁ Χριστὸς, τοὺς στεφάνους προτείνει, τοῦ σώματος, ἑαυτῶν μὴ φεισώμεθα, ἀνεβῶν αἱ γενναῖαι ἐν τῷ σταδίῳ.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπὸς, τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου, ὃν εὐλογοῦσιν ἕρανῶν, αἱ Δυνάμεις, βρατῶν τε συστήματα, ὡς ἡμᾶς λυτρωσάμενον, τῆς κατάρχεις τῆς ἀρχαίας Εὐλογημένη.

Τοῦ Ὁσίου. Παῖδες Θεοσεβεῖς.

Ελυσας μὲν αὐχμὸν ἀπορουμένοις, καὶ πύλας αὐταῖς ὑετοῦ ἠνοιξας, καὶ τὴν γῆν

κλονουμένην, ἐντεῦξεν ἔστησας, καὶ λαοὺς κραυγάζειν ἐδίδαξας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οὐς μέγιστος φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας, πολὺφωτὸς τε Συμεὼν ἡλῖος, πανταχοῦ ταῖς ἀκτῖνας, ἐκπέμπων ἐφώτιζες, καὶ λαοὺς κραυγάζειν ἐδίδασκας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νάματα πανταχόθεν συρρύνετα, θεράπον Χριστοῦ, ἀνθρώπων πέλαγος, ἐν τῇ μάδρα τῆς σῆς, συνεκρότει ἀσκήσεως, ὑπὸ σοῦ βοᾶν παιδευόμενοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πάλαι μὲν τοῦ Πρεσβύτου ταῖς ἀγκάλαις, πλακίξαι δὲ τῆς σῆς καρδίας Ὅσιε, ἀοράτω δυνάμει, Χριστὸς ἀνεπαύσατο, Συμεὼν· διὸ ἀνεκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Επρεπε τῷ ἀσπόρως σαρκουμένῳ, ἐκ σοῦ προελθεῖν Παρθένε ἄχραντε· σὺ γὰρ ἔφυσας τὸν πάντων ἀγνὴ ἀνυπέβλητον, ὃ βρωῶντες, ὕμνοις κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία.

• **Ε**κνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς, λαὸς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοστυγοῦς· ὁμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἔδειμάτωσε, θυμὸς θηριώδης, ἐ πῦρ βρόμιον· ἀλλ' ἀντηχοῦντι δροσοβόλῳ πνεύματι, πυρὲ συνόντες ἔψαλλον· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν τοὺς ὕμνολόγους ἐν καμίνῳ, διαφυλάξαντα Παῖδας, καὶ τὴν βροντῶσαν κάμινον, μεταβαλόντα εἰς δρόσον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὕμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὐς ἀρχηγῷ τῆς σωτηρίας Χριστῆ, ἀπαρχὴν σοὶ προσφέρει τὴν ἐνιαύσιον, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία κραυγάζουσα· Ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα σοφῶς, καινουργήσαντα Κτίστην, καὶ διεξάγοντα, τῶν καιρῶν ταῖς ἐλίξεις βουλήματι, ὕμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῷ διεξάγοντι τὰ πάντα Θεῷ, καὶ καιροῦς ἀλλοιοῦντι, πρὸς τὴν πολύτροπον τῶν ἀνθρώπων κυβέρνησιν, ψάλλομεν· Ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν θεομήτορα Παρθένον ἀγνήν, ἐν ἐτῶν περιόδοις καὶ ἐλίξεσιν, ὀρθοδόξων βροτῶν τὰ συστήματα, ὑμνοῦμέν σε ὡς Θεοτόκον, καὶ πάντων σωτηρίαν.

Τῶν ἀγ. Γυναικῶν. Παῖδας εὐαγεῖς.

Λαμπρούς καὶ φαιδρούς ὡς ἐξ αἱμάτων, χιτῶνας μαρτυρικῶς περιεβάλεσθε, συναπεκδυσάμεναι, ὄντως τὸν φθειρόμενον, ταῖς ἀμαρτίαις ἀνθρώπων, καὶ ἀναμελπουσαι· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοῦ αἰῶνα.

Πλουσίῃ φωτὸς φωτοχυσίαις, Ἡλίῃ τῆ νοητῆ Δείαις λαμπρότησι, Μάρτυρες λαμπόμεναι, νύκτα παρεδράμετε, τῆς ἀθείας ψάλλουσαι ἐν ὁμονοίᾳ ψυχῆς· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἷς ἄρνες, ὡς ἄσπιλοι ἀμνάδες, ὡς Δεῖαι περικεραῖ, ὡς ἐθελύσια, Δύματα προσήχητε, Μάρτυρες τῷ κτίσαντι, καὶ ὡς Δυσίαι ἄμωμοι, συμφώνως ψάλλουσαι· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Προστάξει τυραίνων παρανόμων, τὸν ἀδικὸν θάνατον ὑπέστητε, μέλη συγκοπτόμεναι, ράβδοις συντριβόμεναι, ἀνηλεῶς τυπτόμεναι, ξίφει τεμνόμεναι· διὸ ταῖς ἀθανάτους κληροῦσθε, ἐν ἀγαλλιάσει πλεσίας ἀντιδόσεις. Θεοτοκίον.

Οπίσω σου ἔδραμον γυναῖκες, τῶν μύρων τῶν ἠδυνπνῶν ἐπαισθόμεναι, πάνταγενε Θεόνυμφε, μόνη ἀπειρόγαμε, τοῦ ἐκ γαστροῦ σου λάμπσαντος, μονογενοῦς Υἱοῦ, καὶ σοὶ συμβασιλεύουσιν ὄντως, ἀνυμνολογοῦσαι Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ.

Από πάσης χωρήσας προσπαθείας, καὶ μητρῶν ἀσθένειαν οἰκτεῖρας, οἷά περ ζῶν ἐφάνης μετὰ θάνατον, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανίαν συσφιγγεῖς παρεθέντα, καὶ τὴν κλίνην τὸν Φύλαρχον προστάττεις, ἐπὶ τῶν ὄμων φέρειν ἱερώτατε, Κύριον ὑμνοῦντα, καὶ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ολαμπρύνας Ἰώβ διὰ τοῦ πάθους, ἠλκωμένης σαρκός σου τὴν σαπρίαν, εἰς μαργαρίτην ἔτρεψε πολῦτιμον, σὲ Χριστοῦ θεράπον, Συμεῶν δοξάζων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λησταρχοῦντα ἀλάστορα ὡς παῖλαι, ἐπὶ ξύλου Δηστὴν προσεκαλέσω, ταῖς Συμεῶν ὦ Δέσποτα ἐντεύξεσιν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν δι' Ἀγγέλων τὸ Χαῖρε δεξαμένην, καὶ τεκοῦσαν τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ τὸ φῶς τῷ κόσμῳ ἀνατείλασαν, πάντες σὲ ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν, Παρθένε Θεοτόκε.

Καταβασία.

• **Ε**ὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι,
• **Ε**δημιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε τὸν
• συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα· καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πασι ζῶν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ῦπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολοῦμένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνεσθαι, κατὰ τασθέσαι αἰτοῦμεν τὴν κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλῶνουμεν.

Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ Δύναμις, ἡ ἀληθῆς Σοφία καὶ ἐνυπόστατος, ἡ συνέχουσα, καὶ κυβερνώσα τὰ πάντα σοφῶς, καὶ τὸν νῦν ἐπιστάντα τοῖς δούλοις σε, καιρὸν ἐν καταστάσει, γαληνιώσῃ διεξάγαγε.

Μόνη πρὸ αἰῶνων πέφυκας, ὡς ποιητῆς αἰῶνων καὶ βασιλεύουσα, τρισυπόστατε, μία Θεότης ἀμέριστε, ταῖς λιταῖς τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, τὸ ἔτος νικηφόρον, τῇ κληρουχίᾳ σου ἀνάδειξον.

Θεοτοκίον.

Σῶτερ τοῦ παντὸς καὶ πρύτανι, δημιουργε καὶ παντοκράτορ τῆς κτίσεως, ταῖς δεήσεσι, τῆς ἀλοχεύτως τεκούσης σε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι, τηρῶν τὴν Ἐκκλησίαν, ἀκαταπαύστως ἀστασίαστον.

Τῶν ἀγ. Γυναικῶν. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς. **Ν**αύουσιν ἰάσεων κρηνοῦς, τοῖς χηρῶν, ὡς ἐκ κρήνης αἱ Πανοῦθιοι, παύουσι λύμην νοσημάτων παθῶν ἀποδιώκῃσι καύσωνα, καρδίας τῶν φιλοθέων ἀρδεύουσι, πρὸς εὐκαρπίαν Δείων πράξεων.

Οθεῖος διάκονος Ἀμμούν, Κελσίνα τε, καὶ πρὸς τοῦτοις τεσσαράκοντα, Δεῖαι θεόφρονες γυναῖκες, ἀθλήσασαι νομίμως ἐστέφθησαν· καὶ νῦν μετὰ Ἀγγέλων χορεύουσιν, ἅς κατὰ χρέος μακαρίζομεν.

Υψώθητε κράτος κατ' ἐχθρῶν ἀράμεναι, καὶ Ἀγγέλοις ὡμοιώθητε, ξύλου τρυφᾶτε ἀκωλύτως ζωῆς ἐν Παραδείσῳ Θεόνυμφοι, πηγὴν νῦν τῶν καλῶν κατειλήφατε, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἰκετεύουσαι.

Θεοτοκίον.

Σοφίας χωρίον ὑπὲρ νοῦν, τῆς κρείττονος ἀνεδείχθης Κόρη ἄμωμε, ἔμφυχος θρόνος τε καὶ πύλη· διὸ ὡς βασιλίδα ἠγάπησαν, παρθένοι σε Παρθένε, ὀπίσω σου, ἀπενεχθεῖσαι τῆς Θεόπαιδος.

Τοῦ Ὁσίου. Τὸν προδηλωθέντα.

Βεβασιλευκότα, παθῶν διὰ καρτερίας, ὁ Χριστός σε προσήκατο, Συμεῶν Θεοφόρε, τῆς αὐτοῦ κοινωνόν σκηπτουχίας· ὅθεν σε ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Γαματικῆς χάριτος κατηξιωμένος, ἐξ ἀσύλων τοῦ Πνεύματος θησαυρῶν Θεοφόρε, Συμεῶν τὰς ἰάσεις βραβεύεις, τοῖς πανηγυρίζουσι τὴν μνήμην σου.

Επιβεβηκώς, Ὅσιε τῆς οὐρανοδρόμου ἀρετῆς, καὶ αἰθέριον ἄθλον ἐνδεδειγμένος, καὶ πρὸς σκηναῖς ἀναπτάς οὐρανίης πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Βάτος καιομένη, πυρὶ καὶ μὴ φλεγόμενη, ἀνεδείχθης ὡς Παρθένε, συλλαβοῦσα ἀσπόρως, τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ὃν ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Καταβασία.

- **Μ**υστικὸς εἰ Θεοτόκε Παραδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστὸν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῆ, πεφυτούργηται
- δένδρον· δι' ἃ νῦν ὑφουμένου, προσκυνοῦντες αὐτὸν, σὲ μεγαλύνομεν. Ἐτέρα.
- **Ο** διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγεγόμενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήργηται σήμερον· τῆς γὰρ Προμήτορος ἡ παγγενῆς κατάρα διαλέλυται, τῷ βλαστῷ τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, ἣν πάσαι αἱ Δυναμίεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσι.

Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἰνδίκτου.

Τοῖς Μαθηταῖς.

Θεὲ θεῶν καὶ Κύριε, τρισυπόστατε φύσις, ἀπρόσιτε αἰδία, ἀκτιστε καὶ τῶν ὄλων, δημιουργε παντοκράτορ, σοὶ προσπίπτομεν πάντες, καὶ σὲ καθικετεύομεν· τὸ παρὸν ἔτος τέτο, ὡς ἀγαθὸς, εὐλογήσας φύλαττε ἐν εἰρήνῃ, τοὺς Βασιλεῖς καὶ ἅπαντα, τὸν λαόν σου Οἰκτίρμον.

Τοῦ Ὁσίου, ὁμοιον.

Φωστῆρας δίκην Ὅσιε, ὁ φωσφόρος σε βίος, ἀστράφας κατεφώτισε, τὴν ὑψηλίον πάσαν, ταῖς τῶν θαυματῶν ἀκτίσι· διὰ στυλοῦ γὰρ Πάτερ, ἀνήλθες ὡς ἐν κλίμακι, πρὸς Θεὸν ἐνθα πάντων, τῶν ὀρεκτῶν, Συμεῶν τὸ ἔσχα-

τον ὄντως πέλει, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν τιμῶντων σε μάκαρ. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Δημιουργὸς καὶ πρύτανις, πάσης κτίσεως πέλων, καιροῦ καὶ χρόνου θέμενος, ἐν τῇ σῆ ἐξουσίᾳ, τὸν ἐνιαύσιον κύκλον, εὐλογίαις Οἰκτίρμον, χρηστότητος στεφάνωσον, ἐν εἰρήνῃ φυλάττων, σοῦ τὸν λαόν, ἀβλαβῆ ἀπήμαντον δυσωποῦμεν, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε, καὶ τῶν θείων Ἀγγέλων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος γ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Προαιώνιε Λόγε τῆ Πατρὸς, ὁ ἐν μορφῇ Θεῆ ὑπάρχων, καὶ συνησάμενος τὴν κτίσιν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι· ὁ καιροῦ καὶ χρόνου, ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος· εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, δωρούμενος εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σου, νίκας τῷ πιστοτάτῳ Βασιλεῖ, εὐφορίαν τε τῇ γῆ, καὶ ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἦχος δ'.

Η βασιλεία σου Χριστέ ὁ Θεὸς, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ δεσποτεία σε ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ· πάντα γὰρ ἐν σοφίᾳ ἐποίησας, καιροῦ ἡμῖν καὶ χρόνου προθέμενος· διὸ εὐχαριστοῦντες κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα βοῶμεν· Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ καταξίωσον ἡμᾶς ἀκατακρίτως βοᾶν σοι· Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός. Ἀνδρέου Πυροῦ.

Αἰ πορεῖαί σου ὁ Θεὸς, αἰ πορεῖαί σε μεγάλαι καὶ θαυμασταί· διὸ τῆς οἰκονομίας σου, τὴν δυναστείαν μεγαλυνοῦμεν, ὅτι φῶς ἐκ φωτός, ἐπεδήμησας εἰς ταλαίπωρον κόσμον σε, καὶ τὴν πρώτην ἀνεῖλες ἀράν, τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, ὡς κηδόνησας Λόγε, καὶ ἡμῖν ἐν σοφίᾳ, καιροῦ καὶ χρόνου ὑπέθου, τοῦ δοξαζεῖν τὴν παντουργικὴν σου ἀγαθότητα· Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β'. Γερμανοῦ.

Οτε τῷ πάθει σου Κύριε, τὴν οἰκουμένην στερέωσας, τότε καὶ οἱ ἀσθενῆντες περιεζώσαντο δύναμιν· Γυναῖκες ἠνδρίσαντο, κατὰ τοῦ πικροτάτου τυράννου· καὶ τὴν ἥτταν τῆς μητρὸς ἀνακαλεσάμεναι, πάλαι ἐν τῇ τρυφῇ τοῦ Παραδείσου γεγόνασιν, εἰς δόξαν σου τοῦ γεννηθέντος ἐκ γυναικὸς, καὶ σώσαντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου, Ἦχος β'.

Εκ ρίζης ἀγαθῆς, ἀγαθὸς ἐβλάστησε καρπός, ὁ ἐκ βρέφους ἱερός Συμεῶν, χάριτι

μᾶλλον ἢ γάλακτι τραφεῖς· καὶ ἐπὶ πέτραν τὸ σῶμα ὑψώσας, πρὸς Θεὸν δὲ ὑπερυψώσας τὴν διάνοιαν, αἰθέριον διεδομήσατο ταῖς ἀρεταῖς ἐνδιαίτημα· καὶ ταῖς θείαις Δυνάμεσι συμμετεωροπορῶν, Χριστοῦ γέγονεν οἰκητήριον, τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ΄. Γερμανοῦ.

Ο ἀρρήτῳ σοφίᾳ συστησάμενος τὰ σύμπαντα, Λόγε Χριστέ ὁ Θεός, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἡμῖν προθέμενος, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σε εὐλόγησον· τὸν δὲ πιστὸν Βασιλέα ἐν τῇ δυνάμει σε εὐφρανον, διδὼς αὐτῷ κατὰ βαρβάρων τὴν ἰσχύν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόνητος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Ἰνδίκτου, καὶ τῆ Ὀσίῃ, Ὡδὴ γ΄. καὶ ς΄.

Προκείμενον, Ἦχος δ΄.

Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Τιμόθεον.

Τέκνον Τιμόθεε, παρακαλῶ πρῶτον.

Ζήτηε Σαββάτῳ, λγ΄.

Καὶ ἕτερον Ἀπόστολον τοῦ Ὀσίου.

Πρὸς Κολασσαεῖς.

Ἀδελφοί, ἐνδύσασθε ὡς ἐκλεκτοί.

Ζήτηε Κυριακῇ, λ΄.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Ναζαρέτ. Καὶ τοῦ Ὀσίου. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ.

Ζήτηε Ἰανουαρίῳ κ΄. Κοινωνικὸν τῆς Ἰνδίκτου.

Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐκαιουτοῦ τῆς χρηστότητός σου, Κύριε. Ἀλληλουῖα.

Τῆ Β΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μάμαντος, καὶ τῆ Ὀσίῃ Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τῆ Νηστευτοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Μάρτυρος γ΄. καὶ τοῦ Ὀσίου γ΄.

Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Θῆρας τὸ πρὶν τροπώσάμενος, τῶν ἀκαθέκτων παθῶν. Ἀθλοφόρε αἰοῖδιμε, τῶν λεόντων χάσματα, καὶ θηρῶν τὰ ὄρμηματα, ἐντεύξει θεία, σὺ ἐχαλίνωσας, τῆς τούτων βλάβης, μείνας ἀμέτοχος· πῦρ οὐ κατέπτηξας, εἰ θυμὸν

δικάζοντος· τῆς γὰρ Χριστοῦ, μάκαρ ἀγαπήσεως, οὐδὲν προέκρινας.

Νῆψ ἐν σώματι ἐνδοξε, τὸν παλαιὸν πτερινεξὴν, ἐτροπώσω τὰ στίγματα, τοῦ Χριστοῦ μακάριε, τῇ σαρκί σε δεξάμενος· καὶ νῦν Μαρτύρων συναγελάζῃ χοροῖς, στεφανηφόρος Μάμα πανεύφημε, φέγγει λαμπόμενος, τρισηλίῳ πάντοτε, τῶν ἐφετῶν, βλέπων τὸ ἀκρότατον, καθαρωτάτῳ νοῖ.

Τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, καὶ διὰ πάθος Σταυροῦ, καθελόντος τὸν τύραννον, ζωηφόροις ἵχνεσιν, ἀθλοφόρε ἐπόμενος, Μαρτύρων χαίρων, ὑπῆλθες στάδιον· καὶ ταῖς αἰκίαις κατατεινόμενος, τὸν καυχησάμενον, ἐξαλείφειν θάλασσαν, μετὰ σαρκός, Μάρτυς κατηδάψας, καὶ ἐτραυμάτισας.

Τοῦ Ὀσίου, ὅμοια.

Πάτερ Ἰωάννη πάνσοφε, σὺ τῷ ποδήρει σεπτῶς, Ἀαρὼν ὡσπερ δευτέρος, καθωραϊζόμενος, τῶν Ἁγίων τὰ Ἅγια, νῦν κατοπτεύεις ἐνδον γενόμενος, καὶ τοῦ δευτέρου καταπετάσματος. Ὡ τῆς ἀρρήτου σε, ὑπὲρ νοῦν ἐλλάμψεως, Ἱεραρχῶν, θείον ἐγκαλλώπισμα, ἧς περ μετέσχης!

Πάτερ Ἰωάννη πάνσοφε, θεοειδῆς γεγωνῶς, τῇ τῶν τρόπων ἀπλότητι, Θεῷ νῦν παρίστασαι, τῇ ἐνώσει τῇ κρείττονι, καὶ ἀνενδότῳ νεύσει θεόμενος, καὶ τοῦ ἐκεῖθεν φωτὸς πληρέμενος, νοῦ καθαρότητι, καὶ ψυχῆς φαιδρότητι, Ἱεραρχῶν, θείον ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἱερώτατον.

Πάτερ Ἰωάννη πάνσεπτε, τῆς κοσμικῆς ἀποστάς ταραχῶδους συγχύσεως, τοῦ Χριστοῦ προσεδραμες, τῇ γαλήνῃ πανόσιε· καὶ θεωρίας θείας καὶ πράξεως, ταῖς πανολβίους σαφῶς λαμπρότητας, ὄντως ἐπλούτησας, καὶ πιστοῖς μετέδωκας, θεοπρεπεῖ, βίῳ λαμπρυνόμενος, μακαριώτατε.

Δόξα, Ἦχος β΄. Βυζαντίου.

Νέον φυτὸν, καθάπερ ἐλαίας, τῇ τοῦ Θεοῦ τραπέζῃ γεγένησαι, ὡς υἱὸς τῶν πορευθέντων τὴν τοῦ Κυρίου ὁδόν· διὰ γὰρ μαρτυρίου εὐλόγησέ σε Κύριε, καὶ βλέπεις τὰ ἀγαθὰ τῆς ἄνω Σιών, κατατρυφῶν τῆς θείας ἀγαλλιάσεως, σὺν τοῖς γονεῦσι διὰ παντός, Μάμα ἀξιάγαγε· ὧν κοινωνοὺς ὑμᾶς ταῖς ἰκεσίαις σου γενέσθαι ποιήσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Εργοῖς, σκοτεινοῖς συναπαχθεῖς, ὅλον ἀπημαύρωσα κάλλος, τὸ τοῦ Βαπτίσματος,

Θέλων ὁ πανάθλιος, καὶ περιβέβλημαι, στολισμὸν κατακρίσεως, καὶ σκότους· διό περ, δέομαι Πανύμνητε τῆ δυναστεία σου, ρήξασα παθῶν μου τὰ ῥάκη, τὸν τῆς ἀπαθείας χιτῶνα, ἔνδυσον γυμνώττοντα, καὶ σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἔβλεπε τὸν ἴδιον ἄρνα ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτὸν, θελὼντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνωῶσαι νῦν σπευδεῖς με, Χριστέ τὴν τεκοῦσαν· τί τοῦτο πεποιήκας, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός; ὁμως, ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν συγκατάβασιν φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Δεῦτε συμφώνως οἱ Πιστοὶ, μνήμην τελέσωμεν Μάμαντος Μάρτυρος· οὗτος γὰρ νέος Ἀβελ ἀνεδείχθη ἡμῖν· ὡσπερ γὰρ ἐκεῖνος ποιμὴν προβάτων γεγονώς, ἀμνὸν εἰς θυσίαν πρῶτος προσήγαγε, καὶ στέφανον ἀθλήσεως, πρῶτος ἐκομίσατο· οὕτω καὶ ὁ ἔνδοξος ἀθλοφόρος, θρηματικοῖς ποιμνίοις ἐνδιαπρέψας, ἑαυτὸν θῦμα εὐπρόσδεκτον τῷ Χριστῷ, προσήγαγε διὰ τοῦ μαρτυρίου· καὶ παρρησίαν ἔχων πρὸς αὐτόν, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ αἰτεῖται, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οὐ τῷ θεῷ τεμένει σου, καταφεύγοντες ἀχραντε, καὶ πιστῶς τὸ ἔδαφος καταβρέχοντες, ἐν μετανοίᾳ δακρύνοντες, τὴν λύσιν λαμβάνουσι, τῶν δεινῶν ἀμαρτιῶν, καὶ τὴν χάριν κομίζονται, δυσωπούσης σου, ἐκτενῶς τὸν Δεσπότην, καὶ Σωτῆρα, τῶν ἀπάντων καὶ Υἱὸν σου, Θεοκυῆτορ πανάμωμε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, Ἀμνάς ἡ κηύσασα, ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς ταῖς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα.

Ἀπολυτίκιον, τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ο Μάρτυς σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν· ἔθραυσε καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση· αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἐτερον τοῦ Ὁσίου, ὁ αὐτός.

Κανὸνα πίστεως, καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον, ἀνεδείξε σε τῆ ποιμνη σου, ἢ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτίσω τῆ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῆ πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Πάτερ Ἰωάννη Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία. Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ τῶν Ἀγίων δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Τοὺς οὐρανούς περιπολῶν ὡς ἄριστος, Μάρτυς γενόμενος, καὶ τριφεγγοῦς αἴγλης, ἐνδοξε πληρούμενος, τοὺς ἐπὶ γῆς τιμῶντάς σου, τὴν σεπτὴν καὶ φωσφόρον, ἡμέραν τῆς τελειώσεως, θεῖου φωτισμοῦ καταξίωσον.

Τὸ εὐγενές καὶ κατὰ πάντα τέλειον, τῆς διανοίας σου, ὁ προειδὼς Λόγος, Μάμα ἐκ σπαργάνων σε, συνέσεως ἐπλήρωσε, καὶ καλῶν ταῖς ἰδέαις, πολυειδῶς κατεκόσμησε, Μάρτυς ἀθλοφόρε πανεύφημε.

Οὐ σοὶ γενέται ἀμωμήτου πίστεως, προκινδυνεύοντες, ἐν διωγμῷ πλάνης, καὶ ἐγκαθειργνύμενοι, ἐνθα καὶ τελευτήσαντες, ὑπὲρ τῆ θεοῦ πόθου βλασταίνουσι σὲ τὸν λύσαντα, τῆς πολυθείας τὸν σύνδεσμον.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελαῖνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνασα, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου. Ποίημα Γερμανοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῷ ἐκτινάξαντι.

Τῷ ἀνατεῖλαντι ἐν τῷ κόσμῳ, τὸν Ἱεράρχην τὸν σοφόν, τοῖς τῆς εὐσεβείας διαλάμποντα δόγμασιν, ἄσωμεν τῷ Χριστῷ, ὅτι δεδόξασται εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν διαλάμπαντα ἐν τῷ κόσμῳ, τῆς εὐσεβείας τῷ φωτὶ, καὶ τῆς ἀσεβείας τὴν ἀγλὴν ἐκδιώξαντα, τιμήσωμεν οἱ πιστοὶ, ὡς Ἱεράρχην τὸν μέγαν Ἰωάννην.

Ὁς παριστάμενος σὺν Ἀγγέλοις, τῷ ἀπροσίτῳ Βασιλεῖ, τοῖς ἐπιτελοῦσι σου τὴν μνήμην ἰκέτευε, δοθῆναι τὸν ἰλασμόν, ἱεροκήρυξ παμμακάρο Ἰωάννη.

Θεοτοκίον.

Ος συλλαβοῦσα τὸν πρὸ αἰώνων, ἀναρχον Λόγον τοῦ Πατρὸς, καὶ σαρκὶ τεκοῦσα ὑπὲρ λόγον Πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενωῶς, τοῦ λυτρωθῆναι ἡμᾶς ἐκ τῶν κινδύνων.

Τοῦ Μάρτυρος. ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Φωταυγῆ ὡς ἀστέρα, τὸν ἀθλητὴν Μάμαντα, ἔθετο Χριστὸς ἐν τῷ ὕψει, τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆ, ἀθλῶν λαμπρότησι, καὶ παραδόξων θαυμάτων, πᾶσαν τὴν ὑψηλίον καταλαμπρύνοντα.

Ανελθὼν ἐν τῷ ὄρει, τῆς ἀληθοῦς γνώσεως, καὶ κατασραφθεὶς θεωρίαις, νοῦ καθαρότητι, φύσιν τὴν ἄλογον, πρὸς λογικὴν ὑμνωδίαν, δεῖκαῖς προεταξέσει Μάρτυς διήγειρας.

Νεανίας ὠραῖος, περικαλλῆς πέφηνας· ὅθεν ταῖς ἀνόμως ζητοῦσι, τοῦ συλλαβέσθαι σε, ὠφθῆς ἀπρόσιτος, ἐβελοντὶ πρὸς τὰ πάθος, ὡς ὁ πάντων Κύριος παραγεγόμενος· Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὁ ταυῦσας, καὶ τὸν τῆς γῆς Ἄχραντε, γύρον ὁ κατέχων ἀπάσης, φύσει Θεότητος, ἐν ταῖς ἀγκαλῆσι σε, σωματικῶς κατεσχέση, καὶ πιστοῖς σε στήριγμα πᾶσιν ἀνεδείξεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ στερεώσας λόγῳ.

Δὶ ἐγκρατείας Πάτερ καὶ προσευχῆς, ἀκλινοῦς εἰσηλθες πρὸς τὴν ἀκρόπολιν, τῆς ἀρετῆς θεωφόρε, ἐνθα τῆς τρυφῆς τὸν χειμάρρουν τρυφᾶς.

Ος παρρησίαν ἔχων πρὸς τὸν Θεόν, Ἱεράρχα Ὁσίε Ἰωάννη σοφῆ, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι, τοὺς πίστει ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Ος εὐσεβῶν δογμάτων καθηγητῆς, καὶ σοφῶν λογίων ὑφηγητῆς ἀληθῆς, τὸν στέφανον ἀνεδήσω, κατὰ τῶν αἰρέσεων Ὁσίε.

Θεοτοκίον.

Ος οὐρανὸν καὶ θρόνον σε τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνοῦμεν πάντας Θεοκυῆτορ ἀγνή· ὅτι ἐκ σοῦ ἐπεφάνη, Ἰησοῦς Χριστὸς ἡ ἀλήθεια.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**στερεώσας λόγῳ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τὴν γῆν ἐδράσας ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν,
» στερέωσόν με πρὸς ὕμνον, καὶ δοξολογίαν σου Κύριε.

Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβείας ὑπάρχων γόνος σεπτὸς, ἀσεβείας ἐδείχθης ἐκμειωτῆς, ὦ Μάμα πανεύφημε, τῆς δυνάμει τοῦ Πνεύματος· ἐν γὰρ σαδίῳ πλάηνῃ, εἰδῶλων διήλεγξας, καὶ εὐθαρσῶς Τριάδα, ὑμνεῖσθαι ἐκήρυξας· ὅθεν καὶ θηρίοις, ἐκδοθεὶς ἀθλοφόρε, τὸν θῆρα ἐνέκρωσας, καὶ ἀρχέκακον

δράκοντα· διὰ τῆτο βοῶμέν σοι Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορταζούσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Σκευὸς ἐνθεὸν τῆς ἐγκρατείας, πλοῦτος ἄσυλος τῆς εὐσεβείας, ἀνεδείχθης Ἰωάννη μακάριε, ἐν ἀπαθείᾳ φαιδρύννας τὸν βίον σου, καὶ δεομένοις ἀντλήσας τὸν ἔλεον. Πάτερ Ὁσίε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνῃ πάντα γινε Παρθενομήτορ, τῆ καθαρότητι Ἄγγελους ὑπερέχασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γεγόμενον, ρερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον πρεσβειῶν σε, ἐνθέοις νόμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος ἀμναὶς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν Σταυρῷ θαυμαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηθῆσα ἐκραύγαζεν· Οἶ μοι! τέκνον μου· πῶς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Τοῦ Μάρτυρος. ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχυς, Κύριε.

Αὐτοθελῶς, πρὸς τὴς ἀγῶνας ἐχώρησας, ἀπτοήτω, Ἐνδοξε φρονήματι· τὸν γὰρ Χριστὸν εἶχες συνεργόν, θεία δυναστεία, τὸ ἀσθενές σε ῥωννύοντα, καὶ Μάρτυρα δεικνῦντα, τῶν αὐτῆ παθημάτων, καὶ τῆς ἀνω λαμπρότητος μέτοχον.

Ος συνεργός, ὁ ἐκ Θεοῦ συνοδίτης σοι, κατδυπεῖκει, οἷα λογικώτατος, ἄγριος θῆρ· θεία γὰρ στοργῆ, σὺ καθυποτάξας, τὰ πάθη τὰ ἀλογώτατα, ὠραῖος ἀπεφάνθης, λογισμῷ σοφωτάτῳ ἀλογίαν ἐχθρῶν τροπώσάμενος.

Δικασικῶν, σὺ πρὸ βημάτων παρίσασο, τὴν τῆ Λόγου, σάρκωσιν Μακάριε, διαπρυσιῶς ἀναφωνῶν, καὶ τῆς ἀθείας, ἀπομαραίνων τὸ φρύαγμα· καὶ πάντας ἀδιστακτῶς, μελωδεῖν ἐκδιδάσκων· Τῆ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Τῷ τοκετῷ, τῆς ὑπὲρ φύσιν λοχεία σε, τῶν ὠδίνων, λελυται τὸ ἔγκλημα, καὶ τῆς ἀρᾶς ἢ τῶν γηνενῶν, φύσις ἀπηλλάγη, Θεοκυῆτορ πανάμωμε, καὶ ἦνοικται τοῖς καίτω, διὰ σοῦ τὰ τῶν ἀνω, καὶ Ἄγγελοις βροτοὶ συγχορευοῦσι.

Τοῦ Ὁσίου. Μυστικῶς ὁ Προφήτης προορῶν.

Τὸν Ἱεράρχην πάντες τὸν σοφόν, ἐν ᾧδαῖς εὐφημήσωμεν, λέγοντες· Θεωφόρε Κυρίου, ἐκτενωῶς δυσώπει, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ως εὐσεβῶν δογμάτων φυτηγόν, καὶ σοφὸν Ἱεράρχην σε ἔχοντες, Θεομακάριστε Πάτερ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς εὐφημοῦμέν σε.

Τὴν ἱεράν σου μνήμην καὶ σεπτήν, ἀρχηγῆ τῶν τροφίμων τῆς πίστεως, Ἱεράρχα Κυρίου, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς ἐφορτάζομεν.

Θεοτοκίον.

Η ἀνύμφευτος νύμφη καὶ ἄγνη, καὶ ἀλόχευτος Μήτηρ Χριστοῦ τῆ Θεῆ, αὐτὸν ἀπαύστως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Επιβομένου οὐδόλως, σώματος ὁ ἐνδοξος, Μάμας ἐφρόντισε, τῆς φθορᾶς τὸ πάχος, τῷ σπαράττεσθαι ἀποβαλλόμενος, καὶ τοὺς δερματίνους, ἀποδουόμενος χιτῶνας, καὶ στολὴν ἀφθαρσίας δεχόμενος.

Χαριστήριον αἶνον, ἐμελπες τῷ Κτίστη σου, ἐξορυσσόμενος, τὰς πλευρὰς Παμμακάρα, καὶ φωνὴν ἐρανόθεν, ἀκήκοας, βεβαιῆσαν μᾶλλον, τὸν λογισμόν σου πρὸς τὸ κρεῖττον, καὶ τῶν πόνων τὸ ἄχος κουφίζουσαν.

Εν εἰρκτῇ συγκλεισθέντι, ὠφθη οὐρανόθεν σοὶ ἐπικομιζουσα, παραδόξω θεῆ, Ἀθλοφόρε παμμακάρα πολυάθλη, βρωσιν ἀφθαρσίας, περιστερά ὠραιότατη· τῆς φθορᾶς γὰρ τοὺς ὄρους ἐκβέβηκας.

Θεοτοκίον.

Σωματώσεως θείας, καὶ καταλλαγῆς ἀνεκφράστου, γέγονας πρόξενος, ἢ τὸν πρὸ ἡλίου, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα κηύσασα· διὰ σοῦ γὰρ φύσις, ἢ τῶν βροτῶν Θεῶ συνήθη, καὶ ἐν θρόνῳ τῆς δόξης καθίδρυται.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Ποιμαντικῶς ἐχρίσθης, τῆς εὐσεβείας, τῷ μύρω θεόσοφε· ὅθεν ὡς Ἱεράρχην, πάντες εὐφημοῦμέν σε Ὁσιε.

Ως μιμητῆς ὑπάρχων, τῶν Ἀποστόλων Θεόφρον αἰοῖδιμε, πόνοις καὶ ἀγρυπνίαις, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας προέστης λαοῦ.

Τὸν ζηλωτὴν Ἡλίαν, καὶ Μωϋσῆν τὸν θεόπτην μιμούμενος, Πάτερ ἱεροφάντορ, τοὺς αἰρεσιάρχας κατήσχυνας.

Θεοτοκίον.

Ως Βασιλίδα πάντες, καὶ Βασιλέα τῶν ὅλων κηύσασαν, δεῦτε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, τὴν εὐλογημένην τιμήσωμεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡδὴ ε΄. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Τῷ ζήλῳ τῷ πρὸς Θεόν, πυρούμενος ἱερωτάτε, τῆς ὑφαπτούσης πυρᾶς, οὐδόλως ἐφρόντισας, θεῖω δροσιζόμενος, οὐρανόθεν ὄμβρω, Ἀθλοφόρε γενναιότατε.

Ο Νεανίαις τρισὶ, μεταποιήσας τὴν κάμνον εἰς δρόσον φωτοφανῶς, Θεόφρον πανόλβιε, φλογὸς ἐξαρπάζει σε, καὶ πυρὸς δεικνύει, παραδόξως δυνατώτερον.

Μεγίστοις ἐγκαρτερῶν, ἀγῶσιν ὠφθης παμμέγιστος, ἐν ἀθληταῖς θαυμαστός, ἐν Μάρτυσι δόκιμος· διὸ καὶ μεγίστων σε, ὁ ἀγωνοθέτης, ἀντιδόσεων ἠξίωσε.

Θεοτοκίον.

Γεγόναμεν κοινωνοί, τῆς θείας φύσεως Ἀχραντε, τῷ θεῖῳ σου τοκετῷ, καὶ λῆξιν οὐράνιον, σὺν Ἀγγέλων τάξεσιν, οἱ σὲ εὐφημοῦντες, ἐν Χριστῷ ἐκκληρωσάμεθα.

Τοῦ Ὁσίου. Ὡς τὸν Προφήτην ἐρρύσω.

Τῆς Ἐκκλησίας τὴν δόξαν, κατεκόσμησας Ἰωάννη μακάριε, τοῖς θείοις σου δόγμασι, καὶ σοφοῖς διδάγμασι, τὰς αἱρέσεις τε ἐκ ποδῶν ἐποίησας.

Ως περ φωστῆρ εὐσεβείας, τῶν δογμάτων σου τῷ κάλλει ἐξήστραψας, καθ' ὅλης τῆς κτίσεως, θεόφρον Διδάσκαλε, καὶ ἡμαύρωσας τὰς αἱρέσεις λόγῳ Θεοῦ.

Αντιμαχίρας τῇ γλώττῃ καὶ τῷ λόγῳ χρησάμενος Ὁσιε, τὰ νόθα ἐξέκοψας, διδάγματα ἅπαντα, καὶ ἐτράνωσας τὴν Τριάδα πᾶσι σαφῶς.

Θεοτοκίον.

Ο τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ κόσμον φωτίσας Χριστέ ὁ Θεὸς, κάμῃ τῶν πταισμάτων μου, ρῦσαι ὡς φιλόθρωπος, καὶ κυβέρνησον τὴν ζωὴν μου δέομαι.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ω**ς τὸν Προφήτην ἐρρύσω, ἐκ βυθοῦ κατωτάτου Χριστέ ὁ Θεὸς, κάμῃ τῶν πταισμάτων μου, ρῦσαι ὡς φιλόθρωπος, καὶ κυβέρνησον τὴν ζωὴν σου, δέομαι.

Κοντάκιον τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Εν τῇ ῥάβδῳ Ἄγιε, τῇ ἐκ Θεοῦ σοὶ δοθείσῃ, τὸν λαόν σου ποιμανον, ἐπὶ νομαῖς ζωηφόρους· θῆρας δὲ, τοὺς ἀοράτους καὶ ἀνημέρους, σύντριψον, ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν σὲ ὑμνοῦντων· ὅτι πάντες οἱ ἐν κινδύνοις προστατὴν Μάμα, θερμόν σε κεκτήμεθα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐν πάσῃ τῇ γῇ περιβόητον Μάρτυρα, καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντα, ὑμνήσωμεν Μάμαντα, τὸν πρὶν τὰς ἐλάφους ἐν ταῖς ἐρήμοις κενῶς ἀμέλγοντα, καὶ νῦν περιούσιον λαόν Κυρίου, ῥάβδῳ δυναίμεως, ὡς ποιμὴν καλῶς περιέποντα, καὶ ὀδηγοῦντα εἰς τόπον χλόης, ἐνθα ὑπάρχει ἀληθῶς τῆ Παραδείσου ἡ τροφή· ὅθεν πάντες οἱ ἐν κινδύνοις, προστατὴν Μάμα, θερμόν σε κεκτήμεθα.

Συναξάριον.

Τῆ Β'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μάμαντος.

Στίχοι.

Ἀκμαῖος ὢν Τραῖδος εἰς πίστιν Μάμας,
Ἀκμαῖς τριαίνης καρτερεῖ τετρωμένος.

Δευτερίη χολάδες Μάμαντος χύντο τριαίνη.

Οὗτος ἦν ἐκ Γάγγρας, πόλεως Παφλαγόνων, γονέων Χριστιανῶν· ὡν ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως κρατηθῆντων, καὶ φρουρᾷ παραδοθέντων, τίκτεται οὗτος ἐν αὐτοῖς τοῖς δεσμοῖς. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐν τῇ φρουρᾷ ἐτελεύτησαν, ἀναλαμβάνεται ὁ μακάριος παρὰ τινος γυναικὸς Χριστιανῆς, Ἀρμίας καλουμένης, καὶ ἀνατρέφεται· ἐν συνεῶς μαμὰ τὴν δετὴν μητέρα καλοῦντα, Μάμαν ἐνόμισαν. Ἐτῶν δὲν γενόμενος πέντε καὶ δέκα, συλλαμβάνεται ὡς Χριστιανός, καὶ ῥάβδοις τύπτεται· καὶ μολύβδου τῷ τραχήλῳ τούτου ἐξαρτηθῆντος, τῇ θαλάσῳ ἐναπορρίπτεται· καὶ περισωθὶς τοῦ κινδύνου θεῖα δύναμι, ὑπέτι σπῆλαιον κρύπτεται, τριφόμενος τῷ τῶν ἐλαφῶν γαλακτί. Καὶ αὐθις κρατηθεὶς, εἰς κάμινον ἐμβαλεῖται, καὶ θύριοις ἐκδίδεται· καὶ τέλος, τριαίνη σιδηρᾷ τὰ σπλάγχνα διαπαρεῖς, τῆς παρούσης ζωῆς ὑπεξάγεται.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Νηστευτοῦ.

Στίχ. Τοῖς μὴ ρέουσιν ἐντροφᾶς νῦν ἠδέσει,
Νηστευτὰ ρευστῶν ἠδοκῶν Ἰωάννη.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ἰωάννης ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου, καὶ Τιβερίου, καὶ Μαυρικίου τῶν Βασιλέων, ἐν Κωνσταντινουπόλει γεννηθεὶς, χαρακτὸς πρώην ὑπάρχων, ἀνὴρ εὐσεβῆς καὶ φιλοπτωχός, φιλαέτιμος καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν. Οὗτος μακαρὸν, Εὐσεβίου τοῦνομα, ἐκ Παλαιστίνης γενόμενος, ὑπέδειξάτο· ὅς καὶ περιπατῶν ἐν τῇ ὁδῷ ὡς τὰ δεξιά μέρη τοῦ Ὁσίου, ἤκουσε τινὸς διαλεγομένου αὐτῷ· Ὁὐκ εἰρεῖται σοι, Ἀββᾶ, ἐν τοῖς δεξιῶις περιπατεῖν τοῦ μεγάλου προμνησθέντος ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὴν μίλλουσαν ἐχειριζέσθαι αὐτῷ μεγάλην ἀρχιερωσύνην. Μετὰ ταῦτα ἀναγνωρίζεται τῷ ἐν ἁγίοις Ἰωάννη, τῷ ἀπὸ σχολαστικῶν, καὶ ἀρχιερεῖ τοῦ Θεοῦ· ὅς καὶ ἀποκαρῆναι αὐτὸν συνεβούλευσεν, ὡς ἄξιον ὄντα καταταγῆναι εἰς κλῆρον.

Ἐτι δὲ ἐν τοῖς Διακόνοις ὢν, ἦλθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, μισημερίας οὐσίας, καὶ εὗρισκε ἱερῶν τιμῶν πικρὰ ἐκεία, ἐν οὐδαὶς ἐγίνωσκε πόθιν παραγίγον· καὶ ὑπέδεικνε τῷ Ὁσίῳ τοὺς ἀναβαθμοὺς τοῦ θυσιαστηρίου· καὶ ἰδοὺ μυριάδες Ἁγίων, καὶ φωνὴ συμμιγῆς, ὡδὴ τε φρικώδης ἐξηκούετο, καὶ λυκαῖς στυλαῖς, ἐξαστραπούσας ἀπαντες ἐνεδιδύσκοντο.

Οὗτος, διανομὸς ὢν καὶ διάκονος τῶν χρημάτων τῆς Ἐκκλησίας ἦν ὑπεστρέφων ἐκ τοῦ ἔξωθεν πιδινοῦ τόπου, καὶ ἐν μένον βαλάντιον ἔχων, καὶ ἀφθόνως δίδους· ὡς δὲ οὐκ ἐνενοῦτο, τῶν πενήτων συρρέοντων εἰς πλῆθος, ἀλλ' ἔφθασε καὶ εἰς Βουὴν (τόπος τις ἦν ἐν Κωνσταντινουπόλει, οὕτω καλούμενος)· τινὸς τῶν σὺν αὐτῷ ἀνακράξαντος καὶ εἰπόντος· Κύριε ἐλίπσον· μέχρι τίνος αὐ κενούται ἡμῖν τούτο τὸ βαλάντιον; τὸ μὲν

βαλάντιον παραχρῆμα κενὸν ἦν· αὐτὸς δὲ λεοντώδης εἰς ἐκείνον ἰδὼν, ἔφη· Ὁ Θεός, ἀδελφε, συγχωρήσαι σοι· μέχρι γὰρ ἂν πολλοῦ ἱμελλε διαρκέσαι.

Μετὰ δὲ τὴν κοίμησιν Εὐτυχίου Πατριάρχου, κρατηθεὶς εἰς τὸ χειροτονηθῆναι, ὡς οὐκ ἐπαίθετο, εἶδεν ἰκτασιν φοβεράν· ἢ δὲ τὴν θαλάσσαν μέχρις οὐρανοῦ φθάνουσα, καὶ κάμινος, πυρὸς φρικτῆ, καὶ Ἀγγέλων πλῆθος προσφθιγγόμενων αὐτῷ οὕτως· Οὐκ ἐνδέχεται ἄλλως γενέσθαι, ἀλλὰ σιώπα· ἐκεῖ τῶν ἀμφοτέρων πειραθῆσθαι· ταῦτα δὲ ἔλθον μετ' ἀπαλείας. Τότε οὖν, καὶ μὴ βουλόμενος, ἐξίδωκεν ἑαυτὸν, καὶ χειροτονεῖται Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἀσκησὶν ἄκραν καὶ βίον σεμνὸν διὰ πάσης ἀρετῆς μέχρι τέλους διεξιθῶν.

Οὗτος, διαπρηθὼν ποτὶ τὸ Ἐσθόμενον, κλύθωνος μεγάλου γεγονότος, τῇ εὐχῇ καὶ σφραγίδι τοῦ Σταυροῦ τὴν θαλάσσαν εἰς γαλήνην μετέβαλεν. Ἐπίχυσιν δὲ ἐμμάτων ἔχων ἔ Γαζιὺς Ἰωάννης ὁ σχολαστικός, καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ Ἁγίου τούτου Πατριάρχου τὴν ἀχραντον μερίδα, φήσαντος αὐτοῦ· Σῶμα Χριστοῦ τοῦ τὸν ἐκ γενετῆς ἰασαμένου τυφλόν· καὶ ἀσπεσάμνος αὐτὸν, ἰάσεως ἔτυχε. Θανατικῷ ποτὶ μεγάλου γεγονότος, δίδωκε τινὶ πιστῷ ἐκ τῶν ὑπουργούντων αὐτῷ δύο σφυρίδας, μίαν κενὴν, καὶ ἑτέραν ψηφίδων μεστὴν, καὶ λέγει αὐτῷ· Στῆθι εἰς τὸν Βουὴν, καὶ τοὺς παρερχομένους νεκροὺς μετρῶν, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀποκένου ψηφίδας εἰς τὴν κενὴν σφυρίδα. Καὶ τοῦτο ποιήσας, ἔγνω ὅτι ἐξεκρίσθησαν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ψυχαὶ τριακίσαι εἰκοστρεῖς· καὶ τῇ δευτέρᾳ τοῦτο ποιήσας, ἔλίγον ἐκέπασε· καὶ μέχρι τῆς ἐσθόρας τοῦτο ποιῶν, εὗρεν ὅτι παντελῶς ἐκέπασιν ἢ δραῦσις διὰ τῆς ἐπιτεταμένης τοῦ Ἁγίου προσευχῆς.

Τῆς δὲ ἐγκρατείας οὕτως ἦν ἐπιμελούμενος, ὥστε ἐπὶ εἴς μῆνας μὴδὲ ὕδατος μεταλαβεῖν· θριδακίνης δὲ μίαν ὁ καυλός, ἐκίενο καὶ μόνον ἐγίνετο βρῶσις καὶ πόσις, ἢ πίπνονος ὀλίγου· ἄλλοτε σταφυλῆς, ἢ σύκων, καὶ ἑπαλλαλαγῆν. Ταῦτα ἦν αὐτῷ τροφή ἐν τοῖς τριακαίδεκα πρὸς τῷ ἡμίσει χρόνῳ τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ. Ὑπνος δὲ ἦν αὐτῷ τὸ καθῆσθαι, καὶ τὰ στέρνα ἐπισυναίπειν τοῖς γένοσι· ῥαφίς δὲ αὐτῷ ἐκρητάτο εἰς ἀπτοντα κηρὸν ἐπικαίντα· καὶ ἡνίκα, τοῦ κηροῦ ὑπὸ τοῦ πυρὸς δαπανηθέντος, ἢ ῥαφίς ἐν λικάνῃ ἐρρίπτετο, ἀνίστατο. Ἐὶ δὲ συνέβη μὴ ἀκοῦσαι αὐτὸν τοῦ κτύπου τῆς ῥαφίδος, τὴν ἐπιούσαν νύκτα ὄλον αὐπνος διετίλει. Οὗτος δὲ εὐχῆς μὲν τοῖς παθεῖσι πολυμῶν, τὰς τῶν βαρβάρων ἀπίστρεψι μάχας· διὰ νηστείας δὲ τὴν λύμην τῆς πόλεως διετίλει, καὶ τῇ ἀγρυπνίᾳ τὴν ποιμνὴν ἐφύλαττεν ἐξ ἀοράτων καὶ ὀρατῶν ἰχθρῶν.

Ποτὶ δὲ Παρασκευῆς οὐσίας ἐφίαις, λέγουσι τῷ Ὁσίῳ Ἀθρίων, Δίσποτα, ἰκποδρόμιον ἄγεται· ἦν δὲ Σάββατον τῆς Πεντηκοστῆς· καὶ ἀποκριθεὶς λέγει· Ἰκποδρόμιον τῇ Ἁγίᾳ Πεντηκοστῇ· καὶ πικρῶν ἐπὶ τὰ γένοατα, ἰδυσώπει τὸν Θεόν γενέσθαι τι σημαῖον φόβον ἕνεκα πρὸς τὸ κωλύσαι τοῦτο· καὶ ἰδοὺ τῇ θαλῆ, αἰθρίας οὐσίας, γίνονται καταγίδες, καὶ πλῆθος ἀνίμου, καὶ ὕδατων φορὰ, ὡς νομίζου συντελεσθῆναι πάντα, καὶ φθῆναι τὸν λαόν ἐκ τοῦ ἰκπικτοῦ· ἐκτὸς γὰρ τούτου φόβος ἕτερος οὐκ ἐγίνετο ἄλλοτε.

Γυνὴ δὲ τις, τὸν ἄνδρα ἔχουσα δαιμονῶντα, καὶ ἀνδρὶ τινι τὴν ἔρηρον οἰκῶντι κατεφυγούσα· Ἄπειθε, ἔφη, πρὸς τὸν ἁγιώτατον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννην, κἀκείνης αὐτὸν ἰάσεται· καὶ τοῦτο ποιήσασα, οὐ δὴμαρτε τῷ σκεπῷ· λαβούσα γὰρ τὴν τοῦ ἀνδρός ἱσιν τῇ προσευχῇ τοῦ Ἁγίου, οἰκάδι χαιρούσα ἰερούετο. Τούτου τῇ εὐχῇ καὶ στείρα γυναῖκες τίκναι ἔτεκον, καὶ ἀσθενούντες πολλοὶ ἰάσεις ἔτυχον.

Κοιμηθέντος δὲ αὐτοῦ, ἐν εἰρήνῃ, καὶ προτεθίντος, ἔλ-

ὧν εἰς ἀσπασμόν αὐτοῦ Νεῖλος ὁ ἐνδοξότατος Ἐπαρχος, ἀντιφιλῆθη παρὰ τοῦ Ἁγίου, πάντων ὁρώντων καὶ θαυμαζόντων· εἶπε δὲ αὐτῷ καὶ τινα ῥήματα εἰς τὸ οὐς, ἅτινα οὐκ ἐξείπε τινα. Ἐκίδυσαν δὲ αὐτὸν ἔνδον τοῦ Συνασπηρίου τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ὡς ἄξιον, δοξαζόντες Πατέρα, Υἱὸν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἀμήν.

Ὁ Ἅγιος Διομήδης, σπαθιζόμενος, τελειῖται.

Στίχ. Σίδηρος εἰς σίδηρον ὧν Διομήδης,
Πρὸς τῆς σπαθισμῆς ἀνδρικῶς ἐκαρτέρει.

Ὁ Ἅγιος Ἰουλιανὸς ξύλῳ θλασθεὶς
τὴν κεφαλὴν, τελειοῦται.

Στίχ. Ἰουλιανὸς, συντριβείς κάραν ξύλῳ,
Τὸν πρὸς Θεὸν νῦν σῶος εἰς τέλος μένει.

Ὁ Ἅγιος Φίλιππος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἴππον ταχὺν Φίλιππος τὴν τομὴν ἔχων,
Πρὸς τὸν φιλέντα θάπτον ἦλθε Δεσπότην.

Ὁ Ἅγιος Εὐτυχιανὸς ἐν ἐσχάρᾳ
πυρὸς τελειοῦται.

Στίχ. Εὐτυχιανὸς, πύρποληθεὶς ἐσχάρᾳ,
Εἰς εὐτυχῆ μετῆλθε κληρὸν Μαρτύρων.

Ὁ Ἅγιος Ἡσύχιος ἀπαγχονισθεὶς τελειοῦται.

Στίχ. Ποθῶν τὸν ὄντως Ἡσύχιος Δεσπότην,
Καὶ τὸν δι' αὐτὸν ἠσύχως φέρει βρόχον.

Ὁ Ἅγιος Λεωνίδης πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Τοῦ πρὸς Θεὸν σε φλόξ πόθου, Λεωνίδη,
Ἐπειθε ῥᾶστα καὶ φλογὸς φέρειν βίαν.

Ὁ Ἅγιος Εὐτύχιος σταυρωθεὶς τελειοῦται.

Στίχ. Βαίνων κατ' ἴχνος Εὐτύχιος Κυρίου,
Δίκην ἐκείνου καρτερεῖ σταυροῦ πάθος.

Ὁ Ἅγιος Φιλάδελφος, λίθῳ τὸν τραχηλὸν
βαρυνθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Σαρκὸς βάρος πᾶν ἐκλιπὼν λίθου βάρει,
Ἀνῆλθε κούφος Φιλάδελφος εἰς πόλον.

Ὁ Ἅγιος Μελάνιππος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Εἰπέρ τι Μελάνιππος εἶχε καὶ μελαν,
Καθαρσιν εὖρεν, εἰς τὸ πῦρ βεβλημένος.

Ἡ Ἁγία Παρθαγάπη ἐν τῇ θαλάσῃ
τελειοῦται.

Στίχ. Θνήσκεις θαλάσσης ἔνδον, ὦ Παρθαγάπη,
Καὶ δωρεῶν θαλάσσαν εὐρίσκεις ἄνω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν δικαίων ἱερέων,
Ἐλεαζάρου καὶ Φινεὲς· καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Λειθαλᾶ καὶ Ἀμμουῦν.

Ὅσοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, τὴν ἡμιμονίαν τῆς ἐν τῇ
Θρακῇ Ἀδριανουπόλεως τοῦ Βαβδου κατεχόντος, δι-
εβλήθησαν αὐτῷ ὡς Χριστιανοί. Ἐρωτηθέντες δὲ τὴν τῆ-
χην εἰπὺν καὶ τὸ ἐπιτήδειμα, Χριστιανοὶ ὡμολογήσαν
εἶναι. Ὡς δὲ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις ἠναγκαζόντο, καὶ οὐκ
ἐπειθόντο, λοιπὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις ἐν ἀμνηχανίᾳ γε-
γονὸς ὁ πύραυλος, βουκευρῆς τῆς πίστεως αὐτῶν τὸ στερ-
ρὸν διαλύειν ἐπειράτο. Ἐπὶ τοσοῦτον οὖν ταῖς βασάνοις
κατεξάνθησαν, ὡς ἐν αὐταῖς τὰς ψυχὰς τῷ Θεῷ παρα-
δόσθαι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Κ' ἀμίνε τὸ εἶδός σοι, θαλάμῃ ὡσπερ χρεῖαν
ἐπλήρωσεν· εἰς ἡμέρας γὰρ πλείους, ἐν
ταύτῃ μάκαρ κατακλειόμενος, ἔκατεφλέχθης,
βῶν τῷ ποιήσαντι· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Ἄγγελος συλλήπτορας, συγχορευτὰς καὶ
συγκοινωνοῦντάς σοι, ἀπορρήτων ἀσμά-
των, φλογὸς ἐν μέσῳ, Μάρτυς ἐκέκτησο, μεθ' ὧν
τῷ πάντων Δεσπότη ἐκραυγάζεις· Εὐλογητὸς
ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς ῥόδον ἀμάραντον, ὡς ἐκ παστάδος νυμ-
φίος πρόεισιν, ὠραιότατος ὄντως, ἐκ τῆς
καμίνου φλέξας τοὺς ἀφρονάς, καὶ τοὺς ὀρών-
τας φωτίσας κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ νῦν πεπλήρωται, τοῦ Θεηγόρου ἡ προα-
γόρευσις· ἐν γαστρὶ γὰρ Παρθένε, τὸν Θεὸν
Λόγον ἔσχεσ καὶ τέτοκας, τὸν ζωοδότην, ὃ
πάντες κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ ἐν ἀρχῇ, τὴν γῆν.

Ὁ ἐπὶ γῆς, φωστῆρα ἀναδείξας, τὸν εὐσεβῆ
καὶ σαφὸν Ἱεράρχην, εὐλογητὸς εἰ εἰς
τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ἀληθῆ, Ἰωάννην τὸν μέγαν, ποιμήνη τῆ σῆ
ποιμένα ἀναδείξας, εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς
αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ταῖς τῆς σαρκὸς, ἐπάνασάσεις Πάτερ, κατα-
βαλὼν τῷ Χριστῷ ἀνεβόας· Εὐλογητὸς εἰ εἰς
τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ δι' ἡμᾶς, γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ τοῦ
ἐχθροῦ ῥυσάμενος τὸν κόσμον, εὐλογη-
τὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πα-
τέρων ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡδὴ η'. Ἐπταπλάσιως καμίνον.

Ὡς Δανιὴλ τὰ χάσματα, τῶν θηρίων ἐφίμω-
σας, θείᾳ τοῦ Δεσπότη ἐπικλήσει Ἐνδο-
ξε· τὸν ὄφιν ἐνέκρωσας· τοὺς δυσσεβεῖς κατή-
σχυνας· καὶ ὡς νικητῆς, τῆς οὐρανοῦς ἀναμέλ-
πων, αἰκεῖς ἐν εὐφροσύνῃ· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀθολευσταῦσι μάκαρ σε, οἱ τοῖς λίθοις λα-
τρεύοντες, καὶ πεπωρωμένα· τὴν ψυχὴν
παράνομοι, τὸ ὄμμα ἐρείδοντά, τῆς ἱεράς σου
Μάμα ψυχῆς, πρὸς τὴν ἀρραγῆ καὶ ἀταπεινω-

τον πέτραν, και μέλποντα προθύμως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αγωνοθέτης ἄκωθεν, σοὶ προτεινῶν τὸν στέφανον, αἶμα κηκτῆ, και τὸν καλὸν ἀνύσαντα, ἀγῶνα Παναλβιε, ἐπιφωνεῖ σοὶ τὴν πρὸς αὐτὸν στείλασθαι σεπτὴν, και γλυκυτάτην πορείαν, προθύμως μελωδοῦντι· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υπερφυῶς συνέλαβες, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, μείνασα παρθένοσ, μετὰ τόκον Ἀχραντε· Θεοῦ γὰρ ἡ ἔνωσις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις ἐν σοὶ, και καινοποιοῦνται τῆς οὐσίας οἱ ὄροι· διό σε ὀρθοδόξως, ὡς Θεὸν τετοκυῖαν, κυρίως Θεοτόκον, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου.

Τὸν Μωσέα μιμούμενοσ τρισμακάροσ, ἐν τῷ ὄρει προσέβησ και τῷ γνόφῳ, τὸν νοητὸν τῆσ χάριτοσ δεξάμενοσ, νόμον Ἱεράρχα, κράζων· Ἀνυμνεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺσ αἰῶνας.

Τὸν λαὸν σου ποιμάνασ Ἱεράρχα, τῆσ Αἰγύπτου τὴν πλάνην ἀπεκρούσω, και Βαβυλῶνα τῶν παθῶν ἐξέφυγεσ, και Σιών τὴν ἄνω, εὖρεσ κατοικίαν, εἰς πάντας τοὺσ αἰῶνας.

Ωσ τῷ μύρῳ χρισθεῖσ Ἱεροφάντορ, τῆσ ἐν λόγῳ και ἔργῳ εὐσεβείασ, ἱεουργεῖσ τὰ θεῖα ἱερώτατε· ὅθεν τὴν Τριάδα, ἐν μιᾷ οὐσίᾳ, ὑμνεῖτε εἰς τοὺσ αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν μήτρᾳ οἰκήσαντα Παρθένοσ, και ἐν ταύτῃ φρικτῶσ και ὑπὲρ λόγον, τὸν παλαιὸν Ἀδάμ ἀνακαικίσαντα, Κύριοσ ὑμνεῖτε, και ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺσ αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμόσ.

» **Τ**ὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα, και ἐν βᾶτιῳ πυρὶ τὸ τῆσ Ἀειπαρθένεσ, τῷ Μωϋσῆ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριοσ ὑμνεῖτε, και ὑπερυψοῦτε εἰς τοὺσ αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυροσ. Ὡδὴ δ΄. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Παρέβησ τὴν ψυχὴν σου τῷ Λυτρωτῆ, και πρὸσ τοῦτον προθύμως ἀνέδραμεσ, ταῖσ καλλοναῖσ, κατηγκαῖσμένοσ περιφανῶσ, τῶν ἔρων ἀγῶνων σου, και τῶν παλαισμοῦτων τῶν Σαυμαστῶν πανεύφημε Ὀπλίται φωστῆρ τῆσ αἰκουμένησ, τῆσ Ἐκκλησίασ ἐγκαλλῶπισμα.

Συνήφθησ τοῖσ Ἀγγέλαισ ἀγγελικῆν, ἐπὶ γῆσ πολιτείαν κησάμενοσ, και σὺν αὐτοῖσ, μέλπαισ ἐν αἰνέσει χαρμονικῶσ, τὸ ἱερόν μελωδήμα, Μάμα τῆ Τριάδι πανευκλεῶσ, θεοῦμε-

νοσ ταῖσ θεῖαισ, μεθεξεσι και δόξησ, ἀδιαδόχῳ ἐμφοροῦμενοσ.

Ωσ ἔχων παρρησίαν πρὸσ τὸν Θεόν, τῶν τῆν θεῖαν σου ταύτην πανήγυριν, περιχαρῶσ, Μάρτυσ ἐκτελούντων και τῆν σεπτὴν, και ἱερόν σου ἀθλησιν, πίστει εὐφημοῦντων ἐλικνεῖ, μνημόνευε παμμακάροσ, και ζάλησ και κινδύνων, και πειρασμοῦ ἡμᾶσ διάσωσον. Θεοτοκίον.

Απείρανδροσ μητέρα τῶν ἐπὶ γῆσ παιδοτόκον τίσ ἤκουγε πώποτε, και τὸ τεχθέν, ἀναρχον Θεόν τε και συμφυᾶ, Πατρὶ τῷ προανάρχῳ τε, και τῆ τετοκυῖᾳ ὑπερφυῶσ; ὦ ξένου μυστηρίου! ὦ θεῖασ κοινωνίασ! δι΄ ἧσ Θεῷ συνανεκράθημεν.

Τοῦ Ὁσίου. Τὸν προδηλωθέντα.

Ο δι ἀπαθείασ, και πίστεωσ και ἀγάπησ, και ἐλπίδοσ, λόγουσ ἡμῖν ζωῆσ τῆσ αἰωνίου, ὑποδείξασ σαρφέ Ἰωάννη, πρέσβευε σωθῆναι τὰσ ψυχὰσ ἡμῶν.

Εν τῆ βακτυρίᾳ, τοῦ Πνεύματοσ τοῦ Ἁγίου, τὸν λαὸν ὡσ ποιμάναντα, τῆσ σεπτῆσ Ἐκκλησίασ, και διώξαντα θεομάχοσ αἰρέσεισ, πάντεσ Ἱεράρχα εὐφημοῦμέν σε.

Ωσ τῆσ Ἐκκλησίασ, φωστῆρα και ἱεράρχην, ἐν ψαλμοῖσ και ὕμνοισ, τιμῶμέν σε ἀσιγήτωσ, τὴν σορόν τῶν λειψάνων σε μάκαρ, Πάτερ Ἰωάννη μεγαλύνοντεσ. Θεοτοκίον.

Χαῖρε τὸ αἰείζωον ρεῖθρον τῆσ ἀφθαρσίασ· χαῖρε ἡ ὀλόφωτοσ τῆ ἡλίου νεφέλη· χαῖρε ὄχημα τῆσ Θεότητοσ ὅλοσ· χαῖρε κιβωτὴ τοῦ ἀγιασματοσ. Ὁ Εἰρμόσ.

» **Τ**ὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ νομοθέτῃ.

» ἐν πυρὶ και βᾶτιῳ, τόκον τὸν τῆσ Ἀει-

» παρθένου, εἰσ ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν,

» ὕμνοισ ἀσιγήτοισ μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Ὁσίου.

Τοῖσ Μαθηταῖσ συνελθῶμεν.

Ο ἐράσται τῶν λόγων σου, νῦν πιστῶσ εὐφημοῦμεν, τὴν ἱεράν σου πάνσοφον, και ὑπερφωτόν μνήμην, σὲ Ἱεράρχα τιμῶντεσ, Ἰωάννη θεόφρον· τῆσ μετανοίας ὄφθησ γὰρ, κήρυξ ἔνθεοσ Πάτερ, και τῆσ φρικτῆσ, και σεπτῆσ Τριάδοσ πρόμαχοσ μάκαρ, πρὸσ ἡν ἡμῶν μνημόνευε, παρεστώσ θεοφάντορ.

Τοῦ Μάρτυροσ.

Τῶν Μαθητῶν ὀρώντων σε.

Τῷ γάλακτι ἐτρέφησ τῷ τῶν ἐλάφων, ὄρεσι διαιτώμενοσ Μάρτυσ Μάμα· ἀλλ΄ ὄφθησ ὡσ γενναῖοσ ἐν τῷ σταδίῳ, ἀθλήσασ προθυμάτατα· και νίκησ ἄρασ βραβεῖα, πρὸσ Κύριοσ παρεγένεσ.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ο τῆς ζωῆς τῆς θείας καὶ μακαρίας, φθνήσας μοι τῆς παλαι ἐν Παραδείσῳ, ἐχθρὸς ὁ δολιωτάτος καὶ πανούργος, καὶ τῆς Ἐδέμ ἐξόριστον, ποιήσας με θανατοῦται, τῇ σὴ γεννήσει Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Ἀίνων, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀνθίμου, Ἐπισκόπου Νικομηδείας καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοκτίστου, συνασκητοῦ τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου.

Εἰς τὸν ΕΣΗΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, **Κύρια ἐκέκραξα**, ἰστώμεν Στίχους 5' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Θεόφρον μακάριε βαφαῖς, τοῦ αἰκείου αἵματος, τὴν ἱεραί σου καὶ ἔνθεον, στολήν ἐφαίδρυνας· ἐκ δυναίμεως γὰρ, εὐσεβῶς εἰς δύναμιν, εἰς δόξαν ἀπὸ δόξης προβέβηκας· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θυσίαν τὸ πρότερον Θεῷ, φέρων τὴν ἀνάμακταν, ὡς ἱερεὺς ἐννομώτατος, ὡς ὀλοκάρπωμα, καὶ δεκτὴν θυσίαν, σεαυτὸν δι' αἵματος, ὡς Μάρτυς ἀληθέστατος ὕστερον, Χριστῷ προσήγαγες, Θεορρήμον πανσεβοάμιε, ἂν δυσώπει, ὑπὲρ τῶν ὑμναύντων σε.

Μαρτύρων στρατεύματα Χριστῷ, Πάτερ προσενηνοχας, ταῖς ὑποθήκαις σου Ἄνθιμε, καὶ παρανέσσει, κευθετῶν διδασκων, καὶ σαφὲς ὑπόδειγμα, θεόφρον σεαυτὸν παρεχόμενος· μεθ' ὧν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ὁσίου, ὁμοια.

Πάτερ Θεόκτιστε τὸ σὸν, εὐαγὲς μνημόσυνον, τῶν μοναστῶν τὰ συστήματα, εὐφραίνει κάλλεσι, τῆς σῆς πολιτείας, καὶ θαυμαίων χάρισι, καὶ ταῖς τῶν χαρισμάτων λαμπρότησι. Χριστῶν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Θεόκτιστε τὸν σὸν, τόνον τῆς ἀσκήσεως, αἱ δυσμενεῖς ἐπιτήθησαν, καὶ κα-

τηρήθησαν, ταῖς σαῖς ἀνευδότοις, προσευχαῖς πανεύφημε· Χριστῶν γὰρ συνεργῶντα ἐκέκτησο· ὃν νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Θεόκτιστε Θεοῦ, κτίσις ἐχηρημάτισα· τὸ κατ' εἰκόνα φυλάξας γὰρ, ἐπαληθεύσαν, διὰ πολιτείας, καὶ πανσέπτου σχήματος, τὴν κλήσιν ἐπεδείξω πανθαύμαστε. Χριστῶν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ιερεὺς ἐννομώτατος, μέχρι τέλους σου ἐχηρημάτισα μακάρι Ἄνθιμε· ἱερουργῶν γὰρ τὰ θεῖα καὶ ἄρρητα μυστήρια, τὸ αἶμα ἐξέχεας ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ θύμα εὐπρόσδεκτον αὐτῷ προσήγαγες· διὰ παρρησίαν ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελόντων, τὴν αἰσιθέτατον μνήμην σε, καὶ τῶν αὐτὴν γεραιρόντων, ρυθθῆναι περασμῶν, καὶ πειντοίων κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ικέτευσον φιλάγαθε, τὸν σὸν Υἱὸν τοῦ δοῦναι μοι, τῶν πολλῶν μου, ἐγλημάτων ἰλασμών· καὶ τῆς ἐξ εὐωνύμων, ἀπαλλάξαι μερίδος, καὶ βασιλείας ἀξιῶσαί με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρίστατο τῷ ξύλῳ πατέ, καιρῷ τῷ τῆς σταυρώσεως, ἡ Παρθένος, σὺν παρθένῳ Μαθητῇ· καὶ κλαίουσα ἐβόα· Οἴμοι! πῶς πάσχεις πάντων, Χριστέ ὑπάρχων ἡ ἀπάθεια.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου, Ἦχος πλ. β'.

Οσε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν ταῖς οὐρανοῖς, εὖρες μισθὸν τῶν καμάτων σου· τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φαλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐξήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς τὸν Κύριον, ἐκτενῶς ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τριήμερος ἀνέστης.

Ζηλώσας ὁ ἀντίδικος, τὴν ποιήνην σου παναχραντε, καθ' ἐκάστην, πολεμεῖ ὁ πονηρὸς, κατάβρωμα ποιῆσαι· ἀλλὰ σὺν Θεοτάκῃ τῆς βλάβης τούτους ἐξελοῦ ἡμᾶς.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Η Πάναγνος ὡς εἶδε σε, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον, θρηκωδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονειδιστόν;

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἱερομάρτυρος.
Ποίημα Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως
Ἀνθίμου Δ'.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῆς ποιήνης σε θεόφρον στερρός προστάτης
γενόμενος, ὑπὲρ αὐτῆς ἐτοίμως τὸ σὸν αἷ-
μα ἐξέχεας· καὶ ἀπειλαῖς τῶν δυσμενῶν μὴ
κταθείς, ἐν οὐρανοῖς νῦν ἀγάλλῃ, τῷ θρόνῳ
τῆς τρισπλίου Θεότητος παριστάμενος. Δόξα τῷ
ἐκσχύσαντί σε Χριστῷ· δόξα τῇ εὐψυχίᾳ σου·
δόξα τῇ μαρτυρικῇ σου Ἀνθιμε καρτερότητι.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου, Ἦχος πλ. δ'.

Ταῖς τῶν δακρῶν σου βροαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ
ἄγονον ἐγεώργησας· καὶ ταῖς ἐκ βάρους
στεναγμοῖς, εἰς ἑαυτὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφό-
ρησας· καὶ γέγονας φωστῆρ, τῇ οἰκουμένη
λάμπων ταῖς δαύμασι. Θεόκτιστε Πατῆρ ἡμῶν
Θ-σις, πρόσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι ταῖς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ τῶν Ἀγίων δύο.
Ὁ Κανὼν τοῦ Ἱερομάρτυρος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Ἄνθος σε μέλπω πομένων καὶ μαρτύρων (*).

Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιούς.

Ανθίσας ἱερῶς, ὥσπερ κρίνον λειμῶνι, τῶν
Μαρτύρων ταῖς ψυχὰς, ἀπάντων εὐσεβῶν,
εὐωδία τῶν ἄθλων σου, Ἀνθιμε εὐωδιάζεις,
τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε, Ἱεράρχα καὶ Μάρ-
τυρ πολυάθλε.

Νευρώσας τὴν ψυχὴν, ἐπιμόνοισ μελέταις, ἐξ-
ενεύρισας ἐχθρόν, ἀνδρείαις συμπλοκαῖς,
καὶ ἀνίσχυρον ἔδειξας· ὅθεν πᾶσα Ἐκκλησία,
ἐπικνουσά σε Μάρτυρα, ἀπερίτρεπτον Μάκαρ
γεραίρει σε.

Θαμβεῖται κατεδῶν, πρὸ βημαίων ἀνδρείως,
παρεστῶτά σε Σοφῆ, ἀλάστωρ δυσμενῆς,
καὶ θωπείαις ἐκλύειν σου, οἴεται τῆς καρτε-
ρίαν ἀλλ' ἠττήθη καὶ πέπτωκεν, ἀπονοίας αὐ-
τοῦ τὰ φρυγμάτα.

Θεοτοκίον.

Ο Κάρπος ἐκ σοῦ, ἀνατείλας ὡς αἶδε, τοὺς
χοροὺς τῶν Ἀθλητῶν, ἐλάμπρυνεν Ἀγνή,
τὰ αὐτοῦ εἰκονίζοντας, πάθη πάντα ζωηφόρα,

καὶ τὸν ἄδικον θάνατον, δικαιούντα ἡμᾶς
ἀμαρτήσαντας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Τοὺς σοὺς ἀγῶνας ὦ Θεόκτιστε φράσω.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἡ κεκομμένη.

Τῆς ἀπαθείας τῷ πόθῳ νυττόμενος, σαρκὸς
τὰ σκιρτήματα, Πάτερ κατεμάρανας, Θεό-
κτιστε σοφῆ, θεοθεν βοηθούμενος, καὶ νῦν ἡμᾶς
φωτὸς τοῦ νοητοῦ, πλησθῆναι καθικέτευσον, τῷ
Κυρίῳ ψάλλοντας· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Οἰκειωθείς σοι ὁ μέγας Εὐθύμιος, τῇ θείᾳ
Πάτερ στοργῇ, καὶ συνδαιτιώμενος, Θεό-
κτιστε στερρόως, τὴν τρίβον τῆς ἀσκήσεως,
διήνυσεν ἐμπράκτως ἀληθῶς, καὶ σοὶ συνανε-
κραύγαξε· τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ
δεδόξασται.

Υπωπιάσας τὸ σῶμα πανόλβιε, καὶ πάθη
τὰ τῆς σαρκὸς, Πάτερ δουλωσάμενος, Θεό-
κτιστε τρανώς, ἐδέξω τὴν λαμπρότητα, τῆς
χάριτος, καὶ ταύτη λαμπρυνθείς, ἐνθῶς ἀνε-
κραύγαξες· τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ
δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Σὲ σωτηρίας ἐλπίδα κτησάμενοι, Παρθενομη-
τορ ἀγνή, Λόγον ὡς κηύσασαν, θεόφρονες
σοφοί, ἀσκήσει ἐνδιέπρεψαν, Εὐθύμιος ὁ πᾶσι
ποθητός, ὁ θεῖός τε Θεόκτιστος, τῷ Κυρίῳ
ψάλλοντες· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τοῦ Ἱεράρχου. ᾠδὴ γ'. Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν.

Εαυτὸν παρεδῶκας, ὡς ὁ Χριστὸς τοῖς ζη-
τούσι, καὶ πρὸς σφαγὴν ἠνέχθης, ὥσπερ
ἐπίσημος κριὸς, καθαγιαζὼν Ἀνθιμε, τῷ αἵμα-
τι, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε (*).

Λύσας τῇ θείᾳ χάριτι, πᾶσαν θαμνῶν ἀ-
πάτην, ἤχθης δεσμώτης Μάρτυρ, τὸν δεδε-
μένον διὰ σέ, ἐξεικονίζων Ἀνθιμε, καὶ θανάτῳ,
λύσαντά τὸν θάνατον.

Πρηστήρια ὄργανα, βασανιστήρια πάντα,
πρὸ ὀφθαλμῶν σου βλέφας, οὐκ ἐσαλεύ-
θης τῷ νοῦ· ἀλλὰ θερμῶς ἐχώρησας, πρὸς
βάσανα, Ἀνθιμε πολυάθλε.

Θεοτοκίον.

Οραϊώθης Πάναγνε, τὸν ὑπὲρ πάντας ὠ-
ραῖον, τοὺς γηγενεῖς τεκούσα, Υἱὸν καὶ
Λόγον τοῦ Πατρὸς· ὃν οἱ γενναῖοι Μάρτυρες,
ποθίσαντες, δόξῃ ἐλαμπρύνθησαν.

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερον Κανόνα τοῦ Ἱερομάρτυρος ἀ-
νάμνητον, καὶ ἄνευ ἀκροστιχίδος, εἰς Ἦχον πλ. δ'. πρὸς τὸ
ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

(*) Τὸ, ἑαυτὸν, ἀντὶ, σεαυτοῦ, κεῖται ἐνταῦθα οὕτω διὰ τὸν
ρῦθμόν τῆς Ἀκροστιχίδος, τῆς ὁποίας τὰ ἐλλείποντα τέσσα-
ρα γράμματα ΣΣΕΜ ἀκροστιχίζων ἀναμφισβήτως τὴν Β'. ᾠδὴν.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σάρκα μὲν ἐνέκρωσας, δι' ἐγκρατείας σου Ὁσία· τὴν δὲ ψυχὴν θείων χαρισμάτων, ὄωρεαίς κατελάμπρυνας.

Ολὴν μὲν τὴν ἔφεσιν, πρὸς τὸν Δεσπότην σου ἔτρεψας· τὸν δὲ θυμὸν, κατὰ τῶν δαιμόνων, Θεοφόρε καθώπλισας.

Θεοτοκίον.

Υμνοὺς ἀναμέλποντες, οἱ θεοδίδακτοι Δέσπονα, σὲ Ἀσκηταί, ὡς Θεὸν τεκοῦσαν, Θεοτόκον ἐδόξασαν. Ὁ Εἰρμός.

• Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων
• σοι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ αἷμά σου σοφὸν, μυστικῶς ἀνεβόα, ἐκ γῆς πρὸς τὸν Θεόν, ὡς τοῦ Ἄβελ θεόφρον· σαφῶς γὰρ ἐκήρυξας, τὴν Τριάδα τὴν ἀκτιστον· ὅθεν Ἄνθιμε, ποιμαντικῶς διαπρέψαις, ἀπεδίωξας, τοὺς τῶν αἰρέσεων θῆρας, ὡς φυλαχὲς τῆς πίστεως.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν Πατέρων ἕξάρχος, ἀνηγορευθῆς, καὶ τῷ κόσμῳ γέγονας, περιφανέστατος λαμπτήρ, Ὅσιε Πάτερ Θεόκτιστε· ὅθεν ἀπαύστως, τιμῶμεν τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν θερμὴν ἀντίληψιν, τῶν ἐν ἀνάγκαις, τὴν ἡμῶν βοήθειαν, καὶ πρὸς Θεὸν καταλλαγὴν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, τὴν Θεοτόκον, πιστὰ μακαρίζομεν.

Ἦ. Σταυροθεοτοκίον.

Επὶ ξύλου βλέπουσα, ἀναρτηθέντα, τὸν Υἱόν σου Πάναγνε, σπλάγγνα μητρῶα γαστρῶς, ἀπαρασπασμένη ἐκράνιγας. Οἱ μοι πῶς ἔδωκ, τὰ φῶς μου τὸ ἄχρονον.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ δ'. Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίριμον.

Πέτρα πίστεως ταῖς φρένας ἐρηρειαμένους, λέθραις ἐτύφθης Μάρτυς, ἐν μιμῆσει Στεφάνου· ὅθεν στεφανοῦμέν σε, ταῖς ὕμνοις γηθόμενος.

Ο Θεοῦ σε ἐπυρπόλησε θεῖος ζῆλος· πεπυρωμένοις ὅθεν, αὐτὸν ἠσθάνου· αἰδήρως, ἐμπερονοζόμενος, Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Ιερέων χρίσμα ἅγιον κεχρισμένος, καὶ κατηγλαΐσμένος τῷ σπῆτῷ μαρτυρίῳ, χαίρων κρασεχώρησας, Ἄγιον εἰς Ἄγια.

Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας τοὺς πατρώους ὁ Λόγος κολπῶν, σοῦ ἐν ταῖς κόλπαις Κόρη· ἀνε-

κλίθη ὡς βρέφος, θείων ἀναπλάσαι με, φθορᾶ ὑποκείμενον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Σοφίας τῆς πρώτης, σὺ ἐράστῆς ὠφθῆς Πάνσοφε, τὸν γὰρ βίον ἀμέμπτως δτήνυσας, κκαθαρμένος ἀρίστα ψυχὴν καὶ ἐνδοκῶν, συμφώνως ἀνακραζῶν· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Αγνίσας τὸν νοῦν σου, τῆς τῶν παθῶν τήρης ἐνδοξε, ταῖς αἰσθήσεις ἐμφρόνως ρυθμίσας τε ἀταραξίας γαλήνη· Πάτερ προσώρμησας, προθύμως ἀναμέλπων· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Γεώδει φροντίδας, ἀσκητικῶς ἀπώσαμένος, αὔραγιου ἐλπίδας· ἐκτήσατο, ὁ σὸς θείων Δέσποτα· θεῖος Θεόκτιστος, Εὐθυμίας συμψάλλον· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὠφθῆς ἐν κόσμῳ, ἐκ τῆς Παρθένου ὡς ἄνθρωπος, ἐδωρήσω τὴν νίκην Ὁσίου σου· τῷ σῷ Σταυρῷ γὰρ, δαίμονας αὐτοὶ ἀπῆλασαν, ἐν πίστει ἐκβοῶντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ Ἱεράρχου.

Ὡδὴ ε'. Τὸν φωτισμόν σου Κύριε.

Εν τῷ δεινῶς πυροῦσθαί σου τοὺς πόδας Ἀθλητά, συνθλάς τὴν κάραν, ἀσάρκου δυσμενεῦς, καὶ πρὸς αὔραγόν βαδίζεις, ἄθλοισ ἱεροῖς ἐγκοσμούμενος.

Νενικημένος ἔμετιεν ἐχθρὸς ἐξεστηκῶς· Θεὸς δὲ ζώσῃ· ἐκάλει σε φωνῇ, θάρσος ἐντιθεῖς τῇ σῇ καρδίᾳ, Ἱεράρχα πολυάθλε.

Ὡς προσφορά ὀλόκληρος, ὡς θυμὰ ἔφρον, ὡς ἱερεῖον, ὡς κάρπωμα θείον, τῷ παμβασιλεῖ Ποιμῆν καὶ Μάρτυς, ἀνηνέχθης γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Νόμου σικεῖ ἐδηλώσαν τὸ φέγγος τὸ ἐκ σοῦ, ἐξανατεῖλαν πανάμωμε· Κόρη, καὶ τῶν ἀθλητῶν καταλαμπρῦναν, τοὺς χοραῦς ἐψημοῦντάς σε.

Τοῦ Ὁσίου. Φώτισον ἡμᾶς.

Νεκρῶσον ἡμῶν, τὰ φρονήματα Φιλάνθρωπε, τῆς σαρκὸς καὶ τὰ σικιρτήματα, ταῖς εὐπροσδέκταις, τοῦ Ὁσίου σου ἐντευξέσιν.

Ανῶθεν ἡμᾶς, ἐπαπτεύοις Παμμακάριστε, καὶ κατευθύναις τὸν βίον ἡμῶν, τῶν ἐκτελουμένων πάθῳ, σοφὸν τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Σύσκηνος, δυαῖς, παναρίστη καὶ θεοκλήτος, τὸν σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου ἀγνῆς, Θεὸν κηρύττει, ἀρρήτως ἡμῖν ἐκλάμπαντα.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ γ'. Ἐβόησε, προτυπῶν.
Κυκλούμενος, ἑλευθερῶς καὶ τροχῶ προσδε-
 σμούμενος καὶ λαμπάσι, πανταχόθεν εὐ-
 τόνως φλεγόμενος, ἀκλινῆς ὠράθης, Ἱεράρχα
 πολυάθλης Ἀνθιμε.

Ανέπεμπες τῷ Θεῷ ὑμνωδίαν φλεγόμενος,
 καὶ τὸν δρόσον, ὡς οἱ Παῖδες ἐξ ὕψους
 δεχόμενος, Ἀθλητὰ γενναῖε, τῶν Ἁγίων Ἀγγέ-
 λων συνάμιλε.

Πάτρευσον, τὴν ψυχὴν μου νοσοῦσαν ἀνιάτα.
 Ἱερεὺς γὰρ, δεδειγμένος καὶ Μάρτυς ἀήτη-
 τος, ἐξουσίαν ἔχεις, ἀφαιρεῖν ἁμαρτίας Μακάριε.
 Θεότοκιον.

Μαράνασα, τὰ φυτὰ τῆς κακίας Ἀνύμφευ-
 τε, τῷ βλαστῷ σου, τῶν παθῶν μου τοὺς
 σπόγγους ἐκτίλλον, καὶ βλαστάνειν θεῖα, τὴν
 ψυχὴν μου νοήματα ποίησον.

Τοῦ Ὁσίου. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ὁς ἥλιος, τοῖς ἐν γῆ ἀνέτελα, τῷ πυρσῷ
 τῆς εὐσεβείας φωτίζων, καὶ ἀρετῶν, δια-
 σπειρῶν τὸ φέγγος, καὶ σωφροσύνης διδασκῶν
 φαιδράτητα, Θεοκτίστε σαῖς προσευχαῖς καὶ
 νῦν τὴν οἰκουμένην εἰρήνευσον.

Θεόφρονι, λογισμῶ χρησάμενος, τῶν ἐν γῆ
 κατωπεφρόνηκας πάντων, καὶ οὐρανῶν,
 παμμακάριστε Πάτερ, τὴν κληρονομίαν πανσό-
 φως προέπειπας Θεοκτίστε, καὶ νῦν σαφῶς,
 οὐρανοὺς ἐμβατεύεις γηθόμενος. Θεοτοκίον.

Εθέλχθητε, καλλονῆς τῷ ἔρωτι, τοῦ Χριστοῦ
 τῆς εὐπρεποῦς τε καὶ θεῖας, διὰ σαρκός,
 τοῦ φανέντος ἐν κόσμῳ, ἐκ τῆς Ἁγίας ἀγνῆς
 Θεομήτορος, καὶ ὠφθητε τῶν μοναστῶν, ἀκρι-
 βοῦς πολιτείας προσγράμματα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
 • **Ε**ξαπαγγελῶ με τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ
 • ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ
 • προσήγησε καὶ δεσμαιῶς Ἰωνῆς Ἐκ φθο-
 • ρᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Εν ἱερῶσιν εὐσεβῶς διαπρέψας, καὶ μαρτυ-
 ρίου τὴν ὁδὸν διανύσας, τὰ τῶν εἰδώλων
 εὐβεταῶν σεβάσματα, πρόμαχος γενόμενος, τῆς
 σῆς ποιμνῆς θεοφρόνῳ διώσε καὶ γεραίρωσα, μυ-
 στικῶς ἐκβοᾷ σοι Ἐκ τῶν κινδύνων ῥύσαι με
 αἰεὶ, ταῖς σαῖς προσβείαις, Πατὴρ ἡμῶν Ἀνθιμε.

Ὁ Ὁσίου.

Ενθεῖς μοι γνωστὴν θεῖαν, τὸν ζῶπον τῆς
 ἀγνοίας, ἐκ τῆς ἐρήνης καρδίης, ἀπέλασον

εὐχαῖς σου, ὅπως ὑμνήσω σὺ πιστῶς, τὴν ἀγίαν
 μνήμην, ἐν ἣ Ἀγγέλων χοροὶ, μετὰ Μαρτύρων
 σήμερον εὐφραίνονται ἐνθεῶς καὶ ἄνθρωποι,
 ὕμνοις ἐγκωμίων τὴν σὴν κάραν, ὡσπερ ἄνθη
 συμπλέξαντες, στέφουσιν ἀξίως, αἰτούντες παρὰ
 σοῦ λαβεῖν, τῶν πταισμάτων ἀποχὴν, καὶ τῶν
 κακῶν τοῦ βίου λύσιν, καὶ ἐχθρῶν ὀρατῶν καὶ
 ἀοράτων ῥυσθῆναι, ταῖς σαῖς προσβείαις, Πα-
 τὴρ ἡμῶν Ἀνθιμε.

Συναξάριον.

Τῆ Γ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱε-
 ρομάρτυρος Ἀνθίμου, Ἐπισκόπου Νικομηδείας.

Στίχοι.

Τμηθεὶς κεφαλὴν Μάρτυς Ἀνθιμε, ἕψει,
 Καὶ νεκρὸς ἀνθεῖς εἰς Θεοῦ δόξαν τρίχας.

Ἀνθιμον ἐν τριτάτῃ ἀπέκτενε ξίφος ὄξυ.

Ὁ Ἅγιος Ἀνθιμος, προκαθίσαντος τῷ Μαξιμιανῷ, ἤχηθ
 πρὸς αὐτὸν δίσμιος, προκειμένων πάντων τῶν κλα-
 στήριων ὀργάνων. Καὶ ἐπεὶ, ἐρωτηθεὶς, τὸν Χριστὸν παρ-
 ῥήσια ἐκήρυξε, θλάττεται τὸν πέτοντα, σιδήρεις πεπυρω-
 μένοις τιτρώσεται, καὶ ἐπ' ὀστράκου γυμνῶς ἀπλοῦται, καὶ
 ῥάβδος τυπείται, καὶ κρηπίδας χαλκῆς πυρακτωθείσας
 ὑποδείξει ἐλαυνεται, καὶ τροχῶ διστρέται καὶ τελευταῖον
 τὴν κεφαλὴν ἀποτίμνεται, καὶ ἀποτμηθεὶς, τρίχας ἐκφύει.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
 μῶν Θεοκτίστου, συνασκητοῦ τοῦ Μεγάλου
 Εὐθυμίου.

Στίχ. Εἶδως σὸν εἶκαι τὸν Θεὸν Κτίστη, Πάτερ,
 Αὐτὸν πρὸ πάντων ἐξελέξω κτισμάτων.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Ὁ Ἅγιος Ζήνων, ἐν λέβητι μο-
 λυδδου καχλαίζοντας βλήθεις, τελειοῦται.

Στίχ. Ζήνων ὁ θεῖος τοῦ Θεοῦ πόθῳ ζέων,
 Χαίρων ὑπῆλθε τοῦ μολυδδου τὸ ζέον.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, ἡ Ἁγία Βασίλισσα, θηρομα-
 χισάσα καὶ μηδὲν βλαβεῖσα, τελειοῦται.

Στίχ. Ὁφθεῖσα Βασίλισσα φρικτῆ θηρίοις.
 Φρικτῶ παρέστη παμβασιλείως θρανῶ.

Αλεξάνδρου ἡγεμονεύοντος ἐν Νικομηδείᾳ, διωγμὸς ἦν
 κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ περίεστη αὐτῇ ἐκ διαβο-
 λῆς τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Καὶ μετὰ τὴν ἐρώτησιν, ἐπεὶ τὸ κρι-
 τάτερον αὐτῆς ὁ Ἡγεμὼν ἔγνω, προσέταξε τύπεισθαι τὸ
 πρόσωπον αὐτῆς τυπωμένως δὲ, καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστοῦ-
 σης, ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν, προσέταξε, ἀποδυσθεῖσαν αὐτῶν
 γυμνὴν ῥαβδίξοσθαι, καὶ μᾶλλον πλείονα τὴν εὐχαριστίαν
 τῷ Θεῷ ἀπεδίδου. Ἄλλα καὶ τούτοις τὸ καρτερόν αὐτῆς
 καὶ ἀνένδοτον ἐτύραννος βλέπων, μακρῆς, ἐπὶ πλεον προ-
 ἔταξε τυφθῆναι καὶ τοσούτου ἔτυψαν αὐτὴν καθ' ὅλου
 τοῦ σώματος, ὡς καὶ τὴν πληγὴν ὀλεσώμενον γεγονέναι.
 Εἰθ' οὕτως ἀπελιμάτωσε τοὺς πόδας αὐτῆς καὶ ἀναβου-
 σάσης τὸ, Ὁ Θεὸς μου εὐχαριστῶ σοι: κρηκθῆναι
 τοὺς ἀετραγάλους αὐτῆς προσέταξε. Καὶ τούτου γνωμέ-
 νου, ἐγκλίνας ἐμβαλόντες, καὶ ἀλύσει θήσαντες, ἐκρέμα-
 σαν αὐτὴν κατὰ κεφαλῆς καὶ ἀφαντες πυρκαϊάν ὑποκα-
 τῶ αὐτῆς, ἰσθλὸν πίσειν, καὶ θεῖον, καὶ ἄσφαλτον, καὶ

μόλυβδον, ἵνα τῇ βίᾳ τῶν πόνων καὶ τῇ δριμύτητι τοῦ καπνοῦ ταχίως ἰκευώσῃ.

Ὡς δὲ ἡ Ἁγία, ταῦτα πάσχουσα, ἦν εὐχαριστοῦσα τῷ Θεῷ, ὡς ἐν τρυφῇ παραδείσου ἰστώσα, ἰδὼν, ὁ Ἅγιμων, ὅτι ὡς παίγιον τὰς τιμωρίας λογίζεται, κλινοὺς καμίνον ἐκκαῖναι, καὶ ἐν αὐτῇ βλαθῆναι τὴν Μάρτυρα. Ἐκκαυδίσις δὲ αὐτῆς σφοδρῶς, κατασφραγισαμίνα ἑαυτὴν ἡ Μάρτυς, ἐπέστηεν ἐν τῷ μίσῳ τῆς φλογός· καὶ στάσα ἐπὶ πολλὰς ὥρας, ἀβλαθῆς διαταράθη, ὥστε ἐξισταθαι πάντας ἐπὶ τῇ θειῳρίᾳ ταύτῃ. Ὁ δὲ Ἅγιμων, ἐξαγαγὼν αὐτὴν ἐκ τῆς καμίνου, δύο λιοντας παρμιγίθεις ἀπίσειλε κατ' αὐτῆς· ἡ Ἁγία δὲ προσευξαμένη, ἱμῖναι καὶ ἐξ αὐτῶν ἀβλαθῆς.

Ταῦτα πάντα διασάμινος ὁ Ἅγιμων ἐξίστα· καὶ κατανοήεις τὴν φυγὴν, ἔπεισι παρὰ τοὺς κόδας τῆς Ἁγίας λίγων· Ἐλίπσον με, δούλη τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Θεοῦ, καὶ συγχώρησόν μοι ὅσα σοι κακὰ ἐνδειξάμην, καὶ στρατευσόν με τῷ σῶ Βασιλεῖ, εἰ, ὡς λέγεις, δέχεται ἁμαρτωλοῦς. Τότε ἡ Ἁγία, τῷ παντοδυνάμῳ Θεῷ εὐχαριστήσασα, κατήχησε τὸν Ἅγιμόνα· καὶ ἰσαγαγῶσα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸς Ἀντώνιον τὸν Ἐπίσκοπον, ἰδακτίσειν αὐτόν.

Μετὰ δὲ ταῦτα προσίπει καλὴν τῇ Ἁγίᾳ ὁ Ἅγιμων λίγων· Δούλη τοῦ Θεοῦ, εὐξαί ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα ἀφαισιν λάθω, ὡν ἰπραξαίεις σὲ, καὶ ἐν καλῇ ὁμολογίᾳ τελίσω με τὸν τῆς ζωῆς χρόνον. Τῆς ἐν Ἁγίας προσευξαμένης, εὐθίως ὁ Ἀλέξανδρος, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν, καρίδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ. Τότε ἡ Ἁγία, περιστάλασα τὸ λείψανον αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου, ἐξῆλθε τῆς πόλεως ὡς ἀπὸ σημείων τριῶν· καὶ εὐρούσα πίτραν, ἴστα ἐκ αὐτῆν, καὶ προσευξαμένη, ἰδυσιν ὕδωρ· καὶ πιῶσα, καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσασα, καὶ προβάσα μικρὸν ἰκαθίν, ἴφη· Κύριε, δέξαι τὸ πνεῦμά μου ἐν εἰρήνῃ. Ταῦτα εἰπούσα, καὶ τὸ γόνυ κλίνασα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ἐν χαρᾷ ἀγαλλομένη, καὶ τὸν Θεόν εὐλογοῦσα. Τοῦτο μαθὼν ὁ Ἐπίσκοπος Ἀντώνιος, ἰλθὼν ἰκηδισεν αὐτὴν, πλησίον τῆς πίτρας τὸ μνῆμα ποιήσας, ἐν ᾗ τὸ ὕδωρ τῇ εὐχῇ τῆς Ἁγίας ἐξελθὼν, σώζεται μέχρι τῆς σήμερον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἀριστίων, Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ὡς εἰς ἄριστον τὴν πυρὰν σπευδῶν τρέχεις.

Χριστοῦ ἄριστε Μαρτύρων Ἀριστίων.

Ὁστος ὁ Ἅγιος Ἀριστίων ὑπήρχε μὲν Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, ἰδίδασαι δὲ παρρησίᾳ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, ἴτι δὲ καὶ τὴν ἰκδιχομίνα χαρὰν τῶν Ἁγίων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Καὶ οὕτω διδάσκων, ἰκρατίθη παρὰ τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἀρχοντος· καὶ ἰμολογήσας τὸν δεσπότην Χριστόν, Θεὸν εἶναι ἀληθινόν, τῷ πυρὶ κариδῶθη· καὶ οὕτω τὸ μακάριον καὶ ποθεινὸν δεξάμενος τίλος, τὴν ἰγίαν αὐτοῦ φυγὴν καρίδωκε τῷ Θεῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Χαρίτων, ἐν ἀσβέστου βόθρῳ βληθείς, τελειοῦται.

Στίχ. Εἰσδύς Χαρίτων εἰς τὸν ἀσβέσου βόθρον, Ἄσβεστον εὐρε φῶς ἀκηραίου τόπου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ ζ'. Ἀβραμαῖοι ποτέ.

Αἰ προσαχθεῖσαι τῷ σῶ, σεπτῷ σαρκίῳ φλόγες, μηδὲ σε ὄλως λυμνηάμεναι, ἐπὶ

τοὺς μισοῦντάς σε, ἐπιστασίᾳ θείων ἐστράφησαν Ἀγγέλων.

Ῥώμη Θεοῦ πανσθενεῖς τροχὸς ἐξαίφνης ἔστη, ὁ τιμωρῶν σε· καὶ κυλίονται, πρὸς πίστιν τῷ θάυματι, οἱ τῶν ἀπίστων δῆμοι, σοφὲ Ἱερομύστα.

Τῶν τοῦ Χριστοῦ ἐντολῶν, φυλαξ ὑπάρχων Μαίκαρ, ἐκφυλακίσθης φυλασσόμενος, πρὸς τούτου καὶ γέγονας, φρουρὸς τοῖς σὲ φρουρῆσι, διδάγμασιν ἐνθέοις. Θεοτοκίον.

Ῥεπερβολῇ Παρθένε, φιλανθρωπίας ὦφθη, ἐκ σου ὁ Λόγος σωματούμενος, καὶ σώζει τοὺς μέλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὁλῶ τῷ πόθῳ συνημμένος, δι' ἀσκήσεως στερρᾶς σου τῷ Δεσπότη, ταῖς αὐτοῦ νῦν τρυφᾶς, ἐλλάμψεσι κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κάρπωμα θείον τῷ Δεσπότη, προσεηήνοχας τὸν βίον σε Τρισμάκαρ, καὶ θυσίαν δεκτὴν, καὶ ἁμωμον κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τέλος τῶν πόνων εὐρες Μαίκαρ, τὴν ἀπόλαυσιν τὴν ἐν τῷ Παραδείσῳ, ἐκ στενῆς γὰρ ὁδοῦ, κατήνησας πρὸς πλατὺς, τῆς βασιλείας πάνσοφε, εὐλογῶν τὰν πάντων Κτίστην.

Θεοτοκίον.

Γ'δε Παρθένας θείον βρέφος, ἀπεγέννησεν, ὅπερ οἱ Θεοφόροι, ἐπιγρόντες Θεόν, καὶ Κύριον ἐβόων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ῥητορευεῖς Κυρίου τὴν σάρκωσιν, παρανόμων τυραννῶν ἐνώπιον, προσομιλῶν κολάσει, καὶ πικραῖς τιμωρίαις καὶ ἀληθόσιν, Ἱεράρχα πολυάθλε Ἄνθιμε.

Ὡσπερ σίδηρος Μαίκαρ ἐστάμωσαι, τῷ πυρὶ τῶν ἀπειρῶν κολάσεων, καὶ ταῖς ἀμέτρους φαλαγγας, τῶν δαιμόνων συγκόψας, νίκης βραβεῖα, ἀνεπλέξω δοξάζων τὸν Κύριον.

Νεκρωθεῖς ἐκουσίως πανόλβιε, τὴν ζωὴν τὴν ἀγήρῳ ἀπελαβες, καὶ Παραδείσου εἰσοδόν, καὶ ταῖς θείας σκηνώσεις, ἐν αἷς χορευῶν, τῶν τιμώντων σε μεμνησο Ἄνθιμε.

Θεοτοκίον.

Ἱεραῖς ἐν φωναῖς μακαρίσωμεν, τοῦ Θεοῦ τὴν σκηνὴν τὴν ἀμόλυτον, τὴν κιβωτὸν τὴν ἔμφυχον, τῶν Μαρτύρων τὴν δόξαν, τὴν ἀνωτέρην Χερουβὶμ καὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως.

Τοῦ Ὁσίου. Ἑπταπλασίως κάμινον.
Σὺν ἐγκωμίοις γίνεται, Θεοφόρε ἡ μνήμη σου· τῆς δικαιοσύνης γὰρ ἐδείχθη τρόφιμος, ἀνδρείας φρονήσεως, καὶ σωφροσύνης Πάτερσοφὲ, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνακράζων, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν Θεοφόρον ἅπαντες, εὐφημαῖς τιμήσωμεν, ὡς ἐμπεπλησμένον ἐναργῶς τῆς χάριτος, καὶ δαίαις ἐλλάμψεσι, πεφωτισμένον ἄριστα, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἐκβοῶντες, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εν τῇ σορῶ τὸ σῶμά σου, Ἱεράρχης ἐκήδευσε, καὶ τῆς εὐθυμίας, ὁ φαῖδρος ἐπώνυμος· ψυχὴν δὲ οἱ Ἄγγελοι, ἐν οὐρανοῖς προσήνεγκαν, τῷ Δημιουργῷ χαρμονικῶς μελωδοῦντες· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Φιλοσοφεῖν ἐπόθησαν, τῆς Σοφίας τῷ ἔρωτι, τῆς ἐνυποστάτου, ἀσκηταὶ Θεόφρονες, τῆς κόσμῳ πανάμωμε, ἀναδειχθείσης Κόρη ἐκ σου, καὶ Θεοπρεπῶς, ταῖς ἀρεταῖς φυτευσάσης· ἡν Παῖδες εὐλογεῖσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσιν, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαιῶν ὁ
 • τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
 • κάυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
 • τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν
 • ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖ-
 • τε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶ-
 • νας.

Τοῦ Ἱεράρχου.

Ὡδὴ δ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ως ῥόδον εὐώδες μυστικῶς ἐξήνησας, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὅθεν ἡμᾶς εὐωδιαζεῖς, Κυρίου εὐωδία γεγόμενος, καὶ πάθη τὰ δυσώδη Μακάριε, ἀποδιώκεις τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σήμερον τὴν μνήμην σου τελεῖ, τὴν ἐνδοξον, συγκαλοῦσα πόλιν ἅπασαν, ἡ εὐγενὴς Νικομηδεῶν, περιδοξότε πόλις ἐν πόλεσιν· αὐτῆς γὰρ πολιοῦχος γεγένησαι, ἡν οὐρανόθεν Μάρτυς ποιίμαινε.

Ηγῆ σου τὸ αἷμα ἐκχυθὲν ἐδέξατο, Ἱεράρχα, τὸ δὲ πνεῦμά σου, εἰς οὐρανοὺς ἀνεκομίσθη, ταῖς δαίαις συναγαλλεσθαι Πνεύμασι μεθ' ὧν ἡμῶν μνημόνεμα Ἄγιμε, δαίμων Μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Θεοτοκίον.

Φλογίνῃ ῥομφαίᾳ ἢ τὸ πρὶν τὴν εἴσοδον, Παραδείσου ἐναπειργουσα, νῶτα νῦν δίδωσι Παρθένε, τοῖς πάθη τὰ σεπτὰ εἰκονίσασι, Χριστοῦ τοῦ λογχευθέντος δαλήματι, καὶ σὲ τιμῶσι τὴν ὑπέριμον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ροαῖς σου τῶν δακρύων ἐκκαθαρθεῖς, νῦν φωτὸς ἀπολαύειν Θεόκτιστε, τοῦ τριφυγαθοῦς, τούτῳ παριστάμενος ἐμφανῶς, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν ἄριστα, ἐκλελαμπρυσμένος μαρμαρυγαῖς, ἐξ ὕψους ἐποπτεύοις, ἡμᾶς τοὺς τὴν σὴν μνήμην, ἐπιτελοῦντας παμμακάριστε.

Αγάπη καὶ ἐλπίδι θωρακισθεῖς, καὶ πιστῶς ἀπεφραγμένος διελυσας, τὰς μηχαναῖς, καὶ τὰς μεθοδεῖας τῶν δυσμενῶν· καὶ νικητὴς γινόμενος, νῦν στεφανηφόρος περιπολεῖς, ταῖς δαίαις συνχορείαις, Ἀγγέλων καὶ δικαίων, περὶ τὸν θρόνον τοῦ Παντάνακτος.

Σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ἐν τῇ γῆ σὺν ἀνθρώποις βιώσαντες, ἐν οὐρανοῖς, λάμπετε Θεόφρονες Ἀσκηταί, σὺν Ἀσωμάτων τάξεσιν, ἀγγλῆ ἐντρυφῶντες θραυκτικῇ· παρ' ἧς καὶ τῶν ἀγῶνων, ἐνδίκως τοῖς στεφάνοις, ὡς νικηφόροι ἐκοσμήθητε.

Θεοτοκίον.

Ωδεία καὶ Θεόφρον καὶ ἱερά, ζυκωρὶς τῶν Πατέρων ὑπέρλαμπρε, ταῖς σαῖς λιταῖς, κόσμῳ τὴν εἰρήνην παρὰ Θεοῦ καταπεμφθῆναι αἰτήσαι, καὶ τῆς Ἐκκλησίας εἰλικρινῆ, ὁμόνοιαν καὶ πίστιν, πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις, τῆς Θεοτόκου παμμακάριστοι.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς
 • γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός,
 • ὠφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς· καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσι.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Χορείαν ἄγε σήμερον ἐτησίαν, Νικομηδεῶν· πᾶσα χairoυσα πόλις τοῦ καλοῦ Ποιήνοιο σε, καὶ σκίρτησον, τὸν πολιοῦχον ἔχουσα, διατηροῦντά σε βλάβης, τῶν δυσμενῶν ἀνωτέραν.

Τοῦ Ὁσίου. Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν.

Αγγελικῶς ἐβίωσας, ἐπὶ γῆς Θεοφόρε, σὺν εὐθυμίῳ πάνσοφε, τῷ μεγάλῳ φωστῆρι, Θεόκτιστε διαπρέψας, ἐν εὐχαῖς, καὶ νηστεῖαις καὶ πλείστοις κατορθώρασι, πρακτικῆς θεω-

ρίας· μεθ' οὗ καὶ νῦν, παρεστῶς Τριάδι τῇ ἀ-
προσίτῳ, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, τῶν τιμῶντων σε
μαίκαρ.

Θεοτοκίον.

Τετυρωμένον πάναγνε, καὶ πτότατον ὄρος,
Δαυῖδ Θεογεννήτρια, μελωδῶν σε ἐκάλει,
ὁ σὸς προπάτωρ Παρθένε Σολομῶν δὲ ὁ Δεῖος,
κλίνην σαφῶς τοῖς Ἄσμασιν Ἡσαίας δὲ ῥά-
βδον· καὶ Ἰακώβ, κλίμακα σέ εἶδε· καὶ πύλην
ἄλλος, ἐξ ἧς Θεὸς τὸ φύραμα, νεουργεῖ τῶν ἀν-
θρώπων!

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ
τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ' Ἐφραὶμ Καρίας.

Τὴ Νεκρομυθῶν μεγαλοπύλει, πᾶσα πόλις
καὶ χώρα συνορτάζει σήμερον, ἐπὶ τῇ
μνήμῃ τοῦ σεβασμίου αὐτῆς πολιούχου· καὶ
γὰρ τὰ πέρατα τῆς γῆς, κρότει ἐπευφρανόμε-
να, τῇ νῦν πανηγύρει τοῦ Ἱερομάρτυρος· του-
τῶ καὶ ἡμεῖς τοῖς ἄσμασιν ὡς ἄνθεσι, στεφά-
νους πλεξάντες ἐκβοήσωμεν· Χαίροις ὁ ποιμὴν
ὁ καλός, ὁ τὴν ψυχὴν Δεῖς ὑπὲρ τῶν προβά-
των, ἡ Δυσία καὶ Δύτης, ὁ ἱερεὺς καὶ ἱερεῖον·
Σοῦ δεόμεθα, σὺν τοῖς συναθλοῖς σου, Χριστὸν
Ἀνθιμὲ ἰκέτευε, τὴν ποιμνὴν σου ταύτην τῶν
βαρβάρων λύκων λυτρωθῆναι, καὶ τῆς οὐραγίου
μάνδρας ἀξιοθῆναι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐδωκας σημείωσιν.

Εν κλίνῃ κατάκειμαι, τῆς ἀμελείας πανά-
μωμε, καὶ ῥαθυμῶς διέρχομαι, τὸν βίον
καὶ δέδοικα, τὸν τῆς τελευτῆς μου, καιρὸν Θεο-
τόκε, μὴ ὡσπερ λέων ἀφειδῶς διασπράξῃ
τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ὁ ὄφρις ὁ παμπόνηρος·
διὸ τῇ σῇ ἀγαθότητι, πρὸ τοῦ τέλους προφθά-
σασα, πρὸς μετάνοιαν ἐγειρον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρουμένον βλέπουσα, Χριστὸν ἡ πάνα-
γνος Δεσπόνη, καὶ νεκρῶντα τὸν δόλιον,
ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγ-
χνων, αὐτῆς προελθόντα, καὶ τὸ μακρόθυμον
αὐτοῦ, ἀπόθαυμάζουσα· ἀνεκραυγάζε· Τέκνον
μὲν πτοβεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου,
μὴ βράθυνης φιλήθρῳπε, τὸ ἐμὸν παράμυθιον.

Καὶ τὰ λυτὰ, συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Δ. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βαβύλα, Ἐπι-
σκοποῦ Ἀντιοχείας· καὶ τοῦ Ἁγίου καὶ Δεό-
πτου Μωϋσέως τοῦ Προφήτου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια
τοῦ Ἱερομάρτυρος

Ἦχος πλ. β' Ὀλην ἀποθέμενοι.

Εν αἵματι βάψας σου, τὴν ἱεράν διπλοῖδα,
εἰσήλθες εἰς ἅγια, τῶν ἀγίων ἅγιος σὺ
γενόμενος, Βαβύλα ἐνδοξε, καὶ σαφῶς πάντοτε,
ἀποκαύεις τῆς Δεώσεως, ὠραίζομενός, καὶ τῶ
μαρτυρίῳ λαμπόμενος, καὶ ἄγγελος δεικνύμε-
νος, ταῖς καθαρωτάταις μεθέξουσιν· ὅθεν σε τι-
μῶμεν, καὶ πόθῳ ἐορτάζομεν τὴν σὴν, ἱερωτά-
την πανηγύριν, ἀξιωμακάριστε.

Σιθῆρῳ πεδούμενον, ἀνεμποδίστως τὴν τρί-
βον, διώδευσας Ὅσιε, τὴν πρὸς τὴν οὐρά-
νιον πόλιν φέρουσαν, τὰ σεπτὰ στίγματα, Βα-
βύλα πάνσοφε, ὡσπερ κόσμον περικείμενος·
ἐν ἡ γενόμενος, οἷα νικητῆς ἀληθέστατος, καὶ
Μάρτυς ἀπαρατρωτος, καὶ ἱεουργὸς ἱερωτά-
τος, μέλπεις σὺν Ἀγγέλοις, μελωδημα τὸ Δεῖον
καθαρώς· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Τριάς ὁμοῖσι.

Ποιμνὴς προϊστάμενος, τῆς λογικῆς Ἱεραρ-
χία, βασιτηρία γνώσεως, ἐπὶ χλόην ἔθρε-
ψας ταύτην πίστεως, καὶ θηρῶν ἔσωσας, καὶ
Θεὸν εὐφράνας, τὸν ἐξ ὕψους σε ποιμάναντα·
ὄν κατενώπιον, τῶν ἀθεωτάτων μακάριε, κη-
ρύττων, ὡσπερ ἄκακον, τέθυσαι ἀρνίον γηθό-
μενος, μετὰ τῶν ἀκάκων, παιδίων, καὶ προσή-
χθης σὺν αὐτοῖς, Δύμα εὐῶδες ὁλόκληρον, Βα-
βύλα Δεσπέσιε.

Καὶ τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ' Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Εν θυελλῇ τὸν ἄσαρκον, καὶ ἐν γνόφῳ τὸν
Ἰακώβον, Μωϋσῆ τεθέασαι, ὡς χωρεῖν δυνα-
τὸν· Θεοειδῆς τε γενόμενος, τῇ δόξῃ τῇ κρείτ-
τονί, τῷ σαρκίνῳ Ἰσραὴλ, Νομοθέτης κεχειρι-
σαι· ἀλλ' οὐ πέφυκε, νοῦς γεωδῆς τοῖς Δεῖοις
ἐμβατεύειν· ἡ γὰρ χάρις τοῖς ὀρώσι, τὰ λίαν
κρείττονα δίδοται.

Ιερεὺς ἐνδομώτατος, στρατηγὸς γενναϊότατος,
τῶ παραπικραίνοντι ἀναδέδειξαι, Μωσῆ
μαστιζῶν τὴν Αἴγυπτον, τῇ ῥαβδῷ δὲ θαλασ-
σαν, διαίρων τὴν Ἐρυθρὰν, καὶ βυθίζων ἀλα-
στορα, καὶ ὑψάχχενα, Φαραῶ σὺν τριστάταις,

καὶ διάγων, ἐν ἐρήμῳ καὶ ἐκτρέφων, τὸν Ἰσραὴλ τὸν ἀγνώμονα.

Μωϋσῆ τὸ ὑπόδημα, τῶν ποδῶν λῦσον τάχιον· ὁ γὰρ τόπος ἅγιος, ἐν ᾧ ἕστηκας· μὴ τι μακρῶς αὐθιγὸς, ἐν σοὶ περιφερόιτο· ἐν γὰρ βράτῳ καὶ πυρὶ, μυστικῶς σοὶ ὀπταίνεται, τὰ παραδόξα, τῆς Θεόπαιδος Κόρης, ἐν τῷ ὄρει, τῷ Χωρηῆ ὁ χρηματίζων, τῷ Μωϋσῆ ἀπεφθέγγετο.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Βάσιμον κρηπίδα ἡ Ἐκκλησία κέκμηται, τῆς ἱεραύσου ἀγῶνας, Ἱερομάρτυς Βαβυλαῖος ἦν καὶ φυλάττοις ἀκράδαντον, καὶ ἀνεπιβλεπτον ἐκ λύκων κραταιῶν, κηρύττουσαν τὰς ἀριστείας σου, καὶ μεγαλύνουσαν σὺν σοὶ τὰ νῆπια, τὰ ὑπὲρ Χριστοῦ τυθέντα, μετὰ σοῦ μακάριε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τριήμερος ἀνέστης.

Κατάνυξιν αὐ κέκτησαι, ψυχὴ ἀμετανόητε· τί βραδύνεις; τοῦ θανάτου ἡ τομὴ, ἐγγίζει καὶ τὸ τέλος, ἐφέστηκεν ὡς κλέπτης τῇ Θεοτόκῳ δράμε πρόπεσον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρώσα ἡ παναμώμος, Θεοτόκος, κρεμαμένη μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τῆς πόθῳ ἀνεμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Οὐκωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Βαβυλα.

Βῆματι τυράννου περυστηκῶς, καὶ ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἐκραύγαζες· Ἴδὲ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός· μεθ' ὧν ἕστεφανώθης ἐν οὐρανοῖς, Βαβυλα Ἱερομάρτυς, πρεσβυῶν ἀπαύστως, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Παρθένε παναμώμητε, δυσώπησον ὃν ἔτεκες, Βασιλέα, τῆ παντός καὶ Πρωτοῦ, ἐν ᾧ ὄταν κρίνη, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, κατοικτειρήσαι με τὸν δούλον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Λαὸν τὸν ἀνομώτατον, ἀδέκως καθηλοῦντα σε, ἐπὶ ξύλου, ἡ Παρθένος καὶ ἀγνή, καὶ Μήτηρ σε ὀρώσα, ὡς Συμεῶν προέφη, τὰ σπλαγχνὰ Σῶτερ διετέτρωτο.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος δ'. Καὶ τρώπων μέτοχος.

Καὶ τοῦ Προφήτου, Ἦχος β'.

Τοῦ Προφήτου σε Μωϋσῆως τὴν μηνίμην, Κύριε, ἐφαρτάζοντες, δι' αὐτοῦ σε δυσωπῶμεν· Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία.

Κανῶν τῆς Οὐκωήχου εἰς, καὶ τῶν Ἀγίων δύνω. Ὁ Κανὼν τῆ Ἱερομάρτυρος, ποίημα Θεοφανῆ. Οἱ δὲ, Ἰωάννου Μοναχοῦ· ἀλλ' οὐδετέρου τούτων δοκεῖ κάλαμος εἶναι.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Τὴν τῶν οἰκείων αἱμάτων ὡς Μωϋσῆς, ἐρυθραίαν θάλασσαν, ἀκυμάντως διελθὼν, Βαβυλα μακάριε Θεῶ, Ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόας ἄσωμεν.

Σὺ τῶν γνῆνων τὸν πόθον τῷ θεῖκῳ, ὑπὸ τάξας ἔρωτι, κατεφρόνησας τοῦ ζῆν, Βαβυλα μακάριε Χριστοῦ, ἐπειγόμενος ἰδεῖν τὴν ὠραιότητα.

Τῆς ὑπερβίης Τριάδος ὡς ἐραστής, τοῖς τρισὶ συνεθάνας, ἀγαλλόμενος παισὶ, Βαβυλα μακάριε τὴν σὴν, προῖεμενος ψυχὴν, τῷ ταύτης ἔρωτι.

Θεοτοκίον.

Τὸν σεαυτῆς τετοκυῖα Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστροῦ, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Μωσῆς Προφητῶν πρῶτος ἀνείσθω λόγοις.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις, Κλήμεντος.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Μωσῆς Προφητῶν ἀνείσθω πρότερος, ὡς ἐνωπίῳ Θεῷ, συγομιλήσας πρῶτος ἐμφανῶς, ἐν προσώπῳ πρὸς πρόσωπον, ἐκ ἀινιγματικῶν φάσμασιν, ἀλλ' ὡς ἐν εἶδει σαρκὸς βλέψας αὐτόν.

Ὡς θεῖον δημαγωγόν καὶ ῥύστην σε, τῆ συγγενεῦς Ἰσραὴλ, Μωσῆ θεόπτα δέδωκε Θεός, τῷ πατρὶ ὡσπερ κῆξατο, ἐπαγγελίας ῥήματι, προμυθθέντι σου τὴν γέννησιν.

Σαφίαις σε θησαυρὸν ἐφεύραντο, αἱ γενικαὶ ἀρεταί, ἐγκεκρυμμένον γνώσει τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐν Θήβῃ θεόπτα Μωσῆ· διό σε ἀνεθρέψατο, ἡ βασιλεὺς καὶ θεῖα πρόνοια.

Ἡ ῥησιῶν θεοπτικῶς Πανεύφημε, ἐκ βρέφους πᾶσαν θηλὴν τῷ δὲ γνησίῳ γαλακτι τράφεις, παρεδήλους σαφέστατα, τῆς πρὸς Θεὸν ἐγγύτητας, τὸ ὑπεραῖρόν σου ἀξίωμα.

Θεοτοκίον.

Κατέπτη ἰδὼν Μωσῆς παραδόξον, ἐν πρώτοις θέαμα, βάτον καὶ φλόγα, ξένην συμπλοκὴν, τὸν Θεὸν ἐκ Παρθένου Μαρτῆς, προ-

ζωγραφῆσαν ἄφθαρτον, ὃν διαβάς τοὺς χρόνους εἶδε σαρκί.

Τοῦ Ἱερομ. Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας σου Βαβύλα τοῦ πιστοῦ, καὶ στεφανώσας αὐτὸν, τῷ στεφάνῳ τῆς ὁμολογίας σου.

Μαρτύρων γέγονεν ἰσχύς, Κύριε ὁ Σταυρός σε, στερεώσας τοὺς παῖδας, σὺν Βαβύλα τῷ κλεινῷ, καὶ καθελῶν δι' αὐτῶν, τὰ τῆς πλάνης ἄθεα φρυάγματα.

Ισχύς ἐξέλιπε Χριστέ, διαβόλου εἰς τέλος· τοῖς ἀκάκοις παισὶ γὰρ καὶ Βαβύλα τῷ κλεινῷ, ἠττάται ὁ ἰσχυρός, καὶ γελᾶται ὑπ' αὐτῶν παιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ισχύς μου ὕμνησις Χριστός, ὁ ἐκ σου ἀνατείλας, περικείμενος σάρκα, Θεοτόκε δουλικήν, καὶ ἐκ δουλείας ἡμᾶς, διαβόλου σώζων ἀγαθότητι.

Τοῦ Προφήτου. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Ολως τῆς ἀρρήτη γνώσεως, ἐπλήσθης Θεόπτα· τὸ γὰρ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, δι' Ἀγγέλου τὴν τῶν ἀρχαίων, ἐμύησάτο σε γνῶσιν τραυῶς.

Φέρων τηλαυγῶς τὰς θείας αὐγὰς, ταῖς θεοσημείαις, κατέπληττες Αἴγυπτον, μεταβάλλων τὴν τῶν στοιχείων, παραδόξως φύσιν Πάνσοφε.

Ηὔγει τὸ ὄραϊον κάλλος σου, τὴν ἐκ θείας αἴγλης, λαμπρὰν ἀστειότητα· καὶ πρὸς θείαν ἀπληξῶς πάντα, ἐπεσπασῶ ὄραιότητα.

Θεοτοκίον.

Ηχθης τοῦ φρικτοῦ ὄραϊματος, πρὸς ἐκστατικὴν κατανόησιν Πάνσοφε· ἀλλ' ἐσχέθης φωνῇ Κυρίου, τῆ τεχθέντος ἐκ Παρθένου σαρκί.

Ὁ Εἰρμός.

Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενῆντες, περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἔστρεψθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ζέων πίστεως ὁμολογία, πλάνης ἐσθεσας μακροδοξίαν, στηλιτεύσας τῶν εἰδῶλων τὸ ἄθεον· καὶ ολοκαύτωμα θείον γεγόμενος, θαυματουργίαις δροσίζεις τὰ πέρατα. Πάτερ Ὁσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκέλευε, δωρησασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τοῦ Προφ. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Προφητῶν ἀπάντων σε, πρῶτον ὡς ὄντα, εὐσεβῶς γινώσκοντες, ἀνευφημοῦμεν οἱ

πιστοὶ· πρῶτος Θεὸν γὰρ ἐώρακας, ὡς δυνατόν ἦν, ἀνθρώπῳ θεάσασθαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν θερμὴν ἀντίληψιν, τῶν ἐν ἀνάγκαις, τὴν ἡμῶν βοήθειαν, καὶ πρὸς Θεὸν καταλλαγὴν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, τὴν Θεοτόκον, πιστοὶ μακαρίσωμεν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Επὶ ξύλου βλέψα, ἀναρτηθέντα, τὸν Υἱόν σου Πανάγνε, σπλάγχνα μητρῶα γοερῶς, σπαρασσομένη ἐκραύγαζες· Οἶμοι! πῶς ἔδυσ, τὸ φῶς μου τὸ ἄχρονον.

Τοῦ Ἱερομ. Ὡδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, πρὸ βημάτων ἐβόας τυραννικῶν, ἀπειλαῖς ἀπτόντος, Ἱερομάρτυς Βαβύλα, ἐν Κυρίῳ ἀγαλλόμενος.

Θυσίαν ἁμῶν, φρικτὴν ἀναίμακτον, τῷ Κυρίῳ προσφέρων, καὶ σεαυτὸν, σφάγιον δι' αἵματος, Ἱερομάρτυς Βαβύλα, ἀκηλιδωτον προσήγαγες.

Τῶν παιδῶν Ὁσιε, τὸ νέον φρόνημα, ὡς σοφὸς παιδοτρίβης πνευματικῷ, ἀποτρέφων γάλακτι, Ἱερομάρτυς Βαβύλα, εἰς τελείωσιν κατήρτισας.

Θεοτοκίον.

Ναὸν πανάγιον, Θεοῦ γινώσκοντες, σέ τὴν ἄσπιλον μόνην, καὶ τῶν πιστῶν, πάντων ὑπερέχουσαν, ἐρωτάταις σε φωναῖς, Θεοτόκε μακαρίζομεν.

Τοῦ Προφήτου. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Τῆς ἰσχυρότητος τῆς γλώττης καὶ τῆς φωνῆς σε, διαμειφθείσης θεία, προνοία Θεόπτα, φρικτῶν μυστηρίων Θεῶν, ἐδέχθης διακονῶν, καὶ πληγαῖς ἐμάστξας Αἴγυπτον.

Ος παραδόξος ἡ κλήσις σου ὡς Θεόπτα, ὡς φοβερά τὰ ἔργα τῶν σῶν τεραστίων! ὡς πταὶ γὰρ ὁ ὢν σοὶ Θεός, καὶ δόξη ὑψώσας σε, Ἰσραὴλ Σωτῆρα ἀπέστεικε.

Νομοθέτην παραδόξου καὶ δυσεφίκτων, τοῦ Θεοῦ διδαγμάτων, ὑμνοῦντές σε· πιστεὶ κράζομεν θεόπτα Μωσῆ· τὴν ἔλεον αἰτήσαι, τοῦ Θεοῦ ἡμῖν θείαν δύναμιν.

Πᾶν πρωτότοκον ἐπάταξας τῆς Αἰγύπτου, ὡς ὁ Χριστὸς δαιμόνων ἐνέκρωσε κράτος· τύπος γὰρ τοῦ μελλοντός, τὰ σοὶ ἐνεργούμενα, ἀληθῶς ὑπῆρχον Ἀοιδίμε.

Θεοτοκίον.

Μὴ ἐγγίσῃς ἐν τοῖς ὡδε, Μωσῆς ἀκούσας, Θεοῦ φωνῆς βοῆσης, ἐκ φλογός καὶ τῆς

βαίου· ἅγιος ὁ τόπος γὰρ· εἰκότως προέγραψεν, ἐν σαρκὶ τεχθήσεσθαι Χριστὸν ἐξ Ἀγνῆς.
 Τοῦ Ἱερομ. Ὡδὴ ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Τὴν θείαν χάριν σου Ἰησοῦ, ὁ Ἱερομάρτυς Βαβύλας, ὄντως ἐξ ὕψους ἐδέξατο, ὡς καὶ παῖδας νέους, πρὸς σὴν ἀγάπησιν, ἀλείφειν καὶ θανάτου πρὸς καταφρόνησιν.

Τῇ θείᾳ γνώσει σου ἐλλαμφθῆς, ὁ Ἱερομάρτυς Βαβύλας, πάντας ἐδίδασκε Κύριε, σὲ εἰδέναι μόνον Θεὸν τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τοὺς τῆς πλάνης ἀνακαλούμενον.

Τῇ θείᾳ ψήφῳ σου προκριθῆς, ὁ Ἱερομάρτυς Βαβύλας, τὴν λογικὴν νέμειν ποιήμην σου σοὶ προσφέρει Λόγε Θεοῦ, τὸ αἷμα αὐτῆ, πρὸς τρίβον σωτηρίας, πάντας σοφῶς ὀδηγῶν.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ τῶν δούλων σου τὸν ἐκ σοῦ, Πάναγνε Δεσπότῃν τοῦ παντός, ἐκδυσωποῦσα, ἰκέτευε, πάσης ἐναντίας βλάβης λυτρώσασθαι, τῆς σὲ ὁμολογοῦντας Παρθενομήτορα.

Τοῦ Προφήτου. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ραπίζεις Ἐρυθραῖν, καὶ δεικνύεις ἰσχύν τοῦ Θεοῦ, τῇ ράβδῳ σου ὡς Θεόπτα, καὶ χαράττεις ἐν ταύτῃ, Σταυροῦ τὴν θείαν δύναμιν.

Ωτόλμη προσφιλοῦς! ὡς ἀπλότητος ψυχῆς καθαρᾶς! Εἰ ἔγνωσ με παρὰ πάντας πρὸς Θεὸν ὁ Θεόπτης φησὶ, γνωστῶς μοι φάνηθι.

Τῇ πέτρα σκεπασθῆς, οὐ Θεοῦ εἶδες πρόσωπον, ὡς κρύφιον ὡς Θεόπτα, τὴν δὲ σάρκωσιν ἔγνωσ, τοῦ Λόγου ὡς ὀπίσθια.

Οὔων ὑέτον, ἀντὶ ὕδατος Μάιννα ποτὲ, Μωσῆς ἐστὶν ὁ Θεόπτης, ὁ δούς ὀρτυγομήτρας, τροφήν τῷ Ἰσραὴλ δι' εὐχῆς.

Θεοτοκίον.

Εἰσέδυσ αἰσθητῶς τῷ γνώφῳ καὶ ἔμαθες, τὰ ἄρρητα ὡς Θεόπτα, ὡς μέλλει ἐκ Παρθένου, Θεὸς σαρκὶ τεχθήσεσθαι.

Τοῦ Ἱερομ. Ὡδὴ ς΄. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τῆ βίου τὴν θάλασσαν, τῷ τῆς πλάνης κἀδορῶν, κυμαινομένην κλύδων, Βαβύλας ὁ αἰαδιμος ἀθλητῆς, ἐβόα· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Χριστὸν ἐκμιμούμενος, πρὸ τῆς ποιήμης τὴν ψυχὴν, τὴν ἑαυτοῦ προδεδωκεν, ὁ αἰαδιμος Μάρτυς καὶ ἀθλητῆς, ζωὴν πρὸς αἰώνιον, ἐκ φθορᾶς τοῦ θανάτου μεθιστάμενος.

Τῶν παιδῶν τὸ ἄστατον, ἐπεστήραζε σοφῶς, τοῖς ἑαυτοῦ παθήμασι, Βαβύλας ὁ αἰαδιμος ἀθλητῆς, ζωὴν πρὸς οὐράνιον, ἀπὸ γῆς μεταφέραν ὁ πανεύφημος.

Θεοτοκίον.

Δεσμῶν ἀπολέλυμαι, καταδίκης καὶ ἀρᾶς, εὐλογημένη Πάναγνε, τῷ τοκετῷ σου· μόνη γὰρ ἐπὶ γῆς, Θεὸν ἐσωμάτωσας, καθαρῶν ἐξ αἱμάτων σου Πανάμωμε.

Τοῦ Προφήτου. Θύσω μοι, μετὰ φωνῆς.

Στρατείαν, κειτημένος Θεῷ Ἰσραὴλ δυνατὴν, τὰ μὲν ἑπτὰ τῆς κακίας, Χαναναίων ἔθνη ἐξαφανίζεις, τῷ λαῷ σου, κατακληροδοτεῖς, δὲ τὴν γῆν τὴν αὐτῶν.

Αρρήτως, ὑπελθὼν ἐν τῷ γνώφῳ τῷ θείῳ Μωσῆ, οὐ ὁ Θεὸς ἦν καλῶν σε, τὰς γραφείσας πλάκας δακτύλῳ αὐτοῦ, τῶν νομίμων, ὑπεδέξω ὡς μέγας θεράπων αὐτοῦ.

Ἰστησιν, ὑπακθεῖς Θεὸς τῆς φωνῆς αὐτῆ, τὸν Μωϋσῆν τὸν Θεόπτην, κατενώπιον τῆ λαοῦ ἐμφανῶς, ἵνα δείξῃ, φοβερόν μετὰ δόξης τὸν μύστην αὐτοῦ.

Νόμιμοι, ὡς τῆς χάριτος παῖδες ὑπάρχοντες, τὴν εὐλογίαν τρυγῶμεν, εὐφημοῦντες Μάκαρ σε, καὶ Ἑβραίους, ὡς περ πάλαι, Τακῶθ τοῦ Ἡσαῦ νῦν περνερίζοντες.

Θεοτοκίον.

Νεύματι, θείκῳ σε προγράφει Μωσῆς ὁ κλεινός, ὡς κιβωτὸν Θεοτόκε, ταῖς ἀυγαῖς τῆ Πνεύματος πανταχόθεν, ὡς χρυσίῳ, κατακεκαλυμμένην εἰς δόξαν Θεοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
 » Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
 » κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
 » σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Ως εὐσεβείας κήρυκα, καὶ ἀθλητῶν ἐδραϊώμα, ἡ Ἐκκλησία δοξάζει σε ἐνδοξε, λαμπρυνομένη σήμερον· ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν, ἐν εἰρήνῃ τελείᾳ, τῆς ἀνυμνοῦντάς σε, τὸν Χριστὸν φυλαχθῆναι δυσώπησον, ὡ Πολύαθλε.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τοῦ κόσμου σαφῶς ματαιότητα, ἐννοῶν ὁ τοῦ κόσμου ἀλλότριος, καὶ τὰ πάθη Χρισταῦ μιμησάμενος, τὰ τοῦ σώματος πάθη ἐνέκρωσας· καὶ τὸν σταυρὸν σου ἀράμενος, ἠκολούθησας Μάρτυς τῷ Κτίστη σου· καὶ συμμένων αὐτῷ νῦν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων ἀληθῶς, ὡ Πολύαθλε.

Συναξάριον.

Τῇ Δ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βαβύλα, Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας

τῆς μεγάλης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἁγίων τριῶν παίδων, οἳ διὰ ξίφους ἐτελειώθησαν.

Στίχοι.

Ὁ Χριστὸν αὐτὸν Βαβύλας θύων παῖλαι,
Χριστῷ προθύμως θύεται διὰ ξίφους.

Εἰς τοὺς παῖδας.

Στίχ. Ὑπὲρ μεγίστου Δεσπότης Θεοῦ Λόγου,
Τρέχουσι θερμῶς πρὸς ξίφος τὰ παιδία.
Παῖδας καὶ Βαβύλαν πέφνε ξίφος ἀμφὶ
τετάρτην.

Ὁς, εἰσελθὼν τὰ Νουμεριανὸν τὸν Βασιλεῖα ἐν τῇ καθ' ἑαυτὸν Ἐκκλησίᾳ, ἀπῆλασε τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὸ φονεῦσαι τὸν υἱὸν τοῦ Περωῶν βασιλέως, ἐν εἶχεν εἰς ἔμμηρα. Διὰ οὐδὲν οὐκ ἀδύνατον, καὶ πομπεύεται, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐν τοῖς τρισὶ παισὶν ἀφαίρειται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Βαβύλας, ὁ ἐν Ἀντιοχείᾳ διδάσκαλος, σὺν τοῖς ὑπ' αὐτῶν ὀδοῦκοντα τέσσαρσι παισὶ, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Μαθήσεώς σοι μισθὸς ἐκ τῶν παιδίων,
Βαβύλα θεῖς τῆς τομῆς κοινωνία.

Μαξιμιανὸς βασιλεύοντος ἐν Νικομηδείᾳ, διὰ τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν, οἱ Χριστιανοὶ κατεκρύπτοντο. Προσελθὼν οὖν τις τῷ βασιλεῖ, λέγει· Βασιλεῦ, ἐν κρυπτῇ καμάρᾳ τιμὴ καθῆται γέρον, ὀνόματι Βαβύλας, καὶ διδάσκει τὰ τῶν ἀφρόνων νῆπια μὴ σέβειν τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τὸν Ἐσταυρωμένον. Καὶ παρευθὺς οἱ ἀποσταλέντες σὺν αὐτῷ στρατιῶται ἤγαγον τὸν Βαβύλαν σὺν τοῖς αὐτοῦ μαθηταῖς ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Καὶ ὁ βασιλεὺς, Ἴνα τί, ὦ γέρον, φησὶ, τοιαύτη κατέχη πλάνη ἐν βιοθανεῖ ἀνθρώπῳ, παρὰ Ἰουδαίων ἀποκτανθέντι, καὶ οὐ προσκυνεῖς τοῖς θεοῖς, οἳ πάσα ἡ ὑψηλὸς προσκυνεῖ· ἔξαπατᾷς δὲ καὶ τὰ τῶν ἀφρόνων νῆπια μὴ προσκυνεῖν τοῖς θεοῖς; Καὶ ὁ Ἅγιος ἀπεκρίνατο· Οἱ τῶν ἰθῶν θεοί, ὦ βασιλεῦ, δαιμόνια εἰσὶ· Θεὸς δὲ ὁ ἡμίτερος τοὺς οὐρανούς· ἐποίησε αὐτὸν καὶ εἰ μετὰ σοῦ, τυφλαὶ ὄντες, οὐ βλέπετε τὴν ἀλήθειαν.

Ταῦτα τὸν Βασιλεῖα ἐξέμνησαν, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ καὶ ὑπὸ τεσσάρων στρατιωτῶν τυπτεσθαι αὐτὸν λίθαις καλεῖται κατὰ τε τῶν παρεῶν, τῶν πλευρῶν, καὶ τῶν κνημίδων· τουτου δὲ τυπτομένου, καὶ ὄλου τοῦ σώματος φοινιχθέντος τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ αἵματι, ἀνεβόησεν ὁ Ἅγιος, λέγων· Ἐσχαριστῶ σοι, Κύριε, ὅτι γέροντα ὄντα με καὶ ἀσθενῆ ἐποίησας γενναϊότερον βασιλέως φαρτῷ σφριγῶντος καὶ ἰσχυροῦ. Τότε καλεῖται τοὺς ὄμους αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἀστραγάλους, τοῖς λίθαις συνθλάττειν· καὶ μετὰ τὸν συνθλασθῆναι πάντα τὰ ἄρθρα, ἐμβάλων κλειοὺς βαρεῖς ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ· καὶ τοὺς πῖδας τῷ θυλῷ ἀσφαλισάμενοι, ἀπέδιντο ἐν εἰρήτῃ. Εἰθ' οὕτως εἰσέχθησαν τὰ νῆπια, ὀδοῦκοντα τέσσαρα ὄντα τοῦ ἀριθμοῦ μετὰ τῶν Ἰλλεῖων, καὶ ἔρχετο κολακεῖν ταῦτα ὁ βασιλεὺς· ἐκίνα δὲ οὐκ ἀπεκρίναντο, ἀλλὰ περὶστρέφοντα πυκνῶς καθ' ἑαυτὰ. Καὶ ἰδὼν, ὅτι οὐκ ἀποκρίνανται, ἔχωρισε δέκα, μείζονα τῇ ἡλικίᾳ, καὶ φησὶν· Ἴδου ὑμεῖς, ὡς φράνιμαι, πεισθητέ μοι, καὶ θύσατε τοῖς θεοῖς, καὶ ἐισαθε σὺν ἡμῖν ἐν τῷ παλατίῳ, πολλῶν ἀγαθῶν ἀπολαύοντες.

Τότε Ἀμμώνιος καὶ Δουάτος εἶπον τῷ Βασιλεῖ· Ἡμεῖς πιστοὶ ὄντες, δαίμονι κωφοῖς καὶ ἀλάτοις θύσαι ἑμὲ ἀνεχόμεθα· καὶ εὐθὺς ἐκίλευσε τυπτεσθαι αὐτὰ. Ἐν δὲ τῷ τυπτεσθαι αὐτὰ ἔλεγον· Ἡμεῖς Χριστιανοὶ ἐσμέν, καὶ οὐ θύομεν. Τότε στραφεὶς ὁ βασιλεὺς πρὸς τὰ ἄλλα νῆπια,

λέγει· Θύσατε καὶ ὑμεῖς, μὴ χεῖρονα τούτων πάθητε. καὶ ἀνεβόησαν καὶ αὐτὰ, λέγοντα· Χριστιανοὶ ἐσμέν καὶ ἡμεῖς, οὐ θύομεν, ἀλλ' ἀνάθημα σοὶ μετὰ τῶν θεῶν σου. Τότε τοφθῆναι καὶ ταῦτα σφοδρῶς προστάξει, καὶ τῇ φυλακῇ ἐμβληθῆναι, καὶ λιμαγχουθῆναι.

Τῇ δὲ ἐξῆς, κρεμασθῆναι προστάσει τὸν Διδάσκαλον, καὶ νεύροις ὡμοῖς καταξαινῖν τὰς σάρκας αὐτοῦ· καθὲν δὲ τῶν παίδων ἡρώτα, εἰ ἀρνούμενοι τὸν Χριστὸν, καὶ τὸν Διδάσκαλον αὐτῶν. Τῶν δὲ μὴ ἀρνούμενων, ἐκίλευσε σὺν τῷ Διδασκάλῳ πάντας τῷ ξίφει τελειωθῆναι. Προκορυόμενος δὲ ὁ Ἅγιος εἰς τὸν προκείμενον τόπον, μετὰ τῶν ὀδοῦκοντα τεσσάρων αὐτοῦ Μαθητῶν, ἔψαλλον· Ἴδου ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ὧ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός. Καὶ φθάσαντες εἰς τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, πρῶτον μὲν, κατὰ τὴν τοῦ βασιλέως προσταξίν, ὁ Ἅγιος Βαβύλας ἐτμήθη τὴν κεφαλὴν, εἰθ' οὕτω τὰ νῆπια. Πιστοὶ δὲ τινες εὐσεβεῖς νυκτός, ἐλθόντες καὶ τὰ λείψανα ἐν ἀκατίῳ ἐμβάλοντες, εἰς τὸ Βυζάντιον διακομιζέουσι· καὶ ἐν τῷ βορείῳ μέρει ἐξω χειλέων ἐν τρισὶ λάρναξι καταθέντες, ἐνθα ἐστὶ μονή, χώρα ἐπονομαζομένη, δέξαν καὶ εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ ἀνέπεμφαν.

Ὁ Ἅγιος Προφῆτης Μωϋσῆς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Οὐκ ἐκ πέτρας νῦν, οὐδ' ὀπισθίων μέρει,
Μωσῆ θρωρεῖς, ἀλλ' ὄλον Θεὸν βλέπεις.

Ὁς γεννᾶται μὲν ἐν Αἴγυπτῳ· ἀνελάβετο δὲ αὐτὸν ἐκ τοῦ ὕδατος ἢ τοῦ βασιλέως θυγάτηρ, καὶ υἱὸν πεποίηκε, καὶ πάση σοφίᾳ Αἴγυπτίων ἐξεπαίδευσεν. Αὐτὸς δὲ τῇ ἡλικίᾳ προβάς, γενόμενος ἐτῶν τεσσαράκοντα, ἀνείλην ἄνδρα Αἴγυπτιον, Ἑβραῖον τινα τιμωρούμενον· διὸ καὶ φόνησθε, ἀπέδρα εἰς γῆν Μαδιάμ. Κακῆ γυναικὶ γήμας, Σιπώραν τὴν τοῦ Ἰσφάρ θυγατέρα, ἐποιμαίνει τὰ πρόβατα τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ· ὅτι ὤφθη αὐτῷ ὁ Θεὸς ἐν τῇ φλογὶ τῆς βάτου. Κακῆ πληρώσας ἰτὴ τεσσαράκοντα, προστάξει Θεοῦ κατέλθεν εἰς Αἴγυπτον πρὸς Φαραῶ, ὅπως ἀποστείλῃ τοῖς Ἑβραίοις θύσαι τῷ Θεῷ. Μὴ τιθεμένου δὲ ἐκείνου, αὐτίκα μαστιγίζει τὴν Αἴγυπτον διὰ τῆς δεκαπλήγης. Ὅθεν Θεοῦ ῥοπή, παραλαβὼν τὸν λαὸν ἐν ἀργυρίῳ καὶ χρυσίῳ, καὶ διὰ τῆς θαλάσσης διαγαγὼν, καὶ διὰ σπηραίων παιδεύσας, νόμῳ ἐπέειχε. Καὶ ἐκεῖ διὰ τῆς ἀντιλογίας τὸν Θεὸν παρωξύνει, ἀνελθὼν ἐν τῷ ὄρει Ναβαῦ τελευτᾷ, ἐτῶν ὑπάρχων ἑκατὸν εἰκοσι. Πραελαθε δὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν ἰτὴ χίλια τετρακόσια ὀδοῦκοντα πέντε. Κατ' ἄλλους δὲ χρονολόγου, ἐτελεύτησε τῷ 1569 ἔτει πρὸ Χριστοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ἐρμιόνης, μίας τῶν θυγατέρων Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου.

Στίχ. Χωρεῖς πρὸς αὐτοὺς οὐρανούς Ἐρμιόνη,
Ἐρμαῖον εὐρηκῖα τὴν σωτηρίαν.

Φίλιππος ὁ ἀγιώτατος Ἀπόστολος, ὁ τὸν εὐνοῦχον τῆς Κανδάκης βαπτίσας, ἔαχε τέσσαρας θυγατέρας, αἷς ὁ Εὐαγγελιστῆς Λουκάς καὶ προφήτιδας καὶ παρθένους μαρτυρεῖ· ἐξ ὧν Ἐρμιόνη καὶ Εὐτυχὴς ἦλθον εἰς Ἀσίαν, ἐπιζητοῦσαι τὸν Θεολόγον. Μὴ εὐρῶσαι δὲ αὐτῶν, διὰ τὸ μετατεθῆναι ὡς ὁ Ἑσὼχ καὶ ὁ Ἡλίας, εὗρον Πετρωῖνον μαθητὴν Παύλου τοῦ Ἀποστόλου· καὶ διδαχθεῖσαι παρ' αὐτοῦ, ἐμμοῦντο τοὺς τρόπους αὐτοῦ· ἡ δὲ Ἐρμιόνη μετῆρχετο τὴν ἰατρικὴν τέχνην· διὰ τοῦτο αὐν καὶ προσήργατο αὐτῇ πλῆθος πολὺ, καὶ πάντας τῇ ἐπικλήσει παρ' Χριστοῦ ἐθεράπευε.

Τῷ δὲ βασιλέως Τραϊανῷ διερχομένου κατὰ Περωῶν, διεβλήθη ἡ Ἅγία ὡς Χριστιανή· καὶ παραστήσας αὐτήν, ἐπειράτο κολακείαις ἀπατήσαι αὐτήν, καὶ ἀποστῆσαι τῷ

Χριστοῦ. Ὡς δ' οὐκ ἐπίθετο, προσέταξεν αὐτὴν κατὰ τοῦ
 προσώπου ραπίζεσθαι ἐπὶ ὥρας ἰκανάς· ἀλλ' ἢ Ἐρμιόνην,
 τὸν Κύριον καθήμενον ἐν τῷ δικαστηρίῳ βλέπουσα, ἐν
 σχηματὶ τοῦ Πετρωνίου, προσομιλοῦντα, καὶ ἐνδυναμοῦντα
 αὐτήν, ἀντ' οὐδενός ἠγάγετο τὰς μάστιγας. Ἰδὼν δὲ ὁ βα-
 σιλεὺς τὸ σταθερὸν τοῦ νοῦς αὐτῆς καὶ πάγιον, αἰδέσθεϊς
 ἀπέλυσεν αὐτήν.

Ἐκτοτὲ οὖν ἀνοίξασα ἐν Ἀσίᾳ πανδοχεῖον, ἐψυχαγωγῆσαι
 πάντας καὶ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς· καὶ ἦν ἰδεῖν καθ' ἑ-
 κάστην ἑκάσι δοξαζόμενον τὸν Κύριον παρά παντός ἀν-
 θρώπου μέχρι τῆς ζωῆς Τραϊανοῦ. Ἐκείνου δὲ τὸ ζῆν
 ἐκμνησθέντος, καὶ βασιλευσάντος Ἀδριανοῦ τοῦ γαμβροῦ
 αὐτοῦ, καὶ ἀναμαθόντος τὰ περὶ τῆς Ἁγίας, παρίστησεν
 αὐτήν, διὰ τῶν στρατιωτῶν, καὶ φησὶ· Λέγε μοι γρατῶδιον,
 πόσων ἐγὼ εἶ; καὶ ποίου γένους ὑπάρχεις, καὶ ἐν ποίᾳ
 ἐξουσίᾳ διαγεις; Ἡ δὲ Ἁγία ἀπεκρίνατο. Ὁ Χριστὸς
 μου οἶδε πόσον ἐγὼ εἶμι, καὶ ποίου γένους ὑπάρχω. Ὁ
 βασιλεὺς εἶπεν· Ἄρα ντες τὸ παλλίον ἀπ' αὐτῆς, τύπτετε
 αὐτὴν ἀφειδῶς, λέγοντες· Ἡρὸς ἂ ἐρωτᾷ ὁ βασιλεὺς, με-
 τὰ σεμνότητος λέγε. Τυπτομένης δὲ αὐτῆς σφοδρῶς, ὁ
 ψαλμὸς ἐπὶ στόματος ἦν. Καὶ τῶν δημίῳν ἀτενησάντων,
 προσέταξεν ἑτέροις στρατιώταις, ἐν ταῖς πέλμασι τῶν πο-
 δῶν αὐτῆς περάνας βαλεῖν. Γενομένου δὲ τούτου, καὶ τῆς
 Ἀγίας τῷ Θεῷ εὐχαριστοῦσης, ὁ θυμὸς τοῦ τυράννου πλείον
 ἀνῆψε· καὶ κελεύει λίθνητα ἐκκαῆναι μετὰ πίσεως, μολύ-
 βδου, ἀσφάλτου, καὶ θείου διαπύρου, καὶ ἐν τούτῳ τὴν
 Ἀγίαν βληθῆναι. Ἐκκαυθέντος δὲ τούτου σφοδρῶς, ἡ Ἀ-
 γία εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέψασα, καὶ καταφραγισαμένη,
 εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ· καὶ εὐθὺς ἐοβίσθη τὸ πῦρ, καὶ ὁ μό-
 λυδος ἐξεχυθῆ.

Ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς, λέγει· Ἐκκαύσατε τὸν λίθνητα
 ἕως οὗ τὰ ὀστά αὐτῆς χωνευθῶσιν. Ἀναψάντες οὖν τὸν
 λίθνητα, ἐθιῶρου τὴν Ἀγίαν, ὡς ἐν ὀρώσῳ ἰσταμένην ἐν
 αὐτῷ· καὶ λέγει πρὸς τὸν τυράννον ἡ Ἁγία· Ζῆ Κύριος
 ὁ Θεὸς μου· ὥσπερ σὺ καθιζόμενος οὐκ αἰσθάνη τῆς πυ-
 ρᾶς τοῦ λίθνητος τούτου, οὕτως οὐδὲ ἐγώ. Ὁ δὲ θαμβη-
 θείς ἐπὶ τούτῳ, ἀνέστη τοῦ θρόνου αὐτοῦ, καὶ προσάψας
 τῇ χειρὶ τῷ λίθνητι, εὐθὺς ἀπεβάλετο τὴν δορὰν αὐτῆς
 σὺν τοῖς ὄνυξι. Τότε ἡ Ἁγία εἰπούσα, Μέγας ὁ Θεὸς
 τῶν Χριστιανῶν, ἐξέμνη τὸν βασιλεῖα· ὅς, ἐκκαύσας
 τῆσανον, ὡς τε σπινθηροβολεῖν, ἑκάσι τὴν Ἀγίαν γυμνὴν
 ἐξακόντισεν. Ὁ δὲ σὺν αὐτῇ ὢν Ἄγγελος Κυρίου, δια-
 σκorpίσας τὴν κἀμινον ἑκατέρωθεν τοῦ τηγάνου, πολλοὺς
 τῶν παρευρεθάντων ἐπέστησεν· ἐκείνη δὲ, ὡς ἐπὶ χλόης,
 ἐν τῷ τηγανῷ ὕμνει δοξαζούσα τὸν Θεόν.

Ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς Ἀδριανὸς τὸ παράδοξον θαῦμα,
 γέγονε σὺντρομος, καὶ κελεύει ἐκβληθῆναι αὐτὴν ἔξω τοῦ
 τηγάνου, πτοούμενος μήπως καὶ αὐτὸς ἔργον τοῦ πυρὸς γε-
 νῆται. Ἐκβληθεῖσα δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Βασιλεῦ, ὁ Κύ-
 ριός μου ἐν τῷ τηγανῷ εἰς ὕπνον με μετέβαλε, καὶ εἶδον
 ὅτι προσκύνουν τῷ μεγάλῳ Θεῷ Ἡρακλεῖ. Ὁ δὲ, περι-
 χαρῆς γενόμενος προσέταξεν εἰσελθεῖν αὐτὴν ἐν τῷ ναῷ.
 Τότε τῆς Ἀγίας προσευχαμένης· καθ' ἑαυτὴν τῷ φιλαν-
 θρώπῳ Θεῷ ἡμῶν, εὐθὺς βροντῆ γέγονεν ἐξ οὐρανοῦ·
 καὶ κελύοντα εἰς γῆν τὰ ἐν τῷ ναῷ εἰδῶλα, συντριβή-
 σαν, καὶ γέγονασιν ὡσεὶ χυσοὺς· καὶ ἐξεληθούσα λέγει τῷ
 βασιλεῖ· Εἰσελθε, καὶ δὸς τοῖς σοῖς θεοῖς χεῖρα βοηθείας,
 ἐπειδὴ πεκτώκασι, καὶ ἀναστῆναι οὐ δύνανται. Καὶ εἰσε-
 λθὼν τῷ βασιλεῦς, καὶ ἰδὼν τὴν τῶν εἰδῶλων συντριβὴν,
 προσέταξεν ἔξω τῆς πόλεως ξίφει τὴν τιμίαν αὐτῆς κε-
 φαλήν ἀποτμηθῆναι. Καὶ λαβόντες αὐτὴν ὁ τε Θεόδου-
 λος καὶ Θεότιμος, ἐξῆλθον τῆς πόλεως· καὶ πρὸ τοῦ προσ-
 εῦξασθαι ταύτην, ἐρμήσατο· κατὰ προπίπτειαν διαπραξα-
 σθαί τι, ἀπέξηρανθήσαν τὰς χεῖρας αὐτῶν, Προσπίπτοντες
 δὲ τῇ Ἀγίᾳ, καὶ πιστεύσαντες ὁλοψύχως εἰς τὸν Κύριον

ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅγχις ἰγίνοντο, καὶ ἠτήσαντο
 τὴν Ἀγίαν προαιξασθαι περὶ αὐτῶν, καὶ τὰς ψυχὰς αὐ-
 τῶν παραδοῦναι τῷ Κυρίῳ ἐνώπιον αὐτῆς. Καὶ τούτου
 γενομένου, ἐκοιμήθησαν· καὶ αὐτὴ δὲ ἐκοιμήθη ἐν εἰρή-
 νῃ παρὰ τὸν αὐτὸν τόπον. Ἐλθόντες δὲ πιστοὶ τινες εὐ-
 λαβεῖς, καὶ λαβόντες τὰ τούτων λείψανα, κατίθεντο ἐν τῇ
 πόλει Ἐφίῳ, ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ, εἰς δόξαν Πατρὸς, καὶ
 Υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος.

Οἱ Ἅγιοι Θεότιμος καὶ Θεόδουλος, οἱ ἀπὸ δη-
 μίων πιστεύσαντες, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Θεότιμος τέθνηκε σὺν Θεοδούλῳ,
 Τιμὴν σὺν αὐτῷ δουρικὴν δοῦς Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
 Κεντυρίωνος, Θεοδώρου, Ἀμμανοῦ καὶ Ἰουλιαν-
 οῦ, ὀρμωμένων ἐκ κώμης Κανδαύλης.

Στίχ. Ὁ Κεντυρίων πῦρ πόθου θείου πνέων,
 Ψυχὴν προθύμως εἰς τὸ πῦρ ἀποπνέει.

Τριτοῖς ἀθληταῖς ἡ πυρὰ κλίμαξ ξένη,
 Δι' ἧς ἀνῆλθον οὐρανοῦ πρὸς τὸ πλάτος.

Οἱ τοὶ, διὰ τῶν εἰς Χριστόν ὁμολογίαν, μετὰ πολλὰς
 πρότερον βασάνους, προστάξει Μαξιμιανοῦ, λουτρῷ
 ἐκκαυθέντι ἐμβαλλονται· κἀκείθεν ὑπὸ θείου Ἀγγέλου ρυ-
 σθέντες, τοὺς πόδας πελέκει ἀφαιροῦνται, καὶ πυρὶ ἐνα-
 πορρίφιντες, τελειοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
 Πετρωνίου, Χαριτίνης, Ζαρθάλα (ἢ Ζαρθήλου),
 Θαβουήλ, καὶ Βεβαίας.

Στίχ. Τιμηθέντες ἄμφω Θαβουήλ καὶ Βεβαία,
 Ζωὴν βεβαίαν εὔρον ἀντ' εἰψευσμένης.

Βέθηλον ὁ Ζαρθήλος οὐ σέβων σέβας.
 Ἄνδρῶν βεθήλων χερσὶν βάλλεται λίθοις.

Οἱ οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλείας, ὧν ὁ Θαβουήλ
 τῆς δαιμονικῆς ἀπάτης ἦν ἰσχυρὸς· ἀγρευθεὶς δὲ ὑπὸ
 τινος ἐπισκόπου, προσῆλθε τῇ πίστι. Διὸ ὑπὸ Αὐγάρου
 τοπάρχου, ραβδίζεται, τὰς ὄψεις καίεται, τὰς χεῖρας εἰς
 τοῦπισῶν ὀσμευθεὶς κατὰ τῆς γαστρὸς τύπτεται, τῆς χει-
 ρὸς ἐξαρτηθεὶς, κρεμάται καὶ ξίεται, τῷ πυρὶ ὑποκαίόμε-
 νος· εἶτα ἐν ὄργανῳ τεκτονικῷ βληθεὶς, πρίεται ἀπὸ τῆς
 κεφαλῆς, καὶ τελειοῦται μαχαίρᾳ σὺν Βεβαίᾳ τῇ ἀδελφῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων τρισχιλίων
 ἑξακοσίων εἰκοσιοκτῶ Μαρτύρων.

Οἱ τινες εὐρέθησαν κρυπτόμενοι ἐν ὄρει καὶ σπηλαίαις
 τῆς Νικοδημίας, οὗς ὁ Μαξιμιανὸς, μυρίαίς ὑπο-
 βαλῶν αἰκίαις, θανάτῳ παρέδωκε.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησεν
 ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος.
 Ὠδὴ ζ'. Δροσοβολον μὲν τὴν κἀμινον.

Αἱ οὐράναι Δυναμίς κατοπτεύουσαι παῖ-
 δας καὶ παιδοτρίβην ὁμοῦ, κατὰ τῆς
 πλάτης, νικηφόρους δύναμι τῷ Σταυροῦ, ἐβδῶν
 χορευούσαι Χριστῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ
 δοῦς τὴν νίκην αὐτοῖς.

Η φωσφόρος τοῦ Δεσπότου καταλάμπρυνε, χάρις τοὺς συνελθόντας πιστοὺς, ὁ αἰοδιμός τε Βαβύλας στεφανηφορῶν, προτρέπει συγκαίροντας βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν τυράννων μὲν ἠπόρει ἢ ἐπίνοια, βοήθειν τοῖς μὴ οὖσι θεοῖς, τῇ Τριαδὶ δὲ τῇ Ἁγίᾳ Βαβύλας ὁ κλεινός, προτρέπει Πιστοὺς τοῦ ἐκβοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Λαμπροτάταις ἀστραπαῖς σε καταλάμπρυνον, τὴν ζοφεράν καρδίαν μου, ἢ κηύσασα ἐπὶ γῆς τὸν ἥλιον Χριστὸν, Παρθένε· ἢ ψάλλομεν αἰεὶ· Εὐλογημένη ἢ Θεὸν σαρκὶ κηύσασα.

Τοῦ Προφήτου· Ἐν τῇ καμίνῳ.

Εν δεοπτίαις, τῶν ἀπορρήτων θεῖος γραφεὺς γεγονώς, πᾶσαν τὴν σοφὴν ἰδέαν σὺ τῆς σκηνῆς, διὰ λόγων τεχνησάμενος, τῷ ἀρχιτέκτονι, Βεσελεὴλ παρέθου τὴν πρᾶξιν Μωσῆ.

Ιερατεύειν, θρασυστομήσας πάλαι Κορὲ μετὰ σοῦ, ὡφθη κατελθὼν εἰς ἄδου παγκλήρως ζῶν, τοῦ Θεοῦ σοὶ τὸ αἰδέσιμον, Μωσῆ φυλάττοντος, βασιλείας καὶ ἱερατείας ὁμοῦ.

Συστρατηγῶν σοὶ, τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους πάλαι Μωσῆ, ὡφθη Μιχαὴλ ὁ Ἄρχων τῶν οὐρανῶν, καὶ τῷ σώματός σε θεῖος φερρός· τὸν γὰρ ἀρχέκακον, ἀνθεστηκότα οὗτος κατήσχυνε.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἀαρὼν σε, ἢ θεία ῥάβδος βλαστάνειν ἐδήλωσε, πᾶσι Θεοτόκε λύσιν ἀμαρτιῶν· ἰλασμός βροταῖς γὰρ γεγονός, καὶ ἀπολύτρωσις, τῆς φρικτῆς τῷ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀπειλῆς.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἐδὴ ἢ· Θεὸν Πατέρα δημιουργόν.

Η μνήμη σήμερον ἀδελφοί, τοῦ Ἱερέως καὶ Μάρτυρος Βαβύλα, τοὺς ἐν φλογὶ Νεανίας ἄδειν προτρέπεται· Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὶ νέοι σήμερον φοιτηταί, τοῦ Ἱερέως καὶ Μάρτυρος Βαβύλα, σὺ τῷ πρεσβύτῃ στεφθέντες ἄδειν προτρέπονται· Εὐλογεῖτε, τὸν Κύριον τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸ χρίσμα τὸ ἱερατικόν, τοῦ Ἱερέως καὶ Μάρτυρος Βαβύλα, ἐν τῇ τοῦ αἵματος χύσει πλέον δοξάζεται· διὰ τοῦτο τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκύησας ἐν σαρκὶ, τὸν κατέχοντα χειρὶ τὰ πάντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις Παρθένης τοῦτον ἐβάστασας· ὃν ὑμνοῦσιν ὡς Κύρια καὶ τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Τοῦ Προφήτου· Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Θεράπων εἰκότως τοῦ Θεοῦ, ὡς πρᾶος ἠκούσας καὶ ἔργοις γέγονας· διὸ ἐγνώσθη σοὶ Κύριος, ὑπὲρ πάντας τοὺς Προφήτας Μωσῆ, καὶ ἐνοικήσας σοὶ πιστῶς, ψάλλειν ἐδίδαξεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ως μύστης Θεοῦ καὶ λειτουργός, καὶ βασιλεὺς Ἰσραὴλ, Μωσῆ Θεόπτα δειχθεὶς, Χριστὸν ἐκήρυξας ἔρχεσθαι, ἐν σαρκὶ προδιαγράψας αὐτοῦ, τὴν πρὸς ἀνθρώπους φεθεράν καὶ θεῖαν ἔλευσιν, οὗ καὶ τύπος ἐμψυχος ὡφθη σαφῶς, καὶ Προφήτης πιστός.

Λόγου προφητείας τὸν λαόν, καὶ νόμου διαταγαῖς, καθοδηγήσας πιστῶς, σημείων τέρασιν ἴθυνας, καὶ θαυμαίων ἐπίδειξεν· ὑπὸ Θεοῦ δὲ προσκληθεὶς, ἐν γῇ Θεόπτα Μωαῖβ, προστεθῆς, πρὸς τοὺς πατέρας τοὺς σοὺς μετὰ δόξης πολλῆς.

Ορεὶ ἐπιθᾶς ὡς οὐρανῷ, Θεοῦ προσταξάντος κατεῖδες πνεύματι, τὴν τῶν πράξεων γῆν Πάισοφε· αἰσθητῶς δὲ κατενόησας, ἐπαγγελίας τὴν τρυφὴν· καὶ μεταστάντος ἐκ γῆς, ἀπεκρύβη, οἰκονομία Θεοῦ καὶ τὸ σκῆνός σου.

Θεοτοκίον.

Οὐδεὶς προακήκοε πρὸ σοῦ, Θεόπτης ἔνδοξε, Μωσῆ θεράπον Χριστοῦ· διότι ἅπαντα ἔβλεψας, τῆς Παρθένου τὰ ἰνδάλματα, προδιαγράφοντα αὐτῆς τὴν θεῖαν γέννησιν· ἐν φλογὶ γὰρ βᾶτου, κατεῖδες μορφήν τὴν ἀόρατον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λαϊκῷ ἔφραξε· πυρός δὲ δύναμιν ἔσθεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, αἰ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγαῖοντες.

» Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἐδὴ Δ΄· Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Χριστὸς ἀνθρώποις ὁδὸν ὑπέδειξε, διὰ Σταυροῦ πρὸς ὕψος οὐρανῶν εὐεπίβατον· διὰ τοῦτο θάνατος ἠττάται βροταῖς· παῖδες γὰρ νεανίαί, τῆτον οὐκ ἐπτήξαν, σὺν τῷ θαυμασίῳ Βαβύλα, ὃς μακαρίσωμεν.

Εὐρῶν τῶν πόνων σου τὴν ἀντάμειψιν, παρὰ Χριστοῦ θαυμαίων, παροχὴν καὶ αἰώνιον, κληρουχίαν Βαβύλα θεσπέσιε, μέλπεις σὺν τοῖς

Ἀγγέλοις Ἁγίος, Ἁγιος, Ἁγιος, Τριάς ἡ παντοῦργός καὶ παντοδύναμος.

Παθῶν ἰάματα ἀρυσώμεθα, τῇ εὐκλεεῖ σκηνῇ τῶν Ἀθλοφόρων προστρέχοντες· ἐν αὐτῇ γὰρ πάρεσιν Ἀγγέλων χοροί, Πνεύματά τε δικαίων, πάντων ἡ Δέσποινα, σὺν τῷ θαυμασίῳ Βαβύλα ἰάσεις νέμοντες.

Θεοτοκίον.

Ωδὴ προσάγω σοι, Κόρη Δέσποινα, ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων με ὁ τάλας δεόμενος, τῆ βορβόρου ῥῦσαι με τῶν ἔργων μου· ἅπαντας δὲ τοὺς πίστει, νῦν εὐφημοῦντάς σε, τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ σου Υἱοῦ δόξης ἀξίωσον.

Τοῦ Προφήτου. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ιέγονας αὐτόπτης Θεόπτα, καὶ μετὰ θάνατον Κυρίου, ἐδί ἀμυδρῶν αἰνιγμάτων, Χριστὸν ἀθήσας, ὡς ἐν τῇ πέτρα τὸ πρὶν, ἀλλ' ἀνδρωπίνωσάματι, φῶς ἀπασφράπιοντα Θεότητος.

Οπλουσίως, ἐνθα Μωϋσῆς ἐκ νεκαδῶν, καὶ ὁ Θεσβίτης ἐκ χώρας ζώντων Χριστὸν, σὺν Ἀποστόλοις ἔβλεπον, μεταμορφόμενον ὡς ὄντως Θεόν.

Σῶσον συμπαθεῖ σου πρεσβεία, καὶ προσευχῶν τῇ παρρησίᾳ, ὡς τὸν Ἰσραὴλ ἐκ κινδύνων, Μωσῆ Θεόπτα καὶ χαλεπῶν καὶ δεινῶν. Χριστιανῶν τὸ πλήρωμα, ἐκ πάσης βλάβης τῶν ὑμνούντων σε.

Θεοτοκίον.

Στάμνον σε χρυσῆν σε καὶ πλάκα, καὶ θείαν τράπεζαν Παρθένε, πρότερον Μωσῆς διαγράψας, τρανῶς ἐδήλου Θεὸν τεχθῆναι ἐκ σου· ὄνπερ ἰδόντες σώματι, πιστῶς τὸν ὕμνον συμπληροῦμέν σοι.

Ὁ Εἰρμός.

• **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
• σε Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστός συναψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ Οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Θύτης ὁμοῦ καὶ θυμα, Βαβύλα ὠφθης τοῦ Θεοῦ, θυῶν αὐτῷ ἀναιμάκτως, καὶ σοῖς ἐν αἵμασι τυθεῖς, σὺν τοῖς τελείοις νηπίοις· μεθ' ὧν σε ἀνευφημοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Τοὺς μὴ τὴν σὴν εἰκόνα, Παρθένε ἀσπαζόμενους, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, ἐκ πίστεως εἰλικρινοῦς, καταλαβε ὡς ἀθέους, καὶ τῇ γεέννῃ παράδος.

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως,
καὶ Ἀπολύσις.

Τῆ Ε΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου,
Πατρὸς τοῦ Προδρόμου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Χρίσμα περικείμενος, στολήντε θείαν αἰδίμε, Ζαχαρία ὡς ἄγγελος, Θεῷ ἱεράτευσας, μεσιτεῶν πλάστη, καὶ πλάσματι μάκαρ, καὶ τὰς δηλώσεις ἐναργῶς, τῆ θείᾳ Πνεύματος εἰσδεχόμενος· διὸ σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν ἀγίαν σου σήμερον ἐκτελοῦντες πανήγυριν, τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν.

Παἰδίον ἐώρακας, ἀποτεχθὲν τῆς νεανίδος, Ζαχαρία θεόπνευσε, Πατρὸς τὸν συνάναρχον, καὶ τῷ σῷ προδηλῶς, προλέγεις παιδίῳ· Προφήτης ἔση ἀληθῶς, τούτου τὰς τρίβους ἐτοιμαζόμενος· μεθ' οὗ σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν σεπτὴν σου πανήγυριν, ἱερώς ἐορτάζομεν, θεοφόρε πανόλβιε.

Ναὸς ζῶν καὶ ἔμψυχος, τῆ θείου Πνεύματος πέφυκας· καὶ ναεῖ μέσον ἐνδοξε, Θεῷ συγγινόμενος, καθαρᾷ καρδίᾳ, ἀδίκως ἐσφάγης, μαρτυρικῶς ἀποπληρῶν, τὸν θείον δρόμον σου Ἀξιάγαστε· διὸ πρὸς τὸν οὐράνιον, ναὸν ἀνήλθες ἐν αἵματι, τῷ ἰδίῳ αἰτούμενος, ἰλασμόν τοῖς τιμῶσί σε.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Γερωσύνης νομικῆς, ἐνδεδυμένος ὄντως στολὴν, κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρῶν ἐλειτούργησας· καὶ παρεστῶς ἐν τῷ ναῷ, ἀγγελικὴν μορφήν ἐμφανῶς ἐθεάσω παμμακάριστε· διὸ σε τὴν μετάστασιν ἅπαντες, μελπόντες χρεωστικῶς Ζαχαρία, ἄσματος εὐφημοῦμεν, σὲ τὸν μετὰ τὸ γῆρας ἐκβλαστήσαντα, Ἰωάννην τὸν ἐνδοξον. Πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τὸν ἐλεήμονα Θεόν, σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, σὺ τῆς σὲ τεκούσης πρεσβείαις, περιφρούρησον τὴν ποιμήνην σε, ἣν περ αἵματι σου τιμίῳ, ὡς οἰκτίρμων ἐξηγόρασας, καὶ ἐπηρείας ἐχθρῶν, ἀπήμαντον συντήρησον, ὅπως ὑμνῶντες δοξολογῶμεν, σὲ τὴν θείανσυγκατάβασιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Κύριε, ὅτε σε ὁ ἥλιος εἶδεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου κρεμάμενον, Ἦλιε τῆς δικαιοσύνης, τὰς ἀ-

κτίνας ἐναπέκρυψε· καὶ τῆς σελήνης τὸ φῶς εἰς σκότος μετεβάλλετο· ἡ δὲ πανάίμωνός σου Μητήρ τὰ σπλάγγνα διετέτρωτο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ παρεστῶς τῷ Θεῷ, ἐν ὑψίστοις Ἀρχάγγελος, λειτουργῶ θεόφρονι, Ζαχαρία τὴν σύλληψιν, τὴν τοῦ Προδρόμου εὐαγγελίζεται, παρ' ἡλικίαν ἐκ τῆς στερρώσεως. Ὡ τῆς ἀφράστου σου, προμηθείας Δέσποτα! δι' ἧς Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγγνος.

Στίχ. Εὐλόγητός Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τῆς Παλαιᾶς τὴν σιγὴν, καὶ τῆς Νέας τὴν ἐκφανσιν, Ζαχαρίου κώφευσις, προφητεύει σαφέστατα· τὴν γὰρ τοῦ νόμου σιγήσας πλήρωσιν, τὸ φῶς ὑπέδειξε τὸ τῆς χάριτος. Ὡ τῆς προνοίας σου, τῆς σοφῆς Φιλάνθρωπε! δι' ἧς ἡμᾶς, πάντα περιφρούρησον, ὡς παντοδύναμος.

Στίχ. Καὶ σὺ παιδίον Προφήτης Ὑψίστου.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν Ἱερεῦσι πιστός, καὶ ἐν Μάρτυσιν ἄριστος, καὶ Προφήτης ἐνδοξος, προμηνύων τὰ μέλλοντα, ὁ Ζαχαρίας Δέσποτα δείκνυται, τριπλῶ στεφάνῳ κατακοσμημένος. Ὡ τῶν πλησίων σου, δωρεῶν φιλάνθρωπε! δι' ὧν Χριστέ, πάντα καταξίωσον, τῆς βασιλείας σου.

Δόξα, Ἦχος β΄. Ἀνατολίου.

Ω ὁ καθαρὸς ἱερεὺς εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἰσέδυσ· καὶ τὴν σολὴν τὴν ἱεράν ἐνδυσάμενος, ἀμέμπτως τῷ Θεῷ ἐλειτούργησας, ὡς Ἀρῶν νομοθετῶν, καὶ ὡς Μωσῆς ποδηγῶν τὰς φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν τῇ τῶν κωδῶνων ἀκραίφονε συμβολῇ· διὸ καὶ πεφόνευσαι· ἀλλὰ τὸ αἷμά σου τὸ δίκαιον, ἡμῖν σωτήριον ἴαμα γέγονε, καὶ ὡς μῦρον εὐώδες, τὰς ἀκοὰς ἀνοίγει πρὸς πορισμὸν τῆς αἰωνίᾳ ζωῆς. Ζαχαρία τρισόλβιε, τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου ὁ γενέτης, καὶ τῆς Ἐλισάβετ ὁ σύνευνος, ἐκτενῶς πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ο ἄντως, ὑπερῆραν ἀληθῶς, τῶν ἀνομιῶν μου τὰ πλήθη, τὴν κεφαλὴν μου ἀγνή, καὶ αἱ ἀνομίαι μὲ ὑπερεπλήθυναν, καὶ φορτία δυσβάστακτα, καὶ ἄμετρα Κόρη, κέκτημαι ὁ δειλαιός, καὶ ἀδιόρθωτος. Σὺ ἕν τῇ θερμῇ σε πρεσβείᾳ, πρόφθασον καὶ σῶσόν με μόνη, τῶν ἀμαρτανόντων ἢ διόρθωσις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους, ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τῆ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει ἄχραντε, ἔστενες δακρύνουσα καὶ ὀλολύζουσα· Οἴμοι! τέκνον γλυκύτατον· ἀδίκως πῶς πάσχεις, θέλων πάντας ῥύσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς; ὅθεν Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἴλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Περωσύνης στολισμὸν, περιβαλλόμενος σοφέ, κατὰ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὀλοκαυτώματα δεκτὰ, ἱεροπρεπῶς προσενήνοχας Ζαχαρία· καὶ γέγονας φωστῆρ, καὶ θεατῆς μυστικῶν, τὰ σύμβολα ἐν σοί, τὰ τῆς χάριτος, φέρων ἐδήλως πάνσοφε· καὶ ξίφει ἀναιρεθεῖς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, Χριστοῦ Προφήτα, σὺν τῷ Προδρόμῳ, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὸν Προδρόμοιο τοκῆα κροτῶ σοφὸν Ἀρχιερεῖα. Θεοφάνους.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Τὴν μνήμην Προφήτα σου εὐφημῶν, τῆ Πνεύματος χάριν, ἱκετεύω μοι συνεργεῖν, τῇ σῆ μεσιτεία ἀνακράζων· Τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Ο βίος σε ἀμεμπτος εὐρεθεῖς, τῆς ἱερωσύνης, ἐκοσμήθη καταστολῇ, καὶ τῆς προφητείας φωτοφόροις, μαρμαρυγαῖς Θεορρήμον μακάριε.

Νημίμῳ ταινίᾳ τὴν κεφαλὴν, κατηγλαῖσμένος, Ζαχαρία ἀναδειχθεῖς, ὡς ἱεροφάντωρ ἀνεθόας· Τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Θεοτοκίον.

Ποδῆρη χιτῶνα ὡς Ἀαρῶν, περιβεβλημένος, τὴν ἐκ ρίζης τοῦ Ἰεσσαὶ βλαστήσασαν Κόρην ὑπεδέξω, τὸν Λυτρωτὴν ἐν κοιλίᾳ βαστάζουσαν.

Ὠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ο ἄτε τὸ θυμίαμα, τὸ τῆς συνθέσεως ἔφερες, Ἀρχιερεῦ, τότε τοῦ Προδρόμου, ἐκομίσω τὴν γέννησιν.

Μύρον ἀγιασματος, ἱερατεύειν σε ἔχρισεν, ὡς Ἀαρῶν· ὅθεν ὀπτασίας, τοῦ Ἀγγέλου ἠξίωσαι.

Ο ἄρθρον προμηνύοντα, τῇ οἰκουμένῃ σε ἥλιον τὸν νοητὸν, Σῶτερ Ζαχαρίας, Ἰωάννην ἐκτέτοκεν.

Θεοτοκίον.

Γθύνον τὸν βίον μου, Θεογεννήτρια πάναγνε,
καὶ τὴν ζῶν, ἡ τοῦ Ζαχαρίου, τὴν οἰκίαν
φαιδρύνασα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὺ εἶ τὸ σπέρμα, τῶν προστρέχόντων σοι
» **Κ**ύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων·
» καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσαχθὲν μουσικῶς.

Γερουργήσας τῷ Θεῷ κατὰ τὸν νόμον, καὶ προ-
φητεύσας τὸν Χριστὸν ἐκ τῆς Παρθένου, Ζα-
χαρία σαρκώμενον ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἐφάνης
τῇ οἰκουμένη στυλὸς φωτός, καὶ ἔφης δικαιοσύ-
νης ἀνατολήν, ἐξ ὕψους κόσμον ἐκλάμπουσαν,
καὶ εἰς εἰρήνης ὁδόν, εὐθύνουσαν τοὺς πόδας
ἡμῶν, τὸν σῶζοντα τὸν ἄνθρωπον.

Δόξα, ὁμοίον.

Τοῦ Βαραχίη τὸν υἱὸν νῦν μακαρίσωμεν, ὅτι
τὸν νόμον ψαλμικῶς προεμελέτησε, Ζαχα-
ρίας ὁ δίκαιος νυκτός τε καὶ ἡμέρας, λατρεύων
τῷ ἐν ὑψίστοις πάντων Θεῷ, ὡς ἔφη ὁ ἐν Προ-
φήταις μέγας Δαυὶδ· ὅς καὶ τέλος δι' αἵματος,
σφαγεῖς ἐτύθη ὡς ἀμνός, δεκτός εἰς ὀλοκάρπω-
σιν, τοῦ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοχαρίτῳτε Ἀγνὴ εὐλογημένη, τὸν διάσπλάγ-
χνα οἰκτιρῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς
ἄνω Δυναμίεσι, καὶ σὺν τοῖς Προφήταις, καὶ ἁ-
πασὶ τοῖς Ἁγίοις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει ἀκατα-
πάνστως δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους διόρθω-
σιν, καὶ ἰλασμόν ἁμαρτιῶν, καὶ βίου ἐπανόρ-
θωσιν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τῷ τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ Σταυρῷ Παρθέ-
νε, περιφρουρούμενοι αἰεὶ τὰς τῶν δαιμόνων,
προσβολὰς ἐκτρέπομεθα, καὶ τὰς μεθοδεῖας,
κυρίως σε Θεοτόκον καὶ ἀληθῶς, ὑμνῶντες, καὶ
πόθῳ πᾶσαι αἰ γενεαί, μακαρίζοντες ἄχραντε,
ὡς προεφήτευσας· διὸ, πταισμάτων ἡμῖν ἄφε-
σιν, ταῖς πρεσβείαις σου δώρησαι.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ο Προφήτης σου Δέσποτα, τύποις νομικοῖς,
πιστῶς ἐλειτούργει σοι, καὶ τῆς χάριτος
ἠξίωται, κατιδεῖν ἐν γνώσει τὴν ἀλήθειαν.

Τῷ φωτὶ φῶς προσελαβες, τῷ ἀμαυροτέρῳ
σὺ τῷ τρανότερον· Παμμακάριστε τῷ νό-
μῳ γὰρ, καὶ ἡ χάρις ὄντως προσετέθη σοι.

Ο Θεῷ παριστάμενος, Δεῖός Γαβριὴλ εὐαγ-
γελιζόμενος, ἀνεφάνη σοι Μακάριε, τὴν φω-
γὴν τοῦ λόγου καὶ τὸν Πρόδρομον.

Θεοτοκίον.

Καθαρόν ἐνδιαίτημα, ὁ Δημιουργὸς Παρθένε
τῆς κτίσεως, εὐρηκῶς σε κατεσκήνωσεν, ὁ
τῆς Ἐλισάβετ λύσας στείρωσιν.

Ὡδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες.

Η κίδαρις ἐτέθη τῇ κάρᾳ σε, ὦ Προφήτα, ἐν
σφραγίδι ἔχουσα, τύπον τῆς χάριτος ἐνδοξε.

Α γάλλεται ἡ κτίσις τῷ τόκῳ σου, Ἀρχιερεῦ·
σὺ γὰρ ἀνεβλάστησας, τῆς μετανοίας τὸν
κῆρυκα.

Κοσμίως σου τὸν βίον διήνυσας· τὰς ἐντο-
λάς, πάσας τοῦ Κυρίου γὰρ, σὺν Ἐλισά-
βετ ἐτέλεσας.

Θεοτοκίον.

Ρυθμίζεται πρὸς ὕμνον ἡ γλῶσσά μου, Θεοῦ-
ρήμον· τὴν γὰρ Ἀπειρόγαμον, κυκλοφοροῦ-
σαν ἐώρακας.

Ὡδὴ ε'. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ο νόμου λατρεύων τῇ σκιά, ὦφθη καὶ τῆς
χάριτος κῆρυξ, Σωτὴρ ἡμῶν· ἠξιώθη γὰρ
ἰδεῖν σου τὴν σάρκωσιν.

Τῷ κρίσεων λογεῖῳ κοσμηθεῖς, Λόγον τὸν
αἰτίδιον, σάρκα φορέσαντα, Ζαχαρία, ἱερεῦ
ὑποδεδεξαι.

Οράθης τοῦ ναοῦ ἔνδον χωρῶν, Θεῷ συγγε-
νόμενος, Μύσα θεόπνευσε, ἱερεὺς καὶ λει-
τουργὸς ἀξιάγαστος.

Θεοτοκίον.

Σωτῆρα Θεομήτορ ἐν γαστρὶ, Παρθένε βασι-
ζουσα, Λόγον τὸν ἀναρχόν, ἐγνωρίσθης Ἐ-
λισάβετ τῇ προφήτιδι.

Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**ιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀνα-
» **Χ**βαλλόμενος φῶς ὡσπερ ἱμάτιον, πο-
» λυέλεε Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ο Προφήτης σήμερον, καὶ ἱερεὺς τῆ Ὑψί-
στου, Ζαχαρίας προῦθηκεν, ὁ τοῦ Προ-
δρόμου γενέτης, τράπεζαν τῆς αὐτοῦ μνήμης
πιστοὺς ἐκτρέφων, πόμα τε δικαιοσύνης τέτοις
κεράσας. Διὸ τοῦτον εὐφημοῦμεν, ὡς Δεῖον μύ-
στην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τοῦ νόμου σιγὴν ὁ Ἱεράρχης δέδεκται,
δι' Ἀγγέλου φωνῆς, τὸν Ἀγγελὸν δεχόμε-
νος, Χριστοῦ παρουσίας Προφήτην καὶ μύστην,
σὺν Ἐλισάβετ στεῖρα καὶ σώφρονι· οὐ γεννη-
θέντος, ἀνεκαγίσθη χάρις καὶ λύτρωσις, καὶ
καταλλαγὴ ἡμῶν παγκόσμιος· κηρύττει γὰρ τὸν
ἀμνόν, καὶ πλάστην, καὶ τῆς φύσεως νεουργόν
τὸν ἐκ τῆς στεῖρας τὸν καρπὸν χορηγοῦντα,
Υἱὸν δὲ φανέντα τῆς Παρθένου, ὡς Δεῖος μύ-
στης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῆ Ε΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη Ζαχαρίου τοῦ Προφήτου, τοῦ Πατρὸς τοῦ Προδρόμου.

Στίχοι.

Θεῖον δι' ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ Ζαχαρίας,
"Ὡσπερ τις ἀμνὸς σφάττεται ναοῦ μέσον.

Πέμπτη Ζαχαρίαν δαπέδω σφάζαν παρα
ναοῦ.

Οὗτος, παρρησία κηρύττων τὴν Θεοτόκου Μητέρα ἐμοῦ καὶ Παρθένον, καὶ τῆς ἀφωρισμένης ταῖς παρθένοις στάσιως μὴ ἐξίναται κελύων· καὶ διὰ τὸ μὴ εὐρίσκεισθαι τὸν υἱὸν Ἰωάννην ἐν τῷ καιρῷ τῆς βριφοκτονίας, ὡς κρυπτόμενον ἐν σπηλαίῳ πέραν τοῦ Ἰορδανοῦ, διὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, προτάξει τοῦ Ἡρώδου ἀναιρεῖται μίσην τοῦ δυσιασθηρίου παρά τῶν Ἰουδαίων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Ἀβδαῖος, ράβδους ἀκανθώδεσι τυφθεῖς, τελειοῦται.

Στίχ. Ῥάβδων ἀκάνθας Μάρτυς Ἀβδαῖος φέρει
Στεφθέντα τιμῶν ταῖς ἀκάνθαις Δεσπότην.

Οὗτος ὁ ἀγιώτατος Ἀβδαῖος, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμάγου Περσῶν κρατηθεῖς, καὶ ἀναγκασθεῖς θῦσαι τῷ ἡλίῳ καὶ τῷ πυρὶ, καὶ μὴ πεισθεῖς, τύπτεται καθ' ὅλου τοῦ σώματος μετὰ ράβδων· καὶ ἐπὶ πολὺ μαστιγωθείς, βασταζόμενος ὑπὸ τῶν δημίων, ἐτέθη ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ ὡσεὶ νεκρός, καὶ μετὰ μικρὸν παρίδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μεδίμου, Οὐρβανῶ Θεοδώρου, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ὀγδοήκοντα Ἱερέων καὶ Λευιτῶν, ἧτοι Διακόνων.

Στίχ. Ὑδωρ διελθὼν, ψαλμικῶς καὶ πῦρ ἅμα,
Λέγει Μεδίμος, εἰς ἀναψυχὴν φθάνω.

Σὺν Οὐρβανῶ δέ, καὶ Θεόδωρος μέγας,
Ἄθλον τὸν αὐτὸν ἐκτελεῖ τῷ Μεδίμῳ.

Ὀκταῖς δεκαπλῆ τῶν καθιερωμένων.

Πρὸς πῦρ, ὕδωρ τε, καρτερώς ἐκαρτέρει.

Οἱ τινες, ὑπὸ τοῦ κακόφρονος Οὐάλεντος τῆς Ἐκκλησίας ξωσθέντες, καὶ μυρία θεία ὑπομείναντες, τελευταῖον πλοῖον ἐμβληθέντες, καὶ κατὰ τὸ Ἀστακηνὸν τόπον τοῦ κόλπου γενόμενοι, πυρποληθέντος τοῦ πλοίου ὑπὸ τοῦ Ἐπαρχοῦ, ἐτελειώθησαν ἐν αὐτῷ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Πέτρου τοῦ ἐν τῷ Ἀθήρᾳ.

Ταῖς αὐτῶν Ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὅτε φωνὴ ἦ τοῦ βοῶντος, προεληλύθεν ἐκ σείρας Ζαχαρία, τῆς σῆς γλώσσης δεσμοί, διέλυσε κραυγάζειν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φίλος ἐτέχθη τοῦ νυμφίου, ἐκ σειρώσεως τὸν τάκον τῆς Παρθένου, προμηνύων σαφῶς, ὁ

Προδρόμος τοῖς πίστει, Εὐλογητὸς εἶ κράζουσιν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλως ἐγένου Ζαχαρία, θεῖον ὄργανον τοῦ Πνεύματος τρισμάκαρ, καὶ Προφήτην τὸ σὸν, προέλεγες παιδίον, Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ἐκδοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Νόμου τὸ πλήρωμά σε Κόρη, τὸ κεφάλαιον τῆς ὅλης προφητείας, Ζαχαρίας ὄρων ἐγκώρισε κραυγάζων· Εὐλογημένος πάνταγενε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὡδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα.

Ἀληθείας ἐδείχθης ὑποφότης· τοῦ Χριστοῦ γὰρ ταῖς τρίβους Ἰωάννης, προπορευθεῖς ἠτοίμασεν ὁ Προδρόμος, μάκαρ Ἱεράρχα, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥητορεύων εὐλόγεις τὸν Δεσπότην, σωτηρίαν ἡμῖν τὸν δεδωκότα, τὸν ἐκ Δαυὶδ σαρκὶ ἐξανατείλαντα, Κύριον τῆς δόξης, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαρισμάτων μεγάλων ἠξιώθης, Θεοφάντορ τὸν Προδρόμον γεννήσας, τῶν Προφητῶν ἀπάντων ὑπερκείμενον· Κύριον ὑμνοῦντα, καὶ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἱεράρχης ὁμοῦ καὶ Θεοκλήρῳ, Ζαχαρίας Μητέρα καὶ Παρθένον, τὸν Κύριον βαστάζουσαν τῆς κτίσεως, χαίρων προσεκύνει· ἦν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξάσαντα, καὶ ἐν βάτῳ πυρὶ τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωϋσῆ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἐπλήσθης ἐπιπνοίας, τῆς τοῦ Παρακλήτου, καὶ εὐλογεῖν ἐπεχείρεις τὸν Κύριον, Ἱερομύστα θεόφρον θεομακάριστε.

Ῥημάτων ταῖς ἐκβάσεις, τῶν τῷ Ἀρχαγγέλῳ, ἑώρακὼς Θεορρήμον πανεύφημε, πρὸς εὐλογίαν τὴν γλώτταν εὐθύς ἐκίνησας.

Ἡλέσεν ὁ Πλάστης, τὸς ἀπολλυμένους, καὶ Ἀβραὰμ διαθήκης ἐμνήσθη σαφῶς, ὡς προφητεύων ἐφθέγγω, πλησθεῖς τοῦ Πνεύματος.

Ἀθλήσεως στεφάνοις, καὶ ἱερωσύνης, καὶ φωτισμῷ προφητείας κεκόσμησαι, ὡς Ζαχαρία, καὶ δόξης μετέσχες κρείττονος.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οὖσα δοχεῖον, φῶτισον Παρθένε, τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι, καὶ ἐξωτέρου με σκότους, ῥῦσαι πρεσβείαις σου.

Ὁ Εἰρμός.

Κυρίως Θεοτόκον, σέ ὁμολογοῦμεν, οἱ δια σου σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀμέπτως ἱεράτευσας, Θεῷ τῷ παντοκράτορι, τῇ νομικῇ διατάξει, ὡς Ζαχαρία Προφήτα· διὸ καὶ θυμιῶντί σοι, Ἄγγελος λέγων φαίνεται· Τέξῃ Χριστοῦ τὸν Προδρομον, μεσίτην ὄντα τοῦ Νόμου, καὶ Χαρίτος τῆς ἐνθέου.

Θεοτοκίον.

Παρῆλθον Μητροπαίρθενε, τὰ σκιωδῶς τελέμενα, τῷ πάλαι νόμῳ καὶ τύπῳ· τὸν γὰρ τοῦ νόμου δοτῆρα, Θεὸν ἀσπάρως ἔτεκες, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν· διὸ καὶ μετροπαιόμενον, τῆς ἀμαρτίας τῷ νόμῳ, στήριζον νόμῳ τῷ Δεῖῳ.

Καὶ τὰ λοιπὰ, συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ 5. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ γεγονότος θαύματος ἐν Κολασσαῖς, ἥτοι ἐν Χώναις, παρὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ (*).

Εἰς τὸν ἐσημερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τρισηλίου Θεότητος, παραστάτης φαιδρότατος, Μιχαὴλ δεικνύμενος, ἀρχιστράτηγε, μετὰ τῶν ἄνω Δυναμέων, κραυγάζεις γηθόμενος· Ἄγιος εἶ ὁ Πατήρ, Ἄγιος ὁ συνάναρχος, Λόγος Ἄγιος, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· μία δόξα, βασιλεία, μία φύσις, μία Θεότης καὶ δύναμις.

Καὶ τὸ εἶδός σου πύρινον, καὶ τὸ κάλλος θαυμάσιον, Μιχαὴλ πρωτάγγελε· τῇ αὐτῷ γὰρ, φύσει διέρχη τὰ πέρατα, πληρῶν τὰ προστάγματα, τοῦ τῶν ὄλων Ποιητοῦ, δυνατὸς ἐν ἰσχυῖ σου, γνωριζόμενος, καὶ πηγὴν ἰαμάτων τὸν ναόν σου, ἐργαζόμενος τῇ κλήσει, τῇ σῇ ἀγία τιμώμενον.

Ὅποιῶν τοὺς Ἄγγέλους σου, ὡς περ γέγραπται πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοῦντάς σοι, φλόγα πύρινον, μέσον ταγμάτων πρωτεύοντα, ἀνέδειξας Κύριε, σοῦ τῶν ἀρχαγγελικῶν,

Μιχαὴλ ἀρχιστράτηγον, σοῦ ταῖς νεύσεσι, καθυπεύκοντα Λόγε, καὶ τὸν ὕμνον, τὸν Τρισάγιον ἐν φόβῳ, ἀναφωνοῦντα τῇ δόξῃ σου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Βυζαντίου.

Συγαρήτε ἡμῖν, ἅπασαι αἱ τῶν Ἀγγέλων ταξιαρχαὶ· ὁ πρωτοστάτης γὰρ ὑμῶν καὶ ἡμέτερος προστατής, ὁ μέγας Ἀρχιστράτηγος, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτοῦ τεμένει, παραδόξως ἐποπτανόμενος ἀγιάζει· ὁθεν κατὰ χρέος ἀνυμνοῦντες αὐτὸν, βοήσωμεν· Σκέπασον ἡμᾶς, ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου, μέγιστε Μιχαὴλ Ἀρχάγγελε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Συγαρήτε ἡμῖν, ἅπασαι αἱ τῶν Παρθένων χοροστασίαι· ἡ προστασία γὰρ ἡμῶν καὶ μεσίτρια καὶ σκέπη, καὶ μέγα καταφύγιον, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐν τῇ σεπτῇ αὐτῆς καὶ Δεῖα προμηθεῖα, τοὺς θλιβομένους παραμυθεῖται· ὁθεν κατὰ χρέος, ἀνυμνῶντες αὐτήν, βοήσωμεν· Σκέπασον ἡμᾶς, ἐν τῇ Δεῖα προστασίᾳ σου, ἄχραντε Θεοτόκε Δέσποινα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων ὡς προεξάρχοντα, καὶ τῶν ἐν γῇ ἀνθρώπων, ἰσχυρόν σε προστατήν, φύλακα καὶ ρύστην, ὑμνοῦμεν πιστῶς, Μιχαὴλ ἀρχιστράτηγε, καθικετεύοντες πάσης φθοροποιῦ, ἀληθοῦνος ἡμᾶς ρύσασθαι.

Στίχ. Ὁ ποιῶν τοὺς Ἄγγέλους αὐτοῦ.

Ὁ ταξιαρχὴς τῶν ἄνω Δείων Δυναμέων, σήμερον συγκαλεῖται, τῶν βροτῶν τὰς χορείας, μίαν σὺν Ἀγγέλοις φαιδρᾶν ἑορτήν, συγκροτῆσαι συνάξεως, αὐτῶν τῆς Δείας, καὶ ἅμα ὕμνον Θεῷ, ἀναμέλψαι τὸν Τρισάγιον.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Ἰπὸ τὴν σκέπῃ τῶν Δείων ἡμᾶς πτερυγῶν σου, προσπεφευγὸτας πίστει, Μιχαὴλ Δεῖε νόε, φυλάττε καὶ σκέπε ἐν βίῳ παντί· καὶ ἐν ὥρᾳ Ἀρχάγγελε, τῇ τοῦ θανάτου σὺ πάρεσο βοηθός, ἡμῖν πᾶσιν εὐμενέστατος.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Ἰωάννου Μοναχῆ.

Ὁ ταξιαρχὴς καὶ πρόμαχος, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἀρχηγός Ἀρχιστράτηγε, πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, νόσον καὶ δεινῶν ἀμαρτημάτων ἐλευθέρωσον τοὺς εἰλικρινῶς ἀνυμνοῦντας, καὶ αἰτουμένους σε ἐνδοξε, ἐναργῶς ὡς αἴλος τὸν αἴλλον καθορῶν, καὶ τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς τοῦ Δεσπότητος δόξης καταλαμπόμενος· αὐτὸς γὰρ φιλανθρώπως σάρκα δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου προσεῖληψε, σῶσαι βουληθεὶς τὸ ἀνθρώπινον.

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει καὶ ἑτέραν Ἀκολουθίαν κατὰ τὴν σήμερον, τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐδοκίου, ψαλλομένην ἕμῳ ἐν τῇ Ἀποδείξει.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγε, δυσωποῦμέν σε ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς σαῖς δεήσεσι τειχίσῃς ἡμᾶς, σκέπη τῶν πτερυγῶν τῆς αὐλοῦ σε δόξης, φερῶν ἡμᾶς προσπίπτοντας, ἐκτενῶς καὶ βοῶντας· Ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ὡς ταξίαρχος τῶν ἄνω Δυναμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οἱ τῷ ναῷ σε τῷ σεπτῷ παρεδρεύοντες, καὶ ἐν αὐτῷ σε εὐσεβῶς μεγαλύνοντες, ὡς τῶν αὐλῶν τάξεων πρωτεύοντα, πίστει δυσωποῦμέν σε, Ἀρχιστράτηγε θεῖε· Πάσης ἐξελοῦ ἡμᾶς, τῆς ἐχθρῶν τυραννίδος, καὶ τῆς μελλήσης ῥῦσαι ἀπειλῆς, καὶ τῆς γεέννης ταῖς σαῖς παρακλήσεσι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ Θεότοκε, ταῖς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ ἐκ πάντοίων δεινῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν ἀσωμάτων λειτουργῶν Ἀρχιστράτηγε, ὁ κατ' ἐνώπιον Θεοῦ παριστάμενος, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν λάμπσει λαμπόμενος, φαῖδρονον ἀγίασον, τοὺς πιστῶς σε ὑμνοῦντας, πάσης ἀπολύτρωσαι, τοῦ ἐχθροῦ τυραννίδος, καὶ εἰρηναίαν αἴτησαι ζωὴν, τοῖς Βασιλεῦσι καὶ πᾶσι τοῖς πέρασι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἀμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ, καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεντήμεθα.

Οἱ Κανῶνες, τῆς Θεοτόκου καὶ τῆς Ἀρχιστρατήγου, μεθ' οὓς, εἰ βούλει, ψάλλε καὶ Καταβασίας,

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀρχιστρατήγου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸν πρῶτον ὕμνῳ τῶν ἀσωμάτων Νόων. Ἰωσήφ.

Ἦδη α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ταῖς θεαῖς λαμπρότησι, καταστραπτόμενος πάντοτε, τὸν νοῦν μου καταύγασον τοῦ ἀνυμνήσαι σε, Ἀρχιστράτηγε, τῶν ἄνω στρατευμάτων, ἀπάντων κραταίωμα, τῶν προστρεχόντων σοι.

Ονοῦς ὁ προάναρχος, ὑπερκοσμίῃ ταξίαρχον, ἀνέδειξε τάξεως, σὲ παναοίδιμε, Ἀρχιστράτηγε, καὶ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ θεῖον ἀγλαΐσμα, τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ.

Νόων προηγούμενος, τῶν οὐρανίων ἐν πνεύματι, τοῖς κάτω πανάριστε, Μιχαὴλ δέδοσαι, περιτείχισμα, καὶ κράτος καὶ ῥομφαία, ἐχθροὺς κατασφάττουσα, καὶ ἀφανίζουσα.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, ἡ τῶν Ἀγγέλων εὐπρέπεια, ἀνθρώπων βοήθεια, σύ με βοήθησον, θαλαττεύοντι, καὶ ζάλη ἀμαρτίας, αἰεὶ περιπίπτοντι, καὶ κινδυνεύοντι.

Ἔτερος Κανὼν, Ἦχος ὁ αὐτός.

Ποίημα καὶ οὗτος Ἰωσήφ.

Τῷ ὁδηγήσαντι πάλαι.

Τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἀγγέλων, τὸν φωταυγῆ ἡλιον, καταυγάζοντα τὴν γῆν, ταῖς τῶν θαυμάτων λαμπρότησι, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπελαύνοντα, πάντοτε τῶν πειρασμῶν, χαρμονικῶς ὑμνολογήσωμεν.

Ο τοὺς Ἀγγέλους ποιήσας, φλόγα πυρὸς Κύριε, ἀποπληροῦντας ῥυνατῶς, τὸ σὸν πανάγιον θεῖλημα, μέσον αὐτῶν διαλάμποντα, ἔδειξας ὡς περ ἀστέρα, Μιχαὴλ τὸν ἀρχιστρατήγον.

Υμνολογήσωμεν πάντες, τὸν ἀγαθὸν Κύριον, τὸν δωρησάμενον ἡμῖν, τεῖχος ἐχθροῖς ἀπροσμάχητον, καὶ ἀπερίτρεπτον ἔρεισμα πάντοτε, κινδύνων σώζοντα ἡμᾶς, τὸν ἱερόν Μιχαὴλ.

Επιστασίαις σε θεαῖς, ἀποτελεῖς πάντοτε, τὸν θεῖον οἶκόν σου σαφῶς, ἀμαρτωλῶν ἱλαστήριον, ἀδικουμένων προσφύγιον, νόσων τε φυγαδευτήριον πασῶν, Θεοῦ πρωτάγγελε.

Θραῦσον υἱοὺς τοὺς τῆς Ἀγαρ διηνεκῶς ἔνδοξε, ἐγειρομένους καθ' ἡμῶν, καὶ τῆς αὐτῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, καὶ προσδοκίας καὶ θλίψεως, ὅπως σε ὡς ἀγαθὸν ἡμῶν αἰεὶ, προστάτην σέβωμεν.

Θεοτοκίον.

Ακατανόητον θαῦμα, πῶς τοῖς βροτοῖς ἠνωταί, ὁ ἀκατάληπτος Θεός, ἐκ σοῦ σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, ἀποτεχθεὶς Ἀπειρόγαμε, σώζων με τὸν ὑπαχθέντα τῇ φθορᾷ, κλοπῇ τῆ ὀφews.

Ἐδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ρώμη τῇ Δείᾳ, Στρατηγῆ τῶν Ἀγγέλων παν-
εύφημε, περιέρχη πᾶσαν γῆν, δεινῶν ἡμᾶς
ἐξαιρούμενος, τῆς προσκαλουμένους σε, τὸ Δεῖον
ὄνομα.

Ως Δεῖος κήρυξ, ὡς προστάτης πιστῶν ἀ-
καταίσχυντος, πλανωμένων ὁδηγός και
παιδευτὴς ἐχηματίσας, Θεοῦ Ἀρχιστράτηγε,
θεοειδέστατε.

Τοῦ Δεῖου φέγγους, καθαρώτερον ἔσοπτρον
πέφνης, τὰς ἐμφάσεις τοῦ σεπτοῦ, λαμ-
πρῶς δεχόμενος Πνεύματος, Μιχαὴλ πρωταγ-
γελε, ἀξιοθαύμαστε. Θεοτοκίον.

Ο τοὺς αὐλοῦς, συστησάμενος Νῶας βουλή-
ματι, τῇ ἐνύλω σου γαστρὶ, οἰκεῖ βηλήσει
Πανάμωμε, σαρκὶ καθορώμενος, ὁ ἀθεώρητος.

"Ἄλλος. Ὁ στερεῶν βροντῆν.

Παρεστηκῶς τῷ θρόνῳ τῆς Τριάδος, μεθέξει
τε θεόμενος, και φωτιζόμενος ἀστραπαῖς,
ταῖς ἐκεῖθεν πεμπομέναις, τοὺς ὑμνηταῖς σου
φώτισον, Θεοῦ Ἀρχιστράτηγε.

Ο Ἰησοῦς ὡς εἶδέ σε ῥομφαίαν, ἐν τῇ χειρὶ
κατέχοντα, τῇ φοβερᾷ σου καταπλαγείς,
θεωρία ἀνεθόα. Τί νῦν προστάσεις Κύριε,
ποιεῖν τῷ οἰκέτῃ σου;

Τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους ἄρχων παλαι, ὑπὸ Θεῷ
καθέστηκας. Χριστιανῶν δὲ νῦν βοηθός,
Ἀρχιστράτηγε και ῥύστης, τῶν ἀναγκῶν ῥυόμε-
νος, αὐτοὺς και τῶν θλίψεων.

Μεγαλωσύνην δῶμεν τῷ Κυρίῳ τῷ δόντι ἡμῖν
πρόμαχον, και ἐν ταῖς θλίψεσι βοηθόν,
Ἀρχιστράτηγον τὸν μέγαν, δι' ἃ βαρβάρων πάν-
τοτε, ἀθῆν λυτρούμεθα.

Απαγωγῇ βιαία, τοὺς εἰς ἔθνη ἀλλόφυλα
αὐγαίνοντα, και δουλωθέντας ἐλευσίνως,
ἐπανάγαγε ἐν τάχει, ἐκδυσωπῶν τὸν Ὑψιστον,
Θεὸν Ἀρχιστράτηγε. Θεοτοκίον.

Ο Δανιὴλ σε ὄρος γράφει μέγα, ὁ Ἀββακὺμ
δὲ Ἄχραντε, ὄρος κατάσκιον ἀρεταῖς, και
Δαυὶδ τέτυρωμένον, ἐξ οὗ ὁ Θεὸς σεσάρκωται,
τὸν κόσμον λυτρούμενος.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν και Λόγον.

Οὐρανίων ταγματῶν δημαγωγός, λειτουργός
τε τῆς δόξης τῆς θεϊκῆς, ἀξίως γενόμενος,
τῇ προστάξει τοῦ Κτίστου σου, Χριστιανῶν ὑ-
πάρχεις, μεσίτης σωτήριος, τῇ αὐλῷ σου δόξη,
δεινῶν ἐξαιρούμενος ὅθεν κατὰ χρέος, εὐφημοῦ-
μέν σε πάντες, τὴν θεῖαν σε σήμερον, ἀνυμνοῦν-
τες πανήγυριν, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε. Πρέσ-
βευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν

δωρήσασθαι, τοῖς ἐφορτάζουσι πόθῳ, τὰ θεῖα
σου θαύματα.

Δόξα, και νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν και Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλ-
λαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κό-
σμῳ ἐκήυσας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, και
ἐν ἀγκαλαῖς φέρεις, τὸν φέροντα ἅπαντα, τὸν
τροφοδότην πάντων, και Κτίστην τῆς κτίσεως
ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυθθῆναι
πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παριστασθαι,
πρὸ προσώπου τοῦ πλάστου μου. Δέσποινα
Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώ-
ρησαι και γὰρ δύνασαι ὅσα θέλεις πανύμνητε.

Ἐδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Νοῦς ὁ πρῶτος ὑποστήσας, θεῖος Νῶας βου-
λήματι, ἀρχηγὸν ἐν μέσῳ, τούτων Μιχαὴλ
ἀπειργάσατο, ἐν πανολθίῳ μεθέξει φωτιζόμενον,
και νοήσεσι, θεαρχικαῖς ἀστραπτόμενον.

Υμνον ἅγιον σὺν Θρόνοις, και Ἀρχαῖς και
Δυνάμεσι, και ταῖς Ἐξουσίαις, και ταῖς
ἱεραῖς Κυριότησιν, ἀναφωνεῖς τῇ Τριάδι, πανακί-
διμε, Μιχαὴλ διασώζων, ἡμᾶς τῆς ὑμνητῆς σε.

Μεγαλύνωμεν τὸν πάντων, Ποιητὴν τε και
Κύριον, τὸν δι' εὐσπλαγχνίαν, δόντα πε-
ριφυλαγμα μέγιστον, και ἀδιάπτωτον τεῖχος
και χαράκιωμα, Μιχαὴλ ἡμῖν, τὸν φωταυγῆ ἀρ-
χιστράτηγον. Θεοτοκίον.

Ναερῶς τοῦ σου Παρθένε, τοκετοῦ τὸ παρα-
δοξον, ἐμυεῖτο παλαι, ὁ Ἱεροφάντωρ ἐν
πνεύματι, ὄρος κατάσκιον βλέπων, σὲ τρανότα-
τα, ἐξ οὗ Ἁγιος ἦλθε, Θεὸς σωματούμενος.

"Ἄλλος. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Σεναχηρεῖμ ὡς περ παλαι, λαὸν πολὺν κατέ-
στρωσας, θεῖα προστάξει, τοὺς τῆς Ἁγαρ
οὔτω σύντριψον πολεμοῦντας, και κατεπεμβαί-
νοντας, λαῷ τῷ πιστῷ, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε.

Ως φοβερόν σε τὸ εἶδος, ὡς θαυμαστὸν και
τὸ κάλλος, Μιχαὴλ ὄντως, ὡς ὑπέρλαμπρος
ἡ δόξα σου ἦν δεικνύεις, πᾶσι τοῖς ποθοῦσί σε,
τελῶν ἐναργῶς ἀπειρα θαύματα.

Περιπολεύων τὰ ἄνω, ἐπιφοιτᾷς ἐκάστοτε,
φρικτῶς τοῖς κάτω, συμφορῶν πολλῶν, και
θλίψεων, και κινδύνων πάντας ἐξαιρούμενος,
Θεοῦ Λειτουργῆ, τοὺς προσκαλουμένους σε.

Ἰδε ὁ τόπος ὁ θεῖος ἴδε τὸ καταφύγιον τῶν
θλιβομένων ἴδε οἶκος ὁ πανάγιος, ὃν ὁ μέ-
γας ὄντως Ἀρχιστράτηγος, λιμένα πολλῶν, σω-
ζομένων δεικνυσι.

Ἰτύλος πυρός καθωράθης, Ἀρχίππῳ τῷ θεῖ-
φρονι, ὅτε ἀπείροις, δῆμος ἄνομος κατέσπει-

δε, κατακλῦσαι ὕδασι τὸ τέμενος τὸ σὸν, ἀρχηγὲ τῶν ἄνω Δυναμίμων.

Θεοτοκίον.

Ο Γαβριήλ σοι τὸ Χαῖρε, ἐκ τῶν ὑψίστων Πάναγγε κομίζων ἦλθε· σὺν αὐτῷ οὖν ἐκβοῶμεν· Χαῖρε πύλη, μόνος ἦν διώδευσε Χριστὸς ὁ Θεός, σώζων τὸ ἀνθρώπινον.

Ῥδὴ ἐ. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄφονται.

Ο φθης προηγμένος, τῆ παλαί Ἰσραήλ, προσταγαῖς τοῦ ἐξ Ἰακώβ, τοῖς βροτοῖς παχύτητι, ὀφθέντος σώματος, Μιχαήλ αἰσώματε, τῶν Ἀγγέλων ἀρχιστράτηγε.

Τ αῖς αὐλοῖς λάμπησι, θεούμενος αἰεὶ, ἐν μεθέξει θεαρχικῆ, καὶ ἡμῖν τὴν ἔλλαμψιν, τὴν φωτοδοτίδα, χορηγεῖς Πρωτάγγελε, παραδόξως θαυμαζόμενος.

Ο ραιώθη χάριτι, ὁ θεῖος σου ναός· ἐν αὐτῷ γὰρ ἐπιφοιτῶν, ἰαμάτων πέλαγος, τοῦτον ἀνέδειξας, Μιχαήλ πρωτάγγελε, καὶ παθῶν ἀλεξιτήριον.

Θεοτοκίον.

Ν οερῶν Ἀγγέλων σέ, ἀνέδειξε Θεός, ἀνωτέραν καθυποδύς, τὴν σὴν μήτραν Ἀχραντε, τὴν παναμώμητον· ὃν δυσώπει πάντοτε, οἰκτειρῆσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἄλλος. Ἀνάτειλόν μοι Κύριε.

Π ρογονόντες τὰ θαυμασία, ἃ ἔμελλες Πρωτάγγελε, ἐπιτελεῖν ἐν τῷ τεμένει σου, οἱ κήρυκες τοῦ Λόγου, πᾶσι προκατήγγειλαν, ὧν ἡμεῖς τὴν ἔκβασιν, καθορῶμεν ἐναργῆ.

Τ ῆ θεία εἰσηγήσει σου, Ἀρχάγγελε ἀνίστητι τὴν χάριν, εἰσθλέψας τὴν ἴασιν, τῆς παιδὸς ὁ παλαί σου, βλασφημῶν τὰς δωρεάς.

Π ροσέλθετε ἀρύσασθε, χάριν ὁμῶ καὶ ἔλεος· τῶν ἰαμάτων ἢ ἀένναος, πηγή πρόκειται πᾶσιν, ἣν ὁ Ἀρχιστράτηγος, θείας ἐπινεύσειν, ἐφανέρωσεν ἡμῖν.

Τ υφλοῖς τὸ βλέπειν δίδοται, καὶ τοῖς κωφοῖς εὐήκοον, χωλοῖς δὲ πᾶσιν εὐδρομία, ἀλλήλοισ ἐυφώνια, ἐν θείῳ οἴκῳ σου, Μιχαήλ πρωτάγγελε, παροχεῦ τῶν ἀγαθῶν.

Β αρβαίρων θραῦσον φρύαγμα, ζητούντων σε τὸ ποιμνιον, ἐξαφανίσαι Ἀρχιστράτηγε· τοὺς δέγε συλληφθέντας, ὑπ' αὐτῶν ἀνάρρυσαι, αἰχμαλώτους πάντοτε, εὐφημεῖν σε σὺν ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Α γγελικῶν Δυναμίμων, Παρθένε ὑπερέχουσα, τὸν τετοκυῖα τὸν ἀπάντων, Θεὸν καὶ βασιλέα, σὺν αὐτοῖς ἰκέτευε, Παναγία Δέσποινα, διασωζέσθαι ἡμᾶς.

Ῥδὴ 5. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Α γάλλεται, τῶν Πιστῶν ἢ πληθὺς εὐφημοῦσά σε, καὶ δοξάζει, τὸν πανάγιον Λόγον συνάψαντα, τοὺς βροτοὺς Ἀγγέλοις, Μιχαήλ τῆ αὐτοῦ ἀγαθότητι.

Σ τρατόπεδα, Ἰσραήλ διεσώσω φαινόμενος· καὶ τὰς θείας, προσταγαῖς ἐκτελῶν Ἀρχιστράτηγε, τοὺς ἐχθροὺς καθεῖλες, καὶ εἰς τέλος αὐτοὺς ἐξηφάνισας.

Ο ἰδέ σε, Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ προσεκύνησεν, ἐρωτήσας, τὸ σεπτόν σε καὶ ἅγιον ὄνομα, Ἀρχηγὲ Ἀγγέλων, εὐλαβεία καὶ φόβῳ κρατούμενος.

Θεοτοκίον.

Μ ακάριος, ὁ λαὸς ὁ αἰεὶ μακαρίζων σε, μακαρία, ἡ τεκοῦσα Θεὸν τὸν μακάριον, τῆς βροτῆς δι' οἴκτον, ἀπορρήτῳ ἐνώσει θεώσαντα.

Ἄλλος. Ζάλη με λογισμῶν.

Τ ῆς παλαί βεβηθέντας ἀφανίσαι, ποταμίοις ῥεύμασι τὸ ὕδωρ τῆς εὐλογίας, ὃ παρέσχες Ἀρχάγγελε πιστοῖς, ἀπέδειξας ἀπράκτους, ἐπιστάσι φρικώδει σου.

Π αλαί μὲν Μωϋσῆς ἐπληξε πέτραν, καὶ ἐρῶρη ὕδατα· νῦν δὲ σου ῥήξαντος πέτραν, κατεπόθησαν ῥεῖθρα ποταμῶν, εἰσέτι μαρτυροῦντα, τὸ θαῦμα θεῖε Ἀρχάγγελε.

Ο ἰ παλαί τῆς μανίας τῶν εἰδῶλων, ζόφον περιεκείμενοι κακοπιστίας, τῷ θείῳ προσερχόμενοι οἴκῳ σου, τὸ φῶς τῆς γνώσεως, εὐχαῖς σου περιφανῶς ἐκομίζοντο.

Τ ὁ εἶδος καὶ ἡ φύσις σε πυρίνη, πιστοὺς μὲν φωτίζουσα, φλογίζουσα δὲ ἀπίστους, Ἀρχιστράτηγε θείων λειτουργῶ, προστατάτα τῶν ἐν πίστει, εἰλικρινεῖ εὐφημούντων σε.

Τ ῆν θείαν τοῦ Δεσπότη εὐσπλαγγνίαν, ἐν πᾶσι μιμούμενος, ὀρέγεις ταπεινοῖς χεῖρα, καὶ ἰᾶσαι συντρίμματα ψυχῶν, καὶ παύεις τὰς οὐδύνας, τῶν προστρεχόντων σοι Ἄγιε.

Θεοτοκίον.

Τ ὄμον σε προεώρα ὁ Προφήτης, ἐν ᾧ Λόγος ἐγγράπται, δακτύλῳ Πατρὸς Παρθένε· ὃν ἰκέτευε βίβλῳ τῆς ζωῆς, ἡμᾶς καταγραφῆναι, τοὺς εὐσεβῶς σε δοξάζοντας.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Αὐτόμελον.

Α ρχιστράτηγε Θεοῦ, λειτουργέ θείας δόξης τῶν ἀνθρώπων ὀδηγέ, καὶ ἀρχηγέ Ἀσωμάτων, τὸ συμφέρον ἡμῖν αἰτήσαι καὶ τὸ μέγα ἔλεος, ὡς τῶν Ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Ὁ Οἶκος.

Ε φης φιλήθρωπε ἐν Γραφαῖς σου, πλήθη χαίρειν Ἀγγέλων ἐν οὐρανῷ ἐπ' ἀνθρώπων.

ἐν μετανοοῦντι ἀθάνατε· ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐν ἀνομίαις, ἀναμάρτητε μόνη καρδιογνώστα, σέδυσωπεῖν καθ' ἐκάστην τολμῶμεν ὡς εὐσπλαγχνον, οἰκτεῖραι, καὶ καταπέμψαι ἀναξίους κατάνυξιν Δέσποτα, παρέχων ἡμῖν συγχώρησιν· ὑπὲρ πάντων ἡμῶν γὰρ πρεσβεύει σοι ὁ τῶν Ἀσωμάτων ἀρχιστρατήγος.

Συναξάριον.

Τῆ 5'. τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Ἡ ἀνάμνησις τοῦ γενομένου παραδόξου θαύματος ἐν Κολασσαῖς τῆς Φρυγίας παρὰ τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ.

Στίχοι.

Ὁφθης Μιχαὴλ Ἄωε σὺ νῶ νεός,
Χώνη ποταμῶν τὸν κατακλυσμὸν λύων.

Ῥοῦν Μιχαὴλ ποταμῶν χώνευσε, Νόων ἀγός,
ἕκτη.

Φθόνῳ τῆκόμενοι ἐπὶ τοῖς παραδόξως γενομένοις ἐν τῷ νῶ τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ ἄνδρες ἑλληνίζοντες, τὸν παραρρέοντα ἐγγύθεν ποταμὸν ἐβουλεύσαντο κατὰ τοῦ ναοῦ στρέφαι, ὥστε καὶ τὸν λαὸν κατακλῦσαι, καὶ τὸν προσμένοντα ἐν αὐτῷ ἄνδρα τίμιον, τὸν Ἀρχιπέον, ἀπολέσαι. Φανείς δὲ καὶ μόνον ὁ Θεῖος Ἀρχιστρατήγος, καὶ θαρρῆν ἐγκλεισαμένος τῷ Ἀρχιπέῳ, πλήσσει βῆδδῳ τὴν πέτραν, καὶ πάροδον ἐν αὐτῇ ποιήσας τοῦ ποταμοῦ, εἰς ἐκείνου μέχρι καὶ τοῦ νῦν παροδεύων ὁράται χωνευόμενος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Ἄθλησις τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐδόξιου, Ζήνωνος, Ῥωμύλου, καὶ Μακαρίου.

Στίχ. Τμηθήσαν Εὐδόξιος, Ῥωμύλος, Ζήνων,
Καὶ Μακάριος· μακαριστοὶ, τοῦ τέλους!

Οὗτος ὁ ἅγιος Ῥωμύλος ἐπὶ Τραϊανῶν τὴν κεφαλὴν ἀπήρθη, χιλίους ἐπὶ μυρίοις Χριστιανούς χωραῖς τισὶν ἔξοσι παραπεψαμένους, καὶ πικρῷ θανάτῳ ὑποδαλόντος. Ἐπὶ δὲ Διοκλητιανοῦ Εὐδόξιος, τοὺς ἀναζητοῦντας αὐτὸν στρατιώτας ἐναγῆσας, ὁμολογεῖ αὐτὸς εἶναι Εὐδόξιος. Τῶν δὲ φεύγειν συμβουλευσάντων, οὗτος γυναικῶν, τέκνων, οἰκίων, οἴκου, καὶ τῶν λοιπῶν ἐπιλαθόμενος, παρίσταται τῷ Ἡγμόνι Μελιτινῆς. Καὶ πρῶτον μὲν τὴν ζώνην, ἣτις ἦν παράσημον τῆς τοῦ Κόμητος ἀρχῆς εἰς αὐτοῦ ἀφελὼν, τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀρχοντος ἐπερρίπτει· καὶ σὺν αὐτῷ ὁ περιστῶς ὄχλος τοῦ καταλέγου παυτός, τέσσαρες ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν καὶ χίλιοι ὄντες, τὸ αὐτὸ διεπράξαντο. Εἶτα, ταβῆς ἐκ τεσσάρων ὁ Θεῖος Εὐδόξιος, τύπτεται τὰς πλευράς, καὶ ξέεται, καὶ τότε τὸν διὰ ξίφους θάνατον δεχθῆναι κελεύεται. Καὶ ἐπεὶ κατέλαβε τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, τὴν συζυγον μεταστραφεὶς ἐκεῖθεν ἔρα· καὶ ὡν ἐντείλατο αὐτῇ πρότερον ἀναμνήσας, καὶ πέρας ἀγαθὸν πᾶσιν ἐπιθεῖναι ἐπισκίψας, τελευταίαν ἐντολὴν δέδωκεν αὐτῇ μὴ ἐπιδακρῦσαι τῆ αὐτοῦ ἐκδημία, ἀλλ' ἐν τῷ χωρίῳ ἀμνημον τάφον αὐτῷ σχεδιάσαι, καὶ ἐπιχῶσαι ἐν τούτῳ τὸ σῶμα αὐτοῦ, καὶ τιμῆσαι μᾶλλον τὴν ἡμέραν ἐκείνην λαμπροφροῖα, καὶ τῆ ἄλλῃ φαιδρότητι.

Εὐθύς οὖν χεῖρας ὁ Μάρτυς καὶ ὄμματα πρὸς οὐρανὸν ἀνασῶν, τὴν ἱεράν κεφαλὴν ἀποτίμνεται μετὰ τοῦ φιλ-

τάτου αὐτοῦ Ζήνωνος, ὃς, κλαίοντι διὰ τὸν τοῦ Μάρτυρος χωρισμὸν, πρεῖπειν ὁ Μάρτυς μὴ χωρισθῆναι αὐτῷ, ἀλλ' ἐμοῦ τελειωθῆναι· ὃ καὶ γέγονεν, ἀποτμηθέντος ξίφει καὶ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν μετὰ τῶν λοιπῶν σὺν τῷ ἁγίῳ Εὐδόξῳ ἁγίων Μαρτύρων.

Ἐπτά δὲ ἡμερῶν παρελθουσῶν, ἕναρ ἐπιστάς τῆ συζυγῶ ὁ Μάρτυς Εὐδόξιος, ἐπισκίπτει αὐτῇ εἰπεῖν τῷ Μακαρίῳ ἀπιεῖν πρὸς τὸ πραιτώριον· ἐν ᾧ δὴ ἀπελθὼν, καὶ μὴ πεισθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδῶλοις, τὴν μακαρίαν καὶ αὐτὸς ἀποτίμνεται κεφαλὴν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Οἱ Ἅγιοι ἑκατὸν τέσσαρες καὶ χίλιοι στρατιῶται, καὶ ἡ ἁγία Καλοδότη, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Δεκάς δεκαπλῆ καὶ χιλιάς Μαρτύρων,
Καὶ τετράς ἀπλῆ, συντελευτῶσι ξίφει.

Καλοδότη, τμηθεῖσα τὴν κάραν ξίφει,
Καλῶν δοτῆρι σοὶ παρίσταται Λόγε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Οἱ Ἅγιοι Φαῦστος ὁ πρεσβύτερος, Μακάριος, Ἀνδρέας, καὶ ὁ μοναχὸς Βίβος, Κυριακὸς, Διονύσιος, Ἀνδρόνικος· καὶ αἱ ἁγία Ἀνδροπελαγία, καὶ Θέκλα· καὶ Θεόκτιστος ὁ Ναύκληρος, καὶ ἕτερος Κυριακὸς ὁ Δημότης, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τὴν γῆν ὁ Φαῦστος ἐκλιπὼν διὰ ξίφους,
Πρὸς φαῦσιν ἤρθη τῆς ἄνω κατοικίας.

Ξίφει θανόντες Μακάριος, Ἀνδρέας,
Ὁδευσαν ἄμφω τὴν μακαρίαν τρίβον.

Τὸν ἀρετῆς στέφανον ἀρνεῖται Βίβος,
Εἰ μὴ στέφανον καὶ τὸν ἐκ ξίφους, λάβη.

Διονυσίῳ συμφρονήσαντας δῶν,
Διονυσίῳ συγκατέκτεινε ξίφος.

Ὡς ἀνδρική τις ἦν Ἀνδροπελαγία,
Πρὸς τὴν κεφαλῆς ἐκτομὴν, ὡς ἡ Θέκλα.

Θεόκτιστος Ναύκληρος ἐκτμηθεὶς κάραν,
Ψυχῆς ἰθύνει τὸ σκάφος πρὸς τὸν πόλον.

Ὁ Κυριακὸς Δημότης, ἀλλ' ἐκ ξίφους,
Συνδιασώτης τοῦ χοροῦ τῶν Μαρτύρων.

Οὔτοι οἱ Ἅγιοι, ἐν ταῖς ἡμέραις Δεκίου τοῦ βασιλέως, διεβλήθησαν ὡς Χριστιανοὶ Οὐαλερίῳ, τῷ Ἀρχοντὶ Ἀλεξανδρείας. Παραστάντων οὖν τῶν ἁγίων, καταπλαγεὶς Οὐαλερίος τὸ στερόν αὐτῶν καὶ ἀκατάπληκτον, τὴν διὰ ξίφους τιμωρίαν κατ' αὐτῶν ἀπεφάνετο. Καὶ οὕτω τελειωθέντων τὰ τούτων σῶματα ὑπὸ τῶν ἐν Ἀλεξανδρίᾳ φιλοχρίστων ἀνακομισθέντα, ἐναπιεθήσαν τῇ πόλει, εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Συνέδραμε καὶ τὰ ἐγκαίνια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὸ Δεύτερον ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ἁγίας Εἰρήνης.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Α'ποσκοπήσας Δανιὴλ, εἶδε συνεσῶτά σε μάκαρ, καὶ συνετίζοντα αὐτὸν ἐν Οὐβάλ (*) ἦν ἐώρακεν ὄρασιν, Γαβριὴλ ἀστραπόμορφε, Μιχαὴλ τε μετὰ ταῦτα αὐτῷ δηλοῦντα.

Τοὺς τῶν Ἀγγέλων ὀδηγοὺς, τοὺς Θεοειδεῖς καὶ φωσφόρους, τὸν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, τοὺς ἡμῶν ἀγαθοὺς παρακλήτορας, καὶ προστατάτας καὶ φύλακας, εὐφημήσωμεν ἐν πίστει μεγαλοφώνως.

Οραῖος καὶ πανευπρεπὴς καὶ Θεοειδὴς χρηματίσας, δημαγωγὸς τῶν λειτουργῶν, τῶν αὐλων ἐν πνεύματι γέγονας, Μιχαὴλ φωταυγέσατε· σὺν αὐτοῖς οὖν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν δυσώπει.

Θεοτοκίον.

Νοῦ τοῦ μεγάλου ἀληθῶς, Λόγον τὸν αἰδίου Κόρη, ἐν σοὶ ἀρρήτως καὶ φρικτῶς, κατοικήσαντα βλέπων ἐβόησε, Γαβριὴλ ὁ Ἀρχάγγελος· Χαῖρε θρόνε τοῦ Ὑψίστου εὐλογημένη.

Ἄλλος. Τῇ εἰκόνι τῇ χρυσεῇ.

Συνεσῶτά σε ποτὲ, ὁ Δανιὴλ ὡς κατεῖδε, δειλία ὄλως ληφθεὶς πεφόβηται, καὶ τοῖς ποσὶ τοῖς σοῖς προσπελάσας, συνετίζεται σαφῶς, μυστηρίων ἀφανῶν, τὴν δῆλωσιν κραυγάζων· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς ἐθνῶν ἐπαγωγαῖς ἀπαγομένους δεσμίους, εἰς τόπους λίαν μακρὰν τυγχάνοντας, σὲ δὲ προστατὴν προσκαλουμένους Ἀρχιστράτηγε Θεοῦ, προσεπανάγεις ἐν χαρᾷ, κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Ἀγγέλων οἱ χοροὶ, κατανοοῦντές σε πόθῳ, χοροσασίαις βροτῶν ὑμνέμενον, χαρᾶς πληροῦται ἀδιαδόχου, καὶ δοξάζουσι Θεὸν τὸν διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν, τῆς κάτω συνάψαντα, τοῖς οὐρανίοις μυστικῶς, Ἀρχάγγελε Μιχαὴλ.

Ποῖος τόπος ἀμοιρεῖ, τῶν σῶν ἀπείρων θαυμάτων; ποία σε πόλις ἔκ ἔχει πρόμαχον; ποία ψυχὴ καταπονθμένων, οὐ καλεῖ σε βοηθόν,

(*) Ἐγράφετο ἐντε τῷ χειρογράφῳ καὶ τοῖς τετυπωμένοις Μηναιοῖς, Χοβάρ· ἀλλ' ὁ Χοβάρ ἐστὶν ἢ ὁ Εὐφράτης ποταμὸς κατὰ τινάς, ἢ μᾶλλον παραπόταμον αὐτοῦ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὑπῆρχεν ὁ προφήτης Ἰεζεκιὴλ. ὅταν εἶδε τὰς θείας ἐκείνας ὁράσεις (Ἰεζ. α'. 1). Ὁ δὲ Οὐβάλ, ὃς τις καὶ Εὐλαῖος καλεῖται ὑπὸ τῶν Γεωγράφων, ἐστὶ ποταμὸς τῆς Ἑλμαϊδος (περσικῆς) χώρας, βίωον ἐγγύτατα τῆς πόλεως Σούσων· ὅπου εὕρισκόμενος ὁ Δανιὴλ, εἶδε τοῦ κριτοῦ καὶ τράγου τὴν ὄρασιν ἣν καὶ ἐσαφηνισεν εἰς αὐτὸν ὁ Γαβριὴλ (Δαν. ἡ. 2...). Ὁ αὐτὸς Γαβριὴλ ἐπεῖτα, ἐν ἑτέρᾳ ὀπτασίᾳ πλησίον τοῦ Τίγγριτος ποταμοῦ, φανείσκει πρὸς τὸν Δανιὴλ, δεόμενος τοῦ Θεοῦ τρεῖς ἑβδομάδας νῆστιν, περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν ὁμογενῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας, εἶπε πρὸς αὐτόν, ὅτι μόνος ὁ Μιχαὴλ, ἄρχων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ἐγένετο βοηθὸς αὐτοῦ εἰς τοῦτο (Αὐτ. ἡ. 4. 13. 21.).

τὸν Ἀρχιστράτηγον Θεοῦ; χαρμονικῶς βοῶσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πλανωμένων ὀδηγός, ἀδικουμένων προστατῆς, ὀλιγοψύχων παραμυθία τε, χειμαζομένων ὑπὸ πνευμάτων, γαληνότητος λιμῆν, ἀμαρτωλῶν ἐγγυητῆς, νοσούντων ἐπίσκεψις, ἐσκοτισμένων φωστήρ, σὺ εἶ Ἀρχάγγελε Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Τὸν Σωτῆρα καὶ Θεόν, καὶ Λυτρωτὴν καὶ Δεσπότην, σαρκὶ τεκοῦσα πάναγνε Δέσποινα τοῦτον αἰεὶ ἄχραντε δυσώπει, ὅπως λύσιν τῶν δεινῶν, καὶ πολλῶν ἀμαρτιῶν τὴν ἀφесιν λάβωμεν, ὑμνολογῆντες αὐτοῦ, τοὺς ὑπὲρ νοῦν οἰκτιρμούς.

ᾠδὴ ἡ. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Νοερῶν ἀσωμάτων ταξίαρχος, πρεσβευτῆς τῶν ἀνθρώπων σωτήριος, θείος Θεοῦ διάκονος, Μιχαὴλ ἀνεδείχθης, μέλπων ἀπαύστως· Πάντα τὰ ἔργα εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Οἱ φωστῆρες οἱ δύο οἱ πάμφωτοι, Μιχαὴλ Γαβριὴλ σε Ἀρχάγγελοι, τρισσοφαῆς Θεότητος, φρικτωρίαις τὴν κτίσιν φωταγωγοῦντες, τῶν δεινῶν τὴν ὀμίχλην διώκετε.

Οἱ καλοὶ κυβερνηταὶ Ἀρχάγγελοι, πρὸς λιμένα τοῦ θείου θελήματος, τὴν ψυχικὴν ὀλκάδα μου, διασώσατε ζάλη ἀμαρτημάτων, περιπίπτουσιν καὶ κινδυνεύουσιν.

Θεοτοκίον.

Νυμφοστόλος ὁ θείος Ἀρχάγγελος, ἐπιστάς προσεφώνει τὸ Χαῖρέ σοι, Νύμφη Θεοῦ ἀνύμφευτε, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα καὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ διάσωσμα καὶ περιτείχισμα.

Ἄλλος. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Γῆν διέρχη ὡς ἀστραπὴ, βούλημα τὸ θεῖον ἐκπληρῶν περιπολεῖς τοὺς οὐρανούς, προηγούμενος τῶν Ἀγγέλων· τὸ κλέος σου μέγα, ὑπὲρ νοῦν δὲ τὰ ἄπειρα θαύματα, ἅπερ ἐπὶ πᾶσαν, φρικτῶς τελεῖς τὴν κτίσιν.

Οἱ αὐτόπται τοῦ δι' ἡμᾶς σώματι φανέντος ἐπὶ γῆς, Φίλιππος ὁ πανευκλεῆς, καὶ ὁ μέγιστος Θεολόγος, ἐμπνεύσει θείαις, τὴν ἀένναον χάριν Πρωτάγγελε, σοῦ τῶν ἰαμάτων, προλέγουσι πανσόφως.

Ράβδῳ παλαιᾷ ὁ Μωϋσῆς, ἔτεμε τὴν θαλάσσαν· καὶ νῦν, ὁ Ἀρχιστράτηγος Θεοῦ, τῇ δυνάμει τῇ ἀοράτῳ, ὡς ράβδῳ φανείσῃ, τὰ ἀτάκτως φερόμενα ὕδατα, ὡσπερ ἐν χωνείᾳ, τῇ πέτρᾳ παραπέμπει.

Οἱ παμμέγιστος οὐρανός, δείκνυται ὁ οἶκος ὁ σεπτὸς, τοῦ τῶν Ἀγγέλων ἀρχηγοῦ, ἐν

ὡς θαύμασιν ὡσπερ ἄστροις, φωτίζονται πᾶσαι, τῶν πιστῶν αἱ καρδίαι δοξαζούσαι, τὸν ἀγαθόδοτην Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡσπερ πάλαι τοῦ Βαλαάμ, τὴν ἄλογον ἐκώλυσας ὄρμην, τῇ τῆ ἀλόγῃ, Στρατηγῆ τῶν Ἀγγέλων, ἐν λόγῳ φρικῶδει στάσει, υἱοὺς τοὺς τῆς Ἄγαρ κινουμένους, ἀλόγως ἐκάστοτε, καθ' ἡμῶν ἀπράκτους, ἀποδείξον εὐχαῖς σου.

Θεοτοκίον.

Πῦρ ἐκύησας οὐδαμῶς, φλογίσαν σε Παρθένε τὴν νηδύν. Λόγον ἐγέννησας Πατρός, ἐξαιρούμενον ἀλογίας, τῆς λόγους τοῦ πλάνου ὑπακούσαντας, καὶ παρακούσαντας, τοῦ πεποιηκότος Θεοῦ τοῦ φιλανθρώπου.

Ὡδὴ δ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Γ'δοῦ ἡ εὐπρέπεια τοῦ σοῦ, Ἀρχάγγελε, Δεῖσι οἴκη διαλάμπουσα, τῇ φωταυγείᾳ σε παρουσία, θαυμάτων ἀσπραπῆς ἐπαφίσει, καὶ σκότος ψοσημάτων ἐκάστοτε, ἀποδιώκει Δεῖα χάριτι.

Ὡς ζευγος ὠραῖον καὶ τερπνὸν ὑπάρχοντες, τοῦ Δεσπότου τὰ προστάγματα, τοῖς ἐπιγῆς διακονεῖτε, Ἀρχάγγελοι δεινῶν ἐξαιρούμενοι, καὶ πᾶσι φωτισμὸν ἐπιπέμποντες, σωτηριώδη Δεῖω Πνεύματι.

Σήμερον συγχαίρουσιν ἡμῖν ἀσώματοι, Δεῖσι Νόες ἀνυμνούμενοι, βλέποντες τοῦτον ὑπὸ πάντων, τὸν μέγαν καὶ φαιδρὸν Ἀρχιστράτηγον, ἡμῖν τε φωτισμὸν ἐξαιτούμενον, καὶ τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Ἡ Δεῖα δυὰς καὶ φωταυγῆς, Ἀρχάγγελοι, Μιχαὴλ τε πανσεβάσμιε, καὶ Γαβριὴλ δεδοξασμένε, Τριάδι τῇ σεπτῇ παριστάμενοι, πταισμάτων, ἐνοχῆς καὶ κολάσεως, αἰωνίζεσθης ἡμᾶς ῥύσασθε.

Θεοτοκίον.

Φωνῇ τῆ Ἀγγέλου Γαβριὴλ συνέλαβες, Θεὸν Λόγος Παναμώμητε, λόγῳ ταῖς ἄνω στρατηγίας, ποιήσαντα καὶ λόγον παρέχοντα, ὑμνεῖν τὴν ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν, τῆτου ἀγίας συγκατάβασιν.

"Ἄλλος. Ἐποίησε κράτος.

Ὡς ὠφθης ἀνθρώποις διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, ἐπέστησας Ἀγγέλους τούτοις Λόγε, διαφυλάττων αὐτῆς, ἀπὸ βλάβης πονηρᾶς, μεθ' ὧν Μιχαὴλ τὸν θαυμασόν· δι' εἶ σε δυσωπῆμεν, πᾶσιν ἡμῖν δώρησαι, ἰλασμόν πταισμάτων.

Γσχύν σε καὶ κράτος, ὁ πιστός σε Βασιλεὺς, Πρωτάγγελε καὶ σύμμαχον πρὸς ἔθνη, κολέμια καὶ δεινά, κεκτικμένους τὴν αὐτῶν, τροποῦται ἀπόνοιαν αἰεὶ, καὶ εὐχαριστηρίου, διασοῦ τῷ Πλαστοργῷ, ὡδῶς ἀναπέμπει.

Ὡδὴν προσφωνεῖ σοι, ἅπας πάντοτε πιστός, τῷ μελποντι ἀπαύστως ἐν ὑψίστοις, σὺν μυριάσι πολλαῖς, τὴν τρισάγιον φωνὴν· Προσάγαγε πάντας τῷ Θεῷ, ἐκ συμφορῶν καὶ πόνων, ἐκλυτρούμενος ἡμᾶς, ἀρχηγὲ Ἀγγέλων.

Σκιρτάτω ἡ κτίσις, ἀνυμνεῖσα μυστικῶς, τὸν μέγαν Ἀρχάγγελον Κυρίου· ὑπάρχει γὰρ ὁδηγὸς πλανωμένων, καὶ λιμὴν πολλῶν, συμφοραῖς καὶ πειρασμοῖς, καὶ χειμαζομένων, καὶ νοσούντων ἰατρός, καὶ θαυματῶν βρῦσις.

Ἡ γίασας τοῦτον, τὸν σεβάσιμον ναόν, καὶ ἔδειξας αὐτὸν πηγὴν θαυμάτων, ἐν ὧ ἐστῶτες ὁμοῦ ἐκβοῶμέν σοι πιστῶς· Ἀρχάγγελε αἴτησαι ἡμῶν, ἀμαρτημάτων λύσιν, συμφορῶν ἀπαλλαγὴν, καὶ πολλὴν γαλήνην.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσα Παρθένε, πλατυτέρα οὐρανῶν, ἐχώρησας Θεὸν ἀνερμηνεύτως, ὃν Ἀσωμάτων χοροί, ἀνυμνοῦσι μυστικῶς· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε ἀγνή, πάντας ἡμᾶς σωθῆναι, τοὺς σὲ μακαρίζοντας φωναῖς ἀσιγήτοις.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αθροίσθητε καὶ ἴδετε, ἡ ἀνθρωπότης ἅπασα· θεάσασθε ξένον θαῦμα, τὸ τελεσθὲν ἐν ταῖς Χώναις· Μιχαὴλ ὁ ἀσώματος, βράβδω τὴν πέτραν ἐρρήξε, καὶ ποταμοὺς ἠκόντισε, κατερχομένους ἀτάκτως, ἐπὶ τὸ ἅγιον ὕδωρ.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Εἰκόνοσ ἧς μετέλαβον, θεουργικῶς τῆς κρείττονος, ἐξώσθην, οἴμοι ὁ τάλας! δι' ἀκρασίας τῆς πάλαι· σὺ δὲ Χριστέ ὡς εὐσπλαγγνος, ἀρρήτως κοινωνήσας μοι, τοῦ χειρόνος μετείληφας, καινοποιήσας Σωτὴρ με παρθενικῶν ἐξ αἱμάτων.

Εἰς τοὺς Αἴνες, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Αγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ πανηγυρίζοντες, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχουμένῳ βοήσωμεν τὸν ὕμνον· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος· ὁ συναϊδῖος Λόγος Ἅγιος εἶ· καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον.

Δίς.

Τῶν ἐρανίων πρωτεύων ἐν παρρησίᾳ πολλῇ, καὶ παρεστῶς τῷ θρόνῳ, τῷ ἀστέκτῳ ἐν δόξῃ, αὐτόπτα τῶν ἀρρήτων, σῶσον ἡμᾶς, Μιχαὴλ ἀρχιστράτηγε, τῆς ἐν ἀνάγκαις κινδύνων καὶ πειρασμῶν, ταῖς πρεσβείαις σε δεόμεθα.

Τῶν ἀσωμάτων Ἀγγέλων πρῶτος ὑπάρχων σαφῶς, καὶ λειτουργὸς τῆς Δεῖας, φωταυγίας ἐκείνης, αὐτόπτης τε καὶ μύστης, σῶσον

ἡμᾶς, Μιχαὴλ ἀρχιστράτηγε, τοὺς ἐτησίως τιμῶντάς σε εὐσεβῶς καὶ ὑμνοῦντας τὴν Τριάδα πιστῶς.

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄.

Οπου ἐπισκιάσει ἡ χάρις σου Ἀρχάγγελε, ἐκεῖθεν τοῦ διαβόλου διώκεται ἡ δύναμις· οὐ φέρει γὰρ τῷ φωτί σου προσμένειν, ὁ πεσὼν Ἔωσφόρος. Διὸ αἰτοῦμέν σε, τὰ πυρφόρα αὐτοῦ βέλη, τὰ καθ' ἡμῶν κινούμενα, ἀπόσβεσον τῇ μεσιτείᾳ σου, λυτρώμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν σκανδάλων αὐτοῦ, ἀξιῶμηντε Μιχαὴλ Ἀρχάγγελε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε.

Δαξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ, καὶ ἀπὸ τῆς Κανόνας, Ὡδὴ γ' καὶ ε'.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Ὁ Ἀπόστολος, πρὸς Ἑβραίους.

Ἀδελφοί, εἰ ὁ δὲ Ἀγγέλων λαληθεῖς λόγος.

Ἀλληλουῖα.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος, ὁ ἀκούων ὑμῶν.

Κοινωνικόν.

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ.

Τῆ Ζ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Προεόρτια τῆς Γεννήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σωζοντος.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἐάν ἡ προεόρτιος αὕτη ἡμέρα τύχη ἐν Κυριακῇ, καταλιμπάνεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Μάρτυρος, καὶ ψάλλονται Ἀναστάσιμα ε' καὶ τῶν Προεορτιῶν δ'. Δόξα, Προεόρτιον. Καὶ νῦν, τὸ α' τοῦ Ἦχου. Εἰς τὸν Στίχον, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά. Δόξα, καὶ νῦν, Προεόρτιον. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ Προεόρτια δ'. Δόξα, τὸ Ἐωθινόν. Καὶ νῦν, Ἑπευλογημένη, κτλ. Ἐάν δὲ τύχη ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ, ψάλλονται, ὡς κείνται ἐφεξῆς.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Θεοτόκου τρία, καὶ τοῦ Ἁγίου τρία.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς παγκοσμίου τῷ κόσμῳ, χαρᾶς ἀνέτειλαν, αἰ νοηταὶ ἀκτίνες, προμηνύσαι πᾶσι, τὸν

ἥλιον τῆς δόξης, Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν τῇ γεννήσει σου Ἀχραντε· σὺ γὰρ μεσίτις ἐδείχθης τῆς ἀληθοῦς, εὐφροσύνης τε καὶ χάριτος.

Η προεόρτιος αὕτη, δόξα σου Ἀχραντε, προκαταγγέλλει πᾶσι, τὰς τῆς σῆς εὐμενείας, λαοῖς εὐεργεσίας· σὺ γὰρ τῆς νῦν, εὐφροσύνης ἢ πρόξενος, καὶ τῆς μελλούσης αἰτία χαρᾶς ἡμῖν, καὶ τρυφῆς θείας ἀπόλαυσις.

Η θεοχώρητος Κόρη, καὶ Θεοτόκος ἀγνή, τῶν Προφητῶν τὸ κλέος, τοῦ Δαυὶδ ἡ θυγάτηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ Ἰωακείμ, καὶ τῆς Ἀννης τῆς σώφρονος, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν κἀραν τὴν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Τοῦ Ἁγίου, Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Σθένει δυναμούμενος, τὸ ἀσθενές σου Μακάριε, τοῦ ἡμῶν τὴν ἀσθένειαν, θελήσει φορέσαντος, τῶν Μαρτύρων δρόμον, διήνυσας χαίρων, καὶ τὸν ἀνίσχυρον ἐχθρόν, ὠραιότατοις ποσὶ συνέτριψας· διό σοι ἀνεπλέξατο, νικητικὰ διαδήματα, Ἰησοῦς ὁ φιλόθρωπος, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εχθροὺς ἐτραυμάτισας, τῷ τραυματίζεσθαι Ἐνδοξε, καὶ εἰς γῆν κατηδάφισας, Σταυρὸν ὀπλισάμενος, καὶ τὴν παντευχίαν, περιβεβλημένος, τὴν ἀδιάρρηκτον σαφῶς καὶ τὴν ἀγάπην ἐστερνισάμενος, τοῦ σὲ πρὸς βασιλεία, τὰ νοητὰ μετοικήσαντος, ὡς ἀήττητον Μάρτυρα, ὡς οὐράνιον ἄνθρωπον.

Σωτῆρα καὶ Κύριον, τὸν ὑπὲρ σοῦ τὰ ἐκούσια, ὑποστάνατα παθήματα, σαφῶς ἐκμιμούμενος, ἀθλοφόρε Σωζῶν, σαυτὸν ἐκούσιως, πρὸς αἰκισμοὺς πρὸς ἐκτομαί, πρὸς ἀνυποῖστους βασάνους δέδωκας· διό σε ἀντημείψατο, ἐπουρανίοις χαρίσμασι, καὶ πηγὴν ἰαμάτων σε, τοῖς ποθοῦσιν ἀνέδειξε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Τὴν πάνσεπτόν σου γέννησιν, Παναγία Παρθένε ἀγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν ἔρανῳ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν· ὅτι Μήτηρ γέγονας, τοῦ Ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἰκετεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ δεόμεθα, τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας θειμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος; ὡς ἐξ ἀγόνου μητρὸς, καὶ ἀκάρπου στερωσίσεως, ῥάβδος ἄνθος φέρουσα, ἀναφύετε σήμερον, ἡ Θεομήτωρ καὶ ἀπειρόγαμος, ἐκ τῶν δικαίων Ἰωακείμ

καὶ Ἄννης· ὅθεν καὶ χαίρει νῦν, Προφητῶν τὸ σύστημα, Πατριαρχῶν, πᾶσα ἡ ὀμήγυρις, ἐν τῇ γεννήσει αὐτῆς.

Στίχ. Ἄκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Σήμερον Δαυὶδ ἀγαλλεται, καὶ Ἰεσσαὶ νῦν σκιρτᾷ, καὶ Λευὶ μεγαλύνεται, καὶ χαίρει τῷ πνεύματι, Ἰωακείμ ὁ δίκαιος, καὶ ἀτεκνία τῆς Ἄννης λύεται, τῇ σῆ γεννήσει Μαρία ἀχραντε, θεοχαρίτωτε· καὶ Ἀγγέλων σύστημα, σὺν τοῖς βροτοῖς, πάντες μακαρίζομεν, τὴν θείαν μήτραν σου.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Χαίρει τῶν βροτῶν τὸ σύστημα· Χαίρει Κυρίου ναέ· χαίρει ὄρος τὸ ἅγιον· χαίρει θεία τράπεζα· χαίρει λύχνη ὀλόφωτε· χαίρει τὸ κλέος τῶν ὀρθοδόξων σεμνή· χαίρει Μαρία, Μητέρα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· χαίρει πανάμωμε· χαίρει θρόνε πύρινε· χαίρει σκηνή· χαίρει βάτε ἀφλεκτε· χαίρει ἡ πάντων ἐλπίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'. Γερμανοῦ.

Η παγκόσμιος χαρὰ, ἐκ τῶν δικαίων ἀνέτειλεν ἡμῖν, ἐξ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης ἡ πανύμνητος Παρθένος· ἥτις δι' ὑπερβολὴν καθαρότητος, ναὸς Θεοῦ ἔμψυχος γίνεται, καὶ μόνη κατὰ ἀλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται. Αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεὸς, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαὶ, καὶ ἐξ ὀσφύος τοῦ Δαυὶδ, ἡ θεόπαις Μαριάμ, τίκτεται σήμερον ἡμῖν· διὸ καὶ χαίρει ἡ σύμπασα καὶ καινουργεῖται· συγχαίρει τε ὀμοῦ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ. Αἰνέσατε αὐτὴν, αἱ πατριαὶ τῶν ἔθνῶν. Ἰωακείμ εὐφραίνεται, καὶ Ἄννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα· Ἡ στεῖρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

✠✠✠✠✠✠✠

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τεχθεῖσα παραδόξως, στερωτικῶν ἐξ ὠδίνων, παρθενικῶν ἐκ λαγόνων, ἐκύησας ὑπὲρ φύσιν· ὠραῖος φανεῖσα γὰρ βλαστὸς, ἐξήνηθησας τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν· δια τῆτο αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, βοῶσί σοι Θεοτόκε· Δόξα τῇ νῦν προσῶ σου σεμνή· δόξα τῇ παρθενίᾳ σου· δόξα τῇ κυοφορίᾳ σου, μόνη Πανάχραντε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὰ οὐράνια πάντα νῦν ἐπαγαλλονται, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει αὐτοῖς, καὶ οἱ Προφῆται μυστικῶς συνευφραίνονται· ἦν γὰρ προεῖδον τυπικῶς, ἐν ταῖς ἀρχαίαις γενεαῖς, βᾶτον καὶ σταμόνον καὶ ῥάβδον, νεφέλην πύλην καὶ θρόνον, καὶ μέγα ὄρος, γεννᾶται σήμερον.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ο' Ν'. Καὶ οἱ Κανόνες, ὁ Προεάρτιος τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Γέννησιν ὑμῶν, τῆς θεόπαιδος Κόρης. Ἰωσήφ. Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Γηθόμενοι σήμερον, μετ' εὐφροσύνης ὑμνήσωμεν, τὸ θεῖον γενέθλιον τῆς Θεομήτορος· καὶ γὰρ τέτοκε χαρὰν τῇ οἰκουμένῃ, λύπην Προμήτορος ἐξαφανίσασα.

Εκ σείρας προέρχεται, τῆς ἀμαρτίας ἡ σείρωσις, ἦν νόμος προέγραψε, καὶ τὰ κηρύγματα, προεδήλωσαν, τῶν θείων θεηγόρων, ἡ πάναγνος Δέσποινα, καὶ παναμώμητος.

Ναὸς καὶ παλάτιον, τοῦ Βασιλέως γεγένησαι, ἐν ᾧ τὴν κατοίκησιν αὐτοῦ ποιούμενος, οἰκητήριον, τῆς Ἁγίας Τριάδος, πιστοὺς ἀπεργάζεται ὁ ὑπερούσιος.

Νυμφῶν ὠραιότατος, θρόνος Θεοῦ ὑψηλότατος, ἐδείχθη Θεόνυμφε, ἐν ᾧ καθίσας σαρκί, τοὺς καθημένους, ἐν σκότει ἀπωλείας, ἐγερεῖ πρὸς γνώσεως φῶς ἀγαθότητι.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου. Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Σωθῆναι τοὺς τὴν σεπτὴν σου σήμερον, μνήμην γεραίροντας, ἀπὸ παντοίων Σῶζων πειρασμῶν, καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, τὸν εὐεργέτην Κύριον, νῦν καθικέτευε πανένδοξε.

Αστέρα πυρσοφαῖ ἀνέδειξε, Χριστὸς ἐν ὕψει σε, τῆς Ἐκκλησίας Μάρτυς ἀληθῶς, ταῖς τῶν ἀθλῶν σου λάμπησι, τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν, καταλαμπρύνοντα πανεύφημε.

Τοξεύσας ὑπομονῆς τοῖς βέλεσι, τοὺς τοῦ Κυρίου ἐχθρούς, καὶ τῆς ἀνδρείας ξίφει τὰ αὐτῶν, διακόψας στρατεύματα, νικητικὸν διάδημα Σῶζων ἀπέιληφας μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ασπόρως τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ θείου Πνεύματος, τὸν τοῦ Θεοῦ συνείληφας Υἱόν, καὶ σαρκί ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ γ'. Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν.

Η γῆ ἡ κατάκαρπος, ἐκ γῆς ἀκόρπου γεννάται, ἥτις καρπογονήσει, τὸν γεωργὸν τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωηφόρον ἄσταχυν, τὸν τρέφοντα πάντας θεία νεύματι.

Σήμερον ἐβλάστησε, τῆς Παρθενίας ἡ ῥάβδος ἐξ ἧς ἀνθήσει ἄνθος, ὁ φυτουργὸς ἡμῶν Θεός, τὰ πονηρὰ βλασηματα, ἀποτέμνων ἀκρα ἀγαθότητι.

Ιπτεχθὲν τὸν λίθον, καρπογονεῖ τὸν νοπτὸν, ὃς συντριβὴν ἐργάζεται, τῶν ξοάνων πάντων τοῦ ἀλάσταρος.

Νόμου προχαράγματα, σὲ προεδήλωσαν Κόρη· τὸν νομοδότην σὺ γάρ, νομίμων δίχα ἐν γαστρὶ, κυφορεῖς τηροῦντά σε, ὑπὲρ λόγον ἀφθορον ἀμίαντον.

Τοῦ Ἁγίου. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Αιμάτων σου αἱ ῥοαί, ποταμηδὸν διὰ Χριστὸν ρεύσασαι, πῦρ ἀσεβῶν ἔσβησαν, Μάρτυς ἀθλοφόρε αἰοῖδιμε.

Υπέστης καρτερικῶς, τῶν αἰκισμῶν ταῖς προσβολαῖς, ἀρρήκτος, πύργος καθάπερ Ἐνδοξε, πλάνης καθελὼν τὸ ὀχύρωμα.

Καθεῖλες δαυϊτικῶς ὡς Γολιάθ τὸν νοπτὸν τύραννον, καὶ τὸ αὐτοῦ στρατεύμα, πίστεως σφενδὸν Πανένδοξε. Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πράξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὄθεν σοὶ τὸ Χαῖρε κραυγάζομεν. Ὁ Εἰρμός.

• Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
• Χριστέ, κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,
• καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Τεχὺ προκατάλαβε.

Σωθεὶς διὰ πίστεως, Σῶζων πολυάθλε, σωτήριος γέγονας, χειμαζομένων λιμῆν, προνοία Χριστοῦ ταῦ Θεοῦ· βρῦεις γὰρ ἰαμάτων, ποταμούς ταῖς παθαῖσι, παύεις ἀρρώστημάτων, τὸν φλογμὸν καθ' ἐκάστην· διὰ τὴν θείαν μνήμη σου, πίστει γεραίρομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν.

Αγαλλιάσθω οὐρανός, γῆ εὐφραίνεσθω· ὁ τῆ Θεοῦ γὰρ οὐρανός, ἐν γῆ ἐτέχθη, ἡ θεόνημφος αὕτη ἐξ ἐπαγγελίας. Ἡ στεῖρα βρέφος θηλάζει τὴν Μαρίαμ· καὶ χαίρει ἐπὶ τὸ τόκῳ Ἰωακείμ, Ῥάβδος λέγων ἐτέχθη μοι, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος Χριστός, ἐβλάστησεν ἐκ ρίζης Δαυὶδ. Ὡντως θαῦμα παραδόξαν!

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Υπερτέρα τῶν Ἀγγέλων, ἐπὶ γῆς Κόρη τίκτεται, ἐν ἀγιωσύνῃ, οὕσα καὶ καθάρσει ἀσύγκριτος, ἥτις τὴν καθαρσιν πάντων, Χριστὸν τέξεται, ἀγιότητα καὶ παντελεῖ ἀπολύτρωσιν.

Μακαρία ἡ κοιλία, ἡ τῆς Ἄννης γεγένηται· τὴν γὰρ ἐν κοιλίᾳ, μέλλουσαν χωρεῖν τὸν μακάριον, καὶ μὴ χωρούμενον Λόγον, ἀπεγέννησεν, ἀναγέννησιν πᾶσι πιστοῖς παρεχόμενον.

Νῦν ὁ ζόφος τῆς κακίας, ἐμειοῦσθαι ἀπάρχεται· ἡ γὰρ τοῦ ἡλίου, ἔμφυχος νεφέλη ἀνέτειλε, στερωτικῶν ἐκ λαγόνων, ἡ πανάμωμος· ἧς τὴν γέννησιν τὴν φωταυγὴ ἐορτάσωμεν.

Ὡς κατάκαρπον ἐλαίαν, τὴν ἐκ ρίζης βλασήσασαν, Ἰεσσαὶ Παρθένε, Ἄννα σὲ βλαστάνει βλαστάνουσαν, τὸν ἐλεήμονα Λόγον, οὗ τὸ ἔλεος, καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ παντὸς προπορεύεται.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Πυρπολούμενος ἀγάπη Θεῖ Παμμακάρι, τὴν φρυγανώδη ἄπασαν, πλάνην τῶν ἀθῶν, ἔφλεξας τοῖς λόγοις σου, καὶ χαίρων ἐκραύγαιζες· Δόξα τῇ Δυνάμει σου Κύριε.

Αγίστευκτος ὑπάρχων ναὸς Κυρίου, εἰς τὸν ναὸν εἰσέδραμες, τῶν ἀθεωτάτων, καὶ τούτων σεβάσματα, γενναίως συνέτριψας, Μάρτυς ἀθλοφόρε πανεύφημε.

Ιατρεῖον ἀναδέδεικται πάσης νόσου, τὸ ἱερόν σου τέμενος, πίστει τοῖς φοιτῶσι, καὶ ταῖς ἀριστείας σου, ἐν ταύτῳ γεραίρουσι, Σῶζων ἀθλοφόρε θαυμασίε.

Θεοτοκίον.

Απειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὠφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὄθεν ἀσχηγῆτοῖς φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστακτῶ κραυγάζομεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τὸ ἐσφραγισμένον νῦν, βιβλίον ἀποτίκτεται, ὅπερ ἀναγνώσεται αὐδόλως, φύσεως νόμῳ βροτὸς τηρούμενον, Λόγου εἰς κατοίκησιν καθῶς, βιβλοὶ προεδήλωσαν, θεηγόνων ἐν πνεύματι.

Η ἄμπελος σήμερον, ἐτέχθη ἡ σωτήριος, ἥτις τὸν ἀκήρατον ἀνθήσει, βότρυν τὸν θεῖον, γλεῦκος προχέοντα, ἐξ οὗ πᾶς ὁ πίνων μυστικῶς, θείαν καὶ σωτήριον, εὐφροσύνην καρπώσεται.

Σκιρτήσατε ἄγγελοι, ἀνθρώποις συγχορευόντες· σήμερον ἐκ στείρας ἢ Παρθένος ἀποτεχθεῖσα τὴν λύπην ἔπαυσε, καὶ προοιμιάζεται χαρὰν, τοῖς πανηγυρίζουσι, τὴν αὐτῆς θείαν γέννησιν.

Θεῖος προδιέγραψε, Προφήτης προδηλότατα, τόμον σε καινὸν ἐν ᾧ δακτύλῳ, Λόγος Πατρῶν, Κόρη γραφήσεται, βίβλῳ καταγράφων τῆς ζωῆς, πάντας ἀγαθότητι, τοὺς αὐτῷ πειθαρχήσαντας.

Τοῦ Ἁγίου. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Μάρτυς τῷ φωτὶ, τῆς Τριάδος λαμπόμενος, ἐμείωσας ἀθείας, πολυθέου τὸν ζόφον, φωστήρ ὄφθεις αἰείφωτος.

Σὺ ρόδον εὐανθοῦν, ἐρυθρῷ τῶν αἱμάτων σου, Μακάριε δεδειγμένος, εὐωδία θαυμαίων, τὸν κόσμον εὐωδίασας.

Σὺ βότρυς νοητός, τῆς ἀμπέλου ὑπάρχων Χριστοῦ, ἀνέβλυσας μαρτυρίου, εὐκατάνυκτον οἶνον, τοῖς πίστει σε δοξάζουσι.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἀγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τῆς Θεοτόκου. Ὤδη ε'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ετέχθη σήμερον γέφυρα, μετάγουσα πρὸς φῶς τὸ ἀνθρώπινον, κλίμαξ οὐράνιος, ὄρος Θεοῦ ἐμφανέστατον, ἢ Θεοτόκος Κόρη, ἣν μακαρίσωμεν.

Οκόχλος Ἄννα προήγαγε, πορφύραν τὴν τὸ ἔριον βάψασαν, τῆς σωματώσεως, τοῦ Βασιλέως εἰς ὕστερον, ἣν ἐπαξίως πάντες ὑμνολογήσωμεν.

Πηγὴ νυνὶ προεληλυθε, ράνιδος ἐκ μικρᾶς ἢ Πανάμωμος, ἥτις τὴν ἄβυσσον, τῆς σωτηρίας κηύσασα, πολυθείας παύσει ἀπειρα εἴματα.

Ακάρπου ρίζης ἐβλάστησας, καὶ πρόρριζον κακίας τὴν ἀκανθαν, τῷ ὑπὲρ φύσιν σου, θείῳ βλαστῷ ἐναπέτεμες, Θεογεννητορ Κόρη αἰεμακάριστε.

Τοῦ Ἁγίου. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Θύεσθαι, δι' ἀγάπην Θεοῦ προελόμενος, ἄμωμον θῦμα καθάπερ, τῇ αὐτοῦ τραπέζῃ προσενηέχθης· διὰ τοῦτο, εὐσεβῶς σε τιμῶμεν Πανεύφημε.

Αβρόχως, διαπλεύσας τῆς πλάνης τὸ πέλαγος, εἰς τὸν λιμένα τῆς ἀνω, βασιλείας Μάρτυς ἐγκαθωρμίσθης, αἰωνίου, ἀπολαύων γαλήνης μακάριε.

Ονυξί, σιδηροῖς σου τὰ σπλάγγνα κατέξανεν, ἀνηλεῶς ὁ διώκτης· ἀλλ' αὐτὸς εἰς χεῖρας Θεοῦ τὸ πνεῦμα, μετὰ δόξης, ἐναπέθου Παμμακάριε αἰοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ω θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον· ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέχοντα, ἀπειράνδρος, συλλαβοῦσα οὐκ ἐστενοχώρησε.

Ὁ Εἰρμός.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον Προεόρτιον.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Η Παρθένος σήμερον, καὶ Θεοτόκος Μαρία, ἢ παστάς ἢ ἄλυτος, τοῦ οὐρανοῦ Νυμφίη, τίκτεται ἀπὸ τῆς στείρας θεοβουλήτως, ὄχημα τοῦ Θεοῦ Λόγου εὐτρεπισθῆναι· εἰς τοῦτο γὰρ καὶ προωρίσθη, ἢ θεία πύλη, καὶ Μήτηρ τῆς ὄντως ζωῆς.

Ὁ Οἶκος.

Τῆ στείρευούσῃ καρπὸς ἐδόθη ἢ θεόπαις Μαρία· ἣν προεῖδον ποτὲ θεοὶ Προφῆται ἐν πνεύματι, ταύτην ἡμεῖς σήμερον ὀρῶντες, ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἄννης σκιρτῶσαν, σὺν τῷ πιστῷ Ἰωακείμ, νοητῶς πρὸς ἐστίασιν συνελθῶμεν, καὶ τοὺς πόρρω καλέσωμεν, λέγοντες· Τοῦ κόσμου νῦν ἡ ἀνάκλησις, ἐξ ἀκάρπου γαστρὸς ἀνεβλάστησεν, ἢ θεία πύλη, καὶ Μήτηρ τῆς ὄντως ζωῆς.

Συναξάριον.

Τῇ Ζ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σώζοντος.

Στίχοι.

Ἄντεῖχε Σώζων σώματος πρὸς αἰκίας,

Πρὸς τὸν μόνον σῶζοντα τὴν ψυχὴν βλέπων.

Ἐβδομάτῃ Σώζων θάνε, τυπτόμενος χροῶ λαμπρῶν.

Ούτος ἐκ Λυκαίων ἐρμώμενος, καὶ ποιμὴν προβάτων γιγονῶς, ἐπὶ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, ἤξιώθη, εἰσελθὼν ἐν τῷ ναῷ, ἐν ᾧ ἴστατο ἄγαλμα, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κατεσκευασμένου, τούτου τὴν δεξιὰν χεῖρα διακλάσας, καὶ πωλήσας, τὸ τίμημα παρέσχε τοῖς πένθησιν. Ὁ δὲ τοῦ Ἡγεμόνος τοῦ τόπου πολλοὺς ἐξ ὑπεροίας τιμωροῦντος, ὁ ἅγιος ἑαυτὸν κατεμήνυσε, καὶ αὐτίκα τυπτεται σφοδρῶς· καὶ ὑποδήμασι σιδηροῖς ὑποθεθείς, ἵναγκάζετο τρίχειν. Καὶ αὐτίς ἐπὶ τοσοῦτον βάκλοις τυπτεται, ὥστε τὰ ὀστά τοῦ σώματος αὐτοῦ καταθραυσθῆναι, καὶ τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ παραδοῦναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Εὐδόου καὶ Ὀνησιφόρου.

Ο Ἅγιος Ἀπόστολος Εὐδός, γενόμενος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ μετὰ Πέτρον Ἐπίσκοπος, ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς τοῦ μακαρίου ἀναφίρεται Παύλου, μεγάλως ἐν τοῖς Ἑβδομήκοντα ἀριστεύσας, καὶ κήρυξ διαπρυσίως γεγυώς τοῦ Λόγου. Τὸν δὲ Ὀνησιφόρον, ὃν ἐν τῇ πρὸς Τιμόθειον Ἐπιστολῇ ὁ Ἀπόστολος παραιοῖται, Κολοφωνίας Ἐπίσκοπον εὐρομεν γεγονότα, δεξιὸν ἐν τοῖς λόγοις καὶ ἀλκιμώτατον, μέχρι αἵματος αὐτοῦ τὴν πίστιν κρατύναντα. Οὗτος ἐν τῷ χορῷ τῶν κηρύκων σὺν τῷ Ἀποστόλῳ Εὐδόῳ αὐλίζεται ἐν ταῖς ἐπουρανίαις σκηναῖς.

Ὁ Ἅγιος Εὐψύχιος, ζίφει τελειοῦται.

Στίχ. Εὐψυχος Εὐψύχιος ἦν πρὸς τὸ ζίφος, χαίρων ὅτι πλάσαντι τὴν ψυχὴν θύει.

Οὗτος γέννημα καὶ θρέμμα ὑπῆρχε τῆς Καισαρίων πόλεως, τῶν Ῥωμαίων βασιλεύοντος Ἀδριανοῦ. Τοῦ δὲ πατρὸς αὐτοῦ τὸν βίον ἀπολιπόντος αὐτὸς βαπτισθεὶς, καὶ πάντα τὰ προσόντα τοῖς πτωχοῖς διανείμας, παρὰ τοῦ Καππαδοκάρχου συλλαμβάνεται, καὶ ξίεται τὰς πλευράς, καὶ φρουρεῖται. Ἀγγέλου σὲ ἐπιστασίᾳ ἀναρρώσθεις, αὐδῆς, ἀναρτᾶται, καὶ ξίεται σφοδρῶς, καὶ τελευταῖον τὴν κεφαλὴν ἀποτιμνεται. Λέγεται δὲ ἀντὶ αἵματος γάλα καὶ ὕδωρ ῥυθῆναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐορτάζεται ἡ κοίμησις τοῦ Ὁσίου Λουκά, τοῦ τῆς Λυκαόνων Ἐπαρχίας, τρίτου δὲ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Σωτήρος, τῆς ἐπιλεγομένης Βαθέος Ῥύακος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ιωακείμ τε καὶ Ἄννα μακαρίζονται, ἀποκηύσαντες, τὴν μακαρίαν σαφῶς, ἀγνὴν Θεομήτορα, Λόγον κηύσασαν, τὸν μακάριον, τὸν μακαρίου ἀπαντας, τοὺς πιστοὺς ἀποτελοῦντα.

Δῶρον τίμιον ἐκτήσαντό σε Πάναγνε, οἱ σοὶ γεννήτορες τὴν συλλαβοῦσαν Θεόν, τὸν καταπλουτίσαντα, δωρεαῖς κρείττοσι, τοὺς κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οἱ μαστοὶ σου ὑπὲρ οἶνον ἀγαθώτατοι, Ἄννα θεόκλητε· ὅτι μαστοῖς ἀγαθοῖς, τὴν τὸν ἀγαθώτατον Λόγον θηλάσασαν, σὺ ἐθήλασας, τὸν χορηγὸν τῆ γάλακτος, καὶ πνοῆς τροφεία πάσης.

Σκίρτα κροῦε τὴν κινύραν σου θεόπνευστε, Δαυὶδ καὶ χόρευε· ἡ κιθωτὸς γὰρ ἰδοῦ, ἦν πάλαι προήγγειλας, ἐκ στειρευούσης γαστρὸς, προελήλυθε, τῷ Βασιλεῖ τῆς κτίσεως, καὶ Θεῷ τετηρημένη.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Εν τῇ καμίνῳ, τῶν ἀλγεινῶν βασάνων Μάρτυς βληθεὶς, δρόσον ἐκ Θεοῦ ἐδέξω ὑπομονῆς, εὐχαρίστως τε ἐκράυγαζες· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Εκλαμπροτέραν, παντὸς χρυσοῦ ἐχὼν ψυχὴν, θύσαι χρυσοτεύκτω Μάρτυς Θεῷ, καὶ ἀψύχῳ οὐ προήρησαι· σαυτὸν θυσίαν δὲ, εὐδεδεστάτην Θεῷ τέθυκας.

Ποιμὴν ὁ μέγας, ποιμένα ὄντα προβάτων σε, Μάρτυς ὡς ἀρνίον ἄμωμον τῇ αὐτοῦ, ἀπλανεῖ ποιμνῇ συνέταξες, λύκοις ἀνάλωτον, ταῖς νοητοῖς σε δείξας πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Τὸν τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον θείον σκηνώμα χαῖρε διὰ σοῦ γὰρ δεδοται ἡ χάρις, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις Πανάμωμε.

Τῆς Θεοτόκου. Ὠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Κινῆσωμεν γλώτταν ὑμνωδίας, τὸ θεῖον γενέθλιον γεραίροντες, τῆς τὸν ὑπερύμνητον, Λόγον καὶ ὑπέρθρον, σωματωσάσης Πνεύματι, καὶ ἀνακραζώμεν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ θεῖοι σκιρτήσατε Προφῆται, τιμώντες Παρθένου τὸ γενέθλιον· αὕτη γὰρ ἐπλήρωσε, πάντα τὰ κηρύγματα, τὸν ὑφ' ὑμῶν δηλούμενον ἀποκηύσασα, Χριστὸν τὸν τοῦ παντὸς Βασιλέα, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρῆξατε τὰ ὄρη εὐφροσύνην, Ἀπόστολοι Μάρτυρες χορεύσατε, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, νῦν ἀγαλλιάσθητε, τῷ γενεθλίῳ σήμερον τῆς τῆ Κυρίου Μητρὸς, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βρωῦντες, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ηνθησε τὸ μῆλον τὸ εὐῶδες, τὸ ῥόδον τὸ θεῖον πεφανέρωται, καὶ κατευωδίασε, σήμερον τὰ πέρατα, καὶ τὸ δυσῶδες ἔπαυσε, τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν, ἡ Πάναγνος καὶ Μήτηρ τοῦ Λόγου, ἦν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στειρεύουσα φύσις τῶν ἀνθρώπων, σεπτῶν χαρισμάτων θείου Πνεύματος, σήμερον εὐφράνθητι, στείρας τὴν Θεόπαιδα, ἀποτεχθεῖσαν βλέπουσα, καὶ ἀναθήσον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Χεῖρα χρυσοτεύκτου ἀφελῶν, Σοφὴ ἰδρύματος, πένησι δέδωκας, τὸν ἀδαπάνητον ἐνδοξε, σεαυτῷ περιποιούμενος, τοῦ μαρτυρίου ἀληθῶς, πλῆτον αἰοῖδιμε, Εὐλογεῖτε, κρίζων, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σαρκεὶ τῷ ἀσάρκῳ συμπλακεῖς, τῇ συμμαχίᾳ Χριστοῦ, τοῦτον κατέβαλες· βραβεῖον ὅθεν σοὶ Ἐνδοξε, τῶν θαυμασίων τὴν ἐνέργειαν,

αὐτὸς παρέσχετο, πρὸς ὃν χαίρων ἐκραύγαζες·
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ανοίξας ἐπλήρωσας σαυτοῦ, τὸ στόμα Πνεύ-
ματος, Σῶζων πανεύφημε· ἐχθρῶν δὲ στό-
ματα ἐπλησας, βλασφημούντων τὸν ποιήσαν-
τα, πάσης αἰσχύνης· καὶ Χριστῷ χαίρων ἐκραύ-
γαζες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν
Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραν-
τε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς Θεότη-
τος γέγονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογι-
σθεῖσα τῷ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν
πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιῆλ, λεόντων χά-
• **Λ**σματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξέ· πυρὸς δὲ δύ-
• ναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐ-
• σεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐ-
• λογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ Δ΄. Ἄπας γηγενής.

Ιδε τοῦ Θεοῦ, ὁ τόπος ὁ ἅγιος προφανῶς δέ-
δεικται· πόλοις ἢ περιδοξος τοῦ Βασιλέως
ἀνωκοδόμηται, ὁ φωταυγὴς Παραδείσος, παι-
δρῶς ἐξήνησε, Παραδείσου, πρόξενος ὑπάρχου-
σα, πρὸς Θεὸν τε ἀνθρώπων οἰκειώσις.

Ωφθη ἡ λαμπάς, λυχνία τε σήμερον ἡ χρυ-
σαυγίζουσα, φῶς τὸ προαιώνιον, ἐν ἧ οἰ-
κῆσαν, τοὺς ἐν νυκτὶ τῶν δεινῶν, καταφωτίζει
παύσει τε, τῆς ἀθείας ἀχλὺν, καὶ ἡμέρας, πάν-
τας ἀπεργάσεται, κοινωνὸς ἀληθῶς διὰ πίσεως.

Σήμερον ἡ γῆ, χορεύει· τὸν νέον γὰρ, οὐρα-
νὸν ἔβλεψε, Θεοῦ τὸν τερπνότατον, ἀπο-
τεχθέντα· ἐν ᾧ οἰκήσας σαρκί, τῶν οὐρανῶν
ἐπέκεινα, ἀναβιβάσει βροτοὺς, καὶ θεώσει,
πάντας ἀγαθότητι· ὃν ὑμνοῦντες πιστῶς με-
γαλύνομεν.

Η περικαλλῆς, δυὰς ἀνεβλάσησεν Ἄννα καὶ
Ἰωακείμ, δάμαλιν τὴν ἄσπιλον, ἐξ οὗ ὁ
μῶσχος ὁ σιτευτὸς προελθὼν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου
τέθυται, αἴρων τὰ πταίσματα, τῶν ἀνθρώπων,
τὰς προσαγομένας τε, καταπαύων, θυσίας τοῖς
δαίμοσι.

Φωτίσον ἡμᾶς, τὸ φῶς ἡ κηῆσασα τοὺς τὴν
φωσφόρον σου, γέννησιν ἐν Πνεύματι, Θεο-
γεννήτορ πανηγυρίζοντας, καὶ τοῦ φωτός τοῦ
μέλλοντος, δεῖξον ἀγνὴν κοινωνοὺς· καὶ εἰρήνην,
βράβευσον καὶ λύτρωσιν, τῶν δεινῶν μητρικαῖς
ἰκεσίαις σου.

Τοῦ Ἁγίου. Λίθος ἀχειρότμητος.

Λίθος ἐκλεκτὸς ἀνεδείχθης, Χριστοῦ τοῦ ἀ-
κρογωνιαίου, Μάρτυς κυλιόμενος ἐν γῆ,
καὶ τὸ τῆς πλάνης λύων ὀχύρωμα· τὰς τῶν
πιστῶν καρδίας δὲ, ἐδραιωτέρας ἐργαζόμενος.

Ρεῖθρον σε ζωῆς κεκτημένη, ἡ τοῦ Χριστοῦ
νῦν Ἐκκλησία, αἵματος ὡς νάμασι τοῖς
σοῖς, καταρδευθεῖσα Μάρτυς τῶν ἀθλῶν σου,
καὶ τῶν θουμάτων πάντοτε, τῆ εὐπρεπεῖα
ὠραίζεται.

Εὔρες ἀμοιβῆν τῶν ἀγώνων, καὶ τῶν θουμά-
των σου θεόφρον, τὴν τῶν οὐρανῶν βασι-
λείαν, ἐν ἧ τῶν πίστει ἐπιτελούντων σε, τὸ ἱε-
ρὸν μνημόσυνον, Σῶζων μνημόνευε πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Σειράς τῶν ἐμῶν νῦν πταισμάτων, λύσον
Παρθένε Θεοτόκε, ἡ τῆς εὐσπλαγχνίας
τὴν πηγὴν, τεκοῦσα μόνη θεοχαρίτωτε· καὶ
θυμηδίας ἐμπλησον, ὅπως ἀξίως μεγαλύνω σε.

Ὁ Εἰρμός.

• **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ἔρους, ἐξ ἀλαξείτου
• **Λ**σε Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη, Χρι-
• στός συνάψας, τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ
• ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Μαρτυρος.

Ἑυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τῷ ὄπλῳ τοῦ τιμίου σου, Σταυροῦ θωρα-
κισάμενος, ὁ Ἄθλοφόρος σου Λόγε, τὰς
ἐναντίας δυνάμεις, στερόνως ὑπερενίκησε, καὶ
τοὺς τυράννους ἤσχυνε, καὶ ὑπὲρ σοῦ ἐνήθησε,
καὶ σοὶ Χριστέ μου παντάναξ, συμβασιλεύει
ἀπαύστως.

Τῆς Θεοτόκου. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Αγάλλου κτίσις ἅπασα, τὴν χαρὰν αἰσθα-
μένη, ἐξ Ἄννης τῆς θεόφρονος, ἥτις λέγε-
ται Χάρις. Ἰωακείμ τε τοῦ θείου, τίκτεσθαι
παρ' ἐλπίδα, Μαρίαν τὴν πανάχραντον, καὶ
ἀγνὴν Θεοτόκον· ἧς ὁ καρπὸς, σωτηρία γέγονε
τοῖς ἀνθρώποις, Χριστὸς ὁ σαρκωθεὶς Θεός, ἐν
αὐτῆς ἀπορρήτως.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β΄.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Δεῦτε αἱ ἐξ Ἀδάμ, τὴν ἐκ Δαυὶδ φυεῖσαν,
καὶ τὸν Χριστὸν τεκοῦσαν, ὑμνήσωμεν
Παρθένον, Μαρίαν τὴν πανάχραντον.

Στίχ. Ἀκουσον θύγατερ.

Αἶνον τῷ λυτρωτῇ, προσάξωμεν Κυρίῳ, τῷ
ἐκ τῆς στεῖρας δόντι, ἡμῖν τὴν Θεοτόκον,
καὶ μόνην ἀειπαρθενον.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Σήμερον ἡ χαρὰ, πάσης τῆς οἰκουμένης, στερωτικῆς ἐκ μήτρας, γεννᾶται παραδόξως, ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος. β'.

Η' προορισθεῖσα παντάνασσα Θεῶ κατοικητήριον, ἐξ ἀκάρπου σήμερον νηδύος προῆκται, τῆς Ἄννης ἠγλαϊσμένης, τῆς αἰδίου οὐσίας τὸ θεῖον τέμενος· δι' ἧς ἰταμός Ἄδης καταπεπάτηται, καὶ παγγενῆ Εὐα ἐν ἀσφαλεῖ ζωῇ εἰσοικίζεται· ταύτη ἐπαξίως ἐκβοήσωμεν· Μακαρία σὺ ἐν γυναιξί, καὶ ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου εὐλογημένος.

Καὶ τὰ λοιπὰ, σύνθηες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Τὸ γενέθλιον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Εάν ἡ παροῦσα Ἑορτὴ τῆς Θεοτόκου τύχη ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἐσπείρας, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκίκραξα, ἰσῶμεν Στίχους ι' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς Θεοτόκου ε'. Δόξα, καὶ νῦν, Σήμερον ὁ τοῖς νεοροῖς θρόνοις. Εἰσοδος. Φῶς ἰλαρόν· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς Ἑορτῆς. — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δίξω, καὶ νῦν, Δεῦτε ἅπαντες πιστοί. Ἀπολυτίκιον τὸ Ἀναστάσιμον ἀπαξ καὶ τῆς Ἑορτῆς δις, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, ἡ Λιτὴ τῆς Ἑορτῆς. Εἶτα τὸ, Ἀξιόν ἐστι, κτλ. Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς — Μετὰ τὴν Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, καὶ τὸν Πολυέλιον, Καθίσματα τὰ Ἀναστάσιμα καὶ τῆς Ἑορτῆς. Εὐλογητάρια οὐ λήγουνται. Οἱ Ἀναδαχμοὶ τοῦ Ἦχου. Προκείμενον, Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου, Εὐαγγέλιον τῆς Ἑορτῆς. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν. χῦμα. Δίξω, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Εἶτα τὸ Στιχηρὸν Ἰδιόμελον, Ἦχος δ'. Ἡ παγκόσμιος χαρὰ, κτλ. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἀπό γ'. Ὤδῆς, Καθίσμα, Ἡ Παρθένος Μαριάμ. Ἀρ' ἰκτης, Κοντάκιον καὶ Οἶκος Ἀναστάσιμα. Καταβασίαι, Σταυρὸν χαράξας. Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται, ἀλλὰ ψάλλεται ἡ δ'. Ὤδῆ. Ἅγιος Κύριος Ἐξαπρωτείλαριον Ἀναστάσιμον, καὶ τὰ δύο τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἵνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς Ἑορτῆς δ'. Δίξω, Ἦχος πλ. β'. Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου. Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ Μκαρισμοὶ Ἀναστάσιμοι καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἀποψαλός, τῆς Ἑορτῆς. Εὐαγγέλιον, Κυριακῇ πρὸ τῆς Ὑψώσεως. Κοινωνικόν, Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, κτλ.

Ἐάν δὲ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ τύχη, ψάλλεται ἀπραλλάκτως, καθὼς ἐστὶν ἐφεξῆς τετυπωμένη.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Ιωακείμ καὶ ἡ Ἄννα πανηγυρίζουσι, τὴν ἀπαρχὴν τεκόντες, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν μόνην Θεοτόκον· οἷς καὶ ἡμεῖς συνεορταζόμεν σήμερον, τὴν ἐκ τῆς ρίζης ἐκείνης τοῦ Ἰεσσαί, μακαρίζοντες Παρθένον ἀγνήν.

Ε'ξ Ἄννης σήμερον ράβδον, φυτὸν θεόσδοτον ἢ Θεοτόκος ἔφυ, σωτηρία ἀνθρώπων· ἐξ ἧς ὁ τῶν ἀπάντων Δημιουργὸς, γεννηθεὶς ὑπὲρ ἔννοιαν, τὴν τοῦ Ἀδάμ ἐκκαθαίρει ὡς ἀγαθὸς, πᾶσαν λύμην ἀγαθότητι.

Η' θεοχώρητος Κόρη, καὶ Θεοτόκος ἀγνή, τῶν Προφητῶν κλέος, τοῦ Δαυὶδ ἡ θυγάτηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ Ἰωακείμ, καὶ τῆς Ἄννης τῆς σώφρονος, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν κατάραν τὴν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Η' πρώην ἀγονος χώρα, γῆν καρποφόρον γεννᾶ· καὶ ἐξ ἀκάρπου μήτρας, καρπὸν ἅγιον δοῦσα, γάλακτι ἐκτρέφει· Θαῦμα φρικτόν! ἡ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἡ τὸν οὐράκιον ἄρτον ἐν τῇ γαστρὶ, δεξαμένη, γαλουχεῖται μαζῶ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες, καὶ τῆς ἀγνεύσεως ἐρασαί· δεῦτε ὑποδέξασθε πόθῳ, τῆς παρθενίας τὸ καύχημα, ἐκ πέτρας βλυστάνουσαν στερεᾶς, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ τῆς ἀτεκνύσεως, τὴν βάλαντον τοῦ αἵλου πυρός, καὶ καθαίροντος, καὶ φωτίζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Γόνος Ἰωακείμ, καὶ Ἄννης ἡ Παρθένος, ἐφάνη τοῖς ἀνθρώποις, τῶν δεσμῶν ἀφιεῖσα, τῆς ἀμαρτίας ἅπαντας.

Στίχ. Ἄκουσον θυγάτηρ, καὶ ἴδε.

Ορος ὡς ἀληθῶς, κατάσκιον ἐδείχθη ἡ στείρωσις τῆς Ἄννης, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, πᾶσι πιστοῖς δωρησαί.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Ρῆξασα τὰ δεσμά, στερώσεως τῆς Ἄννης, ἡ πάντα γνος Παρθένος, προῆλθε τοῖς ἀνθρώποις, τὴν ἄφεσιν βραβεύουσα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ιώμεν οἱ πιστοὶ, δοξάζοντες τὴν Κόρην· ἐτέχθη γὰρ ἐκ στερείρας, τὴν στερωθεῖσαν φύσιν, ἡμῶν ἀνακαινίζουσα.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ΄.

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε.

Ζήτει εἰς τὸν μέγαν Ἐσπερινόν.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προομιακόν, τοῦ Μακάριος ἀνὴρ, τὴν ἀ. στάσιμ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. β΄. Σεργίου.

Σήμερον, ὁ τοῖς νοεροῖς Δρόνοις ἐπαναπαυόμενος Θεός, Δρόνον ἅγιον ἐπὶ γῆς ἑαυτῷ προητοίμασεν· ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανούς, οὐρανὸν ἔμψυχον, ἐν φιλανθρωπία κατεσκεύασεν· ἐξ ἀκάρπου γὰρ ρίζης, φυτὸν ζωφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Μητέρα αὐτοῦ. Ὁ τῶν θαυμασίων Θεός, καὶ τῶν ἀνελπίστων ἐλπίς, Κύριε δόξα σοι. Ὁ αὐτός.

Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιάσθε λαοί· ἰδοὺ γὰρ τοῦ φωτός ὁ νυμφὼν, καὶ ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἐκ γαστρὸς προεληλύθε· καὶ ἡ κατὰ ἀνατολᾶς πύλη ἀποκνηθεῖσα, προσμένει τὴν εἰσοδὸν τοῦ Ἱερέως τοῦ μεγάλου, μόνη καὶ μόνον εἰσάγουσα Χριστὸν εἰς τὴν οἰκουμένην, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Εἰ καὶ θεῖα βουλήματι, περιφανεῖς στεῖραι γυναῖκες ἐβλάστησαν, ἀλλὰ πάντων ἡ Μαρία τῶν γεννηθέντων, θεοπρεπῶς ὑπερέλαμψεν· ὅτι καὶ ἐξ ἀγόνου παραδόξως τεχθεῖσα μητρός, ἔτεκεν ἐν σαρκὶ τὸν ἀπάντων Θεόν, ὑπὲρ φύσιν ἐξ ἀσπόρου γαστρὸς· ἡ μόνη πύλη τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἣν διελθὼν κλεισμένην διεφύλαξε· καὶ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας, ὡς οἶδεν αὐτός, πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, σωτηρίαν ἀπειργάσατο.

Ὁ αὐτός. Στεφάνου Ἀγιοπολίτου.

Σήμερον στερωτικαὶ πύλαι ἀνοίγονται, καὶ πύλη παρθενικῆ θεία προέρχεται. Σήμερον καρπογονεῖν ἡ χάρις ἀπάρχεται, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ Θεοῦ Μητέρα, δι΄ ἧς τὰ ἐπιγεια τοῖς οὐρανοῖς συνάπτεται, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαρᾶς τὰ προόμια· σήμερον ἐπνευσαν αὖραι, σωτηρίας προάγγελοι· ἡ τῆς φύσεως ἡμῶν διαλέλυται σείρωσις· ἡ γὰρ στεῖρα μήτηρ δείκνυται, τῆς παρθενεύσεως μετὰ τόκον τοῦ κτίσαντος, ἐξ ἧς τὸ

ἀλλότριον οἰκιοῦται ὁ φύσει Θεός, καὶ τοῖς πλανηθεῖσι· διὰ σαρκὸς σωτηρίαν ἀπεργάζεται, Χριστὸς ὁ φιλόθρωπος, καὶ λυτρωτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ὁ αὐτός.

Σήμερον ἡ στεῖρα Ἄννα, τίκει Θεόπαιδα, τὴν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν προεκλεχθεῖσαν, εἰς κατοίκησιν τῷ παμβασιλεῖ, καὶ Κτίστη Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς θείας οἰκονομίας· δι΄ ἧς ἀνεπλάσθημεν οἱ γηγενεῖς, καὶ ἀνεκαινίσθημεν ἐκ τῆς φθορᾶς, πρὸς ζωὴν τὴν ἀληθινὴν.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Σεργίου.

Σήμερον ὁ τοῖς νοεροῖς Δρόνοις ἐπαναπαυόμενος Θεός, Δρόνον ἅγιον ἐπὶ γῆς ἑαυτῷ προητοίμασεν· ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανούς, οὐρανὸν ἔμψυχον, ἐν φιλανθρωπία κατεσκεύασεν· ἐξ ἀκάρπου γὰρ ρίζης, φυτὸν ζωφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Μητέρα αὐτοῦ. Ὁ τῶν θαυμασίων Θεός, καὶ τῶν ἀνελπίστων ἐλπίς, Κύριε δόξα σοι.

Εἰσοδος. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τῆ Ὀρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρρᾶν καὶ ἀπήνησεν ἐκεῖ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ, ἔδω γὰρ ὁ ἥλιος. Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλὴν αὐτῆ· καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἰδοὺ, κλίμαξ ἐσηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαιναν καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβῆ. Ἡ γῆ, ἐφ' ἧς σὺ καθευδεῖς ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡς ἡ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνηθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καὶ Λίβα, καὶ Βορρᾶν, καὶ ἐπὶ Ἀνατολᾶς· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μετὰ σοῦ διαφυλάσσω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάση, οὐ εἰάν πορευθῆς· καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαί με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· Ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· Ὅς φοβερός ὁ τόπος οὗτος! οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 72. **Ε**σται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν· καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς λέγει Κύριος. Καὶ ἐπέστρεφέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἐξωτερᾶς, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολᾶς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ ἠγούμενος οὗτος καθῆται ἐπ' αὐτὴν, τοῦ φαγεῖν ἄρτον. Κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλαμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς Βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 4. **Η** σοφία ᾠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἑπτὰ. Ἐσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὅς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με. Καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἐλθετε, φαίγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίστε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολίπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν. Ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μῶλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγχῃ κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγχῃ σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφαρμῆν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γινώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· καὶ βεβλή Ἁγίων, σύνεσις. Τὸ δὲ γινῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοὶ ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν Λιτν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, Ἦχος α'.

Στεφάνου Ἀγιοπολίτου.

Η ἀπαρχὴ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, λαοὶ σήμερον γέγονεν· ἰδοὺ γὰρ ἡ προορισθεῖσα ἀπὸ γενεῶν ἀρχαίων. Μήτηρ καὶ Παρθένος, καὶ δοχεῖον Θεοῦ, ἐκ στειρίας γεννηθῆναι προσέρχεται· ἄνθος ἐκ τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ἐκ τῆς ρίζης αὐτοῦ βάρβδος ἐβλάστησεν. Εὐφρανέσθω Ἀδαμ

ὁ προπάτωρ, καὶ ἡ Εὐὰ ἀγαλλιάσθω χαίρουσα· ἰδοὺ γὰρ ἡ οἰκοδομηθεῖσα ἐκ πλευρᾶς τοῦ Ἀδάμ, τὴν θυγατέρα καὶ ἀπόγονον, μακαρίζει ἐμφανῶς· Ἐτέχθη μοι γὰρ φησι λύτρωσις, δι' ἧς ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ Ἄδου ἐλευθερωθήσομαι. Ἀγαλλιάσθω ὁ Δαυὶδ κρούων τὴν κινύραν, καὶ εὐλογεῖτω τὸν Θεόν· ἰδὲ γὰρ ἡ Παρθένος πρόεισιν ἐκ πέτρας ἀγόνου, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἦχος β'.

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες, καὶ τῆς ἀγνείας ἐρασταί· δεῦτε ὑποδέξασθε πόθῳ, τῆς παρθενίας τὸ καύχημα, ἐκ πέτρας βλυστάνουσαν στερεᾶς, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ τῆς ἀτεκνούσης, τὴν βάκτον τοῦ αἵλου πυρός, τοῦ καθαίροντος, καὶ φωτίζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Ανατολίου.

Τίς ὁ ἦχος τῶν ἑορταζόντων γίνεται; Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννα πανηγυρίζουσι μυστικῶς, Συγχαίρτε ἡμῖν λέγοντες, Ἀδαμ καὶ Εὐὰ σήμερον· ὅτι τοῖς παλαί παραβάσει κλείσασι Παράδεισον, καρπὸς εὐκλεέστατος ἡμῖν ἐδόθη, ἡ θεόπαις Μαρία, ἀνοίγουσα τούτοις πᾶσι τὴν εἴσοδον. Ὁ αὐτός.

Η προορισθεῖσα παντάνασσα, Θεοῦ κατοικήριον, ἐξ ἀκάρπου σήμερον νηδύος προῆκται, τῆς Ἄννης ἠγλαϊσμένης, τῆς αἰδίου οὐσίας τὸ θεῖον τέμενον· δι' ἧς ἰταμὸς Ἄδης καταπεπάτῃται· καὶ παγγενῆ Εὐὰ ἐν ἀσφαλεῖ ζωῇ εἰσοικίζεται· ταύτη ἐπαξίως ἐκβοήσωμεν· Μακαρία σὺ ἐν γυναιξί, καὶ ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου εὐλογημένος.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ἦχος πλ. δ'. Σεργίου Ἀγιοπολίτου.

Εν εὐσήμῳ ἡμέρα ἑορτῆς ἡμῶν σαλπίσωμεν, πνευματικῆ κηθάρᾳ· ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ σήμερον τίκτεται, ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς, τὸ σκότος λύουσα· τοῦ Ἀδάμ ἡ ἀνάπλασις, καὶ τῆς Εὐὰς ἡ ἀνάκλησις· τῆς ἀφθαρσίας ἡ πηγὴ, καὶ τῆς φθορᾶς ἀπαλλαγὴ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, καὶ τοῦ θανάτου ἐλυτρώθημεν· καὶ βοήσωμεν αὐτῇ σὺν τῷ Γαβριὴλ οἱ πιστοί· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, διὰ σοῦ χαριζόμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα,

Ἦχος δ'. Γερμανοῦ Πατριάρχου.

Η παγκόσμιος χαρὰ, ἐκ τῶν δικαίων ἀνέτειλεν ἡμῖν, ἐξ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννης, ἡ πανύμνητος Παρθένος· ἥτις δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος, ναὸς Θεοῦ ἐμψυχος γίνεται, καὶ μόνη κατὰ ἀλήθειαν, Θεοτόκος γινώριζεται.

Αυτῆς ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατέπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. "Ακουσον θύγατερ, καὶ ἴδε.

Δὲ Ἀγγέλου προρρήσεως, γόνος πάνσεπτος, ἐξ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης τῶν δικαίων, σήμερον προήλθες Παρθέने, οὐρανὸς καὶ θρόνος Θεοῦ, καὶ δοχεῖον καθαρότητος, τὴν χαρὰν προμηνύουσα παντὶ τῷ κόσμῳ, τῆς ζωῆς ἡμῶν πρόξενε· κατάρτας ἀναίρεσις, εὐλογίας ἢ ἀντίδοσις. Διὸ ἐν τῇ γεννήσει σου Κόρη Θεόκλητε, τὴν εἰρήνην αἶτησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Στεῖρα ἄγονος ἡ Ἄννα, σήμερον χεῖρας κροτεῖτω φαιδρῶς· λαμπροφορεῖτω τὰ ἐπίγεια· βασιλεῖς σκιρτάτωσαν· ἱερεῖς ἐν εὐλογίαις εὐφραινέσθωσαν· ἑορταζέτω ὁ σύμπας κόσμος· ἰδοὺ γὰρ ἡ Βασίλισσα, καὶ ἄμωμος νύμφη τοῦ Πατρὸς, ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ἰεσσαὶ ἀνεβλάστησεν. Οὐκ ἔτι γυναῖκες ἐν λύπαις τέξονται τέκνα· ἡ χαρὰ γὰρ ἐξήνθησε, καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἐν κόσμῳ πολιτεύεται. Οὐκ ἔτι τὰ δῶρα τοῦ Ἰωακείμ ἀποστρέφοντα· ὁ θρῆνος γὰρ τῆς Ἄννης εἰς χαρὰν μετεβλήθη, Συγχάρητέ μοι λεγούσης, πᾶς ἐκλεκτὸς Ἰσραὴλ· ἰδοὺ γὰρ δέδωκέ μοι Κύριος, τὸ ἔμψυχον παλάτιον τῆς Δείας δόξης αὐτοῦ, εἰς καινὴν εὐφροσύνην καὶ χαρὰν, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ἦχος πλ. δ'. Σεργίου Ἀγιοπολίτου.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοὶ, πρὸς τὴν Παρθένον δρᾶμωμεν· ἰδοὺ γὰρ γεννᾶται, ἡ πρὸ γαστρὸς προορισθεῖσα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, τὸ τῆς παρθενίας κειμήλιον, ἡ τοῦ Ἀσαρῶν βλαστήσασα ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ἰεσσαὶ, τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν δικαίων, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης τὸ βλάστημα. Γεννᾶται τοῖνον, καὶ ὁ κόσμος σὺν αὐτῇ ἀνακαινίζεται. Τίκεται, καὶ ἡ Ἐκκλησία τὴν ἑαυτῆς εὐπρέπειαν καταστολίζεται. Ὁ ναὸς ὁ ἅγιος, τὸ τῆς Θεότητος δοχεῖον, τὸ παρθενικὸν ὄργανον, ὁ βασιλικὸς θάλαμος, ἐν ᾧ τὸ παράδοξον τῆς ἀπορρήτου ἐνώσεως, τῶν συνελθουσῶν ἐπὶ Χριστοῦ φύσεων, ἐτελεσιουργήθη μυστήριον· ὃν προσκυνοῦντες ἀνυμνοῦμεν, τὴν τῆς Παρθένου πανάμωμον γέννησιν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Η γέννησίς σε Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε παση τῇ οἰκουμένῃ· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν

ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν· καὶ καταργήσας τὸν Θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Αναβόησον Δαυῖδ, τί ὤμοσέ σοι ὁ Θεός; Ἄ μοι ὤμοσε φησὶ, καὶ ἐκπεπλήρωκεν ἰδοὺ, ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας μου δούς τὴν Παρθένον· ἐξ ἧς ὁ πλαστοουργός, Χριστὸς ὁ νέος Ἀδάμ, ἐτέχθη βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου μου· καὶ βασιλεύει σήμερον, ὁ ἔχων τὴν βασιλείαν ἀσάλευτον· Ἡ στεῖρα τίκει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοιον.

Εκ τῆς ρίζης Ἰεσσαὶ, καὶ ἐξ ὀσφύος τοῦ Δαυῖδ, ἡ Θεόποις Μαριάμ, τίκεται σήμερον ἡμῖν, καὶ νεουργεῖται, ἡ σύμπασα, καὶ δεουργεῖται. Συγχάρητε ὀμοῦ, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· αἰνέσατε αὐτὴν, αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν. Ἰωακείμ εὐφραίνεται, καὶ Ἄννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα. Ἡ στεῖρα τίκει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν, τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Αγαλλιάσθω οὐρανὸς, γῆ εὐφραινέσθω· ὁ τοῦ Θεοῦ γὰρ οὐρανὸς, ἐν γῆ ἐτέχθη, ἡ Θεόνυμφος αὕτη ἐξ ἐπαγγελίας. Ἡ στεῖρα βρέφος θηλάζει τὴν Μαριάμ· καὶ χαίρει ἐπὶ τῷ τόκῳ Ἰωακείμ, ῥάβδος λέγων ἐτέχθη μοι, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος Χριστὸς, ἐβλάστησεν ἐκ ρίζης Δαυῖδ. Ὅντως θαῦμα παραδοξόν!

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Οἱ Ἀναβαθμαὶ τὰ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου Ἦχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ἐξηρεῖξάτο ἡ καρδία μου.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Ἀναστάσα Μαριάμ Ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα Στίχ. εἰς Ἦχον δ'. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον.

Ἡ παγκόσμιος χαρὰ Ὅρα εἰς τὸν Στίχον.

Οἱ Κανῶνες, τοῦ Κυρίου Ἰωάννου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η. καὶ τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου τὰ Τραπάρια εἰς ε'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Κυρίου Ἰωάννου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ
» Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὄδη-
» γήσαντι, τὸν λαὸν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυ-
» πτίων ὅτι δεδόξασται.

Δεῦτε πιστοί, Πνεύματι θείῳ γηθόμενοι, τὴν ἐξ ἀκαίρου σήμερον, ἐπιδημήσασαν, εἰς βροτῶν σωτηρίαν, ἀειπάρθενον Κόρην, ὕμνοις τιμῆσωμεν.

Χαῖρε σεμνή, Μήτηρ καὶ δούλη Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τῆς ἀρχαίας πρόξενος, μακαριότητος, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει, σὲ πάντες ἐπαξίως, ὕμνοις δοξάζομεν.

Ητῆς ζωῆς, τίκεται σήμερον γέφυρα, δι' ἧς βροτοὶ ἀνάκλησιν τῆς καταπτώσεως, τῆς εἰς Ἄδου εὐρόντες, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὕμνοις δοξάζουσιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ῷ συντρίψαντι πολέμους, ἐν βραχίονι
» αὐτοῦ, καὶ διαβιβάσαντι τὸν Ἰσραὴλ
» ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ἄσωμεν αὐτῷ, ὡς λυ-
» τρωτῇ ἡμῶν Θεῷ, ὅτι δεδόξασται.

Χορευέτω πᾶσα κτίσις, εὐφραίνεσθω καὶ Δαυὶδ, ὅτι ἐκ φυλῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ, προῆλθε ράβδος, ἄνθος φέρουσα τὸν Κύριον, καὶ λυτρωτὴν τοῦ παντός.

Η Ἁγία τῶν Ἀγίων, ἐν ἀγίῳ ἱερῷ, βρέφος ἀνατίθεται, ἀνατραφεῖναι ἐκ χειρὸς Ἀγγέλου· πάντες οὖν πιστῶς συνεορτάσωμεν, ἐν τῇ γεννήσει αὐτῆς.

Σπεῖρα ἄγονος ἡ Ἄννα, ἀλλ' οὐκ ἄτεκνος Θεῷ· ἦδη γὰρ προώριστο, ἐκ γενεῶν ἀγνῆς Παρθένου Μήτηρ· ὅθεν ὁ τῆς κτίσεως ἐβλάστησε, Κτίστης ἐν δούλου μορφῇ.

Σ ἐ τὴν ἄσπιλον ἀμνάδα, τὴν τὸν ἔριον Χρῆσῶ, μόνην ἐκ κοιλίας σου προσαγαγοῦσαν, τὴν ἡμῶν οὐσίαν, πάντες ἐκ τῆς Ἄννης τιτομένην σε, ὕμνοις γεραίρομεν. Δόξα.

Τρία ἀναρχα δοξάζω, τρία ἅγια ὕμνω, τρία συναἰθια, ἐν οὐσιότητι μιᾷ κηρύττω· εἰς γὰρ ἐν Πατρὶ Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δοξολογεῖται Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὲς ἑώρακε παιδίον, ὃ οὐκ ἔσπειρε πατήρ, γάλακτι τρεφόμενον; ἢ ποῦ τεθέσται

παρθένος Μήτηρ; ὄντως ὑπὲρ ἔννοιαν ἀμφοτέ-
ρα, Θεογεννητὸρ ἄγνη.

Καταβασία.

» **Σ**ταυρὸν χαραξάς Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ῥά-
» βδω, τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ
» πεζεύσαντι· τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραῶ
» τοῖς ἄρμασι, κροτήσας ἠνώσεν, ἐπ' εὐρους
» διαγράψας, τὸ ἀήττητον ὄπλον· διὸ Χριστῷ
» ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νε-
» κρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον
» σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν
» ὑμνούντων σε.

Αμέμπτως τῷ Θεῷ πολιτευσάμενοι, τὴν πάντων ἐκύησαν σωτηρίαν, οἱ θεόφρονες γεννήτορες, τῆς τὸν Κτίστην τεκούσης καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Οπᾶσι τὴν ζωὴν πηγάζων Κύριος, ἐκ στείρας προήγαγε τὴν Παρθένον· ἦν εἰσδύναμις κατηξίωσε, μετὰ τόκον φυλάξας ἀδιάφθορον.

Τῆς Ἄννης τὸν καρπὸν Μαρίαν σήμερον, τὴν βότρυν κυήσασαν ζωηφόρον, ὡς Θεοτόκον ἀνυμνήσωμεν, προστασίαν τε πάντων καὶ βοήθειαν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Ε**στερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώ-
» θη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατυνθῆ
» ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου· εὐφράνθη ἐν
» σωτηρίῳ σου.

Εὐλογημένη ἡ κοιλία σου σώφρων Ἄννα, καρπὸν γὰρ ἠνθήσεε παρθενίας, τὴν ἀσπόρουσ τὸν τροφέα τῆς κτίσεως, τεκαῦσαν καὶ λυτρωτὴν Ἰησοῦν.

Σ ἐ μακαρίζει Ἀειπάρθενε πᾶσα κτίσις, ἐξ Ἄννης σήμερον γεννηθεῖσαν, τὴν ἐκ ρίζης Ἰεσοῦ ράβδον ἄχραντον, τὸ ἄνθος Χριστὸν βλαστήσασαν.

Σ ἐ ἀνωτέραν πάσης κτίσεως Θεοτόκε, δεικνύων ἄχραντε ὁ Υἱός σου, τὴν ἐξ Ἄννης, μεγαλύνει σου γέννησιν, καὶ πάντας εὐφραίνει σήμερον.

Ανατραφεῖσα εἰς τὰ ἅγια τῶν Ἀγίων, Παρθένε ἄχραντε Θεοτόκε, ἀνωτέρα ἀνεδείχθης τῆς κτίσεως, τὸν Κτίστην σαρκὶ κυήσασα. Δόξα.

Σ ἐ προσκυνοῦμεν Πάτερ ἀναρχε τῆ οὐσίας, ὕμνοῦμεν ἄχρονον τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ Πνεῦμα συναἰθιον· σέβασται, ὡς ἓνα τὰ τρία φύσει Θεοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν φωτοδότην καὶ ἀρχίζων τῶν ἀνθρώπων, τεκοῦσα ἄχραντε Θεοτόκε, ἀνεδείχθης θησαυρὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, καὶ πύλη τοῦ ἀπροσίτου φωτός.

Καταβασία.

- » **Ρ**άβδος εἰς τύπον τοῦ μωρηρίου παραλαμβάνεται· τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα· τῇ στειρευούσῃ δὲ πρώην Ἐκκλησίαν·
- » νῦν ἐξήνθησε, ξύλον Σταυροῦ εἰς κράτος καὶ
- » στερέωμα.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος β΄.

Πύλην ἀδιόδευτον ὁ Προφήτης, μόνῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν τηρουμένην, τὴν Ἁγίαν Παρθένον ἐκάλεσε· δι' αὐτῆς διήλθεν ὁ Κύριος, ἐξ αὐτῆς προῆλθεν ὁ Ὑψιστος, καὶ πάλιν ἐσφραγισμένην κατέλιπε, λυτρούμενος ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Εἰ δὲ βούλει, εἰπέ Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Η Παρθένος Μαριάμ, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, ὡς νεφέλη τῷ φωτός, σήμερον ἔλαμψεν ἡμῖν, καὶ ἐκ δικαίων προέρχεται εἰς δόξα ἡμῶν. Οὐκ ἔτι ὁ Ἀδάμ κατακρίνεται· ἡ Ἐύα τῶν δεσμῶν ἠλευθέρωται· καὶ διὰ τοῦτο κράζομεν βοῶντες, ἐν παρρησίᾳ τῇ μόνῃ Ἁγνῇ· Χαράν μνηύει, ἡ γέννησίς σου, πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὡδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ε**ἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας, καὶ ἐδόξασά σε, μόνε φιλάνθρωπε.

Ανυμνοῦμέν σε Κύριε, τὸν τοῖς πιστοῖς σωτήριον λιμένα, παρασχόντα πᾶσι τὴν σέκνησασαν.

Σέ Θεόνυμφε καύχημα, πᾶσι Χριστὸς ἀνδείξει· καὶ κράτος, τοῖς ὑμνοῦσι πίστει σοῦ τὸ μυστήσιον.

Απειρόγαμε Δέσποινα, ταῖς σαῖς λιταῖς λυτρούμενοι πταισμάτων, εὐγνωμόνως πάντες σέ μακαρίζομεν.

Εἰρμός ἄλλος.

- » **Α**κήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφάθη·
- » **Δ**ὴν ὅτι ἀρρήτῳ βελῆ, Θεὸς ὢν αἰδῖος,
- » ἐκ τῆς Παρθένου προῆλθες σαρκωθείς· Δόξα
- » τῇ δόξῃ σου Χριστέ· δόξα τῇ δυνάμει σου.

Τὴν πάνσεπτον γέννησιν τῆς Θεοτόκου, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, δοξολογοῦντες πιστοί, τὸν ἀψευστον, τὸν τῷ Δαυὶδ προομόσαντα καρπὸν, ἐκ τῆς ὁσφύος παρασχεῖν, πίστει προσκυνήσωμεν.

Δινοῖξας Κύριε τὴν μήτραν Σάρρα, καρπὸν ἐν γῆρα τὸν Ἰσαὰκ παράσχων· ὁ αὐτὸς καὶ σήμερον, τῇ εὐσεβεῖ Ἄννῃ δέδωκας Σωτήρ, ἐκ μήτρας γόνιμον καρπὸν, ἄσπιλον Μητέρα τὴν σὴν.

Επήκουσας Κύριε τῆς προσευχῆς μου, λέγέτω Ἄννα, ἐπαγγελίας καρπὸν, παρασχών μοι σήμερον, τὴν ἐκ πασῶν γενεῶν καὶ γυναικῶν προορισθεῖσαν, εἰς ἀγνὴν ἄχραντον Μητέρα σου.

Συγχαίρει σοι σήμερον Θεόφρον Ἄννα, ἡ οἰκουμένη· τοῦ λυτρωτοῦ γὰρ αὐτῆς, τὴν Μητέρα ἦνθησας, τὴν ἐκ τῆς ρίζης βλαστήσασαν Δαυὶδ, δυνάμειως ράβδον ἡμῖν, φέρουσαν τὸ ἄνθος Χριστόν. Δόξα.

Δοξάζω σε ἄναρχε Τριάς, ἀμέριστε τῇ οὐσία, χερσθικῶς ἐκβοῶν, τῇ πληθύνῃ γλώσσῃ· Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος, ὁ ὢν καὶ διαμένων εἰς αἰεὶ, εἰς Θεὸς αἰδῖος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πεπλήρωται Ἄχραντε, τῶν θεηγόρων αἰετῶς καλούντων σε, σκηνὴν καὶ πύλην καὶ ὄρος νοπτόν, βᾶτον καὶ ράβδον Ἀαρῶν, φρεῖσαν ἐκ ρίζης Δαυὶδ.

Καταβασία.

- » **Ε**ἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σε, καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ο**σκιόγραφον ἀγλὺν, αἰνιγματῶν σκεδάσας, καὶ τῶν πιστῶν ἐκθάσει τῆς ἀληθείας, διὰ τῆς Θεόπαϊδος, καταυγάσας τὰς καρδίας, καὶ ἡμᾶς τῷ φωτί σου Χριστέ κα-
- » θοδήγησον.

Ανυμνήσωμεν λαοί, τὴν τῶν πάντων αἰτίαν, τῇ καθ' ἡμᾶς γενέσθαι τὸν αἴτιον ἢς τὸν τύπον ἔχαιρον, ἀξιούμενοι Προφῆται, ἐναργῆ σωτηρίαν ταύτης καρπούμενοι.

Τῆς ἀνίκμου ὁ βλαστὸς, ράβδου τῆ Ἱερέως, τῷ Ἰσραὴλ ἐδήλωσε πρόκρισιν· καὶ νῦν τὴν λαμπρότητα, τῶν φυσάντων παραδόξως, δαδουχεῖ τὰ ἐκ στεῖρας πανένδοξον κῆμα.

Εἰρμός ἄλλος.

- » **Κ**ύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν·
- » **Κ**ύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτῆσαι ἡμᾶς· Κύριε, ἐκτός σου ἄλλοι οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομα σου ὀνομάζομεν.

Αχραντός σου ἡ γέννησις, Παρθένε ἄχραντε· ἄφραστος καὶ ἡ σύλληψις, καὶ ἡ ὠ-

δὲς ἄρρητος ὁ τόκος σου, νύμφη ἀνύμφευτε·
Θεὸς γὰρ ἦν, ὅλον φορέσας ἐμέ.

Σήμερον εὐφραίνεσθωσαν, Ἀγγέλων τάγμα-
τα· ἄσμασι χορευέτωσαν οἱ ἐξ Ἀδάμ· ἐ-
τέθη γὰρ ῥάβδος, τὸ ἄνθος βλαστάνουσα, Χρι-
στὸν τὸν μόνον λυτρωτὴν τοῦ Ἀδάμ.

Σήμερον Εὐὰ λέλυται τῆς καταδίκης, λέλυ-
ται καὶ ὁ Ἀδάμ, τῆς ἀρχαίας ἀράς, ἐπὶ
τῇ γεννήσει τῇ σῆ βωῶν ἄχραντε· Ἐν σοὶ τῆς
φθορᾶς ἐλυτρώθημεν.

Δόξα σοι τῷ δοξάσαντι τὴν στεῖραν σήμερον·
ἔτεκε γὰρ τὴν ῥάβδον τὴν αἰθαλῆ, ἐξ ἐ-
παγγελίας, ἐξ ἧς ἀνεβλάστησε Χριστὸς, τὸ ἄν-
θος τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Αναρχον προσκυνουμέν σε Τριάς ἀμέριστε,
ἀκτιστον συναἰδιον καὶ συμφυῆ, ἐν μιᾷ
οὐσίᾳ, τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὑπερφυῶς κηρυτ-
τομένην αἰεὶ. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου Ἁγία Τράπεζα· ἔμει-
νεν ἡ ἀγνεία σου ὡσπερ τὸ πρὶν, ἀσινῆς,
Παρθένε· Χριστὸς γὰρ ὁ ἥλιος, ὡς ἐκ παστοῦ
νυμφίος ὤφθη ἐκ σοῦ.

Καταβασία.

• **Ω** τρισμακάριστον ξύλον! ἐν ᾧ ἐτέθη Χρι-
• **Ω** στὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέ-
• πτωκεν ὁ ξύλω ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεα-
• σθεῖς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ πα-
• ρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ᾠδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

• **Π**ρὸς Κύριον ἐκ κήτους ὁ Ἰωάνης ἐβόησε.
• **Π** Σὺ με ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος Ἄδης δέο-
• **Π** μαι ἵνα ὡς λυτρωτῆ ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀ-
• ληθείας τε πνεύματι θύσω σοι.

Πρὸς Κύριον ἐν θλίψει στεριώσεως ἐβόη-
σαν, τῆς Θεομήτορος, οἱ θεόφρονες γεννή-
τορες, καὶ ταύτην γενεαῖς γενεῶν ἐκύησαν, εἰς
κοινὴν σωτηρίαν καὶ καύχημα.

Εδέξαντο οὐράνιον δωρῶν ἀξιώθειον, τῆς Θεο-
μήτορος, οἱ θεόφρονες γεννήτορες, αὐτῶν
τῶν Χερουβὶμ ὑπερφέρον ὄχημα, τὴν τοῦ Λό-
γου καὶ Κτίστου λοχεύτριαν.

Εἰρμός ἄλλος.

• **Ω** ὕδατα θαλάσσης φιλόκωπε, τὰ κύ-
• **Ω** ματα τοῦ βίου χειμαῖζέ με· ἀλλ' ὡς-
• **Ω** περ τὸν Ἰωάνν ἐκ τοῦ κήτους, ἀνάγαγε ἐκ
• φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, εὐσπλαγγχε Κύριε.

Υμνουμέν τὴν ἁγίαν σου γέννησιν, τιμῶμεν
καὶ τὴν ἄσπορον σύλληψιν, σοῦ νύμφη
θεόνυμφε καὶ Παρθένε· σκιρτῶσι δὲ σὺν ἡμῖν
Ἀγγέλων τάξεις, καὶ τῶν Ἁγίων ψυχαί.

Αγίαν τῶν Ἁγίων ὑπάρχουσαν, οἱ σώφρο-
νες πατέρες σου Ἀχραντε, ἀνέθεντό σε ἐν
οἴκῳ Κυρίου, ἀνατραφῆναι σεμνῶς, καὶ εἰς Μη-
τέρα ἐτοιμασθῆναι αὐτῷ.

Αἰστεῖραι καὶ μητέρες χορευσατε· θαρσεῖτε
καὶ σκιρτήσατε ἄγονοι· ἢ ἄτεκνος γὰρ ζεί-
ρα, τὴν Θεοτόκον βλαστάνει· ἥτις λύσει τῶν
ᾠδῶν τὴν Εὐὰν, καὶ τῆς ἀράς τὸν Ἀδάμ.

Ακούω τοῦ Δαυὶδ μελωδοῦντός σοι· Ἀχθή-
σονται παρθένοι ὀπίσω σου, ἀχθήσονται
εἰς ναὸν Βασιλέως· καὶ σὺν αὐτῷ σε κἀγώ, θυ-
γατέρα τοῦ Βασιλέως ὑμῶν. Δόξα.

Εν σοὶ τὸ τῆς Τριάδος μυστήριον, ὑμνεῖται
καὶ δοξάζεται ἄχραντε· Πατὴρ γὰρ ἠυ-
δόκησε, καὶ ὁ Λόγος ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ
θεῖον Πνεῦμα σοὶ ἐπέσκιασε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Χρυσοῦν θυμιατήριον γέγονας· τὸ πῦρ γὰρ
ἐν γαστρὶ σου ἐσκήνωσεν, ὁ Λόγος ἐκ
Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐν ἀνθρώπου μορφῇ
καθωράθη, Θεογεννητορ ἀγνή.

Καταβασία.

• **Ν**οτίθ θηρὸς ἐν σπλάγγχοις, παλάμας Ἰω-
• **Ν** νᾶς σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτή-
• ριον πάθος προδιετύπου σαφῶς· ὅθεν τριήμε-
• ρος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπε-
• ζωγράφησε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ
• τοῦ Θεοῦ, καὶ τριήμερῳ ἐγέρσει, τὸν κόσμον
• φωτίσαντος.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Αὐτόμελον.

Γωακεῖμ καὶ Ἄννα ὄνειδισμοῦ ἀτεκνίας, καὶ
Ἀδάμ καὶ Εὐὰ, ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανά-
του, ἠλευθερώθησαν Ἀχραντε, ἐν τῇ ἁγίᾳ γεν-
νήσει σου· αὐτὴν ἐορτάζει καὶ ὁ λαός σου, ἐνο-
χῆς τῶν πταισμάτων, λυτρωθεῖς ἐν τῷ κράζειν
σοι. Ἡ ζείρα τίκει τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν
τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ὁ Οἶκος.

Η προσευχὴ ὁμοῦ καὶ στεναγμὸς, τῆς σtei-
ρώσεως καὶ ἀτεκνώσεως Ἰωακεῖμ τε καὶ
Ἄννης, εὐπρόσδεκτος, καὶ εἰς τὰ ὦτα Κυρίᾳ ἐ-
λήλυθε, καὶ ἐβλάστησαν καρπὸν ζωηφόρον τῷ
κόσμῳ· ὁ μὲν γὰρ προσευχὴν ἐν τῷ ὄρει ἐτέλει,
ἡ δὲ ἐν παραδείσῳ ὄνειδον φέρει· ἀλλὰ μετὰ
χαρᾶς, ἡ στεῖρα τίκει τὴν Θεοτόκον, καὶ τρο-
φὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ Η'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, τὸ γενέθλιον τῆς Ὑ-
περαγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ αἰ-
παρθένου Μαρίας.

Στίχοι.

Πάσας ἀληθῶς. Ἄννα, νικᾶς μητέρας,
Μήτηρ ἕως ἄν σὴ γένηται θυγάτηρ.

Ἐξάγαγε πρὸς φῶς Θεομήτορα ὀγδόη Ἄννα.

Ης ὁ πατήρ Ἰωακείμ ἐκ βασιλικῆς φυλῆς εἴλκε τὸ γένος. Οὗτος, εἰ καὶ διπλᾶ τὰ δῶρα αὐτῷ τῷ Θεῷ προσέφερον ὡς φιλόθεος καὶ πλούσιος, ἀλλὰ τὴν ἀπαιδίαν ὠνειδίκετο. Ἐπὶ τούτῳ δηχθεὶς τὴν καρδίαν, αὐτὸς μὲν ἐν τῷ ὄρει, ἢ δὲ τούτου σὺνευνοσ Ἄννα ἐν τῷ παραδείσῳ, δάκρυσι τὸν Θεὸν ἱκέτευσεν. Ὅς καὶ παρέσχεν αὐτοῖς καρπὸν κελίας ἁγίου, τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον. Ἴνα δὲ καὶ τῆς Ἄννης ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἴδωμεν τὰ γνωρίσματα, τὸ ἀκριβὲς διηγήσομαι.

Εἰκοστὸς τρίτος ἀπὸ γένους Δαυὶδ καὶ Σολομῶντος εὐρίσκειται ὁ Ματθᾶν ὃς ἐγέννησε Μαρίαν ἐκ τῆς Ἰούδα φυλῆς, καὶ ἐγέννησεν Ἰακώβ, τὸν πατέρα Ἰωσήφ τοῦ τέκνονος, καὶ θυγατέρας τρεῖς, Μαρίαν, Σωθὴν, καὶ Ἄνναν. Καὶ ἡ μὲν Μαρία γεννᾷ Σαλώμην τὴν μαίαν· ἡ δὲ Σωβὴ γεννᾷ τὴν Ἐλισάβετ· ἡ δὲ Ἄννα γεννᾷ τὴν Θεοτόκον· ὡς εἶναι τὴν Θεοτόκον, ἐγγόνην Ματθᾶν, καὶ Μαρίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· τὴν δὲ Ἐλισάβετ καὶ τὴν Σαλώμην, ἀνεψιάς μὲν τῆς Ἄννης, ἐξαδέλφας δὲ τῆς Θεοτόκου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Οἱ Ἅγιοι ἀυτάδελφοι, Ροῦφος καὶ Ρουφριανός, ζίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Κλίνων ἑαυτὸν Ρουφριανός τῷ ζίφει,

Μένω σε, φησί, Ροῦφε, μὴ μέλλης, ἔπου,

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Σεβῆρος ζίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἐτοιμός εἰμι πρὸς τὸ πᾶν οἴσειν πάθος,

Σεβῆρος εἶπε· καὶ πρὸς με τὸ ζίφος;

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Ἀρτεμίδωρος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀρτεμίδωρος ὡς καθάλλεσθαι σθένει,

Καὶ τοῦ πυρὸς φλέγοντος ἔργῳ δεικνύει.

Διήγησις περὶ ἀγάπης πᾶν ὠφέλιμος.

Ιερεὺς τις μετ' εὐλαβοῦς Διακόνου ἀγάπην τῷ Κυρίῳ φίλην εἰς ἀλλήλους κησάμενοι, διὰ δαιμονικῆς σκαϊότητος εἰς ἔχθραν περιτραπέντες, ἐπὶ πολὺ ἔμειναν ἀδιάλλακτοι. Ἐπεὶ δὲ ἐπ' αὐτῷ τῷ μίσει τελευτῆσαι τὸν Ἱερέα συνέβη, ὁ Διάκονος ἠσχαλλεν, ὅτι μὴ ζῶντι τῷ Ἱερεὶ τὴν ἔχθραν διέλυσε. Καὶ τινι τῶν εὐδιακρίτων τὸ συμβᾶν κοινωσάμενος, ὑπὸ τούτου πρὸς τινα τῆς ἐρήμου μοναστῆν γενέσθαι παρηγγυᾶτο· ὁ δὲ, μάλα προθύμως τοὺς ἐρημικωτέρους τόπους περινοστῶν, τὸν ἰατρὸν ἐπέζητει.

Καὶ δὴ τινα καταλαβὼν γέροντα, τούτῳ τὴν μνησικακίαν ἀπεκάλυψεν, ἐναργῆ πληροφορίαν ζητῶν παρ' αὐτοῦ τῆς ἀφίσειως· πρὸ ἐν ὁ γέρον· Ὁ πιστῶς αἰτῶν, λαμβάνει· καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγῆσεται, οὐκ ἔμός ὁ λόγος, φησὶν, ἀδελφί· καὶ σοι, ὡς ἐπ' ἀγαθῷ σπεύδοντι, ταχεῖα τοῦ ζητουμένου λύσιν λαβεῖν παρὶς οἱ Κύριος. Ὅθεν ἐλήλυθας ἀνάστρεφε· καὶ ὀφείας ἐν τῷ ναῷ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας γενόμενος, πρὸ πάντων ὑποκρυμμένος τὰς Ἐραίας πύλας καταλαβε, καὶ τὸν πρῶτον ἐν αὐταῖς εἰσβαλόντα κράτησον, καὶ ἐξ ἡμῶν αὐτὸν προσ-

αγύρισσον, δοὺς αὐτῷ καὶ τὸ ἱσπραγισμένον τοῦτο πινάκιον, καὶ πρὶ αὐτῷ ἴσται σοι πάντως βεβαία τῶν σφαλίντων ἢ ἐπανέρθωσις.

Τότε ὁ Διάκονος, ὡς ὁ Πατήρ διετάξατο, ἀωρὶ τῶν νυκτῶν τοῦ ναοῦ καταλαμβάνει τὸ προπύλαιον· καὶ παρευδὺς ὁ δηλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρὸς ἀνὴρ ἀνεφάνη· καὶ τοῦτον ὁ Διάκονος ἀσπασάμενος, τὸ γραμματίον τοῦ γέροντος ἐπιδίδωσιν, ἀνακαλύψας αὐτῷ τὸ ἐπακολουθήσαν· τοῦ δράματος. Ὁξὺς δὲ ὢν ὁ ἀνὴρ, οἰκουμένης χάριν τὸ γινόμενον ἔκρινε, καὶ ἔλον ἑαυτὸν καταδρέχων τοῖς δάκρυσιν, ἔλεγε· Τί εἰμι ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, ἵνα κατατολμῶσω τοιούτου ἐγχειρήματος; ὅμως ταῖς εὐχαῖς κατατολμῶσω τοῦ ἀποστειλαντός σε, πρὸς τὸ προκειμένον τρέπεμαι.

Καὶ δὴ ἐπ' αὐταῖς ταῖς κεκλεισμέναις πύλαις ὡς ἴστατο, τὰς χεῖρας ὑψώσας πρὸς οὐρανόν, καὶ γένυ κλίνας, τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἔδαφος τέθεικεν, ὑποψιθυρίζων τῇ προσευχῇ· καὶ μετὰ μικρὸν ἀναστὰς (φρίττω λέγειν, κατανῶν τὸ μυστήριον, καὶ τὸ πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ ἀνδρὸς ἐπαρρησίαστον!), ὡς εἶρηκεν· Ἀνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου, Κύριε· τὸ προπύλαιον αὐτῷ αὐτομάτως ἠνέωκτο, καὶ τούτῳ συνεισελθόντος τοῦ Διακόνου, ἐπὶ τὴν αὐλὴν τοῦ ναοῦ ἴστησαν; Αὐθίς τε πάλιν πρὸς τὰς ἐκείσε τοῦ ναοῦ ἐξ ἀργύρου πύλας γενόμενοι, ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος ἀνὴρ, πρὸς τὸν Διάκονον ἔφρασε· Ἐνταῦθα στήθι, καὶ περαιτέρω μὴ πρόβαινε.

Ἐκεῖνος δὲ, τὴν συνήθη πάλιν ἐπὶ τῇ φλοιᾷ ποιήσας μετανοίαν, τὰς ἀργυραίας πύλας κεκλεισμένας οὕσας ἀνέωξε· καὶ εἰσελθὼν ἐν τῷ ναῷ, ξένον Σίσμα ἰδέχεται ἐν αὐτῷ· Ἐκ γὰρ τῆς ἐροφῆς τοῦ ναοῦ λυχνία φωτεινὴ ἐπέλθουσα πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἐφωταγωγεὶ τὸ ἱερόν· ἀλλὰ καὶ τούτῳ προσευχεμένῳ συνείπετο. Ὡς δὲ πρὸς αὐτὸ λοιπὸν τὸ Θυσιαστήριον ἔφρασε, καὶ κἄν προσκλίνας τὴν κεφαλὴν, ἡμέρα ἔξω πρὸς τὸν Διάκονον γίνεται, καὶ πάλιν αὐτομάτως πᾶσαι αἱ θύραι ἐκλείσθησαν. Τότε ἀγωνία καὶ δειλία τὸν Διάκονον ἔλαβε, μὴ τολμῶ· τα τῷ ἀνδρὶ πλησιάσαι τὸ σύνολον· εἶχε γὰρ, ὡς ἔλεγεν, ἀπὸ τῆς εὐχῆς ὡς Ἄγγελον δεδεξαμένον τὸ πρόσωπον, ὡς λοιπὸν λογισμοῖς τὸν Διάκονον βάλλεσθαι, λέγονται, μὴ Ἄγγελος ἐστὶν ὁ φαινόμενος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος. Ἄλλ' εὐδὲ τοῦτο διέλαθε τὸν φαινόμενον· φησὶ γὰρ πρὸς τὸν Διάκονον· Τί τοῖς λογισμοῖς δὲ εἰμι πολιορκῆ καὶ ταράττη, ὦ ἄνθρωπε; Πιστεύσον, ὅτι καὶ γὼ χεῖκός εἰμι ἄνθρωπος, καὶ ἐξ αἵματος καὶ σαρκὸς, καὶ εὐαγοῦς οἴκου, Χαρτουλάριος τὸ ἐπάγγελμα, ἐκ τῶν ἐκείσε προσόδων τὰ πρὸς ζωὴν πορζόμενον· ἀλλ' ἡ πάντα καλῶς διεξάγουσα πρόνοια, δὲ εὐτελῶν πολλακις, μεγάλα εἴωθε διεξάγειν τεράστια· ὅμως, ἀδελφί, πρὸς τὸ προκειμένον ἀπίωμεν.

Καὶ ἄμφω πρὸς τὸν φόρον εὐθυδρομήσαντες, τὸν ναὸν ἐκεῖσε τῆς Θεοτόκου κατέλαθον· καὶ πρὸς τὰς κεκλεισμένας πύλας ἴδη γενόμενοι τῷ ναῷ, διὰ προσευχῆς πάλιν καὶ κείνας ἀνέωξε. Καὶ πρὸς αὐτὸ γενόμενος τὸ Θυσιαστήριον, τὴν εὐχὴν ἐπιτέλει κατὰ τὸ συνήθες· καὶ τὸν Διάκονον, ἔξω ἱστῶτα, καταλαβόντος, μετ' ἐκπλήξεως τὸ, Κύριε ἐλέησον, λέγοντα, αἱ πύλαι μόναι ἄφω πάλιν ἐκλείσθησαν.

Εἶτα πάλιν τὸν ἐν Βλαχίρναϊς τῆς Θεοτόκου καταλαμβάνει ναόν· Ἐλεγε δὲ ὁ Διάκονος, ὅτι οὕτως ἡμᾶς ὑπελάμβανον ἐν τοῖς ναοῖς τὴν πορείαν ποιῆσθαι, ὡς μηδὲ πησὶν ἔρμευ τῇ ἡμῶν ἐξύττητι παραβαλλεσθαι. Καὶ δὴ πρὸς τὰς πύλας τῆς Θεοτόκου γενόμενοι, αὐτομάτως καὶ αὐταὶ τῷ ἀνδρὶ προσανεώχθησαν· καὶ τὴν εὐχὴν καὶ ἐκεῖσε ποιησάμενος, δάκρυσι καταδρέχων τὰς παρῆς, τῆς Ἁγίας Σοφῆς τὰς πύλας κατέλαβε· καὶ ἐν αὐταῖς τὸν Διάκονον ἐπιστήσας, βλέπειν τρανῶς τῶν εἰσερχομένων παρηγγυᾶτο τὴν κατανόησιν. Καὶ δὴ πρὸς τὴν

φλοιάν τὴν ἐξ ἔθους εὐχὴν ποιησαμένω, αἱ τῶν πυλῶν ἰπάρσεις αὐτῷ τὴν εἴσοδον παρεχώρησαν· καὶ πρὸς τοῦ ναοῦ γενόμενος τὸ μισαίτατον, τὰ γόνατα τῷ ἔδαφει ἐπείρεισας, ἀνευδότως ἐν αὐτῷ ἐποίει τὴν δέησιν.

Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα ὄρκοις ἡμῖν ἐπιστώσατο ὁ Διάκονος διεβεβαίωσεν, ὡς πρὸς τὴν βαθμίδα τῆς πύλης, ἐν ἣ ἰστάμην θαμβούμενος, ὀφθαλμοφανῶς εἶδον ὡσεὶ Διάκονον τινα, ἐκ τοῦ Θουσιαστηρίου ἐξερχόμενον, καὶ ἐν τῇ χειρὶ κατέχοντα θυμιατήριον, καὶ θυμιάοντα τὸ ἱερόν Ἀγίασμα. Μετὰ δὲ μικρᾶς τινοῦ ὥρας διάστημα, ὡς κληρικῶς τινας εἶδον εἰσερχομένους, Ἱερέων στολὴν περικειμένους λευκοφανῆ· καὶ πάλιν Ἱερέων ἄλλο σύστημα φωτεινόν, πορφυροῦν ποδήρη περικειμένους εἰσερχέσθαι, καὶ τούτους ἀμφοτέρους χορείαν ἐγείραντας, ἐπάδειν μέλος μάλα τερπνόν καὶ ἐξαισιον, ὡς μηδὲν ἕτερον καταλαθεῖν τὸν Διάκονον δύνασθαι, εἰμὴ μόνον τὸ Ἀλληλοῦϊα. Καὶ μετὰ τὸ τὴν εὐχὴν τελέσαι τὸν Χαρτουλάριον, ἐξελθεῖν, καὶ εἰπεῖν πρὸς τὸν Διάκονον· Ἀδελφί, ἐνδόν τοῦ ναοῦ ἀκωλύτως γενόμενος, πρὸς τοὺς τὴν ἀριστερὰν χορείαν ἐπέχοντας Ἱερεῖς στόχασαι, εἰ δύναιο κατανοῆσαι τὸν μεθ' ἐτῆ μνησικακίᾳ ἀδιאלλακτος ἔμεινας.

Τότε εἰσελθὼν ὑπέτρομος ὁ Διάκονος, σπουδῆ πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον ἐξείσιν εἰρηκῶς, μὴ δύνασθαι πρὸς τοὺς ἐκείσε τὸν ἐπ' ἐχθρὰ τὸν βίον καταλύσαντα ἰδεῖν Ἱερέα. Εἶτα πάλιν πρὸς αὐτὸν ὁ ἀνθρωπόμορφος ἄγγελος, εἰσελθὼν, καταβῆ καὶ τὴν χορείαν τὴν δεξιαν, εἰρηκε. Καὶ δὴ πρὸς αὐτὴν γενόμενος ὁ Διάκονος, κατὰ τὴν ἐστῶτα ἐν αὐτῇ γνωρίσαι τὸν ζητούμενον ἔφρασε. Καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ μακάριος. Εἰ τούτου ἀκριβῶς κατενόησας, εἰπέ πορευθεῖς τάδε· Νικητᾶς ὁ Χαρτουλάριος, ἐξω ἐστῶς, ἐλθεῖν σε προσφωνεῖ. Καὶ πορευθεῖς ὁ Διάκονος, κατὰ τὴν διαταγὴν, τὸν Ἱερέα ἐκ τῆς δεξιᾶς πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον συνεξάγει χορείας, καὶ καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλεξε τῇ φωνῇ. Κύριε Πρεσβύτερε, διὰ τὸ ἀμφοτέρους ἐν τῇ σῇ ἀθρόα μεταβολῇ ἀσυμφώνους μεῖναι τῷ σφάλματι.

Τότε γόνυ ἀμφοτέροι κλίναντες, ἐν ἀπλῷ φιλήματι τὴν ἐχθρὰν διελυσαν· καὶ ὁ μὲν Ἱερεὺς τὸν ναὸν εἰσίδυ καὶ τὴν αὐτοῦ χορείαν κατέλαθεν· ὁ δὲ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον ἔλαβε τὸν Διάκονον, καὶ τῇ φλοιᾷ τοῦ ἱεροῦ ἀγίασματος προσπεσόντος, αἱ πύλαι τούτου θεία δύναμις ἐκλείσθησαν· καὶ μέρος τι τῆς ὁδοῦ διανύσαντες, ἀμφω ἐστῶσαν· καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος οὕτω πως ἔφη πρὸς τὸν Διάκονον· Ἀδελφί, σῶζων σῶζου, καὶ τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν περιποιήσαι, καὶ τῷ πρὸς τὴν ἐμὴν εὐτέλειαν Πατρίσι ἀποστείλαντι ἐπὶ πορευθεῖς. Τῶν εὐχῶν σου ἡ καθρότης, καὶ ἡ πρὸς Θεὸν παρρησία, καὶ νεκρὸν πρὸς εἰρήνην ἐξαναστήσαι δύναται, ἡμῶν εἰς τοῦτο μηδὲν τὸ παράπαν συμβαλλομένων· καὶ τούτο εἰπὼν, ἐξ ὀφθαλμῶν τοῦ Διακόνου ἐγένετο.

Ἐκεῖνος δὲ, προσκυνήσας τὸ ἔδαφος, ἐν ᾧ οἱ τοῦ θαυμαστοῦ ἰσταντος πόδες ἀνδρῶς, τὴν πρὸς τὸν γέροντα πορείαν ἐκπεληγμένος ἦννε, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν· ὅτι αὐτῷ κρίπει δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Βάτος ἐν ὄρει πυράφλεκτος, καὶ δροσοβόλος κάμινος Χαλδαϊκῆ, σαφῶς προγράφει σε Θεόνυμφε· τὸ γὰρ Θεῖον αὐλὸν ἐν ὕλικῇ γαστρὶ πῦρ ἀφλέκτως ἐδέξω· διὸ τῷ ἐκ σῆ τεχθέντι κράζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σοῦ ταῖς αὐλοῖς ἐμφάσεσιν, ὁ νομοθέτης εἶρηγογετο κατανοεῖν, τὸ μέγα Πάνσεμνε μυστήριον, μὴ φρονεῖν χαμαιζήλα, συμβολικῶς παιδεύόμενος ποτέ· διὸ ἐκπλαγεῖς τὸ θαῦμα ἔλεγεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁμακα θεοπρεπῶς, χορὸς ὁ θεῖος προηγόρευσε· ἐκ σοῦ γὰρ λίθος τέμνεται, οὐχ ὑποσαῖς ἐγχειρίδιον ἀνδρός· καὶ πύλην, δι' ἧς διήλθε Κύριος, τῶν θαυμασιῶν Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος.

Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμινος, πυρὶ φλογίζομένη ἐδροσιζέτο Πνεύματος, Θεοῦ ἐπιστασία· οἱ Παῖδες ὑπέψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων.

Ἐορτάζομεν Ἀχραντε, καὶ πιστῶς προσκυνοῦμεν, τὴν ἀγίαν σου γέννησιν, τὴν ἐξ ἐπαγγελίας· δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῆς ἀρχεγόνου ἀρᾶς, ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Νῦν ἡ Ἄννα εὐφραίνεται, καὶ βοᾷ καυχώμενη· Στείρα οὕσα γεγέννηκα, τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, δι' ἧς τὸ κατάκριμα, τῆς Εὐας λέλυται, καὶ ἡ ἐν λύπαις ὠδὶς.

Ὁ Ἀδαμ ἠλευθέρωται, καὶ ἡ Εὐα χορεύει, καὶ βοᾶσιν ἐν πνεύματι, πρὸς σέ τὴν Θεοτόκον· Ἐν σοὶ ἐλυτρώθημεν, τῆς ἀρχεγόνου ἀρᾶς, ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Στείραι ἄγονοι σπεύσατε, ψυχὰι ἠτεκνωμέναι, ὅτι Ἄννα πολύτεκνος, καὶ νῦν εὐφρανομένη· μητέρες χορεύσατε, σὺν τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ συναγαλλεσθε. Δόξα.

Τὸν Πατέρα δοξάζομεν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν μοναδὶ Θεότητος, Τριάδα Παναγίαν, ἀχώριστον, ἀκτιστον, καὶ συναϊδίον καὶ ὁμοῦσιον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ Θεὸν μόνῃ ἔτεκες, Παρθένε μετὰ τόκον· σὺ τὴν φύσιν ἐκαίνισας, τῷ τόκῳ σου Μαρία· σὺ τὴν Εὐαν ἔλυσας, τῆς πρωτογόνου ἀρᾶς, Θεογεννητορ ἀγνή. Καταβασία.

Ἐκνοσον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς, Ἐλαθὲς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς καὶ δυσφημίας θεοστυγοῦς· ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμεον· ἀλλ' ἀντηχῆντι, δροσοβόλω πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔψαλλον· Ὁ ὑπερῦμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεός εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐν τῇ καμίνῳ τῇ τῶν Παίδων, προαπεικόνισας ποτέ, τὴν σὴν Μητέρα Κύριε

» ὁ γὰρ τύπος τούτους πυρὸς ἐξείλετο, ἀφλέ-
 » κτως ἐμβατεύοντας· ἦν ὑμνήμεν ἐφανισθεῖ-
 » σαν, διὰ σὲ τοῖς πέρασι σήμερον, καὶ ὑπερ-
 » υψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς πρὸς Θεὸν ἡμῶν καταλλαγῆς, ἡ προο-
 ρισθεῖσα σκηνή, τοῦ εἶναι νῦν ἀπάρχεται,
 τεξομένη Λόγον ἡμῖν παχύτητι, σαρκὸς ἐφανι-
 ζόμενον ὃν ὑμνοῦμεν οἱ ἐκ μὴ ὄντων, δι' αὐτοῦ
 τὸ εἶναι λαβόντες, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας
 τοὺς αἰῶνας.

Η τῆς στερώσεως μεταβολή, τὴν κοσμικὴν
 τῶν ἀγαθῶν, διέλυσε στείρωσιν, καὶ τρα-
 νῶς τὸ θαῦμα Χριστὸν ὑπέδειξε, βροτοῖς ἐπι-
 δημήσαντα· ὃν ὑμνοῦμεν οἱ μὴ ἐκ ὄντων, δι'
 αὐτοῦ τὸ εἶναι λαβόντες, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς
 πάντας τοὺς αἰῶνας. Εἰρμὸς ἄλλος.

» **Ο** στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῶα αὐτῆ,
 » ὁ τιθεὶς θαλάσση ὄριον ψάμμον, καὶ
 » συνέχων τὸ πᾶν, σέ ὑμνεῖ ἥλιος, σέ δοξάζει
 » σελήνη, σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις,
 » τῷ Δημιουργῷ καὶ Κτίστη εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο ποιήσας παράδοξα τῇ στερωθεισῇ γα-
 στρί, ὁ ἀνοίξας Ἄννης ἄγονον μήτραν,
 καὶ καρπὸν αὐτῇ δὸς, σὺ Θεὸς ἅγιος, σὺ Υἱὸς
 τῆς Παρθένου, σέ ἐκ ταύτης σάρκα προσελάβη,
 τῆς αἰεθαλοῦς Παρθένου καὶ Θεοτόκου.

Ο σφραγίζων τὴν ἄβυσσον, καὶ ἐξανοίγων
 αὐτήν, ὁ ἀνάγων ὕδωρ ἐν ταῖς νεφέλαις,
 καὶ διδούς ὑετόν, σὺ ὁ δούς Κύριε, ρίζης ἐκ τῆς
 ἀκάρπου ἐξανθῆσαι, Ἄννης τῆς ἀγίας, ἄχραν-
 τον καρπὸν, τὴν ράβδον τὴν Θεοτόκον.

Σὺ ὁ λύσας τὰ ἄλυτα τῆς ἀπαιδίας δεσμά·
 σὺ ὁ δούς τῇ στείρᾳ γόνιμον τόκον, καὶ
 καρπὸν εὐκλεῆ, ἧς Υἱὸς γέγονας, καὶ βλαστὸς
 ἀνεφύης· ἦν Μητέρα ἔσχες κατὰ σάρκα, ἐν τῇ
 πρὸς ἡμᾶς Οἰκτίρμον ἐπιδημία.

Γεωργέ τῶν φρενῶν ἡμῶν, καὶ φυτουργέ τῶν
 ψυχῶν, σὺ ὁ ἄκαρπον γῆν, εὐκαρπον δεῖξας·
 σὺ τὴν παλαιὴν ξηράν, γόνιμον εὐσταχυν, ἄρου-
 ραν καρποφόρον ἀπειργάσω, Ἄνναν τὴν ἀγίαν,
 ἄχραντον καρπὸν ἀνθῆσαι τὴν Θεοτόκον.

Δόξα.

Ω Τριάς ὑπερούσιε, μοναὶς συναίναρχε, σέ
 ὑμνεῖ καὶ τρέμει, πληθὺς Ἀγγέλων, κύρα-
 νός, καὶ ἡ γῆ, ἄβυσσοι φρίττουσιν, ἄνθρωποι
 εὐλογοῦσι, πῦρ δουλεύει, πάντα ὑπακούει, σοὶ
 Τριάς ἀγία, φόβῳ τὰ ἐν τῇ κτίσει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ω καινότατον ἄκυσμα! Θεὸς Υἱὸς γυναικός,
 καὶ ἀσπὸρ τόκου, ἄνανδρος Μήτηρ, καὶ

Θεὸς τὸ τεχθέν· ὦ φρικτὸν θέαμα! ὦ συλλή-
 ψεως ξένης τῆς Παρθένου! ὦ ἀφράστου τόκου·
 ὄντως ὑπὲρ νοῦν τὰ πάντα καὶ θεωρίαν.

Καταβασία.

» **Ε**ὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι,
 » δημιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε τὸν
 » συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρό-
 » σον μεταποιήσαντα· καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶ-
 » σι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς
 » αἰῶνας.

ᾠδὴ Δ'. Ἡ Τιμιώτερα οὐ στιχολογεῖται.

Ὁ Εἰρμός.

» **Η** τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα, τὸν Θεὸν ἐξα-
 » νατείλαντα, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημή-
 » σαντα, ἐκ λαγόνων παρθενικῶν, ἀφράστως
 » σωματώσασα, εὐλογημένη πάναγνε, σέ Θεο-
 » τόκε μεγαλύνομεν.

Ο τοῖς ἀπειθοῦσι λαοῖς, ἐξ ἀκροτόμου βλύ-
 σας νάματα, τοῖς εὐπειθοῦσιν ἔθνεσι χα-
 ρίζεται, ἐκ λαγόνων στερωτικῶν, καρπὸν εἰς
 εὐφροσύνην ἡμῖν, σέ Θεομητορ ἄχραντε, ἦν ἐ-
 παξίως μεγαλύνομεν.

Τὴν τῆς ἀποτόμου ἀρχαίας, ἀναιρέτιν ἀπο-
 φάσεως, καὶ τῆς Προμήτορος τὴν ἐπανόρ-
 θωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεὸν αἰτίαν
 οἰκειώσεως, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην γέφυραν, σέ
 Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Α**λλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ
 » ἄξενον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιία·
 » ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε ἀμφότερα ὠκονομήθη. Διό
 » σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μα-
 » καρίζομεν.

Επαξιὸν Θεομητορ τῆς σῆς ἀγνείας, τὸν τό-
 κον ἐκλήρωσω δι' ἐπαγγελίας· τῇ ποτὲ γὰρ
 ἀκάρπῳ, θεόβλαστος καρπὸς ἐδόθη· διό σε πᾶ-
 σαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Πεπλήρωται τῆ βρωῶντος ἡ προφητεία· φησὶ
 γὰρ Ἀναστήσω σκηνήν τὴν πεπτωκυῖαν,
 τοῦ ἱεροῦ Δαυὶδ, ἐν σοὶ Ἄχραντε προτυπωθεῖ-
 σαν, δι' ἧς ὁ σύμπας τῶν ἀνθρώπων χοῦς, εἰς
 σῶμα ἀνεπλάσθη Θεῷ.

Τὰ σπάργανα προσκυνουμέν σου Θεοτόκε,
 δοξαζόμεν τὸν δόντα, καρπὸν τῇ πρώην
 στείρᾳ, καὶ ἀνοίξαντα μήτραν, τὴν ἄγονον ἐκ
 παραδόξου· ποιεῖ γὰρ πάντα ὅσα βούλεται,
 Θεὸν ὢν παντεξούσιος.

Εβλάστησας νυμφοτόκε Ἄννα θεόφρον, ἐκ
 μήτρας παρ' ἐλπίδας, καὶ ἐξ ἐπαγγελίας,
 παρθενόφυτον ἄνθος, θεόβλαστον ἀγνείας κολ-

λος· διό σε πάντες μακαρίζομεν, ὡς ρίζαν τῆς ζωῆς ἡμῶν. Δόξα.

Αλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ δοξάζειν, τὴν ἀναρχὸν Τριάδα, Πατέρα καὶ Υἱὸν τε, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἀκτιστὸν παγκρατορίαν, δι' ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἤδρασται, τῷ νεύματι τοῦ κράτους αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εχώρησας ἐν γαστρὶ σε Παρθενομήτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος Χριστὸν τὸν Βασιλέα, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι· αὐτὸν δυσώπει πανσεβάσμιε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καταβασία.

► **Μ**υστικὸς εἶ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστὸν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ, ζωφόρον ἐν γῆ, πεφυτούργηται ► δένδρον· δι' οὗ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες ► αὐτὸν, σε μεγαλύνομεν. Ἐτέρα.

► **Ο** διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγεγόμενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήρηται σήμερον· τῆς γὰρ Προμήτορος ἡ παγγενῆς, κατὰρα διαλέλνται, τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος· ἢ πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσι

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αγάλλονται τὰ πέρατα, τῆς οἰκουμένης σήμερον, ἐν τῇ γεννήσει σου Κόρη, Θεοκυήτορ Μαρία, καὶ ἀπειρόγαμε νύμφη· ἐν ἣ καὶ τῶν φυσάντων σε, τὸ λυπηρὸν διέλυσας, τῆς ἀτεκνίας ὄνειδος, καὶ τῆς Προφήτορος Εὐας, τὴν ἐν τῷ τίκτειν κατάραν.

Ἐτερον. Ὁμοιον.

Αδάμ ἀνακαινίσθητι, καὶ Εὐα μεγαλύνθητι, Προφήται σὺν Ἀποστόλοις, χορεύσατε καὶ Δικαίοις· κοινὴ χαρὰ ἐν τῷ κόσμῳ, Ἀγγέλων τε καὶ ἀνθρώπων, ἐκ τῶν Δικαίων σήμερον, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, γεννᾶται ἡ Θεοτόκος. Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ ἀ.

Ἦχος α'. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐκ τῆς στείρας τίκτεται· ἡ χάρις καρπογονεῖν, λαμπρῶς ἀπάρχεται. Εὐφραίνου Ἰωακείμ, τῆς Θεοτόκου γεννήτωρ γενόμενος· οὐκ ἔστιν ἄλλος ὡς σὺ, τῶν γηγενῶν γεννητόρων θεόληπτε· ἡ γὰρ θεοδόχος Κόρη, τοῦ Θεοῦ τὸ σκῆνωμα, τὸ πανάγιον ὄρος, διὰ σοῦ ἡμῖν ἐδῶρηται.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ ἐκ στείρας καρπός, ἀναλάμψας νεύματι, τοῦ πάντων

Δημιουργοῦ, καὶ παντοκράτορος, εὐτόνωσ τὴν κοσμικὴν, τῶν ἀγαθῶν διαλέλυκε σείρωσιν. Μητέρες σὺν τῇ Μητρὶ, τῆς Θεοτόκου χορεύσατε κρᾶζουσαι· Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος. Ὁμοιον.

Στήλη σωφροσύνης ἔμφυχος, καὶ λαμπρὸν δοχεῖον, ἀποστίλθον χάριτι, ἡ Ἄννα ἡ εὐκλεῆς, φανεῖσα τέτοκε, τὴν πρόβολον ἀληθῶς, τῆς παρθενίας τὸ θεῖον ἀπάνθισμα, τὴν πᾶσαις παρθενικαῖς, καὶ παρθενίας ποθοῦσαις τὸ χάρισμα, τὸ τῆς παρθενίας κάλλος, ἐμφανῶς βραβεύουσας, καὶ παρέχουσας πᾶσιν, τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Αὕτη ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιᾶσθε λαοί· ἰδοὺ γὰρ τοῦ φωτός ὁ νυμφῶν, καὶ ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἐκ γαστρῆς προελήλυθε· καὶ ἡ κατὰ ἀνατολὰς πύλη ἀποκυηθεῖσα, προσμένει τὴν εἴσοδον, τοῦ Ἱερέως τοῦ Μεγάλου· μόνη, καὶ μόνον εἰσάγουσα Χριστὸν εἰς τὴν οἰκουμένην, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνων, Ὠδὴ γ' καὶ ε'.

Κοινωνικόν. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ἰστέον ὅτι, διὰ τὸ ἐγγίζειν τὴν Ἑορτὴν τοῦ Σταυροῦ, ἐορτάζομεν τὴν παρούσαν Ἑορτὴν ἡμέρας πέντε.

Τῆ Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἀγίων καὶ Δικαίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης· καὶ τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Σεβηριανοῦ (*).

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Τῶν Θεοπατόρων.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Δεῦτε νῦν χορεύσωμεν, ἀσματικῶς ὡς φιλέσσοι, καὶ πιστῶν ἐορτάσωμεν, τὴν μνήμην γεραίροντες, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τῆς σεπτῆς δυάδος· αὐτοὶ γὰρ ἔτεκον ἡμῖν τὴν Θεομήτορα

(*) Τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μάρτυρος ἔχει τὸ χειρόγραφον ψάλλομεν, ἐν ταῖς Ἀποδείπνοις.

καὶ Παρθένον ἀγνήν· διό περ καὶ μετέστησαν, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς ἄλληκτον, καὶ αἰείζων οἴκησιν, δυσωποῦντες σωθῆναι ἡμᾶς.

Εὐφρόσυνον τέρπεται, σήμερον κτίσις ἡ σύμ-
πασα, Θεοτόκε πανύμνητε, ἐτήσιον ἄγου-
σα, μνήμην ὁμοφρόνως, τῶν σῶν γεννητόρων,
Ἰωακείμ τοῦ θαυμαστοῦ, ὁμοῦ καὶ Ἄννης πα-
νηγυρίζουσα· χαρὰν γὰρ προεξένησαν, σὲ παρ
ἐλπίδα βλαστήσαντες, τὴν τὸ φῶς ἀπαστρά-
ψασαν, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Αγάλλεται σήμερον, Ἄννα σκιρτώσα ἐν
πνεύματι, καὶ εὐφραίνεται χαίρουσα, τυ-
χοῦσα ἐφέσεως, ἧς περ ἐπεπόθει, πάλαι εὐτε-
κνίας· ἐπαγγελίας γὰρ καρπὸν, καὶ εὐλογίας
θεῖον ἐβλάστησε, Μαρίαν τὴν πανάμωμον, τὴν
τὸν Θεὸν ἡμῶν τέξασαν, καὶ τὸν ἥλιον λάμψα-
σαν, τοῖς ἐν σκοτεινῇ καθεύδουσι.

Τοῦ Ἁγίου, ὁμοία.

Νεύροις συγκοπτόμενος, διὰ Χριστὸν Παναοί-
διμε, καὶ ἰκρίῳ κρεμάμενος, καὶ σάρκας
ξέομενος, ἀπηνῶς ξυστήρσι, θύειν τε εἰδώλοις,
ἐγκελευόμενος σοφέ, οὐκ ἐξηρνήσω τὸν πάντων
Κύριον· ἀλλ' ἠλεγξας τοῖς πόνοις σου, τὸ ἀσθε-
νὲς καὶ ἐξίτηλον, τῶν εἰδώλων καὶ γέγονας,
τῶν Ἀγγέλων συνόμιλος.

Δέσμιος ἀγόμενος, καὶ ταῖς πληγαῖς σεμνυ-
νόμενος, τοὺς ὀρώντας προέτρεπες, μιμεῖ-
σθαι τὸν δρόμον σε, πρὸς τὰς οὐρανίης, Μαίκαρ
ἀντιδόσεις, ἀποσκοποῦντας, αἱ πολλὴν, τὴν εὐ-
φροσύνην καὶ τὴν τερπνότητα, παρέχουσιν ὡς
ἀφθαρτοὶ· καὶ εἰς αἰεὶ παραμένῃσαι, τοὺς Χρι-
στὸν θεραπεύοντας, κληρονόμους λαμβάνουσιν.

Λίθοις συνθλαττόμενος, τὰς σιαγόνας Ἀοίδι-
με, καὶ πλευράς σπαθιζόμενος, λίθῳ παμ-
μεγίστῳ τε, τράχηλον καὶ πόδας, συνθλώμενος
μάκαρ, καὶ ἀρμονίας ἀπηνῶς, παραλυόμενος
ὄντως ἐθλασας, τὴν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος,
ὑπομονῆς γενναϊότητι, ἣν ἠττήσαι οὐκ ἴσχυσε,
τῶν βασάνων ἢ κάκωσις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄. Ἐφραὶμ Καρίας.

Μακκρία δυάς· ὑμεῖς πάντων γεννητόρων
ὑπερήρθητε, ὅτι τὴν τῆς κτίσεως πάσης
ὑπερέχουσαν ἐβλαστήσατε. ὄντως μακάριος
εἶ Ἰωακείμ, τοιαύτης παιδὸς χρηματίσας Πα-
τῆρ. Μακκρία ἡ μήτρα σου Ἄννα, ὅτι τὴν Μη-
τέρα τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐβλάστησε. Μακάριοι οἱ
μαστοὶ οἷς ἐθῆλασας τὴν γαλακτοτροφῆσασαν
τὸν τρέφοντα πᾶσαν πνοήν· ὃν δυσωπεῖν ὑμᾶς
παμμάκαριστοι αἰτούμεθα, ἐλεθῆναι τὰς ψυ-
χαῖς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα, πανηγυρίζουσι, τὴν ἀ-
παρχὴν τεκόντες, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν
μόνην Θεοτόκον· οἷς καὶ ἡμεῖς, συνεορτάζοντες
σήμερον, τὴν ἐκ τῆς ρίζης ἐκείνης τοῦ Ἰεσσαί,
μακαρίζομεν Παρθένον ἀγνήν.

Στίχ. Ἄκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Ἡ θεοχώρητος Κόρη, καὶ Θεοτόκος ἀγνή, τῶν
Προφητῶν τὸ κλέος, τοῦ Δαυὶδ ἡ θυγά-
τηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ Ἰωακείμ, καὶ τῆς Ἄν-
νης τῆς σώφρονος, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν κατάραν
τὴν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Ἡ πρῶν ἀγονος χώρα, γῆν καρποφόρον γεν-
νᾷ· καὶ ἐξ ἀκάρπης μήτρας, καρπὸν ἅγιον
δοῦσα, γάλακτι ἐκτρέφει· θαῦμα φρικτόν! ἡ
τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὁ τὸν οὐράνιον ἄρτον ἐν
τῇ γαστρὶ, δεξαμένη γαλουχεῖται μαζῶ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ΄.

Οὗ ἐξ ἀκάρπων λαγόνων, ῥάβδον ἀγίαν τὴν
Θεοτόκον βλαστήσαντες, ἐξ ἧς ἡ σωτηρία
τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, Χριστὸς ὁ Θεὸς, τὸ ζεῦγος
τὸ ἅγιον, ἡ ξυνωρὶς ἡ ἀγία, Ἰωακείμ καὶ Ἄν-
να· οὗτοι μεταστάντες πρὸς οὐρανίους σκηναῖς,
σὺν τῇ αὐτῶν θυγατρὶ ὑπεραχράντῳ Παρθένῳ,
μετ' Ἀγγέλων χορεύουσιν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου
πρεσβείας ποιούμενοι· οἷς καὶ ἡμεῖς, συνελ-
δόντες εὐσεβῶς, ὑμνοῦντες λέγομεν· Οἱ διὰ τῆς
θεοπαιδος καὶ πανάγνου Μαρίας, προπάτορες
Χριστοῦ χρηματίσαντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων, Ἦχος β΄.

Τῶν δικαίων Θεοπατόρων σου Κύριε τὴν
μνήμην ἐορτάζοντες, δι' αὐτῶν σε δυσω-
ποῦμεν· Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἐορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ Καθίσματα τῆς
Θεοτόκου.

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσμα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τεχθεῖσα παραδόξως, στερωτικῶν ἐξ ὠδύ-
νων, παρθενικῶν ἐκ λαγόνων, ἐκύησας ὑ-
πὲρ φύσιν· ὠραῖος φανεῖσα γὰρ βλαστὸς, ἐξήν-
δησας τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν· διὰ τοῦτο αἱ Δυνα-
μεις τῶν οὐρανῶν, βοῶσί σοι Θεοτόκε· Δόξα τῇ

νῦν προσῶ σου σεμνή· δόξα τῇ παρθενίᾳ σου·
δόξα τῇ κυφορίᾳ σου, μόνη πανάχραντε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συναναρχον Λόγον.

Τὰ οὐράνια πάντα νῦν ἐπαγάλονται, τῶν
ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει αὐτοῖς,
καὶ οἱ Προφῆται μυστικῶς συνευφραίνονται· ἦν
γὰρ προεῖδον τυπικῶς, ἐν ταῖς ἀρχαίαις γενεαῖς,
βαίτον, καὶ στάμνον καὶ ράβδον, νεφέλην πύλην
καὶ θρόνον, καὶ μέγα ὄρος, γεννᾶται σήμερον.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τῆς σῆς γονεῖς Πάναγνε μέλπω προφρόνως (*).

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ.

Τὴν λαμπάδα τὴν τὸν νοητὸν, ἥλιον ἀστρά-
ψασαν, σωματικῶς ἐξ αὐτῆς ἀνατείλαντα,
ἀρετῆς λαμπρότησι, διαπρέποντες ἐκτεκεῖν ἠ-
ξιώθησαν, Ἄννα ἡ Θεόφρων, καὶ Ἰωακείμ ὁ
παναοιδίμος.

Ολοτρόπῳ νεύσει πρὸς Θεὸν, ὄντως ὁ Θεό-
ληπτος, Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἡ ἔνθεος,
ἀκλινῶς προσέχοντες, τὴν πανάχραντον Θεο-
τόκον ἐκύησαν, τὴν ὑπερκειμένην, κτίσεως ἀ-
πάσης ἀγιότητι.

Υπερτέραν ἔχοντες ζωὴν, βίου τε λαμπρό-
τητα, πάντων ὁμοῦ γεννητῶρων γεγονατε.
γηγενῶν ὑπέρτεροι, τὴν ἀκήρατον Παρθένον ὡς
γεννήσαντες, καὶ Θεοῦ πατέρες, ὄντως διὰ ταύ-
της χρηματίσαντες.

Σωτηρίας πάσης ἀρχηγοὶ, ὁ μακαριώτατος,
Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἡ ἔνδοξος, τὴν ἀ-
γνήν καὶ ἄμωμον, καὶ πανάχραντον Θεοτόκον
ἐγέννησαν, τῆς Δεοσεβείας, ταύτην εἰληφότες
τὴν ἀντίδοσιν.

Κανὼν τοῦ Μάρτυρος.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγράν διοδοῦσας.

Εκράτει τὸ δόγμα τὸ δυσσεβές, τὸ θύειν εἰ-
δώλοις, τοῖς ἀψύχοις τε καὶ κωφοῖς· ἐνίκαι
Χριστὸς δέ, τῶν Μαρτύρων, ταῖς καρτεραῖς καὶ
γενναίαις ἐνστάσεσιν.

Ελύττα Λυσίας κατὰ Χριστοῦ καὶ πάν-
τας οὓς εὗρε, σεβομένους αὐτὸν Θεόν,
παντοίως κολάζειν ἐπεχειρεῖ· ἀλλ' ἐντυχὼν σοὶ
Θεόφρον ἠσχύνητο.

(*) Ὁ παρὼν Κανὼν φέρεται ἀνεπίγραφος ἐν τῷ τετυπω-
μένῳ, καὶ τῷ ἀνὰ χεῖρας χειρογράφῳ Μηναιῷ· ἐκ τοῦ ὕψους
ὁμοῦ καὶ τῆς γλαυφρότητος φαίνεται πᾶσι μὲν τοῦ Θεοφάνους.

Εξέπληξας Μάκαρ τὸν δυσσεβῆ, γενναίως
χωρήσας, εἰς τὸ στάδιον καὶ θεῶν, ἀπή-
λεγξας τίττε παρρησίᾳ, τὸ ἀσθενές καὶ σαθρὸν
καὶ ἀνίσχυρον. Θεοτοκίον.

Εχώρησας μόνη τὸν οὐρανοῖς, ἀχώρητον Κό-
ρη, ἐν γαστρὶ σου θεοπρεπῶς, οἰκήσαντα
ταύτην καὶ τὴν φύσιν, καὶ τῶν βροτῶν ἐξ αὐ-
τῆς προσλαβόμενον.

Τῶν Θεοπατόρων.

Ὡδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Στειρεύσασα καὶ παίδων ἀπορρημένη, καὶ δά-
κρυσι τὸν Κτίστην ἐκδυσωπῆσαν, τὴν μόνην
ἠξιώθης εὐλογημένην, τεκεῖν θεόληπτε Ἄννα
κραυγάζουσα· Ὡς ἔκ ἔστιν ἅγιος πλήν σε Κύριε.

Ο σύνοικον πλουτήσας τὴν θείαν χάριν,
Ἰωακείμ ὁ θεῖος καὶ θεηγόρος, τὴν πρό-
ξενον ἀνθρώποις τῆς σωτηρίας, τεκεῖν ἠξιώται,
πρὸς ἣν κραυγάζομεν· Ὡς οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος
πλήν σου Δέσποινα.

Υμνήσωμεν τὴν πάνσεπτον ξυνωρίδα, δι' ἧς
ἡμῖν ἐξελαμψεν ἡ Παρθένος ἡ πάντων ποιη-
μάτων ἀγιωτέρα· Θεὸν γὰρ τέτοκε, πρὸς ὃν
κραυγάζομεν· Ὡς ἔκ ἔστιν ἅγιος πλήν σε Κύριε.

Στειρώσεως, τὸ ὄνειδος ἐκφυγοῦσα, γεγέννη-
κεν ἡ Ἄννα τὴν Θεοτόκον, τὸ ὄνειδος τῆς
εὐσας νῦν παραδόξως, ἐξαφανίζουσεν, πρὸς ἣν
κραυγάζομεν· Ὡς οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος πλήν
σου Δέσποινα.

Τοῦ Μάρτυρος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Εχαιρες τυπτόμενος, ὑπὲρ Χριστοῦ σοφῆ
μάστιξιν, ἀνηλεῶς· εἶχες γὰρ βεβαίαν,
τὴν τῶν πόνων ἀντίδοσιν.

Νεύροισ συγκοπτόμενος, ὑπαλλαγῆ συχνῆ
ἔνδοξε, τῶν δημίων, ὡς περ ἀλλοτρίᾳ,
οὐκ ἠσθάνου ἐν σώματι.

Εὑρες τὴν ἀντάμειψιν, παρὰ Χριστοῦ σοφῆ
ἐστέφανον, ἀπολαβὼν τῆς δικαιοσύνης, καὶ
χαρὰν τὴν μὴ λήγουσαν.

Θεοτοκίον.

Ολη ἡ πλησίον μου, καλὴ καὶ ἄμωμος πέ-
φυκε, σέ προορῶν, ἔφη Θεοτόκε, Σολομῶν
ἐν τοῖς Ἄσμασιν. Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**ὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων
• σοι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκο-
• τισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ανδρεία τὴν ψυχὴν, ὠπλισμένος Θεόφρον, ἐξ-
ἔδωκας σαυτὸν, εἰς ποικίλας βασάνους, τῷ
πόθῳ φλεγόμενος, τοῦ Δεσπότη πανόλβιε· ὅθεν

ἠλεγξάς, τὴν τῶν τυράννων μανίαν, καὶ τὸν στέφανον, παρὰ Θεοῦ ἐκομίσω, τῆς νίκης τὸν ἀφθαρτον.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα πανηγυρίζουσιν ἐν Θεῷ γὰρ ἀξίως χάριν ἐφεύραντο, καὶ ἐγέννησαν καρπὸν τὸν Θεοδόχον ναόν, τὴν Παρθένον καὶ ἀγνήν, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν μόνην εὐλογημένην, πρεσβεύουσαν ἀεννάως, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῶν Θεοπατόρων. Ὡδὴ δ'. Ἐλήλυθας.

Ἰηθόμενος, τὴν Παρθένον ἐκ στείρας κομίζεται, δι' ἧς περ ἡ στέρωσις, ἡ κοσμικὴ διαλέλυται, τόκῳ παρθενεύοντι, Ἰωακείμ ὁ Θεόφρων καὶ Θεόληπτος.

Ο προπάτωρ, τοῦ Χριστοῦ Ἰωακείμ νῦν πρόκειται, ἡμῖν εἰς ἐστίασιν, πνευματικὴν ὁ πανόλβιος, ὃς τὴν Θεομήτορα, καὶ πανακήρατον Κόρην ἀπεγέννησε.

Νεκρώσεως, καὶ φθορᾶς τοὺς ἀνθρώπους τὴν σώζουσαν, ἡ χάρις προβάλλεται, τὴν ἐσομένην Μητέρα Θεοῦ, Λόγον τὸν αἰδίου, τὴν δεξιόθεν ἀφράστως σωματούμενον.

Ε'κ τῆς ρίζης, Ἰεσσαὶ ξυνωρὶς ἀνατέταλκεν ἐξ ἧς ἀνεβλάστησε, ράβδος τὸ ἄνθος ἡ φέρουσα, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, εὐωδιάζον τῷ μύρῳ τῆς Θεότητος.

Ἰθυνόν μου, Θεοτόκε τὸν βίον προσταγάσιν, ἐνθέως ρυθμίζουσα, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου ἐκ σοῦ, καὶ πρὸς φῶς ὀδήγησον, Παρθενομήτορ Μαρία Θεονύμφευτε.

Τοῦ Μάρτυρος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ταῖς θωπείαις ὁ τύραννος, σοῦ καταμαλάττειν Μάρτυς τὸ εὐτονον, καὶ νικῆσαι σε αἰόμενος, οὐρανὸν τοξεύειν ἐνομίζετο.

Οὐκ αἰσθάνη παράφορε, τοῦ Χριστοῦ τὴν δύναμιν στερεοῦσάν με, πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σκάμματα; τῷ τυράννῳ ἔκραζες, Πανακοίδιμε.

Εἰ μὴ δύναμις ἄνωθεν, ἦν μοι δεδομένη, τύραννε ἔκραζε, Σεβηριανός, πῶς ἴσχυον, σὰρξ ὣν ὑπενέγκαι, ἐκτομάς τῶν μελῶν;

Θεοτοκίον.

Παναγία Θεόνυμφε, δίδου μοι βοήθειαν ταῖς πρεσβείαις σου, λυτρωθῆναι τοῦ ἀλάστορος, ἵνα σε δοξάζω τὴν ἐλπίδα μου.

Τῶν Θεοπατόρων. Ὡδὴ δ'. Ὁ φωτισμός.

Σώφρων δυάς, καθαρότητος αἴγλη λελαμπρυσμένην, τὴν τῆς παρθενίας τῷ Δεῖῳ φέγγει,

κατακοσμοῦσαν, τὴν στειρεύουσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων ἡμῖν ἐκτέτοκεν, Ἄννα καὶ Ἰωακείμ οἱ Θεόληπτοι.

Παρθενικόν, Θεοκόσμητον θρόνον τῷ τῶν ἀπάντων, περιδεδραγμένῳ παλάμῃ Δείας, τῆς σωφροσύνης ἢ σεπτῆ συζυγία, καὶ Θεόφρον δυάς ἐκτέτοκεν, Ἄννα καὶ Ἰωακείμ οἱ πανεύφημοι.

Α'νατολῆς, τῆς ἐξ ὕψους φανείσης εἰς ὀδηγίαν, τῶν πεπλανημένων τὴν φωτοφόρον, πύλιν ὁ Δεῖος Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, Θεοφρονως πολιτευσάμενοι, τεκεῖν οἱ Θεόπται σαφῶς ἠξιώθησαν.

Νόμου καινοῦ, τὴν Θεόγραφον πλακα ἐν ἧ τὴν λύσιν, τῶν ἀμαρτημάτων τοῦ παλαινοῦ, ὁ Δεῖος λόγος προετύπωσε πρῶην, ὡς ἐκ πέτρας νῦν ἐλατόμησε, νεύματι ὁ πάντων κρατῶν ἐκ στειρώσεως.

Αἴγλη τῆ σῆ, Θεομήτορ τὸν νοῦν μου καταγασθῆναι, τὸν ἐσκοτισμένον τῇ ἀμαρτίᾳ, νεῦσον Παρθένε, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον, καὶ πταισμάτων ἐξαφανίζουσα· ἄλλην γὰρ ἐκτός σου φρουρὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁρθηρίζοντες βρωμέν σοι.

Ἰκρίῳ ἀνηρητήης Ἀοίδιμε, καὶ τὸ σῶμα, κατεξάνθης ὄνουξιν, ὑπὲρ τῆ πάντων δεσπόζοντος.

Θεέ μου ἀνεβόας, ἐνίσχυσον, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἐκτελέσαι με, τοῦ μαρτυρεῖν ξεόμενος.

Ω'ς εἶδέ σε ὁ τύραννος Ἐνδοξε, ἀνευδότης, τὰς βασάνους φέροντας, κατεβροντήθη ὁ δειλαιος.

Θεοτοκίον.

Ελπίς καὶ προστασία καὶ σκέπη μου, Θεοτόκε, σῶσόν με πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν σκηνδαλῶν τοῦ ὄφους.

Τῶν Θεοπατόρων.

Ὡδὴ ε'. Ἐν ἀδύσσω πταισμάτων.

Γονιμώτατον σπόρον ἢ στείρα τὸ πρῖν, Ἄννα δεξαμένη ἐκ Δείας ἐλλάμψεως, παῖδα τεκεῖν ἠξιώται, τὴν τῶν πάντων κτισμάτων δεσπόζουσαν.

Νῦν ἡ στείρα γεννώσα βυλήσει Θεοῦ, πείθει παραδέχασθαι Παρθένον τίκτουςαν, ἀνευ σαρκὸς Δελήματος, τοῦ αὐτοῦ βουληθέντος Θεοῦ προφανῶς.

Ε'λλαμφθεῖς Ἠσαΐας τῷ Πνεύματι, τῷ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης τὸ κύημα, τόμον καινὸν ἐώρακεν, ὃ ἐγράφη ὁ Λόγος σαρκούμενον.

Μυστηρίου προτρέχει μυστήριον· πρῖν γὰρ ἡ στειρεύουσα χάρις γεγέννηκε, τῆς σωτηρίας πρόξενον, παρθενίας γεννήσει φανεῖσαν ἡμῖν.

Τοῦ Μάρτυρος. Χιτωνά μοι παράσχου.

Φρουρά σε καθειργνύει ὁ δεινός, καὶ λιμῶ βιάζει σε ἀρνήσασθαι Κύριον, ὃν Παμμάκαρ ἐκ νεότητος ἔστερξας.

Αγόμενος Σοφὲ εἰς φυλακὴν, πάντας τοὺς ὀρώντάς σε, Χριστοῦ μὴ ἀφίστασθαι, παρρησία νουθετῶν ἐξεπαιδευσας.

Σπαθιζέσθαι σε Μάρτυς ὁ δεινός, καὶ παράφρων τύραννος, κελεύει μὴ θύοντα, τοῖς εἰδώλοις, ἀλλὰ σὺ οὐκ ἐφρόντισας.

Θεοτοκίον.

Χιτωνά με ἐνδύσασθαι φωτὸς, σαῖς πρεσβείαις ποίησον, Ἄγνη τὸν ὕμνουντά σε, ἐν ἡμέρᾳ τὸν δυσεῖμονα κρίσεως. Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**ιτωνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὃ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε
• Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ευφραίνεται νῦν, ἡ Ἄννα τῆς στειρώσεως, λυθεῖσα δεσμῶν, καὶ τρέφει τὴν πανάχραντον, συγκαλοῦσα ἅπαντας, ἀνυμνήσαι τὸν δωρησάμενον, ἐκ νηδύος αὐτῆς τοῖς βροτοῖς, τὴν μόνην Μητέρα καὶ ἀπείρανδρον.

Ὁ Οἶκος.

Ητῶν δεσμῶν τῆς πρὶν ἀτεκνίας δι' εὐχῆς λυθεῖσα, προσκαλεῖται ἡμᾶς συνεορτάσαι τῷ θαύματι, καὶ δῶρα προσάξει τῇ γεννηθείσῃ, λιτανεύοντας ἐμπροσθεν μετὰ πόθου, ἥς περ ποτὲ αἱ παρθένοι ἐν τάχει προέτρεχον, χορευῆσαι καὶ βοῶσαι. Ἰδοὺ ἦλθεν ἡ πάντων ἀνάκλησις· ἰδοὺ Ἀδάμ ἠλευθέρωται· ὅτι Ἄννα καρπὸν ἀνεβλάκησε, τὴν μόνην Μητέρα καὶ ἀπείρανδρον.

Συναξάριον.

Τῇ Θ'. τοῦ αὐτῆ μηνός, ἡ Συναξίς τῶν Δικαίων Ἰωακείμ, καὶ Ἄννης.

Στίχοι.

Ἰωακείμ τέρφθητι σὺν τῇ Συζύγῳ,
Τεκόντες ἄμφω ψυχικὴν τέρψιν κτίσει.

Ἦδ' ἐννάτη τοκέων Θεομήτορος εὖρε σύναξιν.

Ηιορτάζομεν διὰ τὴν γέννησιν τῆς ὑπεραγίας Θεοποιῆς ἡμῶν Θεοτόκου· καὶ πρόξενοι οὗτος τῆς παγκοσμίου σωτηρίας διὰ τῆς πανάγνου Ἀγίας· αὐτῶν θυγατρὸς, τῆς Θεοτόκου, γεγονάσι· τὴν γὰρ τελείωσιν τούτων ἡ εἰκοστὴ πέμπτη τοῦ Ἰουλίου μηνός γνωρίζει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σεβηριανός, λίθον παρὰ τοὺς πόδας φέρων, καὶ ἐπὶ τοῦ τείχους εἰς τὸν ἀέρα κρεμασθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Σεβηριανός κἄν λίθων ἀλγῆ βάρει,
Χαίρει κρεμασθεὶς, ὡς ἀποσπῶν γῆς πόδας.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Λικινίου τοῦ βασιλέως ἐν Σιβαστίᾳ, τὰ ξίως ὑπάρχων τῶν Συνατόρων (*)· καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Λυσίου Δουκὸς ὡς Χριστιανός, διὰ τὸ καὶ τοὺς Τισσαράκοντα Ἅγίους Μάρτυρας πρὸς τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀγῶνα ὑπαλιψαί, ἐπὶ τοῦ τείχους κρεμάται· καὶ λίθῳ μεγίστῳ τοὺς πόδας βαρυνθεὶς, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρατίθησι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ τοῦ πρὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ ἀσκήσαντος.

Οὗτος ἐξ Ἑλλήνων ἦν γονεῶν· τῷ Χριστῷ δὲ προσελθὼν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ἔτι νήπιος ὢν, εἶδε παιδίον ὑπὸ φύχου κινδυνεύον, καὶ ἐνέδυσεν αὐτὸ τὰ οἰκεία ἱμάτια. Ἐρωτήσαντος δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· Ποῦ σου τέκνον τὰ ἱμάτια; Τὸν Χριστὸν ἐνέδυσσα, ἔφη. Καὶ ὁ πατήρ, Τίς ὁ Χριστός; εἶπεν· ἡμεῖς γὰρ Ἐρμῆν καὶ Ἀπόλλωνα σεβόμεθα. Τότε τὸ παιδίον, τὸν πατέρα ἀρνησάμενον, ἔλαβεν αὐτὸ Ἄγγελος Κυρίου καὶ ἀνήγαγεν αὐτὸ εἰς τὸ ἔρος τὸ Διαβηνόν, καὶ παρέθετο ἀνδρὶ ἀσκητῇ, χρόνους ἑβδομήκοντα πέντε τὸν μοναστήν ὑπερχομένῳ βίον· ὅπερ λαθὼν ὁ γέρον, ἐξεπαιδεύσεν ἐν μοναχικῇ καταστάσει τὰ ἱερά γράμματα· ἐτίροντο δὲ καὶ ἄμφω ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Ἀγγέλου.

Τοῦ δὲ γέροντος μετὰ παραδρομὴν χρόνων πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, ὁ παῖς ἐν τῷ σπηλαίῳ εἶχετο τῆς ἀσκήσεως ἐπὶ χρόνοις πενήκοντα ὀκτώ. Εἶθ' οὕτως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Ἀγγέλου ὀδηγηθεὶς, ἐξῆλθε ἀπὸ τοῦ σπηλαίου, λείοντι ἐπικαθημένος, σταδίους ἐξήκοντα, καὶ ἐκήρυσσε πανταχοῦ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν· ἐν καὶ κρατήσαντες οἱ βασιλεῖς Κάρος καὶ Καρινος, ἔδωκαν αὐτῷ κονδύλους ἑκατόν. Εἶθ' οὕτω διαφόρους βασάνους ἐπεγκόντες αὐτῷ, ὡς εἶδον, ὅτι δι' ὧν ἰθαυματούργει, πλῆθος οὐκ ὀλίγου προσέρχονται τῷ Χριστῷ, καὶ βαπτίζονται ὑπ' αὐτοῦ, αἰδιοθέντες, ἀπέλυσαν αὐτὸν ἐν ἀσκήσει διαίειν. Καὶ πάλιν ἀνελθὼν εἰς ὅπερ ἦν πρῶτον σπηλαίου, καὶ ἑτέροισι ἐπτακαίδεκα χρόνους ἐν τῇ ἀσκήσει διαβιβάσας, ὡς εἶναι τοὺς ὅλους τῆς ἀσκήσεως αὐτῷ χρόνους ἑβδομήκοντα πέντε, μετέστη πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Χαρίτων ζίφει τελειοῦται.

Στίχ. Πολλὴ χάρις σοι, χριστομάρτυς Χαρίτων,
Χριστοῦ χάριν τράχηλον ἐκκεκομμένῳ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Θεοπατόρων.

Ὁδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Εκ ρίζης βλαστήσασα δυὰς ἀγία, Δαυὶδ τοῦ θεόφρονος, τὴν ράβδον τὴν πανίερν, Παρθένον τὴν ἄχραντον, τῷ κόσμῳ τέτοκεν, ἄνθος ἱερώτατον ἡμῖν, Χριστὸν ἀσπόρως ἐξάτανέλλουσαν.

Λαμπαδα πολύφωτον τὴν Θεοτόκον, ἡ Ἄννα ἡ ἔνθεος, καθάπερ χρυσαυγίζουσα, λυχνία βλαστάζουσα τὸν κόσμον ἅπαντα, θείῳ κατελάμπρυνε φωτὶ, καὶ παρθενίας λαμπροῖς πυρσεύμασι.

(*) Ἡ λέξις ἐστὶ λατινικὴ, ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς Συναξίης (Senator), ὅπερ δηλοῖ τὸν Γερουσιαστὴν, ἢ Βουλευτὴν.

Προπάτορες ἔνδοξοι τοῦ σαρκωθέντος, δι' ἄφατον ἔλεος, Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος, παιδὸς ἐκ θεόφρονος ὑμῶν πανόλβιοι, νῦν μοι τῷ προσφεύγοντι ὑμῖν, πλημμελημάτων λύσιν βραβεύσατε.

Ως ὄντες ὑπέρτεροι τῶν γεννητόρων, τὴν πάντων δεσπόζουσαν, κτισμάτων ἐντετόκατε, **Μαρίαν** τὴν ἄχραντον, τὴν τετοκυῖαν Θεὸν, σάρκα περιθέμενον ἡμῖν, ὁμοίαν πάντη, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ ἐν ἀρχῇ τὴν γῆν.

Λίθοις ἀδροῖς συντρίβει σου τὸ σῶμα, ὁ ἀσεβῆς, ὑμνοῦντος παρρησία, Χριστὸν ἐν μέσῳ τῶν παρανόμων· οὐ τῆς δόξης τυχὼν νῦν χορεύεις λαμπρῶς.

Αίωρηθεὶς τοῦ τείχους Ἀθλοφόρε, τοῦ δικαστοῦ, πολλῇ παραπληξία, ἐν βάρει λίθων πεπεδημένος οὐκ ἠρνήσω, Θεὸν τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωτῆς στερρόας ἐνστάσεώς σε **Μάικαρ!** ὦ τῆς **Σερμῆς** ἀγάπης πρὸς τὸν **Κτίστην!** δι' ἣν στεφάνῳ κατακοσμεῖ σε τῷ ἀφθάρτῳ, καλῶς ὑπεραθλήσαντα.

Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ μου φῶς Παρθένε Θεοτόκε, σὺ εἶ χαρὰ καὶ σκέπη καὶ λιμὴν μου, εὐλογημένη, καὶ σὲ δοξάζω ὡς τεκοῦσαν, Θεὸν τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Θεοπατόρων.

Ῥδὴ ἡ. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Πλήτῳ κομῶντες ἀρετῶν, τὴν ἐν δόξῃ **Σεικῆ** κηπεποικλιμένην, **Βασιλίδα** Παρθένον, **Ἰωακείμ** ὁ σεπτὸς, καὶ **Ἄννα** ἡ σώφρων τετόκασιν, ἦν πᾶσα ἡ κτίσις, ὑμνεῖ ὡς Θεοτόκον.

Ράβδος δυνάμεως ἡμῖν, δι' ὑμῶν φίλοι Θεοῦ ἐξαπεσταίλη, ἡ πανάμωμος νύμφη, δι' ἧς ἐν μέσῳ ἐχθρῶν, ἀθέων κατακυριεύομεν, τὰς μηχανουργίας αὐτῶν καταπατοῦντες.

Οπλον ἡμῖν παρὰ Θεοῦ, εὐδοκίας διὰ σοῦ ἱερωτάτη, ξυνωρὶς ἐδωρήθη, ὧ νῦν ἡμεῖς οἱ πιστοὶ, ὠραίως αἰεὶ στεφανούμεθα, ἡ Θεὸν τεκοῦσα, ἀγνή Παρθενομήτωρ.

Φωτοχυσίαις τοῦ ἐκ σοῦ, σαρκωθέντος δι' ἡμᾶς λελαμπρυσμένη, ἡ δυὰς ἡ ἀρίστη, τῶν γεννητόρων τῶν σῶν, γεννῶσι σε πύναγνε Δέσποινα, πρόξενον ἡμῖν, ἀγαθῶν ἐπουρανίων.

Ρώμη Θεοῦ καρπογονεῖ, ἡ στειρεύουσα γαστήρ ἀνοιγομένη, καὶ προέρχεται πύλη, παρθενοκή παμφανής, ὁ Λόγος δι' ἧς ἐπεδήμησεν, τοῖς ἐπὶ τῆς γῆς, σαρκωθεὶς ἀφράστῳ λόγῳ.

Τοῦ Μάρτυρος.

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Εγκαρτερήσας, τοῖς αἰκισμοῖς ἕως τέλους, **Στρατιῶτα** Κυρίου μετέστης, χαίρων πρὸς τὴν ἄνω, παμμάκαρ βασιλείαν.

Οὐ κατησχύνθης, διὰ Χριστὸν **Γενναϊόφρον**, ὑπομεῖναι βάσανα ποικίλα· ὅθεν συνδοξάζῃ, αὐτῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στεφανηφόρος, σὺν ἀθληταῖς νῦν χορεύων, ἀληθῶς περὶ τὸν Βασιλέα, μέμνησο τῶν πίστει, τελούντων σου τὴν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ω Θεομήτορ, Χριστιανῶν ἡ προσάτις, ἐξελοῦ ἡμᾶς πάσης ἀνάγκης, ἵνα σε ὑμνώμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ὸν Βασιλέα, τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι,
- **Σ**τρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Θεοπατόρων.

Ῥδὴ θ'. Ἀναρχοῦ Γεννήτορος.

Ομόφρονες σύμψυχοι, τὴν ἀρετὴν ὑπάρχοντες, τῆς πανάγνου Παρθένου σεπτοὶ **Γεννήτορες**, τοὺς ἐπιτελοῦντας προθύμως, τὴν εὐκλεῖ καὶ ἔνδοξον μνήμην, ὑμῶν ἱερώτατοι, τοῦ σωθῆναι δυσωπήσατε.

Νομὴν κατεπαύσατε, τὴν τοῦ **Θανάτου** ἔνδοξοι, τῆς ζωῆς τὴν **Μητέρα**, λαμπρῶς γεννήσαντες, τὴν ἐξαφανίσασαν τούτου, τὴν προσβολὴν, καὶ τῆς ἀθανάτου, ζωῆς προξενήσασαν, τὴν ἐλπίδα διὰ πίστεως.

Ωραῖος ὡς ἥλιος, **Ἰωακείμ** ἐνήμενος, τῇ φωσφόρῳ σελήνῃ, τῇ **Ἄννῃ** τέτοκε, τὴν τῆς παρθενίας ἀκτίνα, δι' ἧς αὐγὴ τῆς **Θείας** οὐσίας, σαρκὶ κατ' ὑπόστασιν, ἐνωθεῖσα ἡμῖν ἔλαμψε.

Σὠφρόνως βιώσαντες, καὶ εὐσεβῶς **Μακάριοι**, νῦν τρυφῆς τῆς ἀφράστου, κατηξιώθητε, τῆς **Θεοφανείας** τυχόντες, τοῦ ἐξ ὑμῶν τῷ κόσμῳ φανέντος· ὃν περ δυσωπήσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Κυρίως Θεοτόκον.

Χερσὶ τῶν σὲ ποθούντων, **Μάικαρ** σου τὸ σῶμα, περισταλὲν κατετάφη ὡς ἅγιον, καὶ ἰαμάτων ἐκβλύζει, κρουνοὺς εἰς δόξαν Θεοῦ.

Ω **Θαῦμα!** πῶς ἀνέστη, ὁ **Θανὼν** οἰκότης, καὶ προτυπήντα σου δρόμῳ τῷ σώματι, πρὸς τὴν ταφὴν ἀγομένῳ, **Μάρτυς** πανάριστε.

Τυχῶν τῆς αἰωνίου, **μάικαρ** Βασιλείας, καὶ τῷ **Δεσπότη** Χριστῷ παριστάμενος, ὑπὲρ τῶν σὲ ἀνυμνούντων **Σερμῶς** ἰκέτευε.

Θεοτοκίον.

Εξίσταντο Ἀγγέλων, αἱ ταξιαρχαί, σεσαρκωμένον ὁρῶσαι σε φέρουσιν, τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, καὶ σὲ ἐδόξαζον. Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**υρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σου σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτοις χορείαις σε μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Θεοπατόρων.

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Ητῆς Εὐας τὴν ἀράν, ἐξάρασα νῦν τίκτεται, ἐκ γηραλέων ἀκάρπων, τῆς Ἄννης καὶ Ἰωακείμ· ἦν σὺν Ἀγγέλοις ἅπαντες, κατὰ χρέος ἐν ὕμνοις, πιστοὶ εὐφημήσωμεν.

Τοῦ Ἁγίου. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αλείπτῃς ἐχρημάτισας, Μαρτύρων τεσσαράκοντα, ἀρισευσάντων ἐν λίμνῃ, παμμακάρ Σεβηριανέ· μεθ' ὧν αἰεὶ μνημόνευε, τῶν ἐκτελέντων ἐνδοξε, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, καὶ σὲ τιμώντων ἐκ πόθῃ, Μάρτυς Χριστοῦ ἀθλοφόρε.

Τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Αδαμ ἀνακαινίσθητι, καὶ Εὐα μεγαλύνθητι. Προφῆται σὺν Ἀποστόλοις, χορεύσατε καὶ Δικαίοις κοινὴ χαρὰ ἐν τῷ κόσμῳ, Ἀγγέλων τε καὶ ἀνθρώπων, ἐκ τῶν δικαίων σήμερον, Ἰωακείμ τε καὶ Ἄννης, γεννᾶται ἡ Θεοτόκος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρά.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαΐ.

Χάρις τῷ λυτρωτῇ, καὶ πάντων κηδεμόνι, τῷ στεῖραν παρ' ἐλπίδα, τεκεῖν τὴν Θεοτόκον, ἀρρήτως εὐδοκήσαντι.

Στίχ. Ἀκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε.

Δεῦτε τὴν ἐκ Δαυὶδ, καὶ Ἰουδα φρεῖσαν, Θεοτόκον Μαρίαν, ἐξ ἧς ἡ σωτηρία, ἀπαύστως μεγαλύνωμεν.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Σήμερον εὐκλεῶς, ἐξ Ἄννης ἢ Παρθένος, ἡ φωτοφόρος πύλη, γεννᾶται παραδόξως· λαοὶ φυλαὶ σκιρτήσατε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Πρὸς τὸ, Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεέμ.

Σήμερον ἡ πανάμωμος Ἀγνή προῆλθεν ἐκ τῆς στεῖρας· σήμερον τὰ πάντα εὐφραίνονται ἐν τῇ αὐτῆς γεννήσει. Ὁ Ἀδάμ τῶν δεσμῶν ἀπολύεται, καὶ ἡ Εὐα τῆς ἀρᾶς ἠλευθέρωται. Τὰ ἕρανα πάντα ἀγαλλονται, καὶ εἰρήνη τοῖς ἀνθρώποις βραβεύεται. Ἡμεῖς δὲ δοξολογοῦντες βρῶμεν· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τῆ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς, ᾠδὴ γ'. καὶ ἐκ τῶν Ἁγίων, ᾠδὴ γ'.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Ἑβραίους.

Ἀδελφοί, εἶχε μὲν ἡ πρώτη σκηνή.

Ἀλληλουῖα.

Σωτηρία δὲ τῶν δικαίων παρὰ Κυρίου.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος, οὐδεὶς λύχνον ἄψας.

Ζῆτει Σαββάτω γ'.

Κοινωνικόν. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Τῆ Ι'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μνηοδώρας, Μητροδώρας, καὶ Νυμφοδώρας.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν.

Ποίοις οἱ εὐτελεῖς χεῖλεσιν, εὐφημήσωμεν νῦν τὴν τεχθεῖσαν; τὴν ἀγιωτέραν τῆς κτίσεως, καὶ τιμιωτέραν ὑπάρχουσαν, Χερσβίμ, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων τὸν θρόνον, τοῦ Βασιλέως τὸν ἀσαλευτόν· τὸν οἶκον, ἐν ᾧ κατώκησεν ὁ Ὑψιστος· τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· τὸ Θεοῦ ἀγίασμα· τὴν παρέχουσαν τοῖς πιστοῖς ἐν τῇ θείᾳ γεννήσει αὐτῆς, τὸ μέγα ἔλεος.

Ποῖα πνευματικὰ ἄσματα, νῦν προσάξωμέν σοι Παναγία; τῇ γὰρ ἐκ τῆς ζείρας κηῖσεισθ, ἅπαντα τὸν κόσμον ἠγίασας, καὶ Ἀδάμ δεσμῶν ἀπελυτρώσω, καὶ Εὐαν, ἐκ τῶν ὠδίνων ἠλευθέρωσας· Ἀγγέλων, διὸ χοροὶ συνεορτάζουσιν· ὁ οὐρανὸς τῇ γῆ χαίρει, καὶ ἐπικροτοῦσιν, αἱ ψυχαὶ Δικαίων ὠδαῖς, πιστῶς ἀνακραζούσαι, εἰς δόξαν τῶν γενεθλίων σου.

Τίνα τὰ φοβερά ἄσματα, ἃ προσῆξάν σοι τότε Παρθένε; κύκλω σου τεχθείσης ἰστώμενα, κόραι χαρμοσύνης χορεύουσαι, καὶ θαμβητικῶς ἀναβοῶσαι· Ἐτέχθη, ταῦ Βασιλέως τὸ παλάτιον· ἐκλάμπει, ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀγίασματος· πύλαι ἠνοίχθησαν στεῖραι· τοῦ Θεοῦ γὰρ πύλη, εὐτεκνίαν τῶν ἀρετῶν, εἰσάγει βραβεύσασα, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ταῖς βαφαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, ἐαυτὰς ὠραῖσασαι, τῷ ὠραίῳ κάλλει, κόραι νεάνιδες,

ἀδιάφθόρως συνήφθητε, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, συντηρῆντι τὴν ὑμῶν, παρθενίαν ἀμόλυντον, εἰς ἀκήρατον, ἀφθαρσίας νυμφῶνα, εἰς θαλάμους, ἑρανίης, εἰς πασάδα, ἀχειροποίητον Μάρτυρες.

Ατελεῖ ἐν τῷ σώματι, καὶ τελειῷ φρονήματι, παλαμναῖον δράκοντα, τὸν ἀρχέκαπον, κατεπαλαίσατε ἐνδοξοὶ, δυνάμει τῆ Πνεύματος, καὶ ἀνίσχυρον αὐτοῦ, τὴν ἰσχύν ἀπεδείξατε ὅθεν ἦρατε, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, Μηνοδώρα, Μητροδώρα, Νυμφοδώρα, αἱ τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι.

Καὶ τὰ μέλη στρεβλούμεναι, καὶ πυρὶ δαπανώμεναι, σιδηροῖς τε ὄνουσι, σπαραττόμεναι, καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμάμεναι, καὶ ξίφει τεμνόμεναι, οὐκ ἠρνήσασθε Χριστὸν, ἀθληφόροι πανεύφημοι ὅθεν εὔρατε, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, Μηνοδώρα, Μητροδώρα, Νυμφοδώρα, αἱ τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Δὶ Ἀγγέλου προρρήσεως, γόνος πάνσεπτος, ἐξ Ἰωακείμ καὶ Ἄννης τῶν δικαίων, σήμερον προῆλθες Παρθένε, οὐρανὸς καὶ θρόνος Θεῶ, καὶ δοχεῖον καθαρότητος, τὴν χαρὰν προμηνύσσα παντὶ τῷ κόσμῳ, τῆς ζωῆς ἡμῶν πρόξενε· κατάρτας ἀναίρεσις, εὐλογίας ἢ ἀντίδοσις· διὸ ἐν τῇ γεννήσει σε Κόρη θεόκλητε, τὴν εἰρήνην αἰτήσαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Χορὸς τῶν Προφητῶν, ἀγάλλεσθε· ἰδοὺ γὰρ, στεῖρα καρπὸν ἐκφύει, ἐν ᾧ αἱ Προφητεῖαι, ὑμῶν περαιωθήσονται.

Στίχ. Ἄκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Σκίρτα Ἰωακείμ, ὄρων Ἄνναν κοιλίας, καρπὸν ἐκφύουσάν σοι, ἐξ οὗ ζωὴ τῷ κόσμῳ, καὶ λύτρωσις τεχθήσεται.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Πῆρας Ἰωακείμ, καὶ στεῖρωσις τῆς Ἄννης, σκιρτάτωσαν ὡς παῖλαι, γηράσασαν τὴν φύσιν, τὴν βρότειον καινίζοντα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Υμνον ἐκ ρυπαρῶν, χειλέων Θεοτόκε, προσδέχου καὶ τὴν λύσιν, δίδου μοι τῶν πταισμάτων, καὶ τῶν κακῶν διόρθωσιν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Αναβόησον Δαυὶδ, τί ὤμοσέ σοι ὁ Θεός; Ἄμοι ὤμοσε φησὶ, καὶ ἐκπεπλήρωκεν ἰδοὺ, ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας μου δούς τὴν Παρθένον· ἐξ ἧς ὁ πλαστουργός, Χριστὸς ὁ νέος Ἀδάμ, ἐτέχθη βασιλεὺς ἐπὶ τῆ θρόνον με· καὶ βασιλεύει σήμερον, ὁ ἔχων τὴν βασιλείαν ἀσάλευτον. Ἡ στεῖρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὅμοιον.

Εκ τῆς ρίζης Ἰεσσαὶ, καὶ ἐξ ὄσφυος τοῦ Δαυὶδ, ἡ θεόπαις Μαριάμ, τίκτεται σήμερον ἡμῖν, καὶ νεουργεῖται ἢ σύμπασα, καὶ θεωργεῖται. Συγχάρητε ὁμοῦ, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· αἰνέσατε αὐτήν, αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν. Ἰωακείμ εὐφραίνεται, καὶ Ἄννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα· Ἡ στεῖρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἀγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τριῶν ἀδελφῶν γνησίων ἄθλους σέβω. Ἰωσήφ. Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τριάδα τὴν ἀκτιστον, ἣν εὐσεβῶς ἐκηρύξατε, ἡμῖν ἱλεώσασθε, Μάρτυρες ἐνδοξοὶ, νῦν γεραίρουσιν, ὑμῶν τοὺς θεῖους ἄθλους, καὶ τὰ κατορθώματα, θεομακάριστοι.

Ρημάτων ἠλόγησαν, τῆ δυσμενοῦς αἱ νεανίδες, τῷ θεῷ φραττόμεναι, ὄπλῳ τῆς πίστεως, καὶ ὑπέστησαν, βασάνων τρικυμίαν, καὶ θάνατον ἄδικον, διὰ τὴν πάντων ζωὴν.

Ισχυῖ ῥωννύμεναι, παντοδυνάμῳ τοῦ κτίσαντος, ἀνδρείαν ἀνέλαβον, γνώμην αἱ πάνσεμνοι, καὶ τὸν δράκοντα, τὸν σκολιὸν τὸν μέγαν, πασί κατεπάτησαν, καὶ κατηδάφισαν.

Θεοτοκίον.

Ως ἐμφυχον θαλάμον, ὡς ἀδιάφθορον σκήνωμα, ὡς πύλην οὐράνιον, ὡς θεῖαν τροπέαν, ὡς παλάτιον, καὶ θρόνον τοῦ Δεσπότη, Μαρίαν τὴν ἀχραντον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Νενεκρωμένῳ, λογισμῷ ὁ παράνομος τύραννος, τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστὸν, δεινῶς ἀρνεῖσθαι ἠνάγκαζε, Μάρτυς Μηνοδώρα σε κατακλιζόμενος.

Ατενιζούσης, πρὸς Θεὸν δικαστῆς οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ ῥάβδοις ἀπηνῶς, συνθλαῖ τὰ

μέλη σου σέφος σοι, πλέκων ὡς οὐκ ᾤετο, Μάρ-
τυς ἀμάραντον.

Διὰ βασάνων, αἱ τρισόλβιοι ἅγιοι Μάρτυρες,
θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς, καὶ αἰωνίζουσιν
εὐκλειαν, εὐραντο τρανότερον, Θεῷ ἐγγίζουσαι.

Θεοτοκίον.

Ε'πιφανείσα, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος ἀπέ-
λασον· ἀμαρτίας τὰς σειράς, ἀγνή Παρ-
θένη διαῤῥήξον· σῶσόν με κυήσασα, τὸν πανοι-
κτίρμονα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει, καὶ πλούτῳ
» **Ο**καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πα-
» τρός, ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ Θεοῦ· οὐ γὰρ ἐ-
» στίεν Ἅγιος, πλὴν σου φιλόανθρωπε.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν ὑμῶν, τὴν καρτερίαν τὴν
πολλὴν, ἐπουράνιοι χοροὶ, τῶν ἀσωμάτων
Λειτουργῶν· ὡς περ γὰρ ἄλλου πάσχοντος διέ-
κεισθε, τὰ σκέλη τοῖς μοχλοῖς συντριβόμενοι,
θάνατον πικρὸν ὑπομένουσαι, καὶ γυναικείῳ
σώματι, τὸν δράκοντα τὸν ἀποστάτην συντρι-
βουσαι, παρθένοι Νύμφαι, τῆ Ζωοδότου, πίσεως
αἱ ὑπέρμαχοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Η' Παρθένος Μαριάμ, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς,
ὡς νεφέλη τοῦ φωτός, σήμερον ἔλαμψεν
ἡμῖν, καὶ ἐκ Δικαίων προέρχεται, εἰς δόξαν ἡ-
μῶν. Οὐκ ἔτι ὁ Ἀδάμ, κατακρίνεται· ἡ Εὐὰ
τῶν δεσμῶν, ἀπολέλυται· καὶ διὰ τῆτο κράζο-
μεν βοῶντες, ἐν παρρησίᾳ τῇ μόνῃ Ἁγνῇ· Χαράν
μηνύει, ἡ γέννησίς σου, πάση τῇ οἰκουμένῃ.

Ὡδὴ δ'. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Λαμπομένη ταῖς ἀκτίσι, τοῦ Σταυροῦ ἡ αἰοί-
διμος, Μητροδώρα ξύλω ἀπαιωρουμένη
ὑπέφερε, τὴν τοῦ πυρός τιμωρίαν, πλάνης ἀν-
δρακας, δροσισμῷ ἀγάπης, τοῦ Χριστοῦ ἀπο-
σθέσασα.

Φανοτάτη θεωρία, λογισμῷ ἀτενίζουσα, καὶ
φανταζομένη, κάλλος τῆ Νυμφίου ἀμήχα-
νον, κατεαγεῖσα μοχλῶ τε ἡ αἰοίδιμος, Μηνοδώρα
φέρει, καρτερῶς τὰ ἐπίπονα.

Ωραϊώθητε Παρθένοι, καὶ φαιδρῶς ἐδοξάσθη-
τε, τὸν δεδοξασμένον, Λόγον ὀλικῶς ἀγα-
πήσασαι, οὗ τετρωμένοι τῷ πόθῳ ὑπεμείνατε,
παθημάτων τὰς ἐπαγωγὰς καρτερώτατα.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με κηκία, τοῦ δολίεθ Πανάχραν-
τε, ἡ ζωὴν τεκοῦσα, ζώωσον· πρὸς σέ γὰρ

κατέφυγον, καὶ ἐμπесόντα εἰς βάρη παραπτώ-
σεων, ἐπανάγαγε, ὡς συμπαθῆς Παναμώμητε.

Ὡδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Γνώμην καρτερικὴν, καὶ ἀήττητον φρόνημα,
αἱ Μάρτυρες πρὸ βημάτων, ἐνδεικνύμεναι
νίκης, στεφάνους ἀνεπλέξαντο.

Νῦν φέρεϊ σιδηρῶν, ἐξ ὀνύχων σπαράγματα,
στερρότατα κρεμαμένη, Νυμφοδώρα Νυμ-
φίον, ποθοῦσα τὸν ἀθάνατον.

Η τρίφωτος λαμπάς, τὸ τριόροφον οἶκημα,
τὸ σκηνώμα τῆς Τριάδος, εὐφημείσθωσαν
ὑμνοῖς, Παρθένοι αἱ θεοφρόνες. Θεοτοκίον.

Σέ μόνην ἐκλεκτὴν, καὶ καλὴν καὶ ἀμώμητον,
εὐράμενος σωματοῦται, ὁ ὑπέρθεος Λόγος,
ἐκ σοῦ Θεοχαρίτῳτε.

Ὡδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ιδεῖν σου, ἐφιεμένοι κάλλος ἀμήχανον, αἱ τε-
τρωμένοι τῷ πόθῳ, σὲ τῷ γλυκυτάτῳ ἀναρ-
χε Λόγε, τῶν βασάνων, τὴν πικρίαν γενναίως
ὑπήνεγκαν.

Ως κρίνα, ἀθλητῶν ἐν λειμῶνι ἐξήνησαν, αἱ
παναοίδιοι Κόραι, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν
πνοαῖς βασάνων, τῶν ποικίλων, εὐδίασαν
Πνεύματος χάριτι.

Νυμφίον, τὸν ἀθάνατον μόνον ποθήσασαι, τῆ
ὀρωμένη θανάτῃ, ἀοράτῳ σθένει νευρέμε-
ναι, ἀριδίλως, οὐκ ἐφρόντισαν Κόραι νεάνιδες.

Θεοτοκίον.

Αἴγιος, ὁ σκηνώσας ἐν μήτρᾳ σὲ Κύριος, ἀγίω-
τέραν εὐρών σε, καὶ καθαρωτέραν κτίσεως
πάσης Θεομητορ, κυριώνυμε ἄχραντε Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
» κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Υπὲρ Τριάδος καρτερῶς ἐναθλήσασαι, τὸν πο-
λυμήχανον ἐχθρὸν ἐτροπώσασθε, ἀδελφικῶς
τῷ πνεύματι συνδούμεναι· ὅθεν εἰσφικίσθητε,
σὺν ταῖς πέντε Παρθένοις, πρὸς τὸν ἐπιθράνιον,
Ἀθληφόροι νυμφῶνα, καὶ σὺν Ἀγγέλαις τῷ παμ-
βασίλει, ἐν εὐφροσύνῃ ἀπαύστως παρίστασθε.

Ὁ Οἶκος.

Ιερωτάτην συγκροτεῖ, πανήγυριν ἐν πίστει, ἡ
Χριστοῦ Ἐκκλησία, αὐταδελφῶν Μαρτύρων
ἐπιτελοῦσα εὐσεβῶς, μνήμην ὑμῶν τὴν φωσφό-
ρον, καὶ λαμπρὰν, καὶ παμφαῆ, πανεύφημοι ὁ-
μότροποι· στερρόως γὰρ ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν ἀντί-
παλον νῦν καταπατήσασαι, ἀνεδήσασθε σφα-

vous ἐν χειρὸς τοῦ παμβασιλέως· παρ' οὗ μοι φωτισμὸν αἰτήσασθε, ὄντως εὐφημῆσαι τὸν ὑμῶν μνήμην ἀξίως, καὶ τὰς θουμαστὰς καὶ θείας ἀνδραγαθίας· ὑμεῖς γὰρ τῷ παμβασιλεῖ, ἐν εὐφροσύνῃ ἀπαύστως παρίστασθε.

Συναξάριον.

Τῇ Γ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν, Μνηοδώρας, Μητροδώρας, Νυμοδώρας.

Στίχοι.

Ἦγοῦντο Μνηοδώρα, καὶ Μητροδώρα,
Καὶ Νυμοδώρα δῶρα σαρκὸς αἰκίας.

Θεινόμεναι δεκάτη δωρῶνυμοι ἔκθανον αἰ
τρεις.

Αὐτα ὑπῆρχον γνήσιαι ἀδελφαί, οἰκοῦσαι ἀπὸ δύο σημείων, τῶν ἐξερχομένων θερμῶν ἐν τοῖς Πυθίοις. Διαβληθεῖσαι δὲ Φροντωνι τῷ τῆς χώρας Ἀρχοντι, καὶ πικρῶς αἰκισθεῖσαι, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τῷ Κυρίῳ. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βαρυφαβᾶ.

Στίχ. Βαρυφαβᾶς δι' αἷμα θείον Δεσπότου,
Οἰκειὸν αἷμα συντριβεῖς ξύλοις χέει.

Οὗτος, ἀπὸ τινος ἐρημίτου λαβὼν τὸ τίμιον αἷμα, τὸ ῥεῦσαν ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (*), ἰάσεις ἐπέτελε δι' αὐτοῦ. Ὄθεν καὶ παρὰ τῶν ἀπίστων νυκτῶρ δολοφονεῖται· ὁ δὲ θουαυρός οὗτος ἔμεινε πάλιν παρὰ τῷ μαθητῇ αὐτοῦ φυλαττόμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Πουλχερία ἡ Βασίλισσα ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὄντως παρέστη ψαλμικῶς Πουλχερία,
Ἐκ δεξιῶν σου Βασίλισσα Χριστέ μου.

Αὕτη ἦν ἀδελφὴ Θεοδοσίου τοῦ Νίου· γυνὴ δὲ ὀνομασθεῖσα Μαρκιανῶ τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως, ἀλλὰ καὶ μίχρι γήρως τὴν παρθενίαν φυλάξασα, καὶ πολλὰ κατορθώματα ἐν τε ναῶν οἰκοδομαῖς καὶ γηροκομιῶν ποιήσασα, καὶ τὴν ἐν Χαλκηδόνι Ἁγίαν Σύνοδον γενέσθαι παρασκευάσασα, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Ἀπελλοῦς, Λουκᾶ, καὶ Κλήμεντος.

Αλλος οὗτος ὁ Ἀπελλῆς, καὶ ἕτερος ὁ Ἡρακλείας τῆς ἐν τῇ Θρακίᾳ ἐπίσκοπος γεγενῶς. Τούτου δὲ μέμνηται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους· ὃς φωστήρ τῆς Σμύρνης γίγνοι, καὶ τῷ Θεῷ ὁσίως δουλεύσας, πρὸς αὐτὸν ἀναλύει. Καὶ οὗτος ὁ Λουκᾶς, οὐχ ὁ Εὐαγγελιστής, ἀλλ' ὃν ὁ μακάριος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Τιμόθειον ἐπιστολῇ μαρτυρεῖ, πρωτόθρονος τῆς ἐν Συρίᾳ Λαοδικείας γενόμενος, καὶ καλῶς ποιμάνας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Κλήμης δὲ οὗτος, ὃν ἐν τοῖς πρὸς Κολασσαῖς ὁ Ἀπόστολος διηγείται· καὶ γὰρ οὗτος πρῶτος πάντων ἐπίστεισεν εἰς Χριστὸν ἐξ ἐθνῶν, καὶ Σαρδικῆς ἐπίσκοπος γίγνοι, καὶ τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκὶ περιφέρων, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

(*) Ὅρα τὰ περὶ τοῦ αἵματος τούτου σημειούμενα ὑπὸ τοῦ μακαρίου Νικοδήμου ἐν τῷ Συναξαριστῇ αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γ'ας, ἣτις ξίφει ἐτελειώθη.

Στίχ. Ἐκ γῆς ἐκάρθη κοιλάδων Ἰα ξίφει,

Καὶ σοι προσήχθη Σῶτερ ὡς εὐπνον Ἰον.
Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Θύεν εἰδῶλοις σαφῶς, τῆ δυσσεβῆς τυράννης, κελευομένης κατεπτύσατε, βοῶσαι Νεάνιδες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λελαμπρυσμένοι τὸν νῆν, θαρραλικάις ἀκτίσιν, ἀχλὺν εἰδῶλων ἡμαυρώσατε, βοῶσαι Πανεύφημοι· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐκ ἐκτομαὶ τῶν μελῶν, ἔ διωγμὸς οὐ θλίψις, Χριστοῦ χωρίσαι ὄλως ἴσχυσαν, βοῶσας τὰς Μάρτυρας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Υπερφυῶς τὸν Θεόν, ἐν τῇ γαστρὶ σου Κόρη, κυοφορῆσαι κατηξίωσαι, βροτῆς ἀναπλάττοντα, τοὺς μελωδοῦντας πιστῶς· Χριστέ εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Στομωθεῖσαι ἀγάπη τοῦ κτίσαντος, ἀπημβλύνατε κέντρα τοῦ ὄφους, ἐν γυναικείῳ σώματι, ἀνδρικούς διανύουσαι τῆς ἀγῶνας, καὶ στεφάνοις ἐνθέοις στεφόμεναι.

Συμπλακεῖσαι ἐν μέσῳ τοῦ σκάμματος, ἀσώματοις ἐχθροῖς μετὰ σώματος, τοὺς ἀσώματους ἔτρεψαν, αἱ θεόφρονες Κόραι, ἀναβοῶσαι· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Εν Θεῷ τῷ Σωτῆρι νευρούμεναι, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ δυναμούμεναι, τὸ τοῦ ἐχθροῦ ἀνίσχυρον, διωλέσατε κράτος, ἀναβοῶσαι· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Βασιλείας τῆς ἄνω ἐτύχετε, σὺν Χριστῷ Ἰησοῦ βασιλεύουσαι, πεποικιλμένοι στίγμασι, τῶν βασάνων τῷ κάλλει διηθησμένοι, ἀξιαγάστοι Κόραι νεάνιδες.

Θεοτοκίον.

Ως Θεοῦ ἀκηλίδωτον τέμενος, ὑπεδέξω αὐτὸν σωματούμενον, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι, γνωριζόμενον Κόρη, ὧ μελωδοῦμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Λυτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον,

ᾠδὴ δ΄. Λίθος ἀχειρόμητος.

Ιδεῖν ἐφειμέναι κάλλος, τὸ τοῦ Νυμφίου ὀλοτρόπω, νεύσει πρὸς αὐτὸν Θεοφόροι, ἀθανασίαν ἐμελετήσατε, ἐν τῷ θνητῷ τοῦ σώματος ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ωφθητε τυράννων ἐν μέσῳ, ὁἶά περ λύκων ὠμοτάτων, ἄσπιλοι ἀμνάδες τὴν τούτων, θρηωδίαν καταπαλαίουσαι, καὶ τῷ Χριστῷ εὐπρόσδεκτα, ὡς ἱερεῖα προσαγόμεναι.

Στέφος ἀνεπλέξασθε ἅμα, μὴ παλαιούμενον παρθένοι, θείας ἐπετύχετε δόξης, καὶ βασιλείαν ὄντως ἀσάλευτον, παραλαβεῖν ὡς Μάρτυρες, μετὰ Μαρτύρων ἠξιώθητε.

Ης κατηξιώθητε δόξης, καὶ ἐπετύχετε χορείας, τοὺς ἐπιτελοῦντας ἐκ πόθου, ὑμῶν τὴν μνήμην τυχεῖν πρεσβεύσατε, ὡς παρρησίαν ἔχουσαι, πρὸς τὸν Δεσπότην Σεμνοπάρθενοι.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαι μου Χριστέ ὅταν ἔλθῃς, κρῖναι τὸν κόσμον μετὰ δόξης· λῦσον τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν μῆ, ταῖς ἰκεσίαις τῆς κηυσάσης σε, καὶ τῶν σεπτῶν Μαρτύρων σε, ὡς ἀγαθὸς καὶ πολυέλεος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρόμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
» **Λ**σθ Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ
» ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον Φῶς ἀναλλοίωτον.

Αἰ τρεῖς Παρθένοι Τριάδα, Θεὸν ἀφράστως ἀποθοῦσαι, κηρύττουσι τῶν τυράννων, ἐνώπιον· διὰ τοῦτο, βασανισθεῖσαι τοῦ στέφους, τυγχάνουσι τοῦ ἀφθάρτου.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ο γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, ὁ φωτισμὸς τῶν ἀνθρώπων, ἡ πρασताσία τοῦ κόσμου, Θεογεννητορ Μαρία, τοὺς σὲ ὑμναῖντας ἐν πίστει, ρῦσαι πταισμάτων Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Γόνος Ἰωακείμ, καὶ Ἄννης ἡ Παρθένος, ἐφάνη τοῖς ἀνθρώποις, τῶν δεσμῶν ἀφιεῖσα, τῆς ἀμαρτίας ἅπαντας.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Ορος ὡς ἀληθῶς, κατὰ σκιον ἐδειχθη, ἡ στειρωσις τῆς Ἄννης, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, πᾶσι πιστοῖς δεδῶρηται.

Στίχ. Τὸ πρόσωπὸν σου λιτανεύσουσιν.

Ρῆξασα τὰ δεσμά, στειρώσεως τῆς Ἄννης, ἡ πάναγνος παρθένος, προῆλθε τοῖς ἀνθρώποις, τὴν ἀφεσιν βραβεύουσα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ιὼμεν οἱ πιστοὶ, δοξάζοντες τὴν Κόρην· ἐτέχθη γὰρ ἐκ στειράς, τὴν στειρωθεῖσαν φύσιν, ἡμῶν ἀνακαινίζουσα.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΑ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ψάλλεται καὶ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Αὐτονόμου, διὰ τὸ ἀποδίδουσαι ἐν τῇ ιβ΄. τὴν Ἑορτὴν τῆς Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΗΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὁσίας.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Γυναικείῳ ἐν σώματι, καὶ ἀνδρείῳ ἐν σχήματι, ἀνδρικά διήνυσας ἀγωνίσματα, μέσον ἀνδρῶν κατοικήσασα, καὶ πάθη μειώσασα, καὶ ὄρμας τῶν ἡδονῶν, παντελῶς χαλινώσασα, ταῖς ἀσκήσεσι, τῇ συντόνῳ δεήσει Θεοδώρα, καὶ ταῖς θείαις πρὸς τὸ Θεῖον, καὶ ἀνευδότοις σου νεύσεσιν.

Υπὸ γῆν σε ὁ ἥλιος, ὑποδύς οὐχ ἐώρακε, πλημμελοῦσαν· ἔγνω δέ σε ὁ ἄδυτος, καρδιογνώστης καὶ Κύριος, ὁ βλέπων τὰ κρύφια, καὶ κατηύγασε φωτὶ, μετανοίας τὰ ὄμματα, τῆς καρδίας σε· ὅθεν ἔσπευσας τῆτον θεραπεῦσαι, ἐπιμόνῳ ἐγκρατεῖᾳ, καὶ ἀρετῶν τελειότητι.

Τοῦ ἐχθροῦ τὰ σοφίσματα, μηδαμῶς ἀγνοήσασα, ὅπερ οὐκ ὠδίνησας, στέργεις νήπιον, καὶ πατρικοῖς σπλάγχνοις ἐνδοξε, ἐκτρέφουσα ἔφερεις εὐσεβεῖ τῷ λογισμῷ, τὸ ἀνθρώπινον ὄνειδος, τὴν ἀνύποιον, ἐπιτίμησιν ὄντως, Θεοδώρα· διὰ τῆτο τὴν σεπτὴν σε, ἐπιτελεῖμεν πανήγυριν.

Καὶ τοῦ Ἁγίου, ὁμοια.

Αρεταῖς πυρσευόμενος, εὐσεβεῖα κοσμούμενος, Ἱεράρχης ἐνθεὸς ἐχρημάτισας· καὶ ὡς πολὺφωτος ἥλιος, τὸν κόσμον διέδραμες, κατασπείρων πανταχῶ, τὸ τῆς πίστεως κήρυγμα, τὴν ἀπάτην δέ, ἐκρίζων τῇ δρεπάνῃ τῆς σῆς γλώττης Ἱεράρχα Θεοφόρε, μεγαλοκλήρου Ἀυτόνομε.

Πρὸς ἐπίπονα σκάμματα, πρὸς ἀνδρεία παλαιίσματα, πρὸς πληγὰς καὶ θάνατον

προσχωρήσας· ταῖς γὰρ κίβησι χωνύμενος, τῶν λίθων Αὐτόνομε, καὶ χρυσάμενος αὐτοῖς, ὡς βαθμίσι καὶ κλίμαξιν, ἀνεληλυθας, πρὸς Θεὸν στεφανίτης, καὶ συνήφθης, στρατιαῖς τῶν Ἀσωμάτων, ὑπὲρ τοῦ κόσμου δεόμενος.

Τὴν στολὴν σου ἐν αἵματι, μαρτυρίου ἐτέλεσας, λαμπρότεραν χάριτι Θεοῦ Πνεύματος, καὶ νοερῶς εἰς τὰ Ἅγια τὰ ἄνω ἀνέδραμες, ἐνθα πρόδρομος ἡμῶν, Ἰησοῦς εἰσελήλυθε, νίκης στέφανον, πρὸ Θεοῦ δεδεγμένος, μετὰ πάντων, τῶν ἐν αἵματι τιμῶ, τελειωθέντων Αὐτόνομε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Εἰ καὶ Θεῶ βουλήματι, περιφανεῖς στεῖραι γυναῖκες ἐβλάστησαν, ἀλλὰ πάντων ἡ Μαρία τῶν γεννηθέντων, Θεοπρεπῶς ὑπερέλαμψεν· ὅτι καὶ ἐξ ἀκάρπου παραδόξως τεχθεῖσα μητρός, ἔτεκεν ἐν σαρκὶ τῶν ἀπάντων Θεόν, ὑπὲρ φύσιν ἐξ ἀσπόρου γαστρός· ἡ μόνη πύλη τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἦν διελθὼν, κεκλεισμένην διεφύλαξε· καὶ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας, ὡς οἶδεν αὐτὸς, πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις σωτηρίαν ἀπειργάσατο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Ιωακείμ καὶ ἡ Ἄννα πανηγυρίζουσι, τὴν ἀπαρχὴν τεκόντες, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν μόνην Θεοτόκον· οἷς καὶ ἡμεῖς, συνεορταζόντες σήμερον, τὴν ἐκ τῆς ρίζης ἐκείνης τοῦ Ἰησοῦ, μακαρίζομεν Παρθένον ἀγνήν.

Στίχ. Ἄκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Η Θεοχώρητος Κόρη, καὶ Θεοτόκος ἀγνή, τῶν Προφητῶν τὸ κλέος, τῆ Δαυὶδ ἡ θυγάτηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ Ἰωακείμ, καὶ τῆς Ἄννης τῆς σώφρονος, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν κατάραν τὴν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Η πρῶτην ἄγονος χώρα, γῆν καρποφόρον γενναῖα, καὶ ἐξ ἀκάρπου μητράς, καρπὸν ἁγίου δοῦσα, γαλακτι ἐκτρέφει· θαῦμα φρικτόν! ἡ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἡ τὸν οὐράνιον ἄρτον ἐν τῇ γαστρὶ, δεξαμένη, γαλουχεῖται μαζῶ.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ΄. Σεργίε Ἀγιοπολίτε.

Εν εὐσήμεν ἡμέρα Ἑορτῆς ἡμῶν σαλπίσσωμεν, πνευματικῆ κιθάρᾳ· ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ σήμερον τίκτεται, ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς, τὸ σκότος λύουσα· τοῦ Ἀδάμ ἡ ἀνάπλασις, καὶ τῆς Εὐᾶς ἡ ἀνάκλησις· τῆς ἀφθαρσίας ἡ πηγὴ, καὶ τῆς φθορᾶς ἀπαλλαγὴ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεωθήμεν, καὶ τοῦ θανάτου ἐλυτρώθημεν· καὶ βοήσωμεν αὐτῇ σὺν τῷ Γαβριὴλ οἱ πιστοί·

Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, διὰ σοῦ χαριζόμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Αἰ ἀκτῖνες ἔλαμψαν, τῆς παγκοσμίου, χαρμονῆς τοῦ τόκου σου, Παρθενομήτορ Μαρίαμ, ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ κατηύγασαν, τὰς διανοίας τῶν πόθῳ ὑμνοῦντων σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοιον.

Τῆ σεπτῆ γεννήσει σου, ἡ οἰκουμένη, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, πεποκιμμένη νοερῶς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζει σοι· Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἀγίων. Ὁ Κανὼν τῆς Ὁσίας. Ποίημα Ἰγνατίου.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Τὸ στόμα μου πλήρωσον, τῆς σῆς αἰνέσεως Κύριε, ὑμνοῦντος τὴν δόξαν σου, τὴν πολυμήνητον, καὶ γεραίροντος, τοὺς πόνους Θεοδώρας, εὐαρεστησάσης σοι, βίου λαμπρότητι.

Ανέτειλε σήμερον, ἡ ἱερά σου πανήγυρις, ἡ ἁλὶς φαιδρότερον, τὰς ἐν τῷ κόσμῳ ψυχὰς, καταυγάζουσα, καὶ ζῶπον τῶν δαιμόνων, συντόνως ἐλαύνουσα, Ἄξιοθαύμαστε.

Οὐκ ἔγνω δυόμενος, σὲ πλημμελοῦσαν ὁ ἥλιος· ὁ ἄδυτος ἔγνω δὲ, μόνος ὡς πάντα εἰδὼς, καὶ κατηύγασεν ἀκτίσι μετανοίας, ψυχῆς σου τὰ ὄμματα, Θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ως ἔμψυχον θάλαμον, ὡς ἀδιάφθορον, σκήνωμα, ὡς πύλην οὐράνιον, ὡς Θεῖαν τράπεζαν, ὡς παλάτιον, καὶ θρόνον τοῦ Δεσπότη, Μαρίαν τὴν ἄχραντον, ὑμνοῖς τιμήσωμεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Αὐτονόμου (*).

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄρματα Φαραῶ.

Αἴγλη θραυχική, ἐλλαμπόμενος αἰεὶ, ζῶψ με ἐξάρπασον, ἀμαρτιῶν ἱεράρχα, ὅπως τὴν φαιδρὰν σου σήμερον, ἀνευφημήσω πανήγυριν.

(* Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερον Κανὼνα εἰς αὐτὸν, φέρωντ ἀκροστιχίδα· Τὸν ἐνομοθρονον Θεοφρον ἠνυσσας δρόμον. Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις, Γεωργίου (ἴσως Γεωργίου, κατὰ παράλειψιν τοῦ Ε, ἐπειδὴ εἰς πολλὰ ἐστὶ συγκεχυμένος καὶ παράμελος). Τάττεται ὁμοίως μετὰ τῶν ἀνωτέρω Προσομοίου εἰς τὴν β΄ τοῦ παρόντος· καθ' ἣν γίνεται καὶ ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Αὐτονόμου, ἵνα ψάλληται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Παυλου ὡς μιμητῆς, γεγονῶς Ἀρχιερεῦ, πᾶσαν περιώδευσας, τὴν οἰκουμένην κηρύττων, τὸ σωτηριῶδες κήρυγμα, καὶ καθαιρῶν τῶν εἰδώλων βωμοῦς.

Πέτρα τῆ νοητῆ, στηριχθεῖς σου τὴν ψυχὴν, λίθοις θανατούμενος, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἀγήρω, Μάρτυς ἱερῆς Αὐτόνομε, μετὰ χαρᾶς προσεχώρησας. Θεοτοκίον.

Ετεκες τὸν πρὸ σοῦ, γεννηθέντα ἐκ Πατρὸς, Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ὑπὲρ αἰτίαν καὶ λόγον· ὃν ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, τῶν εὐσεβῶς ἀνυμνούντων σε.

Τῆς Ὁσίας. Ὡδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Ανδρείαν στολὴν ἐνδυσασμένη, καὶ φρόνημα ἔδραμες σπηδῆ, καὶ μοναστῶν συστήμασι, Σεμνὴ σαυτὴν κατέμιξας, πρὸς τὰς ἀρχαῖς πυκτεύουσα, τοῦ πονηροῦ κοσμοκράτορος.

Τὸ χαῦνον τοῦ θήλεος ἀνδρείως, ἠλλάξω τῆ κλήσει ἀληθῶς, καὶ τῷ καινῷ τοῦ σχήματος, τοῖς ἔργοις δῶρον τίμιον, καὶ τῷ Θεῷ ποδούμενον, σαυτὴν Ὁσία ἀνέδειξας.

Φρονήματι τεταπεινωμένω, καὶ τρόποις χρηστοῖς διακονεῖν, σοῦ τὴν ἰσχὺν ἐπέδωκας, τοῖς τοῦ Θεοῦ θανάπτισι· πρὸς ἀπαθείας ὕψος σε, ὅθεν αὐτὸς ἀνεβίβασε.

Θεοτοκίον.

Χειμάζει με κλύδων ἀμαρτίας, καὶ σάλος ἀτόπων λογισμῶν· σπλαγχνίσθητι Πανάμωμε, καὶ χεῖρα βοθείας μοι, ὡς συμπαθῆς ἐπέκτεινον, ὅπως σωθεῖς μεγαλύνω σε.

Τοῦ Ἀγίου. Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Τοὺς διωγμούς σου, λιθασμούς καὶ τὰς ἐκκεντήσεις, καὶ αἱμάτων ποταμηδὸν ἐκχύσεις, τὰ δεσμὰ τὰς φυλακὰς τὸν θάνατον, Μάρτυς ἀναμέλπω, Ἱεράρχα Αὐτόνομε.

Αὐτομολία, καθελὼν τὴν παρανομίαν, ταῖς ἀράνισι τῶν σῶν αἱμάτων Μάρτυς, Ἱεραρχίας τὴν σολὴν ἐλάμπρυνας, καὶ συμβασιλεύεις, τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων Χριστῷ.

Τὰ κατὰ τόπον, ἀριστεύματά σου μὴ φέρων, ὁ διώκτης ἀντίπαλος Παμμάκαρ, διαφορὸν πειρασμούς σοι ἤγειρεν· ἀλλ' αὐτὸς τῷ ὀπλῷ, τῷ τοῦ Σταυροῦ ἀπενέκρωσας.

Θεοτοκίον.

Αγιωτέραν, τῶν Ἀγγέλων καὶ πλατυτέραν, Θεοτόκε τῶν οὐρανῶν εὐρών σε, ὁ ἐν ἀγίοις ἀναπαυόμενος, ἀχώρητος φύσει, ἐν σοὶ χωρεῖται καὶ σώζει με. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**στερεώθη, ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, τῷ
• **Ε**διδόντι εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ· ὅτι τόξον

• δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενούντες, πε-
• ριεζώσαντο δύναμιν.

Κάθισμα τῆς Ὁσίας.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ασκήσει ἐλάμπρυνας, τὴν ἱεράν σου στολὴν καὶ δῶρον προσήνεξαι, τῷ σαρκωθέντι Θεῷ, Θεοδώρα θεόπνευστε· χάριν δὲ ἰαμάτων, πρὸς αὐτοῦ εἰληφυῖα, νόσων ἀποδιώκεις, τὴν ἀχλὺν μακαρία, πρεσβεύουσα τοῦ σωθῆναι, ἡμᾶς τῆς εὐφημοῦντάς σε.

Δόξα, τοῦ Ἀγίου, ὁμοιον.

Διπλοῦν σοι τὸν στέφανον, τῆς ἀφθαρσίας Χριστός, παμμάκαρ δεδώρηται, ὡς Ἀθλητῆ καὶ σεπτῷ, Ἱεράρχῃ Αὐτόνομε· τούτῳ γὰρ προσηγάγω, ἀναιμάκτους θυσίας· τούτου τὸ θεῖον πάθος, ἀψευδῶς ἐμιμήσω· αὐτοῦ καὶ τῆς ἀγήρω, τρυφᾶς μακαριότητος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Γούδα μεγαλύνθητι, καὶ κραταιούσθω Δαυὶδ· Ἄδαμ ἀνακαινίσθητι, καὶ εὐφραίνεσθω Λευὶ, ἐξ ὧν μοι ἐτέχθη Χριστός. Τεῖνόν σου τὴν κινύραν, ὑμνογράφε καὶ λέγε· Τίς ἐστὶν ἡ τεχθεῖσα, ἣν καλεῖς θυγατέρα; Τροφός ἐστι τῆς ζωῆς μου, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τῆς Ὁσίας. Ὡδὴ δ΄. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν.

Ησκεις πολυήμερον καρτερικῶς, Ἐνδοξε νησεῖαν ὡς ἄσαρκος, τὸ ἀσθενές σε, νευρομένη τοῦ Χριστοῦ, τῷ πανσθενεῖ βουλήματι, θεία τρεφομένη τε χάριτι.

Θείαν ἐπεπόθησας περιβολὴν, καὶ καταστολήν ἀδιάφθορον· ὅθεν τριχίνοις, περιστέλλεις σεαυτὴν, εὐτελεστάτοις ῥάκεσι, πόνοις τὸ σαρκίον σου θλίβουσα.

Γδε τὴν ταπείνωσιν καὶ τὸν κλαυθμόν· ἴδε με τὴν θλίψιν καὶ κούφισον, τῆς ἀμαρτίας, τὸν βαρύτερον κλοιόν· ἡ Θεοδώρα ἔκραζε, πρὸς τὸν μόνον σώζειν δυνάμενον. Θεοτοκίον.

Ηπανυπερθαύμαστος Μήτηρ Θεοῦ, λάμψον μετανοίας ἀκτῖνά μοι· λῦσον τὸν ζόφον, τῶν ἀμέτρων μου κακῶν· τοὺς πονηροὺς ἀπέλασον, Κόρη λογισμοῦς τῆς καρδίας μου.

Τοῦ Ἀγίου. Εἰσακήκοα ὁ Θεός.

Δεδεμένος τῆ τοῦ Χριστοῦ ἀγάπῃ Πάτερ, τοὺς δεδεμένους τῆ ἀπάτη λύεις ἐνδοξε, ταῖς πλοκαῖς τῶν λόγων σου, καὶ προσηλοῖς τῷ πόθῳ τῆς ὄντως ζωῆς.

Εμπεριότατος ἰατρός ὑπάρχων Μάρτυς, τῆς φαρμαχθέντας τῷ ἰῷ τῆς ματαιότητος, τῶν εἰδώλων πάνσοφε, καταγλυκαίνεις λόγοις τῆς πίστεως.

Τῶν Μαρτύρων ἢ καλλονή, Ἀρχιερέων ἢ ὤ-
ραιότης, Ἐκκλησίας τὸ ἐδραϊώμα, καὶ τῶν
Πιστῶν τὸ στήριγμα, ὁ θαυμαστός τιμάσθω
Αὐτόνομος.

Θεοτοκίον.

Τῷ πελάγει τῶν οἰκτιρμῶν, σοῦ τῆς τεκού-
σης τὴν ζωὴν τῷ κόσμῳ, νεκρωθεὶς τοῖς
παραπτώμασι, καταφεύγω Ἀχραντε ταῖς σαῖς
πρεσβείαις σῶσόν με Δέσποινα.

Τῆς Ὁσίας. Ὡδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Εξέστησαν τάξεις σε, τῶν Ἀσωμάτων βλέ-
πουσαι, σῶματι ἐνύλω μμουμένην, τῆτων
τὸν βίον, καὶ τὴν σεπτὴν ἀρετὴν, καὶ καταπα-
λαίουσαν ἐχθρὸν, παλαί τὸν πτερόσαντα, Θεο-
δώρα ἀπάτησε.

Θηρίων ὄρμηματα, Θεός σοι καθυπέταξε, χά-
ριν ἰαμάτων δέδωκώς σοι· ταῦτο κηρύττει
ὁ τῆ χειρὶ σου σωθεὶς, βρώσεις ἀγρίου τοῦ θη-
ρός, ὃν περ ἐθεράπευσας, συντριβέντα Ἀοιδίμε.

Εχθρὸς ὁ πανῆργός σοι, πολυειδεὶς ἐξήγειρε,
Μῆτερ πειρασμῶν· ἀλλὰ τῷ ξίφει, τοῦ-
τον Ὁσία τῆς ταπεινώσεως, ἔτρωσας συντρι-
ψασα αὐτοῦ, κάραν πολυμήχανον, Θεοδώρα
θεόπνευστε.

Εκτρέφεις τὸ νηπιον, τελείω τῷ φρονήματι·
φέρεις τὴν δευρὴν συκοφαντίαν, εὐχαριστοῦ-
σα τῷ Παντοκράτορι, τῷ σοὶ χορηγήσαντι ἰσχύν,
τῷ σὲ θαυμασιώσαντι, Θεοδώρα πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ισχύς τε καὶ στήριγμα, τῆς ἀσθενοῦς καρδίας
μου, σὺ εἶ ἀπερογάμε Παρθένε, ἀρρήκτον
τείχος, ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ, σώζουσα παν-
τοίων με δεινῶν, τρέπουσα τὰς φάλαγγας, τοῦ
δεινοῦ πολεμητόρος.

Τοῦ Ἁγίου. Ἀνάτειλόν μοι Κύριε.

Ἡλιος ἀνέτειλας, λαμπρὸς τῷ στερεώμα-
τι, τῆς Ἐκκλησίας καὶ φωτίζεις, ἀκτίσι
τῶν ἀγῶνων, Μάρτυς καὶ θαυμάτων σου, τοὺς
πιστοὺς Αὐτόνομε, λύων δαιμόνων τὴν ἀχλύν.

Ἡραῖος ὡσπερ κάλαμος, εὖ τεθηγμένος Πνεύ-
ματι, τῷ παναγίῳ ἀνεδειχθῆ, ἢ γλώσσα
σου τὸν νόμον, τοῦ Χριστοῦ Αὐτόνομε, ἐν πλαξί
χαράττουσα, καρδιῶν τῶν εὐσεβῶν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, δοχεῖόν σε, ἐμπα-
ρμενον, καὶ καταγωγῆν τῆς τούτου, αὐλοῦ
παρουσίας, θαίων χαρισμάτων σε, ἀληθῶς ἐνε-
πίπασα, Ἱερομάκης τοῦ Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Ανάτειλόν μοι Δέσποινα, ἀκτίνα τοῦ ἔλεους
σου τῆς ἐκ τῶ ἀκότα τῶν πταμασίων με,

αἰεὶ συνεχομένω, καὶ πρὸς φῶς ὀδήγησον, μετα-
νοίας ἄχραντε, ἵνα πίστευσε ὑμῶν.

Τῆς Ὁσίας. Ὡδὴ ε'. Τὴν θαίαν ταύτην.

Πηγὴν θαυμάτων προσφέρουσα, ἀπαύτως τρυ-
χομένη καὶ στενοῦσα, τὴν ἐπιτίμησιν, καὶ
μοναστῶν τὴν διαζευξίν, εὐχαριστοῦσα φέρεις,
Θεομακάριστε.

Ποτὸν θαλάσσιον ἔχουσα, ἀγρίαις τρεφομέ-
νῃ βοτάναις τε, μετὰ θηρίων δέ, αὐλιζο-
μένη τὴν ἔρημον, ὡς αὐρανὸν κατώκεις, Ἀξιο-
θαύμαστε.

Φλογμὸν ἡλίου ὑπήνεγκας· νυκτὸς τὸν πα-
γετὸν ἐκαρτέρησας, τοῦ θαίου Πνεύματος,
συνθαλπομένη τῇ χάριτι· ὅθεν τρυφᾶς τῆς ἄνω,
μακαριότητος.

Θεοτοκίον.

Τὴν θαίαν στάμνον καὶ τράπεζαν, τὸν ἄρ-
τον τῆς ζωῆς τὴν βλασησασαν, τὴν ἀγεωρ-
γητον, χώραν τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, τὴν Θεοτόκον
Κόρην, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τοῦ Ἁγίου. Ζαλήμε λογισμῶν.

Τῆς θαίου κυβερνώμενος παλάμη, ἀβλαβῶς
διέπλευσας, τὸ πέλαγος τῆς ἀπάτης καὶ
προσώρμησας ὄρω γαληνῷ, τῆς ἄνω βασιλείας,
Ἱερομάχης Αὐτόνομε.

Πλευράν σου κεντηθεὶς λόγγῃ Θεόφρον, Χρι-
στοῦ ἐξεικόνισσας τὸ πάθημα· καὶ τῶν λί-
θων συγχωννύμενος Μάκαρ κφετοῖς, τὸν πρῶ-
τον τῶν Μαρτύρων, ὡς ἀληθῶς παρεζήλωσας.

Τελουῦντες τὴν σεβάσιμον ἡμέραν, τῆς σῆς
τελειώσεως, δεόμεθα σε ἐν πίστει· Παρ-
ρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, ἀπαύστως ἐκδυσώπει,
ὑπὲρ ἡμῶν Παναοῖδημε.

Θεοτοκίον.

Ἡζαλή τῶν πολλῶν μου ἐγκλημάτων, εἰς
βυθὸν καθέλκυσε τῆς ἀπογνώσεως Κόρη·
ἀλλ' αὐτὴ με χειρὶ πρεσβευτικῇ, ἀνάγαγε καὶ
σῶσον, ἵνα ὑμῶν σε πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός.

• Ζαλή με λογισμῶν καταλαβοῦσα, ὡς βυ-
θὸν καθέλκει με ἀμετρῶν ἀμαρτημα-
των· ἀλλὰ σὺ Κυβερνήτα ἀγαθέ, προφθάσας
• ἀνάγαγε, ὡς τὸν Προφήτην καὶ σῶσόν με.

Κοντάκιον, Ἦχος α'. Ἄρμος Ἀγγελικὸς.

Τὴν νύκτα τῶν παθῶν, ἐκφυγοῦσα Θεόφρον
προσηλθες νοητῶς, τῷ Ἡλίῳ τῆς δόξης, ἀσκή-
σει νεκρώσασα, τῆς σαρκὸς τὰ σηκωτήματα· ὅθεν
γέγονας, ὑπόγραμμος μοναζούτων, καὶ ἀκόρθη-
σις, τῶν πεπτανοσίων ἐν βίῳ· διὰ σὲ γραιόμεν.

Ὁ Οἶκος.

Υπόγραμμος ἀνάδειχθῆς τῶν πορρωτέρων ὁ
βίος σου, καὶ βυθόμενος προσερχεσθαι δια-

μετανοίας, τῷ εἰδοῦσι τὰ πταίσματα συγχωρεῖν, καθὼς γέγραπται· αὐτῷ γὰρ πιστεύσασα, καδάπερ ἢ πόρνη, ἀντὶ μύρθ προσήγαγεσ ὄμβρους δακρυῶν· ἐν οἷς τὸν ὄφιν ποντίσασα καθεῖλες, καὶ τὴν νίκην ἀνεδήσω, Θεοδώρα τρισόλβιε· διὸ τὸ θηρίον νεκρώσασα εὐχαῖς σου, νεκρὸν ἐξάνεστησας δυνάμει τοῦ Κτίστου σου, ὑπὲρ οὗ σὺ κενέκρωσαι· διὰ σε γεραίρομεν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Στίχοι.

Καὶ σχῆμα καὶ νοῦν ἀρρένοϊ Θεοδώρα,
Καὶ τὸν μέγαν νοῦν αἰσχύνει πρὸ τῆ τέλους.

Ἐνδεκάτη πύματον Θεοδώρη ὕπνον ἰαυεῖ.

Τῇ θείᾳ βίβλῳ Διαθήκῃς τῆς Νέας (*),

Ὡς ἐξισουσαι, φηοῖ, Παρθένους δίκαια,

Τὴν βασιλείαν οὐρανῶν Χριστοῦ στόμα,

Ἐν ἀνδρικῷ σχήματι γυναῖκες δέκα,

Ἀπὸ μὲλυναν τὰ κέντρα τοῦ βροτοκτόνου.

Δῶρον Θεοῦ λαχούσα τὴν κλήσιν μία,

Ὀρμητο δ' αὐτῆ χώρας Ἀλεξανδρίων·

Ἡ δὴ νομίμῳ συμπλακίῳ συζύγῳ,

Εὐτακτον ἦγεν ἀκατάγνωστον βίον.

Φθόνῳ δὲ πάντως δαίμονος κακοσχόλου,

Ἐγκλήματ' μοιχείας ἀλούσα τότε,

Καὶ γνοῦσα καὶ ζητοῦσα τὴν σωτηρίαν,

Ἐσαγγελικῶν ῥημάτων τοῦ Κυρίου,

Ἦκουσεν οὕτως· Ὡς λήληθεν οὐδόλωσ

Ὅπερ κρυφίως, ὡς λαβοῦσα, σὺ φέρεις.

Καὶ λοιπὸν ὡς ἔγνωκε τὴν ἀμαρτίαν,

Ὡς μῦθος ἀκάθαρτον, ὡς βδελυγμά τι,

Στολὴν ἀπορρίψασα τὴν ἐξ αἰσχύνης,

Ὡς Θεόδωρος ἀγγελικὴν λαμβάνει.

Καὶ μὴν προσῆλθε τῷ χορῷ τῶν ἀζύγων,

Κλαύουσα καὶ πενθοῦσα τὴν ἀμαρτίαν.

Ἐπὶ χρόνοις δὲ τισὶ δουλειῶν βάρει

Καμνουσά, πυκτύουσα τοῖς ἀγωγίμοις,

Ἦκουσε πόρνος· δαῖγμα τούτου καὶ βριφος,

Προσριφθὲν αὐτῇ τῆς μονῆς ἐξω, φθόνῳ

Ψυχοφθόρου θράκοντος· ἄλλου γὰρ τίνος;

Ὁ καὶ λαβοῦσα, καὶ τρέφουσα ἡγησίως,

Ἐρπευθε λαβάν, ἢς γυνὴ κατὰ φύσιν.

Κρύει δὲ καὶ κρυφίως καὶ χαμυνία,

Προσκαρτεροῦσα τῷ πλῶνι, καὶ χρόνοις

Ἐπτά, καταταχίῳ συκοφαντίας.

Εἰσῆλθεν ὅπερ τῆς μονῆς ἐντός βία,

Ὅχι ὡς γυνὴ σχήματι δ' ἀνδρικῷ πάλιν.

Αὐτίκα σὺν καὶ καὶς προσηγαῖς καὶ κόποις,

Τῆξασα σῶμα, καὶ στάσει τῇ παννύχῳ,

Καὶ νοῦν λαβοῦσα τῆς ἀνω κληρουχίας,

Κατὰ σκοπὸν κίβηκεν, ὡς περ ἡγάπα.

Φρικτῶν τῷ θαύματι τῆς ἀρετῆς θαυμάσι;

Γυνὴ λαβοῦσα πλῆθος ἀνδρῶν ἀζύγων,

Εἰς ὡς περ αὐτῶν ἐν μίῳ τοῦ σταδίου,

Ἀσκητικῶς λάμψασα, φωστὴρ ὡς μέγας.

Ἐπάξια φέρουσα τῶν πάντων γέρα,

Ἀπῆλθε χαρᾶ πρὸς ποθεινὸν Νυμφίον.

Οἱ γοῦν μονασταὶ θαῦμα τοῦτο τὸ ξένον,

Ἰδόντες ἐξίστησαν· ὦ φρικτῆς θείας!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐφροσύνου τοῦ μαγειροῦ.

Ὁτός, ἐξ ἀγροίκων ἀποτέχθεις καὶ ἰδιώτης ὢν, μοναστῶν διάκονος ἐχρημάτισε, παρορώμενος πολλά καὶ μυκτηρῆζόμενος, καὶ τῷ μαγειρίῳ προσητηκῶς. Ἐν ᾧ δὲ ἦν αὐτός φροντιστήριον, Ἱερεὺς τῶν εὐαρεστοῦντων ἐξελιπαρεῖ τὰν Κύριον ὑποδεχθῆναι αὐτῷ αἰσθητῶς τὰ τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν ἀποκείμενα ἀγαθὰ· καὶ μὲν τῶν νυκτῶν ἐδόκει ἐν Παραδείσῳ εἶσθαι, καὶ θάρσει κατενοεῖ τὰ ὀρωμένα. Εἶδε δὲ πρὸς τούτοις καὶ τὸν τῆς μονῆς μάγειρον, τὸν Εὐφρόσυνον, μέσον ἐστῶτα, καὶ ἐν ἀπολαύσει ὄντα τῶν ἐν Παραδείσῳ ἐκείνων ἀγαθῶν, ᾧ καὶ προσεγγίσας ἠρώτα μαθεῖν· Τίς ἄρα ὁ Παραδείσος οὗτος; πῶς ἐνταῦθα εὐρέθη; Καὶ ὡς· Οὗτός ἐστι τὸ καταγωγίον τῶν τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτῶν, καὶ γὰρ, διὰ τὴν πολλὴν τούτου ἀγαθότητα, ἐνθάδε συνεχωρήθη αὐλίτῃσθαι.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς· Τί δὲ ἐργάζῃ ἐν τούτῳ τῷ Παραδείσῳ; Τὴν ἐξουσίαν ἔχων πάντων τῶν φαινομένων σοι, ἐνδυσομαι τῇ τεύτῳ αἰσθησί, φηοῖν ὁ Εὐφρόσυνος. Καὶ ὁ Ἱερεὺς· Δύνασαι μοι δοῦναί τι; Καὶ ὁ Εὐφρόσυνος· Εἰ βούλει, ληψὲ τῇ τοῦ Θεοῦ μου ἀγαθότητι. Τότε ὁ Ἱερεὺς, δείξας τῇ χειρὶ μῆλα, ἐπέζητει ἐξ αὐτῶν· καὶ λαβὼν ὁ Εὐφρόσυνος, δέδωκε τῷ Ἱερεῖ πρὸς τὸ παλλίον, εἰρηκῶς· Ὡσπερ ἐζήτησας, λαβὼν κατατρόφησον. Καὶ παρευθὺς, ὡς τὸ ξύλον ἔκρουσε τῆς Ἑβραϊκῆς ὑμνωδίας, διῦπκισθεις ὁ Ἱερεὺς, ὡς ἕναρ τὸ φανὲν ὑπετόπαξε· πρὸς τὸ παλλίον δὲ ὑφαπλώσας, καὶ τὰ μῆλα κατασχὼν, τῇ ἡδύτητι τῆς ἐσφρηκτικῆς καταπλαγίς, ἀκίνητος ἔμεινε.

Εὐρών δὲ τὸν Εὐφρόσυνον ἐν τῇ συνάξει, ὄρκους αὐτὸν προκατελάμβανον εἰπεῖν, τὴν νύκτα ταύτην ὅπου ἄρα καὶ ἦν. Ὁ δὲ, Συγχώρησον, ἔφη, Πάτερ· ἐκίσει ἡμῖν, ὅπου καὶ νῦν με εἴδες. Καὶ ὁ Ἱερεὺς· Διὰ τοῦτο σε ὄρκους προκατελάβον, εἰς δὴλωσιν τῶν τοῦ Θεοῦ μεγαλείων, καὶ σὺ βούλει εἰπεῖν τὸ ἀληθές; Τότε ὁ ταπεινόφρων Εὐφρόσυνος· Ἐν αὐτῷ με τοῦ Θεοῦ τῷ Παραδείσῳ, φηοῖ, κατελαβες, ἐν ᾧ ἰδεῖν ἐπέζητεις τὰ τοῖς ἐκλεκτοῖς ἀποκείμενα· καὶ τὴν σὴν ἀγιότητα κληρονομήσασαι. Σίλων ὁ Κύριος, δι' ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς ἐνήργησε τὸ παράδοξον. Καὶ ὁ Ἱερεὺς· Καὶ τί μοι, Πάτερ, ἐν τῷ Παραδείσῳ αἰτήσαντι δίδωκας; Καὶ ὁ Εὐφρόσυνος· Τα εὐανθῆ μῆλα, ἃ προσφάτως ἐν τῇ κλήνῃ σου τίθεικας· ὅπως Πάτερ συγχώρησον, ὅτι σκέληξ' ἐγὼ, καὶ οὐκ ἀνθρώπος.

Τότε ὁ Ἱερεὺς, τὴν ἐπτασίαν τοῖς ἀδελφοῖς διηγησάμενος, πάντας εἰς ἀγωνίαν ἀνέβαλεν, οὗ τοσοῦτον τῷ διηγήματι, ὅσῳ τῇ τῶν τερπνῶν ἐκείνων μῆλων θείᾳ καὶ εὐωδίᾳ, ὡς καὶ μάλλον ἐπικρατεῖσθαι πρὸς τὸ βίβλιον.

Ὁ δὲ μέγας Εὐφρόσυνος, ὡς ἐκ φιλοῦ τα λελθῆντα, ἀνεμαθε, λάθρα ὑπεξελθὼν, ἐμάκρυνε φυγαδεύων, ἀγνωστος τὸ παραπαν μὲχρι τοῖς δεῦρο γινόμενος. Ἐκ δὲ τῆς τῶν μῆλων μεταλήψεως πολλοὶ τῶν νοσοῦντων ἐρρώσθησαν εἰς δόξαν Θεοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Διοδώρου, Διομήδους, καὶ Διδύμου.

Στίχ. Διοδώρος μάλιστα σὺν τοῖς συνάθλοις.

Τὴν σάρκα δόντες, μασιγῶσι τὴν πλάην.

(*) Τὰ Συγγεγραμμένα ταῦτα, ὡς καὶ ἄλλα τοιοῦτων γυναικῶν, συνεγράφησαν διὰ στίχων Ἰαμβῶν· πολλοὶ ὅμως ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀμετροί, τὸ δωδεκάσύλλαβον ρυθμὸν ἔχοντες.

Οδοὶ ὑπάρχον ἐν Λαοδικείᾳ τῆς Σορίας· καὶ παρὰ τοῦ κατὰ τὸν τόπον Ἀρχοντος σολληφθίντες, καὶ παρρησιασάμενοι, καὶ ἀπειδῶς μαστιχθίντες, τοῦ βίου τὸ πέρας εἰδίζαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Γ'ας, πρεσβυτίδος τὴν ἡλικίαν.

Στίχ. Ὁσμὴν μύρον ἔπνευσεν ἡ Μάρτυς Ἰα,
Ἐρυθροβαφῶν αἱμάτων ἀτμοπνύων.

Αὕτη συνελήφθη αἰχμάλωτος μετὰ ἑνῆα χιλιάδων Χριστιανῶν· παρὰ δὲ τοῦ Ἀρχιμάγου τοῦ Βασιλέως Περσῶν διαφοροῖς βασάνοις ἐξετασθεῖσα, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. Λίγεται δὲ, μετὰ τὴν αὐτῆς ἔκτομην, τὴν γῆν, δεξιμένην τὸ αἷμα τῆς Μάρτυρος, εἰς ὄγκον ἀρθῆναι τινα, καὶ τοὺς παρόντας δημίους παρεθῆναι, καὶ τὸν ἥλιον ἀμαυρῶσαι τὸ φῶς, καὶ εὐδίας τὸν κόσμον πληρωθῆναι.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σε πρεσβεῖαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Ὁσίας. Ὠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Αφορήτοις σε, πληγαῖς ὁ πολυμήχανος, ἐχθρὸς συνέκοψε, φαντασιούμενος· ἀλλ' αὐτοῦ κατέβαλες μάταιον φρύαγμα, ἀναμέλπουσα· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ξηροτάτους, λάκκους ἔπλησας ἐντενῶξαι σου, ὕδατων Ἐνδοξε, θαυματουργοῦσα σαφῶς, Θεὸν μεγαλύνουσα, τὸν σὲ δοξάσαντα, ὧ κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Υπεκκαύματα, παθῶν ἐναπεμάραντας, δακρύων ἐπιρροαῖς, καὶ φρυγανῶδεις ἐχθροῦ, κακίας κατέφλεξας, τῆς ἐγκρατείας πυρὶ, ἀναμέλπουσα· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Η Βασίλισσα, Παρθένος ἡ κηῖσασα, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, αἰκτεῖρον σῶσόν με νῦν· κλονούμενον πάθει, πίστει στερέωσον, καὶ ὀδηγήσον, πρὸς σωτηρίας τρίβον με, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Τοῦ Ἀγίου. Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Μωσεῖ.

Εν τῇ χωνείᾳ ἐμβληθεῖς τῶν βασάνων, χρυσίβ καθαρώτερος ἀνεδείχθης, ταῖς λαμπηδόσιν Ἀγίε, τῶν θαυμαμάτων φωτίζων ἡμᾶς.

Λιθολευσούντες σε τὸν δίκαιον ὄντως, οἱ λίθους προσκυνῶντες, πρὸς ὃν ἐπόθεις, Χριστὸν τὴν πέτραν Ἐνδοξε, τῆς ζωῆς διεβίβαζον. **Ο**ἱ διωγμοὶ σου τῶν δαιμόνων δαῖξεις, Θεὸφρον ἀνεδείχθησαν· τῶν αἱμάτων, οἱ ποταμοὶ δὲ ἔσβησαν, ἀθείας τὴν κάμινον.

Θεοτοκίον.

Ο ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς Παρθένου οἰκήσεις, καὶ ταύτην οὐρακῶν πλατυτέραν δεῖξας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς Ὁσίας. Ὠδὴ ἡ Παῖδας εὐαγεῖς.

Νοὶ καθαρῶ λελαμπρυσμένοι, ὁ σὸς ἀρχηγὸς ἀρθείς μεταρσίος, εἶδεν ἅ ἠτοίμασεν, ἀγαθά σοι Κύριος φωτοειδῆ Παράδεισον, καὶ ἀνεκπλαῖστον, νυμφῶνα Θεοδώρα, ἐν ᾧ σε, ὁ ἀγνωσθῆτος κατώκισε νυμφίος.

Αγγέλων Μαρτύρων καὶ Ὁσίων, χοροὶ τῆς ψυχῆς σου προεξάρχοντες, ταύτην πρὸς οὐράνια, ἔφερον σκηνώματα, πρὸς τὴν ἐκεῖ κατοίπαυσιν, εὐφραينوμένων ἐν ἧ, ὑπάρχει κατοικία βωόντων· Σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πληθὺς μοναστῶν συναθροισθεῖσα, τὸ θεῖον κηδεύει πίστει σῶμά σου· εἶδον δὲ παράδοξα, ἔμαθον ἐξαισία, ὅπως γυνὴ τῷ σώματι, ἀνδρῶν ἐν μέσῳ οἰκεῖν, νυδόκησας χειρὶ σκεπομένη, τοῦ Παντοδυνάμου θεόφρον Θεοδώρα. Θεοτοκίον.

Οπίσω σου ἔδραμον γυναῖκες, τῶν μύρων τῶν ἡδυπνόων ἐπαισθόμεναι, πάντα γνε θεόθυρε, κόρη ἀπειρόγαμε, τοῦ ἐκ γαστροῦ σε λάμψαντος, μονογενῆς σε Υἱῶ, καὶ σοὶ συμβασιλεύουσιν ὄντως, ἀνυμνολογοῦσαι Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀγίου. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Γῆ τὸ αἷμα σε· τὸ σεπτὸν, ἐδέξατο χυθὲν δια Χριστὸν, οἱ οὐρανοὶ δὲ τὴν ψυχὴν, μετὰ δόξης ἀνερχομένην, Ἀγγέλων χορεῖαι, καὶ Δικαίων ἀπάντων τὰ πνεύματα, ἐν ἀγαλλιάσει ὑπήντησάν σοι Μάρτυς.

Τῶν ἰδρώτων σε οἱ κρουνοὶ, κατέσβησαν τὸ πῦρ τῶν ἀσεβῶν· οἱ τῶν θαυμαμάτων ποταμοὶ, ἀπεξήραναν τὰς θαλάσσας, Αὐτόνομε μάρτυς, τῶν παθῶν ἡμῶν μακάρι τῶν πιστεῖς σε, ἀνυμνολογοῦντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Διερχόμενος πανταχοῦ, ἐκήρυξας τὸ ὄνομα τῷ Χριστοῦ, πλάνης κατέρραξας βωμοῦς, τοὺς ἐν σκότει τῆς ἀγνωσίας, ἐφώτισας Πάτερ, καὶ καθὲς ἀπειργάσω τῷ Κτίστου σου· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Γῆ ἀγία ἐν ἧ Χριστὸς, ἐσκήνωσεν ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, πύλη φωτὸς τοῦ νοητοῦ, ἀλατόμητον ὄντως ὄρος, Παράδεισος δόξης, καὶ λεχνία χρυσῆ προηγόρευσαι, ἀχραντε Παρθένε; αἰεὶ εὐλογημένη. Ὁ Εἰρμός.

• **Γ**ῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, θαλάσσα καὶ
• **Π**ᾶσαι αἰ πηγαί, οἱ ἕρανοὶ τῶν ἕρανῶν,
• **Φ**ῶς καὶ σκότος; ψυχὸς καὶ καύσων, υἱοὶ τῶν
• **ἀ**νθρώπων, ἱερεῖς εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Τῆς Ὀσίας. Ὡδή Δ'. Ἄπας γηγενής.

Ε"δυσ ὡς ἀστήρ, ἐν κόσμῳ Πανεύφημε, καὶ ἐξανέτειλας, πρὸς τὴν ὑπερκόσμιον ζωὴν λιποῦσα, ὡσπερ ἀκτῖνας ἡμῖν, ταῖς ἀρεταῖς τοῦ βίου σου, καὶ κατορθώματα, ταῖς καρδίαις, πάντων καταυγαίζουσα, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Πύλαι ἑβραίων, φαιδρῶς διηνοίγησαν, ἀπολαβῆσαι σε· καὶ τῶν πρωτοτόκων νῦν, ἡ Ἐκκλησία ἔχει χορεύουσαν, σὺν ἐκλεκτοῖς αἰοίδιμε, τὴν ἱεράν σου ψυχὴν, ἐνθα ἦχος, ἔστιν ἑορτάζοντος, Θεοδώρα, καὶ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Εύρες ἀμοιβὰς, τῶν πόνων ὡς ἠλπισας, ταῖς ἑβραίουσ τιμαῖς· ἔξης τῆς ἐφέσεως, αὐτὴν εὐροῦσα τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν· κατατροφᾶς τρανώτερον, καὶ καθαρώτερον, τοῦ νυμφίου· βλέπεις ἄπερ βλέπουσι, Θεοδώρα, Ἀγγέλων τὰ τάγματα.

Σῶσόν με ἀγνή, Σωτῆρα κυήσασα, καὶ πακακτίρμονα· οἴκτειρον τὸν δοῦλόν σου· πρὸς μετανοίας ὁδοὺς κατεύθυνον· τοῦ πονηροῦ τὰ σκαίνδαλα ἐκ μέσου ποίησον· τῆς αὐτοῦ δὲ λύτρωσαι ἐνέδρας με, Θεοτόκε, πιστῶν ἢ βοήθεια.

Τοῦ Ἁγίου. Ὅτι ἐποίησέ μοι.

Τρανώτερον χωρήσας πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων τῆς σαρκός, τελειώτερον ὄρας τὸν σοὶ ποθούμενον Χριστὸν, μάκαρ Αὐτόνομε.

Τελέσας σου τὸν δρόμον, καὶ τὴν πίστιν τετηρηκῶς, ἐδέξω τοὺς στεφάνους τῆς ζωῆς καὶ πρεσβεύεις ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν λυτρωτὴν, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ.

Ανέτειλέ σοι φέγγος, ἀνεσπέρου διαγωγῆς, τὰ ἔργα δεδρακότι τοῦ φωτός, ἐπὶ γῆς Ἀρχιερεῦ, καὶ συνευφραίνῃ τῷ Χριστῷ, εἰς τὴν αἰῶνα αἰεί.

Θεοτοκίον.

Ελπίς καὶ προστασία, τῶν πιστῶν ὑπάρχουσα, διάσωζε ἡμᾶς ἐκ τῶν παθῶν, καὶ παντοίων πειρασμῶν, τοὺς Θεοτόκον σε αἰεί, ἀμολογῶντας Ἀγνή.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**τι ἐπαίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεάν, καὶ γενεάν ταῖς φοβουμέναις αὐτόν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ὀσίας.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸ σχῆμα διαμείψασα, κρυπταφανῶς ἐσκῆκωσας, μέσον ἀνδρῶν μοναζόντων, νύμφη Χριστοῦ Θεοδώρα, τρωθεῖσα Δεῖῳ ἔρωτι· ὡ

Δαῦμα! πῶς τὴν ἀδικον, συκοφαντίαν ἠνεγκας, τὸν πτερινιστὴν τροπούμενη, τῆς Εὐας Μήτηρ Ὀσία.

Τοῦ Ἁγίου. Τῶν μαθητῶν ὁρώντων σε.

Εν Ἱερεῦσιν ὠφθῆς κλέος Μαρτύρων, διπλῶν τε τῶν σεφάνων ἔτυχες μάκαρ, τῶν εἰδῶλων πλάνην πᾶσαν πατήσας, ἱεουργεῖ Αὐτόνομε, καὶ τὰ βραβεῖα τρισμάκαρ, τῆς νίκης ὅθεν ἐδέξω.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Εκ τῆς ἀκάρπου σήμερον, Ἄννης ἄνθος προήλθεν, ἡ Θεοτόκος ἅπαντα, εὐωδίας ἐνθέου, πληροῦσα πέρατα κόσμου, καὶ χαρᾶς αἰδίου, ἐμπιπλῶσα τὴν κτίσιν, ἣν ὑμνοῦντες ἀξίως, εὐφημήσωμεν ὡς οὖσαν, τῶν γηγενῶν ὑπερτέραν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Τύπος Δεοπρεπῆς, τοῦ Δεῖου τοκετοῦ σου, Δεόφρον Ἄννα ὠφθη, τοῦ Ἀαρὼν ἡ ῥάβδος, ἀνίκμως, ἐκβλαστήσασα.

Στίχ. Ἄκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Οτε τὴν ὑλικὴν, οὐσίαν τῶν ἀνθρώπων, ἠδύοκῃσας φορέσαι, προήγαγες ἐκ στεῖρας, τὴν σὴν Μητέρα Κύριε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Νέον ὡς οὐρανόν, τὴν μήτραν τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου Λόγε, κατώκησας Δεώσας, βροτῶν τὸ γένος Δέσποτα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Δεῦτε οἱ ἐξ Ἀδάμ, τὴν ἐκ Δαυὶδ φυεῖσαν, καὶ τὸν Χριστὸν τεκοῦσαν, ὑμνήσωμεν Παρθένον, Μαρίαν τὴν πανάχραντον.

Τῆ ΙΒ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου ἢ Ἑορτῆ, καὶ ψάλλονται πάντα τὰ αὐτῆς ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ, καὶ τῷ Ὁρθρῷ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ, πλην Ἀναγνωσμάτων καὶ τῆς Διτῆς. Ἡ δὲ τοῦ Ἁγίου Αὐτονομοῦ Ἀκολουθία προέψαλται χθίς.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐν Κυριακῇ ἢ παροῦσα ἡμέρα, συμπάλλονται τὰ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Ἀναστασίμων, ἅτινα καὶ προηγούνται.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ προσκύνησις τῶν τιμίων ξύλων, καὶ ἀθλησις τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Αὐτονομοῦ.

Στίχοι.

Θύμα τραπέζῃ προτέθη τῇ σῇ Λόγε,
Θύτης σὸς Αυτόνομος, ἐκθανῶν λίθοις.

Αυτόνομος δὲ λίθοις δυωκαδεκάτῃ κατε-
λεύσθη.

Ος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως· καταλιπὼν δὲ
τῶν Ἰταλίαν, τὴν Βιθυνῶν κατέλαβε· καὶ διὰ τὰ
πολλοὺς διδάσκων τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἀναιρεῖται ὑπὸ
τῶν εἰδωλολατρῶν, ξύλοις καὶ λίθοις βληθείς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρ-
τυρος Κουρνούτου, Ἐπισκόπου Ἰκονίου.

Στίχ. Κλέους καταγνοὺς τοῦ παρόντος Κουρ-
νούτος,

Εἶπει τὸ μέλλον ἐμπορεύεται κλέος.

Ουτος, τῆς αὐτῆς πόλεως ὑπάρχων γέννημα καὶ θρέμ-
μα, κατὰ τὸ χωρίον Σούρσαλον τμηκαῦτα διατρίβων,
κατοσχίθη ὑπὸ τῶν δεωκτῶν· καὶ ἀχθεὶς Περινίῳ τῷ ἡγε-
μόνι, μετὰ τὸ τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ διελίξαι, τὴν κεφα-
λὴν ἀποτίμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυ-
ρος Θεοδώρου, Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Στίχ. Τμηθεὶς κεφαλὴν Θεόδωρος ἐκ ξίφους,
Θεοῦ μετέσχε δωρεῶν φερωνύμως.

Ον συλλαβόντες οἱ Ἀλεξανδρεῖς, ὡς παρήρσια τὸν Χρι-
στὸν κηρύττοντα, καὶ θυμῷ ἐκκαυθέντες, ἐστεφανοῦν
ἀκάνθαις, ἱκαίον κατὰ κόρρης, τὴν πόλιν περιῆγον δι-
ομιοὺς ἐρίπτου αὐτὸν τῷ βυθῷ· ἀνασωθεὶς δὲ θείᾳ προ-
νοίᾳ, κελύσει τοῦ Ἀρχόντος τὴν κεφαλὴν ἀπετμηθῆ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Γουλιανοῦ τοῦ ἐν Γαλατία.

Στίχ. Ἀσκητικοῖς ἰδρωσὶ συμμίξας ἄθλους,
Ἰουλιανὸς διττὰ τὰ στέφη λάβη.

Ουτος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Διοκλητιανοῦ, ἐν πόλει τῶν
Γαλατῶν γεννηθείς καὶ τραφεὶς. Ἀντωνίνου δὲ ταύ-
της τῆς πόλεως ἡγεμονεύειν λαχόντος, ἐπὶ προσηγήθη
τῷ Ἀρχοντι τὰ περὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὅτι σὺν ἑτέροις τισ-
σαράκοντα, ἐν τῷ δεῖνι σπηλαίῳ τῷ ὄρει προσμένων, θρη-
σκίει τὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐκρατήθη· καὶ βιαζόμενος
ὑποδείξει τοὺς λοιποὺς, οὐκ ἐπίσθη. Ὡς δὲ ἔμελλεν ἔδη
παραστήναι τῷ Ἀρχοντι, ἀνέκραξε μεγάλη τῇ φωνῇ πρὸς
τοὺς συνασκητὰς αὐτοῦ· Ὡς ἰδοὺ ἐγὼ κρατηθεὶς ἀπέρχο-
μαι μαρτυρήσων, μὴ προδοὺς ὑμᾶς· ἡμεῖς δὲ σπύσαστε
καταλαθεῖν με.

Ἦδη δὲ τούτου παραστάτος, Ἀντωνίνος φησὶ πρὸς
αὐτόν· Πρόσελθε τῷ Θεῷ καὶ θύσον. Ἰπολαβὼν δὲ ὁ
μακάριος ἔφη· Ἀριστος ἡμῖν γέγονας σύμβουλος· οὐδὲ
γὰρ ἄλλο κρεῖττον ἡμῖν ἢ συμφέρον, ἀλλ' ἢ τὸ θανεῖν
ὑπὲρ ἐσέβοῦς, δι' ἧς ἀνατίθραμαι πίστεως. Ἐπερωτῶν
οὐκ μὴ προσθεὶς ὁ δικάζων, κλίτην σιδηρᾶν λαύρῳ πυρὶ
ἐκπαυθρακωθῆναι προστάττει, καὶ ὑπτιον ἐν αὐτῇ τὸν Ἀ-
θλατὴν ἀπλωθῆναι. Πυρακτωθείσης οὖν τῆς κλίτης, ἄ-
γρουσι τὸν Μάρτυρα· καὶ δε, ὄλον ἑαυτὸν σημειωσάμενος
τῷ τιμίῳ Σταυρῷ, τῆς πεπυρακτωμένης κλίτης ἐπέβη.
Ἄγγελος δὲ Κυρίου τὴν φλόγα δροσίσας, ἀβλαθῆ τὸν Μάρ-
τυρα διεφύλαξε. Τοῦτο τὸν Ἀντωνίνον ὑπερβαλλόντως ἐξ-
έπληξεν.

Ἦρξατο οὖν ἐρωτῶν τὸν Ἄγγελον· Τίς εἶ σὺ, ἐτι καὶ
τοῦ πυρός κατεκυρεύσας εὐκόλως; Πρὸς δὲ ὁ Μάρτυς·
Αἰτουργὸς Θεοῦ, καὶ Ἰουλιανὸς ἐνομάζομαι. Καὶ ὁ Ἀν-

τωνίνος· Γεννήτορίς σοι τίς; Καὶ ὁ Ἅγιος· Γηραιά φη-
σι μήτηρ, τοῦ πατρός πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος. Καὶ
κελεύει τὴν τούτου μήτερα τάχει παραστήναι πρὸς τὸν
καὶ παραστάσαν λοξῷ τῷ ὄμματι ἀπέδων, Πέισσον, ὡ γύ-
ναι, τὸν σὸν κακίστον τοκετὸν, ὁ Ἀντωνίνος ἐπαπειλούμε-
νος ἔλεγε, λιθανωτὸν τῷ Θεῷ ἐπιθεῖναι· εἰδ' οὖν, ἀκόλα-
στοί σε παραλαβόντες, τὸ σὸν ἀσίμμως καθυβρίσουσι σῶ-
μα. Ἡ δὲ γενναία μήτηρ· Καὶ ποία μοι καταδίκη, φη-
σὶν, ἀκουσίως μου περιῦβριζομένον τοῦ σώματος; τοῦτο
γὰρ ἐμοὶ καὶ γίρας καὶ στίφανος. Τούτοις ναρκήσας ὁ
τύραννος, τὴν μὲν μήτερα τοῦ Μάρτυρος ἀπολωθῆναι κε-
λεύει· ξίφει δὲ τὸν μακάριον τελειωθῆναι Ἰουλιανόν.

Τὸ ὄρος οὖν μετὰ τῶν δημίων καταλαβὼν ὁ Ἅγιος,
καὶ μικρὰν εὐχτὴν ὄραν αἰτησάμενος, Εὐχαριστῶ σοι Κύ-
ριε, εἶπε, ὅτι διετήρησάς με ἀκαταίσχυντον μέχρι τῆς τοῦ
αἱματός μου ἐκχύσεως. Παρίσχου δὲ καὶ τοῖς χοῦν ἐκ
τῆς σοροῦ μου λαμβάνουσιν ἄφεισιν ἀμαρτημάτων, καὶ πα-
θῶν ἀποτροπὴν· μὴ ἐκίλθοι ἐπ' αὐτοῖς ληϊζομένων πετει-
νῶν ἐπιφοίτησις, ἢ ἀκρίς, ἢ ἄλλη ἐπιφθορὸς λύμη, καὶ
δέξαι ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμά μου. Καὶ φωνὴ οὐρανόθεν ἐ-
γένετο· Τὰς πύλας ὁ ἀγωνοθέτης ἀνέωξε, καὶ ὡς νομί-
μως ἀγωνισάμενος εἰσελθε. Καὶ τῆς φωνῆς οἱ κεκρυμμέ-
νοι ἀκούσαντες τισσαράκοντα, καταλαβόντες τὴν ὑπώρειαν,
ὡς εὖρον ἔδη τελειωθῆντα τὸν Μάρτυρα, καὶ αὐτοὶ παρυ-
θῶς εἰς ἐπήκουον τῶν δημίων τὸν Χριστὸν ὁμολόγησαν·
οὐς καὶ δεσμεύσαντες, τῷ Ἀρχοντι προσήνεγκαν, εἰς ἐτί-
ραν φυλαχθησομένους ἐρώτησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τὸν Ἁγίων Μαρτύρων
Μακεδονίου, Τατιανοῦ, καὶ Θεοδούλου· καὶ
μνήμη τοῦ Ὁσίου Δανιὴλ τοῦ ἐν τῷ Θασίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ὁκεανὸς πυ-
ρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Τὸν Ὁκεανὸν ἥλιον λαμπρὸν νόει,
Εἰς Ὁκεανὸν τὴν πυρᾶν λελουμένον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον
ἡμᾶς· Ἀμήν.

Τῆ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἐγκαινίων τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ
ἡμῶν Ἀναστάσεως· καὶ Προεόρτια τῆς Ὑψώ-
σεως τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ· καὶ τῆ
Ἀγίου Μάρτυρος Κορνηλίου τῆ Ἐκατοντάρχου.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Εάν ἡ παρούσα ἡμέρα τύχη ἐν Κυριακῇ, καταλιμπά-
νεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Κορνηλίου, καὶ φάλλονται
τὰ λοιπὰ οὕτω—Τῷ Σαββάτῳ Ἐσπερας. Μετὰ τὴν
συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Μ α κ α ρ ι ο ς ἄ ν η ρ, ἰστώμεν
Στίχους ε. καὶ φάλλομεν Ἀναστάσιμα δ. τῶν Ἐγκαι-
νίων γ. καὶ τοῦ Σταυροῦ γ. τὰ εἰς τὸν Μικρὸν Ἐσπερινὸν
τῆς εδ. Ὑψουμένου σου Δίεσποτα (ζῆτει ταῦτα
ἐκί). Δόξα, Ἦχος, πλ. β'. Τὴν μνήμην τῶν Ἐγ-
καινίων. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, τὸ α. τοῦ Ἦχου. Εἰσο-
δος. Φ ὤ ς ἰ λ α ρ ὸ ν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ

Ἀναγνώσματα τῶν Ἐγκαινίων — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρά. Δόξα, Ἦχος β'. Τὸν ἔγκαι-
νισμὸν τελοῦντες. Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Θεῖος
Σησαυρός. Ἀπαλυτικίον τὸ Ἀναστάσιμον, τῶν Ἐγ-
καινίων, καὶ τοῦ Σταυροῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, ἡ ἐξ ἰθους Ἀκολουθία. Κανόνες, ὁ
Ἀναστάσιμος τῶν Ἐγκαινίων, καὶ ὁ Προεόρτιος τοῦ
Σταυροῦ. Ἀπὸ γ'. Ὁδὴς, Κάθισμα τῶν Ἐγκαινίων.
Τοῦ μαρτυρίου τὴν Σκηναῦν. Δόξα, τοῦ Σταυροῦ.
Ὁ Σταυρός σου Κύριε. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἐν
πίστει τὰ Ἐγκαίνια. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον καὶ
Ὀῖκος τὰ Ἀναστάσιμα, κτλ. Ἐξαποστειλάριον Ἀναστά-
σιμον, καὶ τῶν Ἐγκαινίων. Ἐν Γολγοθᾷ ὁ Κύριος
καὶ, Μίσου τῆς γῆς ὁ Κύριος ἄπερ εἰσὶν ἅμα
καὶ τοῦ Σταυροῦ. Εἰς τοὺς Αἶνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ
τῶν Ἐγκαινίων δ'. ἐν αἷς λέγομεν καὶ Στίχους τοὺς ἐξῆς.
Στίχ. α'. Κύριε, ἠγάπησα εὐρίπειαν οἴκου σου, καὶ τόπου
ακηνώματος δόξης σου.

Στίχ. β'. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρό-
τητα ἡμερῶν.

Δόξα, τὸ Ἐωθινόν. Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημέ-
νη, Δοξολογία Μεγάλη. Ἀπολυτικίον, Σήμερου αω-
τηρία, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν Ὑπικά, καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως. Ἀ-
πόστολος καὶ Εὐαγγέλιον, Κυριακῆ πρὸ τῆς ὑψώσεως, κτλ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα τῶν Ἐγκαι-
νίων γ'. καὶ τοῦ Ἁγίου Προσόμοια γ'.

Τῶν Ἐγκαινίων, Ἦχος πλ. β'.

Εγκαίνια τιμᾶσθαι, παλαιὸς νόμος, καὶ κα-
λῶς ἔχων· μᾶλλον δὲ τὰ νέα τιμᾶσθαι δι'
Ἐγκαινίων ἐγκαινίζονται γὰρ νῆσοι πρὸς Θεόν,
ὡς φησὶν Ἡσαΐας· ἄς τινὰς ὑποληπτέον ταῖς ἐξ
ἐθνῶν Ἐκκλησίας, ἄρτι καθισταμένας, καὶ πῆ-
ξιν λαμβανούσας βόαιμον τῷ Θεῷ· διὸ καὶ ἡ-
μεῖς, τὰ παρόντα Ἐγκαίνια, πνευματικῶς πα-
νηγυρίσωμεν. Ὁ αὐτός.

Εγκαινίζεσθαι ἀδελφοί· καὶ τὸν παλαιὸν ἄν-
θρωπον ἀποθέμενοι, ἐν καινότητι ζωῆς
πολιτεύεσθε, πᾶσι χαλινὸν ἐπιθέντες, ἐξ ὧν ὁ
θάνατος· πάντα τὰ μέλη παιδαγωγήσωμεν,
πᾶσαν πονηρὰν τοῦ ξύλου βρωσὶν μισήσαντες,
καὶ διὰ τὸτο μόνον μεμνημένοι τῶν παλαιῶν ἱ-
κα φύγωμεν. Οὕτως ἐγκαινίζεται ἄνθρωπος· ἢ
τω τιμᾶται ἢ τῶν Ἐγκαινίων ἡμέρα.

Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.

Εθε πύργον ἰσχύος, τὴν Ἐκκλησίαν σε Χρι-
σε, πρασιώμε Δόγε· ἐθεμελίωσας γὰρ αὐ-
τήν, ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως· διὰ ἀσάλευτος
διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα, ἔχουσα σὲ τὸν δι' αὐτήν
ἐπ' ἐσχάτων, ἀτρέπτως, γενόμενον ἄνθρωπον·
εὐχαρισταῦντες αὐν, ἀνυμνοῦμέν σε λέγοντες·

Σὺ εἶ ὁ πρὸ τῶν αἰῶνων, καὶ ἐπ' αἰῶνα, καὶ ἔτι
Βασιλεὺς ἡμῶν· δόξα σοι.

Τοῦ Ἁγίου, Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Χριστὸς ἐπινεύσας σε, ταῖς εὐποιαῖς Κορνῆ-
λιε, καὶ ταῖς θείαις ἐντευξέσιν, Ἀγγελὸν
σοι Ἅγιον, ἀποστέλλει ὄλον, σὲ φωταγωγῆντα·
καὶ Ἀποστόλων ἱερῶν, τὸν Κορυφαῖον ἀνακαι-
νίζοντα, δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος, σὲ πανοικί-
ἀξιάγαστε, καὶ μυοῦντα τὰ κρείττονα, τῇ τοῦ
Πνεύματος χάριτι.

Χρίσμα περικείμενος, ἱερωσύνης διέδραμες,
τὸ σωτήριον κήρυγμα, κηρύξαι τοῖς ἔθνε-
σιν, ἐκρίζων τῆς πλάνης, ἀκάνθας θεόφρον, καὶ
ἐμφυτεύων ἀπλανῆ, διδασκαλίαν ψυχαῖς ἐν
πνεύματι· διὸ σε μακαρίζομεν, ὡς Ἱεράρχην
θεόληπτον, καὶ ἀήττητον Μάρτυρα, γεγηθότες
Κορνήλιε.

Τράποις σου χρηστότητος, ἀκολουθοῦντες ὁ
ἄφρονες, ἀπεδείχθησαν ἔμφρονες· θανῶν
δὲ καὶ φύσεως, νόμῳ κατοικήσας, μακάριον τά-
φον, τοῦτον πηγὴν ἀποτελεῖς, πολλῶν θουμά-
των σοφῆ Κορνήλιε, ἰώμενος τῆς κάμνοντας, καὶ
φυγαδεύων τὰ πνεύματα, πονηρίας, ἐν Πνεύμα-
τι, τῷ Ἁγίῳ θεόπνευστε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τὴν μνήμην τῶν Ἐγκαινίων, ἐπιτελοῦντες
Κύριε, σὲ τὸν τοῦ ἀγιασμοῦ δοτῆρα δόξα-
ζομεν, δεόμενοι ἀγιασθῆναι ἡμῶν, τὰ αἰσθητή-
ρια τῶν ψυχῶν, τῇ πρεσβείᾳ τῶν ἐνδόξων ἀθλο-
φόρων, ἀγαθῆ Παντοδύναμε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Σήμερον ξύλον ἐφανερώθη· σήμερον γένος Ἐ-
βραίων ἀπώλετο· σήμερον διὰ πιστῶν Βα-
σιλέων, ἡ πίστις φανεροῦται· καὶ ὁ Ἀδὰμ διὰ
τοῦ ξύλου ἐξέπεσε, καὶ πάλιν διὰ ξύλου δαίμο-
νες ἐφρίξαν. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἴσοδος, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας,
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Βασιλειῶν τρίτης τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εστη Σολομών κατα πρόσωπον τοῦ θυσια-
στηρίου Κυρίου, ἐνώπιον πάσης ἐκκλη-
σίας Ἰσραὴλ, καὶ διεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ
εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἶπε· Κύριε ὁ Θεὸς Ἰσ-
ραὴλ, οὐκ ἔστι Θεὸς ὡς σὺ ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω,
καὶ ἐπὶ τῆς γῆς κάτω. Εἶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐ-
ρανοῦ οὐκ ἀρκέσουσί σοι, πῶς ὁ οἶκος οὗτος,
ὃν ᾠκοδόμησα ἐν τῷ ὀνόματί σου; Πλὴν καὶ ἐ-
πιβλέψεις ἐπὶ τὴν δέσπιν μου, Κύριε ὁ Θεὸς
Ἰσραὴλ, ἀκούειν τῆς δεήσεως καὶ τῆς προσευ-
χῆς, ἧς ὁ δοῦλός σου προσεύχεται ἐνώπιόν σου.

πρὸς σέ σήμερον. Τῆ εἶναι τοὺς ὀφθαλμοὺς σου ἀνεωγμένους εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, ὃν εἶπας, ἔσται τὸ ὄνομά σου ἐκεῖ. Τοῦ εἰσακούειν τῆς προσευχῆς, ἧς προσεύχεται ὁ δούλος σου εἰς τὸν τόπον τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτός. Καὶ εἰσακὴσθαι τῆς δεήσεως τοῦ δούλου σου, καὶ τοῦ λαοῦ σου Ἰσραὴλ, ἃ ἂν προσεύχονται εἰς τὸν τόπον τοῦτον, καὶ σύ εἰσακούσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικήσεώς σου ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ποιήσεις, καὶ ἴλεως ἔσῃ αὐτοῖς.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. γ'. 19. **Ο** Θεὸς τῆ σοφία ἐθεμελίωσε τὴν γῆν· ἠτοίμασε δὲ οὐρανοὺς ἐν φρονήσει. Ἐν αἰσθήσει αὐτοῦ, ἄβυσσοι ἐρράγησαν, νέφη δὲ ἐρρούει δρόσον. Υἱέ, μὴ παραρρύῃς, τήρησον δὲ ἐμὴν βουλήν καὶ ἐννοίαν, ἵνα ζῆ σὴ ψυχὴ, καὶ χάρις ἢ περὶ σῶ τραχήλῳ· ἔσται δὲ ἴασις ταῖς σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου· ἵνα πορεύῃ πεποιθὼς ἐν εἰρήνῃ πάσας τὰς ὁδοὺς σου, ὃ δὲ ποῦς σου οὐ μὴ προσκόπη. Ἐὰν γὰρ κἀθῇ, ἀφοβὸς ἔσῃ· ἐὰν δὲ καθευδῆς, ἠδέως ὑπνώσεις· καὶ οὐ φοβηθήσῃ πτόησιν ἐπελθοῦσαν, εἰδὲ ὀρμαῖς ἀσεβῶν ἐπερχομένας· ὃ γὰρ Κύριος ἔσται ἐπὶ πασῶν ὁδῶν σου, καὶ ἐρείσει σὸν πόδα, ἵνα μὴ ἀγρευθῆς. Μὴ ἀπόσχου εὖ ποιεῖν ἐνδεῆ, ἥνικα ἂν ἔχη ἢ χεῖρ σου βοηθεῖν. Μὴ εἶπῃς· Ἐπανελθὼν ἐπάνηκε, καὶ αὐριον δώσω, δυνατοῦ σου ὄντως εὖ ποιεῖν· οὐ γὰρ οἶδας τί τέξεται ἢ ἐποιούσα. Μὴ τέκταινε ἐπὶ σὸν φίλον κακὰ, παροικούντα, καὶ πεπαιθότα ἐπὶ σοί. Μὴ φιλεχθρήσῃς πρὸς ἄνθρωπον μάτην, ἵνα μήτι εἰς σέ ἐργάσῃται κακόν. Μὴ κτίσῃ κακῶν ἀνδρῶν ὄνειδη, μηδὲ ζήλου ταῖς ὁδοὺς αὐτῶν· ἀκάθαρτος γὰρ ἔναντι Κυρίου πᾶς παράνομος, ἐν δὲ δικαίοις οὐ συνεδρεῖ. Κατάρρα Κυρίου ἐν οἴκοις ἀσεβῶν· ἐπαυλῆς δὲ δικαίων εὐλογοῦνται. Κύριος ὑπερηφάνους ἀντιτάσσει, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. γ'. 1. **Η** σοφία ἀκροδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε· στυλοὺς ἔπτα. Ἐσφαξε τὰ ἑαυτῆς δῦματα, καὶ ἀκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτάμασάτο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀνάστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα λέγουσα· Ὅς ἐστὶν ἀφρον, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἐλθετε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώ-

σητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήφεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἐλεγχοὶ τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· καὶ βιολὴ ἀγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γινῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρὸς, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον, ἢ θύρα τοῦ Παράδεισου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμὸς, τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα· δι' οὗ ἐξηφάνισται, ἢ φθορὰ καὶ κατήρηται, καὶ κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἢ δυνάμεις, καὶ ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια. Ὅπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Χαίροις ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρὸς, δι' οὗ ἐλύθη τῆς ἀρᾶς τὸ ἀνθρώπινον, τῆς ὄντως χαρᾶς σημεῖον, ὁ καταράσσων ἐχθροὺς, ἐν τῇ σῇ ὑψώσει πανσεβάσμι· ἡμῶν ἢ βοήθεια, βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, ἱερέων εὐπρέπεια· ὁ τυπούμενος, καὶ δεινῶν ἐκλυτρούμενος· ῥάβδος ἢ τῆς δυνάμεως, ὑφ' ἧς παιμινόμεθα· ὅπλον εἰρήνης ἐν φόβῳ, ὃ περιέπουσιν Ἄγγελοι· Χριστὸ θεία δόξα, τῆ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Χαίροις ὁ τῶν τυφλῶν ὁδηγός, τῶν ἀσθενούντων ἰατρός ἢ ἀνάστασις, ἀπάντων τῶν τεθνεώτων, ὁ ἀνυψώσας ἡμᾶς εἰς φθορὰν πεσόντας, Σταυρὲ τίμιε· δι' οὗ διαλέλυται, ἢ φθορὰ καὶ ἐξήνθησεν, ἢ ἀφθαρσία, καὶ βροταὶ ἐθεωθήμεν, καὶ διάβολος, παντελῶς καταβέβληται. Σήμερον ἀνυψοῦμενον, χερσὶ καθορῶντές σε, Ἀρχιερέων ὑψοῦμεν, τὸν ὑψωθέντα ἐν μέσῳ σου, καὶ σέ προσκυνῶμεν, ἀρνούμενοι πλουσίως, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Τὸν ἐγκαινισμὸν τελῶντες, τῆ πανιέρου ναοῦ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, σέ δοξαζόμεν Κύριε, τὸν ἀγιασάντα τῆτον, καὶ τελειώσαντα τῆ αὐτοτελεῖ σου χάριτι· καὶ τερπόμενον ταῖς ἐν αὐ-

τῷ ἱεουργουμέναις, ὑπὸ πιστῶν μυστικαῖς καὶ ἱεραῖς τελεταῖς· καὶ προσδεχόμενον ἐκ χειρὸς τῶν δούλων σου, τὰς ἀναιμάκτους καὶ ἀχράντης θυσίας· ἀντιδιδόντα τε τοῖς ὀρθῶς προσφέρουσι, τὴν τῶν ἀμαρτημάτων καθάρσιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Θεῖος θησαυρὸς ἐν γῆ κρυπτόμενος, τοῦ ζωοδότου ὁ Σταυρὸς, ἐν οὐρανοῖς ἐδείκνυτο Βασιλεῖ εὐσεβεῖ, νίκης κατ' ἐχθρῶν, ὑπογραμμὸν δηλῶν νοερόν· ὃν γεγηθῶς πίσει καὶ πόθῳ, θεόθεν ἀναδραμῶν πρὸς θεωρίας ὑψωσιν, σπηδῆ μεγίστη, ἐκ γῆς λαγόνων ἀνέφηνεν, εἰς κόσμου λύτρον, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἑγκαινίων. Ἦχος δ'.

Ως τοῦ ἄνω στερεώματος τὴν εὐπρέπειαν, καὶ τὴν κάτω συναπέδειξας ὠραιότητα, τῆ Ἁγίου σικηνώματος τῆς δόξης σε Κύριε. Κραταίωσον αὐτὸ εἰς αἰῶνα αἰῶνος, καὶ πρόσδεξαι ἡμῶν, τὰς ἐν αὐτῷ ἀπαύστως προσαγομένης σοι δεήσεις, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ἢ πάντων ζωῆ καὶ ἀνάστασις.

Δόξα, καὶ νῦν. Τοῦ Σταυροῦ, Ἦχος β'.

Τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὃν ἐδώρήσω ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις Κύριε, σοὶ προσάγομεν εἰς πρεσβείαν. Σῶζε τῆς Βασιλεῖς καὶ τὴν πόλιν σου, εἰρηνεύοντας διὰ τῆς Θεοτόκου μόνης φιλόανθρωπε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὰ πάντα ἐφώτισε τῇ παρουσίᾳ Χριστός· τὸν κόσμον ἀνεκαίνισε Πνεύματι θεῷ αὐτοῦ· ψυχαὶ ἐγκαινίζονται· οἶκος γὰρ ἀνετέθη, νῦν εἰς δόξαν Κυρίου, ἔνθα καὶ ἐγκαινίζει, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς σωτηρίαν βροτῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὅμοιον.

Εὐόρτιος σήμερον τῶν Ἑγκαινίων πιστοί, ἡμέρα κατέλαβε τὴν ἐκλογὴν τοῦ Χριστοῦ, ἡμᾶς καὶ προτρέπεται, πάντας ἐγκαινισθῆναι, καὶ φαιδρῶ τῷ προσώπῳ, ἅσματος τῷ Δεσπότη, ἐκ μυχοῦ τῆς καρδίας, ἅσαι πιστῶς ὡς λυτρωτῆ, καὶ ἡμᾶς ἐγκαινίζονται.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ν' καὶ οἱ Κορονές.

Κακῶν ὁ Προεόρτιος, οὗ ἡ Ἀπροστιχίς, κατὰ Ἀλφάθητον, ἀνευ τῶν Θεοτοκίωγ. Γερμανοῦ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

Τριστάτας κραταιούς, ὃ τεχθεῖς ἐκ Παρθένου, ἀπαθείας ἐν βυθῷ, ψυχῆς τὸ τριμερῆς, καταπόντισον δέομαι· ὅπως σοι ὡς ἐν τυμπάνῳ, τῇ νεκρώσει τοῦ σώματος, ἐπινίκιον ἄσω μελωδῆμα.

Αγγέλου οὐρανέ, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεσθω, ὁ πανάγιος Σταυρὸς, προέρχεται ἡμᾶς, ἀγιάζων ἐν χάριτι, τοῦτον κατασπαζομένους, ὡς πηγὴν ἀγιάσματος, καὶ τῆς πάντων θεώσεως αἴτιον.

Βαδίζεον εὐσεβῶς, τὴν οὐράνιον τρίβον, ἐνδυναμῶσον ἡμᾶς, πανάγιε Σταυρέ, τοὺς πιστῶς προσκυνουῦντάς σε, ὅπως τὰ τῶν ἐναντίων, ἀποκλίναντες βάραθρα, κοινωνοὶ θείας δόξης γενώμεθα.

Γνωστοὶ τῷ Ποιητῇ, διὰ σοῦ γεγονότες, πανσεβάσμιε Σταυρέ, καρδίᾳ καὶ ψυχῇ, προσπτυσσόμεθα πάντοτε, σὲ προκείμενον ὄρωντες, καὶ τὸν νοῦν φωτιζόμεθα, τὸν παναίτιον Λόγον δοξάζοντες. Θεοτοκίον.

Η πόλις τοῦ Θεοῦ, τὸ τοῦ παμβασιλέως, θεοδόχον εὐαγές, κειμήλιον σεπτὸν, θεοτόκε πανάμωμε, φρήρησον τὴν κληρουχίαν, τὴν αἰεὶ εὐφημοῦσάν σε, καὶ γεραίρουσαν πίσει τὸν τόκον σου.

Κανῶν τῶν Ἑγκαινίων, Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης ἐρυθραίου.

Οὐ σὺλω, καθοδηγῶν τὸ πρότερον, τὸ ἐκλεκτὸν Ἰσραὴλ, διὰ λουτροῦ βαπτίσματος Χριστέ, ἐν Σιών κατεφύτευσας, τὴν Ἐκκλησίαν κρᾶζουσάν· Ἄσωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Σήμερον, τῆς ἀπροσίτου δόξης σου, ἡ ἐπιφοίτησις, τὸν ἐπὶ γῆς παγέντα σοι ναόν, ἕρπυλον κατεσκευάσεν, ἐν ᾧ συμφώνως ψάλλομεν· Ἄσωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Οὐ νόμῳ, ἡ Ἐκκλησία Κύριε, ἐγκαλλωπίζεται, οὐ δουλικῶν ἐκτάσσει χειρῶν, τοῦ Σταυροῦ δὲ τῇ χάριτι, ἐγκαυχωμένη ψάλλει σοι· Ἄσωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ασπόρως τῷ τῆ Πατρὸς βελήματι, ἐκ θεῖου Πνεύματος, τὸν τῆ Θεοῦ συνειληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σου ἀπάτορα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀπροστιχίς. Τῶν θαυμάτων σου τὸ μέγιστον ἐμπνεύματα.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. α'. Ἰαπων καὶ ἀναδάτην.

Ταύτην σου τὴν φωσφόρον, καὶ θεῖαν καμπίαν, καὶ ὑπερλαμπρὸν μνήμη, καὶ ἱερὸν

πανήγυριν, τοὺς πανηγυρίζοντας, ταῖς εὐχαῖς σου φώτισον, Ἱεράρχα Θεομακάριστε.

Ωφθης καὶ πρὸ τελείας, σοφὴ μνήσεως, ταῖς ἐλεημοσύναις, καὶ ταῖς εὐχαῖς Κορνήλιε, σχολάζων πανόλθιε, καὶ τὸν πάντων Κύριον, διανοίας ζητῶν εὐθύτητι.

Νόμους τοὺς σωτηρίους, σαφῶς ἐξέμαθες, τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντας, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, τοῦ τῶν Ἀποστόλων σε, Κορυφαίου νεύσεσι, τοῦ Δεσπότητος Μαίκαρ μνήσαντος.

Θεοτοκίον.

Θέλγεις πιστῶν καρδίας, αἰεὶ δοξάζειν σε, ἀκορέστῳ ἐφέσει, Θεογεννητὸρ Δέσποινα· δόξα χρηματίζεις γὰρ, τῶν βροτῶν κηύσασα, τὸν τῆς δόξης Κύριον ἄχραντε.

Προεόρτιος. Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ· οὐ γὰρ ἐστὶν ἄγιος, πλὴν σου Φιλάνθρωπε.

Δόξαν Χριστοῦ σε, χρηματίσαντα πίστει δοξάζομεν, δοξαζόμενοι ταῖς σαῖς, δεδοξασμένε Κυρίε Σταυρέ, σεπταῖς περιπτύξεσι, καὶ φωτιζόμενοι.

Εν εὐφροσύνῃ, προσελθόντες Πιστοὶ ἀρυσώμεθα, ὡς ἐκ κρήνης καθαρᾶς Σταυροῦ αἰείζωα νάματα, καὶ διασωζόμενοι, Θεὸν ὑμνήσωμεν.

Ζωὴ ὑπάρχων, Ἰησοῦς κρεμασθεὶς τεθανάτωται, ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ· ὃν νῦν πιστῶς προσπτυσσόμενοι, πάθη ἀποφεύγομεν, θανάτου πρόξενον.

Θεοτοκίον.

Επιφανείσα, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος ἀπέλασον· ἀμαρτίας τὰς σειραῖς, ἀγνή Παρθένε διάρρηξον· σῶσόν με κηύσασα, τὸν Πανοικτίρμονα.

Τῶν Ἐγκαινίων. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ηγίασας ἐπὶ γῆς, τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ Πνεύματι, χρίσας αὐτὴν σήμερον, σῆς ἀγαλλιάσεως ἔλαιον.

Θεμέλιόν σε Χριστέ, ἡ Ἐκκλησία ἀρράγες ἔχουσα, τῷ σῷ Σταυρῷ στέφεται, ὡς βασιλικῷ διαδήματι.

Ανέδειξας Ἀγαθὴ, τὴν χειροποίητον σκηνὴν σήμερον, τῆς ὑπὲρ νοῦν δόξης σου, οἰκονομικῶς οἰκίτηριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὅθεν σοὶ τὸ χαῖρε προσάγομεν.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Αγίου τὸν φωτισμὸν, μετέλαβες Πνεύματος, καὶ τὴν θείαν χάριν ἐκ θείου στόματος, ὅλην εἰσεδέξω πανοικί, τοῦ θείου Κορυφαίου, ἐπιστασίαις καταγγέλλοντος, τὰ σωτηριώδη διδάγματα.

Υψώθης ταῖς ἀρεταῖς, ὡς κέδρος ὑψίκομος, καὶ καρποὺς εὐώδεις ἡμῖν προσήνεγκας, τὴν τῶν διδασμάτων παροχὴν, τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, καὶ ἰαμάτων τὴν ἐνέργειαν, μαίκαρ Ἱεράρχα Κορνήλιε.

Μεγίστης ἀξιώθεις, εὐκλείας Κορνήλιε, σὺν τῷ Κορυφαίῳ καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἔδραμες κηρύττων πανταχῶ, τὸ κήρυγμα τὸ θεῖον· δι' οὗ ἡμεῖς φωταγωγοῦμενοι, σκότους ἀγνωσίας ἐρρύσθημεν.

Θεοτοκίον.

Αγνείας φωτοειδὲς, γεγένησαι σκηνώμα, καὶ τὸν φωτοδότην φέρεις σαρκούμενον, ἄνθρωπον ὀφθέντα καθ' ἡμᾶς, διὰ φιλανθρωπίαν, καὶ τὴν φθορὰν ἐξαφανίσαντα, ἄφθορε βροτῶν ἢ ἀνάκλησις.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Τοῦ μαρτυρίου τὴν σκηνὴν Θεὸς παρέδειξε, καὶ ὁ Δεσπότης Μωσῆς ἐν γῆ ἐπήξατο, καὶ ναὸν ἐγκαινίζει Σολομὼν ἐν θυσίαις· ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τὴν νέαν Ἱερουσαλήμ, τῇ πίστει καταφυγόντες δαυϊτικῶς, δῶμεν θείαν ἀνύμνησιν, τῷ Σταυρωθέντι δι' ἡμᾶς, αἰτούμενοι συγχώρησιν, πάντων ὧν περ ἡμάρτομεν.

Κάθισμα τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ο Σταυρός σου Κύριε, ὡς φῶς ἐκλάμπων, ταῖς τοῦ σκότους φάλαγγας, ἀποδιώκει· καὶ πιστοὺς, καταφαιδρύνει τοὺς ψάλλοντας· Σταυρός ὑπάρχει τοῦ κόσμου τὸ καύχημα.

Δόξα, τοῦ Ἁγίου, ὁμοιον.

Απαρχὴν ἀγίαν σε, ἡ Ἐκκλησία, ἐξ ἐθνῶν ἐδέξατο, καταφωτίζοντα αὐτὴν, ταῖς ἐναρέτοις σε πράξεσιν, Ἱερομύσα Θεόφρον Κορνήλιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εν πίστει τὰ Ἐγκαίνια, ἐπιτελοῦμεν φαιδρῶς, τοῦ οἴκου σου ἄχραντε, εὐλογημένη ἀγνή, Παρθένε πανύμνητε· χαίροντες τῇ ἐλπίδι, τῇ εἰς σέ Θεοτόκε, αἰτούμεν σε τοῦ πρεσβεύειν, τῷ Σωτῆρι ἀπαύστως, αὐτῷ τῷ σαρκωθέντι ἐκ σου, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προεόρτιος. Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Δὶ ἀγάπησιν Οἰκτίρμον τῆς σῆς εἰκόνας, ἐπὶ Σταυροῦ σου ἔστης, καὶ ἐτάκισαν

» ἔθνη· σὺ γὰρ εἶ φιλόνηρωπε, ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις.

Ηλιόμορφος ὁρώμενος προσκυνεῖται, ὑπὸ πισταῶν ἀνθρώπων, ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου ὃν κατασπαζόμενοι, ψυχὰς φωτιζόμεθα.

Θεὸς Κύριος σαρκούμενος ἐπεφάνη, καὶ ὑψωθείς ἐν ξύλῳ, τοὺς αὐτὸν προσκυνούντας, φωτίζει ἐκάστοτε, δεινῶν ἐξαυρούμενος.

Γλασμὸν ἡμῖν καὶ ἄφεισιν τῶν πταισμάτων, Λόγε Θεῶ παραίσχῃ, τοῖς πιζῶς προσκυνούσι, σήμερον προκείμενον, Σταυρὸν σε τὸν τίμιον.
Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας τῆς Πατρῴης ὁ Λόγος κόλπους, σὲ ἐν τοῖς κόλποις Κόρη, ἀνεκλίθη ὡς βρέφος, δέλων ἀναπλάσαι με, φθορᾶ ὑποκείμενον.

Τῶν Ἐγκαινίων. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Οὐκ ἐν θύμασιν ἀλόγων ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ τῷ σῷ τιμίῳ, ἐκ πλευρᾶς ζωφόρου, αἵματι ῥαντίζεται, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τὰ σκηνώματα Κυρίου ἠγαπημένα, τοῖς κατιδεῖν ποθῶσιν ἀνακεκαλυμμένως, τὴν δόξαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ, συμφώνως κραυγάζουσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Εἰκονίζουσα τὴν χρίσιν ἡ Ἐκκλησία, τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ σου τὸ πολύτιμον μύρον, σήμερον ἀλείφεται, τὴν θείαν τοῦ Πνεύματος, χάριν ἀοράτως λαμβάνουσα.
Θεοτοκίον.

Απειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὠφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτω κραυγάζομεν.

Τοῦ Ἁγίου. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν δεξάμενος, ἥλιος ὡσπερ φωταυγῆς, τὴν γῆν ἐπῆλθες Κορνῆλιε, ἀποδιώκων τὸ σκότος, τῆς εἰδωλομανίας πανεύφημε.

Ὡς μέγας ποταμὸς ἐκπεπόρευσαι, ἅπαν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἀρδεύων θείοις διδάγμασι, καὶ τὰ ζιζάνια πνίγων, τὰ τῆς πολυθείας Κορνῆλιε.

Νεκρὸς παντὶ τῷ κόσμῳ γενόμενος, τοῦ νεκρωθέντος δι' ἡμᾶς, τὴν θείαν ἔγερσιν ἀπασι, τοῖς ἐκ παθῶν νεκρωθεῖσι, διήγγειλας παμμακάρε Κορνῆλιε.
Θεοτοκίον.

Σοφίας καθαρὸν ἐνδιαίτημα, τῆς τοῦ Πατρὸς ὑπερφυῶς, ἀγνή Παρθένε γεγένησαι· δι' ἧς ἡμᾶς τῆς κακίας, νυνὶ τοῦ σοφιστοῦ ἐλυτρώθημεν.

Προεόρτιος. Ὡδὴ εἶ. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν, καὶ τῆς ἀχλύος ἡμᾶς τῶν πταισμάτων, λῦσον ἀγαθῆ, τὴν σὴν εἰρήνην οὐρανόθεν δωρούμενος.

Κατὰ παθῶν ἐνίσχυσον, ἡμᾶς φθοροποιῶν, τῆς σέ τιμώντας, καὶ ἀσπαζομένους τίμιε Σταυρὲ ἁγίου πάθους, ἀγιώτατον σύμβολον.

Λελαμπρυσμένοι σήμερον, καρδίας καὶ ψυχᾶς, καλῶν ἰδέαις, προσέλθωμεν πιστοί· καὶ τὸ σεπτὸν καὶ θεῖον ξύλον, τοῦ Σταυροῦ προσκυνήσωμεν.

Μερόρᾶς γλυκαίνει πρότερον, τὰ ὕδατα Μωσῆς, σημαίνων ξύλῳ, σέ τίμιε Σταυρὲ, δι' οὗ γλυκασμὸν σωτηριώδη, τοῖς βροτοῖς ἐναπέσταξας.
Θεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, Χριστὸν τὸν ἐκ τῶν σῶν, ἀγνῶν αἱμάτων, πανάχραντε Κόρη, σάρκα ὑλικὴν ἠμφιεσμένον, καὶ βροτοὺς ἀναπλάσαντα.

Τῶν Ἐγκαινίων. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ πάλαι ἐν Σινᾶ, σκηπὴν ἀχειροποίητον, ὑπέδειξας τῷ θεόπτη, Μωϋσῆ διαγράφων Χριστὲ τὴν Ἐκκλησίαν σου.

Σὺ Κύριε σκηπὴν, ἐπὶ γῆς κατεσκευάσας· σὺ τάξεσιν ἑρανίαις, τῶν βροτῶν τὰς χορείας, συνάπτεις τῇ δυνάμει σου.

Σὺ Κύριε πηγὴν, τῆς ζωῆς ἐπιστάμεθα· σὺ Ἁγίε τὴν εἰρήνην, ἐλθὼν εὐηγγελίσω, Χριστὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ σου.
Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγῃς κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἀγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν Σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ὀλος ἀνακείμενος, τῷ Παντοκράτορι, κωφοῖς ξοάνοις ἱερομύστα, σέβας οὐ προσένειμας, ὑπὸ μαιφόνων, ἀνθρώπων συνωθόμενος.

Υψίστον ἀόρατον, Θεὸν Κορνῆλιε, ἐν ἐκτενεῖα ἀπεκαλέσω, καὶ ναὸν ἠδάφισας, βδελυκτῶν ξοάνων, μεγάλως θαυμαζόμενος.

Τὸ τοῦ Παντοκράτορος, φυλάττων πρόσταγμα, ἐφυλακίσθης, δεσμὰ ὑπέστης, καὶ δεσμῶν ἀπέλυσας, τῆς κακοπιστίας, τοὺς ἀφρονας Θεόσοφε.
Θεοτοκίον.

Ὀμβρησὸν μοι Πάναγγε, πταισμάτων ἄφεισιν, ἐπίσκεψαι με τὸν ἀσθενοῦντα, καὶ κλυδωνιζόμενον, συμφοραῖς τοῦ βίου, καὶ πάθει τοῦ σώματος.

Προεόρτιος. Ὡδή 5'. Ὁ Εἰρμός.

» **Η**λθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ
» κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἀ-
» μαρτημάτων· ἀλλ' ὡς Θεὸς, ἐκ φθορᾶς ἀνά-
» γαγε, τὴν ζωὴν μου ὡς φιλόανθρωπος.

Νυγίς ἐπὶ σοὶ πλευράν ὁ Κτίστης, Σταυρὲ
ἐθελουσίως, ἀναρτώμενοι, αἷμα καὶ ὕδωρ
ἀποκνεοῖ· δι' ὧν ἀνεπλαίσθημεν, οἱ πιστῶς σε
ἀσπαζόμενοι.

Ξύλον ζωοδώρητον Κυρίου, πηγὴ ἀθανασίας,
ἀπολύτρωσις παντὸς τοῦ κόσμου, σῶζε ἡμᾶς,
τὴς ἀσπαζομένης σε, ὡς φρερόν ἡμῶν σωτήριον.

Οπλον ἡμῖν ἀρρήκτον ἐδόθης, δι' οὐ νικῶμεν
πάσας, τὰς ἐνέδρας τῶν ἀντικειμένων,
θεῖε Σταυρὲ οἱ ψυχῆς εὐθύτητι, ἱερῶς σε ἀσπα-
ζόμενοι. Θεοτοκίον.

Αγιος ναὸς τοῦ ἐν Ἁγίοις, ἐπαναπεπαυμένη,
ἐχρημάτισας Θεογενοῦτορ' ὅθεν ἡμᾶς, τὴς
πιστῶς ὑμνοῦντάς σε, ἀγιαζεῖς Μητροπάρθενε.

Τῶν Ἐγκαινίων. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τοῦ κάλλους, ὁ Βασιλεὺς Χριστὸς ἐπεθύμη-
σε, νῦν τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐθνῶν
μητέρα ἀπέδειξεν, ἐκ δουλείας, υἱοθετουμένων
διὰ τοῦ Πνεύματος.

Φρίττουσι, τῶν δυσμενῶν δαιμόνων αἱ φά-
λλαγγες, τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τοῦ
Σταυροῦ τῷ τύπῳ σημειουμένην, καὶ σκιαζει,
ἀγιαστικὴ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις.

Οὐ ψάμμον, ἀλλὰ Χριστὸν θεμέλιον ἔχου-
σα, ἡ ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησία, στεφανοῦται
κάλλει τῷ ἀπροσίτῳ, καὶ διαδήματι, τῆς βα-
σιλείας ἐγκαλλωπίζεται. Θεοτοκίον.

Ωσαύμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινό-
τερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ
σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβοῦ-
σα, οὐκ ἐστενοχώρησε.

Τοῦ Ἁγίου. Μαινομένην κλύδωπι.

Καθαρῶς ποιούμενος, τὰς εὐχαῖς σου, Ἄγγε-
λον Θεοῦ, φανερῶς τεθέασαι μουσῶντά σε,
τὰ κρείττονα, καὶ σωτηρίας ἐχόμενα.

Λαμπρυνθεὶς τῷ πνεύματι, φωτοβόλος γέ-
γονας ἀστήρ, φωτοβόλοις λάμπησι τὰ πέ-
ρατα, φωταγωγῶν ἱερομύστα Κορνήλιε.

Επιγνοὺς τὸν Κύριον, ὁ τῆ πλάνῃ, πρώην
σκοτισθεὶς, ἀνανεῖται Μαίκαρ τῆ ἐντεύξει
σου, καὶ πανοικί, θεῖαν εἰσδέχεται καθαρσιν.

Θεοτοκίον.

Ο τῆς δόξης Κύριος, ἐξ αἱμάτων σου παρ-
θενικῶν, ἐσαρκώθη μόνος ὡς ἐπίσταται,
Πανύμνητε, σώζων ἡμᾶς ἀγαθότητι.

Κοντάκιον τῶν Ἐγκαινίων.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Οὐρανὸς πολύφωτος ἡ Ἐκκλησία, ἀνεδείχθη
ἅπαντας, φωταγωγοῦσα τοὺς πιστοὺς· ἐν
ὧ ἑστῶτες κραυγάζομεν· Τοῦτον τὸν οἶκον στε-
ρέωσον Κύριε.

Ὁ Οἶκος.

Επιδημήσαντος ἡμῖν, τοῦ Λόγου κατὰ σάρ-
κα, ὁ τῆς βροντῆς μὲν γόνος φησὶ καθυ-
πογράφων Ἐθεασάμεθα φαιδρῶς τὴν δόξαν, ἣν
εἶχεν ὁ Υἱὸς παρὰ Πατρός, ἐν ἀληθείας χάρι-
τι. Ὅσοι δὲ πίστει τοῦτον ἐλάβομεν, ἔδωκε
τοῖς πᾶσιν ἐξουσίαν, τοῦ γενέσθαι τέκνα Θεοῦ·
οἱ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς
ἀναγεννηθέντες, ἀλλ' ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐπαυ-
ξηθέντες οἶκον προσευχῆς ἐπήξαμεν, καὶ βρω-
μεν· Τοῦτον τὸν οἶκον στερέωσον Κύριε.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΓ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἐγκαι-
νίων τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν
Ἀναστάσεως.

Στίχοι.

Νόμον παλαιὸν Ἰσραὴλ πληρῶν νέος,
Ἐγκαινοῖς σοι τάφον τιμᾶ Λόγε.

Τύχθη ἀναστάσεως τρισκαιδεκάτῃ καινισμός.
Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Κορνηλίου
τοῦ Ἐκατοντάρχου.

Στίχ. Ζωῆς ἀπίστου Κορνηλίον ἐξάγεις,

Πιστῶν ἀπαρχὴν τῶν ἀπ' ἐθνῶν Χριστέ με-

Οὗτος ἐν τοῖς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων χρόνοις ὑπῆρχεν
ὅς, βίον μετερχόμενος ἀνεπίληπτον, εἶδεν Ἄγγελον
προτρεπόμενον αὐτῷ τὸν Ἀπίστολον Πέτρον μετακαλίσασ-
θαι, καὶ παρ' αὐτοῦ ἀκοῦσαι ἃ διεί. Καὶ δὴ παραγενέ-
μενος ὁ Πέτρος πρὸς αὐτόν, καὶ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου
τοῖς τε συνελλυθεῖσι καὶ αὐτῷ προσειπὼν, κατηχίσας τε,
καὶ βαπτίσας, τὴν προστασίαν τῆς Σκίφως πόλεως ἐχει-
ρίζει· ἦν εὐρῶν κατείδωλον, χάριτι Χριστοῦ πάντας ἐβά-
πτισε, καὶ αὐτὸν τὸν Ἀρχοντα Δημήτριον, πανοικί τῷ
Χριστῷ πιστιοκῆτα. Ὅθεν ἀποστολικῶς τὸν βίον δια-
νύσας, πρὸς Κύριον ἀπέρχεται.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Κρονίδου, Λεοντίου, Σεραπίωνος, Στράτωνος,
Σελεύκου, Μακροβίου, Γορδιανοῦ, Ζωτικοῦ, Ἡ-
λεῖ, Λουκιανοῦ, καὶ Οὐαλεριανοῦ.

Εν τῇ Ἀλεξανδρίῳ Μητροπόλει, τοῦ μακαρίου Κρονί-
δου Διακόνου ἀναλαμβάναντος, ἐπίστευσαν δὲ αὐτόν
Λεόντιος, καὶ Σεραπίων· ἐν δὲ Γαλατίᾳ τῆ βαρβαρῆ καὶ
ἀπίστῳ, Σέλευκος, Οὐαλεριανός, Μακρόβιος καὶ Γορδια-
νός· Στράτων δὲ ἐν Νικομηδείᾳ τῆς Βιθυνίας. Καὶ ὁ
μὲν Κρονίδης, Λεόντιος, καὶ Σεραπίων, ἐν Ἀίρῳ, με-
τὰ πλείστας βασάνους, δεθίντες χεῖρας καὶ πόδας, ἐν τῇ
θαλάσῳ ἀπεβρίβησαν· καὶ τὰ τούτων λείψανα τῆ Ἐρημῆ
διασωθέντα, δι' ἐπτασίας Ἄγγελοι ποτοῖς ἀνδράσι τῆ

γῆ καλύφαι προείταξαν. Οἱ δὲ ἐν Γαλατίᾳ Σίλευκος, Μακρόβιος, καὶ Γαρδιανός, διὰ τοῦ ἐκείσε Ἄρχοντος, πυρὶ καὶ ξίφει, διαφόροις τε στρεβλαῖς τιμωρηθῆντες, τέλος θνήσκουσιν βεβήθησαν, καὶ τὰς ψυχὰς τῷ Θεῷ παρέθεντο. Ὁ δὲ τῆς Βιθυνίας Ἄρχων, δύο φυτῶν κλάδους ἐπὶ τὸ αὐτὸ κυρτώσας, μετὰ τὸ πολλὰ τιμωρήσασθαι τὸν Ἄγιον Στράτωνα, ἑκατέρας αὐτοῦ τὰς χεῖρας ἐν αὐτοῖς προσέδρασε· καὶ ἀθροὺν κελεύσαντος ἀπολυθῆναι τοὺς κλάδους εἰς τὸν ἴδιον τόπον, διεμερίσαντο τὸν Ἄγιον, καὶ οὕτω τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκεν. Ὁ δὲ Ζωτικός Ἡλεῖ, καὶ ὁ Λουκιανός, κατὰ τὴν Τομέων πέλιν, προστάξει Μαξιμου τοῦ ἡγεμόνος, μετὰ πολλὰς τὰς βασάνους, ξίφει ἐτελειώθησαν. Ὁ δὲ Οὐαλεριανός, ἐπὶ τῷ τάφῳ τῶν Ἀγίων θρησκῶν, ἐτελειώθη. ἠθλήσαν δὲ αὐτοὶ πάντες ἐπὶ Δικηνίου τοῦ τυράννου, ἐν ἔτει 315.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Προεόρτιος. ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

► **Ν**εοὶ τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι, πρόσαγμα τυραννικόν, εἰς φλήνχρον θέμενοι, μέσον τοῦ πυρὸς ἀνεβῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πάλαι ἐν ταῖς εὐλογίαις, τῶν παιδῶν ὁ Ἰακώβ, σὲ προδιεχάρατε τίμιε Σταυρέ· ἀλλ' ἡμεῖς σε νῦν προσκυνοῦντες πάντοτε, φωτισμὸν ἀρῶμεθα.

Ράβδω σε προεικονίζει, θεῖος πάλαι Μωϋσῆς, Σταυρέ, τέμνων θάλασσαν· ἡμεῖς δὲ σε νῦν προσκυνοῦντες, παθῶν ἀβρόχως πέλαγος, χαλεπὸν περαιούμεθα.

Στόματί σε καὶ καρδίᾳ, πανσεβάζομιε Σταυρέ, νῦν περιπτυσσόμενοι, τὸν ἀγασμὸν, τὴν ὑγίαν, τὴν σωτηρίαν πάντα, ἀπαντλοῦμεν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Θεοτοκίον.

Παρθένε εὐλογημένη, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, καθικετευόντων σε· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζομεν πάντες, καὶ σοὶ βοῶμεν· Δέσποτα, μὴ παρίδῃς τὴν ποιμνὴν σου.

Τῶν Ἑγκαινίων. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖα.

Δρασθάλος μὲν, ἢ καμινιαία φλόξ ἐδείχθη ποτέ· κῦμα δὲ ἐξ ἐλαίου χρίσμα πνευματικόν, ἀγιάζει τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὡς ἐν καμίνῳ, τῇ θεοδόχῳ ταύτῃ νεφὸς σιγῆς, πάντες οἱ ἐξ Ἰσραὴλ τοῦ πνευματικῆ, ὄρροισιζόμενοι βοήσωμεν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὁἱ τετρωμένοι, τῷ γλυκυτάτῳ θεῷ ἔρωτι, δεῦτε ἐν παστάδι ταύτῃ τῇ μυστικῇ συναφθῶμεν τῷ νυμφίῳ Χριστῷ· Εὐλογημένος εἶ ἐκβαῶντες, τῆς δόξης ὁ Κύριος. Θεοτοκίον.

Τὰ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σιγῆν ἡμᾶς, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ,

θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Σὺ ἐθνῶν γεγέννησαι, ἀπαρχὴ Κορνήλιε· πρῶτος γὰρ τὸ Βάπτισμα, ἐδέξω τὸ ἅγιον, καὶ Πνεύματος τὴν χάριν, ὡς τὸ πρὶν οἱ θρησκῶροι.

Μέγιστα τεράστια, τελῶν θεῖα χάριτι, πρὸς πίστιν ἐζώγησας, τοὺς πάλαι κακόφρονας, διδάξας ἀναμελπεῖ· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εν τῇ γῆ κρυπτόμενος, καὶ βιάτῳ σκεπτόμενος, θεῖαις εἰσηγήσει, σοφῆ πεφανέρωσαι, θαυμάτων βρύων χάριν, καὶ νοσήματα διώκων.

Λύρα μελωδήσασα, δόγματα σωτήρια, καὶ πάντων Κορνήλιε, ψυχὰς ἐνηδύνησα, ἐδείχθης ἀναμελπων· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τριαδικόν.

Πάντες τρισυπόστατον, μονάδα δοξάσωμεν, Πατέρα προάναρχον, Υἱὸν ὁμοούσιον, καὶ Πνεῦμα μελωδοῦντες· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὡφθης τὸ ἀνθρώπινον, φύραμα θεώσασα, τῇ θεῖα γεννήσει σου, Παρθένε πανάμωμη· διό σε κατὰ χρέος, αἱ πιστοὶ δοξολογοῦμεν.

Προεόρτιος. ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

► **Λ**υτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμη, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκατάβως ἐδρόσισας καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Τὸ σωτήριον ὄπλον καὶ ἀρρήκτον, τῶν πιστῶν τὴν ἐτοιμὴν βοήθειαν, τὴν κραταιὰν ἀντίληψιν, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, νῦν προσκυνῶμεν, κατενώπιον πάντων προκειμένον.

Γοφῶν ἐπὶ ξύλῳ ἀνήρτησεν, ἐγκαρσίως τὸν ὄφιν ὡς γέγραπται, ὁ Μωϋσῆς προγράφων σε, πανσεβάσμιον ξύλον· δι' οὗ τῆς βλάβης, κατῶν ἐκλυτρώμεθα ὄφρων.

Φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν πέφυκας, φωτῶν δότα Σταυρέ· πανσεβάσμιε· σὲ γὰρ περιπτυσσόμενοι, ταῖς ἀρχαῖς τε τοῦ σκότους καὶ ἐξουαίας, ἐκτρεπόμεθα θεῖα· δυναμί σου.

Θεοτοκίον.

Τὴν Ἀγνὴν καὶ Παρθένον τιμῶμεν, τὴν τὸν ἀναρχον Λόγον καὶ ἀκτιστον, ὑπερφωδῆς κηύσασαν· εἰς ἡμῶν σωτηρίαν, ἀναβαῶντες· Εὐλογοῦμεν Παρθένε τὸν τόκον σου.

Τῶν Ἑγκαινίων. Χεῖρας ἐμπετάσας Δανιὴλ.

Σήμερον χιτῶνα νεητῶν, τὴν ἀνώθεν ὑφαντὴν ἐκ θεῖας χάριτος, ἢ Ἐκπλησία σου Κύριε, ὡσπερ νύμφη ἐστολίσασα, καὶ ταῖς οἰκείους.

συγκαλεῖ πρὸς εὐφροσύνην λαούς, εἰς τὸ μέλ-
πειν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σήμερον ὁ δεῦτερος Ἀδάμ, Χριστὸς ἀνέδειξε,
Παραδείσον νοητὸν, τὴν νέαν ταύτην σκη-
νὴν, φέρουσαν κατὰ ξύλου τοῦ τῆς γνώσεως, τὸ
ζωηφόρον τοῦ Σταυροῦ, ὅπλον τοῖς ψάλλουσιν·
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τριαδικόν.

Πατὴρ ἐξ ἀνάρχου σε Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἁ-
γιον μίαν Θεότητα, τελείαν ἀναρχον ἀτμη-
τον, ὁμοούσιον ἀσύγχυτον, ἐν ὑποστάσει τρισὶ
σέβοντες ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα
Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραν-
τε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς Θεότητος
γέγονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα
τῷ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες,
σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Τοῦ Ἁγίου. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Μόνον ἐκ ψυχῆς, τὸν ἐπὶ γῆς ἀφθέντα, Θεὸν
ἐξεζήτησας, νοὸς εὐθύτητι· ὅθεν ἐγένου,
ἀπαρχὴ Θεοφόρε, τῶν ἐθνῶν τιμία, καὶ Πνεύ-
ματος δοχεῖον.

Ανθρακι τῶν σῶν, Μάκαρ ἐμπύρων λόγων,
τὴν ὕλην κατέφλεξας, τῆς ματαιότητος·
ὅθεν πρὸς φέγγος, ἀνέσπερον μετέβης, πάντας
καταυγαζῶν, τοὺς πόθῳ σε ὑμνοῦντας.

Κλῆρος καὶ μερίς, καὶ βοηθός καὶ ρύστης,
Κίςχός τε καὶ ὕμνησις, καὶ φῶς σοι γέγονε,
Λόγος ὁ πάντα, καλῶν ἐκ ταῦ μὴ ὄντος, καὶ
χειραγωγία, Κορνήλιε θεόφρον.

Τριαδικόν.

Αγιέ Πατὴρ Ἁγε Λόγε Πνεῦμα, παναγία
ἀκτιστε, Τριάς ἀμέριστε, σῶζε τῆς πόθῳ
ὑμνοῦντάς σου τὸ κράτος, καὶ τὴν βασιλείαν,
καὶ τὴν μεγαλωσύνην.

Θεοτοκίον.

Ρᾶνον ἐφ' ἡμᾶς, τὰ σὰ ἐλέη Κόρη, συνήθως
καὶ αἴτησαι, ἀγνὴ συγχώρησιν, πάντων
πταισμάτων, ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ, ἐξ ἀπροσε-
ξίας, ἡμῶν ἐπισυμβάντων.

Προθεότιος. Ωδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Οτόκος σου ἀφθόρος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ
λαγόνων σε πρῆλθε, σαρκαφόρος ὃς ὠ-
φθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστρά-
τηται· Θεοτόκε· διὸ πάντες μεγαλύνομεν.

Χριστὸν ἐπὶ τῷ αἰρητῆμένῳ τὸν κόσμον
ἀνύψωσε πεσόντα, εἰς βυθὸν ἀπωλείας
ἀληθῶς, Σταυρὲ Κυρίου· ὅθεν σὲ πόθῳ, νῦν
προσκυνοῦμεν, καὶ τιμῶμεν καὶ δοξάζομεν.

Ψυχὰς ἀγισθῶμεν καὶ καρδίας, καλῶν ἐπι-
μόνοις ἐργασίαις, καὶ προκείμενον μέσον,

τὸ σωτήριον ὁρῶντες τῷ Σταυροῦ ξύλον, πίστει
καὶ πόθῳ, θεοφρόνως προσκυνήσωμεν.

Ως ἥλιος μέγας ταῖς ἀκτίσι, ταῖς σαῖς κα-
ταυγαζεῖς τοὺς ἐν σκότει, καὶ τοὺς δαίμο-
νας φλέγεις, ὠραιότατε Σταυρέ· ὅθεν φώτισον
πάντας, τοὺς ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Φωτί με καταύγασσον τῷ Δεῖῳ, φωτὸς αἰνη-
τήριον Παρθένε, τῶν παθῶν μὴ τὸ σκότος,
καὶ τῶν ἡδονῶν τὴν βαθυτάτην ὄντως νύκτα,
Θεοκυῆτορ, παναγία ἀπελαύνουσα.

Γῶν Ἐγκαινίων. Αἶθος ἀχειρότμητος.

Δεῦτε καθαρὰ τῆ καρδία, καὶ νηφαλέοις ὀμ-
μασι νοός, τῆς τοῦ Βασιλέως θυγατρὸς
τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὠραιότητα, ὑπὲρ χρυσίον
λάμπουσαν, κατανοοῦντες μεγαλύνωμεν.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου ἡ νύμφη, τῷ Βασιλέως
τοῦ μεγάλου, κατοπτριζομένη τηλαυγῶς,
τοῦ σοῦ νυμφίου τὴν ὠραιότητα, σὺν τῷ λαῷ
σου κράζουσα· Σὲ ζωοδότα μεγαλύνομεν.

Τὴν ἐξ ὕψους ἄμυναν Σῶτερ, τῇ Ἐκκλησίᾳ
σε παράσχου ἄλλον γὰρ ἢ κ' αἶθεν, εἰ μὴ
σὲ, τὸν ὑπὲρ ταύτης τὴν σὴν φιλόνηρωπε, πάλαι
ψυχὴν προθέμενον, ἐν ἐπιγνώσει μεγαλύνουσα.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε κεχαριτωμένη ἡ Νύμφη, τῷ Βασιλέως·
τῷ μεγάλῳ· ὅτι διὰ σὲ τῆς κατάρας, τῆς
εὐίας πάντες Ἀγνὴ ἐρρύσθημεν, καὶ τὴν ζωὴν
εὐράμεθα, ἐν τῇ κυήσει σου ἀνύμφευτε.

Τοῦ Ἁγίου. Ἡσαῖα χόρευε.

Γεράν πανήγυριν Ἐκκλησία πάσα συγκροτεῖ,
τῇ μνήμῃ σου τῇ σεπτῇ, Κήρυξ τῷ Χριστοῦ·
σὺ γὰρ ἰσοσάσιος, τῶν Ἁγίων ὠφθης μαθητῶν,
Πνεῦμα τὸ Ἁγιον, ὡς ἐκεῖνοι κληρωσάμενος.

Ωραιώθης δόγμασιν, εὐσεβείας ὡς ἱερωγός·
ἐξωμοιώθης Θεοῦ, θεοῖς λειτουργοῖς· πη-
γαζεῖς δὲ πάντοτε, ἰαμάτων Μάκαρ ποταμοὺς
παύων νοσημάτων, τῶν ἀνθρώπων ἱερώτατε.

Στολισθεῖς ἰμάτιον σωτηρίου ὁπερ ὁ Χριστός,
ἐξέφυγε σαρκωθεῖς, νῦν περιχαρῶς, τὰ ἄνω
βασιλεία, περιπολεῖς βλέπων καθαρῶς, κάλλος
ἀμήχανον, τοῦ νυμφίου Ἀξιάγασατε.

Η τιμία δὴκη σου, ὡς περ κρήνη βρῦει ταῖς
πιστοῖς, ἰάματα δαφυλῶς, καὶ ἀποσοβεῖ,
Κορνήλιε πνεύματα, τὰ πονηρά, καὶ φωταγω-
γεῖ, πάντων τὰ ὄμματα, τῶν ἐν πίστει εὐφη-
μούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φωτισμὸν μοι αἴτησαι, ἡ τεκοῦσα φῶς τὸ ἐκ
φωτὸς ἐκλάμψαν τὸν σκοτασμόν, πόρρω
ἀπ' ἐμοῦ, ἐναποδιώκουσα, καὶ πειρασμῶν καὶ

τῶν ἡδονῶν, ἀχραντε Δέσποινα, προστασία ἀκαταίσχυντε.

Ἐξαποστειλάριον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν.

Εν Γολγοθᾷ ὁ Κύριος, ὑψωθείς ἐκθσίως, ἐπὶ Σταυροῦ εἰργάσατο, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, καινίσας πᾶσαν τὴν κτίσιν· τάφῳ δὲ ζωδόχῳ, ἐτέθη καὶ τριήμερος, ὡς Θεὸς ἐξάνεστη, οὐ τῆς λαμπρᾶς, καὶ σεπτῆς ἐγέρσεως ἐκτελοῦμεν, σὺν ἀσωμάτοις τάξεσι, τὰ ἐγκαίνια πάντες.

Ἐτερον, ὁμοιον.

Μέσον τῆς γῆς ὁ Κύριος, καὶ Θεὸς σωτηρίαν, διὰ Σταυροῦ εἰργάσατο, σαρκωθείς ἐκουσίως, εἰς ἀνακαινίσιν κόσμῳ· τάφῳ κατατεθείς δὲ, τριήμερος ἐγήγερται, καὶ ζωῆς ἀρράβωνα, τὴν ἑαυτοῦ, προδεικνύει ἔγερσιν, ἧς ἐν πίστει, τελοῦμεν τὰ Ἐγκαίνια, τοῦ Θεοῦ σὺν Ἀγγέλοις.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Μετ' εὐφροσύνης κράζομεν, σοὶ τὸ Χαῖρε Παρθένε· χαῖρε ἀρᾶς ἢ λύτρωσις, σοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας· Χαῖρε δὲ ἧς ἀνυψώθη, τῶν βροτῶν ἢ οὐσία, πρὸς δόξαν ὑπερκόσμιον, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου· χαῖρε δὲ ἧς, ὑπ' Ἀγγέλων πάντοτε προσκυνεῖται, ἐν οὐρανοῖς πανύμνητε, Θεοτόκε Μαρία.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'.

Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Σήμερον ὁ ἔνθεος, καὶ ἱερός καὶ σεβάσμιος, τῆς Χριστοῦ ἀναστάσεως, παιδρῶς ἐγκαινίζεται, φωτοφόρος αἶκος· καὶ νέμει ἐν κόσμῳ, τάφος ὁ θεῖος τὴν ζωὴν, καὶ ἐμπαρέχει πηγὴν αἰθέρατος· βλυσταίνει ρεῖθρα χάριτος· θαυμάτων βρῦει τὰ ναίματα· καὶ δωρεῖται ἰάματα, τοῖς αὐτὸν πίστει μέλπουσιν.

Ηστραψεν ἢ ἀνωθεν, φωτοφανῆς αἴγλη λάμπουσα, καὶ τὰ πάντα φωτίζουσα· πισῶς αὖν τιμῶμεν, τὴν Χριστοῦ τοῦ Κτίστου, ἀνάστασιν πάντες, καὶ ἐγκαινίων ἱερῶν, τὴν ζωηφόρον θεῖαν πανήγυριν, ἐν ὕμνοις ἐορτάσωμεν, καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν, ὅπως ἴλεων εὐρώμεν, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Μέσον γῆς ὑψούμενον, προκατιδεῖν ἐφιέμενοι, τοῦ Σταυροῦ σηκῆπτρον ἅγιον, ψυχᾶς προκαθάρωμεν, ἀστραφθῶμεν φρένας, φωτὶ λαμπρυνθῶμεν, καὶ ἐν δυνάμει θεϊκῇ, καταυγασθέντες Χριστὸν ὑμνήσωμεν, τῷ ξυλῶ τῷ σεπτῷ αὐτοῦ, ἀγιασμὸν παρεχόμενον, τοῖς ἐν πίστει γεραίρουσι, καὶ θερμῶς αὐτὸν μέλπουσιν.

Ἐτερα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα,

Ἦχος α'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εγκαινίζου ἐγκαινίζου ἢ νέα Ἰερουσαλήμ· ἦκει γάρ σου τὸ φῶς, καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατέταλκε. Τοῦτον τὸν οἶκον ὁ Πατήρ ὠκοδόμησε· τοῦτον τὸν οἶκον ὁ Υἱὸς ἐστερέωσε· τοῦτον τὸν οἶκον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἀνεκαινίσει, τὸ φωτίζον, καὶ στηρίζον, καὶ ἀγιαζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.

Πάλαι μὲν ἐγκαινίζων τὸν ναὸν ὁ Σολομών, ἀλόγων ζώων δυσίας, καὶ ὀλοκαυτώματα προσέφερε Κύριε· ὅτι δὲ πυδότησας Σωτήρ τοὺς τύπης μὲν ἀργῆσαι, γνωσθῆναι δὲ τὴν ἀλήθειαν, ἀναιμάκτους δυσίας, τὰ πέρατα τοῦ κόσμου προσφέρει τῇ δόξῃ σου· πάντων γὰρ δεσπόζων, τὰ πάντα ἀγιαζεις τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εγκαινίζεται σήμερον ἢ ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησία, τῷ τιμίῳ καὶ ζωηρῷ αἵματι, τῆς ἀχράντου καὶ ἀκηράτου πλευρᾶς, τοῦ σαρκωθέντος ἐκ τῆς Ἁγίας Παρθένου, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· διὸ ἀθροισθεῖσαι τῶν πιστῶν αἱ χορεῖαι, δοξάσωμεν τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν μίαν Θεότητα, τὴν κρατοῦσαν τὰ σύμπαντα.

Δόξα, Ἦχος γ'.

Πρὸς σεαυτὸν ἐπανάγῃ ἄνθρωπε· γενοῦ καινός ἀντὶ παλαιοῦ, καὶ ψυχῆς ἐόρταζε τὰ ἐγκαίνια· ἕως καιρὸς, ὁ βίος ἐγκαινιζέσθω σοι, πάσης πολιτείας ὁδός· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε τὰ πάντα καινά. Τοῦτο τῇ Ἐορτῇ καρποφόρησον, τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν ἀλλοιούμενος· οὕτως ἐγκαινίζεται ἄνθρωπος, οὕτω τιμᾶται ἢ τῶν Ἐγκαινίων ἡμέρα.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν ἐκουσίον σου σταύρωσιν, εἰς κοινὴν ἐξανάστασιν, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων καταδεξάμενος, καὶ τῷ καλάμῳ τοῦ σταυροῦ, βαφαῖς ἐρυθραῖς τοὺς σεαυτοῦ δακτύλους αἱματώσας, τοῖς ἀφεσίμοις ἡμῖν, βασιλικῶς ὑπαγράψαι φιλανθρωπευσάμενος, μὴ παρίδῃς ἡμᾶς κινδυνεύοντας, καὶ πάλιν τὴν ἀπὸ σοῦ διάστασιν· ἀλλ' οἰκτείρησον μόνε Μακρόθυμε, τὸν ἐν περιστάσει λαόν σου· καὶ ἀνάστηθι, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, Ὡδή γ' καὶ δ'.

Προκείμενον, Ἦχος δ΄.

Τῷ οἴκῳ σου πρέπει.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Ὁ Ἀπόστολος, πρὸς Ἑβραίους.

Ἀδελφοί, οἱ Ἅγιοι κλήσεως ἐπουρανίου.

Ἀλληλουϊα, Ἦχος α΄. Οἱ Θεμέλιοι αὐτοῦ.

Στίχ. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη
Καισαρείας. Ζήτηι Ἰουνίῳ κθ΄.

Κοινωνικόν.

Κύριε ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου, καὶ τόπον
σκηνώματος δόξης σου.

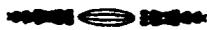

Τῆ ΙΔ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Ἡ παγκόσμιος Ὑψωσις τοῦ τιμίου
καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Εἰάν τύχη ἡ παρούσα Ἑορτὴ ἐν Κυριακῇ, οὐδὲν τῶν
Ἀναστασιμῶν ψάλλεται, οὔτε Εὐαγγέλιον λέγεται Ἑωθι-
νόν, ἀλλὰ πάντα τοῦ Σταυροῦ.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ΄
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ὑψουμένου σου Δέσποτα, ἐν Σταυρῷ συνα-
νύψωσας, τῷ Ἀδάμ τὴν ἐκπτωτον φύσιν
ἅπασαν· διὸ ὑψοῦντες τὸν ἄχραντον, Σταυρόν
σου φιλάνθρωπε, τὴν ἐξ ὕψους σου ἰσχύν, ἐξαι-
τοῦμεν κραυγάζοντες· Σῶσον Ὑψιστε, ὡς Θεὸς
ἐλεήμων τῆς τιμῶντας, τὴν σεπτὴν τε καὶ φω-
σφόρον, τοῦ σου Σταυροῦ Δεῖαν Ὑψωσιν.

Δίς.

Ψαλμικῶς νυνὶ βλέπομεν, ὑποπόδιον Δέ-
σποτα, ἔνθα πόδες ἔστησαν, σὲ οἱ ἄχραν-
τοι, σήμερον πόθῳ ὑψοῦμενον, Σταυρόν σου τὸν
τίμιον· καὶ ὑψοῦντες εὐσεβῶς, δυσωποῦμέν σε
κράζοντες· Πάντας Ὑψιστε, τῷ Σταυρῷ σου
τῷ Δεῖῳ ἀγιάσας, σῆς ἀφάτου εὐσπλαγχνίας
μετόχους δεῖξον καὶ χάριτος.

Ὡς ἀήττητον τρόπαιον, θυρεὸν ἀπροσμάχι-
τον, καὶ ὡς σκῆπτρον ἔνθεον, προσκυνού-
μέν σου, Σταυρόν Χριστέ τὸν πανάγιον, δι' οὗ
κόσμος σέσωσται, καὶ χορεύει ὁ Ἀδάμ· γηγε-
νῶν τὰ συστήματα, τοῦτον ἄσμασιν, εὐφημοῦν-

τες τιμῶμεν, καὶ τὴν τούτου, Δεῖαν Ὑψωσιν
τελοῦντες, τὸν ἱλασμόν ἐξαιτούμεθα.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Σύμου σκέπη κραταιά, ὑπάρχεις ὁ τριμερῆς
Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ἀγιάσον με τῇ δυ-
νάμει σου, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, προσκυνῶ καὶ
δοξάζω σε.

Ἀπόστιχα στιχηρά.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Σήμερον τοῦ Χριστοῦ, ὁ Σταυρὸς ἀνυψοῦται,
τὸ ζωφόρον ξύλον, ἐν ᾧ σαρκὶ ἐπάγη,
πάντας ἀνακαλούμενος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ἐξ ὕψους τοῦ Σταυροῦ, ὑψοῦμενον ὄρωντες,
μεγαλωσύνην δῶμεν, Θεῷ τῷ σταυρωθέντι,
σαρκὶ δι' ἀγαθότητα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Χαίροις τὸ τῶν Πιστῶν, φυλακτήριον Δεῖον,
ἀπροσμάχητον τεῖχος, Σταυρὸς ὁ τοῦ Κυ-
ρίου, δι' οὗ ἀπὸ γῆς ἤρθημεν.

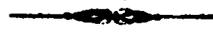
Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ
σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη, Χριστὸς
ἡ ἀπολύτρωσις.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α΄.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμόν, εἰ μὲν ἐστὶ
Κυριακῇ, στιχολογοῦμεν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ,
τὸ Κάθισμα ὅλον· εἰδὲ μὴ, μετὰ τὸν Προοιμια-
κόν, εὐθύς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν δὲ Στί-
χους ε΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια δευ-
τεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σταυρὸς ἀνυψούμενος, τοῦ ἐν αὐτῷ ὑψωθέν-
τος, τὸ πάθος τὸ ἄχραντον, ἀνυμνεῖν προ-
τρέπεται κτίσιν ἅπασαν ἐν αὐτῷ κτείνας γάρ,
τὸν ἡμᾶς κτείναντα, νεκρωθέντας ἀνεζώωσε,
καὶ κατεκάλλυε, καὶ εἰς οὐρανοὺς πολιτεύε-
σθαι, ἠξίωσεν ὡς εὐσπλαγχνος, δι' ὑπερβολὴν
ἀγαθότητος· ὅθεν γεγηθότες, ὑψώσωμεν τὸ ὄνο-
μα αὐτοῦ, καὶ τὴν αὐτοῦ μεγαλύνωμεν, ἄκραν
συγκατάβασιν.

Μωσῆς προετύπου σε, χεῖρας ἐκτείνας εἰς
ὕψος, καὶ κατατροπούμενος, Ἀμαλήκ τὸν
τύραννον, Σταυρὲ τίμιε, τῶν Πιστῶν καύχημα,
Ἀθλητῶν στήριγμα, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα,

Δικαίων πρόμαχε, πάντων τῶν Ὀσίων διάσω-
σμα· διό σε ἀνυψούμενον, βλέπουσα ἢ κτίσις
εὐφραίνεται, καὶ πανηγυρίζει, δοξάζουσα Χρι-
στὸν τὸν διὰ σοῦ, τὰ διεστώτα συνάψαντα, ἄ-
κρα ἀγαθότητι.

Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ὃν περιέπουσι τάξεις,
Ἄγγέλων γηθόμενοι, σήμερον ὑψούμενος,
θεῖω νεύματι, ἀνυψοῖς ἅπαντας, τοὺς κλοπῇ
βρώσεως, ἀπωσθέντας καὶ εἰς θάνατον, κατο-
λισθήσαντας· ὅθεν σε καρδία καὶ χεῖλεσι, πι-
εῶς περιπτυσσόμενοι, τὸν ἀγιασμὸν ἀρυόμεθα,
ΥΨῆτε βοῶντες, Χριστὸν τὸν ὑπεράγαθον Θεὸν,
καὶ τὸ αὐτοῦ προσκυνήσατε, θεῖον ὑποπόδιον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Δεῦτε ἅπαντα τὰ ἔθνη, τὸ εὐλογημένον ξύλον
προσκυνήσωμεν, δι' οὗ γέγονεν ἡ αἰώνιος
δικαιοσύνη· τὸν γὰρ Προπάτορα Ἀδάμ ὁ ἀπα-
τήσας ἐν ξύλῳ, τῷ Σταυρῷ δελεάζεται· καὶ πί-
πτει κατενεχθεὶς πτώμα ἐξαισίον, ὁ τυραννίδι
κρατήσας τοῦ βασιλείου πλάσματος. Αἷματι
Θεοῦ, ὁ ἰὸς τοῦ ὄφους ἀποπλύνεται· καὶ κα-
τάρρα λέλυται, καταδίκης δικαίας, ἀδίκῳ δίκη
τοῦ δικαίου κατακριθέντος· ξύλῳ γὰρ ἔδει τὸ
ξύλον ἰάσασθαι, καὶ πάθει τοῦ ἀπαθοῦς, τὰ ἐν
ξύλῳ λύσαι πάθη τοῦ κατακρίτου. Ἀλλὰ δόξα
Χριστὲ Βασιλεῦ, τῇ περὶ ἡμᾶς σου φρικτῇ οἰκο-
νομίᾳ, δι' ἧς ἔσωσας πάντας, ὡς ἀγαθὸς καὶ
φιλόανθρωπος.

Εἴσοδος. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ
Ἀναγνώσματα.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 22. **Ε**ξῆρε Μωϋσῆς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἀπὸ θα-
λάσσης Ἐρυθρᾶς, καὶ ἤγαγεν αὐτοὺς εἰς
τὴν ἔρημον Σούρ· καὶ ἐπορεύοντο τρεῖς ἡμέ-
ρας ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ οὐχ εὕρισκον ὕδωρ ὥστε
πιεῖν. Ἠλθὸν δὲ εἰς Μερρᾶν, καὶ οὐκ ἠδύνα-
το πιεῖν ὕδωρ ἐκ Μερρᾶς, πικρὸν γὰρ ἦν· διὰ
τοῦτο ἐπωνομάσθη τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκεῖνης,
Πικρία. Καὶ διεγόγγυζεν ὁ λαὸς κατὰ Μωϋσῆ
λέγοντες· Τί πιώμεθα; Ἐβόησε δὲ Μωϋσῆς πρὸς
Κύριον, καὶ ἔδειξεν αὐτῷ Κύριος ξύλον, καὶ
ἐνέβαλεν αὐτὸ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἐγλυκάνθη τὸ
ὕδωρ· ἐκεῖ ἔθετο αὐτῷ δικαιώματα καὶ κρίσεις,
καὶ ἐκεῖ αὐτὴν ἐπείραζε καὶ εἶπεν· Ἐὰν ἀκοῇ
ἀκούσῃ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, καὶ τὰ ἀρεστὰ
ἐνώπιον αὐτοῦ ποιήσῃς, καὶ ἐνωτίσῃ τὰς ἐντο-
λας αὐτοῦ, καὶ φυλάξῃς πάντα τὰ δικαιώματα
αὐτοῦ, πᾶσαν νόσον, ἣν ἐπήγαγον τοῖς Αἴγυ-
πτίοις, οὐκ ἐπάξω ἐπὶ σέ· ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος
ὁ ἰώμενός σε. Καὶ ἦλθον εἰς Αἰλείμ, καὶ ἦσαν

ἐκεῖ δώδεκα πηγαὶ ὕδατων, καὶ ἑβδομήκοντα **Κεφ. 1.**
στελέχη φοινίκων· παρενέβαλον δὲ ἐκεῖ παρὰ
τὰ ὕδατα. Ἀπῆραν δὲ ἐξ Αἰλείμ, καὶ ἦλθε πᾶ-
σα ἡ συναγωγή υἱῶν Ἰσραὴλ εἰς τὴν ἔρημον Σίν,
ὃ ἔστιν ἀναμέσον Αἰλείμ, καὶ ἀναμέσον Σινά.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υιὲ, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύθῃ **Κεφ. 11.**
ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος. Ὅν γὰρ ἀγαπᾷ
Κύριος, παιδεύει· μαστιγαῖ δὲ πάντα υἱόν, ὃν
παραδέχεται. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σο-
φίαν, καὶ θνητός, ὃς οἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον
γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυ-
ρίου θησαυρούς. Τιμιώτερα δὲ ἐστὶ λίθων πο-
λυτελῶν· ἢ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν·
εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτήν· πᾶν
δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστὶ. Μῆκος γὰρ
βίου, καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς· ἐν δὲ
τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα. Ἐκ τοῦ
στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη νόμον
δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐ-
τῆς ὁδοὶ καλαί, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς
μετ' εἰρήνης. Ἐὐλον ζωῆς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀντη-
χομένοις αὐτῆς, καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις ἐπ' αὐ-
τήν, ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλῆς.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἀνοιχθήσονται αἱ πύλαι **Κεφ. 1.**
σου Ἱερουσαλὴμ διὰ παντός, ἡμέρας καὶ
νυκτός οὐ κλεισθήσονται, τοῦ εἰσαγαγεῖν πρὸς
σέ δύναμιν ἐθνῶν, καὶ βασιλεῖς αὐτῶν ἀγομέ-
νους. Τὰ γὰρ ἔθνη καὶ οἱ βασιλεῖς, οἳ τινὲς σοι
οὐ δουλεύουσιν, ἀπολοῦνται, καὶ τὰ ἔθνη ἐρη-
μία ἐρημωθήσονται. Καὶ ἡ δόξα τοῦ Λεβάνου
πρὸς σέ ἥξει, ἐν κυπαρίσσῳ καὶ πεύκῃ καὶ κέ-
δρω, ἅμα δοξάσαι τὸν τόπον τὸν ἅγιόν μῃ, καὶ
τὸν τόπον τῶν ποδῶν μῃ δοξάσω. Καὶ πορεύ-
σονται πρὸς σέ δεδαικότες οἱ υἱοὶ τῶν ταπεινω-
σάντων σε καὶ παροξυνάντων σε, καὶ προσκυ-
νήσουσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου πάντες οἱ
παρωξυναντές σε, καὶ κληθήσῃ Πόλις Κυρίου
Σιών τοῦ Ἁγίου Ἰσραὴλ, διὰ τὸ γεγενῆσθαι σε
καταλελειμμένην, καὶ μεμισημένην, καὶ οὐκ ἦν
ὁ βοηθῶν σοι· καὶ θῆσω σε ἀγαλλίαμα αἰώνιον,
εὐφροσύνην γενεαῖς γενεῶν. Καὶ θηλάσεις γάλα
ἐθνῶν, καὶ πλοῦτον βασιλέων φάγεσαι· καὶ
γνώσῃ, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ σῶζων σε, καὶ ὁ ἐξαι-
ρούμενός σε ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Σήμερον ὡς ἀληθῶς, ἡ ἀγιοφθογος ρῦσις τοῦ
Δαυὶδ πέρασ εἴληφεν· ἰδοὺ γὰρ ἐμφανῶς,

τὸ τῶν ἀχράντων ποδῶν σου προσκυνούμεν ὑποπόδιον· καὶ ἐν τῇ τῶν πτερύγων σου ἐλπίζοντες σκιαῶ, πανοικτίρμον βοῶμέν σοι· Σημειώδητῳ ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, καὶ ἀνύψωσον τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ σου τὸ κέρας, τῇ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου ἀνυψώσει, Χριστέ πολυέλεε.

Ὁ αὐτός.

Τὸ φυτευθὲν ἐν Κρανίου τόπῳ ξύλον τῆς ὄντως ζωῆς, ἐν ᾧ εἰργάσατο σωτηρίαν ὁ τῶν αἰῶνων Βασιλεὺς, ἐν μέσῳ τῆς γῆς, ὑψούμενον σήμερον, ἀγιάζει τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, καὶ ἐγκαινίζεται τῆς Ἀναστάσεως ὁ οἶκος· ἀγαλλονται Ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ, καὶ εὐφραίνονται ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς, δαυϊτικῶς βοῶντες καὶ λέγοντες· Ὑψῆτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὅτι ἅγιος ἐστίν, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Προτυπῶν τὸν Σταυρόν σου Χριστέ, ὁ πατριάρχης Ἰακώβ, τοῖς ἐγγόνοις τὴν εὐλογίαν χαρίζομενος, ἐπὶ ταῖς κάραις ἐναλλαξτὰς χεῖρας ἐπέθηκε· τοῦτον δὲ Σωτὴρ ἡμεῖς σήμερον ἀνυψήσαντες κραυγάζομεν· Δώρησαι τῷ φιλοχρίστῳ Βασιλεῖ τὸ νίκος, ὡς Κωνσταντίνῳ τὸ τρόπαιον.

Ἦχος β'. Θεοφάνους.

Θεὸς θησαυρὸς ἐν γῇ κρυπτόμενος, τῷ Ζωοδότῳ ὁ Σταυρὸς, ἐν οὐρανοῖς ἐδείκνυτο Βασιλεῖ εὐσεβεῖ, νίκης κατ' ἐχθρῶν ὑπογραμμὸν δηλῶν νοερόν· ὃν γεγηθῶς πίσει καὶ πόθῳ, θεόθεν ἀναδραμῶν πρὸς θεωρίας ὑψωσιν, σπηδῆ μεγίστη ἐκ γῆς λαγόνων ἀνέφηνεν εἰς κόσμου λύτρον, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Κυπριανοῦ.

Η τῶν χειρῶν ἐναλλαγὴ τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἐπ' εὐλογία τῶν τέκνων, τὸ κραταῖον τοῦ Σταυροῦ σου προεδήλωσε σύμβολον· ὃν περ ἡμεῖς κατέχοντες ἀρράγες φυλακτήριον, τὴν τῶν δαιμόνων πανσθενῶν ἐδιώκομεν φάλαγγα· καὶ τοῦ Βελίαρ ἐν αὐτῷ τὴν ὄφρυν καταβαλόντες, τοῦ ἐχθίστου Ἀμαλήκ τροπούμεθα τὴν πακώλεθρον δύναμιν. Αὐτόν καὶ νῦν ἀνυψούμενον, εὐσεβοφρόνως οἱ πιστοὶ, εἰς ἰλασμόν ἀμαρτιῶν, τῇ σῇ ἀγαθότητι, ἐν πολλῷ πλείονι φωνῇ βοῶντες προσφέρομεν· Κύριε ἐλέησον, ὁ ἐκ Παρθένου σαρκωθεῖς· οἴκτειρον τὸ τῶν χειρῶν σου ἀγαθὲ, σοφὸν δημιούργημα.

Ὁ αὐτός. Λέοντος Δεσπότη.

Σὺ μου σκέπη κραταῖα ὑπάρχεις, ὁ τριμερῆς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ἀγιάσόν με τῇ δυνά-

μει σου, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, προσκυνῶ καὶ δοξάζω σε.

Ἦχος δ'.

Κροτήσωμεν σήμερον ἀσματικὴν πανήγυριν, καὶ φαιδρωῶ τῷ προσώπῳ, καὶ τῇ γλώττῃ τρανώς βοήσωμεν· Ὁ δὲ ἡμᾶς Χριστέ, κρίσιν καταδεξάμενος, καὶ ἐμπτυσοὺς καὶ μάστιγας, καὶ τὸ κόκκινον περιβαλόμενος, καὶ ἐν Σταυρῷ ἀνελθὼν· ὃν ἰδὼν ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, τὸ φέγγος ἀπέκρυψας, καὶ τῷ φόβῳ γῆ ἐσειέτο, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη διχῶς· αὐτὸς καὶ νῦν δώρησαι τὸν Σταυρόν σου τὸν τιμίον, ἡμῖν φρουρόν καὶ φύλακα, καὶ ἐλατήρα τῶν δαιμόνων, ἵνα πάντες προσπτυσσόμενοι, βοῶμεν αὐτῷ· Σῶσον ἡμᾶς Σταυρέ τῇ δυνάμει σου· ἀγίασον ἡμᾶς τῇ λαμπρότητί σου, τίμιε Σταυρέ, καὶ κραταίωσον ἡμᾶς τῇ ὑψώσει σου· ὅτι φῶς ἡμῖν δεδώρησαι, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Ανατολίου.

Φωτολαμπῆς ἀστέρων τύπος, προεδείκνυς Σταυρέ, τρόπαιον νίκης εὐσεβεῖ ἀνακτιτῷ πάντῳ· οὐ ἢ μήτηρ Ἑλένη ἀνευραμένη, κοσμοφανῆ πεποίηκε· καὶ σὲ σήμερον ἀνυψοῦντες τῶν πιστῶν αἱ χορεῖαι, κραυγάζομεν· Φώτισον ἡμᾶς τῇ ἐλλάμψει σου, Σταυρέ ζωηφόρε· ἀγίασον ἡμᾶς τῇ ἰσχυί σου, πανσέβαστε Σταυρέ· καὶ κράτυνον ἡμᾶς τῇ ὑψώσει σου ὑψούμενος πρὸς παράταξιν ἐχθρῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Ανατολίου.

Τοῦ τιμίου Σταυροῦ Χριστέ τὴν ἐνέργειαν, προδιατυπώσας Μωϋσῆς, ἐτροπώσατο τὸν ἐναντίον Ἀμαλήκ, ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινᾶ· ὅτε γὰρ ἐφήπλου ταῖς χεῖρας, Σταυροῦ τὸν τύπον παιῶν, ἐνίσχυεν ὁ λαός· νυνὶ τῶν πραγμάτων ἢ ἔκβασις εἰς ἡμᾶς πεπλήρωται· Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, καὶ δαίμονες φυγαδεύονται. Σήμερον ἢ κτίσις πᾶσα ἐκ τῆς φθορᾶς ἠλευθέρωται· πάντα γὰρ διὰ Σταυροῦ ἐπέλαμψεν ἡμῖν τὰ χαρίσματα· διὸ γηθόμενοι πάντες, προσπίπτομέν σοι, λέγοντες· Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκήπτικῶν.

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρὸς, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον, ἢ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμὸς, τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα· δι' οὗ ἐξηφανίσαι, ἢ φθορὰ καὶ κατήρηται, καὶ κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἢ δύναμις, καὶ ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια· Ὁπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώ-

πισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὁ δωρημένος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Χαίροις ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρὸς, δι' οὗ ἐλύθη τῆς ἀρᾶς τὸ ἀνθρώπινον, τῆς ὄντως χαρᾶς σημεῖον, ὁ καταράσσω ἐχθροὺς, ἐν τῇ σῇ ὑψώσει πανσεβάσμι· ἡμῶν ἡ βοήθεια, Βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, ἱερέων εὐπρέπεια· ὁ τυπούμενος, καὶ δεινῶν ἐκλυτρούμενος· ῥάβδος, ἡ τῆς δυνάμεως, ὑφ' ἧς ποιμαίνομεθα· ὁ πλον εἰρήνης ἐν φόβῳ, ὁ περιέπουσιν Ἄγγελοι· Χριστοῦ θεία δόξα, τῆ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Χαίροις ὁ τῶν τυφλῶν ὁδηγός, τῶν ἀσθενῶν τῶν ἰατρὸς, ἡ ἀνάστασις, ἀπάντων τῶν τεθνεώτων, ὁ ἀνυψώσας ἡμᾶς, εἰς φθορὰν πεσόντας, Σταυρὲ τίμιε· δι' οὗ διαλέλυται, ἡ φθορὰ καὶ ἐξήνθησεν, ἡ ἀφθαρσία, καὶ βροτοὶ ἐθεώθημεν, καὶ διάβολος, παντελῶς καταβέβληται. Σήμερον, ἀνυψούμενον, χερσὶ καθορῶντές σε, Ἀρχιερέων ὑψοῦμεν, τὸν ὑψωθέντα ἐν μέσῳ σου, καὶ σὲ προσκυνοῦμεν, ἀρνούμενοι πλυσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Οὗ περ πάλαι Μωϋσῆς, προτυπώσας ἐν ἑαυτῷ τὸν Ἀμαλῆκ καταβαλὼν ἐτροπώσατο· καὶ Δαυὶδ ὁ μελωδός, ὑποποδιὸν σοι βοῶν, προσκυνεῖσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρὸν σου Χριστέ ὁ Θεὸς σήμερον ἀμαρτωλοὶ προσκυνῶντες χεῖλεσιν ἀναξίοις, σὲ τὸν καταξιώσαντα, παγῆνκι ἐν αὐτῷ, ἀνυμνοῦντες βοῶμέν σοι· Κύριε, σὺν τῷ Ληστῇ τῆς βασιλείας σε ἀξιώσον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς εὐσεβέσι, κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ σὸν φυλάκτων, διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνῶμεν Φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθη ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παραδείσον ἠνέφξας Σωτῆρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστῇ· καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύριε.

Δέξαι ὡς περ ἐκείνον καὶ ἡμᾶς, κραυγαζοντας· Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγγνίᾳ σου, μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. β'.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθη τοῦ θανάτου Κύριε· ὃν γὰρ κατέπιε πόθῳ ὁ Ἄδης, ἀπήμεσε τρόμῳ· ἔδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε, Υἱὲ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς. Δίς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Προδιετύπου μυστικῶς πάλαι τῷ χρόνῳ, Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, Σταυροῦ τὸν τύπαν, ὡς τὰς χεῖρας ἐξέτεινε σαυροφανῶς Σωτήρι μου· καὶ ἔστη ὁ ἥλιος ἕως ἐχθροῦς, ἀνεῖλεν, ἀνθιστάμενους σοὶ τῷ Θεῷ· νῦν δὲ οὗτος ἐσκότισται, ἐπὶ Σταυροῦ σε ὄρων, θανάτου κράτος λύοντα, καὶ τὸν Ἄδην σκυλεύοντα.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Εἶδον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Πᾶσα πνοή. Τὸ Εὐαγγέλιον. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, ἐν ἧ ἂν ἡμέρᾳ τύχη ἡ Εἴορτή τοῦ Σταυροῦ.

Ὁ Ν. Εἶτα. Δόξα, Ἦχος β'.

Σύμου σκέπη κραταία· ὑπάρχεις ὁ τριμερῆς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ἀγίασόν με τῇ δυνάμει σου, ἵνα πιστεῖ καὶ πόθῳ, προσκυνῶ καὶ δοξάζω σε.

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς, πεπλανημένων ὁδηγέ, χεμαζομένων λιμῆν, ἐν πολέμοις νίκος, οἰκθμένης ἀσφάλεια, νοσούντων ἰατρὲ, νεκρῶν ἡ ἀνάστασις, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Κανὼν, ὃς τὴν δε τὴν ἀκροστιχίδα φέρει.

Σταυρῷ πεπορθῶς, ὕμνον ἐξερευόγομαι.

Ποίημα τοῦ Κυρίου Κοσμᾶ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Ἡρμὸς.

• **Σ**ταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ῥάβδῳ, τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι· τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραῶ τοῖς ἄρμασι, κροτήσας ἠνώσεν· ἐπ' εὐροῖς διαγράψας, τὸ ἀήττητον ὄπλον· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι θεδόξασται.

Τὸν τύπον παλαι Μωσῆς τοῦ ἀχράντου πά-
θους, ἐν ἑαυτῷ προέφηνε, τῶν ἱερώων με-
σούμενος. Σταυρῷ δὲ σχηματισθεὶς, τεταμέναις
τρόπαιον, παλαίμας ἤγειρε, τὸ κράτος διολέσας,
Ἀμαλὴκ τοῦ πανώλους· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ
Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ανέθηκε Μωϋσῆς, ἐπὶ στήλης ἄκος, φθορο-
ποιῶ λυτήριον, καὶ ἰοβόλου δῆγματος· καὶ
ξύλῳ τύπῳ Σταυροῦ, τὸν πρὸς γῆν συρόμενον,
ὄφιν προσέδησεν, ἐγκάρσιον ἐν τούτῳ, θριαμ-
βεύσας τὸ πῆμα· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ
ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Υπέδειξεν οὐρανός, τῷ Σταυρῷ τὸ τρόπαιον,
τῷ εὐσεβείας κράτορι, καὶ Βασιλεῖ Θεό-
φρονι, ἐχθρῶν ἐν ᾧ δυσμενῶν, κατεβλήθη φρύαγμα·
ἀπάτη ἀνετραπή δὲ, καὶ πίστις ἐφηπλώθη,
γῆς τοῖς πέρασι θεία· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν,
τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Καταβασία. Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

- **Ρ**άβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμ-
βάνεται· τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν
- ἱερέα· τῆ στερευούσῃ δὲ πρῶν, Ἐκκλησίᾳ
- νῦν, ἐξήνθησε, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ
- στερέωμα.

Ως ἐπαφῆκε ῥαπιζομένη ὕδωρ ἀκρότομος,
ἀπειθοῦντι λαῷ καὶ σκληροκαρδίῳ, τῆς
θεοκλήτου ἐδήλου, Ἐκκλησίας τὸ μυστήριον·
ἧς ὁ Σταυρός, τὸ κράτος καὶ στερέωμα.

Πλευρᾶς ἀχράντου λόγῃ τρωθείσης, ὕδωρ
σὺν αἵματι ἐξεβλήθη. ἐγκαινίζον διαθήκην,
καὶ ῥυπτικὸν ἀμαρτίας· τῶν πιστῶν γὰρ Σταυρός
καύχημα, καὶ Βασιλέων κράτος καὶ στερέωμα.

Καταβασία. Ῥάβδος εἰς τύπον.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθέν.

Εν παραδείσῳ μετὰ τὸ πρὶν, ξύλον ἐγύμνω-
σε, οὐπὲρ τῆ γεύσει, ὁ ἐχθρὸς εἰσφέρει
νέκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον, τῆς ζωῆς
τὸ ἔνδυμα, ἀνθρώποις φέρον, ἐπάγη ἐπὶ τῆς
γῆς, καὶ κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς·
ὅν ὀρῶντες ὑψούμενον, Θεῷ ἐν πίστει λαοί,
συμφώνως ἀνακραζόμεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶ-
κός σου.

Δίς.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- **Ε**ἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ
- μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ
- ἐδόξασά σου τὴν θεότητα.

Πικρογόνους μετέβαλε, ξύλῳ Μωϋσῆς πηγᾶς
ἐν ἐρήμῳ παλαι, τῷ Σταυρῷ πρὸς τὴν εὐ-
σέβειαν, τῶν ἐθνῶν προφαίνων τὴν μετάθεσιν.

Ο βυθῷ κολπωσάμενος, τέμνουσαν ἀνέδω-
κεν Ἰορδάνης ξύλῳ, τῷ Σταυρῷ καὶ τῷ
Βαπτίσματι, τὴν τομὴν τῆς πλάνης τεκμαιρό-
μενος.

Γερῶς προστοιβάζεται, ὁ τετραμερὴς λαὸς
προηγούμενος, τῆς ἐν τύπῳ μαρτυρίου σκη-
νῆς, σταυροτύποις τάξεσι κλειζόμενος.

Θαυμαστῶς ἐφαπλούμενος, ταῖς ἡλιακῆς βο-
λαῖς ἐξηκόντισεν, ὁ Σταυρός· καὶ διηγή-
σαντο, οὐρανοὶ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Καταβασία. Εἰσακήκοα Κύριε.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

- **Ω**τρισμακάριστον ξύλον! ἐν ᾧ ἐτέθη Χρι-
• στός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέ-
• πτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεα-
• σθεὶς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ πα-
• ρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Σὲ τὸ αἰίδιμον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ἡ
τὴν Ἐδέμ φυλάττουσα, στρεφομένη ῥομ-
φαία, Σταυρὲ ἠδέσθη· τὸ φρικτὸν δὲ Χερμβίμ,
εἶξε τῷ σοὶ παγέντι Χριστῷ, τῷ παρέχοντι, τὴν
εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Υποχθονίων δυνάμεις, ἀντίπαλοι τοῦ Σταυ-
ροῦ, φρίττουσι χαραττόμενον, τὸ σημεῖον
ἐν ἀέρι ᾧ πολλῶν οὐρανόων γηγενῶν, γένος δὲ
γόνου κάμπτει Χριστῷ, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρή-
νην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις, φανεῖς ὁ θεῖος
Σταυρός, ἐσκοτισμένοις ἔθνεσι, τοῖς ἐν
πλάνῃ ἀπάτης τὸ θεῖον φέγγος, ἀπαστράψας
οἰκειοῖ, τῷ ἐν αὐτῷ παγέντι Χριστῷ τῷ παρέ-
χοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καταβασία. ᾠτρισμακάριστον ξύλον.

ᾠδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

- **Ν**οτίθ θηρὸς ἐν σπλάγγχοις, παλαίμας Ἰω-
• νᾶς, σαυροαδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτή-
• ριον πάθος προδιετύπου σαφῶς· ὅθεν τριήμε-
• ρος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπε-
• ζωγράφησε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ
- τοῦ Θεοῦ, καὶ τριήμερῳ ἐγέρσει, τὸν κόσμον
- φωτίσαντος.

Ο γῆρα καμφθεὶς καὶ νόσῳ τρυχωθεὶς, ἀ-
νωρθοῦτο Ἰακώβ χεῖρας ἀμείψας, τὴν
ἐνέργειαν φαίνων τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ· τὴν
παλαιότητα καὶ γὰρ, τοῦ νομικοῦ σκιώδους,
γράμματος ἐκαινογράφησεν, ὁ ἐν τούτῳ σαρκὶ
προσπαγεὶς Θεός, καὶ τὴν ψυχόληθρον νόσον,
τῆς πλάνης ἀπήλασε.

Νεαζούσαις θεῖς παλαίμας, ὁ θεῖος Ἰσραὴλ,
σταυροειδῶς κάραις ἐδήλου, ὡς πρεσβύτε-

ρον κλέος ὁ νομολάτρης λαός ὑποπτευθεὶς ὅθεν οὕτως ἐξηπατήσθαι, οὐκ ἠλλοίωσε τὸν ζωφόρον τύπον· ὑπερέξει λαός γὰρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, νεοπαγῆς ἀνεβόα, Σταυρῷ τειχιζόμενος. Καταβασία. Νοτίου θηρός.

Κοντάκιον αὐτόμελον, Ἦχος δ'.

Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ σου καινῇ πολιτείᾳ, τῆς οἰκτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ὁ Θεός. Εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει σου, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Ὁ Οἶκος.

Ο μετὰ τρίτον οὐρανὸν ἀρθείς ἐν Παραδείσῳ, καὶ ῥήματα ἀκούσας τὰ ἄρρητα καὶ θεία, ἃ οὐκ ἐξὸν γλώσσαις λαλεῖν, τί τοῖς Γαλάταις γράφει, ὡς ἐρασταὶ τῶν Γραφῶν, ἀνεγνωτε καὶ ἔγνωτε· Ἐμοί, φησὶ, καυχᾶσθαι μὴ γένοιτο, πλὴν εἰ μὴ ἐν μόνῳ τῷ Σταυρῷ τῷ τῷ Κυρίου, ἐν ᾧ παθῶν, ἔκτεινε τὰ πάθη. Αὐτὸν οὖν καὶ ἡμεῖς βεβαίως κρατῶμεν τοῦ Κυρίου τὸν Σταυρὸν καύχημα πάντες· ἔστι γὰρ σωτήριον ὑμῖν τοῦτο τὸ ξύλον, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Συμαξάριον.

Τῇ ΙΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ παγκόσμιος Ὑψώσις τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ.

Στίχοι.

Τὰς ἐν λάρυγγι Σῶτερ ὑψώσεις φέρει.

Ὑψούμενον βλέπουσα τὸν Σταυρὸν κτίσις.

Ὑψώθη δεκάτη, Σταυρῷ ξύλον ἠδὲ τετάρτη.

Κωνσταντῖνος ὁ Μίγας, καὶ πρῶτος ἐν Χριστιανοῖς Βασιλεὺς, εἶχε ποτὲ πόλεμον, ὡς μὲν τινες λέγουσι τῶν τῆς ἱστορίας συγγραφευμένων, ἐν τῇ Ρώμῃ κατὰ Μαγνητίου, πρὸ τοῦ κρατῆσαι τῆς βασιλείας· ὡς δὲ ἕτεροι, εἰς τὸν Δούναβιν ποταμὸν κατὰ τῶν Σκυθῶν ὄρων δὲ τὴν τῶν ἐναντίων πληθὺν ὑπὲρ τὸν οἰκίον οὖσαν στρατὸν, ἀπορία καὶ φόβῳ συνείχετο. Οὕτως οὖν ἔχοντι, τύπος αὐτῷ σταυρικὸς μεσοῦσης ἡμέρας ἐφάνη κατ' οὐρανὸν δὲ ἀστέρων, καὶ γραφὴ περὶ τὸν σταυρὸν Ῥωμαϊκοῖς στοιχείοις, καὶ αὐτοῖς δὲ ἀστέρων τυπουμένοις, καὶ φράζουσιν· Ἐν τούτῳ νίκα.

Ἐκ χρυσοῦ τοίνυν σχεδιάσας αὐτίκα Σταυρὸν κατὰ τὸν φανέντα τύπον αὐτῷ, καὶ τοῦτον κελύσας τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ προπορεύεσθαι, τοῖς ἐναντίοις συρρήγνυται, καὶ ὑπερτερεῖ, ὡς τοὺς πλείους ἐκείνων ἀναιρηθῆναι, τοὺς δὲ λοιποὺς φυγὴν ἀπιδεῖν. Ἐντεῦθεν τὴν τοῦ ἐν αὐτῷ Σταυρωθέντος δυνάμιν ἐνοήσας, καὶ τοῦτον μόνον ἀληθῆ πιστεύσας Θεόν, καὶ τῷ εἰς τοῦτον Βαπτίσματι τειχιωθείς μετὰ τῆς οἰκείας Μητρός, εἰς Ἱεροσόλυμα ταύτην ἐκίμπει, εὐραῖν τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ τις καὶ εὗρεν αὐτὸν κεκρυμμένον, καὶ τοὺς ἑτέρους δὴ σταυρούς, εἰς οὓς αἱ Ἀρεταὶ ἐσταυρωθήσαν· ἀλλὰ δὴ καὶ τοὺς ἴλους.

Διαπορούσης δὲ τῆς Βασιλίσσης, τίς ἂν εἴη ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, διὰ τῆς εἰς θανούσαν γυναῖκα χήραν θυματουργίας δείκνυται· ἢ καὶ ἀνίστη τῇ τούτου προσφάσει· τῶν δὲ λοιπῶν δὴ σταυρῶν τῶν Ἀρετῶν μηδὲν εἰς τοῦτο ἰνδιξαμένον εἰς θυματοποιίας ὑπόδειγμα. Ὁν δὴτα τιμίον Σταυρὸν προσεκύνησεν ἡ Βασιλίσσα, καὶ ἠσκάσατο μετὰ τῆς Συγκλήτου ἀπάσης.

Ζητῶν δὲ καὶ ὁ κοινὸς λαὸς προσκυνῆσαι, οὐκ ἔδύνατο, καὶ ἠτήσαντο καὶ ἰδεῖν αὐτόν. Τότε ἀνῆλθεν ὁ Μακάριος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, καὶ ὑψωσεν ἐπὶ τοῦ ἀμβωνος τὸν τιμίον Σταυρὸν· καὶ ἰδόντες, ἤρξατο ὁ λαὸς κρᾶζειν τὸ, Κύριε ἐλέησον. Καὶ ἔκτοτε ἐπικράτησεν ἡ τιμία Ἐορτὴ τῆς Ὑψώσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἡ κοίμησις τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου· ἐν ταύτῃ γὰρ ἀνεπαύσατο, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἐορτὴν τοῦ τιμίου Σταυροῦ μετετέθη ὁ τούτου Ἐορτὴ εἰς τὸν Νοέμβριον μῆνα.

Καὶ μνήμη τῆς εὐσεβεστάτης Βασιλίσσης Πλακίλλης, συζύγου γενομένης τοῦ μεγάλου Βασιλέως Θεοδοσίου.

Στίχ. Φθαρτὸν λιπούσα στέμμα γῆς ἡ Πλακίλλα,

Ἐν οὐρανοῖς ἀφθαρτον εὗρηκε στέφος.

Αὕτη πάντα τὸν τῆς ζωῆς χρόνον ἐν εὐσεβείᾳ καὶ τῇ τῶν νοσοῦντων ἐπιμελείᾳ διανύσασα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν, τῶν συνελθόντων ἐν τῇ Ἁγίᾳ καὶ Οἰκουμενικῇ Ἐκτῇ Συνόδῳ, ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου, υἱοῦ Ἰουστινιανοῦ τοῦ δευτέρου τοῦ καλουμένου Ῥινοτμήτου, Σεργίου τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως ἰθύνοντος, καὶ Ἀγάθωνος τὴν Ῥωμαίων. Ἠθροίσθη δὲ ἐν τῷ Τρουλλῷ τοῦ Παλατίου, τῷ λεγομένῳ Ὠάτῳ, ἀναθέματι καθυποβαλοῦσα Σέργιον, καὶ Πύρρον, καὶ Πέτρον, καὶ Παῦλον, Ἐπισκόπους γενομένους Κωνσταντινουπόλεως· Μακρόβιον τε τὸν Ἀντιοχείας, καὶ Κῦρον τὸν Ἀλεξανδρείας, καὶ Ὀνώριον τὸν Ῥώμης, Στέφανόν τε καὶ Πολυχρόνιον καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς. Ἦτις ἅγια Σύνοδος ἐπὶ μὲν τοῦ δηλωθέντος Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου συνηθροίσθη· ἢ δὲ τῶν Κανόνων ἔκδοσις ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ γέγονε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πάπα.

Στίχ. Ἠδεῖτο Πάπας πρὸς τὰ σίγματα σέβειν, Βοηθὸν ἐγγὺς τὸν Θεὸν κεκτημένος.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανῶ, καὶ Μάγνου Ἡγεμόνος, πόλεως Λαράνδου τῆς Λυκαόνων Ἐπαρχίας· ὁ δὲ τρόπος τῆς αὐτοῦ μαρτυρίας, ποικίλος· πληγαί, καὶ συντριβαὶ σιαγόνων, ἀναρτήσεις, σιδηρῶν ὀκλί-

χων ξισμοί, κρηπίδων σιδηρῶν καθηλώσεις· καὶ τρέχειν ἐν τούτοις ἐμπροσθεν ἵππων ἀναγκασθεὶς, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεοκλῆς ζίφει τελειοῦται.

Στίχ. Πρὸς κλῆσιν ἦκει καὶ Θεοκλῆς τὴν ἄνω,
Ἐχων ὄχημα τὴν τομὴν τὴν ἐκ ζίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Βαλεριανός, τὸ νήπιον, ζίφει τελειοῦται.

Στίχ. Βαλεριανῶ τῷ μικρῷ Θεὸς μέγας,

Ἐν οὐρανῷ δέδωκε πάμμεγα στέφος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς,
» λαὸς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς καὶ δυσ-
» φημίας θεοστυγοῦς· ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ
» ἐδειμάτωσε, θυμὸς θηριώδης, οὐ πῦρ βρό-
» μεον· ἀλλ' ἀντηχῶντι, δροσοβόλῳ πνεύματι,
» πυρὶ συνόντες ἔψαλλον· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν
» Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

» **Ε**ύλου γευσάμενος ὁ πρῶτος ἐν βροτοῖς φθο-
» ρᾶ παρώκησε· ῥίψιν γὰρ ζωῆς ἀτιμοτάτην
κατακρίθεις, ὄλω τῷ γένει σωματοφθόρος τις,
ὡς λύμη τῆς νόσου μετέδωκεν· ἀλλ' εὐρηκότες
γηγενεῖς ἀνάκλησιν, Σταυροῦ τὸ ξύλον κράζο-
μεν· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν,
Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

» **Ε**ἴλυσε πρόσταγμα Θεοῦ παρακοή, καὶ ξύ-
» λον ἠνεγκε θάνατον βροτοῖς, τὸ μὴ εὐ-
καίρως μεταληφθέν· ἐν ἀσφαλείᾳ τῆς ἐριτίμου
δέ, ἐντεῦθεν ζωῆς τὸ ξύλον εἴργετο, ὃ νυκτιλό-
χου δυσθανοῦς ἠνέφξεν, εὐγνωμοσύνη κράζον-
τος· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν,
Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

» **Ρ**άβδου προσπτύσσεται τὸ ἄκρον Ἰωσήφ,
» ὁ γεννησόμενα, βλέπων Ἰσραὴλ, τῆς βασι-
» λείας τὸ κραταιόν, ὅπως συνέξει ὁ ὑπερένδο-
» ξος Σταυρὸς προδηλῶν οὗτος γὰρ τοῖς βασι-
» λεῦσι, τροπαιοῦχον καύχημα, καὶ φῶς τοῖς πί-
» σται κράζουσιν· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων
καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ἐκνοον πρόσταγμα,

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριαδος ἰσαριθμοί,
» **Ε**δημιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε τὸν
» συγκαταβάνα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρό-
» στον μεταποιήσαντα· καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶ-
» σι ζῶν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς
» αἰῶνας.

» **Υ**ψομένου ξύλου, βαντισθέντος ἐν αἵματι, τῷ
» σαρκωθέντος Λόγου Θεοῦ, ὑμνεῖτε αἱ τῶν
» οὐρανῶν Δυναμεις, βροτῶν τὴν ἀνάκλησιν ἐορ-
» τάζουσαι. Λαοὶ προσκυνεῖτε Χριστὸν τὸν Σταυ-
» ρόν, δι' οὗ τῷ κόσμῳ ἀνάστασις εἰς τὴν αἰῶνα.

» **Γ**ηγενεῖς παλάμαις, οἰκονόμοι τῆς χάριτος,
» Σταυρὸν οὗ ἔστη Χριστὸς ὁ Θεός, ὑψοῦτε
» ἱεροπρεπῶς καὶ λόγῃν, Θεοῦ Λόγου σῶμα ἀν-
» τιτορήσασαν. Ἰδέτωσαν ἔθνη πάντα τὸ σωτή-
» ριον, τοῦ Θεοῦ δοξαζόντα εἰς τοὺς αἰῶνας.

» **Ο**ὐ τῇ θείᾳ ψήφῳ, προκρίθentes ἀγάλλε-
» σθε, Χριστιανῶν πιστοὶ Βασιλεῖς· καυ-
» χᾶσθε τῷ τροπαιοφόρῳ ὄπλῳ, λαχόντες θεό-
» δεν, Σταυρὸν τὸν τίμιον· ἐν τούτῳ γὰρ φυλα-
» πολεμῶν, θράσος ἐπιζητοῦντα, σκεδάννυνται
» εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Εὐλογεῖτε Παῖδες.

ᾠδὴ θ'.

Ἡ Τιμωτέρα οὐ στιχολογεῖται.

Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**υστικός εἶ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωρ-
» γήτως βλαστήσασα Χριστὸν, ὑφ' οὗ τὸ
» τοῦ Σταυροῦ, ζωφόρον ἐν γῆ, πεφυτούργηται
» δένδρον· δι' ἃ νῦν ὑψομένου, προσκυνοῦντες
» αὐτόν, σε μεγαλύνομεν.

» **Α**γαλλέσθω τὰ δρυμοῦ, ξύλα σύμπαντα, ἀ-
» γιασθείσης τῆς φύσεως αὐτῶν ὑφ' οὗ περ
» ἐξ ἀρχῆς, ἐφυτεύθη Χριστοῦ, ταυθεντός ἐν ξύ-
» λῳ· δι' οὗ νῦν ὑψομένου, προσκυνοῦμεν αὐτόν
καὶ μεγαλύνομεν.

» **Γ**ερὸν ἠγέρθη κέρασ θεόφροσι, τῆς κεφαλῆς
» τῶν ἀπάντων ὁ Σταυρὸς, ἐν ᾧ ἀμαρτωλῶν
» νοουμένων, συνθλιῶνται τὰ κέρατα πάντα· δι'
» οὗ νῦν ὑψομένου, προσκυνῶμεν αὐτόν καὶ με-
» γαλύνομεν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Ο**ὐ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει πρόσ-
» γενόμενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήρ-
» γηται σήμερον· τῆς γὰρ Προμήτορος ἡ παγ-
» γενῆς κατάρα διαλέλυται, τῷ βλαστῷ τῆς
» ἀγνῆς Θεομήτορος· ἦν πᾶσαι αἱ Δυναμεις,
» τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσι.

» **Μ**ὴ τὴν πικρίαν τὴν τοῦ ξύλου, εἰσάσας ἀναί-
» ρέσιμον Κύριε, διὰ Σταυροῦ τελείως ἐξή-
» λειψας· ὅθεν καὶ ξύλον ἔλυσε ποτέ, πικρίαν ὑ-
» δάτων Μερόῦς, προτυποῦν τοῦ Σταυροῦ τὴν
» ἐνέργειαν· ἦν πᾶσαι αἱ Δυναμεις, τῶν οὐρα-
» νῶν μεγαλύνουσι.

» **Α**διάλειπτως βαπτομένου, τῷ ζόφῳ τῷ προ-
» πάτορος Κύριε διὰ Σταυροῦ ἀνύψωσας,

σήμερον· ὡς γὰρ τῇ πλάνῃ ἄγαν ἀκρατῶς, ἢ φύσις προκατηνέχθη, παγκλήρως ἡμᾶς πάλιν ἀνώρθωσε, τὸ φῶς τοῦ Σταυροῦ σου· ὃν οἱ πιστοὶ μεγαλύνουмен.

Γνα τὸν τύπον ὑποδείξης, τῷ κόσμῳ προσκυνοῦμενον Κύριε, τὸν τοῦ Σταυροῦ ἐν πᾶσιν ὡς ἐνδοξον, ἐν οὐρανῷ ἐμόρφωσας, φωτὶ ἀπλέτῳ ἠγλαϊσμένον, Βασιλεῖ πανοπλίαν ἀήττητον· ἦν πᾶσαι αἱ Δυνάμεις, τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

Καταβασία. Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε.

Καί.. Ὁ δια βρώσεως τοῦ ξύλου.
Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος β'. Τῶν μαθητῶν ὁρώντων σε.
Λέγεται δὶς.

Σταυρὸς, ὁ φύλαξ πάσης τῆς αἰκουμένης·
Σταυρὸς, ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας·
Σταυρὸς, Βασιλείων τὸ κραταίωμα· **Σ**ταυρὸς, πιστῶν τὸ στήριγμα. **Σ**ταυρὸς, Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ νῦν δαιμόνων τὸ τραῦμα.

Ἔτερον, ὃ λέγεται ἅπαξ. Γυναῖκες ἀκντίσθητε.

Σταυρὸς ὑψοῦται σήμερον, καὶ κόσμος ἀγιαζέται· ὁ γὰρ Πατρὶ συνεδρεύων, καὶ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ, ἐν τούτῳ χεῖρας ἀπλώσας, τὸν κόσμον ὅλον εἰλκυσας, πρὸς σὴν Χριστέ· ἐπίγνωσιν· τοὺς οὖν εἰς σὲ ζεποιθότας, θείας ἀξιώσων δόξης.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τὸ ζωηφόρον φυτὸν, ὁ Σταυρὸς ὁ πανάγιος, εἰς ὕψος αἰρόμενος, ἐμφανίζεται σήμερον· δοξολογοῦσι πάντα τὰ πέρατα· ἐκδειματοῦνται δαίμονες ἅπαντες· ὡς οἶον δῶρημα, τοῖς βροτοῖς κεχάριστα! δι' οὗ Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος. Δίς.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς βότριν πλήρη ζωῆς, ὁ βαστάσας τὸν ὕψιστον, ἀπὸ γῆς ὑψούμενος, Σταυρὸς ὁράται σήμερον· δι' οὗ πρὸς Θεὸν πάντες εἰλκυσθημεν, καὶ κατεπόθη εἰς τέλος θάνατος. Ἦ ξύλον ἄχραντον! ὑφ' οὗ ἀπολαύομεν τῆς ἐν Ἐδέμ, ἀθανάτου βρώσεως Χριστὸν δοξάζοντες.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! εὖρος καὶ μῆκος Σταυροῦ, οὐρανοῦ ἰσοστάσιον, ὅτι θεία χάριτι, ἀγιαζέει τὰ σύμπαντα· ἐν τούτῳ ἔθνη βάρβαρα ἠττηνται· ἐν τούτῳ σκῆπτρα ἀνάκτων ἠδρασταί. Ἦ θείας κλίμακος! δι' ἧς

ἀνατρέχομεν εἰς οὐρανοὺς, ὑψοῦντες ἐν ἄσμασι, Χριστὸν τὸν Κύριον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον προέρχεται· ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου καὶ πιστοὶ εἰσδέχονται αὐτὸν ἐκ πόθου, καὶ λαμβάνουσιν ἰάματα ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ πάσης μαλακίας. Αὐτὸν ἀσπασώμεθα τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβῳ· φόβῳ διὰ τὴν ἀμαρτίαν, ὡς ἀνάξιοι ὄντες· χαρᾷ δὲ διὰ τὴν σωτηρίαν, ἣν παρέχει τῷ κόσμῳ, ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγείς Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία Μεγάλη.

Μετὰ δὲ τὸ τέλος αὐτῆς, ἀρχόμεθα ψάλλειν τὸ Ἀσματικόν. Ὁ δὲ Ἱερεὺς, λαβὼν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸν τίμιον Σταυρὸν ἐπὶ δίσκου, μετὰ καὶ κλάδων βασιλικῶν, ἐξέρχεται τοῦ Ἱεροῦ· καὶ προπορευομένων τῶν Ἐξαπτερυγῶν καὶ λαμπάδων καὶ θυμιατῶν, φέρει αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ· ὅπου, πληρουμένου τοῦ Ἀσματικοῦ, ἐκφωνεῖ. **Σοφία, Ὁρθοί·** καὶ τίθησι τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τοῦ προευτρεπισθέντος Τετραποδίου, καὶ θυμιατῶν σταυροειδῶς, ψάλλων τὸ, **Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, ἅπαξ, ὡσαύτως καὶ οἱ δύο Χοροὶ ἀνά μίαν.** Εἰθ' ἔτω, βαλὼν μετανοίας τρεῖς, ἐν ἧ' ἂν ἡμέρα τύχη, καὶ λαβὼν ἀνά χεῖρας τὸν τίμιον Σταυρὸν μετὰ βασιλικῶν κλάδων, ἵσταται ἔμπροσθεν τοῦ Τετραποδίου· καὶ βλέπων πρὸς Ἀνατολὰς λέγει εἰς ἐπήκοον πάντων.

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου· δεόμεθα σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Καὶ ἀρχόμεθα τῆς πρώτης Ἐκατοντάδος τῆς Κυρίας ἐλέησον, σφραγιζόντος τῆ Ἱερέως ἐν τοῖς ἐνάργεσι μετὰ τοῦ τιμίου Σταυροῦ τρίς.

Ἐἶτα κλίνει τὴν κεφαλὴν, ὅσον σπιθαμὴν ἀπέχειν τῆς γῆς, καὶ κατὰ μικρὸν ἀνίσταται, ἄχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς Ἐκατοντάδος.

Ἐἶτα στραφεὶς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ βλέπων πρὸς Βορρᾶν, λέγει·

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Καὶ ἀρχόμεθα τῆς δευτέρας Ἐκατοντάδος· καὶ ποιεῖ ὁ Ἱερεὺς τὴν δευτέραν ὕψωσιν, ὡς προεγέγραπται. Εἰθ' οὕτω, στραφεὶς πρὸς Ἀνατολὰς τοῦ Τετραποδίου, καὶ βλέπων ἐπὶ Δυσμαίς, λέγει.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν

(δεινος), και πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν Ἀδελφότητος.

Και ἀρχόμεθα τῆς τρίτης Ἐκατοντάδος. Πληρωθείσης δὲ και ταύτης, στρέφεται ὁ Ἰερεὺς ἐπὶ τὸ Βόρειον μέρος, και βλέπων πρὸς Νότον λέγει·

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ πάσης ψυχῆς Χριστιανῶν ὀρθοδόξων, υἰείας, και σωτηρίας, και ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν.

Και γίνεται ἡ τετάρτη ὕψωσις. Και αὖθις στρέφεται ἔμπροσθεν τοῦ Τετραποδίου· και βλέπων κατὰ Ἀνατολὰς, λέγει·

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ πάντων τῶν διακονούντων και διακονησάντων ἐν τῇ Ἁγίᾳ Μονῇ (ἢ Ἐκκλησίᾳ) ταύτῃ, υἰείας, σωτηρίας, και ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν.

Και ἀρχόμεθα τῆς πέμπτης Ἐκατοντάδος. Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν αὐτῆς, ὑψοῖ τὸν Σταυρὸν, ψάλλον τὸ, Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ, και εὐλογῶν δι' αὐτοῦ σταυροεδῶς τὸν λαόν. Εἶτα, θέμενος τὸν τίμιον Σταυρὸν ἐπὶ τοῦ Τετραποδίου, ψάλλει, Τὸν Σταυρὸν σε προσκυνῶμεν Δέσποτα, ἀπαξ, και οἱ Χοροὶ ὁμοίως ἀνά μίαν· και προσκυνεῖ εὐθύς τὸν τίμιον Σταυρὸν, και ἐφεξῆς πάντες. Ὅπως δὲ παρευρίσκεται Ἀρχιερεὺς, αὐτὸς ὑψοῖ τὸν Σταυρὸν. Ἐν ὧσιν δὲ γίνεται ἡ προσκύνησις, ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος β΄.

Δεῦτε Πιστοὶ, τὸ ζωοποιὸν ξύλον προσκυνήσωμεν, ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, ἐκείως χειρὰς ἐκτείνας, ὑψωσεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα, οὗς πρὶν ὁ ἐχθρὸς, δι' ἡδονῆς συλήσας, ἐξορίστους Θεοῦ πεπαίηκε. Δεῦτε Πιστοὶ ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὗ ἠξιώθημεν, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν συντρίβειν τὰς κάρας. Δεῦτε πάσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν. Χαίροις Σταυρὲ τοῦ πεσόντος Ἀδάμ· ἡ τελεία λύτρωσις· Ἐν σοὶ οἱ πιστότατοι Βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται, ὡς τῇ σῇ δυνάμει, Ἰσμηλίτην λαὸν κραταιῶς ὑποτάττοντες. Σὲ νῦν μετὰ φόβου Χριστιανοὶ ἀσπαζόμενοι, τὸν ἐν σοὶ προσπαγέοντα Θεὸν δοξάζομεν λέγοντες· Κύριε ὁ ἐν αὐτῷ σταυρωθείς, ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς και φιλάνθρωπος.

Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε λαοὶ, τὸ παραδόξον θαῦμα καθορῶντες, τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν προσκυνήσωμεν· ὅτι ξύλον ἐν Παραδείσῳ θάνατον ἐβλάστησε· τὸ δὲ, τὴν ζωὴν ἐξήνθησεν, ἀναμάρτη-

τον ἔχον προσηλωμένον τὸν Κύριον, ἐξ οὗ πάντα τὰ ἔθνη, ἀφθαρσίαν τρυγῶντες κραυγάζομεν. Ὁ διὰ Σταυροῦ θάνατον καταργήσας, και ἡμᾶς ἐλευθερώσας, δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Η φωνὴ τῶν Προφητῶν σου, Ἡσαΐου και Δαυὶδ, ἐπληρώθη ὁ Θεὸς, ἡ λέγουσα· Ἡξουσι πάντα τὰ ἔθνη Κύριε, και προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου· ἰδοὺ γὰρ ὁ λαὸς, ὃς τῆς σῆς ἀγαθῆ χάριτος πεπλήρωται, ἐν ταῖς αὐλαῖς σε Ἱερουσαλήμ. Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας ὑπὲρ ἡμῶν και τῇ ἀναστάσει σου ζωοποιῶν, φύλαξον και σῶσον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον τὸ φυτὸν τῆς ζωῆς, ἐκ τῶν τῆς γῆς ἀδύτων ἀνισταμενον, τῆ ἐν αὐτῷ παγέντος Χριστοῦ, πιστοῦται τὴν ἀνάστασιν· και ἀνυψούμενον χερσὶν ἱεραῖς, τὴν αὐτοῦ πρὸς οὐρανούς καταγγέλλει ἀνύψωσιν, δι' ἧς τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ τῆς εἰς γῆν καταπτώσεως, εἰς οὐρανούς πολιτεύεται· διὸ εὐχαρίστως βοήσωμεν· Κύριε, ὁ ὑψωθείς ἐν αὐτῷ, και δι' αὐτοῦ συνυψώσας ἡμᾶς, τῆς οὐρανίου χαρᾶς ἀξίωσον τοὺς ὕμνουντάς σε.

Ὁ αὐτός.

Ο τετραπέρατος κόσμος σήμερον ἀγιαζεται, τοῦ τετραμεροῦς ὑψουμένου σε Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, και τὸ κέρασ τῶν πιστῶν, συνυψοῦται Βασιλέων ἡμῶν, ἐν αὐτῷ τῶν δυσμενῶν συντριβόντων τὰ κέρατα. Μέγας εἶ Κύριε, και θαυμασὸς ἐν τοῖς ἔργοις σου! δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Τῶν Προφητῶν αἱ φωναὶ, τὸ ξύλον τὸ ἅγιον προκατήγγειλαν, δι' οὗ τῆς ἀρχαίας ἡλευθερώθη κατάρας, τῆς τοῦ θανάτου ὁ Ἀδάμ· ἡ κτίσις σήμερον, ὑψουμένου τούτου, συνυψοῖ τὴν φωνὴν, τὸ ἐκ Θεοῦ αἰτουμένη πλοῦσιον ἔλεος. Ἀλλ' ὁ μόνος ἐν ἐλέει ἀμέτρητος Δέσποτα, ἰλασμός γενοῦ ἡμῖν, και σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, και νῦν. Ἦχος πλ. δ΄.

Η φωνὴ τῆ Προφήτου σου Μωϋσέως, ὁ Θεὸς, πεπλήρωται ἡ λέγουσα· Ὁψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, και κόσμος ἐκ πλάνης ἡλευθέρωται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἀνάστασις ἐγκαινίζεται, και τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγαλλονται, ἐν κυμβαλοῖς Δαυϊτικοῖς ὕμνον σοι προσφέροντα, και λέγοντα· Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεὸς, Σταυρὸν και τὴν Ἀνάστασιν, δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας ἀγαθὴ και φιλάνθρωπε. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Και Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος α'.

Στίχ. α'. Ὁ Θεός μου πρόσχες μοι, ἵνα τί ἐγκατέλιπές με;

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. β'. Μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου οἱ λόγοι τῶν παραπτωμάτων μου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. γ'. Ὁ Θεός μου κεκραξομαι ἡμέρας, καὶ οὐκ εἰσακούσῃ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. δ'. Σὺ δὲ ἐν Ἀγίῳ κατοικεῖς, ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰσραὴλ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος β'.

Στίχ. α'. Ἰνα τί ὁ Θεὸς ἀπώσω εἰς τέλος;

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ σαρκὶ σταυρωθεὶς, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλουῖα.

Στίχ. β'. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἧς ἐκτίσω ἀπ' ἀρχῆς.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Στίχ. γ'. Ὅρος Σιών τοῦτο, ὃ κατεσκήνωσας ἐν αὐτῷ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Στίχ. δ'. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς, καὶ Λόγος τῷ Θεῷ.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος α'.

Στίχ. α'. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ὀργιζέσθωσαν λαοί.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Στίχ. β'. Κύριος ἐν Σιών μέγας καὶ ὑψηλός ἐστι.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Στίχ. γ'. Ἐξομολογησάσθωσαν τῷ ὀνόματί σου τῷ μεγάλῳ.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Εἰσοδικόν.

Υψῆτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὅτι ἅγιός ἐστι.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ σαρκὶ σταυρωθεὶς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλουῖα.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου, Ἦχος βαρῦς.

Υψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ὀργιζέσθωσαν λαοί.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Κορινθίους α'.

Ἀδελφοί, ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος α'.

Μνήσθητι τῆς Συναγωγῆς σου.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, συμβούλιον ἐποίησαν.

Κοινωνικόν.

Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου Κύριε.

Εἰ Δ Η Σ Ι Σ.

Ἰστίον, ὅτι, ἢ ἂν ἡμέρα τύχη ἢ σεβάσμιος αὕτη Ἑορτὴ, εἴτε Σαββάτῳ, εἴτε Κυριακῇ, τυρόν, ἢ ὠν, ἢ ἰχθύν οὐκ ἰσθίον, εἰ μὴ μόνον ἔλαιον καὶ οἶνον, εὐχαριστοῦντες Χριστῷ Θεῷ ἡμῶν.

Τῆ ΙΕ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Νικήτα.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς τρία, καὶ τοῦ Ἁγίου τρία.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ ζωφόρος Σταυρὸς, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀίτητον τρόπαιον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμὸς, τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα· δι' οὗ ἐξηφάκισται, ἡ φθορὰ καὶ κατήργηται, καὶ κατεπόθη, τῷ θανάτῳ ἢ δυνάμει, καὶ ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια. Ὅπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὃ δωροῦμενος τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρὸς, δι' οὗ ἐλύθη τῆς ἀράς τὸ ἀνθρώπινον, τῆς ὄντως χαρᾶς σημεῖον, ὁ καταράσσων ἐχθροὺς, ἐν τῇ σῇ ὑψώσει πανσεβάσμιε· ἡμῶν ἡ βοήθεια, Βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, ἱερέων εὐπρέπεια· ὁ τυπόμενος, καὶ δεινῶν ἐκλυτθόμενος· ῥάβδος ἢ τῆς δυνάμεως, ὑφ' ἧς ποιμαίνομεθα· ὅπλον

εἰρήνης ἐν φόβῳ, ὃ περιέπουσιν Ἄγγελοι· Χριστοῦ θεία δόξα, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ὁ τῶν τυφλῶν ὀδηγός, τῶν ἀσθενήτων ἰατρός, ἡ ἀνάστασις, ἀπάντων τῶν τεθνεώτων, ὃ ἀνυψώσας ἡμᾶς, εἰς φθορὰν πεσόντας Σταυρὲ τίμιε· δι' οὗ διαλέλυται, ἡ φθορὰ καὶ ἐξήνησεν, ἡ ἀφθαρσία, καὶ βροτοὶ ἐδεώθημεν, καὶ διάβολος, παντελῶς καταβέβληται. Σήμερον ἀνυψούμενον, χερσὶ καθορών-τές σε, Ἀρχιερέων ὑψοῦμεν, τὸν ὑψωθέντα ἐν μέσῳ σου, καὶ σὲ προσκυνοῦμεν, ἀρυσόμενοι πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανόων.

Τὸν ἀλιτήριον Μάρτυς κατεπολέμησας, τὴ πανακλίμῳ πίστει, τῷ Σωτῆρος θεόφρον βασιάνους ὑπομείνας ὅθεν σοφῆ, τοὺς βαρβάρους ἐπέστρεψας, πρὸς τὸν τῶν ὄλων Δεσπότην καὶ ποιητὴν, καὶ δοξάζουσιν αὐτὸν εὐσεβῶς.

Τὰ ἀκροθίνια Μάρτυς ἐκ τῶν βαρβάρων Χριστῷ, δόξαν προσάξας ὡφθης, ἀθλητὰ θεηγόρε, θανῶν ὑπὲρ Τριάδος ὅθεν σαφῶς, καὶ τὸ στέφος ἀπέβλησας, καὶ ὡς φωστὴρ διαλάμπεις θεοπρεπῶς, ἐν τῷ κόσμῳ ἀξιάγαστε.

Τὴν εὐσεβῆ πανοπλίαν ἀμφιασάμενος, πρὸς πόλεμον ἐδείχθης, Χριστοῦ τοῦ βασιλέως, Νικητὰ ἀθλοφόρε, ὡς περ ποτὲ, Γεδεὼν ὁ παγκράτιστος, τῶν ἀλλοφύλων τὰ στίφη καταβαλὼν, ῥωμαλέα παρρησία σου.

Δόξα.

Ἦχος πλ. β΄. Θεοφάνους.

Φωστῆρὰ τῶν Μαρτύρων σε ἐγνωμεν, Νικητὰ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὰ· σὺ γὰρ τοῦ ἐπιγῆς ἀξιώματος, τὴν δόξαν καταλείψας, καὶ πατρικὴν ἀθείαν βδελυξάμενος, τοὺς θεοὺς αὐτῶν συνέτριψας, καὶ νικητικῶς τοὺς βαρβάρους κατήσχυνας, ὑπὲρ Χριστοῦ τὸ μαρτύριον τῆς ὁμολογίας ἐκπληρώσας· καὶ στρατιώτης τοῦ ἐπουρανίου Θεοῦ γέγονας, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπῶν τὸν εὐεργέτην τοῦ παντός, τοῦ οἰκτεροῦσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τῶν Προφητῶν αἱ φωναὶ, τὸ Ξύλον τὸ ἅγιον προκατήγγειλαν, δι' οὗ τῆς ἀρχαίας ἡλευθέρωθη κατάρως, τῆς τοῦ θανάτου ὁ Ἀδάμ· ἡ δὲ κτίσις σήμερον, ὑψομένου τούτου συνυψοῖ τὴν φωνὴν τὸ ἐκ Θεοῦ αἰτουμένη πλούσιον ἔλεος. Ἄλλ' ὁ μόνος ἐν ἐλέει ἀμέτρητος, Δέσποτα, ἰλασμόν γενοῦ ἡμῖν, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Προκείμενον, Ἦχος βαρύς.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ, πάντα ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἐν ἐξοδῷ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε, καὶ ἔφυγεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β΄. Ὀλην ἀποθέμενοι.

Σταυρὸς ἀνυψούμενος, τοῦ ἐν αὐτῷ ὑψωθέντος, τὸ πάθος τὸ ἀχράντον, ἀνυμνεῖν προτρέπεται κτίσιν ἅπασαν· ἐν αὐτῷ κτείννας γὰρ, τὸν ἡμᾶς κτείναντα, νεκρωθέντας ἀνεζώωσε, καὶ κατεκάλλυνε, καὶ εἰς οὐρανοὺς πολιτεύεσθαι, ἠξίωσεν ὡς εὐσπλαγχνος, δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος· ὅθεν γεγηθότες, ὑψώσωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὴν αὐτοῦ μεγαλύνωμεν, ἄκραν συγκατάβασιν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Μωσῆς προετύπου σε, χεῖρας ἐκτείννας εἰς ὕψος, καὶ κατατροπούμενος, Ἀμαλὴκ τὸν τυράννον, Σταυρὲ τίμιε, τῶν πιστῶν καύχημα, Ἀθλητῶν στήρυγμα, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα, Δικαίων πρόμαχε, πάντων τῶν Ὁσίων διάσωμα· διό σε ἀνυψούμενον, βλέπουσα ἡ κτίσις εὐφραίνεται, καὶ πανηγυρίζει, δοξάζουσα Χριστὸν τὸν διὰ σου, τὰ διεστῶτα συναΐψαντα, ἄκρα ἀγαθότητι.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ὃν περιέπουσι τάξεις, Ἄγγελων γηθόμενοι, σήμερον ὑψούμενος θεῖῳ νεύματι, ἀνυψοῖς ἅπαντας, τοὺς κλοπῆ βρώσεως, ἀπωσθέντας, καὶ εἰς θάνατον, καταλισθησαντας· ὅθεν σε καρδία καὶ χεῖλεσι, πιστῶς περιπτυσσόμενοι, τὸν ἀγιασμόν ἀρυσόμεθα· Ὑψῶτε βρωῶντες, Χριστὸν τὸν ὑπεράγαθον Θεόν, καὶ τὸ αὐτοῦ προσκυνήσατε, θεῖον ὑποπόδιον.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Τῆς νίκης ἐπώνυμος ἀνεδείχθης, Μάρτυς Νικητὰ πανσεβάσμιε, ἐν σταδίῳ κηρύξας Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐναντίον Βασιλέων καὶ τυράννων αὐτὸν ὁμολογήσας· διὸ μὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ τῶν φιλοχρίστων ἀνάκτιων, καὶ πάντων τῶν τὴν μνήμην σου τελούντων πιστῶς, τὸν μόνον φιλόανθρωπον, λυτρωθῆναι πάσης ὀργῆς.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Η φωνὴ τοῦ Προφήτου σου Μωϋσέως ὁ Θεός, ἠπεπλήρωσαι ἡ λέγουσα· Ὁψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, καὶ κόσμος ἐκ πλάνης ἡλευθέρωται· Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ εἰνά-

στασις ἐγκαινίζεται, καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγαλλεται, ἐν κυμβάλοις Δαυϊτικοῖς ὕμνον σοι προσφέροντα, καὶ λέγοντα· Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, σταυρόν καὶ τὴν ἀνάστασιν· δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας ἀγαθὴ καὶ φιλάνθρωπε. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνούμεν φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παραδείσον ἠνέωξας Σωτήρ. τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστῇ· καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι, Μνήσθητί μοι Κύριε. Δέξαι ὡς περ ἐκείνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας· Ἡμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Απλώσας ἐν Σταυρῷ, τὰς παλάμας Οἰκτίρμον, τὰ ἔθνη τὰ μακρὰν, ἀπὸ σοῦ γεγονότα, συνήγαγες δοξάζειν σου, τὴν πολλὴν ἀγαθότητα· ἀλλ' ἐπίβλεψον, ἐπὶ τὴν σὴν κληρονομίαν, καὶ κατάβαλε, τοὺς καθ' ἡμῶν πολεμίους, Σταυρῷ τῷ τιμίῳ σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Νίκης σε μέλπω τὸν φερώνυμον πρόμον.

Θεοφάνους.

Ωδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Νεκρώσας τὸ τῆς σαρκός μου φρόνημα, τὸν νῦν καταύγασον, φωτιστικῇ λαμπρότητι τὴν σὴν, ἀνυμνήσαι πανηγυριν, ὡς νικητῆς πανάριστος, καθικετεῦων ὡ Νικῆτα Χριστόν.

Ἰὸν τὸν ἐκ τῶν παθῶν γενόμενον, ἀποτιθέμενος, τοὺς αἰκισμοὺς ὑπέμεινας στερρόως, καὶ χιτῶνα τὸν ἔντιμον, μαρτυρικῶς ἐνδεδυσαι, ἐκ σῶν αἱμάτων ὑφαίνόμενον.

Καινῆντε καὶ θαυμασίαν ἔδειξας, ὁδὸν ἀθλήσεως, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ ξύλῳ προσπαγεῖς· ἀπαρχὴ γὰρ γεγένησαι, τῆς τῶν Μαρτύρων Δέσποτα, ὁμολογίας καὶ στερρότητος.

Θεοτοκίον.

Ἡ πύλη τῆς πρὸς ἡμᾶς σου Κύριε, συγκαταβάσεως, ἀνατολὴν καὶ ἥλιον καὶ φῶς, μυστικῶς σε καλούμενον, ὑπερφῶς ἐξήστραψε, διπλοῦν τῇ φύσει τὸν φιλάνθρωπον.

Ωδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Στερρότητι τῆς ψυχῆς, τὰς τῶν τυράννων ἀπειλὰς ἔφερες, Μάρτυς Χριστοῦ ἐνδοξε, Δεῖα δυναστεία ῥωννύμενος.

Σαρκός σου τὸν σκορπισμόν, καὶ τῶν μελῶν τὴν ἐκκοπὴν ἠνεγκας, Μάρτυς Χριστοῦ πανεύφημε· τὴν δὲ σὴν ψυχὴν συνεκρότησας.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ὁ τῶν Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ σύλλογος, μνήμην τὴν σὴν σήμερον, ἐπιτελουμένην θεώμενος.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ καθαρὸν, τῆς παρθενίας καὶ σεπτὸν σκήνωμα, τὰ χαλεπὰ τραύματα, τῆς ἐμῆς καρδίας θεράπευσον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
• **Χ**ριστέ, κράζουσα· Σύμου ἰσχύς Κύριε
• καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Τῶν πόνων μακάριε, κατατρυφῶν τῆς σαρκός, τὴν θεῖαν καὶ ἄπονον, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆν, ἀξίως ἀπέληφας, στέφος ἀθανασίας, ἐκ Θεοῦ δεδεγμένος· ὅθεν καὶ τῶν θαυμάτων, ποταμοὺς ἀναβλύζεις, τοῖς πόθῳ καταφεύγουσι, Μάρτυς τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα· καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοίον.

Ταχύ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὁρθοδόξων ἡ πίστις· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ωδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ενδοξόμοτος Κυρίου τῆς θεωρίας, καὶ ταῖς αὐτοῦ λαμπρότησιν, ἐντρυφῶν ὁ Μάρτυς, πάσχων οὐκ ἠσθάνετο, καὶ χαίρων ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Λελυτρωμένος τῷ αἵματι τοῦ Δεσπότη, ὁ ἀθλητῆς Νικήτας, τὸ ἴδιον αἷμα, χαίρων προσκομίζει Χριστῷ· δι' ὃν ἀναιρούμενος, Δόξα σοι Θεέ μου, ἐκραύγαζεν.

Πεπυρσευμένος τῷ ἔρωτι τοῦ Σωτῆρος, εἰδωλικὴν ὁ Μάρτυς, κατεπάτησε φλόγα, πᾶσαν τε δαιμόνων ἰσχύν, καὶ κράζει τῷ κτίσαντι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Οραϊσμένος ποικίλη φωτοχυσία, ὁ οὐρανὸς ὁ ἔμψυχος, σοῦ τοῦ Βασιλέως, τῶν βασιλευόντων Χριστέ, Παρθένος ἢ ἄχραντος, νῦν ὡς Θεοτόκος δοξάζεται.

Ῥδὴ ε΄. Σὺ Κύριε μου φῶς.

Τίς δύναται λαλεῖν, σὲ Νικῆτα τὰ ἔπαθλα; πανεύφημε τοὺς στεφάνους, οὓς δωρεῖται Χριστὸς σοι, ὑπὲρ αὐτοῦ ἀθλήσαντι;

Οὶ Μάρτυρες ἐν γῆ, τοὺς ἀγῶνας ἀνύσαντες, οὐράνιον ἐν ὑψίστοις, παρὰ σοῦ Ζωοδότα, τὴν ἀντίδοσιν ἔλαβον.

Νῦν λάμπεις ὡς φωστὴρ, ὦ Νικῆτα, πανεύφημε, φῶς δευτέρον χρηματίσας, τῷ φωτὶ τῷ μεγάλῳ, ἐνδόξως παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἄχρονον ἡμῖν, ὑπὸ χρόνον γεόμενον, ἐγέννησας Θεομητορ, τοῖς ἐν σκότει τοῦ βίου, καὶ κόσμον κατεφώτισας.

Ῥδὴ ε΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Εθέλγηθης, ταῖς καλλοναῖς τοῦ Κτίσαντος Ἐνδοξε, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν ἐμφάσεις, δεδεγμένος μάκαρ ἀνεπτερώθης, καὶ θανάτου, καταφρονῶν αὐτῷ προσεχώρησας.

Ρεόντων, λογιστικῶ χρησάμενος σῶφρονι, τὰ μὴ κενούμενα Μάρτυς, προτιμήσας, σῶμά σου ταῖς βασάνοις, ὦ Νικῆτα, μετ' εὐφροσύνης χαίρων παρέδωκας.

Θεοτοκίον.

Ως μῆλον, ἐν τῷ ὄρυμῳ σὲ μόνην εὐράμενος, καὶ καθαρῶτατον κρίνον, καὶ κοιλῶν ἀνθος ὦ Θεομητορ, ὁ νημφίος, ὁ νοητὸς ἐν σοὶ κτεσκήνωσε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ Δαιμόνων λύθρου
» κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τῆς πλάνης τεμῶν, τὸ κράτος τῆ ἐνοστάσει σου, καὶ νίκης λαβῶν, τὸ στέφος τῆ ἀθλήσει σου, τοῖς Ἀγγέλοις ἐνδοξε, συναγάλλη Νικῆτα φερώνυμε, σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Γνώσιν ἐνθεῖς τῆ ψυχῇ μου, καθαρὸν μου τὴν φρένα, καὶ τῶν σῶν ἐντολῶν ἐργάτην Σῶτερ ἀνάδειξον, ἵνα ἰσχύσω καταπαλαίσει τὰς ποικίλας τῶν παθῶν μου ἐπαναστάσεις, νικητικὸν ἀφθαρσίας βραβεῖόν τε δεξασθαι, πρεσβεῖαις τοῦ σὲ γενναίου ἀθλοφόρου Νικῆτα, φιλάνθρωπε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἡμᾶς ἐν τῇ μηνίᾳ αὐ-

τοῦ συνεκαλέσατο, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξαριστί.

Τῇ ΙΕ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἁθλήσις τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Νικῆτα.

Στίχοι.

Φλέγη Νικῆτα, καὶ γίνῃ νικηφόρος,
Ἦ μάλλον εἰπεῖν, πυρφόρος νικηφόρος.

Πέμπτη καὶ δεκάτη καμίνῳ βλήθῃ Νικῆτας.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, γεννηθεὶς καὶ τραφεὶς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν βαρβάρων, τῶν καλουμένων Γότθων, πέτραν τοῦ Ἰστροῦ· οὐ μὴν ἐκινῶναι τοῖς βαρβάροις, ἀλλὰ τῶν εὐσεβούντων ἦν, ὡς καὶ γένει καὶ περιουσίᾳ προίχων. Οὗτος συλληφθεὶς ὑπὸ Ἀσναρίχου Ἄρχοντος τοῦ ἔθνους διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ αἰκισθεὶς σφόδρα, διὰ πυρὸς τελειοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φιλοθέου Πρεσβυτέρου, τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ζήσας ὁ Φιλόθεος ὡς Θεῷ φίλος,

Ζῶν ἄληκτον εὔρε σὺν Θεοῦ φίλοις.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ χωρίου, Μύρμηκος καλουμένου, Σέματος Ὀψικίου, τοῦ πατρικοῦ ἐνόματος καταλλήλασ τὴν κλῆσιν ἔχων. Θεοφίλις γὰρ ἐλέγτο. Γάμῳ δὲ προσομιλήσας, καὶ παίδων πατὴρ γεγονώς, τῆς Ἱερουσλήμ καταξιοῦται· καὶ ἔκτοτε νηστεύων, καὶ ταῖς προσευχαῖς προσκαρτερῶν, θαυμάτων μεγίστων αὐτουργὸς γεγονεν, ἀπόροις πεινώσιν ἄρτον παράσχε, καὶ ποταμίου ὕδωρ εἰς οἶνον μετέβαλε, καὶ λίθον μέγιστον λόγῳ μετέθηκε, καὶ μετὰ ἐν αὐτὸν τῆς κοιμήσεως αὐτοῦ, μετατεθεμένου ἐν ἑτέρῳ τόπῳ, τὰς χεῖρας ὡσεὶ ζῶν ἐκτείνας, καὶ τῶν ὤμων δραξάμενος τῶν δύο ἱερίων, τῶν βουλομένων αὐτὸν μεταστῆναι, ἀνίστη, καὶ τρεῖς βᾶσις βηματίσας, κατετίθη ἐν ᾧ τόπῳ κῆται· ὅς καὶ βλύζει πηγὴν ἀένναον μύρου, θαυμαστήν τινα καὶ ἐξάϊσιον καὶ ξένῳ τῆς πολιτείας αὐτοῦ παρέχων ἀπόδειξιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου τοῦ ἀπὸ Μίμων.

Στίχ. Βάπτισμα παῖξαι προτραπεῖς, παίζεις πλάνην.

Ῥύπτῃ δὲ Πορφυρίε, καὶ τέμνη ξίφει.

Οὗτος, ὑπὸ Ἰουλιανοῦ κελισθεὶς, τῶν γενθλίων αὐτοῦ τελομένων, διασῶραι καὶ καταπαῖξαι τὰ Χριστιανῶν, ἐν τῷ μέλλειν αὐτὸν εἰς ὕδωρ καταδύναί καὶ βαπτίζεσθαι, ἐξέδοξε· Βαπτίζεται Πορφυρίος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τῆ Ἁγίας Πνεύματος. Καὶ ἀναδύς, καὶ ἀναδυσάμενος ἱμάτια λευκά, καὶ Χριστιανὸν ἑαυτὸν ὁμολογήσας, καὶ παρρησιασάμενος, ξίφει τὴν κεφαλὴν τέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἡ εὔρεσις τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ἀκακίου Ἐπισκόπου Μελιτωῆς.

Στίχ. Τιμῶντες ἡμεῖς εὔρεσιν σοῦ λειψάνου,

Εὔροιμεν Ἀκάκιε τῶν κακῶν λύσιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάξιμος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Χριστὸν θεωρῶν σοὶ προτείνοντα στέφος,
Τὴν σὴν προτείνεις Μαξιμε ξίφει κάραν.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, αἱ Ἄγιοι δύο Κόραι ξίφει τε-
λειοῦνται.

Στίχ. Γνώμην ἔχουσαι καὶ προθυμίαν μίαν,
Κόραι δύο κλίνουσιν αὐχένιας ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Ἡ εὐρεσις τοῦ λειψάνου τοῦ
Ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου.

Στίχ. Εὐρημα κοινὸν ὁ Στέφανος τῇ κτίσει,
Θεοῦ μεγίστου πρωταγωνιστῆς μέγας.

Ταῖς τῶν σῶν Μαρτύρων εὐχαῖς, Χριστέ ὁ Θεός,
ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Νῦν ἀπροσίτῳ, τῇ λαμπηδόνι καταυγαζόμε-
νος, Μάρτυς τοὺς ὑμνοῦντας νῦν τὴν σὴν
ἑορτὴν, τῷ φωτί σου καταλάμπρυνον, Εὐλογη-
μένος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Υπερηγάσθη, σοῦ τὴν ἀνδρείαν τὰ στρατεύ-
ματα, μάκαρ, σῶν Ἀγγέλων βλέποντα
καρτερώς, ἐναθλοῦντά σε, καὶ λέγοντα· Εὐλο-
γημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Μετά τῆς ἄνω, χοροστασίας ὁ ἀσώματος,
Μακάριε Θεοτόκε πάναγνε Γαβριήλ, ἀγαλ-
λόμενος κραυγάζει σοὶ· Εὐλογημένη σύ ἐν γυ-
ναιξίν, ὑπάργεις Πανάμωμε.

ᾠδὴ η'. Χεῖρα ἐκπετάσας.

Ολόκληρον θῦμα καὶ δεκτὸν, σαυτὸν προσ-
ήγαγε, Μάρτυς ἀήττητε, καὶ ὀλοκάρπω-
μα γέγονας, εὐωδίας τῷ Δεσπότη σε, τῷ σταυ-
ρωθέντι δι' ἡμᾶς, μετ' εὐφροσύνης βοῶν· Εὐλο-
γεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Νομίμως ὡς θεῖος ἀριστεύς, ἐχθροῦ τὰς φά-
λαγγας καταστρεψάμενος, ἀξίως εἴληφας
στέφανον, τὸν τῆς νίκης τὸν ἀμάραντον, ἐκ
ζωηφόρου δεξιᾶς, ἣ νῦν περέστηκας, ἀναμέλ-
πων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ποθήσας ἀσχέτως τὸν Χριστὸν, τῷ τούτου
αἵματι, τὸ σὸν κατέμιξας, καὶ συντεμνό-
μενος μάλιστα, καὶ ποικίλως ἀναιρούμενος· ὦ
περ καὶ νῦν ὡς μιμητῆς, συμβασιλεύεις βοῶν·
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ρύπον τὸν τῆς φύσεως ἡμῶν, Χριστὸν κηῖσα-
σα, τὸν μόνον ἄχραντον, σαφῶς ἀπέπλυνας
ἄχραντε, Θεοτόκε παναμώμητε· καὶ Χερουβὶμ
καὶ Σεραφὶμ, γέγονας ὑπερθεν, τῶν βοῶντων·
Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δαυιδ, λεόντων χά-
• **Σ**ματα, ἐν λαίκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύ-

• ναμιν ἔσβεσαν, ἀρσὴν παρῳσάμενοι, οἱ εὐ-
• σεβείας ἐρασταὶ Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐ-
• λογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ολον ἑμαυτὸν σοὶ προσφέρω, Θεομακάριστε
Νικῆτα, ἵνα σε πλουτήσω προσάτην, πρὸς
τὸν Δεσπότην σῶζειν δυνάμενον, ἐκ πάσης πε-
ριστάσεως, καὶ σωτηρίας θείας πρόξενον.

Μάρτυς ἀληθῶς χρηματίσας, τῆς ἀληθείας
Ἄθλοφόρε, τῇ ἐνυποστάτῳ καὶ σεπτῇ,
νῦν ἀληθεῖα χαίρων παρίσασαι, τὰ τῶν ἀγῳ-
νῶν ἔπαθλα, σὺν παρρησίᾳ κομισάμενος.

Ορμῶ γαληνῷ προσωμίσηθης, ἀναπαυσάμε-
νος τῶν πόνων· καὶ σεφανηφόρος χορεύεις,
ἐν Παραδείσῳ μετὰ Μαρτύρων Χριστοῦ· διό σε
νῦν Πανόλβιε, πάντες ἀξίως σὲ δοξάζομεν.

Νέμοις μοι τὴν ἄφθογον χάριν, τῆς τῶν ἐπαί-
νων σοὶ τοῖς λόγοις, πλέξαντι προθύμως
στεφάνης, ρυόμενός με τῆς ἀμαρτίας μου, καὶ
τῶν δεινῶν μου πράξεων, ταῖς σαῖς πρεσβείαις
Παμμακάριστε.

Νόμων τῶν τῆς φύσεως δίχα, τὸν Νομοδότην
ἀποτίκτετε, σάρκα γεγονότα ἀτρέπτως, δι'
εὐσπλαγχνίαν ἀνεξιχνίαστον, εὐλογημένη Ἄ-
χραντε, δυσὶν οὐσίαις γνωριζόμενον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
• **Λ**ση Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη, Χρι-
• στὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διό
• ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Μάρτυρος.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ος ἐτροπώσω πάνσοφε, τοῦ Σταυροῦ τῇ
δυνάμει βαρβαρικὴν θρασύτητα, καὶ
τυράννων μακίαν, σπῆσον γενναῖε Νικῆτα, καὶ
ἡμῶν ταῖς εὐχαῖς σου, τὰ τῆς σαρκὸς κινήμα-
τα, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους, ἀμαρτωῶν λύσιν
παρεχόμενος, ἀθλοφόρε, ὡς παρρησίαν ἀπλε-
τον, πρὸς Θεὸν κερτημένος.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Τῶν Μαθητῶν ὀρώντων σε.

Σταυρός, ὁ φυλαξ πάσης τῆς αἰκουμένης·
Σταυρός, ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας·
Σταυρός, Βασιλέων τὸ κραταίωμα· **Σ**ταυρός,
Πιστῶν τὸ σῆμα· **Σ**ταυρός, Ἀγγέλων ἡ δό-
ξα, καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα.

Ἐἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Σήμερον τοῦ Χριστοῦ, ὁ Σταυρὸς ἀνυψοῦται,
τὸ ζωηφόρον ξύλον, ἐν ᾧ σαρκὶ ἐπάγη
πάντας ἀνακαλούμενος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Χαίροις τὸ τῶν Πιστῶν, φυλακτήριον θεῖον ἀπροσμάχητον τεῖχος, Σταυρὸς ὁ τοῦ Κυρίου, δι' οὗ ἀπὸ γῆς ἤρθημεν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη, Χριστὸς ἢ ἀπολύτρωσις. Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, τῇ ταῦ ἀθλοφόρου, ἀγαλλεται ἀθλήσει· καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἀνθεσιν ὠραίζομένη, Χριστομάρτυς βοᾶ σοι· Θεράπον Χριστοῦ, καὶ προστατάτα θερμότατε, μὴ ἐλλίπης πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν δούλων σου. Καὶ νῦν· Ὁ αὐτός.

Σήμερον τὸ φυτὸν τῆς ζωῆς, ἐκ τῶν τῆς γῆς ἀδύτων ἀνιστάμενον, τοῦ ἐν αὐτῷ παγέντος Χριστοῦ πιστοῦται τὴν ἀνάστασιν· καὶ ἀνυψούμενον χερσὶν ἱεραῖς, τὴν αὐτοῦ πρὸς οὐρανούς, καταγγέλλει ἀνύψωσιν· δι' ἧς τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ τῆς εἰς γῆν καταπτώσεως, εἰς οὐρανούς πολιτεύεται· διὸ εὐχαρίστως βοήσωμεν· Κύριε, ὁ ὑψωθείς ἐν αὐτῷ, καὶ δι' αὐτοῦ συνανυψώσας ἡμᾶς, τῆς οὐρανόθεν χαρᾶς ἀξίωσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τυπικᾶ, καὶ Μακαρισμοὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Προκείμενον, Ἦχος βαρύς.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσακούσον ὁ Θεός.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Τιμόθεον.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ.

Ζῆτει Ὀκτωβρίου κς'.

Ἀλληλοῦια. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἴδου ἐγὼ ἀποστελλῶ ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῆ 15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ..

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Εὐφημίας.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οφθη, ἡ τοῦ ξύλου πονηρὰ, γεῦσις ἐν Ἐδέμ τοῖς γενάρχαις, συμβᾶσα παλαι δεινῶς,

θανάτον εἰσάξασα, παντὶ τῷ γένοι βροτῶν· ἀλλὰ νῦν πρὸς ἀκήρατον, ζῶην καὶ ἀμείνω, λῆξιν ἀνεκλήθημεν, διὰ τοῦ θεοῦ Σταυροῦ· ὃν περ ἀνυψοῦντες ὑμνοῦμεν, τὸν ἀνυψωθέντα ἐν τούτῳ, Κύριον, καὶ κόσμον συνυψώσαντα.

Ηρας, τὸ πλανώμενον Σωτήρ πρόβατον ἐπ' ὤμων καὶ τοῦτο, τῷ σῶ προσῆξας Πατρι, διὰ τοῦ τιμίου σου, καὶ ζωηφόρου Σταυροῦ, καὶ Ἀγγέλοις ἠρίθμησας, ἐν Πνεύματι θεῖῳ· ξύλον γὰρ ἀντέθηκας, ἀντὶ τοῦ ξύλου Χριστέ· ὃν νῦν ἀνυψοῦντες ἐν πίστει, σὲ τὸν ἐν αὐτῷ ὑψωθέντα, καὶ ἡμᾶς ὑψώσαντα δοξαζόμεν.

Στώμεν, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, πράξεις κομῶντες ἐνθέοις· καὶ τὸν Κρανίου πιστοὶ, χῶρον ἐποπτεύσωμεν, καθαρωτάτῳ νοί· καὶ ὑψούμενον, βλέψωμεν, βροτοὶ σὺν Ἀγγέλοις, ξύλον τὸ πανάγιον, ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Θεός, χεῖρας ἐκουσίως ἀπλώσας, εἴλκυσεν ἐζώγησε πάντας, καὶ πρὸς οὐρανούς ἡμᾶς ἀνύψωσεν.

Καὶ τῆς Ἁγίας γ'. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον.

Παρθενίας ἐν κάλλεσι, καὶ Μαρτύρων ἐν αἵμασι, τὴν ψυχὴν λαμπρύνασα, Μάρτυς ἐνδοξε, κατηγγυῆθης τῷ κτίσαντι, τηροῦντί σε ἀφθορον, εἰς αἰῶνας ἀληθῶς, περὶ τοῦτον χορεύουσαν, σὺν στρατεύμασιν, Ἀρχαγγέλων, Ἀγγέλων, Ἀποστόλων, Προφητῶν τε καὶ Μαρτύρων, χοροστασίαις πανεύφημε.

Καὶ τροχοῖς ὀμιλήσασα, καὶ θηροῖς προσπαλαίσασα, καὶ πυρὶ καὶ ὕδατι στομωθεῖσά σου, τὸν λογισμὸν θεῖον Πνεύματι, τοῦ σκότους τὸν ἄρχοντα, ταῖς τοῦ αἵματος ῥοαῖς, ἀνδρικῶς ἐναπεπνίξας, καὶ ἀνέδραμες, νοητοὺς πρὸς θαλάμους ὥσπερ προῖκα, τῷ νυμφίῳ σου παρθένε, προσαγαγοῦσα τὴν ἄθλησιν.

Καὶ θανοῦσα αἰείζων, τῶν αἱμάτων τὴν πρόσχυσιν, εἰς Κυρίου αἵνεσιν Μάρτυς ἐβλυσας, τοὺς μὲν πιστοὺς καταρδεύουσα, καὶ γνώσει φωτίζουσα, τοὺς ἀπίστους δὲ ἐχθροὺς, ἐν αὐτοῖς ἀποπνίγουσα· ὅθεν τόμος σοι, ἐμπιστεύεται θεῖος, ὃν φυλάττεις, καὶ κρατύνεις εἰς αἰῶνας, τῆς Ἐκκλησίας τὰ δόγματα.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἀνατολίου.

Η διηθησμένη ταῖς ἀρεταῖς, καὶ πεφωτισμένη τὸν λογισμὸν, ἡ μύρα προχέουσα ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, ἡ ἐκ τῆς Ἑῶας ἀνατείλασα ὡς ἀστὴρ φαεινός, καὶ ἀθροισμὸν ποιήσασα, διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως, τῶν θεῶν Πατέρων, μὴ διαλίπης ὑπὲρ ἡμῶν, δυσωποῦσα πρὸς Κύριον, Εὐφημία πανένδοξε, σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ο τετραπέρατος κόσμος, σήμερον ἀγιάζεται, τοῦ τετραμεροῦς ὑψουμένου σου Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ τὸ κέρασ τῶν πιζῶν συνυψοῦται Βασιλέων ἡμῶν, συντριβόντων ἐν αὐτῷ τῶν δυσμενῶν τὰ κέρατα. Μέγας εἶ Κύριε, καὶ θαυμασὸς ἐν τοῖς ἔργοις σου! δόξα σοι.

Ἀπόστιχα. Στιχηρά.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.

Ραπίσματα ὑπήνεγκας, καὶ σταύρωσιν μακρόθυμε, καὶ ὀνειδή, θέλων πάντας ἐκ χειρὸς, λυτρώσασθαι τοῦ πλάνου, ὁ μόνος ζωοδότης, καὶ πανοικτίρμων καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τμῶ σου τὸν Σταυρὸν ἀγαθὲ, τοὺς ἦλους καὶ τὴν λόγχην Σωτήρ, δι' ὧν πάντας, ἐλυτρώσω τῆς φθορᾶς, ὡς μόνος ζωοδότης, καὶ πάντων εὐεργέτης, μόνε φιλόανθρωπε Σωτήρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σταυρῷ προσηλωθεὶς δι' ἐμέ, Σωτήρ με ὑπεράγαθε, ἐρραπίσθης, καὶ ὑβρίσθης λυτρωτῆ, καὶ ὄξος ἐποτίσθης, καὶ λόγχη ἐκεντήθης, καὶ πάντα φέρεις ἀναμάρτητε.

Δόξα.

Ἦχος πλ. δ'. Βυζαντίου.

Πᾶσα γλῶσσα κινεῖσθω πρὸς εὐφημίαν, τῆς πανενδόξου Εὐφημίας· ἅπαν γένος, καὶ ἠλικία πᾶσα, νεανίσκοι καὶ παρθένοι, τὴν Χριστοῦ Παρθενομάρτυρα, ἐγκωμίοις στεφανώσωμεν νομίμως γὰρ ἀνδρισαμένη, καὶ τὸ χαῦνον τοῦ θήλεος ἀπορρίψασα, δι' ἀθλητικῶν πόνων, τὸν τύραννον ἐχθρὸν καταβέβληκεν· ἕρανίῳ δὲ καὶ θείῳ σθένει κοσμηθεῖσα, αἰτεῖται τὸν νυμφίον καὶ Θεὸν, δωρησασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ον περ παλαι Μωϋσῆς, προτυπώσας ἐν ἑαυτῷ, τὸν Ἀμαλήκ καταβαλὼν ἐτροπώσατο· καὶ Δαυὶδ ὁ μελωδὸς, ὑποποδιὸν σοι βοῶν, προσκυνεῖσθαι διατάξατο, τίμιον Σταυρὸν σου, Χριστέ ὁ Θεός, σήμερον ἀμαρτωλοὶ προσκυνῶντες χεῖλεσιν ἀναξίοις, σὲ τὸν καταξιώσαντα παγῆναι ἐν αὐτῷ, ἀνυμνοῦντες δεόμεθα· Κύριε, σὺν τῷ Λησῆ τῆς βασιλείας σε ἀξιώσον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἁγίας, Ἦχος δ'.

Ηγάμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῆ φωνῆ· Σὲ νυμφίε μου ποθῶ, καὶ σὲ ζητοῦσα ἀθλῶ, καὶ συσταυροῦμαι, καὶ συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σε· καὶ πάσχω διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί· καὶ θνήσκω ὑπὲρ σου, ἵνα καὶ ζήσω ἐν σοί· ἀλλ' ὡς θυσίαν ἀμωμον, προσδέ-

χου τὴν μετὰ πόθου τυθεῖσάν σοι. Αὐτῆς πρεσβείαις, ὡς ἐλεήμων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Σῶσον Κύριε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἁγίας.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν νυμφίον σου Χριστὸν ἀγαπήσασα, τὴν λαμπάδα σου φαιδρῶς εὐτρεπίσασα, ταῖς ἀρεταῖς διέλαμψας Πανεύφημε· ὅθεν εἰσελήλυθας, σὺν αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους, τὸ στέφος τῆς ἀθλήσεως, παρ' αὐτοῦ δεξαμένη· ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς ἐκτελοῦντας ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῷ ἐπωνύμῳ σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ὁ Θεός. Εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει σου, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων, τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἁγίας.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οὶ ἀγῶνές σου Σεμνή καὶ ὁ στέφανος, οἱ ἰδρωτῆς σου ἀγνή καὶ τὰ θαύματα, τοῦ διαβόλου ἥσχυναν τὰ τρόπαια· Χριστὸν γὰρ τὸν νυμφίον σου, καρδίας ποθοῦσα, οὐ μάστιγας οὐ θάνατον, δι' αὐτὸν ἐπτοήθης· ἀλλ' ἀνετέθη ὅλη τῷ Θεῷ, τῆς εὐσεβείας φοροῦσα τὸν στέφανον.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εν Παραδείσῳ με δεινῶς πεπτωκότα, τοῦ βροτοκτόνου τῆ πικρᾶ συμβουλία, ἐν τῷ Κρανίῳ παλαι ἐξανέστησας Χριστέ, ξύλω ἰασάμενος, τὴν τῆ ξύλην κατάραν, κτείνας τὸν ἀπάτημε, θανατώσαντα ὄφιν, καὶ ἐδωρήσω θείαν μοι ζωὴν· Δόξα τῇ θείᾳ Σταυρώσει σου Κύριε, εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας ψάλλομεν τὸ παρὸν

Πεντηκοστάριον, Ἦχος δ'.

Πρὸς τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς.

Εὐφημεῖν σε τὴν σεμνήν, κόρην πανεύφημε Εὐφημία, δίδου μοι ἰσχὺν, ἱκετεύουσα Χριστὸν τοῦ ἐλεῆσαί με.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῆς Ἁγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Εἰγκωμιάζω τὴν πανεύφημον κόρην.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀσώμεν τῷ Κυρίῳ.

Ελκει πρὸς ὑμνωδίαν, τῶν ὑπερκοσμίων τὰ συστήματα, τῶν βροτῶν ταῖς χορείας, ἡ πανεύφημος Κόρη τοῖς θαύμασιν.

Γένον ὑπεριδοῦσα, καὶ τὴν ἐκ τοῦ πλούτου περιφάνειαν, ἡ σεπτὴ Εὐφημία, ἀντὶ πάντων Χριστὸν ἐπέκτησατο.

Κάλλος ἐπιθυμήσας, τῆς ὠραιωτάτης σου Πανεύφημε, ὁ Δεσπότης καρδίας, οὐρανίων θαλάμων ἠξίωσεν. Θεοτοκίον.

Αᾠχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰδιον, καὶ ὑπέρθεον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ὑμνοῦμέν σε.

Ὡδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ωφθης ἐπὶ βήματος, ἀρρένωπόν ψυχὴν φέρησα, καὶ τὸν ἐχθρὸν, ἀνδρικοῖς ἐν ἄθλοις, ἐτροπώσω Πανεύφημε.

Μῶμος ἐν τῷ κάλλει σου, οὐδὲ ῥυτίς ψυχῆς πέφυκε καὶ σὲ Χριστὸς, νύμφην ἀκηράτοις, ἐν νυμφῶσι προσήκατο.

Γάσαι Πανεύφημε, τοὺς τῆς ἐμῆς ψυχῆς μώλωπας, Μάρτυς Χριστοῦ, θραῦσον σαῖς πρεσβείαις τοῦ ἐχθροῦ τὰ σοφίσματα.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες κεντήμεθα, καταφυγὴν καὶ σκέπην ἡμῶν, Χριστιανοί· σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως Θεόνυμφε. Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**ὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων
• **Σ**οι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν αἱμάτων σου ρεῖθροις, Μάρτυς Χριστοῦ, ποντισμὸν ἀσεβείας διηνεκῶς, ἐργάζη Πανεύφημε· ἐπομβρίαις δὲ χάριτος, λογικαῖς ἀρούρας, ἀρδεύουσα πάνσεμνε, ἐν αὐταῖς αὐξάνεις. τὸν στάχυν τῆς πίστεως· ὅθεν παραδόξως, μετὰ θάνατον ὠφθης, νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς τὸ μαρτύριον, Ἀθλοφόρε Πανεύφημε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ τῆς γῆς, κερυμμένον ἀνειλέτο ἐν σπουδῇ, χαρᾶς τε ἐμπίπλησιν, οἰκημένης τὰ πέρατα, καὶ τεμένη. Δεσπίζει, ὑψοῦσθαι ἐν Πνεύματι, καὶ τὸ σηκῆπτρον κομίζει, ἐπὶ τὰ βασιλεία, ἡ σεπτὴ Ἑλένη, τῷ υἱῷ ἐκβοῶσα· Ὑφάπλωσον Δέσποτα. ταῖς σὰς χεῖρας καὶ πρόσδεξαι, τὸν δεικνύμενον

ἅπασι, κράτος σου καὶ νίκας σοφῆ; καὶ τὰ ἔθνη διδάξον ἐν χάριτι, προσκυνεῖν τὸν Σταυρὸν καὶ τὰ πάθη Χριστοῦ.

Ὡδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ακλιδῶτον ἔσοπτρον, θείων ἐνοιῶν σαυτὴν καταστήσασα, ὡς φωστὴρ ἀριπρεπέστατος, ἀθλητῶν ἐν μέσῳ, Μάρτυς ἔλαμψας.

Ζηφερῶ οὐ προσήνεγκας, δαίμονι θυσίαν, Μάρτυς ἀήττητε· ζωηφόρον γὰρ ἠγάπησας, ὑπὲρ εὐσεβείας σπεῖσαι θάνατον.

Ως ἀνάληπτον φέρουσα, σὺν τοῖς ἀθλοφόροις σῶμα ἡ Ἀμεμπτος, ταῖς αἰκίαις ἀνεπαίσθητος, διετέλει θείας στοργῆς ἔρωτι.

Τληπαθὲν σε τὸ πρόσωπον, Μάρτυς ταῖς βολαῖς λαμπρῶς, ἐφαιδρύνετο ἀσραπῆ δὲ θείῃ Πνεύματος, τῶν ἐχθρῶν ἡμαῦρου τὴν διάνοιαν.

Θεοτοκίον.

Γλασμὸν ἡμῖν δώρησαι, τῶν ἀγνοημάτων ὡς ἀναμάρτητος, καὶ εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, ὁ Θεὸς πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε.

Ὡδὴ ε΄. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ημέρας καὶ εἰρήνης ἀντίθετον, ἐπιγνῶσα, ἐργεῖν ἐκ ἠξίωσας, τὸν φιλοπόλεμον δαίμονα.

Νομίσας σου ἐκλύειν τὸν ἔνθεον, Μάρτυς τόνον, γέλωσ ἀπεδείκνυτο, ταῖς μηχαναῖς ὁ παμπόνηρος.

Παράσχου φωτισμὸν μοι Πανεύφημε, καὶ εἰρήνην, λύουσα πρεσβείαις σου, τὴν πολυτάραχον ἄγνοιαν.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε, σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ὡδὴ ς΄. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ανδρείον ἐν θηλείᾳ τῇ σαρκὶ, τῆς ψυχῆς τὸ φρόνημα, φέρουσα Ἐνδοξε, τῶν ἐν ὕδασι θηρῶν κατεφρόνησας.

Νενίκησας τυράννων τὴν ὄφρυν, ἀσινῆς ἐν ὕδασι, Μάρτυς ἀήττητε, σὺν θηρσὶν ὡς Ἰωνᾶς διαμείνασα.

Εῤῥύσατο θηρῶν διαφθορᾶς, ἐπακούσας Κύριος, σοῦ τῆς δεήσεως, ὡς ἐκ λαΐκου Δανιὴλ, σὲ Πανεύφημε. Θεοτοκίον.

Ημόνη δια λόγου ἐν σαρκὶ, τὸν Λόγον κυήσασα, ῥύσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**ιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε
• Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Εν τῇ ἀθλήσει σου καλῶς ἠγωνίσω, καὶ μετὰ θάνατον ἡμᾶς ἀγιάζεις, ταῖς τῶν θαυμαμάτων βλύσει Πανεύφημε· ὅθεν σου τὴν κοίμησιν, τὴν ἀγίαν τιμῶμεν πίστει παριστάμενοι, τῷ σεπτῷ σου λειψάνῳ, ἵνα ῥυσθῶμεν νόσων ψυχικῶν, καὶ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἀντλήσωμεν.

Ὁ Οἶκος.

Τῆς Πανευφήμης ὁ ναός, Παράδεισος ἐδείχθη, ἐν μέσῳ κεκτημένος, φυτὸν ἀθανασίας, τὸ σῶμα ταύτης τὸ σεπτὸν. Τούτου οἱ τρυγῶντες καρπούς τοὺς εὐθαλεῖς, συντόμως ἀγιάζονται· ὀρῶντες δὲ θαυμάζουσιν, ὅτι πῶς τὸ νεκρὸν σῶμα, ὡσπερ ζῶν, ἀναβλυστάνει τὰ αἵματα, μυρίζοντα πάντας. Διὸ μετὰ σπουδῆς δεῦτε πάντες σὺν ἐμοὶ τῷ ταπεινῷ· καὶ καθαρθέντες μολυσμοῦ παντός, περιπτυξώμεθα τοῦτο, καὶ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἀντλήσωμεν.

Συναξάριον.

Τῇ 15'. Τοῦ αὐτῆς μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Εὐφημίας.

Στίχοι.

Ἐπὲρ Θεοῦ κτανθεῖσαν ἄρκτου ταῖς μυλαῖς,
Εὐφημαῖς σε χρὴ στέφειν Εὐφημία.

Τῇ ἑκκαίδεκάτῃ Εὐφημίαν ἔκτανεν ἄρκτος.

Αὕτη ὑπῆρχε κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κατασχεθεῖσα, καὶ πυρὶ καὶ τροχοῖς προσπαλαίσασα, ἔτι δὲ καὶ μηχαναῖς ἑτέρων κολάσεων, καὶ βορᾶ λίουσι προταθείσα, καὶ ἐκ πάντων Χριστοῦ χάριτι διαμείνασα ἀλώθητος, ἐν αὐτῷ τῷ θιάτρῳ τὴν ψυχὴν παρέδωκε τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Μελιτινῆς.

Στίχ. Μελιτινῆ, τμηθεῖσα τὴν κάραν ξίφει,
Αἷμα προσῆγεν ὡς γλυκὺ Χριστῷ μέλι.

Αὕτη ἦν ἐκ Μαρκιανουπέλεως τῆς Θράκης, ἐπὶ βασιλείῳ Ἀντωνίνου, καὶ ἡγεμόνος Ἀντιόχου, καὶ πολλὰ ὑποστάσα δεινά, καὶ ἐνεργήσασα πλείστα σημεῖα, (τὰ γὰρ εἰδῶλα διὰ προσευχῆς κατήνεγκεν εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ Ἡρακλῆα ὑφ' ἐν συνέτριψε)· καὶ πολλοὺς τῷ Χριστῷ προσαγοῦσα, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. Ἀλλὰ καὶ πρὶν ἢ ἀποτμηθῆ, τῇ συζύγῳ τοῦ ἡγεμόνος παραδεδείσα ἐπὶ τῷ κατηχηθῆναι παρ' αὐτῆς, ταύτην Χριστιανὴν πεποίηκε. Μετὰ δὲ τὸ ἐκτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν, τοῦ τιμίου σώματος αὐτῆς, ἀτάφου κειμένου, Ἀκάκιος τις Μακεδῶν, διερχόμενος πρὸς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἤτησατο τὸ λειψάνον· ὁ δὲ ἡγεμὼν, μηδὲν ὑποπεύσας εἰς αὐτόν, κατένευσε. Λαθὼν οὖν οὗτος, καὶ βαλὼν ἐν γλωσσοκόμῳ, ἵσπευδε πρὸς τὴν πατρίδα· ἀρρώστια δὲ περιπεσὼν καταθάλατταν, ἐξῆλθε τοῦ βίου. Τοῦ δὲ πλοίου ἀκρωτηρίῳ τιμὴ τῆς Ἀθήνου προσωκειλαντος, ἐν τούτῳ τὸ ἅγιον σῶμα τῆς Μάρτυρος κατετίθη, καὶ πλησίον ταύτης ὁ φιλομάρτυς Ἀκάκιος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Υπὲρ ἐννοίαν ὤφθη, τὰ τῶν θείων Μαρτύρων ἀνδραγαθήματα· ὁ Κτίστης γὰρ τῶν ὄλων, τὴν κτίσιν ὑποτάττει, τοῖς ἐν ἀθλοῖς κραυγαζέουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων, ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Φληναφούντα ἐμφράττει, ἢ αἰοιδίμος Κόρη τυράννων στόματα, τερθρείαις παρανόμοις, ἐν πνεύματι Ἁγίῳ θείκῳς ἀντιμέλπουσα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Η Τριάς τῶν Ὁσίων, τῆς ἐκκαύσαντας πάλαι φλέγει τὴν κἀμινον· νυνὶ δὲ ἡ Θεόφρων, Τριάδα ἀνυμνοῦσα, ὑπηρετάς ἐζώγησε, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν, ὑμνοῦντας εἰς αἰῶνας.

Μυστικῶς ὁ νυμφίος, πρὸς τὴν πάναγνον νύμφην, ἐν τῇ καμίνῳ μολῶν, τοῦ Πνεύματος τῇ δρόσῳ, Πατρός τῇ εὐδοκίᾳ, διεσώσατο ψάλλουσαν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθελήσας Σῶτερ οἰκονομήσασθαι ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου, κατώκησας τῷ κόσμῳ, ἣν προστάτιν ἀνέδειξας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Ο λβιωτάτῃ ἐν γυναιξὶ τοῦ Ὑψίστου, ἀντιφέρνης ἔχουσα τὴν χάριν, ἔψαλλες ὑμνοῦσα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νενευρωμένη τὸν λογισμόν τοῦ νυμφίου, τῷ αὐτῷ ἔρωτι τὸ σῶμα, δέδωκας θανάτῳ, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κατὰ τῆς πλάνης ὡσπερ θηρὸς ὀπλισθεῖσα, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἡ Μάρτυς, ἦρατο βραβεῖα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο ὑψοφοθόρον μόρον εἴλου, εὐθαρσῶς δὲ, τοῦ θηρὸς τῷ δῆγματι ἀγήρω, Ἄμεμπτε ἠλλάξω, ζῶν ἐν τοῖς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένου, μὴ παρίδης Παρθένε ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντάς σε Κόρη εἰς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν Βασιλέα, τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι,
• **Τ**στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ
• ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Ρύσις ζῶντος αἵματος, τεκμήριον τῆς ἀκηράτου, σοὶ δεδωρημένης ἄνωθεν, ζωῆς Μάρτυς πανεύφημε· τῶν γὰρ ἰαμάτων, θησαυρὸς ἀδιάλειπτος, τοῖς ἐν πίστει ἀρρομένοις ἀναδεδείξα.

Η ψατό σου θάνατος, Θεόφρων φύσεως τῷ νόμῳ· τὴν δὲ ζωφόρον νέκρωσιν, ἀπα-

Θῶς ἀμφιένυσαν, ἢ ὡς ψυχικόν σου σῶμα δεῖ-
σα τὸ πάναγνον, ζῆς ἀφθάρτως, καὶ μαρτυρεῖ
σου τὰ αἰμόρρυτα.

Νόμοις τῆς ἀθλήσεως, σεφθεῖσα Μάρτυς χρι-
στοκέρυξ, τόμον εὐσεβῶς πεπίστευσαι,
Εὐφημία δογμάτων σεπτῶν· ὃν ἐκ χειρῶν Συ-
νοδικῶν, στήλη κατέχουσα, ὡσπερ ζῶσα, ὀρθο-
δοξίας ἐπιδείκνυσαι.

Θεοτοκίον.

Νύμφη ἀπειρόγαμε, τὸ σκεῦος τὸ τῆς εὐ-
δίας, σὲ ὡς ἀληθῆ καὶ ἄμωμον, καὶ αὐλοῦ
νεφέλην φωτὸς, τὴν εἰσδεξαμένην τὸν οὐράνιον
ὄμβρον ἐν τῇ νηδυῖ, Παρθενομήτορ μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

- Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα τοῦ
- Ὑψίστου, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κηύσασαν,
- διὰ λόγου τὸν ὄντως Θεόν, τὴν ὑψηλοτέραν
- τῶν ἀχράντων Δυναμέων, ἀσιγήτοις δοξολο-
- γίαις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαθητῶν.

Τῆς πανευφήμου Μάρτυρος Εὐφημίας, τὴν μνή-
μην συνελθόντες ἀνευφημοῦμεν· αὕτη γὰρ
τὸν ὄρον ὀρθοδοξίας, ἐκ τῶν Πατέρων εἴληφε, καὶ
τοῦτον διατηροῦσα, τοὺς ὀρθοδόξους λαμπρύνει.

Τοῦ Σταυροῦ, ὅμοιον.

Σταυρός, τοῦ κόσμου πέφηκε σωτηρία. Σταυ-
ρός, Ἀγίων πάντων ἡ βακτηρία· Σταυρός,
Βασιλέων τὸ στερέωμα. Σταυρός, πιστῶν ὀχύ-
ρωμα. Σταυρός, ἀνθρώπων ἡ ῥῶσις. Σταυρός,
δαιμόνων ἡ πτώσις.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἐστῶμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος γ΄.

Αθλητικὴν πανήγυριν πιστοὶ, θεοφρόνως τε-
λουμένην θεώμενοι, τῷ θαυμαστῷ ἐν βου-
λαῖς Θεῷ ἡμῶν, εὐχαριστήριον ἕμνον μελωδή-
σωμεν· τὸ γὰρ ἀόρατον κράτος, τῆς ἐναντίας
δυναμέως, ἐν γυναικείᾳ φύσει κατηγωνίσαστο,
τὴν θείαν ἑαυτοῦ δύναμιν, ἐν ἀσθενείᾳ τελειώ-
σας τῆς Καλλιμάρτυρος. Ταῖς αὐτῆς πρεσβείαις,
σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Ὁ αὐτός.

Αληθείας κρατῆρα, ἐξ οἰκείων αἱμάτων ἀ-
θλητικῶν, ἡ πανεύφημος Μάρτυς Χριστοῦ
κερασάμενη, καὶ τοῦτον ἀενάως τῇ Ἐκκλησίᾳ
προτιθεμένη, ἐν αὐτῇ τοὺς τῆς εὐσεβείας τροφι-
μούς, σοφίας φωνῇ προτρέπεται λέγασα· Ἀρύ-
σασθε πόμα, τῆς ἀναστάσεως μαρτύριον, παθῶν
καθαυτήριον, εὐσεβῶν δὲ ψυχῶν φυλακτήριον,
τῷ Σωτῆρι κράζοντες· Ὁ ποτίσας ἡμᾶς τὸν χει-

μάρρουν τῆς τρυφῆς τοῦ πνεύματος, σῶσον τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ο τῷ αἵματι Χριστοῦ τὰς ψυχὰς σφραγι-
σθέντες, εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως, αἷμα
ἅγιον, ἐκ μαρτυρικῆς πηγῆς ἀναβλύζον ἡμῖν,
μετ' εὐφροσύνης πνευματικῆς προφητικῶς ἀν-
τλήσωμεν, τῶν ζωηρῶν παθημάτων τοῦ Σω-
τῆρος, καὶ τῆς αἰδίου δόξης μορφωτικόν· διὸ αὐ-
τῷ βοήσωμεν· Ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν τοῖς Ἀγίοις
σου Κύριε, ταῖς τῆς πανευφήμου σου Ἀθληφόρου
πρεσβείαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος, παρέστη ἡ παρθέ-
νος καὶ ἀθληφόρος καὶ Μάρτυς, περιβε-
βλημένη ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἀήττητον, καὶ πεπει-
κιμένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας, καὶ τῷ αἵματι τῆς
ἀθλήσεως, καὶ βῶσα πρὸς αὐτὸν ἐν ἀγαλλιά-
σει, τὴν λαμπάδα κατέχουσα. Εἰς ὄσμήν μύρου
σου ἔδραμον, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς
σῆς ἀγάπης ἐγώ· μὴ χωρίσης με νυμφίε ἐπου-
ράνιε. Αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις κατάπεμψον ἡμῖν,
παντοδύναμε Σωτῆρ τὰ ἐλέη σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Σήμερον τὸ φυτὸν τῆς ζωῆς, ἐκ τῶν τῆς γῆς
ἀδύτων, ἀνιστάμενον, τοῦ ἐν αὐτῷ παγέν-
τος Χριστοῦ, πιστοῦται τὴν ἀνάστασιν· καὶ
ἀνυψούμενον χερσὶ ἱεραῖς, τὴν αὐτοῦ πρὸς οὐ-
ρανοὺς καταγγέλει ἀνυψώσιν· δι' ἧς τὸ ἡμέ-
τερον φύραμα, ἐκ τῆς εἰς γῆν καταπτώσεως,
εἰς οὐρανοὺς πολιτεύεται· διὸ εὐχαρίστως βοή-
σωμεν· Κύριε, ὁ ὑψωθείς ἐν αὐτῷ, καὶ δι' αὐ-
τοῦ συνανυψώσας ἡμᾶς, τῆς οὐρανοῦ χαρᾶς
ἀξιώσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ.

Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Ο ἔξησαν, οἱ πόδες Χριστοῦ, τὸν τόπον πρᾶ-
σκυνησῶμεν, ἀνυψοῦντες, τὸν τρισόλβιον
Σταυρόν, ἐν ᾧ κατεκενώθη, τὸ αἷμα τοῦ Δε-
σπότη, τὸ βλύσαν κόσμῳ τὴν ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Νεκρώσαντες τὰ πάθη σαρκός, καὶ πνεύμα-
τος θεόφρονες, ἐπειχθῶμεν, ὑψωθῆναι ἀ-
πὸ γῆς, οὐράνιον πρὸς λῆξιν, Σταυροῦ τῇ ἀνυ-
ψώσει, συσταυρωθέντες τῷ Δεσπότη Χριστῷ.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ζωήρρυτος ἐκ θείας πλευρᾶς, πηγὴ σαφῶς
ἐξέβλυσε, τοῦ Σωτῆρος, καταρδεύουσα ψυ-
χαῖς, τῶν πίσει προσκυνούντων, τὸ θεῖον πάθος
τούτου, καὶ τὸν Σταυρόν καὶ τὴν ἀνάστασιν.

Δόξα, Ἦχος α'. Βυζαντίου.

Σήμερον χοροὶ Πατέρων Πανεύφημε, συναθροισθέντες διὰ Χριστὸν, τὸν τόμον σοι προσάγουσι τῆς ὀρθοδόξου πίστεως· ὃν περιλαβοῦσα ἐν ταῖς τιμίαις σου χερσὶ, φυλάττεις μέχρι τέλους· ὅθεν καὶ βροτῶν χοροστασίαι συνελθόντες, τὴν σὴν ἄθλησιν γεραίρομεν, βοῶντες εὐσεβῶς· Χαίροις πανεύφημε, ἢ τὴν ὀρθόδοξον καὶ πατροπαράδοτον πίστει, ἄτρωτον φυλάξασα· χαίροις, ἢ πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Σήμερον ὡς ἀληθῶς, ἢ ἀγιοφόγγος ῥῆσις τοῦ Δαυὶδ πέρας εἴληφεν· ἰδοὺ γὰρ ἐμφανῶς, τὸ τῶν ἀχράντων ποδῶν σου προσκυνοῦμεν ὑποπόδιον· καὶ ἐν τῇ τῶν πτερυγῶν σου ἐλπίζοντες σκιαῶ, πανοικτίρμον βοῶμέν σοι Σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, καὶ ἀνύψωσον τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ σου τὸ κέρας, τῇ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου ἀνυψώσει, Χριστέ πολυέλεε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῆς Ἀγίας.

Προκείμενον.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Γαλάτας.

Ἀδελφοὶ συνεργοῦντες.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠρώτησέ τις τῶν Φαρισαίων τὸν Ἰησοῦν.

Ζήτηε τῇ β' τῆς δ'. Ἑβδομάδος τοῦ Λουκᾶ.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΤΗ ΙΖ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Σοφίας, καὶ τῶν τριῶν θυγατέρων αὐτῆς, Πίστεως, Ἀγάπης καὶ Ἐλπίδος.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα· ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Σήμερον ἐξέλαμψε, φωτεινὴ ὡς περὶ ἥλιος, ὁ σταυρὸς σου ὁ τίμιος, Χριστέ στηριζόμενος, ἐν Κρακίου τόπῳ, τῷ δεδοξασμένῳ· καὶ ἀνυψωμένος Σωτὴρ, ἐπὶ τὸ ὄρος σου τὸ παναγίον, ὁλοὶ ἐμφαντικώτατα, ὡς δι' αὐτοῦ παν-

τοδύναμε, τὴν ἡμῶν φύσιν ὑψώσας, οὐρανοῖς ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀνήγγειλαν σήμερον, οἱ οὐρανοὶ ἀκατάληπτε, τοῖς ἀνθρώποις τὴν δόξαν σου· φαίδρῶς ἐξαστράψας γὰρ, τοῦ Σταυροῦ ὁ τύπος, φέγγει ἀπροσίτῳ, τὴν μανιώδη καὶ σκληραίνων θεοκτόνων γνώμην διήλεγξε· διό σου τὴν φιλάνθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησὺ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυρὸς ὁ πανάγιος, τὸ ἀκατάλυτον τρόπαιον ἀπὸ γῆς φανερούμενον, σήμερον προέρχεται, ὡς περ κερυμμένος, θεσαυρὸς πλουτίζων, τὴν οἰκουμένην ταῖς αὐγαῖς, τῆς παγκοσμίου αὐτῆ χρηστότητος· διό σου τὴν φιλάνθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ τῶν Ἁγίων, ὅμοια.

Παρθένει νεάνιδες, φύσεως νόμῳ συνδουμέναι, καὶ σαφῶς κρατυνόμεναι, ἀγάπῃ τοῦ κτίσαντος, τὸν δεσμόν τῆς πλάνης, διέλυσαν πίσει, καὶ τὸν ἀνίσχυρον ἐχθρόν, ἀνδρειωθεῖσαι, ποσὶ συνέτριψαν, καὶ νίκης διαδήματι, φωτοειδῶς ἐκοσμήθησαν, καὶ νυμφῶνα κατώκησαν, νοητὸν ἀγαλλόμεναι.

Πίστις ἢ πανεύφημος, καὶ ἡ Ἀγάπη ἢ ἔνδοξος, καὶ Ἐλπίς ἢ θεόσοφος, ἀρετῶν ἐπώνυμοι, τῶν φαεινοτάτων, ἀναδεδειγμένοι, ἀθλητικῶς τὸν πονηρὸν, καταβαλεῖσαι, τὸν τὴν Προμήτορα, θεολίως ἀπατήσαντα, τοῦ Παροδείστου τὴν οἰκῆσιν, θεωθεῖσαι ἀπελαβόν, ὑπερέπαντων πρεσβεύουσαι.

Πρὸς κατεφρόνησαν, καὶ πολυτρόπων κολάσεων, καὶ θανάτου αἱ πάνσεμνοί νυμφεῖς τὸ κάλλος γὰρ, τοῦ ὠραιότατου, πίστει ἐζητοῦσαι, διὰ πικρῶν αἰκισμῶν, ὠραταθεῖσαι, τρυφῶ συνήφθησαν, Σοφίας τὰ βλασητήματα, Πίστις, Ἐλπίς καὶ Ἀγάπη τὴν αὐτῶν ἡμῶν Κύριον τῶν θείων ἐλευθερώσαν· ὅτι νυμφεῖς καὶ ἡμεῖς.

Δόξα καὶ νῦν, Ἦχος γλβ' ζωαφικὸς τῶν Ἁραφήτων· αἱ φωναὶ τῶ Ἐυλόγου αἰχμῶν πνευματικῶν, ἀπὸ τῆς ἀρχαίας πύλης θρωπῆς κατάρσας, τῆς καὶ θανάτου ἠδ' ἀδάρ· ἢ δὲ κτίσις σήμερον, ὑψουμένου τούτου, συνυפוῖ τὴν φωνὴν, τὸ ἐκ Θεοῦ ἀστρωμένη πλοῦσιον ἔλεος. Ἀλλ' ὁ μόνος ἐν ἐλέει ἀμέτρητος, Δέσποτα, ἰλασμός γενοῦ ἡμῖν, καὶ σωσον πάσας ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Θίνας τοῦ Ἐφραθά· ἔβλεπεν τὸ τοῦ Σταυροῦ, ὑψώσαντον ὀρώντες, μεγαλωσύνην δώμεν, Θεῷ τῷ σταυραθέντι, ἀρκί δι' ἀγαθότητα.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Λύσιν τῶν δυσχερῶν, καὶ κτῆσιν τῶν ἀρίστων, ὕψοῦμενος βραβεύει, τῷ γένοι τῶν ἀνθρώπων, Σταυρὸς Χριστοῦ ὁ ἅγιος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Οτε τὸν Ἀμαλὴν, Μωσῆς κατέτροποῦτο, Χριστὲ προγράφων πάθος, Σταυρὸν προτύπου, δαιμόνων ἀμυντήριον.

Δοξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη, Χριστὸν ἢ ἀπολύτρωσις.

Ἀπολυτίκιον. Σῶσον Κύριε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εν σοὶ τρισμακάριστε, καὶ ζωοδότα Σταυρέ, λαοὶ εὐωχοῦμενοι, πανηγυρίζουσι νῦν, αὐλῶν σὺν τάγμασι τάξεις Ἀρχιερέων, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦσι· πλήθη τῶν Μοναζόντων, εὐλαβῶς προσκυνῶσι Χριστὸν δὲ τὸν σταυρωθέντα πάντας δοξάζομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ο Σταυρὸς σου Κύριε, ὡς φῶς ἐκλάμπων, ταῖς τοῦ σκότους φάλαγγας, ἀποδιώκει, καὶ πιστῶς, καταφαιδρύνει τοὺς ψάλλοντάς· Σταυρὸς ὑπάρχει τοῦ κόσμου τὸ καύχημα. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἀγίων, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τῆς Σοφίης ἀρεθῆλα καὶ ἀγλαὰ τέκνα λιγαίνω. Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος α'. Σοῦ ἢ τροπαιοῦχος.

Τῆς ὑπεροσμίου σου Χριστέ, καὶ τῆς ἀφράστου σοφίας τὴν ἔλλαμψιν, δωρήσαι μοι Δέσποτα, ταῖς εὐπρεπεῖς καὶ εὐκλεεῖς σε Μάρτυρας, ὅπως ἀνυμνήσω, τὰ τῆς Σοφίας βλαστήματα.

Η προσηγορία σου σαφῶς, τῇ πολιτείᾳ Θεόφρον κεῖσθηται· πᾶσαν γὰρ διήνυσας, σου τὴν ζωὴν, τῷ τῆς σοφίας ἔρωτι, ἐνδοξε Σοφία, σοφίας λάμπσασα χάρισι.

Σοῦ ὁ πᾶμμάκαριστος καρπὸς, τῆς ὑπερβέβη σοφίας τρισόσθητι, ἐγκαλλωπιζόμενος, ἀθλητικῶς ὑπὲρ ἐκείνης ἔλαμψε, πάνσοφε Σοφία, σοφίας δεῖται ἐπιπύμα.

Σῶμα καὶ ψυχὴν δι' ἀρετῆς, ἐκκαθαρθεῖσαι παρθένοι νεάνιδες, τρεῖς σοὶ προσηνέχθησαν, μαρτυρικῶς τῷ νοητῷ νυμφίῳ, Χριστῆ, Πίστις σὺν Ἐλπίδι, καὶ ἡ Ἀγάπη ἡ ἐνδοξος. Θεοτοκίον.

Ολὴν τὴν μορφήν μου προσλαβὼν, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ πρὶν ἐννοούμενος, ὄλῃν ἀνεκαίψεν ἐν σῆ γαστρὶ θεοπρεπῶς σκηνώσας Ἀγνή· ὅθεν Θεοτόκον, πιστοὶ σε πάντες δοξάζομεν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν.

Φωνῆς σε ἀκήσασαι Χριστέ, καλῆντος πρὸς αἰθάνατον, καὶ ἀπαθῆ ζωὴν ἠκολούθησαν, σεφανηφόροι παρθένοι Μάρτυρες, τῆ βραῦν σοὶ Ἄγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀχράντου σου δόξης Φιλάνθρωπε.

Γσχὺν ἐδωρήσατο Χριστὸς, ἐστῶσαις πρὸ τοῦ βήματος, μαρτυρικῶς ὑμῖν ὡς ὑπέσχετο, καὶ θεοπνεύστου σοφίας ἐπλησε, καὶ λαμπρὰς ἀνέδειξε, νικηφόρους Μάρτυρας, παρθενίας λαμπύσας τῇ χάριτι.

Ημβλύνετε νῦν τὸν δυσμενῆ, Παρθένοι τὸν μεγαλαυχον, καὶ τὴν αὐτοῦ ὄφρυν κατεβάλετε, μεγαλοφρόνως ἀγωνισάμενοι, καὶ τὸν πρὶν καυχώμενον, ἐξαλείφειν θάλασσαν, ταῖς ῥοαῖς τῶν αἱμάτων ἐπνίξατε.

Σοφίας τῆς ἄνωθεν Χριστοῦ, πλησίως ἐμφερούμενοι, τῆς ἐκλεκτῆς Σοφίας καὶ ἔμφορος, αἱ θυγατέρες αἱ τρεῖς κατήσχυναν, τυραννούντων φρύαγμα, καὶ μανίαν ἄσχετον, ῥητρεύουσαι θεῖα διδάγματα. Θεοτοκίον.

Αγίων τὸν Ἅγιον Χριστὸν, ἀγίως ἀπεκύησας, ἀγιοσύνης ἅγιον σκήνωμα, τὸν ἐν Ἄγίοις ἀναπαυόμενον, ᾧ βοῶμεν Ἄγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε. Ὁ Εἰρμός.

Ο μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος, περιζωσόν με ἐξ ὕψους δύναμι, τῆ βραῦν σοὶ Ἄγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα τῶν Ἀγίων.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ταῖς ψυχὰς δεσμευθεῖσαι πόθῳ Χριστοῦ, τῶν φθαρτῶν καὶ προσκαιρῶν τὴν καλλονὴν, ἐν λήθῃ παρεδράμετε, ὡς τῆ Λόγου μαθήτριά, ἀσκητικῶς τὸ πρῶτον, τὰ πάθη νεκρώσασαι, καὶ ἀλγειναῖς βασάνοις, στεργῶς ἐναθλήσασαι· ὅθεν ὁ Δεσπότης, τῆς διπλῆς μαρτυρίας, σεφανῆς ἐδωρήσατο, καὶ νυμφῶνος ἠξίωσε. Παμμάκαριστοι Μάρτυρες, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ

Θεῶ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Εν Παραδείσῳ με τὸ πρῖν, ξύλον ἐγύμνωσεν, οὐπὲρ τῇ γεύσει ὁ ἐχθρὸς εἰσφέρει νεκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον, τῆς ζωῆς τὸ ἔνδυμα, ἀνθρώποις φέρον, ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ κόσμος ὅλος, ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς· ὃν ὁρῶντες ὑψούμενον, Θεῶ ἐν πίστει λαοὶ, συμφῶως ἀνακραζόμεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶκός σου.

ᾠδὴ δ΄. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Ρωσθεῖσαι τῇ χάριτι, τῇ θείᾳ καλλίνικοι, Πίστις Ἀγάπη καὶ Ἐλπίς, τὰς τῶν τυράννων ἀπειλαῖς, ἀνδρείως κατήσχυναν, διὰ πυρὸς ὀλοκαυτούμενοι πάνσοφοι, καὶ τῷ νυμφίῳ Χριστῷ προσαγόμεναι.

Ισχυσαν τοῦ Σταυροῦ, τῇ πανοπλίᾳ φραξάμεναι, Πίστις Ἀγάπη καὶ Ἐλπίς, τὰς τῶν κολάσεων πληγαῖς, εὐτόνως αἱ Ἅγιοι, ὑπενεγκεῖν μέχρι αἱμάτων, στερρότατα πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἀντικαθιστάμεναι.

Δυναμίει καὶ πόθῳ τῆς Τριάδος ἐρρώσθησαν, Πίστις Ἀγάπη καὶ Ἐλπίς, αἱ τῆς Τριάδος τῆς σεπτῆς, παρθένοι ἰσαριθμοὶ, καὶ ἀλγεινῶν τὴν δριμυτάτην ἐπίτασιν, ὑπενεγκεῖν αἱ πάνσεμναι ἰσχυσαν.

Ησχυναν καὶ Κόραι, τρυφεραὶ τοῦ ἀλάστορος, διὰ τοῦ ὄπλου τοῦ Σταυροῦ, τὴν ὑπερήφανον ὄφρυν, καὶ πρὸς γῆν κατέβαλον, περιφανῶς τὸν πρῖν ἀμέτρως καυχώμενον, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν καταλήψασθαι.

Λαμπάδες τρισάριθμοι, σοφίας ἀστράπτουσαι, Πίστις Ἀγάπη καὶ Ἐλπίς, τοῖς τῆς Τριάδος φωτισμοῖς, σαφῶς λαμπρυνόμεναι, διαφανῶς τὰς Ἐκκλησίας φωτίζουσι, πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀντίληψιν. Θεοτοκίον.

Αγίων Ἅγιοι, Θεοτόκε πανύμνητε, ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν, καὶ σωτηρία τῶν πιστῶν, ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν, ὁ λυτρωτὴς καὶ ζωοδότης, καὶ Κύριος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Καρτερίαι τῶν φρενῶν, τὰς βασάνους ὑπέμεναν, καὶ σοφίας τῆς ἐνθεοῦ λαλοῦσαι μυσήρια, τὸν κρατοῦντα ἡσχυναν, αἱ τρεῖς Παρθένοι θεοφόροι, πίστει καὶ φύσει συνδαύμεναι.

Αγάλλεται ἡ Προμήτωρ, ὀρῶσαι νικώμενον, τὸν δόλιον τὸν αὐτὴν ἐξ Ἐδέμ ἐξορίσαντα, γυναιξὶ θεάφρασιν, Ἐλπίδι Πίστει καὶ Ἀγάπῃ, τὰς τῆς Σοφίας γεννήμασι.

Ιὄβολος τῆ τυράννου, θωπείας ἐξέφυγον, καὶ βασάνων τὰς πληγαῖς ἐκουσίως ὑπέμεναν, αἱ σεμναὶ Νεάνιδες, τῇ σῇ ἀγάπῃ τετρωμέναι, Χριστέ καὶ θείῳ σου ἔρωτι.

Θεοτοκίον.

Αγάλλονται ἕρανῶν, αἱ Δυναμίεις ὀρῶσαι σε εὐφραίνονται σὺν αὐτοῖς τῶν βροτῶν τὰ συστήματα· τῷ γὰρ τόκῳ ἦνῶνται τῷ σῶ, Παρθένε Θεοτόκε, ἦν ἐπαξίως δοξαζόμεν.

ᾠδὴ ς΄. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Γηθόμεναι ταῖς σαῖς ἀχράντοις Δέσποτα, παλάμαις ἐναπέθεντο, τὰς ἐλπίδας, αἱ Νεάνιδες αἱ τρεῖς, καὶ τῆς Τριάδος τρισμακάριαι, τῷ ἀριθμῷ τετιμημέναι καὶ σεμνυνόμεναι.

Λαμπόμεναι τῆς παρθενίας κάλλεσι, Μαρτύρων διαδήμασιν, ἐκοσμήθησαν, καὶ στέφανον διπλοῦν, ἄνωθεν ἀξίως ἐκομίσαντο, παρὰ Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου καὶ πανοικτίρμονος.

Ανήχθησαν ἐν τῷ ναῶ σὺ Δέσποτα τῆ πάντων βασιλεύοντος, παρθενεύοντα κειμηλία σεπτά, σοῦ τῆς βασιλείας κοινωνήσοντα· σὺ γὰρ αὐτῶν, καὶ φῶς ὑπάρχεις καὶ ἀγαλλίαμα.

Θεοτοκίον.

Αγάλλονται ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε, τῆ γένους οἱ προπάτορες, τὴν Ἐδέμ ἀπολαβόντες διὰ σοῦ, ἦν ἐκ παραβάσεως ἀπώλεσαν· σὺ γὰρ ἀγνή, καὶ πρὸ τῆ τόκῃ καὶ μετὰ γέννησιν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**κύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ
• **Ε**στὶν ὁ ρυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα
• βλαβῆς σφαγῆς, σῶσον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς
• ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς, τῶν ἀσθενούντων καὶ
• ἐπανόρθωσις.

Κοντάκιον, Ἦχος α΄. Χορὸς ἀγγελικός.

Σοφίας τῆς σεμνῆς, ἱερώτατοι κλάδοι, ἡ Πίστις καὶ Ἐλπίς, καὶ Ἀγάπη δευχθεῖσαι, σοφίαν ἀπεμύραναν, τῶν Ἑλλήνων ἐν χάριτι καὶ ἀθλήσασαι, καὶ νικηφόροι φανεῖσαι, στέφος ἄφθαρτον, παρὰ τοῦ πάντων Δεσπότη, Χριστοῦ ἀνεδήσαντο.

Ὁ Οἶκος.

Οτε εἰς πάντα τὰ πέρατα, τὸ ἀθέμιτον ἐξεληλύθε προσταγμα, θύειν εἰδώλοις καὶ σπένδεσθαι, καὶ βωμοὺς δαιμόνων, καὶ ναοὺς εὐτρεπίζεσθαι, πρὸς ἀνθρώπων ἀπώλειαν· τότε αἱ πανεύφημοι καὶ καλλιπαρθένοι, ὡς ἀστέρες ἐξελαμψαν, ζάφον ἀθείας καὶ ἀγνωσίας ἐλαύνουσαι· καὶ φέγγος εὐσεβείας ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν ὑπανάπτουσαι, τρανῶς ἀνεθῶν· Θεὸς μέγιστος ἐστὶν ὁ σταυρωθεὶς βουλήματι, καὶ ἀνασταὶς τριήμερος, ἐν ᾧ καὶ καυχώμεθα.

ὄθεν καὶ ἐπαξίως, σέφος ἀφθαρτον παρὰ Χριστοῦ ἀπεδήσαντο.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων καὶ καλλινίκων Παρθένων Πίστews, Ἐλπίδος, καὶ Ἀγάπης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Σοφίας.

Στίχοι.

Τῇ πρὸς σέ πίστει Πίστις, Ἐλπίς, Ἀγάπη,
Αἱ τρεῖς, Τριάς, κλίνουσιν αὐχένas ξίφει.

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Ἀγάπην τάμον, Ἐλπίδα,
Πίστιν.

Αὐται ὑπῆρχον ἐξ Ἰταλίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ. Ἀχθεῖσα οὖν ἡ Πίστις, ἐτῶν ὑπάρχουσα δώδεκα, καὶ ὁμολογήσασα τὸν Χριστὸν, ραβδίζεται καὶ τοὺς μαστοὺς σιδήρῳ ἐκκόπτεται, ἐξ ὧν ἀντὶ αἵματος γάλα ἔρρῖνοι· μετὰ ταῦτα εἰς ἐσχάραν πυρὸς ἐπιρρίπτεται· καὶ ἀφλεκτος μείνασα, τὴν κεφαλὴν ἀποτίμνεται. Ἐπιτα ἡ Ἐλπίς, ἐτῶν ὑπάρχουσα δέκα, βουνύροις τύπεται, καὶ εἰς πῦρ ἀπορρίπτεται· ἀναρτηθεῖσα ξίεται, εἰς λίθῃτα ἐμβάλλεται, καὶ παραδόξως ῥυθθεῖσα καὶ αὐτῇ, τὸν διὰ ξίφους δίχεται θάνατον. Εἶτα ἡ Ἀγάπη, χρόνον οὐσα ἐννέα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως ἀνεσκολοπίσθη, καὶ μείνασα ἀβλαβῆς, ἀπετμήθη τὴν κάραν. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν Σοφία, μετὰ τρίτην τούτων ἡμέραν, τῷ τάφῳ αὐτῶν παραμένουσα, τὴν ψυχὴν τῷ Κυρίῳ παρατίθησι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Ἀγαθοκλείας.

Στίχ. Ἀγαθόκλεια πῦρ ἐπ' αὐχένος φέρει,

Δεινῆς πλάνης φλέγουσα δεινὸν αὐχένα.

Ητίς ἐγένετο αἰκέτις Νικολάου ἀπὸ Χριστιανῶν, καὶ Παυλίνης τῆς αὐτοῦ γυναικός, ἀπίστου οὐσης· ἦτις κολλὰς τῇ Ἀγαθοκλείᾳ προσήνεγκε θλίψεις, ἐπὶ χρόνοις ἔκτῳ, ἀκροτόμοις λίθοις αὐτὴν κατὰ αὐχένος τύπτουσα, καὶ γυμνοῖς τοῖς ποσὶν εἰς τραχεῖς καὶ δυσβάτους τόπους ἐλαύνουσα, καὶ σιδηρᾷ σφύρᾳ τὰς πλευρὰς αὐτῆς συνθλάσασα, καὶ τὴν γλῶτταν ἐκκαίουσα. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔπειθε, πῦρ αὐτῇ κατὰ τοῦ τραχήλου ἐπενεγκοῦσα, τῆς παρούσης ζωῆς ἀπορραγῆναι κατηνάγκασε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Θεοδότου, καὶ Ἀσκληπιοδότης.

Στίχ. Μία γυναικί, καὶ νεανίσκοις δύο,

Πρὸς τὴν τομὴν ἦν καρδιῶν ζέσις μία.

Οὔτοι τυφθίντες, καὶ ἀκρωτηριασθέντες, καὶ ἐν ἀφεγγεῖ φυλακῇ καθειρθέντες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, τέλος τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἀγίας Λουκίας, καὶ Γεμινιανοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς καὶ Μάρτυρος.

Στίχ. Εἰρηνικῶς σὴ Χριστέ δούλη Λουκία,
Εἰρηνιδὸν μετῆλθεν ὄντως εἰς τόπον.

Θάρσους ὁ Μάρτυς Γεμινιανὸς γέμων,
Τομὴν ὑπέστη καρτερῶς τὴν ἐκ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Θεοδότης.

Στίχ. Τὴν Θεοδότῃν πρὸς ξίφος τεθηγμένον,

Ποιεῖ πρόθυμον ἡ Θεόσδοτος χάρις.

Βασιλεύοντος ἐν τῇ κρισυτέρᾳ Ρώμῃ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπεπάλη Συμπλίκιος ἐν τῇ τῶν Καππαδοκῶν χώρα, καὶ ἐμνηύθη αὐτῷ ἡ Θεοδότῃ, ἐκ τῆς Ποντικῆς οὐσα χώρας, σφόδρα πλουσία· ἦτις καὶ παραστάσα, ὡς οὐκ ἐπίειθε ἀποστῆναι τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, ἀπαιτηθεῖσα ἐπὶ πολλαῖς ὥραις, τὰ σπλόγγα ἐξίετο, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν, καὶ ὡς ἄλλου πάσχοντος ἰδοῦναι τοὺς ξισμοὺς ὑποφέρειν. Εἶτα καταχθεῖσα, φρουρεῖται· καὶ μετ' ἡμέρας ὄκτῳ, τῆς φυλακῆς αὐτομάτως ἀνομιγίσθη, ὡς εἶδον οἱ φυλάκες ἐξίστησαν, καὶ δραμόντες ἀπήγγειλαν τῷ Συμπλίκιῳ. Οὐκ ἐπίστευσε δὲ αὐτοῖς, ἀλλὰ τῇ ἐξῆς ἀχθείσης τῆς Ἀγίας, ὡς εἶδε ταύτην ὁ Συμπλίκιος ὄλην ὑγιῆ, καὶ μηδὲν τι ἴχνος τῶν μωλώπων ἐν τῷ σωματι φέρουσαν, λέγει πρὸς αὐτὴν· Τίς εἶ; Ἡ δὲ Ἀγία, Ἠμαῦρωταί σου ἡ διάνοια, φροῖν; εἰ γὰρ νύφων ἦς, ἦδεις ἂν, ὅτι ἐγὼ εἰμι ἡ Θεοδότῃ.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Συμπλίκιος, κλίβανον ἐκκαυθῆναι προσάσσει. Τούτου δὲ ἐκκαυθέντος, καὶ τῆς Ἀγίας ἐν τῷ αἰκοντισθείσης, ἐκχυθεῖσα ἡ φλόξ, ὡσεὶ τὸν ἀριθμὸν ἐβδομήκοντα ἀνδρας ἐνέπρησεν· οἱ δὲ καταλειφθέντες, τὸν κλίβανον ἀναφράξαντες, ὑπεχάρησαν. Καὶ τῇ ἐξῆς ὁ Ἄρχων, δύο ἱερεῖς ἀποστείλας μετ' ἑτέρων τινῶν, τὸν χοῦν τοῦ σώματος αὐτῆς λικημηθῆναι προσέταξεν. Ἀνομιγνόντος δὲ τοῦ κλίβανου, τὸ μὲν πῦρ ἐξελθὼν, κατέκαυσε τοὺς δύο ἱερεῖς· οἱ δὲ λοιποὶ, ὡς εἶδον τὴν Ἀγίαν μέσον δύο νεανίσκων λευχειμονούτων καθημένην, καὶ ψάλλουσαν, ἐκπλαγύντες, ὡσεὶ νεκροὶ γεγόνασιν. Ἐξῆλθε δὲ ἡ Ἀγία ἀπὸ τοῦ κλίβανου ἀβλαβῆς, χαίρουσά τε καὶ ψάλλουσα· ἦν καὶ λαβόντες, ἀπήγαγεν ἐν τῇ φυλακῇ.

Ἐπεὶ δὲ ἐμειλλεν ὁ Συμπλίκιος εἰς τὸ Βυζάντιον ὁδεύειν, προσέταξε καὶ τὴν Ἀγίαν συνακολουθεῖν αὐτῷ ὁσμίον. Τούτου δὲ γενομένου, καὶ τοῦ Συμπλίκιου ὑποστρίψαντος, καὶ ἐν Ἀγχύρᾳ προκαθισθίντος, ἐδίησι παραστῆναι τὴν Ἀγίαν· πρὸς ἣν φροῖν ὁ Συμπλίκιος· Ἐάν μὴ πεισθῆς μοι, καὶ θύσης τοῖς θεοῖς, δεῖξας τῇ χειρὶ, ἐν ταύτῃ τῇ πεपुरακτωμένῃ σε ἐσχάρα ἀπολίω. Ἡ δὲ πρὸς αὐτόν· Εἰ καὶ ὁ Λιβελλήσιος εἰσέλθῃ μετ' ἐμοῦ, καὶ τοῦ πυρὸς κυριεύσῃ, θύσω καὶ γὰρ τοῖς θεοῖς σου. Καὶ ὁ Συμπλίκιος πρὸς τὸν Δωρόθειον (τούτο γὰρ ἦν ὄνομα τοῦ Λιβελλήσιου). Δωρόθειε, κύρ Λιβελλήσιε (*), τὴν τῶν θεῶν ἴχων βοηθεῖαν, εἰσέλθε. Εἰσελθὼν οὖν σὺν τῇ Ἀγίᾳ, εὐθὺς παρανάλωμα γέγονε τοῦ πυρὸς· ἡ δὲ ἐξῆλθιν ἀβλαβῆς.

Ἐξαπορησας οὖν ὁ Ἄρχων, διεμυθῆναι καὶ αὐτὴς τὴν Ἀγίαν κλιβεῖ, καὶ πρὸς Βιθυνίαν ἀπάγεσθαι· καὶ ἐπὶ τὴν Νίκαιαν κατέλαβον, ἐκίλευσεν ὁ Ἄρχων εἰσελθεῖν τὴν Ἀγίαν ἐν τῷ εἰδωλείῳ, καὶ προσεῦξασθαι. Τῆς δὲ περιχαρῶς τούτο καταδεξαμένης, τὰ εἰδωλα πάντα εἰς γῆν πεσόντα, κατετρίβησαν, καὶ ἐξεπλάγησαν οἱ παρεσθῆντες, ἰδόντες τὴν τῶν θεῶν συντριβὴν. Μανείς οὖν ὁ Ἄρχων, ἐκέλευσε ταθῆναι ἐκ τισσάρων τὴν Ἀγίαν, καὶ ταθείασαν πρισθῆναι· καὶ τούτου γενομένου, ὁ μὲν πριστῆρ ἡμεδύνετο, μὴ ἔχων τὸ ἐνεργεῖν, οἱ δὲ δήμιχοι ἠτόνουν, καὶ ἡ Ἀγία ἀνιτος ἦν, εὐχαριστοῦσα τῷ Σωτῆρι Θεῷ. Ὁ γὰρ Συμπλίκιος ἐτι σκοτισθείς, τὴν διὰ ξίφους τελευταίαν πληγὴν τῇ Μάρτυρι ἀπέφηνετο, καὶ οὕτως ἀπετμήθη τὰ κεφαλὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων ἑκατῶν Μαρτύρων.

(*) Ἐκ τοῦ Λατινικοῦ Λιβελλένσις (Libellensis), ὅπερ δηλοῖ τὸν καταγράφοντα τὰς εἰς τὸν Ἡγεμόνα παρουσιαζόμενας ἀναγοράς, ἢ αἰτήσεις.

Στίχ. Δεκάς δεκαπλῆ Μαρτύρων Αἰγυπτίων,
Μιᾶ κεφαλᾷς τέμνεται προθυμία.
Εἰς τοὺς Ἁγίους Πηλέα καὶ Νεῖλον,
τοὺς Ἐπισκόπους.

Στίχ. Ἐπὸς ὁ Πηλεὺς ποῦ μέγας πρὸς Πηλέα.
Νεῖλῳ συνεισβαίνοντα καὶ πυρὸς μέσον;
Εἰς τοὺς ἐν Παλαιστίνῃ Ν. Μάρτυρας.

Στίχ. Θεοφροναῦντες ἄνδρες ἐξ εὐβουλίας,
Πυρὸς καταφρανοῦσιν ἐξ εὐτολμίας.
Εἰς τὸν Ἅγιον Πατερμούθιον καὶ Ἡλίαν.

Στίχ. Πατερμούθιος ἐμπεσὼν τῇ καμίνῳ.
Πρὸς ζῆλον ἴσον ὀτρύνει τὸν Ἡλίαν.

Τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ παρὰ τῶν ἀσεβήτων συγκροτηθέντος, κατεσχέθησαν ἀπὸ μὲν τῆς Αἰγύπτου Ἐπίσκοποι, Πηλεὺς καὶ Νεῖλος, καὶ δύο ἐνδοξότατοι, Πατερμούθιος καὶ Ἡλίας, καὶ ἕτεροι αὖν αὐτοῖς ἄνδρες ἑκατὸν· ἐκ δὲ Παλαιστίνης, πενήκοντα. Καὶ ὁ μὲν Πηλεὺς καὶ ὁ Νεῖλος, ὡσαύτως καὶ ὁ Πατερμούθιος καὶ ὁ Ἡλίας, καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Παλαιστίνης, πενήκοντα, πάντες οὗτοι διὰ πυρὸς ἐτέλειώθησαν. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ὄντες ἑκατὸν μὴ πεισθέντες τῆν εἰς Χριστὸν ἀνοήσασθαι πίστιν, πρότερον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορυχθέντες, εἶτα καὶ τῶν ἀριστερῶν ποδῶν τὰς ἀγκύλας ἀποτμηθέντες, τῆ τῶν μετᾶλλων κακοπαθείᾳ παρεδόθησαν, καὶ οὕτω τὸ μακάριον τέλος ἐδέξαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Χαλαλάμπους Παντολέοντος, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν. Τελεῖται δὲ ἡ τούτων σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρείῳ αὐτῶν, τῷ ὄντι ἐν τῷ Δευτέρῳ.

Στίχ. Χαίρων ὑπῆρχε πρὸς σφαγὴν Χαλαλάμπης·
Καὶ Παντολέων πρὸς μάχαιραν ἦν λέων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων Ἡρακλείδου καὶ Μύρωνος, Ἐπισκόπων Ταμάσου τῆς Κύπρου.

Στίχ. Πυρᾷ τεθέντες Ἡρακλείδης καὶ Μύρων,
Χριστῷ προσηνέχθησαν ὡς ὄσμῃ μύρου.

Ταῖς αὐτῶν Ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ΄. Σὲ νοητὴν Θεοτόκε κάμινον.

Τρισσοφεγγεῖ ἐνιαῖα χάριτι, καταλαμπόμε-
ναι σαφῶς, αἱ Παρθένοι δαιμονικὴν ἔλυσαν
σκοτόμαιναν, φῶς τὸ τρισυπόστατον, θεολογεῖ-
σαι καὶ μέλπουσαι· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων,
Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Εν αὐρανοῖς ταῖς πασταδάς ἔχουσαι, λαμ-
παδηφόροι τῷ Χριστῷ, σὺν Ἀγγέλοις χαρ-
μονικῶς νῦν περιχορεύετε, δόξαν τὴν αἰδίου,
συνθεωροῦσαι καὶ μέλπουσαι· Ὁ αἰνετὸς τῶν
Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Καυτερικὴν ὡς αἱ Παῖδες ἔνστασιν, ἐπιδει-
ξάμεναι τὸ πῦρ, κατεπάτησαν ἀνδρικῶς
τῶν γὰρ ἰσάριθμοι, γνώμην ἰσοστάσιον, αἱ

Θεοφόροι ἐκτήσαντο, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων,
αἰεὶ Θεὸν δοξάζουσαι.

Θεοτοκίον.

Νέμοις ἀγνὴ τῶν πταισμάτων ἄφεισιν, τοῖς
ἀνυμνοῦσί σε πιστῶς, λυτρομένη τῶν πει-
ρασμῶν, πάσης περιστάσεως· σὲ γὰρ νῦν κε-
κτῆμεθα, καταφυγὴν Θεοσύμφευτε, ὡς αἰνετὸν
τῶν Πατέρων Θεὸν χερσὶ βαστάσασαν.

ᾠδὴ η΄. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Αἰ παρθένοι αἱ θεοφεγγεῖς, Πίστις Ἐλπίς Ἀ-
γάπη, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρῶ-
τερον χρυσοῦ, ἀπέστιλβον λέγουσαι· Εὐλογεῖτε
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λαμπομένας καὶ φωτοειδεῖς, διὰ τοῦ μαρ-
τυρίου, προδηλῶς γεγενημένας, τὰς Παρ-
θένης οἱ πιστοὶ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Εὐλογεῖ-
τε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γαμάτων ρεῖθρον δαφιλῶς, ἀφθόνως καὶ πλε-
σίως, αἱ θῆκαι τῶν Ἀθληφόρων, ἀναβρῦου-
σιν αἰεὶ, ταῖς πίστει κραυγάζουσιν· Εὐλογεῖτε
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Γῆ ἀγία πέφνηας ἀγνὴ, τὸν ζωηφόρον στά-
χυν, τεκοῦσα τῆς αἰδίου, ζωῆς πρόξενον
Χριστὸν, ᾧ πάντες κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτε
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευ-
• τηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθα-
• ρώτερον χρυσοῦ, ἀπέστιλβον λέγοντες· Εὐλο-
• γεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖ-
• τε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Αἰ γλῆς τριφεγγοῦς πληρούμεναι, καὶ λαμπη-
δόνοσ θείας νῦν ἐμφαρούμεναι, αἱ ὁμώνυ-
μοι, τῶν ἀρετῶν καὶ φερώνυμοι, τῆς Ἀγάπης
Ἐλπίδος καὶ Πίστεως, ἐλπίδι καὶ ἀγάπῃ, ἡ-
μᾶς καὶ πίστει βεβαιώσατε.

Ἦνα ἡ ἐξ ὕψους δύναμις, νῦν κατευνάσῃ τὸν
κατέχοντα κλύδωνα, τῆς αἰρέσεως, ᾧ Ἀ-
θληφόροι ἀήττητοι, καὶ βραβεύσῃ πιστοῖς τὴν
ὁμόνοιαν, αἰτεῖσθε δυσωπῆμεν, ἀκαταπαύστως
καλλιπάρθενοι.

Νῆκτα τὴν τῆ βίου Πάισοφοι, διαδραμοῦσαι
τὴν ἡμέραν ἐφθάσατε, τὴν ἀνέσπερον, μαρ-
τυρικῶς ἀγαλλόμεναι, καὶ παρθένων καυχώμε-

καὶ χάριτι, καὶ θείας βασιλείας, τῆς ἀκηραίου ἀξιούμεναι.

Θεοτοκίον.

Ωπῶς ἡ Παρθένος τέτοκε, τὸν αἰεὶ ὄντα Λόγον καὶ ἐκνύστατον, τὸ ἀπαύγασμα τῆς πατρικῆς ὑποστάσεως, τὸν ὑμῶν εὐεργέτην καὶ Κύριον, ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντα· ὃν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολοῦ-
• **Μ**ένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτός· καὶ νῦν
• καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσας, κα-
• τασβέσαι αἰτούμεν τὴν κάμινον· ἵνα σε Θεο-
• τόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῷ τῆς Τριάδος Κόραι, πυρούμεναι αἱ τρεῖς
ζήλω, τῶν ἀρετῶν τῆ Τριάδι, Ἐλπίδι, Πί-
στει, Ἀγάπῃ, προσκείμεναι ὁμωνύμως, ἠλόγη-
σαν τῶν βασάνων.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰῶνων, καὶ τῶν Ἀγγέλων
Δεσπότην, ἀποτεκοῦσα Παρθένε, τοῦτον
ἱκέτευε δεῖξαι, τῆς δεξιᾶς παραστάτας, μερίδος
τοῦς σοὺς οἰκέτας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Λόγγην σὺν τῷ Σταυρῷ, τοὺς ἦλους καὶ τὰ
ἄλλα, ἐν οἷς τὸ ζωφόρον, Χριστοῦ ἐπάγη
σῶμα, ὑψοῦντες προσκυνήσωμεν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Υψοῦσθε τὸν Σταυρὸν σου ξύλον, ὑψοῦμενον Σωτῆρ μου,
λαμπρύνει δὲ τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Υδάτι θερμῷ, καὶ αἵματι σου Λόγε, λαμ-
πρῶς ἡ Ἐκκλησία, σταλίζεται ὡς νύμφη,
Σταυροῦ τὴν δόξαν μελπουσα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Χαίροις τὸ τῶν πιστῶν, φυλακτήριον θεῖος,
ἀπροσμάχητον τέχος, Σταυρὸς ὁ τοῦ Κυ-
ρίου, δὲ ἀπὸ γῆς ἀρήμεν.

ΤΗ ΙΗ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐμενίου,
Ἐπισκόπου Γορτύνης, τοῦ θαυματουργῆ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους 5.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμ. τῆς Ἑορτῆς γ΄.
Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τὸ ἀνυψώμενον ξύλον τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἐν
ᾧ Χριστὸς τὰς χεῖρας, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάν-

των, προσήλωσε βηλήσει, πάντας πιστὸς, προσ-
καλεῖται ἐν ἄσμασιν, ἑορταζόντων μετ' ἡχου
τοῦ προσκυνεῖν, ὑποπόδιον τὸ θεῖον αὐτοῦ.

Τῶν ἐγκαινίων τὴν μνήμην τῆς ἀναστάσεως,
αἱ ἧς τοῖς ἐν τῷ σκότει, φῶς ἐπέλαμψε
μεγα, ζωῆς καὶ ἀφθαρσίας, δευτε πιστοὶ ἐκ-
τελοῦντες ὑψώσωμεν, τὸ ζωοπάροχον ξύλον τὸ
τοῦ Σταυροῦ, προσκυνῶντες τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Μωσῆς ὁ μέγας τὸ πάλαι ἐπὶ τῆ ὄρει Σινᾶ,
σταυροειδῶς τὰς χεῖρας, ἐκπετάσας εἰς
ὑψος, ἐτύπη τὸν Σταυρὸν σε, Χριστέ ὁ Θεός, τὸν
ὑψοῦμενον σήμερον, καὶ ἀγιαζόντα πάντα τῆς
ἐπὶ γῆς, ἐν αὐτῷ σε προσκυνοῦντας πιστῶς.

Καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Ἦχος δ΄.

Ὡς γενναῖον ἐν Μόρτυσιν.

Τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά σου, τῶν παθῶν κα-
θηράμενος, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἶκος
γεγονας, καὶ ἱερέων ἐν χρίσμασι, σαυτὸν κα-
τεκόσμησας, παραστάτης δεξιᾶς, χρηματίσας
Εὐμένιε, καὶ συνόμιλος, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων
καὶ τῆς δόξης, τοῦ Κυρίου κληρονόμος, καὶ
πρεσβευτῆς τῶν ὑμνούντων σε.

Οπερίδοξος βίος σου, ἀρεταῖς παιδρυνόμε-
νος, τῶν θαυμάτων ἔλαμψε ταῖς παιδρό-
τησι, καὶ εὐκλεῆ σε τοῖς πέρασιν, παμμάκαρ
εἰργάσατο, καὶ φωστῆρα ἀπλανῆ, καὶ Ἁγίων
ὁμόσκηνον, καὶ τῆς πόλεως, τῆς ἀγίας πολίτην
Ἱεράρχα, τῶν Ἀγγέλων συμπολίτα, θαυμάτηρ-
γὲ ἀξιάγαστε.

Τῶν Κρητῶν ἐγκαλλώπισμα, τῆς Γαρτύνῃς
τὸν πρόεδρον, Ἐκκλησίας ἀσεικτον τὸν
θερέλιον, τὸν ἱεράρχην Εὐμένιον, ἐν θαύμασι
μεγίσον, καὶ δυνάμεσι πολλαῖς, γεγονότα περί-
δοξον, καὶ φωτίσαντα, ταῖς ἐν ζῶφῃ καρδίας,
ὡς φωστῆρα, τῶν πιστῶν μεγαλοφώνως, οἱ
συνελθόντες κηλήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Τῆς τμῆς Σταυροῦ σου Χριστέ τῆς ἐνέργειαν,
προδιατυπώσας Μωσῆς, ἐτροπαῦτο τὸν
ἐναντίον Ἀμαλήκ, ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινᾶ· ὅτε γὰρ
ἐφῆπλου τὰς χεῖρας, Σταυροῦ τὸν τύπον ποιῶν,
ἐνίσχυσεν ὁ λαός· νυνὶ δὲ τῶν πραγμάτων ἡ
ἐκθασίς, εἰς ἡμᾶς πεπλήρωται. Σήμερον Σταυ-
ρὸς ὑψοῦται, καὶ δαίμονες φυγαδεύονται. Σή-
μερον ἡ κτίσις πᾶσα ἐκ τῆς φθορᾶς ἠλευθέρω-
ται· πάντα γὰρ διὰ Σταυροῦ ἐπέλαμψεν ἡμῖν
τὰ χαρίσματα· διὸ γηθόμενοι πάντες, προσπί-
πτέμενοι σοι, λέγοντες· Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα
σου Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Στιχηρά, Ἦχος πλ. δ΄.

Τριήμερος ἀνέστης.

Ρᾶπίσματα ὑπήνεγκας, καὶ σταύρωσιν Μακρόθυμε, καὶ ὄνειδη, θέλων πάντας ἐκ χειρὸς, λυτρώσασθαι τοῦ πλάνου, ὁ μόνος ζωοδότης, καὶ πανοικτίρμων καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τιμῶ σὺ τὸν Σταυρὸν ἀγαθὲ, τοὺς ἤλικς καὶ τὴν λόγην Σωτῆρ, δι' ὧν πάντας, ἐλυτρώσω τῆς φθορᾶς, ὡς μόνος ζωοδότης, καὶ πάντων εὐεργέτης, μόνε φιλόανθρωπε Σωτῆρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς βασιλεὺς ἡμῶν.

Σταυρῷ προσηλωθεὶς δι' ἐμέ, Σωτῆρ μου ὑπεράγαθε, ἐρράπισθης, καὶ ὑβρίσθης λυτρωτῶν, καὶ ὄξος ἐποτίσθης, καὶ λόγην ἐκεντήθης, καὶ πάντα φέρεις ἀναμάρτητε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον ξύλον ἐφανερώθη. Σήμερον γένος Ἑβραίων ἀπώλετο. Σήμερον διὰ πιστῶν βασιλέων ἡ πίστις φανεροῦται· καὶ ὁ Ἀδάμ διὰ τοῦ ξύλου ἐξέπεσε, καὶ πάλιν διὰ ξύλου δαίμονες ἐφριξαν. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι. Ἀπολυτίκιον. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Ο ἄνω ὡς Θεός, οὐρανὸν θρόνον ἔχων, καὶ γῆν, Χριστέ Σωτῆρ, ὑποπόδιον φέρων, Σταυρὸν ἡμῖν ὑπέδειξας, σῶν ποδῶν ὑποπόδιον. Τοῦτον ἅπαντες, δαυϊτικῶς προσκυνοῦμεν. Τῆτον φυλακα, καὶ βοθηθὸν ἐξαίτουμεν, καὶ πιστεὶ δοξάζομεν.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Εν Παραδείσῳ με δεινῶς πεπτωκότα, τοῦ βροτοκτόνου τῆ πικρᾶ συμβουλία, ἐν τῷ Κρανίῳ πάλιν ἐξανέστησας Χριστέ, ξύλῳ ἰασάμενος, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν, κτείνας τὸν ἀπάτη με, θανατώσαντα ὄφιν, καὶ ἐδωρήσω θείαν μοι ζωὴν. Δόξα τῇ θείᾳ Σταυρώσει σου Κύριε.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου αὐτῆς Ἀκροστιχίς.

Εὐχαῖς δίδου μοι Χριστὸν εὐμενῆ Μάκαρ.

Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν.

Εχὼν Χριστὸν, Πάτερ θεόφρον Εὐμένε, τῶν ἐσῶν καθυπακούοντα, θείων ἐντεύξεων,

εὐμενῆ τοῦτον μάκαρ, ἀπέργασαι τοῖς πόθῳ, ἀνευφημοῦσί σε.

Υψοποιὸν, ἀπὸ νεότητος Ὅσιε, ἠγαπηκῶς ταπεινώσιν, τὸν ὑπερήφανον, ἐταπεινώσας ὄφιν, καὶ χάριν ἰαμάτων, σαφῶς ἐπλούτησας.

Χωρητικόν, Πνεύματος ὄργανον γέγονας, τὰ τῆς σαρκὸς φρονήματα, πολλαῖς ἀσκήσασι, τῇ ψυχῇ ὑποτάξας, τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον, σὺ δουλωσάμενος.

Θεοτοκίον.

Αἰ περὶ σοῦ, νῦν προφητεῖαι πεπλήρωνται, Θεοκυῆτορ Δέσποινα· ὃν γὰρ προήγγειλαν, ὑψηγώρως, ἐν μήτρᾳ, ἐχώρησας ἐν δύο τελείαις φύσεσι.

ᾠδὴ γ΄. Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Διέτρεχεσ σπουδῇ καθὼς ἡ μέλιττα, λειμῶνας τοὺς λογικοὺς Ἱεράρχα, τὸ γλυκὺ μέλι θηρώμενος, καὶ καρδίας τοῖς σίμβλοις ἐντιθέμενος.

Ο βίος καθαρὸς, ὁ λόγος ἄλατι, τῷ θείῳ Εὐμένε, ἠρτυμένος, διεδείκνυ σὺ τὴν ἔνδοξον, κεκρυμμένην καὶ χάριν καὶ λαμπρότητα.

Υψώθης ἀρεταῖς καλλωπιζόμενος, καὶ θρόνων ἐπέβης ὑψηλοτάτων, μύρω θείῳ χρισθεὶς Πνεύματος, καὶ Χριστοῦ εὐωδία γνωριζόμενος.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον, παθῶν μου ἀπέλασον τὸ δυσώδες, καὶ στερέωσον κλονούμενον, προσβολαῖς τοῦ δολίου πολεμήτορος.

Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**τερέωσον ἡμᾶς, ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Κάθισμα, τοῦ Ἁγίου, Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ορθοδόξοις ἐμπρέπων Πάτερ διδάγμασι, ταῖς ζοφώδεις αἱρέσεις, πάσας ἐμείωσας, καὶ θαυματῶν αὐτηργὸς δεῖχθεις Εὐμένε, περιβόητος παντὶ, προμηθεῖα θείκῃ, ἐγένου· ὅθεν σε πιστεῖ, τιμῶμεν ὡς ἱεράρχην, καὶ τῶν Ἀγγέλων ὁμότιμον.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Τὸ πανάγιον ξύλον τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, ἀναλάβωμεν πιστεῖ ἐπὶ τῶν ὤμων ἡμῶν, καὶ τοῦ βίου τὰ τερπνὰ ἀπορρίψωμεν, ὃν οἱ παλαι βασιλεῖς, ἀναλαμβάνοντες πιστῶς, ἐνίκησαν πολεμίους, καὶ φύλα τὰ τῶν βαρβάρων, τῇ δυνάμει τοῦτου ἀνέτρεψαν.

Ωδή δ'. Εἰσακήκου Κύριε.

Οίκος γέγονας Πνεύματος, Δείκας νοοῖς σχολάζων Ἱεράρχα, καὶ σεπταῖς μελέταις ὁραϊζόμενος.

Ἱεράρχης Δεαληπτος, Πάτερ σοφὴ καὶ πρόσδρος Γορτύνης, γεγονώς Δαυμάτων, αἴγλην ἀπίστραψας.

Χάσμα μέγα τοῦ δράκοντος, τῶν προσευχῶν ἐνέπρησας λαμπάσι, κατὰ σοῦ ὀρμήσαντος Ἱερώτατε.

Ρώμαλέω φρονήματι, τὸν δυσμενῆ κατέβαλες ἀνδρείως, καὶ ὀρμᾶς λεόντων σὺ ἐχάλινωσας. Θεοτοκίον.

Ἱεραὶ προκατήγγειλαν, παλαὶ φωναὶ τοῦ τόκου σου τὸ βάθος, ὧν νῦν ταῖς ἐκβάσεις εἶδομεν Ἀχραντε.

Ωδή ε'. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Σύνεσιν ἔσχηκας, ὡς εἰρηνεύσας ἐκ παθῶν Ὅσιε, νοῦν καὶ ψυχὴν ὅθεν διαλύεις ταῖς ἐρίδας πιστῶς, τῶν βασιλευόντων, καλῶς πεισομένων σοι.

Ταῖς ἀκοαῖς ὑποθεῖς, σοὶ Βασιλέων ὁ πιστὸς ἔλυσεν, ἔχθραν μακρὰν, ὄλεθρον γεννώσαν, καὶ τὴν ἀδελφικὴν, ὁμόνοιαν στέργει, Δεόφρον Εὐμένιε.

Οἶα πυρσὸς ἐπιστάς, Ῥώμην φωτίζεις ἐκτελῶν Δαύματα, καὶ τοὺς παθῶν, βυθῶ νηχομένους, πρὸς ὄρμον γαληνόν, ἰάσεων Μάκαρ, σοφῶς ἐκκαλούμενος. Θεοτοκίον.

Νέον ὡς βρέφος ἡμῖν, τὰν προαιώνιον Υἱὸν τέτοκας, Δελητικάῖς, δυσὶν ἐνεργείαις, ὑπάρχοντα διπλοῦν, ὡς ἄνθρωπον ἅμα, Θεὸν τε Παναμίωμε.

Ωδή ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ενεργῆ Δησαυρὸν ἀδαπάνητον, ἔχων ἐν καρδίᾳ σε Χριστὸν Εὐμένιε, ὡσπερ πηλὸν λελόγισαι, τὸν χρυσὸν Βασιλεὺς, ὃν παρέσχε σοι.

Υψηλὴν, εἰς καθέδραν ἐκάθισας, Πάτερ τῆς εἰρήνης φθεγξάμενος πρόσρημα, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἄκωθεν ἕπερ νῦν τῇ προσκλήσει σεμνύνεται.

Μὴ βραχεῖς ἀμαρτίαις διέπλευσας, βίου τὸ κλυδώνιον τὸ πολυῶδον, καὶ τοὺς λιμένας ἔφθασας, ἔνθα δῆμος Ὀσίων εὐφραίνεται. Θεοτοκίον.

Επί σε καταβάς ὁ οὐράνιος, ὄμβρος χερσωδέϊσαν τὴν γῆν Ἀειπάρθενε, Δεογνωσίας ναίμασι, καταρδεύσας πολύφορον ἔδειξε.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλιόμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγχίας σου,

• ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Ταῖς ἀνω ζητῶν.

Φωτὶ Δείκῳ, ἐλλαμφοθεῖς παμμακάρισε, φωτίζεις ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σου, τὴν σεπτὴν καὶ ἐνδοξὴν, καὶ ἀγίαν Πάτερ μετίστασιν, Ἱεράρχα Εὐμένιε πρεσβεύεις γὰρ ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Οἴκτειρον Κύριε τὸν σὸν δῆλον, καὶ συγχαρήσον πάντα τὰ ὀφειλήματα νῦν, καὶ δώρησαι μοι τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγγχίας σου, ἵνα ὕμνοις σε δοξάζω ἀπαύστως, καὶ τὸν πιστὸν σου Δεράποντα στέψω ὡδαῖς, τὸν πρόεδρον Γορτύνης σήμερον, Εὐμένιον τὸν φωστῆρα, γῆς πάσης τὸ μέγα κειμήλιον, τῆς Ἐκκλησίας τὸ σῆριγμα, καὶ τῆς Κρήτης τὸ Δεῖον ἀγλαῖσμα πρεσβεύει γὰρ ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐμενίου, Ἐπισκόπου Γορτύνης.

Στίχοι.

Τὸ λεῖον Εὐμένιος ὄμμα Γορτύνης.

Πανευμενὲς κατεῖδεν ὄμμα Κυρίου.

Ὀγδοάτη δεκάτῃ Δάενεν Εὐμένιος μεγαλήτωρ.

Οὗτος ὁ Εὐμένιος, ἐκ νιότητος πολλὰς σκληραγωγίας ἀσκήσειος ἑαυτὸν καθυποβαλὼν, τὴν ἀκραν ταπεινώσιν ἐκτίσαστο διὸ καὶ τοὺς ὁλοκας τῆς κατὰ Γορτύνην Ἐκκλησίας πιστεύεται. Οὗτος, δεινότερον δράκοντα καθ' αὐτοῦ ὀρμήσαντα, λαμπάσι κατέφλεξεν. Ἐκείθεν δὲ τὴν Ῥώμην καταλαβὼν, οἷά τις πυρσὸς ταῖς Δείαις διδαχαῖς κατιφώτισε, σημίους καὶ τίρσοι πολλοὺς καταπλήθας. Κἀκείθεν τὴν Θηβαίδα καταλαβὼν, καὶ μὴ βουλόμενος, παραυτίκα τοῦ αὐχμοῦ τὴν κατήριαν καταστίλλει, ἔνθα ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐκδηρᾷ. Οἱ δὲ παῖδες τῶν Θηβαίων τῇ κατρίδι καὶ ποιμνῇ τὸ τοῦτου σκῆνος παραπέμπουσι, Ῥάξος ὄνομα τῆ τοπῆς, ἧς καὶ Κυρίλλου τὸ σεπτὰν κατέχει σῶμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν, Σοφίας καὶ Εἰρήνης.

Στίχ. Εἰρήνη καὶ Σοφία τμηθεῖσαι κάρας,

Σε τὴν ὑπὲρ νοῦν εἶδον εἰρήνην Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀριάδνης.

Στίχ. Σῶζει ῥαγεῖσα τὴν Ἀριάδνην πέτρα.

Χριστὸς γὰρ αὐτὴν ἔσκεπε ζωῆς πέτρα.

Αὕτη ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίου τῶν βασιλείων ἠθλησε, δούλη τινὲς χρηματίσασα Τερτοῦλλου, πρώτου τῆς Προμοσίων πόλεως, Φρυγίας Σαλοσταρίας καὶ διὰ τὸ μὴ Δεῖλαι αὐτὴν συνεορτάσαι ἐπὶ ταῖς γενεθλίοις τοῦ παιδὸς τοῦ κυρίου αὐτῆς ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων, ἐξέσθη σφοδρῶς, καὶ ἀφίθη. Ἐπεὶ δὲ πάλιν ἐδιώκετο ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος πέτρα τινὶ πλησίον, πῦξαστο ῥυσθῆναι καὶ Δεία νηλεῖ φάριστος αὐτῆς, μένον αὐτῆς κρήνη, τῶν πε-

τρῶν αὐθις εἰς τὴν συνελθουσῶν· οἱ δὲ διώκοντες αὐτῶν ἄνδρες, ἐξ ἐπιφανείας Ἀγγέλων ἐρίπων δόρατα κατεχόντων, διεφθάρησαν, καὶ ἀπέλοντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καστορος.

Στιχ. Οὐ θῆρ ὁ Κασῶρ, ἀλλ' ἀνὴρ τις γενναῖος,
Ἥ μαλλον εἶπεῖν, ἀνδραῖς πρὸς αἰκίας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. Εἰκόνοσ χρυσοῦς.

Νεκρῶν λογισμῶν, προθυμία τῆς ψυχῆς κατακαυχώμενος, ἐν βαθυτάτῳ γῆρα Ὅσιε, ἀποδημίαις ἐκέχησθαι, ἐπ' εὐεργεσίᾳ τῶν πίστει, δεχομένων Εὐμένιε, σὲ τὸν ὑπορέα τῶν σεπτῶν, καὶ ἱερῶν διδαχῶν.

Ἡ ῥώμη τῶν σῶν, ἀπολαύσασα καλῶν, δῶρον ποθοῦμενον, τῇ Θεβαίιδι μὴ βουλόμενον, Πάτερ ἐκπέμπει Εὐμένιε· ἐνθα γεγονώς ἀναστέλλεις τοῦ αὐχμοῦ τὴν κατήφειαν, τῇ ἐπομβρία τῶν σεπτῶν εὐχῶν σου Ὅσιε.

Μαζοῖς ἐκτραφεῖς, ἐγκρατείας τὸ σεπτὸν γάλα ἐθήλασας, καὶ ἡλικίας μέτρον ἐφθασας, ἀνενεχθεῖς εἰς ἀκρώρειαν, Πάτερ ἀρετῶν καὶ ἡλίου, ἀπαστραψας φαιδρότερον, θεοσημείαις τοῖς νυκτὶ κατασχεθεῖσι παθῶν.

Θεοτοκίον.

Αὐλου φωτός, ἀκητήριον ἢ σὴ μήτρα γεγένηται, τοῦ φρυκτωρίας θείας γνώσεως, τὴν ἀθείαν μειώσαντος, ἀχραντε Θεόνυμφε Κόρη, ὃν ὑμνοῦντες κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Καταπαλαίσας τὸν ἐχθρόν, καὶ τὸν δρόμον τὸν καλὸν διατελέσας, βαθυτάτῳ ἐν γῆρα, πρὸς τοὺς πατέρας τοὺς σούς, μετέβης σίτος ὡσπερ ὠριμος, ξένης ἐπὶ χώρας, λαθῶν τοῦ βίου πέρας.

Αμνημονήσαντες τῶν σῶν, οὐδαμῶς Πάτερ καλῶν παῖδες Θεβαίων, τῇ πατριδι καὶ ποιμνῇ τὴν ἱεράν σου σφοδρῶν, αἰσίως κρίναντες ἐκπέμπουσιν· ἧς τῇ ἐπανόδῳ, θαυμάτων ἐρρεῖ χάρις.

Ράξος Κυρίλλου τὸ σεπτὸν, καὶ πολυαθλὸν τὸ πρὶν κατέχων σῶμα, καὶ τὸ σὸν νῦν συγκρούπτει, παραπλησίως Σοφέ, ἀναψας τοὺς βίῳ ὁμόφρονας, αὐς ἄνω φέρει, πατρὶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Γερωτάτη Προφητεία· ἐπὶ προγραφῆς ἀληθῶς σεμνῆ· χαρῆτασ ἀπατόμητον ὄρος, φαίδρον

καὶ πύλην, δι' ἧς διήλθεν ὡς ὄϊδεν ὁ Ὑψιστος, πάλιν κεκλεισμένην, εἰσάσας σε Παρθένε.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων
• τοῖς Παισὶ συγκάταδάντα, καὶ τὴν
• φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖ-
• τε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
• πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ὁς τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχης, ἐκ δυνάμεως Πάτερ, εἰς δύναμιν μετέβη θαυμαστώσ, ἐνθα χοροὶ ἱερώτατοι, λειτουργοῦσιν ἐν φόβῳ, Τριάδι, τῇ σεπτῇ μετὰ πασῶν, οὐρανίων παμμάκαρ, Εὐμένιε Δυναμίμων.

Στήσον τὴν νῦν καταγιῖδα, τῆς πατρίδος τὸ Θεῖον ταῖς σαῖς ἐξευμενίζων προσευχαῖς, βαρβαρικὴν μάκαρ ἔφοδον, τὴν ἡμᾶς τυραννοῦσαν, καὶ πείρα συνωθοῦσαν τῶν κακῶν, εἰς βυθὸν ἀπωλείας, ἀοίδιμε Εὐμένιε.

Ἡ σὴ πανίερος μνήμη, συγκαλεῖται ποιμένας, ὁσίους καὶ λαὸν τὸν εὐσεβῆ, ἀγιασμόν πασι φέρουσα· ἦν τελούντας πλουσίως, καταύγασον ἡμᾶς μαρμαρυγαῖς, τῶν ἐν σοὶ χαρισμάτων, πανεύφημε Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

Φέρεις τὸν φέραντὰ πάντα, θεϊκῆ δυνάσει, καὶ τρέφεις ἐν μαζῶν, πᾶσαν πνοήν, τὸν διατρέφοντα Πανάγμε· ὑπὲρ νοῦν σου τὸ θαῦμα, Ἀγγέλης καταπληττοῦ καὶ βροτοῦς, τοὺς αἰεὶ σε ὑμνοῦντας, καὶ πόθῳ μακαρίζοντας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀβρήτῳ σο-
• φία, ἦκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ,
• βρώσει φορᾶ πέπτωκότα δεινῶς ἐξ ἀγίας
• Παρθένου, ἀφράζως σάρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ
• πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοισι μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλαρίου τοῦ Ἁγίου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Εὐμένιε θεολήπτε, τῶν Ἀρχαγγέλων σύσκηγε, ὡς παρρησίαν πλουτήσας, πρὸς τὸν Χριστὸν ἱεράρχα, οὗ καὶ τῷ θρόνῳ Ἁγίε, ἐνδόξως νῦν παρίσασαι, τῶν ἐπιτελούντων μέμνησο, τὴν φωτοφόρον σου μνήμη, καὶ σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Σταυρός ὁ φυλάξ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Εὐλον τὸ τοῦ Σταυροῦ, ὑψούμενον ὀρώντες, μεγαλωσύνην δῶμεν, Θεῷ τῷ σταυρωθέντι, σαρκὶ δι' ἀγαθότητα.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Υδάτι θεουργῶ, καὶ αἱματί σου Λόγε, λαμπρῶς ἡ Ἐκκλησία, στολίζεται ὡς νύμφη, Σταυροῦ τὴν δόξαν μέλλουσα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Λόγην σὺν τῷ Σταυρῷ, τοὺς ἡλούς καὶ τὰ ἄλλα, ἐν εἰς τὸ ζωηφόρον, Χριστοῦ ἐπάγη σῶμα, ἐν ὕμνοις προσκυνήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη, Χριστὸς ἡ ἀπολύτρωσις.

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς συνήθες, καὶ Ἀπολύσις.

ΤΗ ΙΘ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τροφίμου, Σαββατίου, καὶ Δορυμέδοντος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἐορτῆς γ΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τὸ ζωηφόρον ξύλον, ὁ Σταυρὸς ὁ πανάγιος, εἰς ὕψος αἵρόμενός, ἐμφανίζεται σήμερον· δοξολογοῦσι, πάντα τὰ κέρατα· ἐνδειματοῦνται, δαίμονες ἅπαντες· Ὡ εἶον δῶρημα, τοῖς βροτοῖς κεχαρισται! δι' οὗ Χριστέ, ὥσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς βότρυς πλήρη ζωῆς, ὁ βαστάσας τὸν Ὑψιστον, ἀπὸ γῆς ὑψαυμένος, Σταυρὸς ὁράται σήμερον; δι' οὗ πρὸς Θεόν, πάντες ἐλκυσθημεν, καὶ κατεπάθη, εἰς τέλος θάνατος. Ὡ ξύλον ἀχραντὸν! ὑφ' οὗ ἀπολαύομεν τῆς ἐν Ἐδεμ, ἀθανάτου βρώσεως, Χριστὸν δοξάζοντες.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! εὖρος καὶ μῆκος Σταυροῦ, οὐρανοῦ ἰσοστάσιον, δι' οὗ θεῖα χάριτι ἀγαθίζει τὰ σύμπαντα· ἐν τούτῳ ἔθνη βάρβαρα ἠττηνταί, ἐν τούτῳ σκῆπτρα, ἀνακτῶν ἠδρασταί. Ὡ θεῖος κλίμακος! δι' ἧς ἀνατρέχομεν εἰς οὐρανὸς, ὑψοῦντες ἐν ἄσμοσι, Χριστὸν τὸν Κύριον.

Καὶ τῶν Ἁγίων, γ΄. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἱ Μαρτυρεῖς σου Κύριε.

Τρυφήν τὴν ἀδαπάνητον, ποθῶν κληρώσασθαι, Τρόφιμε Μάρτυς, πόνοις τοῦ σώμα-

τος, σὺ ἐνετρυφᾷς· καὶ δὴ μετέστης ἐκ φθορᾶς, πρὸς τὴν ἀφθαρσίαν ἀγαλλόμενος, καὶ τῷ μαρτυρίῳ ἐγκοσμούμενος· διὰ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι πᾶσι μάκαρ τὸ μέγα ἔλεος.

Σαββάτιος ὁ ἐνδοξος, πολλαῖς κολάσεσιν ἐγκατεργασίας, νῦν ἐσαββάτισεν εἰς τὰς ἐπαυλεῖς, τῶν οὐρανῶν περιχαρῶς, γέρα τῶν ἀγῶνων κομιζόμενος, δήμοις τῶν Ἀγγέλων ἀριθμούμενος· αὐτοῦ Χριστέ πρεσβείαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τὸ μέγα ἔλεος.

Αθῶν βουλευτήριον, ἀποκρουσάμενος βουλαῖς ἐνθέοις, τὸν κοῦν ὠχυρώσεν ὁ Δορυμέδων, καὶ προσεχώρησε στερρῶς, πρὸς τὰ τῶν βασάκων πειρατήρια· νίκης τε βραβεῖα κομισάμενος, Χριστῷ συμβασιλεύει, πάντοτε ὑπὲρ πάντων ἡμῶν δεόμενος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ΄.

Η φωνὴ τῆ Προφήτου σου Μωϋσέως, ὁ Θεὸς πεπληρωταί, ἡ λέγουσα; Ὁψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, καὶ κόσμος ἐκ πλάνης ἠλευθερωταί. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνάστασις ἐγκαινίζεται, καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγαλλοῦνται, ἐν κυμβάλοισι Δαυϊτικοῖς, ὕμνοι σοι προσφέροντα καὶ λεγόντα. Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, Σταυρὸν καὶ τὴν ἀνάστασιν δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας ἀγαθὴ καὶ φιλάνθρωπε, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ.

Ἦχος πλ. δ΄. Τριήμερος ἀνεστής.

Ο ὕ ἐστησαν οἱ πόδες Χριστοῦ, τὸν τόπον προσκυνήσωμεν, ἀνυψοῦντες, τὴν τρισόμβριον Σταυρὸν, ἐν ᾧ κατεκενώθη, τὸ αἷμα τοῦ Δεσπότη, τὸ βλύσαν κόσμῳ τὴν ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Νεκρώσαντες τὰ πάθη σαρκός, καὶ πνεύματος θεοφρονες, ἐπειθώμεν, ὑψωθῆναι ἀπὸ γῆς, οὐρανόθεν πρὸς κῆξιν Σταυροῦ τῆ ἀνυψώσει, συζαυρωθέντες τῷ Δεσπότη Χριστῷ.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ζωηρόρυτος ἐκ θεῖας πλευρᾶς, πηγὴ σαφῶς ἐξέβλυσε, τοῦ Σωτῆρος, καταρδεύουσα ψυχὰς τῶν πίσει προσκυνούντων, τὸ θεῖον πάθος τούτου, καὶ τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Ο τετραπέρατος κόσμος σήμερον ἀγιάζεται, τοῦ τετραμεροῦς ὑψουμένου σου Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ κέρας τῶν πιζῶν, ἀνυψοῦται Βασιλέων ἡμῶν, συντριβόντων ἐν αὐτῷ τῶν δυσμενῶν τὰ κέρατα. Μέ-

γας εἰ Κύριε, καὶ θαυμασὸς ἐν τοῖς ἔργοις σου! δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.
καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνούμεν
Φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ
ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παραδεισον ἡνέφξας Σω-
τήρ, τῷ πίσει προσελθόντι σοι Ληστή, καὶ τρυ-
φῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύ-
ριε. Δέξαι ὡς περ ἐκαίνον καὶ ἡμᾶς, κραυγαζόν-
τας Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου,
μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς. Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Απλώσας ἐν Σταυρῷ, τὰς παλάμας Οἰκτιρ-
μον, τὰ ἔθνη τὰ μακρὰν, ἀπὸ σοῦ γεγο-
νότα, συνήγαγες δοξάζειν σου, τὴν πολλὴν ἀγα-
θότητα· ἀλλ' ἐπίβλεψον, ἐπὶ τὴν σὴν κληρου-
χίαν, καὶ κατάβαλε, τοὺς καθ' ἡμῶν πολεμίους,
Σταυρῷ τῷ τιμῷ σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ
Ἀκροστιχίς·

Τρίφωτον ὕμνῳ Μαρτύρων διαυγίαν. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀμαρτηλάτην Φαραώ.

Ταῖς ὑπερφῶτοις ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύματος,
καταλαμπόμενοι, τὰ σκοτεινὰ νέφη, τῆς
ψυχῆς μου λύσατε, τὸν νοῦν μου καταυγάσατε,
καὶ τὰ χεῖλη πρὸς ὕμνον, ὑμᾶς γεραίρειν ἀνοί-
ξατε, Μάρτυρες Χριστοῦ μεγαλώνυμοι.

Ρωμαλεότητι φρενῶν ἀντέστητε, τῷ ματαιό-
φρονι, νέμειν θεοῖς σέβας, Μάρτυρες ἀλ-
λόκοτον, ὑμᾶς καταναγκάζοντι, καὶ θυσία τε-
λεία, διὰ ποικίλων κολάσεων, τῷ Παμβασιλεῖ
προσπνέχθητε.

Ισχύς ὑμῖν παρὰ Θεοῦ δωρηταί, τοῦ παν-
τοκράτορος, καταβαλεῖν πάσαν τὴν ἰσχύν
τοῦ δράκοντος, σεπτοὶ Μεγαλομάρτυρες, τῆς
Τριάδος ὀπλῖται, Σαββάτιε, ἀξιάγαστε, θεῖε
Δορυμέδον καὶ Τρόφιμε. Θεοτοκίον.

Φωτιστικαῖς σου πηγαζούσαις χάρισι, Θεο-
χαρίτωτε, πύλη φωτὸς μόνη, οἱ γενναῖοι
Μάρτυρες, φαιδρῶς καταυγαζόμενον, τὸ βαθύ-
τατον σκότος, τῶν ἀνυπόιστων κολάσεων, σὲ
ὑμνολογοῦντες, παρέδραμον.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Οραιοτάτῳ λογισμῷ, καὶ σταθερᾷ διανοίᾳ,
πρὸς βασάνων ἐχώρησάτε πείραν, αἰκι-
ζόμενοι σφοδρῶς, καὶ μαστιγιζόμενοι, καὶ
ἀηττήτῳ γνώμῃ ἀπαράσβελευτοὶ μένοντες.

Ταῖς τῶν αἱμάτων πρόχοαῖς, ἱερωτάτην πορ-
φύραν, ἐπιχρώσαντες γενναῖοι ὀπλῖται, ἀ-
θανάτῳ Βασιλεῖ, Κυριῷ νῦν παρίστασθε, ὑπὲρ
ἡμῶν, πρεσβείαν, ἀκατάπαυστως ποιούμενοι.

Οὐκ ἐξαρνήσασθε Χριστόν, προσομιλοῦντες
βασάνοις, καὶ ξεόμενοι τὸ σῶμα ποικίλως,
καὶ τεινόμενοι δεινῶς, καὶ τοῖς θηροῖς διδόμενοι,
πανευκλεεῖς ὀπλῖται, Ἅγιοι Μεγαλομάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Νομοθεσίαις τοῦ ἐκ σοῦ σεσαρκωμένου Δε-
σπότη, πειθαρχοῦντες παναμώμητε Κόρη,
οἱ γενναῖοι Ἀθληταί, ἀνόμους ἐτροπώσαντο, σὲ
συνεργὸν ὡς σχόντες, τὴν σώζουσαν ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν. Ὁ Εἰρμός.

Οστερεώσας καταρχὰς, τοὺς οὐρανοὺς
ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων
ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστῆ, τῆς Ἐκκλη-
σίας στήριξον ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν σου, Ἅγιος
μόνε Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Βασάνων ἀνδρικῶς ὑπομείναντες πόνους, τὴν
ἄπονον ζωὴν, ἐκομίσασθε ἅμα, Δορυμέδον
καὶ Τρόφιμε, καὶ Σαββάτιε πάνσοφε· ὅθεν σή-
μερον, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἑορτάζουσα,
τὴν ἱεράν ὑμῶν μνήμην, ἐνθέως ἀγαλλίσται.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ο ἄνω ὡς Θεός, οὐρανὸν θρόνον ἔχων, καὶ
γῆν Χριστέ Σωτήρ, ὑποπόδιον φέρων,
Σταυρὸν ἡμῖν ὑπέδειξας, σῶν ποδῶν ὑποπό-
διον. Τοῦτον ἅπαντες, δαυϊτικῶς, προσκυνου-
μεν. Τοῦτον φυλακα, καὶ βοηθὸν ἐξαιτοῦμεν,
καὶ πίστει δοξάζομεν.

Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Υπομονῇ, τῶν αἰκισμῶν λαμπρυνόμενοι, ἐπὶ
ξύλου, Μάρτυρες ἠρτήθητε, καὶ σιδηροῖς
ὄνυξι πλευράς, ἐνδοξοὶ ξεσθέντες, τῇ ἀπεκδυ-
σει τοῦ σώματος, τὴν θεῖαν ἀφθαρσίαν, ἐνεδύ-
σασθε θρόνῳ τῆς Τριάδος αἰεὶ παριστάμενοι.

Μαστιγωθείς, διὰ Χριστόν Μάρτυς Τρόφιμε,
ἐνετρύφας, πόνοις ὑπερβάλλουσι, ἀπο-
σκοπῶν ταῖς ἐν οὐρανοῖς, θεῖας ἀντιδόσεις, καὶ
τὴν τρυφήν τὴν ἀδάπανον· ἧς νῦν κατηξιώθης,
τὸν ἀγῶνα τελέσας, καὶ τρυφή τῷ Δεσπότη γε-
νόμενος.

Νεανικῶς, ἐγκαρτέρησας Σαββάτιε, ταῖς βα-
σάνοις χαίρων ἐναπέδωκας, Θεοῦ εἰς χει-
ρας τὴν σὴν ψυχὴν, καὶ πρὸς οὐρανίους, μονὰς
καλῶς ἐσαββατίσας, νικήσας τὸν ἐκείθεν, ἐκρι-
φέντα ἀθλίως, καὶ βράβεια τῆς νίκης δεξάμενος.

Θεοτοκίον.

Ως καθάρων, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, σέ
Μαρτύρων, σύστημα τρισάριθμον, ἐπικα-
λούμενοι βοηθόν, ἀχραντε Παρθένε, ναοὺς δαι-
μόνων ἠδάψισαν, καὶ πρὸς ναὸν ἄνω, μετετέ-
θησαν δόξης, ἐν αἰνέσει αἰεὶ σε γεραίροντες.

Ὤδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Μακρυθέντες φιλίας, σώματος Πανεύφημοι
προσωκειώθητε, διὰ πλείστων πόνων, καὶ
μεγίστων Θεῷ πανοικτίρμονι, τῷ ὑμᾶς δι' οἶκτον
πεφιληκότε καὶ τὰ πάθη, τοῖς αὐτοῦ ἀποκτει-
νάντι πάθεισιν.

Αἰ πορεῖαί σου Μάρτυς, Τρόφιμε γεγόνασι
κατευθυνόμενοι, πρὸς ὁδοὺς πανσόφους,
μαρτυρίου, ἐν αἷς καλλυνόμενος, σιδηραῖς κρη-
πίσι, καθηλωμένος τοῦ Βελίαρ, κεφαλὴν καὶ
τὰ κέντρα συνέτριψας.

Ρητορευῶν τὰ θεῖα, Τρόφιμε πολὺάθλε, τυ-
ράννοισ ἤσχυκας· καὶ τοῖς αἵμασί σου,
βηματίζων τὴν γῆν καθηγιάσας· ἐμπεριπατεῖς
δὲ, χαρμονικῶς τῷ Παραδείσῳ, σωτηρίαν ἡμῖν
ἐξαιτούμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν Ἁγίαν Παρθένον, τὴν θεοχαρίτωτον καὶ
παναμώμητον, οἱ γερροὶ ὀπλίται, εἰς βοή-
θειαν ἐπικαλούμενοι, τῶν βασάνων ὄγκον, καὶ
τῶν δεινῶν τὴν τρικυμίαν, ἀκλονήτω διήλθον
φρονήματι.

Ὤδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Υπέπλευσαν γαληνῶς, τῇ κυβερνήσει τοῦ
Πνεύματος οἱ εὐκλειεῖς Ἀθληταί, βασά-
νων τὸ πέλαγος καὶ πρὸς τὸν ἀκύμαντον, σω-
τηρίας ὄρμον, ἱερῶς ἐγκαθωρμίσθησαν.

Ραινόμενα καθορῶν, εἰς γῆν τὰ μέλη σου
Τρόφιμε, καὶ ὄξος κατὰ τῶν σῶν, μυκτή-
ρων δεχόμενος, εὐώδους ὀσφρήσεως ἀντελάβου
πλέον, τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγαπήσεως.

Ως βουλευτῆς τῶν Χριστοῦ, δικαιοματίων
γενόμενος, βουλαῖς ἀθῶν ἐχθρῶν, τελείως
ἐξέκλινας, καὶ σαυτὸν παρέδωκας, Δορυμέδον
Μάρτυς, ταῖς βασάνοις μαστιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Νευρούμενοι ταῖς ἐκ σοῦ, ἐκπεμπομέναισι δυ-
νάμεσιν, οἱ Ἀθλοφόροι Χριστέ, νομίμως ἐ-
νήθησαν, τὴν ἀγνὴν Μητέρα σου, ἀνυμνολο-
γοῦντες, ἀπορρήτως σε κυήσασαν.

Ὁ Εἰρμός.

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνο-
μίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀ-
νάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ
ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ως ἀθλητῶν ἐδραῖωμα, καὶ εὐσεβείας ἔρει-
σμα, ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ γεραίρει σου,
τὴν φωτοφόρον ἀθλησιν· παναοίδιμε μάκαρ,
ἀθλητὰ γενναιόφρον, ἐνδοξε Τρόφιμε, σὺν τοῖς
συναθλοῖς σου, ἱλασμόν τοῖς ὑμνοῦσι σε αἴτη-
σαι, ὡς ἀήττητος.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τὰ ἔπαθλα, οὐρανῶν
ταῖ Δυναμίεις ἐθαύμασαν· ὅτι σῶμα θνη-
τὸν περικείμενοι, ἀσώματους ἐχθροὺς ἐτροπώ-
σαντο, Σταυροῦ τῇ ἰσχυῖ κρατυνόμενοι· ὅθεν
μακαρίζονται εἰς αἰῶνας, ἱλασμόν τῶν πται-
σμάτων αἰτούμενοι ὑπὲρ πάντων ἡμῶν· καὶ
γὰρ τιμῶνται αὐτοί, ὡς ἀήττητοι.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων
Μαρτύρων, Τροφίμου, Σαββατίου, καὶ Δορυ-
μέδοντος.

Στίχοι.

Πνέοντες ἐν Τρόφιμε καὶ Δορυμέδον,
Ἐν ἐκ ξίφους δεχέσθε καὶ βίου τέλος.

Ἔσθε σιδηροῖς Σαββάτιος ὄξῆσιν,
Εἰς σαββατισμὸν θεῖον ὡς Μάρτυς φθάνει.

Ἐννεακαιδεκάτῃ Τρόφιμον ταῖμον, ἠδὲ συνά-
δλους.

Οἵτι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Πρόβου· ὃν ὁ μὲν
Σαββάτιος ἐν Ἀντιοχείᾳ παραστάς τῷ Βικαρίῳ, καὶ
σφοδρῶς τυφθεῖς, καὶ καθειρχθεῖς, ἐν ταῖς βασάνοις παρί-
δωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ δὲ τρόφιμος, κρηπίσι σιδηραῖς ὑπο-
δεδεῖς, καὶ ὑπερόριος ἐν τῇ Συνάδων γενόμενος, πολλὰς
τε μετὰ Δορυμέδοντος ὑπεστάς τιμωρίας, ἀπετηθήσαν
ταῖς κεφαλῆς.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέη-
σαν ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὤδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Διόλου ταῖς νεύσεσι, ταῖς πρὸς τὸ θεῖον
καλλωπιζόμενος, ὀβελίσκοις τε μάκαρ,
πυρακτωθεῖσι καταφλεγόμενος, καὶ ταῖς πλευ-
ραῖς σου ἀδίκως ξεόμενος, ὡς Δορυμέδον, στερ-
ρῶς ἐνεκαρτέρησας.

Ιδεῖν ἀφιέμενος, Θεοῦ τὴν δόξαν τὴν ἀνεκλά-
λητον, ὀφθαλμοῦς ἐπηρώθης, πυρακτωθεῖσι
σιδηραῖς Τρόφιμε, καὶ εὐχαρίσως Κυρίῳ ἐκραύ-
γαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αγάπη φλεγόμενοι, σεπτῆς Τριάδος οἱ τρεῖς ἠνύσατε, τοὺς μεγίστους ἀγῶνας, καὶ μυριασί νῦν συναγαλλεσθε, ἐπουρανίαις· μεθ' ὧν ἡμῶν μέμησθε, λύσιν πταισμάτων αἰεὶ ἡμῖν αἰτούμενοι.

Θεοτοκίον.

Υπάρχουσα Δέσποινα, καθαρωτέρα πάσης τῆς κτίσεως ὑπεδέξω τὸν Λόγον, ἐκ σοῦ ἀρρήτως ἀποκτικτόμενον· ὃν οἱ γενναῖοι ποθήσαντες Μάρτυρες, τῇ τῶν βασιάνων πυρᾷ ἐνεκαρτέρησαν.

ᾠδὴ ἡ. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Γεγυμνωμένοις σώμασιν, αἰκισμοῖς προσπαλαίοντες τὸν τῆς ἀφθαρσίας, σολισμὸν ἐδέξασθε, αἰσχύνῃ ἐνδύσαντες, τὸν δυσμενῆ αἰῶνιον· καὶ στεφανηφόροι, μεταβάντες πρὸς λῆξιν τὴν θείαν ἐκβοᾶτε· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψῶτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ιχνηλατοῦντες Μάρτυρες, τοῦ Χριστοῦ τὰ παθήματα, ξύλοις προσδεθέντες, πειρασμοὺς ἠνέγκατε, γενναίῳ φρονήματι· καὶ ταῖς ῥοαῖς τοῦ αἵματος, πνίξαντες δαιμόνων, πονηρότατα ξίφη, ἐνθέως μελωδεῖτε· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψῶτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ανευφημείσθω Τρόφιμος, δοξαζέσθω Σαββάτιος, καὶ μεγαλυνέσθω, Δορυμέδων σήμερον· οἱ στῦλοι οἱ ἄσειδοί, τὰ τῶν πιστῶν προπύργια, οἱ φωτοειδεῖς, τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες, οἱ ταύτην ταῖς ἀκτίσι, τῶν μεγίστων ἀγῶνων, σεπτῶς φωταγωγῶντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νέον ὡς βρέφος τέτοκας, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ἄχραντε Παρθένε, συμφυῶς νοθόμενον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, καθομολογοῦντες, ἱερώς ἐναθλοῦσι· μεθ' ὧν σε Παναγία, μακαρίζουσι πίστει, λαοὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ β'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαιῶν ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτους ἰδὼν, τὸν Δημιουργὸν, καὶ Λυτρωτὴν
» ἀνεθόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ γ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ισχυῖ τοῦ τῶν ὄλων Δημιουργοῦ, τῶν θηρῶν ταῖς ὁρμαῖς ἐπεδήσατε, καὶ ἀβλαβεῖς Μάρτυρες ἐμείνατε ἐξ αὐτῶν, μεγάλως θαυμαζόμενοι, τοῖς ἀμετατρέπτοις μεταβολαῖς· διὸ ταῖς

τῶν Μαρτύρων, ἀγέλαιε συναφθέντες, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ προσβεύσατε.

Ωχθητε ξίφει τεμνόμενοι, πανευκλεῶς· καὶ τῶν πρωτοτόκων νῦν ἐν σκηναῖς, περιχαρῶς αὐλίζεσθε, βλέποντες τὴν δόξαν τὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῖς ἐπικαρπίας, δεχόμενοι τῶν πόνων, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς ἀθλήσεως.

Συμφώνως συνελθόντες δεῦτε πιστοὶ, Δορυμέδοντα νῦν καὶ Σαββάτιον, καὶ τὸν κλεινόν, Τρόφιμον δοξάζωμεν· τοὺς στερρόους, τοὺς ἀληθείας Μάρτυρας βότρυας ἀμπέλου τῆς νοητῆς, ἐξ ὧν ἡμῖν ὁ οἶνος, τῆς ὄντως εὐφροσύνης ἐναποσάζει θεία χάριτι.

Ημνήμη ἡ πανέορτος τῶν σφῶν Ἀθλητῶν ἀνατείλασα σήμερον, ὡς ἀληθῶς ὑπὲρ ταῖς αὐγάς ταῖς ἡλιακῆς, καταφωτίζει ἅπαντας, σκοτὸς ἀπελαύνουσα τῶν παθῶν, καὶ νέφη ῥαθυμίαν· ὧν Λόγε ταῖς πρεσβείαις, παράσχου πᾶσι τὰ ἐλέη σου.

Θεοτοκίον.

Φυλάξασε Παρθένον ὁ ἐκ τῶν σῶν, ἀνατείλας λαγόνων· ἀνέσπερος, ὡς ἀληθῶς, Ἥλιος Παρθένε ταῖς ἀθληταῖς, περιφανῶς ἐλάμπρυνε, διηγωνισμένους καρτερικῶς· μεθ' ὧν αὐτὸν δυσώπει, ἡμᾶς κατακτεινῆσαι, τοὺς εὐσεβῶς σε μακαρίζοντας.

ᾠδὴ δ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

» **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὡφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διὸ σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Ἁγίων.

Ἄστροις τοῖς οὐρανῶν.

Οὐρανὸν τοῖς ἄστροις, κατακοσμήσας ὡς Θεός, καὶ διὰ τῶν σῶν Ἁγίων, πᾶσαν τὴν γῆν φωταγωγῶν, Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε σῶζε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Σταυρὸς ὁ φυλάξ.

Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Υλὴν φθοροποιόν, ἐξαίρει ἀμαρτίας, τὸ τοῦ Σταυροῦ σου ξύλον, ὑψούμενον Σωτήρ μου, λαμπρύνει δὲ τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Λύσιν τῶν δυσχερῶν, καὶ κτήσιν τῶν ἀρίστων, ὑψούμενος βραβεύει, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, Σταυρὸς Χριστοῦ ὁ ἅγιος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Οτε τὸν Ἀμαλὴκ, Μωσῆς κατετροποῦτο, Χριστοῦ προλέγων πάθη, Σταυρὸν προδιετύπου, τὸν Δεῖον καὶ πανάχραντον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ σωτήριον Ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη, Χριστὸς ἡ ἀπολύτρωσις.

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς συνήθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Εὐσταθίου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Οφιν, ἀνεστήλωσε χαλκοῦν, παῖλαι Μωϋσῆς ὁ θεόπτης, πρὸς τὴν ἀναίρεσιν, τῶν δακνόντων ὄφρων· αὐτὸς δὲ ὄλον· σαυτὸν, ἐπὶ ξύλῳ ἀνύψωσας, Σωτήρ μου ζωώσας, πάντας ἐν τῷ Δείῳ σου, καὶ ζωηφόρῳ Σταυρῷ· ὃς νῦν ἀνυψούμενος φλέγει, φάλαγγας δαιμόνων, καὶ τρέπει, τῶν βαρβάρων φύλα καὶ φρουρίσματα.

Σύμου, τὸ φθαρτὸν τε καὶ θνητὸν, Σῶτερ ἐκ Παρθένου φορέσας, καὶ Θεομήτορος, ἀφθαρτον ἀπέδειξας, καὶ πρὸς ζωὴν καὶ τρυφήν, ἀτελεύτητον εἰλκυσσας· πρὸς ἣν ἐπαναίγεις, πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε Δόγε· Χριστέ ὁ Θεός, ὄπλον κραταίων ἐν πολέμοις, Δεσπότη τὸν Δεῖον Σταυρὸν σου, τῷ πιστῷ σου Ἀνακτι δωρούμενος.

Λάμπσον, φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν· ἔργον γὰρ ἐσμὲν τῶν χειρῶν σου, πάντες Χριστέ ὁ Θεός, ὄπλῳ δὲ στεφάνωσον, τοὺς εὐσεβεῖς Βασιλεῖς, νίκας τούτοις δωρούμενος, κατὰ πολεμίων, τείχος καὶ ἰσχυρῶμα, ἰσχύν καὶ ἄσυλον, ὄλβον, τὸν Σταυρὸν σου πλουτοῦσιν, Ὑψιστε, ὁ ἀφθορον μήτραν, Σῶτερ ὑποδὺς τῆς Θεομήτορος.

Καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ανωθεν ἡ κλησίς σου οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων Εὐστάθιε· ἀλλ' αὐτὸς σοι ὀπτάνεται, Χριστὸς ὁ φιλόθρωπος, καὶ ἀγρεύει μάκαρ, πίστεως δικτύοις· καὶ τῷ Βαπτίσματι αὐτοῦ, ἀποκαθάρας τὰς ἁμαρτίας σου, πρὸς βίου πειρατήριον, ὑπομονὴν σοὶ κερροτείνεται, ὁ Δεσπότης καὶ δείκνυσι, νικητὴν ἀβόητον.

Χαίρων ἐν νεότητι, τῆς ἀρετῆς τὸ γυμνάσιον, ὑπέδεξω Εὐστάθιε, τῶν παιδῶν στερούμενος, καὶ τῆς σῆς συζύγου, τὴν αἰχμαλωσίαν ὑπενεγκῶν καρτερικῶς, καὶ ὑπομείνας θητεῖαν ἄτιμον· ἀλλὰ σε παναοίδιμε, ἢ ἐν πολέμοις ἀνδρεία σε, ποθητὸν κατεστήσατο, καὶ λαμπρῶς ἐπανήγαγε.

Θεῖον ὡς θυμίαμα, διὰ πυρὸς εὐωδέστατον, καὶ τερπνὸν ὀλοκάρπωμα, θυσία εὐπρόσδεκτος, προσφορά τε ζῶσα, καὶ τελειοτάτη, σὺ προσηνέχθης τῷ Θεῷ, πανοικεσία καρποφορούμενος· διό σε ἡ οὐράνιος, νῦν κατοικία Εὐστάθιε, σὺν τοῖς σοῖς εἰσεδέξατο, καὶ Ἁγίων στρατεύματα.

Δόξα, Ἦχος β'. Ἐφραίμ Καρίας.

Ο δεῦτερος Ἰωβ Εὐστάθιος, τὸν βίον τοὺς ἀθλοῦς καὶ τοὺς σεφάνους, εἰς προτροπὴν ἀρετῶν ἑαυτὸν ἡμῖν προέθηκε, καὶ στήλην καρτερίας, ὑπερβαῖς ἀληθῶς τὸν Ἰωβ, τῇ ἀρετῇ, σὺν τῇ συζύγῳ, καὶ τοῖς τέκνοις· ὁ πιστὸς ἐν βίῳ, καὶ ἀκράδαντος ἐν πειρασμοῖς, καὶ ἐν ἀθλήσει νικηφόρος· ὃν προσάξωμεν εἰς πρεσβείαν Χριστοῦ, τοῦ δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν φωτισμὸν, καὶ ἰλασμὸν τῶν πλημμελημάτων.

Καὶ νῦν, Ἦχος δ' αὐτός.

Θεῖος θησαυρὸς ἐν γῆ κρυπτόμενος, τοῦ ζωοδότου ὁ Σταυρὸς, ἐν οὐρανοῖς ἐδείκνυτο Βασιλεῖ εὐσεβεῖ, νίκης κατ' ἐχθρῶν ὑπογραμμὸν δηλῶν νοερὸν· ὃν γεγηθῶς πίσει καὶ πόθῳ, θεόθεν ἀναδραμῶν πρὸς θεωρίας ὑψωσιν, σπηδῆ μεγίστη ἐκ γῆς λαγόνων ἀνέφηεν, εἰς κόσμου λύτρον, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ. Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος. **Ρ**άπισματα ὑπήνεγκας, καὶ σταύρωσιν Μακρόθυμε, καὶ ὄνειδη, θέλων πάντας ἐκ χειρὸς, λυτρώσασθαι τοῦ πλάνου, ὁ μόνος ζωοδότης, καὶ πανοικτίρμων καὶ φιλόθρωπος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τιμῷ σου τὸν Σταυρὸν ἀγαθὲ, τὴς ἡλῆς καὶ τὴν λόγῃ σου Σωτήρ, δι' ὧν πάντας, ἐλυτρώσω τῆς φθορᾶς, ὡς μόνος ζωοδότης, καὶ πάντων εὐεργέτης, μόνε φιλόθρωπε Σωτήρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σταυρῷ προσηλωθεὶς δι' ἐμέ, Σωτήρ μου ὑπεράγαθε, ἐρραπίσθης, καὶ ὑβρίσθης Λυτρωτὰ, καὶ ὄξος ἐποτίσθης, καὶ λόγῃ ἐκεντήθης, καὶ πάντα φέρεις ἀναμάρτητε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἐφραίμ Καρίας.

Αδαμάντινε τὴν ψυχὴν, πῶς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινέσωμεν; τὴν γὰρ φύσιν ὑπερέβης.

χρημάτων καὶ παίδων, καὶ τῆς συμβίου στερούμενος, τὴν μακαρίαν ἐκείνην, καὶ αἰοδιμον φωνὴν τοῦ Ἰωβ ἐξεβόησας· Ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο· ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο. Ἄλλ' ὄν ἠγάπησας Θεόν, καὶ ὄν θερμῶς ἐπεπόθησας, πάλιν σοὶ τοὺς φιλτάτους ἔδωρήσατο, συναθληταὶς γενέσθαι σοὶ προμηθευσάμενος· μεθ' ὧν δια ποικίλων βασιάνων, τὸ μακάριον τέλος διήνυσας. Αὐτῆς καὶ συμπρεσβευτάς σου λαβόμενος, καρτερόψυχε Εὐσταθιε, δυσώπησον λυτρωθῆναι ἡμᾶς, τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Σήμερον προέρχεται ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, καὶ πιστοὶ εἰσδέχονται αὐτὸν ἐκ πόθου, καὶ λαμβάνουσιν ἰάματα, ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ πάσης μαλακίας. Αὐτὸν ἀσπασώμεθα τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβῳ· φόβῳ διὰ τὴν ἀμαρτίαν, ὡς ἀνάξιοι ὄντες· χαρᾷ δὲ διὰ τὴν σωτηρίαν, ἣν παρέχει τῷ κόσμῳ, ὃ ἐν αὐτῷ προσπαγεῖς Χριστὸς ὁ Κύριος, ὃ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων, Ἦχος δ'.

Οἱ Μάρτυρές σε Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν σε, τοὺς τυράννους καθείλον· ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Εν μέσῳ τῆς Ἐδέμ, ξύλον ἠνεγκε θάνατον· ἐν μέσῳ δὲ τῆς γῆς, ξύλον ζωῆς ἐβλάστησε· γευσάμενοι γὰρ τοῦ πρώτου, ἀφθαρτοὶ ὄντες, φθαρτοὶ γεγόναμεν· τυχόντες δὲ τοῦ δευτέρου τῆς ἀφθαρσίας κατετρυφήσαμεν· διὰ Σταυροῦ γὰρ σώζει ὁ Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων,

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Προδιετύπου μυστικῶς πάλαι τῷ χρόνῳ ὁ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ Σταυροῦ τὸν τύπον, ὡς ταῖς χεῖρας ἐξέτεινε σταυροφανῶς Σωτήρ μου· καὶ ἔστη ὁ ἥλιος ἕως ἐχθρῶν, ἀνεῖλεν ἀνθισταμένους σοὶ τῷ Θεῷ· νῦν δὲ οὗτος ἐσκότισαι, ἐπὶ Σταυροῦ σε ὄρων, θανάτου κράτος λύοντα, καὶ τὸν ἄδην σκυλεύοντα.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τῆς εὐσταθείας τῷ φερωνύμῳ κρότος.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τῷ λόγῳ, τὸ τῶν παθῶν μου σκίρτημα, ταῖς ἰκεσίαις σου, καθυπατάξας Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, εὐφημεῖν παρασκευάσον, τὴν ἱεράν πανήγυριν, τῶν ἀγῶνων παμμακάρισε.

Η κλήσις, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων γέγονεν, ἡ σὴ Πανάρισε, ἀλλ' οὐρανόθεν Παῦλον ὡς τὸ πρῖν, ὁ Χριστὸς σε ἐκάλεσεν ἐπιφανεῖς ὡς ἔλαφος, τῶν ἰσοδῶν ἐκλυτρούμενος.

Σοφίας, τῆς ἀνωτάτω ἔμπλεως, Μάρτυς γενόμενος, τοῦ φθειρομένου πλούτου καὶ τρυφῆς, ἕρανῶν τὴν ἀπόλαυσιν, πανευσεβῶς προέκρινας, πανοικεσία στεφανούμενος.

Θεοτοκίον.

Εύρων σε, καθαρωτέραν Πάναγνε, πάσης τῆς κτίσεως, ὃ τῶν ἀπάντων Κτίστης καὶ Θεός, σαρκωθῆναι ἠυδόκησεν, ἐκ σοῦ σαρκὶ τὸν ἄνθρωπον, ἀναμορφῶσαι προμηθούμενος.

ᾠδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Υπέφερες πειρασμῶν, τὰς τρικυμίας καρτερῶν ἔνδοξε, Μάρτυς Χριστοῦ Εὐστάθιε, τέκνων γυναικός τε στερούμενος.

Σωθέντες παρὰ Θεοῦ, τῆς τῶν θηρῶν διαρπαγῆς παῖδες σου, Μάρτυς Χριστοῦ Εὐστάθιε, θῆρας νοητοῦς ἐτροπώσαντο.

Τὸν βίον διαπερῶν, ὡς ποταμὸν τοῖς πειρασμοῖς ἔνδοξε, σοῦ τῆς ψυχῆς διέσωσας, τὸ θεοειδὲς ἀταπεινώτον.

Θεοτοκίον.

Αἰγνείας τὸ καθαρὸν, καὶ παρθενίας τὸ σεπτὸν σκηνώμα, δεῦτε πιστοὶ ὑμνήσωμεν, ἐν χαρμονικοῖς μελωδήμασιν.

Ὁ Εἰρμός.

• Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
• Χριστέ κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε,
• καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβείας τοῖς τρόποις ἀνδραγαθῶν, καρτερίας τοῖς πόνοις ὑπεραθλῶν, νέος ἀνηγόρευσαι, Ἰωβ Μάρτυς πανένδοξε· τῶν γὰρ τερπνῶν τοῦ βίου, παθῶν τὴν ἀφαίρεσιν, σὺν γυναικί, καὶ τέκνοις, Θεῷ ἠγαθήσασαι· ὅθεν ἐπὶ τέλει, τῶν ἀγῶνων ὡς νίκης, βραβεῖον παρέσχες σοὶ, τὴν τοῦ αἵματος πρόσχυσιν. Ἀθλοφόρε Εὐστάθιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόσω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁμοίον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ὑπὸ τὴν γῆν, κρυμμένον ἀνείλετο ἢ σεμνή, Ἑλένη, καὶ πῖμπλησι, χαρᾶς κόσμου τὸ πλήρωμα· καὶ τεμένη θρασύζει, ὑψοῦσθαι ἐν πνεύματι· καὶ τὸ σκῆπτρον κομίζει, ἐπὶ τὰ βασιλεία· ὅπερ καὶ δεικνύσα, τῷ υἱῷ ἀνεβόα· Ὑφάπλωσεν Δέσποτα, τὰς σὰς χεῖρας καὶ πρόσδεξαι, τὸν δεικνύμενον ἅπασι, κράτος σου, καὶ νίκας σοφέ, καὶ τὰ ἔθνη διδάξον ἐν χάριτι, τοῦ προσκυνεῖν μετὰ πόθου, Σταυρὸν καὶ τὰ πάθη Χριστοῦ.

ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Θεῖα παλάμη σωθεῖσα τῆς τυραννίδος, τῆς τοῦ ἐχθροῦ διέμεινε, τὰ τῆς σωφροσύνης σώζουσα ἢ σύμβιος, ἢ σὴ ἀνακράζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ε'πειράσθης καὶ ποικίλως ἐδοκιμάσθης, Μάρτυς Χριστοῦ Εὐστάθιε, καὶ τοῦ μαρτυρίῃ, ἔδραμες τὸ στάδιον, βοῶν τῷ Δεσπότη σου· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ι'θυνόμενος προστάγματι τοῦ Δεσπότη, μαρτυρικοῖς ἐν αἵμασι, καθωραϊσμένος, ὠφθης παναοίδιμε, Εὐστάθιε ἔνδοξε, σὺν τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις σου. Θεοτοκίον.

Α'πειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὠφθης παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίσει ἀδιστακτῶ κραυγάζομεν.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κυριέ μου φῶς.

Σὺ οἶά περ Ἰωβ, ἀνεφάνης Εὐστάθιε· σὺ ἀμεμπτος εὐσεβής τε, μακροθύμως τὸν βίον, εὐρέθης περαιούμενος.

Τὲς μάκαρ ἀνυμνεῖν, τοὺς σοὺς πόνους δυνήσεται, Εὐστάθιε, οὓς ὑπέστης, τὴν ὁμόζυγον Μάρτυς, καὶ παῖδας ἀφαιρούμενος;

Θεοτοκίον.

Ω μῆτερ τοῦ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὴν κάκωσιν, θραπέυσον ἢ τεκοῦσα, τὸν πανάγαθον Λόγον, τὸν πάντας ἀγαθύνοντα.

ᾠδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Φανέντα, σὺ τὸν Χριστὸν ἐπόθησας ἔνδοξε, καὶ συνεκράθης τῷ πόθῳ, ὡς φανῆναι Μάρτυς ὠραϊσμένος, πορφυρίδι, τῶν σῶν αἱμάτων καλλωπιζόμενος.

Ε'δραμες, ἀκολουθῶν Χριστοῦ θείοις ἴχνεσι, καὶ κοινωνὸς ἀνεδείχθης, τῶν παθῶν τῶν τούτου καὶ βασιλείας, ὀλοκλήρως, πανοικεσία Μάρτυς στεφόμενος. Θεοτοκίον.

Ρήμασι, τῆ Γαβριὴλ Παρθένε πανάμωμε, νῦν κεκρημένοι βρωῶμεν· Χαῖρε μόνη Μήτηρ

εὐλογημένη· χαῖρε πύλη, δικαιοσύνης Ἥλιον ἔχουσα. Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
• Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λυθρῆ
• κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ρέυσαντι αἵματι.

κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ πάθη Χριστοῦ, σαφῶς μιμησάμενος, καὶ τούτου πῶν, πιστῶς τὸ πατήριον, κοινωνὸς Εὐστάθιε, καὶ τῆς δόξης σύγκληρος γέγονας, παρ' αὐτοῦ τοῦ πάντων Θεοῦ, λαμβάνων ἐξ ὕψους θείαν ἄφεσιν. Ὁ Οἶκος.

Υμνον μοι δώρησαι ὁ Θεός μου, ἀνυμνεῖν καὶ λέγειν νυνὶ τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἀθλοφόρου σου Κύριε, ὅπως εὐρύθμως ἐγκωμιάσω τὸν γενναῖον ἐν τοῖς ἄθλοις Εὐστάθιον, τὸν νικητὴν ἐν πολέμοις ἐχθρῶν γεγονότα αἰεὶ, τὸν μέγαν ἐν εὐσεβείᾳ, καὶ χορῶ τῶν Μαρτύρων ἐκλάμψαντα· σὺν τούτοις γὰρ ψάλλει ἀπαύστως σοι, μετ' Ἀγγέλων ὁ πάνσοφος λαμβάνων ἐξ ὕψους θείαν ἄφεσιν.

Συναξάριον.

Τῇ Κ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Εὐσταθίου, καὶ Θεοπίστης συμβίβης αὐτοῦ, καὶ τῶν δύο υἱῶν αὐτῶν, Ἀγαπίου καὶ Θεοπίστου.

Στίχοι.

Εὐστάθιον βοῦς παγγενῆ χαλκοῦς φλέγει,
Καὶ παγγενῆ σὺ τοῦ Θεοῦ σώζεις Λόγε.

Εἰκάδι Εὐστάθιος γενεῆ ἄμα βοῖ καύθη.

Ούτος ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Εὐστάθιος ἦν στρατηλάτης ἐν τῇ Ῥωμαίων πόλει, ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως· ἐκαλεῖτο δὲ αὐτὸν μὲν Πλακίδα, ἢ δὲ γυνὴ αὐτῆς Τατιανῆ· ἦν δὲ πλούσιος σφέδρα, καὶ χαίρων ἐν ἐλεημοσύναις πενήτων, Ἑλλήνων. Κυνηγοῦντι δὲ αὐτῷ, ἐφάνη ἔλαφος, καὶ ἤρξατο καταδιώκειν αὐτήν. Ἦδη δὲ μέλλων καταφθάσαι τὸ ζῶον, βλέπει ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτῆς τὸν τίμιον σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἤλθε φωνὴ ἐκ τῶν κεράτων τῆς ἐλάφου, λέγουσα· Ὁ Πλακίδα, τί με διώκεις; ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστός. Εἶτα ἐθαπίσθη, καὶ οὕτως ἐπολεμήθη ὑπὸ τοῦ βροτοκτόνου δαίμονος, ὡς καὶ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ ἀπολέσαι, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ αἰχμάλωτον ἰδεῖν, καὶ τὰ παῖδια αὐτοῦ ὑπὸ θηρίων ἀρπαγέντα, καὶ αὐτὸν γενέσθαι ἐν πενίᾳ. Εἶθ' οὕτως εὐρεῖν πάλιν καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παῖδια, ζητηθῆναι τε παρὰ τοῦ βασιλέως, καὶ ἀπολαβεῖν τὸ πρότερον ἀξίωμα· μετ' ὧν ὑπερον ἀναγκασθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐμβάλλεται εἰς χαλκοῦν βουὴν πεπωρωμένον, καὶ τελευτᾷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν καὶ Ὁμολογητῶν, Ὑπατίου Ἐπισκόπου, καὶ Ἀνδρέου Πρεσβυτέρου.

Στίχ. Ὑπὲρ πανάγων Ὑπάτιον εἰκόνων,
Σὺν Ἀνδρέα σφάττουσιν ἄνδρες αἱμάτων.

Οὗτοι, τῆς Λυδῶν χώρας ὄντες, καὶ ἐν τινι φροντιστηρίῳ, παῖδες ὄντες, φοιτήσαντες, ὁ μὲν Ὑπάτιος τὸν μονήρη βίον ἠσπάσατο, Ἀνδρίας δὲ ἱεροκλήρῃ τῆς Ἐκκλησίας κατέστη· οὗ νηστείας δὲ μένον καὶ ἀγρυπνίας καὶ προσευχαῖς τῶν ἄλλων ἐκράτου, ἀλλὰ καὶ πάση ταπεινοφροσύνη καὶ ἀγάπῃ. Μαθῶν δὲ περὶ αὐτῶν ὁ πρόεδρος Ἐπίσπου, καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἀγαγὼν, Ὑπάτιον μὲν, Ἐπίσκοπον χειροτονεῖ· Ἀνδρίαν δὲ, Πρεσβύτερον. Ἐπεὶ δὲ ὁ μισάγιος Λίων ὁ βασιλεὺς ἀνέμαθε τὰ περὶ αὐτῶν, εἰς ἑαυτὸν μετεκαλέσατο, καὶ εἰρκτὴ ἐναπέθετο, καὶ σπαράττεισθαι καὶ σύρεισθαι προὔτρεψε· καὶ μετὰ ταῦτα προσέταξε καὶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ἀποσυρῆναι, καὶ τὰς ἀγίας εἰκόνας, παμπόλλας οὖσας, κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀναφθῆναι ἐδέξαντο· καὶ πίσση χρισθέντες τὰς γενειάδας, διὰ μέσης τῆς πόλεως σύρονται· καὶ ἐπὶ τὰ μέρη τοῦ Ξηρολόφου κατασφάττονται, ριφίντες βορὰ τοῖς κυσί.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων, Μαρτίνου Πάπα Ῥώμης, Μαξίμου, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Οὗτοι σύνοδον ποιήσαντες ἐν Ῥώμῃ, συνελθόντων καὶ ἑτέρων αὐτοῖς ἱερέων καὶ ὀρθοδόξων ἀνδρῶν, ἀνεθεμάτισαν τὴν αἵρεσιν Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως, ἐγγόνου τοῦ Ἰρακλείου. Τοῦτο μαθὼν ἰκεῖνος, Μαξίμου, μετὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἀναστασίου, ἐν πρώτοις ἐναπόκλειστον ἐποίησεν· εἶτα ἐξώρισεν ἐν τῇ Θράκῃ. Πάλιν δὲ παραστήσας, ἀνέκρινεν αὐτούς· τῶν δὲ ἐλεγχάντων πρὸ προσώρου αὐτοῦ τὴν δυσσεβῆ αὐτοῦ αἵρεσιν, τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ τὰς γλώττας ἀπέτεμε, παραπέμφας αὐτούς ἐν Λαζική ἐξορίστους. Ἀποστείλας δὲ ἐν Ῥώμῃ, ἀνήγαγε τὸν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Μαρτίνον ἐν Κωνσταντινουπόλει· καὶ καθείρξας, πολλὰς τε κακώσεις ἐπαγαγὼν αὐτῷ τριετίαν ὄλην, εἰς Χερσῶνα ἐξώρισε. Καὶ ὁ μὲν Ἀναστάσιος, ἐν ἐξορίᾳ πληρώσας χρόνους εἴκοσιν, ἐτελειώθη ἐν Κυρίῳ· ὡσαύτως καὶ ὁ Θεόδωρος. Εὐπρέπιος δὲ διήρκεσεν ἐν ἐξορίᾳ χρόνον ἕνα καὶ μόνον· ὁμοίως καὶ Μαξίμος. Ὁ δὲ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μαρτίνος, πολλὰ δεινὰ ὑπομείνας ἐν Χερσῶνι, πρὸς Κύριον μετέστη· τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐτίθη ἐξω τοῦ κάστρου Χερσῶνος, ἐν τῷ ναῷ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Βλαχερνῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀρτεμιδώρου καὶ Θαλοῦ.

Στίχ. Ἀρτεμιδώρον καὶ Θαλὸν κτείνει ξίφος,
Μὴ προσκυνουῖντας Ὅρτεμιν ξενοκτόνον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου, Ἐπισκόπου Κύπρου.

Στίχ. Ζωῆς ρεούσης οὐ μέλει Μελετίῳ.

Ὅθεν τελευτᾶν, πῶς ἂν εἴποις, ἡγάπα.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν Ὁμολογηταῖς μεγίστου Ἰωάννου τοῦ Αἰγυπτίου.

Οὗτινος τὴν παρρησίαν μὴ ἐνεγκῶν ὁ παράνομος Μαξιμιανός, ἐκέλευσεν ἀναιρεθῆναι αὐτὸν μετὰ καὶ ἄλλων τεσσαράκοντα.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ος ἐν καμίνῳ, τῷ πυρωθέντι χαλκουργήματι, ἔνδον καθειργμένοι Μάρτυρες τοῦ Χρι-

στοῦ, εὐχαρίστως ἐκραυγάζετε· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Νόμῳ φιλίας, ὡς ἠνωμένοι καὶ τῆς φύσεως, ἑμῖαν καρτερίαν Μάρτυρες εὐκλεεῖς, ἐναδλοῦντες ἐπεδείξασθε, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεὸς ἐκβοῶντες καὶ Κύριος. Θεοτοκίον.

Υψηλοτέρα, τῶν οὐρανίων θείων Δυναμῶν, μόνη ἐξ αἰῶνων πέφνηας ἀληθῶς· τὸν γὰρ Κτίστην τούτων τέτοκας, ἀνερμηνεύτως σὺ, Θεογεννητορ πάναγνε Δέσποινα.

ᾠδὴ ἡ. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Μαρτύρων χορείαν ἀψευδῶν, συγκροτουμένην λαμπρῶς, θειομοῖς τῆς φύσεως, καὶ λόγῳ πίστεως, ἅπαντες, εὐσεβῶς νῦν εὐφημήσωμεν, ὡς εὐσεβείας ἐρασταίς, καὶ πίστει μέλψωμεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Οραίως ἠνώθητε σεπτοί, διαιρεθέντες πρὶν, προνοία μείζονι, οἰκείοις αἱμασι βάψαντες, τὴν πορφύραν τῆς νυμφεύσεως, καὶ πρὸς οὐράνιον θερμῶς, παστάδα σπεύδοντες, καὶ βοῶντες· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Καρπὸν τῆς κοιλίας εὐσεβῶς, Θεῷ προσήγαγες, μάκαρ Εὐστάθιε, καὶ τὴν ὁμόζυγον χαίρουσαν· κοινωνοὺς γὰρ τῆς ἀθλήσεως, τοὺς ἐκ τῆς φύσεως Χριστῷ, ψάλλοντας εἴληφας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, Παρθένος πέφνησας, ἄνθος βλαστήσασα, τὸν παντοδύναμον Κύριον, τὸν ἡμᾶς εὐωδιάσαντα, καὶ τὴν ὁσμήν τὴν ἑαυτοῦ, πᾶσι παρέχοντα, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάικῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσθεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ολω τῷ φωτὶ τῆς Τριαδος, μετ' εὐφροσύνης προσχωρήσας ταῖς ἀγγελικαῖς στρατηγίαις, νῦν συναγάλλη Μάρτυς Εὐστάθιε· μετ' ὧν ἀπαύστως πρέσθευε, πάντας σωθῆναι τοὺς ὑμνουῦντάς σε.

Τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς σου ἀγῶνας, καὶ τὰς ποικίλας περιστάσεις, ἢ ἐν οὐρανοῖς εὐφροσύνη, μετὰ Δικαίων νῦν διεδέξατο· ἧς ἀπολαύειν ἔνδοξε, τοὺς σὲ ὑμνουῦντας καταξίωσον.

Ολον ἑμαυτὸν σοι προσφέρω, Μάρτυς Εὐστάθιε προθύμως, ἵνα σε πλητήσω προσάτην

πρὸς τὸν Δεσπότην σώζεις δυνάμενον, ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ σωτηρίας θείας πρόξενον.

Θεοτοκίον.

Σ ἐ τὴν ἀπειρανδρως τεκοῦσαν, τὸν ζωοδότην καὶ Σωτῆρα, πάντες δυσωποῦμεν ἐκτενωῶς, οἱ Θεοτόκον ὁμολογοῦντές σε, ῥυσθῆναι πάσης θλίψεως, σαῖς ἰκεσίαις Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
» **Λ**σε Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήρηθη, Χριστός συναΐσας τὰς διστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε, μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Ἁγίων.

Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Τῆς ἀθανάτου δόξης τε, καὶ ζωῆς τῆς ἀλήκτου, ἐπέτυχες καταλιπὼν, τὰ τοῦ κόσμου ἠδέα, σὺν παισὶ θεόφροσι, καὶ γυναικὶ πανολβίῳ· διὰ τοῦτό σου πόθῳ, τὴν πανίερον καὶ θείαν, ἐορτάζομεν μνήμην.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Ημεῖς ἐν σοὶ θαρρόυντες τῇ Θεοτόκῳ, ἐχθροὺς διπλοῦς τροποῦμεθα κατὰ κράτος, τὸν Σταυρὸν κατέχοντες τοῦ Υἱοῦ σου, ὄπλον ἡμῖν καὶ τρόπαιον, ἀσπίδα ξίφος καὶ δόρυ, καὶ βέλος κατὰ Βελίαρ.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσιῶμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ'. Ἀνδρέου Πυροῦ.

Τίς μὴ μακαρίσει σου, τὸν πανόλβιον τρόπον Εὐστάθιε; ὅτι γενναίως ὑπήνεγκας, τοῦ ἀρχαιαίου ἐχθροῦ τὰς προσβολαῖς· τῆς γὰρ συζύγου καὶ τῶν τέκνων, τὴν ζήτησιν οὐκ ἐδυσφόρησας, ἀλλ' ἐβόας τὴν εὐχάριστον φωνὴν τοῦ Γῶβ· Γυμνός ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρὸς μου, γυμτός καὶ ἀπελεύσομαι πρὸς τὸν μόνον Ἀημιεργόν, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Ἦχος πλ. β'.

Αφθόρον τόκου Μαρίας, ὑπάρχω Μάρτυς καταγωγίαν, ἀλήκτως τε πέλων ἐν φωτὶ αὐτῷ καὶ ἡμῖν εὐμενίζου Τριάδα τὴν ἀκτιστον.

Ἦχος πλ. δ'.

Τῷ ἀδύτῳ γνόφῳ εἰσδύς, καὶ τῷ τῆς δικαιοσύνης Ἠλίῳ οἰκαιοθείς, τῇ ἐξ ὕψους νοσητῶς φανείσῃ διὰ ζώου εἰκόνι, θείως προσψάυσας, ἔμπρους εἰκὼν ὑπῆρξας, παμμακάρε Εὐστάθιε· ὅθεν τὴν ἐκ πνεύματος καὶ ὕδατος ἐσχηκῶς ἐνέργειαν, τῷ μαρτυρικῷ τε λουσαμένους αἵματι, ταῖς οὐρανίαις κατηξίωσαι συγχορεύειν, τῶν Ἀγγέλων ὁμηγύρεσιν· ἐν ᾧ καὶ ἡμᾶς προσοικειώσον, τῷ Σωτῆρι Χριστῷ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Γερμανοῦ.

Τὴν στρατοπεδαρχίαν τῆς κατὰ βασιλείας ἀποβαλόμενος, καὶ διὰ ζώου ἀφθέντος σοι ἐν εἰκόνι, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν γενόμενος ἐραστῆς, νῦν συγχορεύεις τοῖς ἄνω, σὺν γυναικὶ σου καὶ τέκνοις, παμμακάρε Εὐστάθιε· διὸ δυσωποῦμέν σε, τῷ Κυρίῳ πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Ο ἄν περ παλαιοὶ Μωϋσῆς, προτυπώσας ἐν ἑαυτῷ τὸν Ἀμαλὴκ καταβαλὼν ἐτροπώσατο· καὶ Δαυὶδ ὁ μελωδός, ὑποπόδιόν σοι βοῶν, προσκυνεῖσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρὸν σου Χριστέ ὁ Θεός, σήμερον ἀμαρτωλοὶ προσκυνοῦντες χεῖλεσιν ἀναξίοις, σέ τὸν καταξιώσαντα παγῆναι ἐν αὐτῷ, ἀνυμνοῦντες δεόμεθα· Κύριε, σὺν τῷ Ἀηστῇ τῆς βασιλείας σου ἀξιώσον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ξύλον τὸ τοῦ Σταυροῦ, ὑψούμενον ὀρώντες, μεγαλωσύνην δώμεν, Θεῷ τῷ σταυρωθέντι, σαρκὶ δὲ ἀγαθότητα.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Υδατι θεουργῷ, καὶ αἵματι σου Λόγε, λαμπρῶς ἡ Ἐκκλησία, στολιζέται ὡς νύμφη, Σταυροῦ τὴν δόξαν μελπουσα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Υπὸ τὴν φθοροποιῶν, ἐξαιρεῖ ἀμαρτίας, τὸ τοῦ Σταυροῦ σου ξύλον, ὑψούμενον Σωτήρ μου, λαμπρύνει δὲ τὰ σύμπαντα.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ὡσπερ Παῦλος τὴν κλησιν, ἐκ ἐξ ἀνθρώπων δεξάμενος, Μάρτυς Εὐστάθιε, καὶ αὐξάνων ἐν Θεῷ τῇ τοῦ Σταυροῦ πεποιθήσει, τῶν τυράννων τὸ δυσσεβές, καὶ τῶν βασάνων τὸ ἀπηνές ἀνδρείως κατήσχυνας· διὸ καὶ μέχρι αἵματος, ἀντικατέστης πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, πρὸς ἀόρατους ἐχθρούς ἀνταγωνισάμενος· καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένῃ εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Η φωνὴ τοῦ Προφήτου σου Μωϋσέως ὁ Θεός, πεπλήρωται ἡ λέγουσα· Ὁψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρός ὑψοῦται, καὶ κόσμος ἐκ πλάνης ἠλευθέρωται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνάστασις ἐργασθίζεται, καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγαλλονται, ἐν κυμβάλοις Δαυιτικαῖς ὕμνον σοὶ προσφέρουσι, καὶ λέγοντα· Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέγα τῶς γῆς ὁ Θεός, Σταυρὸν καὶ τὴν ἀνά-

στασιν· δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας, ἀγαθὲ καὶ φιλάν-
θρωπε. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κα-
νόνο τῆς Ἐορτῆς καὶ τῶν Ἁγίων.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Στίχ. Προωρώμην τὸν Κύριον.

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Ἐφεσίους.

Ἀδελφοί, ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ.

Ζῆτει Κυριακῇ κζ'. Ἀλληλοῦῖα. Ἦχος δ'.

Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπε ὁ Κύριος, προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Ζῆτει τῇ γ'. τῆς β'. Ἑβδομάδος.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῆ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Κοδράτου,
τοῦ ἐν Μαγνησίᾳ.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται τῆς τοῦ τιμίου Σταυροῦ
Ἑψώσεως ἡ Ἐορτὴ, καὶ ψάλλονται πάντα τὰ αὐτῆς ἐντε
τῷ Ἑσπερινῷ, καὶ τῷ Ὁρθρῷ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ, πλὴν
τῶν Ἀναγνωσμάτων, τῆς Λιτῆς, καὶ τοῦ Πολυελλίου. Ἡ
δὲ τοῦ Ἁγίου Κοδράτου Ἀκολουθία συμφάλλεται τῇ ἑπαύ-
ριον μετὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐν Κυριακῇ ἡ παρούσα ἡμέρα, συμφά-
λλονται τὰ τῆς Ἐορτῆς μετὰ τῶν Ἀναστασίμων, ἅτινα
καὶ προηγοῦνται.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου
Ἀποστόλου Κοδράτου.

Στίχοι.

Λίθοις νέμειν θέλοντα μηδαμῶς σέβας,
Τὸν Κοδράτον βάλλουσιν ἄφρονες λίθοις.

Εἰκάδι δὲ πρώτη Κοδράτος στέφος εὔρατο
ἄθλοισι.

Ὁ ὅτος ἀρχαῖος καὶ πολυτίμων ἀνὴρ ὑπάρχων, ἐν Ἀθή-
ναις καὶ Μαγνησίᾳ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου κατή-
γειλε, καὶ πολλοὺς φωταγωγησας τοῖς δόγμασιν, πρὸς φῶς
θειογνωσίας ἐπανήγαγε. Ὄθεν ἐξ Ἀθηνῶν, τῆς αὐτοῦ ποι-
μνῆς ὑπὸ τῶν διωκτῶν ἀπελάυνεται, πρότερον λίθοις βλη-
θεὶς, καὶ πυρὶ δοκιμασθεὶς, καὶ ποναῖς ἄλλαις ὑστερον
δὲ ὑπὸ Ἀδριανοῦ τοῦ Αἰλίου τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου
κομίζεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου
Ἰωνᾶ.

Στίχ. Ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ φεύγεις πάλαι,
Νῦν δὲ πρόσωπον Ἰωνᾶ τούτου βλέπεις.

Ὁ ὅτος ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμαθῆ, ἀπὸ Φέτ, ἐκ Καριαθριασῶν,
πλησίον Ἀζώτου πόλεως Ἑλλήνων κατὰ Σαλατταν.
Ἐκβρασθεὶς δὲ ἐκ τοῦ κήτους, ἀπελθὼν ἐν Νινευί, καὶ
κηρύξας, καὶ ἀνακάμψας οὐκ ἔμεινεν ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ·
ἀλλὰ παραλαβὼν τὴν μητέρα αὐτοῦ, παρωκῆσεν ἐν τῇ
Ἀσούρ, χάρα τῶν ἀλλοφύλων· ἔλεγε γάρ, ὅτι οὕτως ἀφι-
λῶ τὸ οὐνεκός μου, ὅτι ἐφυσάμην προφητεύσας κατὰ Νι-
νευί, τῆς πόλεως τῆς μεγάλης.

Οὗτος ἐστὶν ὁ υἱὸς τῆς χήρας, ὃν ἠγειρεν Ἡλίας ὁ
Προφήτης· ἦν γὰρ τότε Ἡλίας ἐλίχων τὸ Ἀχαάβ· καὶ
καλίσας λιμὸν ἐπὶ τὴν γῆν, ἐφυγε· καὶ ἐλθὼν εἰς Σάρι-
φθα τῆς Σιδωνίας, εὔρε τὴν χήραν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς,
καὶ ἔμεινε παρ' αὐτῇ (οὗ γὰρ ἠδύνατο μῆναι μετὰ τῶν
ἀπεριτμητῶν), καὶ εὐλόγησεν αὐτὴν διὰ τὴν ξηνοδοχίαν
αὐτῆς· ἦν γὰρ ἡμνώσκων αὐτὴν ἐκ πρώτου· τῆς καὶ Σα-
νόντα τὸν υἱὸν ἠγειρο· καὶ ἀναστὰς μετὰ τὸν λιμὸν, ἐ-
πορεύετο εἰς γῆν Ἰούδα.

Ὁ οὖν Ἰωνᾶς, ἀποθανοῦσαν, τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἐθα-
ψεν αὐτὴν εἰς τὰ ἐχόμενα τῆς Βαβυλῶνος Δεδόρρας· καὶ
κατῴκησεν ἐν γῇ Σενναάρ, ἐνθα καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη
ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ Κεναιζαίου, Κριτοῦ γενομένου μιᾶς
φυλῆς, ἐν ἡμέραις τῆς ἀναρχίας. Ἐδωκε δὲ τέρας ἐπὶ
Ἱερουσαλὴμ καὶ ὅλην τὴν γῆν· Ὅτε ἰδῶσι λίθον βῶντα
οἰκτρῶς λεπτὴν φωνὴν, καὶ κάρθαρον ἀπὸ ξύλου πρὸς Θεὸν
φθειγγόμενον, τότε ἐγγίξει τὴν σωτηρίαν· τότε ὄψονται
τὴν Ἱερουσαλὴμ ἠδαμισμένην ἕως Σεμειλίου, καὶ εἰς αὐ-
τὴν πάντα τὰ ἔθνη ἤξει ἐν προκύνήσει Κυρίου, καὶ με-
ταξήσουσι τοὺς λίθους αὐτῆς κατὰ θυμῶς ἡλίου· καὶ ἐ-
κεῖ ἔσαι ἡ προσκύνησις τοῦ ἠλιεμένου, διὰ τὸ Ἱερουσα-
λὴμ βδελυχθῆναι ἐν ἐρημώσει Σηρίων· καὶ τότε ἤξει τὸ
τέλος πάσης πνοῆς (*).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Ἰωνᾶ τοῦ Σαββαΐτου.

Στίχ. Ἀφείς Ἰωνᾶ ἀστάτου βίου τόπον,

Ἐστῶτα καὶ βέβαιον εὕρισκει τόπον.

Ὁ ὅτος ὁ Ὁσιος, πρεσβύτερος ὢν, πατὴρ ὑπῆρχε Θεοδώ-
ρου τοῦ ὀσιωτάτου καὶ μακαριωτάτου, καὶ Θεοφάνους
τοῦ ποιητοῦ τῶν Κανόνων, ὃν τὰ πρόσωπα ἐπέγραψε Θεο-
φίλος ὁ Εἰκονομάχος. Οὗτος ὁ Πατὴρ Ἰωνᾶς, ἀπελθὼν
ἐν τῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα Λαύρα, καὶ ἀποκαρεῖς, ἄκραν
εὐλάβειαν ἐκτήσατο, καὶ πολλὰς ἀρετὰς κατορθώσας, ἐν γῆ-
ρα καλῶ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Εὐσεβίου.

Στίχ. Εὐσεβίον κτείνουσι δυσσεβεῖς ξίφει,

Τὸν εὐσεβῶς βιοῦντα, καὶ Χριστῆ φίλον.

Ὁ ὅτος ἀτέκλιτος ἦλθε πρὸς τὸν Ἀρχοντα Φοινίκης, καὶ
φῆσι· Τί ἀνοηταίνεις Σιομαχε, διώκων τὴν τοῦ Χρι-
στοῦ ποιμνὴν; Ὁ δὲ, ὀργισθεὶς, προσίαξεν ἀναρτηθέντα
τὸν Ἅγιον ξέσθαι. Ἐπὶ πολὺ δὲ ξέσαντες, τριχίνοις ρά-
κεισιν ἄλλας ἐμβάλοντες, καὶ προσθήσαντες, ἀνέξαινον τὰς
σάρκας τοῦ Ἁγίου. Ὁ δὲ Ἅγιος ἠγαλλιᾶτα, ὡς ἐν ἄλ-
λοτριῷ σώματι πάσχων· καὶ ὁ Ἀρχὼν ἐν ἀμνηχανίᾳ γε-
νόμενος, ξίφει ἀποτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπερῆνα-

(*). Σημειώτεον, ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν ἐνταῦθα περὶ τοῦ Ἰω-
νᾶ ἱστορουμένων οὔτε ἐν τῇ προφητείᾳ αὐτοῦ εὕρισκονται,
οὔτε ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀγίας Γραφῆς· ἐξ οὗ δῆλον, ὅτι
παρέλαβε ταῦτα Συναξαρῆστις ἐκ τινος ἀποκρύφου βιβλίου,
ἢ ἐξ ἀγράφων παραδόσεως τῶν Ἰουδαίων. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνο-
μα τῆς πατρίδος τοῦ Προφήτου εἰς τὴν δεξιάν Γραφήν λεγε-
ται· Πέδοχοφέρ (Δ' Β' ἰδ' 95).

το· καὶ οὕτως ἀνῆλθε εἰς οὐρανοῦς, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ ἀδελφῶν Εὐσεβίου, Νεστάβου, καὶ Ζήνωνος.

Στίχ. Εὐσεβίος, Νεστάβος, ἀλλὰ καὶ Ζήνων,
Δὶ εὐσεβῆ θνήσκουσι πίστιν ἐκ ζήφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν καὶ Ἐπισκόπων Κύπρου, Μελετίου καὶ Γσακίου.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι καὶ μακάριοι Πατέρες ἡμῶν γεγονόσιν Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τῆς ἐν τῇ Κύπρῳ, εὐλαβεῖς καὶ φοβούμενοι τὸν Θεόν· εἶχον δὲ ἀκατάπαυστον ἔργον, τὸ διδάσκειν τὸν λαὸν τὰ θεῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ, καὶ διανέμειν τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν τοῖς χρήζουσιν. Οὕτω δὲ ποιῶντες παρ' ὅλην τὴν ζωὴν αὐτῶν, πρὸς Κύριον ἐξεδίμησαν κατὰ διαφόρους καιροὺς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πρίσκου.

Στίχ. Φέρων ὕδωρ ζῶν Πρίσκος ἐν τῇ καρδίᾳ,
Ἐμπρησμὸν οὐ δέδοικε τὸν τοῦ σαρκίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ς'. Μαρτύρων, ὑπασπιστῶν ὄντων Μαξιμιανοῦ.

Στίχ. Ὑπὲρ Θεοῦ κλίναντος ἐν ξύλῳ κάραν,
Ἐξ Μάρτυρες κλίνουσι τὴν κάραν ζίφει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆ ΚΒ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκᾶ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Κοδράτου τρία, καὶ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκᾶ τρία.

Τοῦ Ἁγίου Κοδράτου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν ἑρανίων χαρίτων, ταῖς ἐπιλάμψεσι, καταυγασθεῖς ἐδείχθης, ἐν τῷ κόσμῳ Κοδράτε, φωστήρ πᾶσι προφαίνων, ἀκτίνας φαδραῖς, τοῦ ἐνθέου κηρύγματος· καὶ διὰ τοῦτο τιμῶμέν σε οἱ πιστοί, ὡς Ἀπόστολον καὶ Μάρτυρα.

Σὺ ταῖς εὐθείαις πορείαις, βαδίσας ἐνδοξε, τῶν σκολιῶν ἐφ' ῥύτω, τρίβων τῆς ἀσεβείας, ἀνδρώπους πλανωμένους· ὅθεν πιστοί, ἀπλανῆ σε δοξάζομεν, καὶ ὁδηγὸν καὶ μεσίτην τῆς πρὸς Θεὸν, σίκεώσεως Ἀπόστολε.

Οὐ σαυμαστός ἐν Ἁγίοις, ὑπάρχων Κύριος, σὲ τῇ ἀφθόνῳ δόξῃ, τῶν αὐτοῦ χαρισμά-

των, ἐδόξασεν ἐν κόσμῳ, καὶ νῦν ψυχῶν, καὶ σωμάτων παρέσχετο, Θεραπευτήν, ὦ Κοδράτε, τοῖς εὐσεβῶς, εὐφημοῦσί σε Ἀπόστολε.

Τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκᾶ. Ὁμοία.

Καταβαλὼν τῶν εἰδῶλων τὴν ματαιότητα, τῷ ἱερῷ σου λόγῳ, ἐβεβαίωσας πίστει, καρδίας ἀστηρίκτους, καὶ πρὸς ζωὴν, ἱεράρχα ὠδήγησας, καὶ ἐναθλήσας νομίμως Μάρτυς Φωκᾶ, τοῦ Κυρίου ἐχρημάτισας.

Τὴν ἱεράν διπλοῖδα, βάψας ἐν αἵματι, τῆς ἱεραῖς σαρκός σου, ἱερώτατε Πάτερ, διπλῆς στεφάνους ὄντως, παρὰ Χριστοῦ, ὑπεδέξω πανόλβιε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις ἐν οὐρανοῖς, ἱκετεῦν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ταῖς τῶν θαυματῶν ἐκτίσι, πᾶσαν φωτίζεις τὴν γῆν, τοῖς ἐν θαλάσῃ Πάτερ, βοηθεῖς καθ' ἐκάστην, νοσήματα διώκεις, παύεις ψυχῆς, καὶ σαρκὸς ἀρρώστηματα, παρὰ Κυρίου τὴν χάριν Μάρτυς Φωκᾶ, εἰληρῶς Θεομακάριστε.

Δόξα, Ἦχος δ'. Κυπριανοῦ.

Ε'κ βρέφους ἐγένου τοῦ Κυρίου ἐραστῆς, Φωκᾶ παμμακάριστε, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ· τὸ γὰρ ὄπλον τοῦ Σταυροῦ ἐπ' ὤμων ἀράμενος, ἀκλινῶς ἐπορεύθης τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, δι' ἧς τῶν Ἀγγέλων συνέστιος γέγονας· δαιμόνων ἀντίπαλος, καὶ τοῦ κόσμου πρεσβευτῆς ὡφθης διαπρύσιος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημειώσιν.

Ζόφος φοβερῶτατος, ὁ τοῦ θανάτου Θεόνυμφε, τὴν ψυχὴν κατατρύχει μου· τὸ δὲ λογοθέσιον, ἐξιστᾶν καὶ τρέμειν, αἰεὶ τῶν δαιμόνων, παρασκευάζει ἀγαθῆ· ἐξ ὧν με ῥύσαι τῇ δυναστείᾳ σου, Παρθένε ἀπειρόγαμε, καὶ πρὸς λιμένα σωτήριον, καὶ πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον, τῶν Ἁγίων κατάταξον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάνανγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὠλόλυζε κρᾶζουσα, πικρῶς τῷ ἐκ σπλάγχχνων, αὐτῆς προελθόντι, καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα κατεπλήττετο· Τέκνον μου ποδεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθίμμιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἀπόστολε Ἁγιε Κοδράτε.

Καὶ τοῦ Ἱερομάρτυρος. Καὶ κρότων μετοχος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, Κανὼν τῆς Οἰκτιώχου εἰς, καὶ τῶν Ἀγίων δὺν· προηγείται δὲ ὁ τοῦ Ἀποστόλου, ἔχων τὴν δετὴν ἀκροστιχίδα·

Σοὶ Κοδράτε μέγιστε τοὺς ὕμνους πλέκω.

Ἰωσήφ (*).

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν.

Στεφηφορῶν, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυναμέων, παρερηκῶς ἰκέτευε, καταλαμπρύνεσθαι, τοὺς τὴν μνήμην σου ταύτην, φαιδρῶς ἐπιτελοῦντας, μάκαρ Ἀπόστολε.

Οἰκοδομῶν, τῷ Θεμελίῳ τῆς πίστεως, τῶν εὐσεβῶν τὸ πλήρωμα, ὀχυρωτάταις σου διδασκαλίς Θεοφόρε, εἰδῶλων τὴν ἀπάτην, πᾶσαν κατέστρεψας.

Ιερουργῶν, τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἱερωτάτοις λόγοις σε, ψυχᾶς τῷ Κτίσει σου, καθιέρωσας πίστει, ἀίδιμε Κοδράτε, σθένει τῷ Πνεύματος. Θεοτοκίον.

Κόρης σαρκί, ἐξ ἀπειράνδρου τικτόμενος, ὁ Ποιητὴς τῆς κτίσεως, μετὰ τὴν κύησιν, ὡς πρὸ τῆς Παρθένου, αὐτὴν διαφυλάττει, καθὼς κηδύκεσεν.

Κανὼν τοῦ Ἀγίου Φωκᾶ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ὑμνεῖν σε Φωκᾶ προσθέτω Θεὸς χάριν Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ Ἐρυθραῖον.

Ὑμνήσαι, προθυμουμένῳ σήμερον, τὴν Δεῖαν μνήμην σου, φωτιστικαῖς τοῦ Πνεύματος αὐγαῖς, τὴν ψυχὴν με καταύγασον, ποιμὴν καὶ Μάρτυς ἔνδοξε, τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ ἡμῶν.

Μαρτύρων, περιφανῶς ἐπλήθησας, τὴν Δεῖαν εὐκλειαν, ποιμαντικαῖς ἐμπρέψας καλλοναῖς καὶ φοινίξας ἐν αἵματι, τῆς ἱεραῖς ἀθλήσεως, σοῦ τὴν στολὴν Θεομακάριστε.

Νευρώσας, τὸν λογισμὸν ταῖς κρείττοσιν, ἐλπίσι πάνσοφε, τὸν ἐν κακίᾳ ὄντα δυνατὸν παντελῶς ἐξενεύρισας, καὶ νικηφόρος ἀριστος, πρὸς οὐρανοὺς Φωκᾶ ἀνέδραμες. Θεοτοκίον.

Ελύθη τῶν Προπατόρων ἄχραντε, τὸ ἐπιτίμιον· τὸν πρὸ αἰῶνων τίκτεις γὰρ Θεὸν, νέον βρέφος γινόμενον, καὶ νεουργοῦντα ἀπασαν, τὴν ἀνθρωπίνην ὄντως ὕπαρξιν.

(*) Σημειῶσαι, ὅτι τὸ χειρόγραφον ἔχει ἐνταῦθα καὶ ἑτέραν Ἀκροστιχίαν, ψαλλομένην μὲν ἐν ταῖς Ἀποδείπνοις, εἰς τὴν μνήμην δὲ τῶν κατὰ τὴν κατὰ τὸν παρόντος ἐορταζομένων Ἰωάννου τοῦ Πρεσβύτερου, καὶ ἑτέρου Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Σαββαΐτου, πατρὸς γνησίου χρηματίσαντος Θεοδώρου καὶ Θεοφάνους τῶν Γραπτῶν. Ἔστι δὲ ἡ Ἀκολουθία αὕτη Ποίημα τοῦ Θεοφάνους τούτου.

Τοῦ Ἀποστόλου. ᾠδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Τελῶν τὰ φοβερά Κοδράτε θαύματα, ἀπίστους εἰς πίστιν Δεῖαν ἐνήγες, ὡς Ἀπόστολος Θεόληπτος, ὡς σεπτὸς Ἱεράρχης ἱερώτατε.

Ενθέοις διδασκαλίς πολλοὺς ἐφώτισας· φωτὸς γὰρ διάκονος ἀνεδείχθης τοῦ φωτίσαντος τὰ πέρατα, Ἱεράρχα Κοδράτε, Δεῖαν λάμπησι.

Μεγίστων ἀγαθῶν ὑπῆρξας πρόξενος, τῇ ποιμνῇ ἐξαίρων ταύτης τὸ σκότος, τῆς ἀγνοίας, καὶ φωτίζων αὐτὴν, παραδόξων θαυμάτων ἐπιδείξεις. Θεοτοκίον.

Εσκήνωσεν ἐν σοὶ τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον, μὴ φλέξαν τὴν μήτραν σου Θεοτόκε, καὶ κατέφλεξε τὰ πάθη ἡμῶν, καὶ τὴν ὕλην τῆς πλάνης ἀπετέφρωσεν.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ιάσεις ἐπιτελῶν, τῇ ἐπικλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ Ὅσιε, πλάνης ἐχθροῦ ἔσωσας, πόλεις καὶ λαοὺς Δεῖα χάριτι.

Ναὸς ὑπάρχων Θεοῦ, εἰδωλικούς Μάρτυς ναοὺς ἐρρίψας, τὴν παντουργὸν δύναμιν, ἔχων συνεργὸν καὶ συνέριθον.

Στρατὸς ὠράθη Φωκᾶ, ἀγγελικὸς καὶ φῶς Θεοῦ ἄπλετον, δικαστικῶν θρόνων σε, ἔναντι, Κυρίου δοξάζοντος. Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ Θεὸς σαρκωθεὶς, δι' εὐσπλαγγνίαν τοῖς βροτοῖς ἠνωται, καὶ τὴν ἀρὰν ἔλυσε, μὴν παντευλόγητε Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγή, καὶ στερέωμα.

Κοντάκιον τοῦ Ἀγίου Φωκᾶ.

Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Ως θαυγῆ καὶ φωτοφόρον ἥλιον, σὲ νοητὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔθετο, ὁ Δεσπότης καταλάμπωντα, πιστῶν τὰ πλήθη Μάρτυς ἔνδοξε· τὸν βίον γὰρ τὴν πίστιν καὶ τοὺς ἀθλοὺς σου, ὡς μύρον· εὐωδίας προσεδέξατο, ὁ μόνος ὑπάρχων πολυέλεος. Ὁ Οἶκος.

Φώτισόν με φωτὶ ἀνεσπέρῳ τῆς σῆς γνώσεως Σῶτερ, τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν σκεδάζων μου, καὶ σκοτόμαιναν· λόγον σοφίας δίδου μοι Λόγε, καὶ συνέσεως Δεῖας ἐν κατανύξει, ὅπως τὸν σὸν παναοίδιμον Μάρτυρα στέψω Φωκᾶν, ἐν ὕμνοις καὶ μελωδίαις· ἀπορούντων γὰρ πέλει, ἀντίληψις, καὶ πλοῦτος πᾶσι πτωχεύουσι, καὶ πηγὴ ἀγαθῶν δωρεῶν, ὁ μόνος ὑπάρχων πολυέλεος.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸν μέγαν Ἀπόστολον, καὶ ἱεράρχην Χριστοῦ Κοδράτον τὸν ἔνδοξον, ἐν θεοπνευστοῖς ῥημαῖς, πιστοὶ εὐφημήσωμεν· βρῦει γὰρ ὡς ἐκ κρήνης, τοῖς ἐν πίστει αἰτούσιν, ἄφειν ἐγκλημάτων, καὶ παθῶν θεραπεῖαν, λαβῶν ἐκ τοῦ Ὑψίστου τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Δόξα, τοῦ Ἱερομάρτυρος, ὁμοιον.

Η χάρις τοῦ Πνεύματος, ἐν σοὶ σκηνώσασα, πηγὴν σε ἀνέδειξε, πολλῶν χαρίτων Φωκᾶ, πλουσίως ἐκβλύζουσαν ὅθεν καὶ τοῖς πλωτῆρσι, βοηθεῖς καθ' ἑκάστην, πίστει ἐπιζητούσι, σὴν βοήθειαν Πάτερ· σὺν τούτοις καὶ ἡμῖν, ἰλασμὸν νέμοις θεόσοφε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, τὸν ὑπερούσιον, Θεὸν ἠκυήσασα, σὺν Ἀσωμάτοις αὐτὸν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ἄφειν τῶν πταισμάτων, καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ὑμῖν πρὸ τέλους, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ὑμνοῦσί σε κατὰ χρέος, μὴ πανύμνητε. Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διηλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωπούσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Γηπονήσας τὴν ἄρουραν, τῶν καρδιῶν, δρεπάνη σου τῶν λόγων, τῆς κακίας ὕλην, πᾶσαν ἐξέκοψας.

Ιαμάτων χαρίσματα, πᾶσιν ἡμῖν, ὃ τάφος σε ἰπηγάζει, ἱερέ Κοδράτε, τοῖς αἰτουμένοις σε.

Συμπαθῶς ἐπικλῶμενος, τῶν δυσχερῶν, λυτροῦσαι καὶ κινδύνων, ἱερέ Κοδράτε, τοὺς αἰτουμένους σε.

Ταῖς λαμπάσι τῶν λόγων σου, φωταγωγῶν, τοὺς πλάνη σκοτισθέντας, φρυγανώδη πᾶσαν, ἀπάτην ἔφλεξας. Θεοτοκίον.

Εξ ἄγνων σου σεσάρκωται ὁ πλαστοουργός, αἱμάτων Θεοτόκε καὶ φθαρέντας πάντας ἐκαίνεποίησεν.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Φαινότατον ἀστέρα σε ἐν τῷ ὕψει, τῆς Ἐκκλησίας ἔθετο, Φωκᾶ ὁ Δεσπότης ἄθλων ἱερώτατε, θαυμάτων τε λάμπησι, πάντων τὰς καρδίας φωτίζοντα.

Ομολόγησας τὴν σάρκωσιν τοῦ Δεσπότη, τυραντικοῦ πρὸ βήματος, Μάρτυς ἄθλο-

φόρε, καὶ λαμπρῶς κατήσχυνας Ἑλλήνων σεβασμάτα, καὶ πολυθείας τὸ ἄθεον.

Κορυφουμένην τὴν θαλάσσαν τῆς ἀπάτης, πολυθείας λαίλαπι, θεία κυβερνήσει, Ἐνδοξε παρέδραμες, λιμὴν γαληνότητος, πᾶσι γεγωνῶς θαλαττεύουσιν. Θεοτοκίον.

Απειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὠφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σε Δέσποινα, πιστεὶ ἀδιστακτῶ κραυγαζομεν.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε'. Ὁ τῆ φωτὸς χορηγός.

Τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν, ὃ καθαρῶτατος Θεὸς σκηνῶμα, τῆς ἑαυτοῦ εὐράμενος δόξης, καθαίρει διὰ σοῦ, ψυχὰς ῥυπωθείσας δεινοῖς παραπτώμασιν.

Οἱ τῶν Ἑλλήνων σοφοί, σοῦ ἠττηθέντες τοῖς σοφοῖς δόγμασιν ὁμολογεῖν ἐπέισθησαν Μάκαρ, Χριστὸν δημιουργόν, Πατρός προανάρχου, σοφίαν καὶ δύναμιν.

Υποφωνῶν ἱερός, τὴν γενομένην τοῖς βροτοῖς ἔλλαμψιν, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων Κοδράτε, ἐφώτισας λαοὺς, σέβειν καὶ δοξάζειν, Τριάδα ἀχώριστον. Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον ἡμῖν, ἐν δύο φύσεσι Υἱὸν τέτοκας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀπὸ πάντων αἰώνων, Ἄγνη γεννηθέντα, ἀρρύστως ἀχρόνως, ὡς μόνος ἐπίσταται.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Πορείας τοῦ ἐχθροῦ προφανῶς ὑπεσκέλισας, ἰθύνων σου τὰς πορείας, πρὸς Θεοῦ θελημάτων, τὰς τρίβους ἱερώτατε.

Ρῆγνούμενον πληγεῖς, τὸ πολυάθλον σῶμά σου, διέρρηξεν ἀθείας, τοὺς δεσμοὺς θείῳ σθένει, Φωκᾶ θεομακάριστε.

Ολόκληρον Θεῷ, προσενηνέξαι σφάγιον, Πανεύφημε τῷ τυθέντι, καὶ ἐναίμους θυσίας, εἰδώλων καταπαύσαντι. Θεοτοκίον.

Σοφία τοῦ Θεοῦ, ἑαυτῇ ὠκοδόμησεν, ὦ Δέσποινα Θεοτόκε, ἐξ ἄγνων σου αἱμάτων, τὸν οἶκον ὡς νηδόκησεν.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Υψηλὸς οὐρανὸς ἐχηρημάτισας δόξαν διηγούμενος Θεοῦ σωτήριον, ὡς Ἱεράρχης ἐνθεος, ὡς κλεινὸς σὺ Κοδράτε Ἀπόστολος.

Μίαν φύσιν Θεότητος ἀναρχον, μίαν κυριότητα κυρῶτων πάνσοφε, πολυθείας ἔλυσας, τὴν σκοτώδη Κοδράτε ἀπόνοιαν.

Νόμῳ φύσεως, τάφῳ τὸ σῶμά σου, μάκαρ ἱερώτατε, νῦν κατακείμενον, θαυματουργεῖ παράδοξα ὑπὲρ φύσιν Κοδράτε καὶ ἔννοιαν.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὁ τανύσας βουλήματι, ἄλλον οὐρανὸν ἐπὶ γῆς σε ἀνέδειξε. Θεογεννητορ Δέσποινα, καὶ ἐκ σοῦ τοῖς ἐν σιότει ἀνέτειλεν.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Θάλασσαν, ἀθείας ἐξήρανας Πάνσοφε, πηγὴν ζωῆς ἀναβλύζων, διδασκῶν ὁσίων· νῦν δὲ θαυμαίων, ἐπομβρίαις, ἀποπλύνεις παθῶν πάντα βόρβορον.

Επὶ ῥῆθης, ἐπὶ ξύλου δεινῶς σπαθιζόμενος, καὶ ἐξαρθρούμενος μάκαρ, καὶ φωνὴν ἐξ ὕψους σε δυναμοῦσαν, ἐνωτίσθης, Ἱεράρχα καὶ Μάρτυς πολυάθλε.

Τὸ πάθος, τοῦ ἀπαθῆς Φωκᾶ μιμησάμενος, πάθη ποικίλα ἰᾶσαι, καὶ λυτρεῖσαι ζάλης καὶ τρικυμίας, τοὺς πλωτῆρας, ταῖς πρὸ Θεόν σου θείαις ἐντεύξεσιν. Θεοτοκίον.

Ος ὄμβρος, ὁ σωτήριος Λόγος κεκένωται, ἐν τῇ ἀφθόρῳ σου μήτρα, Παναγία Κόρη, καὶ τῆς κακίας, τοὺς χειμάρρους, θείκῃ δυναστείᾳ ἐξήρανε. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» **Ε**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρη
» κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ος ἱεράρχην τίμιον, καὶ ἀθλητὴν στερρότατον, ἡ οἰκμένη προσάγει σοι Κύριε, θεῖον Κοδράτον Ἀπόστολον· καὶ τοῖς ὕμνοις γεραίρει, τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, αἰτοῦσα πάντοτε, πταισμάτων ἄφεσιν, δωρηθῆναι τρεῖς μέλησιν. Ἀλληλουῖα. Ὁ Οἶκος.

Τὸν σοφὸν ἱεράρχην τιμήσωμεν, ὡς ποιμένα ἐπιστῶν καὶ διδάσκαλον· ὅτι ἐν τῷ λειμῶνι τῆς ἀθλήσεως, ἐξήνθησεν ῥόδον ἱερώτατον, καὶ ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς κατεμύρισε, βολαῖς θαυμαίων τε, καὶ πράξεων ἐναρέτων, φωτισμοῦ πληρώσας πᾶσαν γῆν, ἰαμάτων ταῖς λάμπεσιν· ἐθαυμάστωσε γὰρ ὁ Θεὸς τοὺς βρωῶντας αὐτῷ· Ἀλληλουῖα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκᾶ τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν λουτρῷ σφοδρῶς πυρωθέντι τελειωθέντος.

Στίχοι.

Φωκᾶ, τὸ λουτρὸν σμήγματος παντὸς δέχε·
λουτρὸν γὰρ ἦν ἀγώνος, οὐ καθαρσίου.

Εἰκάδι δευτερίῃ λουτρὸν πέφνεν ἔνδοθι Φωκᾶν.

Οὗτος υἱὸς ἐγένετο Παμφίλου καὶ Μαρίας, κατὰ τὸν τόπον Σινώπης. Εὐθύς δὲ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχην τῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριτι θαύματα ἐπέτελλε παράδοξα, καὶ παρέτεινε θαυματουργῶν μέχρις ἐσχάτης ἀναπνοῆς· ὅθεν καὶ τὸ συμβησόμενον αὐτῷ ἐμνηύθη τέλος τοῦ μαρτυρίου· περιστερᾶς τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ καθεσθίσης, καὶ στέφανον περιθείσης, καὶ ἀνθρωπίνως φθεγγαμένης, καὶ εἰπέσης· Ποτήριον κεκέρασαι, καὶ δεῖσε αὐτὸ πιεῖν· ὃ καὶ κατηλιώθη ποιεῖν ἐπὶ Τραϊανῷ βασιλέως, ἔφειε καὶ πυρὶ τελειωθείς. Πολλὰ δὲ καὶ μετὰ τὴν αὐτοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημίαν γεγόνασι θαύματα παρ' αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ τοῦ κηπουροῦ.

Στίχ. Ἦδει χάριν σοι, σὲ χάριν θνήσκων Λόγε, Φωκᾶς ὁ Μάρτυς τῷ διὰ ξίφους τέλει.

Καὶ οὗτος ἐκ πόλεως ἐγενόνη Σινώπης, ὀρχαίας καὶ γνωρίμου κατὰ τὸν Πόντον· ἐπιτήδευμα δὲ ἦν αὐτῷ κηπεῖον περὶ ὃ ἠσχολεῖτο· καὶ ἐργαζόμενος, κοινὰ προετίθει τὰ ὄντα. Ἀλλὰ καὶ τὴν τῆς ψυχῆς φιλοκαλίαν περὶ πλείονος εἶχε· διὰ τοῦτο οὐ διέλαθεν, ἀλλὰ καὶ οὗτος, ὡς δούλος γνήσιος Χριστοῦ, ἐμνηύθη τῷ τότε κρατοῦντι. Ἐλθόντες δὲ οἱ δῆμιοι, παρ' αὐτῷ τῷ ζητούμενῳ κατέλυσαν· οὐς δεξιωσάμενος καὶ ἀναπαύσας, ἐπυθάνετο τίνες τε εἶεν, καὶ τὴν αὐτοῦ πόλιν τίνος χάριν κατέλαβον. Οἱ δὲ γνωρίζουσιν αὐτῷ τὸ ἀπόρρητον, καὶ ὅτι Φωκᾶν ἐπὶ τιμωρίᾳ ζητοῦσι λαβοῦσι λαβεῖν. Ἦκουσεν ὁ τοῦ Κυρίου θράπων, καὶ τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ τάφου εὐτρεπίσας, ἐφάνέρωσεν ἑαυτὸν τοῖς ζητοῦσιν. Καὶ οἱ μὲν ἐπλήγησαν τὰς ψυχὰς· ὁ δὲ καὶ ἐτι παρεκάλει αὐτοὺς πρὸς τὴν τολμῆν τῆς ἀναιρώσεως· καὶ τὴν κεφαλὴν ἀπομηθεῖς, ἱερεῖον τῷ Θεῷ κεχαρισμένον προσήχη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰσαὰκ, καὶ τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου.

Στίχ. Χριστοῦ τὸ θάρσος ἐμπνέοντος ὑψόθεν,
πρὸς τὴν σπάθην ἔσπευδεν ἐκπνεῖν Μαρτίνος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ζ'. Εἰκόνας χρυσῆς.

Πύσασας τὸν νοῦν, πρὸς τὸ πρῶτον ἀγαθὸν θεοειδέστατος, ναὸς Τριαδος ἐχρημάτισας, καὶ τῆς ἐν βάθει κακώσεως, ὑψώσας ταῖς ὑψηλοτάταις, διδασκαῖς σε κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Συντριψας ναοὺς, τῶν εἰδώλων προσευχῶν ἀναμοχλεύσεσιν, ἀνεδομήσω θείῳ Πνεύματι, ναοὺς Θεῷ ἱερώτατε, καὶ τῶν σωζομένων τὰ πλήθη, προσηγάγω κραυγάζοντα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πυρίπνοος ὢν, ὡς τοῦ πνεύματος τὸ πῦρ τὸ θεῖον Πάνσοφε, ἐν τῇ καρδίᾳ, ἔχων πάντοτε, λαμπρὰς ὠράθης φλογίζουσα, πᾶσαν φρου-

γανῶδη ἀπάτην, καὶ τῆς βοῶντας φωτίζουσα.
Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Λυθέντες ἀράς, διὰ σὺ προγονικῆς Θεοχαρι-
τώτε, καλῶν αἰτίαν σε γινώσκωμεν, ὡς τὸν
πανταίτιον τέξασαν, Λόγον ὑπὲρ νοῦν τε καὶ
λόγον ὅθεν βοῶμέν σοι Ἀχραντε· Εὐλογημένη
εἶ Θεὸν σαρκὶ κηύσασα.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος· Ἐν τῇ καμίνῳ.

Θυμὸν τυράννων, οὐκ ἐδειλίασας πάνσοφε·
ποιμνῆς προϊστάμενος δὲ τῆς λογικῆς,
ὡς ἀρχίον προσενηέξαι, τῷ ἀρχιποίμενι, μαρ-
τυρικῶς Φωκᾷ κλειζόμενος.

Εδοκμάσθης, ὡς ἐν χωνεῖα Μάρτυς χρυσός,
μέσον ἐμβληθεὶς ἀσβέστου φλογειδοῦς,
καὶ μηδὲως φλογιζόμενος· Εὐλογημένος εἶ ὁ
Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Οδεῖρς πόθος, προαναφλέγων τὴν καρ-
δίαν σὲ, Δεῖψ δροσισμῷ σε ἐνδοξε συντη-
ρεῖ, ἐν πυρὶ μὴ δαπανώμενον· τῆς ἀθείας δὲ
Ἱεράρχα, τὴν ὕλην συγκαίοντα· Θεοτοκίον.

Σεσαθρωμένον, τὸν τῆς ψυχῆς μου οἶκον παν-
άμωμε, Κόρη, μετανοίας τρόποις ὡς ἀγα-
θῆ, ἀνακαινισόν ἢ ἀπασαν, τὴν ἀνθρωπότητα,
τῷ τοκετῷ σου ἀνακαινίσασα.

Τοῦ Ἀποστόλου· Ὡδὴ ἡ· Τὸν ἐν καμίνῳ.

Εστηρημέναις νοητῆν, ἐπὶ πέτραν τῆς ψυ-
χῆς ἔχων τὰς βάσεις, ὑπεσκέλισας μά-
καρ, τοὺς τοῦ Κυρίου ἐχθρούς, καὶ πάντας
Κοδράτε ἐστήριξας, τοὺς ὑπερυψοῦντας αὐτὸν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κεκοσμημένην ἀρεταῖς, κεκτημένος τὴν ψυ-
χὴν καὶ τὴν καρδίαν, κατεκόσμησας λό-
γοις, διδασκαλίαις ψυχᾶς, ἐξαιρίων ἀκοσμίαν ἀ-
πασαν, εἰδωλωμανίας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ος μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ ὡς Ἀπόστολος φαι-
δρός, ὡς τοῦ Ἥλιου, τοῦ τῆς δικαιοσύνης,
φωτοφανῆς ἀστραπῆ, Κοδράτε φωτίσας ἀγία-
σον, τοὺς ἐπιτελοῦντας, τὴν σὴν ἀγίαν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ἰερωτάταις σε φωναῖς, ἱερώτατοι Θεοῦ Ἀγνῆ
Προφήται, ἐσομένην Μητέρα, προανεφώνου
τρανώς, τοῦ πάντων δεσπύοντος Ἀχραντε·
ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος· Χεῖρας ἐκπετάσας.

Χάρις σου τοῖς χεῖλεσι σοφέ, Φωκᾷ ἐκκέχυ-
ται· ὅθεν ἐπέστρεψας, λαὸν πλανώμενον
ὄφως, ὑποθήκαις καὶ προσήγαγες, οἷα παιμὴν
ἀληθινός, Χριστῷ κραυγάζοντα· Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ακοίμητον ἔχει σε πιστῶν, Σοφέ ὁμήγυρις,
πρέσβυν κοιμίζοντα, παθῶν θαλάσσης τὰ
κύματα, πειρασμούς τε κατευνάζοντα, καὶ
ὄδυνῶν παντοδᾶπῶν ἡμᾶς λυτρούμενον, τοὺς
βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ρῆθρα ἰαμάτων ὁ ναός, ὁ σὸς τοῖς χηρῶσι,
πηγάζει πάντοτε, λιμὴν δεικνύμενος ἀκλυ-
σας, καὶ παθῶν φυγαδευτήριον, τοῖς σέ τιμῶσι,
καὶ Χριστῷ Μάρτυς κραυγάζουσιν· Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἰνα σὲ τιμῶμεν τὸ σεπτὸν, Φωκᾷ μνημόσυνον,
πανηγυρίζοντες, τὸν ὑπεράγαθον Κύριον, ἐκ-
δυσώπει προθυμότητα, ἀπαλλαγὴν τῶν δυσ-
χερῶν, ὑμῖν δωρήσασθαι, τοῖς βοῶσι· Πάντα
τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον· Θεοτοκίον.

Νόμου σε ἐτύπου κιβωτός, καὶ στάμνος φέ-
ρουσα, τὸ μάνα Πάναγνε, ἡ Δεῖα τρά-
πεζα αὐθίς τε, καὶ λυχνία χρυσαυγίζουσα, εἰς
ἀποκαλύψιν ἐθνῶν, τὸ φῶς κηύσασαν, τὸ φω-
τίζον, Δεογνωσίᾳ τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Ὁ Εἰρμός.

• Χεῖρας ἐκπετάσας Δανηλ, λεόντων χά-
• σματα, ἐν λακκῷ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύ-
• καμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐ-
• σεβείας ἔρασαί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐ-
• λογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἀποστόλου· Ὡδὴ δ΄· Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεόν.

Οραιοθεῖς διανοία, τῷ ὠραίῳ Δεσπότη, πα-
• ρίστασαι φαιδρότατος ἀεὶ, ὡς Ἱεράρχης
• θεόληπτος, ὡς Ἀπόστολὸς Δεῖος, σὺν πᾶσιν
• Ἀποστόλοις ἀληθῶς, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ,
• Κοδράτε ἐξαιτούμενος.

• Τοῦ Μαγνησίας κατέχει, τῶν λειψάνων τὴν
• Δήκην, ὡς Δεῖαν κιβωτὸν, καὶ ἐξ αὐτῆς
• πᾶσαν Κοδράτε ὠφελειαν, ἀπαρύεται πόθῳ·
• σκηναὶ δὲ οὐρανῶν τὴν σὴν ψυχὴν, κεκτημέναι
• σὺν πᾶσιν, Ἀγίοις ἐπαγαλλονται.

Ἡ φωταυγῆς σου ἡμέρα, ἡ φροσφόρος σου
• μνήμη, ἡ ὄντως εὐκλεῆς σου ἑορτή, πᾶσιν
• ὡς ἥλιος ἔλαμψεν· ἦν πιστῶς ἐκτελοῦμεν, Κο-
• δράτε ἰλασμὸν ἀμαρτιῶν, δυσωποῦντες εὐχαῖς
• σου, λαβεῖν καὶ μέγα ἔλεος.

• εἰσαίμου Κύριε φεῖσαι, ὅταν μέλλῃς με
• κρίνειν, καὶ μὴ καταδικάσῃς με εἰς πῦρ,
• μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με· δυσωπεῖ σε Παρ-
• δένος, ἢ σέ κυφορήσασα Χριστέ, Ἀποστόλων
• ὁ δῆμος, καὶ σὺν Προφήταις Μάρτυρες.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος· Λίθος ἀχειρότμητος.

Ἱερολογίαις ἐνθέοις, τοῦ ἱεροῦ δεῦτε Ποιμένος
• πάντες τὴν πανίερον μνήμην, ἱερωτάτως πα-

νηγυρίσωμεν, τὸν εὐεργέτην Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν καθικετεύοντος.

Ωφθης πυρακτούμενος ζήλω, τῷ τοῦ Δεσπότης ὀπηνίκα, Μάρτυς τὸ λουτρόν ὑπεισηλθες, ἐκκεκαυμένον, ἐν ᾧ τὸ πνεῦμά σου, Θεοῦ ἐπαγαλλόμενος, μαίκαρ εἰς χεῖρας παραδέδωκας.

Σὲ Ἱεραρχῶν αἰ χορεῖται, καὶ τῶν Μαρτύρων αἰ ἀγέλαι, καὶ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, ἡ συναυλία πάντων Δικαίων τε, Μάρτυς Φωκᾶ τὰ πνεύματα, ἔχοντα μέσον ἐπαγάλλονται.

Ηπλωται ἐν κόσμῳ ἡ μνήμη, ἡ σὴ ψυχᾶς φωταγωγοῦσα, τῶν ἀνευφημούντων ἐν πίστει, τοὺς σοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα, καὶ τὴν γενναίαν ἀθλησιν, Ποιμὴν καὶ Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Φώτισον ἀγνή τὴν ψυχὴν μου, ἐσκοτισμένην ἁμαρτία, καὶ αἰωνιζούσης φλογός με, καὶ σκότους ῥῦσαι τῇ μεσιτείᾳ σου, ἵνα τὴν σὴν γηθόμενος, ἀνευφημῶ μεγαλειότητα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαζεύτου
» **σ**θ Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός
» **σ**ὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενδι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Ἀποστόλου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ως Μάρτυς καὶ Ἀπόστολος, καὶ Ἱεράρχης ἔνθεος, Κοδράτε μύστα τοῦ Λόγου, Χριστοῦ κηρύξας τὸ Δεῖον, πανσόφως Εὐαγγέλιον, πᾶσαν τὴν γῆν ἐφραΐδρυνας, ἐκ πλάνης λυτρωσάμενος, τοὺς γηγενεῖς καὶ διδάσκων τῆ προσκυνεῖν τὴν Τριάδα.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Ιεραρχῶν ἀκρότης, καὶ Ἀθλοφόρων τὸ κλέος, Φωκᾶ, καὶ μέγας προστάτης, τοῖς θαλαττεύουσι πέλων, περισώζε ἐκ κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντάς σε μαίκαρ.

Θεοτοκίον.

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, καὶ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότην, ἀποτεκοῦσα Παρθένε, τοῦτον ἰκέτευε δεῖξαι, τῆς δεξιᾶς παραστάτας μερίδος τοὺς σοὺς οἰκέτας.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΓ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Ἡ Σύλληψις τοῦ τιμίου καὶ ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου, καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ'. δευτερῶν τεσ ἀυτά.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ιερατεύων ὁ Δεῖος Ζαχαρίας, καὶ ἔνδον γενόμενος τοῦ Δειοτάτου ναοῦ, καὶ τοῦ λαοῦ τὰ αἰτήματα, προσαναφέρων, τῷ εὐεργέτῃ καὶ πανοικτίρμον, Δειότατον Ἄγγελον, εἶδε βοῶντα αὐτῷ· Ἡ προσευχὴ καὶ ἡ δέησις σου εἰσηκέσθη· Δάρσει πρεσβύτα, καὶ μὴ ἀπίσται μοι· ἔξεις γὰρ παῖδα Δεῖον Πρόδρομον, γεννητοῖς γυναικῶν ὑπερέχοντα, Ἡλιοῦ ἐν δυνάμει, τοῦ Χριστοῦ προπορευσόμενον.

Ξένος μοι φαίνῃ τῇ Δεῖα καὶ τῷ τρόπῳ, ξένος καὶ τοῖς ῥήμασι καὶ τοῖς μηνύμασιν, ὁ Ζαχαρίας ἀντέφησεν· ἐγὼ γὰρ ἦλθον, τὴν σωτηρίαν λαοῦ αἰτήσασθαι οὐχὶ δὲ κομίσασθαι παῖδα ὡς σὺ προσφωνεῖς· ἀπ' ἐναντίας εὐρίσκω σε, τῶν αἰτημάτων, καὶ ὑποπτεύω μὴ ἀληθεύειν σε· πῶς γὰρ ὁ λέγεις, βεβαιότατον, ἀποδειχθῆ; Ἐλισάβετ γὰρ, στεῖρα ἔστι· καὶ γὰρ δὲ, ὡς ἐπίστασαι, πρεσβύτατος.

Τὶ ἀπιστεῖς μοι τοῖς λόγοις Ζαχαρία, ψευδῆ εὐαγγέλια λέγων κομίζεις με; Θεοῦ Ἀρχάγγελος πέφυκα, ἃ προσετάχθην, ταῦτά σοι λέγω σὺν σοὶ ἰσταίμενος· ἐπεὶ δὲ ἠπίστησας, καὶ οὐκ ἐπίστευσας, ἔση κωφικὸν καὶ ἀλαλὸς, ἕως ἂν ἴδῃς, ἡμῶν ῥημάτων τὴν Δεῖαν ἔκδασιν. Ἐπὶ ἀνδρὶ τέκῃ Ἐλισάβετ σοι, τὴν τοῦ Λόγου φωνὴν μέγα Πρόδρομον, τρανεμένης τῆς γλώττης, εὐλογήσεις τὸν Θεὸν Ἰσραὴλ.

Ἦχος πλ. β'. Βυζαντίου.

Εκ στεριευούσης σήμερον νηδύος, κάρπὸς προσευχῆς ἀνεβλάσθησεν, Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος· Ἀγάλλου ἡ ἔρημος, καὶ χόρευε ἡ ἀνδρωπότης· ὁ τῆς μετανοίας κηρύξ, ἰδοὺ ἀρχεται ἐν κοιλίᾳ μητρικῇ σαρκουσθαι; Δεῦτε ἀγαλλόμενοι ἐν τῇ ἐνδόξῳ αὐτοῦ συλλήψει, οἱ φιλέορτοι χορεύσωμεν βοῶντες· Ὁ ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων ὑπάρχων, μὴ διαλίπης πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων, τὴν Δεῖαν σου σύλληψιν, ὅπως εὐρωμεν ἰλασμὸν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Παντός ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων, τεμνόμενος, ἀλλ' ἐνδυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ καμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μολοῦντι εἰς Ἅγια, τὰ τῶν Ἁγίων ἀγίως, ἱεραῖ Προφήτη τε, καὶ ἀγίῳ ἁγίος, καδῶς γέγραπται, ἐπιστάς Ἄγγελος, προσεφώνει λέγων· Εἰσηκούσθη σου ἡ δέησις, καὶ διαλύεται, νῦν τῆς Ἐλισάβητ ἡ στείρωσις, καὶ τέξεται πρεσβύτα σοι, υἱὸν Ἰωάννην τὸν Προδρόμον, λύχνον τοῦ Ἡλίου, προφήτην τοῦ Ὑψίστου, καὶ φωνὴν, τοῦ ἐκ Παρθένου Θεόπαιδος, Λόγῃ ἀνατείλαντος.

Στίχ. Καὶ σὺ παιδίον Προφήτης.

Λέγε μοι τρανότατα, κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; αὐθις πρὸς τὸν Ἄγγελον, ὁ μακαριώτατος, πρέσβυς ἔφησεν· ὡς ὄρας πλήρης γὰρ, ἡμερῶν ὑπάρχω· Ἐλισάβητ στείρα πέφυκε. Πῶς νῦν μοι ῥήματα, φθέγγω ὑπὲρ φύσιν, ἐξίσταμαι, εἰδόλως ἀληθεύοντα, νῦν ὑπονοῶ σε ὡς ἄνθρωπε. Ἄπιθι· ἐγὼ γὰρ, λαοῦ τὴν σωτηρίαν ἐξαιτῶ, οὐχὶ δὲ παῖδα κομίσασθαι, πράγμα δυσπαραδέκτον.

Στίχ. Λατρεύειν αὐτῷ ἐν ὁσιότητι.

Θεοῦ Παντοκράτορος· ἐγὼ Ἀρχάγγελος πέλω, Γαβριὴλ μοι ὄνομα, τῷ πρεσβύτῃ ἔφησέν ὁ Ἀσώματος· τὸ παρὸν κώφευσον, καὶ σιγὴν ἀσκησον, ἀπιστήσας ἐμοῖς ῥήμασιν. Ἐπὶ πάντῃ δὲ τέκῃ σοι, σάλπιγγα τοῦ Λόγου ἢ σύζυγος, τοῦ Πνεύματος τρανοῦντός σοι, γλώτταν ἐκβοήσεις τρανότατα· Προφήτης Ὑψίστου, κληθήσῃ ὡς παιδίον τὰς αὐτοῦ, προστοιμάσαι ἐν χάριτι, τρίβους ὡς νυδόκησεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Αγγελος, ἐκ στείρωτικῶν ὠδίνων προῆλθες Βαπτιστῆ, ἐξ αὐτῶν τῶν σπαργάνων, τὴν ἔρημον οἰκήσας, σφραγίς τε πάντων τῶν Προφητῶν ἐδείχθης· ὃν γὰρ ἐκεῖνοι πολυτρόπως ἐθεάσαντο, καὶ αἰνιγματωδῶς προεκύρυξαν, τῆτον βαπτίσει ἐν Ἰορδάνῃ κατηξιώθης· φωνῆς τε ἀκήκασας Πατρικῆς οὐρανόθεν, μαρτυρούσης αὐτοῦ τὴν υἰότητα· καὶ τὸ Πνεῦμα εἶδες, περισε-

ρᾶς ἐν εἶδει, τὴν φωνὴν ἔλκον ἐπὶ τὸν βαπτίζομενον. Ἄλλ' ὡς πάντων τῶν Προφητῶν ὑπέρτερε, μὴ διαλίπης πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς σου τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἰκετεύομεν· πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ καὶ τοῦ Προδρόμου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἡρώτων οὐ τίκτουςα, στείρα εὐφράνθητι· ἰδοὺ γὰρ συνέλαβες, Ἡλίου λύχνον σαφῶς, φωτίζειν τὸν μέλλοντα, πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ἀβλεψίαν νοσοῦσαν· χόρευε Ζαχαρία, ἐκβοῶν παρρησίᾳ· Προφήτης τοῦ Ὑψίστου ἐστίν, ὁ μέλλων τίκτεσθαι.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ελισάβητ στείρωσεως ἠλευθέρωται, ἡ Παρθένος δὲ πάλιν Παρθένος ἔμεινεν, ὅτε φωνῇ τοῦ Γαβριὴλ, γαστρί συνέλαβεν· ἀλλ' ἐν νηδυῖ προσκιρτᾷ, τὸν ἐν γαστρὶ παρθενικῇ, Θεὸν προγνοῦς καὶ Δεσπότην, ὁ Προδρόμος Ἰωάννης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν σαρκούμενον.

Δόξα, τὸ αὐτό· Καὶ νῦν Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβαδίστον· χαῖρε ἔμψυχε βᾶτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητοὺς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρος τεκῆσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τρυγῶν ἡ φιλέρημος, ὁ ἱερός Βαπτιστῆς, κηρύξας μετάνοιαν, καὶ φανερώσας Χριστὸν, γενόμενον ἄνθρωπον, πάντων ἀμαρτανόντων, ἐγενήθη προστάτης, πᾶσι χειμαζομένοις, βοηθῶν αἰετῶς· αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, σῶσον τὸν κόσμον σου.

Δόξα, τὸ αὐτό· Καὶ νῦν Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ἡ μόνη κηῆσασα, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, ἡ μόνη κοσμήσασα, τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ τόκῳ σου Ἀχραντε, ῥῦσαι με τῶν παγίδων, τῆ δολίου Βελίαρ, στήσόν με ἐπὶ πέτραν, τῶν Χρι-

στοῦ θελημάτων· αὐτὸν ἐκδυσωπούσα ἐκτε-
νώσ, ὃν ἐσωμάτωσας.

Οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ τοῦ Ἀ-
γίου. Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Μετὰ δὲ τὸν Κανόνα, εἰ βούλει, εἰπέ καὶ
Καταβασίας. Ἀνοίξω τὸ στόμά μου.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Τῆς στειρευούσης ψυχῆς μου τοὺς λογισμοὺς,
τοὺς ἀκαίρους ἐκτίλον, στειρευούσης ὁ
βλαστός, εὐφημεῖν ὀρμήσαντος τὴν σὴν, ἐν
νηδυΐ μητρικῇ, ἀγίαν Σύλληψιν.

Ο ἱερός Ζαχαρίας ἐν τῷ ναῷ, εἰσελθὼν τε-
θείαται, θεῖον Ἄγγελον αὐτῷ, ἐμφανῶς
μηνύοντα· Υἱόν, μετὰ γῆρας Ἱερεῦ, ἔξεις τὸν
Πρόδρομον.

Λύχνος Ἠλίας τῆς δόξης ὁ φωταυγής, ἐν νη-
δυΐ ἄρχεται, ἀναλάμπειν μητρικῇ, δι' οὗ
σκότος λέλυται παθῶν, καὶ στειρώσεως δεσμά,
ὁ μέγας Πρόδρομος. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν γαστρί σου Δεσπότην ἐν μητρικῇ,
Θεοτόκε πάναγνε, βασταζόμενον γαστρί,
κατιδῶν ἐσκίρτησε σαφῶς, Ἰωάννης ὡς αὐτοῦ,
ὑπάρχων Πρόδρομος.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Η στείρα σήμερον καρπὸν, ἱερὸν συλλαμβά-
νει τὸν μετέπειτα πᾶσαν, ἀκαρπίαν τῶν
ψυχῶν, ἀξίνη τῆ νοπη, ἀποτέμνειν μέλλοντα
ἐν χάριτι.

Κωρεύσας ἔνδον τοῦ ναοῦ, Ζαχαρίας ὁ μέ-
γας, τὴν φωνὴν τὴν τοῦ Λόγου, ἀγγελία
φοβερά, κομίζεται καὶ λαμπρῶς, μεγαλύνει
Κύριον τὸν εὐσπλαγγνον.

Ο δείξας τρίβον ἀσφαλῆ, τοῖς πιστοῖς με-
τανοίας, προτροπῇ τοῦ Ἄγγελου, ἐν νηδυΐ
μητρικῇ βλαστάνει θεία βουλή παρ' ἐλπίδα
ὁ ἔνδοξος Πρόδρομος.

Θεοτοκίον.

Γαστρί φερόμενον Χριστὸν, τῆς Παρθένου ὡς
ἔγνω, ὁ ἐκ στείρας ἐσκίρτα, προμηνύων
τὴν χαρὰν, ἐπιδημῆσαν ἐν γῆ, κατήφειας πάν-
τας ἐκλυτρώσασθαι.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Θυμιῶντι ἐν ναῷ, τῷ Ζαχαρία ἱερεῖ, Γα-
βριήλ ἐξ οὐρανοῦ, ἐπέστη λέγων πρὸς
αὐτόν· Ὅτι ἐν γῆρα σου ἔξεις καρπὸν εὐκλεῆ
καὶ στείρωσις ἢ πρὶν, τῆς Ἐλισάβετ νυνί, λυ-
θήσεται εὐθὺς, καὶ ἀκαρπία γονῆς, καὶ συλ-
λαβοῦσα τέξεται τὸν κήρυκα, τοῦ Ἰησοῦ τε
καὶ Πρόδρομον. Αὐτῶν πρεσβείαις, Σωτῆρ τοῦ
κόσμου, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν,
καὶ ἐλάβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον
ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει· σὺ Θεοτόκε· βιά-
τον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον· ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν
βλασῆσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήστρω σε καὶ
φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τί-
κτει, καὶ μετὰ τόκον, παλιν μένει Παρθένος.

Ῥδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Φωνὴ Ἄγγελου σε, τὸν ὄντως ἄγγελον, τῆς
Χριστοῦ παρουσίας τῷ ἱερεῖ, ἱερῶς προήγ-
γειλε, στειρωτικῆς ἀπὸ γαστρός, ἐκβλαστάνειν
μάκαρ Πρόδρομε.

Η πρῶν ἄγονος, καὶ ἡ οὐ τίκτουσα, νῦν
εὐφράνθητι στείρα· ὅτι Χριστοῦ, Βαπτί-
στην καὶ Πρόδρομον, καρπογονεῖς πανευκλεῶς,
Ἐλισάβετ ἀξιάγαστε.

Αξίνη Πρόδρομε, τῆς σῆς δεήσεως, τῶν πα-
θῶν μου ἀκαίνας καὶ λογισμῶν, ἐκτίλον
προσκύμματα, καὶ καρποφόρον μου τὸν νοῦν,
ἀρεταῖς παμμάκαρ ποιήσον. Θεοτοκίον.

Νηδύς σε ἔφερε, τὸν πάντα φέροντα, τῆς
Παρθένου, ἠνίκα ὁ Βαπτιστής, ἐν γαστρί
φερόμενος, σέ προσεκύνησε Χριστέ, καὶ σκιρ-
τῶν ἠγαλλιάσατο.

Ῥδὴ ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Μολοῦντι ἔνδον τοῦ Ἱεροῦ, καὶ τὰς τομικὰς
τῷ Ποιητῇ, λατρείας· προσαναφέροντι,
ᾧφθη τῷ Προφήτῃ Ἅγιος Ἄγγελος, μηνύων τοῦ
Προδρόμου, τὴν θεῖαν σύλληψιν.

Πὼς ἔσται τοῦτό μοι τηλαυγῶς, πέλω γὰρ
πρεσβύτης ὡς ὄρας, καὶ στείραν σύζυγον
κέκτημαι, ἔφη Ζαχαρίας πρὸς τὸν Ἀρχάγγε-
λον· φύσεως ἐναντία, λέγεις μοι ῥήματα.

Πρὸς Σάρραν βλέπον τοῦ Ἀβραάμ· ἴδε πῶς
ἐκείνη Ἰσαάκ, ἐν γῆρα τέτοκεν ἄνθρωπε,
καὶ τοῖς λεγομένοις δικαίως πίστευε· πρεσβύτη
προσεφώνει, ὁ μέγας Ἄγγελος.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένη ἐν γυναιξί, σὺ Θεοχαρίτωτε σα-
φῶς, ἡ Ἐλισάβετ ἐθάα σοι· ὅτι κωφόρον
ἀνάδρωσ ἐγνων σε, τὴν μόνην μετὰ τόκον, ἀφθο-
ρον μείνασαν!

Ῥδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θαλάσσαν.

Αμφίβολον κέκτημαι, τὴν διάνοιαν ἐγώ, καὶ
ἀπιστῶ τοῖς λόγοις σου, τῷ Ἀρχαγγέλῳ
ἔφη ὁ ἱερεὺς· λαοῦ σωτηρίαν γὰρ, οὐκ ἐμῆς ἐξ
ὀσφύος καρπὸν ἤτησα.

Ο πλάσης τῆς φύσεως, τῶν Ἀγγέλων Βασι-
λεὺς, ὁ Δειτηργὸς ἀντέφησε, τῆς παρουσίας

Ἄγγελον τῆς αὐτοῦ, ηὐδόκησε τίκτειν σε· τοῖς ἐμοῖς μὴ ἀπίσται λόγοις ἀνθρώπε.

Τὸ εἶδός σου πύρινον, καὶ ἡ θεὰ σου φρικτή, καὶ θαυμαστός ὁ λόγος σου, ὁ Ζαχαρίας ἔφη τῷ Λειτουργῷ· ἀλλ' οὐν οὐ πιθεύω σοι, ὑπὲρ φύσιν λαλοῦντι ξένα ῥήματα.

Θεοτοκίον.

Ο λύχνος τὸν Ἥλιον, ἐν νεφέλῃ μητρικῇ, γαστρὸς κατακρυπτόμενον, ἐπεγνωκῶς ὑπάρχων ἐν ζοφερῷ, τῆς μητρὸς σιηνώματι, προσεκύνησε χαίρων, καὶ ἐσκίρτησε.

Κοντάκιον, Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικός.

Εὐφραίνεται λαμπρῶς, Ζαχαρίας ὁ μέγας, καὶ ἡ πανευκλεῖς, Ἐλισάβετ ἡ σύζυξ, ἀξίως συλλαμβάνουσα, Ἰωάννη τὸν Προδρόμον ὃν Ἀρχάγγελος, εὐηγγελίσαστο χαίρων, καὶ οἱ ἀνθρώποι, ἀξιοχρέως τιμῶμεν, ὡς μύστην τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀναπτύξωμεν, ὃν Ἀβκὰς ἡμῖν ἔγραψεν ὁ ἱερός καὶ θαυμασιος, καὶ τὴν τοῦ Προδρόμου θασώμεθα συλλήψιν τὴν φαιδρὰν καὶ ἐπίσημον· φησὶ γὰρ, ὡς εἰσηλθεν ὁ πρεσβύτερος καὶ δίκαιος Ζαχαρίας εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων τοῦ θυμιάσαι, τῷ τῆς ἐφημερίας καιρῷ, ἐπέστη αὐτῷ Γαβριὴλ, εὐαγγελιζόμενος καὶ λέγων· Ἐξεῖς Ἱεράρχα υἱὸν ἐν τῷ γήρα, Προφήτην τε καὶ Προδρόμον, φωνήν τε καὶ κήρυκα, καὶ λύχνον αἰείφωτον, τὸν μύστην τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΓ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἡ Σύλληψις τοῦ ἀγίου καὶ ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου, καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Στίχοι.

Ἄνδρι Προφήτη χρησμός ἐξ Ἀρχαγγέλου.

Τεκεῖν Προφήτην, καὶ Προφήτου τι πλεόν.

Εἰκάδι τῆ τριτάτῃ γαστήρ λάβε Προδρόμον εἴσω.

Ταύτην τὴν θείαν σύλληψιν εὐηγγελίσαστο τῷ Προφῆτῃ καὶ Ἱερῷ Ζαχαρίᾳ ὁ θείος Ἀρχιστράτηγος Γαβριὴλ, εἰσακηούσθῃ ἡ δέησίς σου, εἰπὼν· ὡς ἐκ τούτου προμηνύσθαι, διὰ τὸ παράδοξον τοῦ τε γήραος καὶ τῆς στερῆως τῆς Ἐλισάβετ, τὸν θείον καὶ καρθετικὸν τῆς παναχράντου Θεοτόκου τόκον.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀνδρέου, Ἰωάννου, Πέτρου καὶ Ἀντωνίου, τῶν ἐν Ἀφρικῇ τελειωθέντων.

Στίχ. Ὑπὲρ νυγέντος πρὶν μιᾶ λόγῃ Λόγου, Λόγχαῖς νυγεῖς, ἤνεγκε διτταῖς Ἀνδρέας.

Ἐχθραν πλάνη θείας, καὶ σφαγεῖς Ἰωάννης, Σφαττει τὸν ἐχθρὸν, καὶ σὺν αὐτῷ τὴν πλάνην.

Ἀντώνιος καὶ Πέτρος, ὡς σερραὶ πέτραι, Πρὸς τὰς μεληδὸν ἐκκοπὰς ἐκαρτέρου.

Βασιλείου τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν διιθύνοντος, τῆς Ἀφρικῆς ἀπάσης ἐκράτει καὶ ἐτυράννει ὁ ὠμότατος τῶν Ἀγάρνων Ἰβραχίμ. Οὗτος, πορθήσας τὰς Συρακούσας (αὕτη δέ ἐστι μητρόπολις Σικελίας)· ἐκείθεν ἠγάγετο Ἰωάννην, ἅμα σὺν τοῖς παισὶν αὐτοῦ, Πέτρῳ καὶ Ἀντωνίῳ, παῖδας ἐπὶ ἄωρους τυγχάνοντας· οὓς καὶ παραυτίκα τοῖς Ἀγάρνων ἐκέλευσεν ἐκπαιδεύσθαι γράμμασιν. Ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας ἐτίλουν, καὶ φρονήσει καὶ ἀρετῇ πολλοὺς ὑπερῖχον, ἀγασθεῖς ἐπ' αὐτοῖς ὁ Βελίαρ, Γενικὸν μὲν τῶν Ἀντωνίων, Σακελλάριον δὲ τὸν Πέτρον προχειρίζεται. Οὗτοι μὲν κρυφίως ἐχριστιάνιζον, εἰς τὸ φανερὸν δὲ τὰ τῶν Σαρακηνῶν ὑπεκρίνοντο· ἀλλ' οὐκ ἔλαθον· γνοὺς γὰρ τοῦτο ὁ Ἰβραχίμ, καὶ μανεῖς, τοὺς πόδας αὐτῶν ξύλω ἀσφαλίσάμενος, ξύλοις ἀγρίοις αἰκίζει.

Ἐτρακοσίας τοίνυν λαβὼν κατὰ τῶν ποδῶν ὁ μακάριος Ἀντώνιος, καὶ τούτοις κατακλασθεῖς, νύχαρίσκει τῷ Θεῷ. Εἶτα ὄνῳ ἐπιβιάζεται, καὶ κατὰ τοῦ σάγματος σχοινίοις δεδεμένος, διὰ μίσης τῆς πόλεως θατρίζεται. Πίτρου δὲ γυμνωθεῖς, ράβδοις τὸν τένοντα αὐτοῦ καὶ τὴν κοιλίαν αἰκίζεται, καὶ ἐν τῇ εἰρκτῇ ἀποτίθεται. Ἐξαγαγὼν δὲ αὐτούς, τοὺς βραχίονας ἀπὸ τῶν ὤμων, καὶ τὰς χεῖρας, ξύλοις ἀγρίοις συνθλά· ἔπειτα τοὺς μηρούς αὐτῶν καὶ τὰ σκέλη, καὶ τοὺς πόδας ὡσαύτως συνέτριψεν, ὡς ὄλον μὲν τὸ ὀστώδες ἀπαλυθῆναι, τὸ σαρκώδες δὲ χυλωθῆναι, τῷ αἵματι συμφυραθῆναι. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνθράκων πλήθη ἀθροίσας, καὶ χαλκία προσκαλεσάμενος, διὰ σιδηρᾶς λαβίδος πεπυρακτωμένης τὰ αἰδοῖα αὐτῶν ἐκέλευσεν ἀποτεμῆναι, καὶ τοῖς τῶν μακαρίων στόμασιν ἐμβάλειν.

Τούτων ἐν τούτοις τελειωθέντων, τὸν Πατέρα αὐτῶν Ἰωάννην ἐλκύσας πρὸς ἑαυτὸν, καὶ τῇ λαῖᾳ χειρὶ τὸν τράχηλον ἀνακλάσας, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μάχαιραν ἐπέθηκε ἐν τῷ φάρυγγι, καὶ οὕτως ἐπάνω τῶν ἰδίων αὐτοῦ τέκνων ἀφῆκε τὸ πνεῦμα· εἰθ' οὕτως πυρὰν πολλὴν ἀνάψας, κατέκαυσεν ἅμα τὰ τῶν Ἁγίων σώματα.

Τὸν δὲ μακάριον Ἀνδρίαν, γηραιὸν ὄντα πάνυ τὴν ἡλικίαν, χρόνοις πολλοῖς καθειρθέντα, καὶ λιμῷ καὶ δίψει καὶ γυμνότητι καὶ τλαιπωρίαις τεταριχευμένον, καὶ μὴ παιθόμενον τῷ κυνί, τί ποιεῖ ὁ θῶρ; Ἰππῶ ἐπιβάς, καὶ ἀκόντιον λαβὼν, κατ' εὐθὺς τὸν Ἅγιον εὐρών, κατὰ τοῦ στήθους ἐκρούσεν. Ἐπεὶ οὖν ὁ Ἅγιος εὐχαριστήσας, ἔρρηξε φωνὴν πρὸς τὸν Θεόν, αὐθὺς ἐκ τῶν ὀπισθεν ὁ μαιφρόνος παρῶν, ἐτέρῳ τοῦτον ἔβαλε κατὰ τοῦ νώτου πελτῶ· καὶ οὕτω κατὰ τῶν σπλάγχμων αὐτοῦ τῶν δύο δοράτων διαδυσμένον, πίπτει ὁ μακάριος ἐπὶ τῆς γῆς, μαχαίρα τὴν τιμίαν ἀποτμηθεὶς κεφαλὴν· καὶ οὕτως ἐπληρώθη αὐτῶν ἡ μαρτυρία.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ραϊδος τῆς παρθένου.

Στίχ. Ποθοῦσα κάλλος ἢ Παῖς Θεοῦ βλέπειν, Σαρκὸς τὸ κάλλος ἐκδίδωσι τῷ ξίφει.

Αὕτη γέγονεν ἐν τῇ Αἰγυπτίῳ χώρᾳ, ἐν τῷ ἐπιλεγόμενῳ Τάμμα, θυγάτηρ πρεσβυτέρου τινός, Πέτρου τοῦνεμα· ἦν δὲ τὸ τῶν μοναζουσῶν σχῆμα περιβεβλημένη, οὕσα ἐτῶν ὡσεὶ δώδεκα· Κατελευσασα δὲ μεθ' ἐτέρων παρθένων ὑδρεύσασθαι, καὶ θασαμῖνην πολλὰς παρθένους, καὶ πλῆθος ἀνδρῶν πρεσβυτέρων καὶ διακόνων καὶ μόνων

ζόντων, οὗς εἶχε δεσμίους ὁ ἡγεμὼν Λευκιανός, παρρηχομένων πλοῖω, καὶ μαθοῦσα ὅτι διὰ Χριστὸν δέδεται, ἀνδρῶσάμην συνίμειξεν αὐτοῖς ἑαυτήν, διηθεῖσα ἐπὶ τοῦτο τοῦ Κομμενταρησίου (*). Τοῦ δὲ παραινέσαντος αὐτὴν τὴν ἀσφάλειαν εἰσεῖναι, καὶ μὴ συναποθανεῖν τοῖς δεσμίοις, ἐπεὶ οὐκ ἐπίσθη, ἐφανίσθη τε τῷ ἡγεμόνι, καὶ τοὺς αὐτοῦ θεοὺς ἐμυκτήρισε, καὶ εἰς τὸ τοῦτου ἐπέπτυσσε πρόσωπον, ὡς τὰ Χριστιανῶν διαπαίζοντος, τὴν διὰ ξίφους μετὰ πολλὰς βασάνους εἰδέξατο τελευτήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ὁσίων γυναικῶν Ἐανθίππης καὶ Πολυξένης, τῶν αὐταδέλφων.

Στίχ. Τὰς συγγόνης Ἐανθίππην καὶ Πολυξένην,
Χοροὶ συνοίκους λαμβάνουσιν Ἀγγέλων.

Αὐται ὑπῆρχον ἐκ τῆς Ἰσπανῶν χώρας, ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος· ὧν ἡ μὲν Ἐανθίππη γυνὴ ὑπῆρχε Πρόβου, ἀνδρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς χώρας ἰθύνοντος· ἐμαθητεύθη δὲ παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, κατὰ τὴν χώραν ἐνδημήσαντος· μετὰ τῶν ἄλλων δὲ, καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς. Ἡ δὲ Πολυξένη, παρθένος οὖσα, ἠρπάγη παρὰ τινος κακοσχόλου· ἀλλὰ χάριτι Θεοῦ ἀφθορὸς ἔμεινε, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρίου ἱεραπίσθη. Πολλῶν δὲ πιστευσάντων δι' αὐτῆς, παραλαβοῦσα Ὀνήσιμον τὸν Ἀπόστολον, ὤρμησεν ἐπὶ τὴν πατρίδα αὐτῆς Ἰσπανίαν· καὶ μετὰ τὸν πολὺν ἐκεῖνον πλοῦν, καὶ τὰς ἀπείρους φυγὰς, συναπαγομένην ἔχουσα καὶ τὴν Ρεββίκαν, μετ' ἧς ἱεραπίσθη, κατέλαβε τὴν ἑαυτῆς ἀδελφὴν Ἐανθίππην. Αὐταὶ τὸν ἐπιλοιπὸν βίον καλῶς διανύσασαι, καὶ πολλὰς δυνάμεις ἐπίδειξάμεναι, πρὸς Κύριον ἐξειδήθησαν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥωδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κείμενον.

Απιστήσας μου τοῖς ῥήμασι τὴν κώφευσιν, ἀκομίζε προδηλότατα· καὶ τικτομένην ὀπηνίκα ἴδης τὴν φωνὴν, τοῦ Λόγου, ἀνάλαβε φωνὴν, Εὐλόγητός εἰ ἐκβοῶν, τοῦ Ἰσραὴλ ὁ Θεός.

Τῇ σελήνῃ Ἐλισάβετ προσενήμενος, πολὺφωτος ὡς ἥλιος, ὁ Ζαχαρίας, σελασφόρον λύχνον τοῦ φωτός, ἐκτέτοκε φαίνοντα ἡμῖν, τοῖς ἐν τῷ σκότει τῶν παθῶν κατασχεθεῖσι δεινῶς.

Τοῖς σκιρτήμασιν ὡς ῥήμασι χρησάμενος, Χριστοῦ ὁ μέγας Πρόδρομος, προσεκύνησεν, ἐν νηδυῖ σε Παρθενικῇ, αὐτὸς βασαζόμενος γαστρί, τῆς Ἐλισάβετ Ἰησοῦ, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον.

Η σελήνῃ Ἐλισάβετ ἔνδον φέρουσα, ἀστέρα θεῖον Πρόδρομον, προσεκύνησε, φωτεινὴν νεφέλην Μαριάμ, τὸν ἥλιον φέρουσαν Χριστὸν, σαρκοφορούμενον ἐκ σοῦ, διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Ῥωδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Τοῦ νύμφιου ὁ φίλος προετοιμάζεται, ἡ φωνὴ δὲ τοῦ Λόγου ἀρχὴν εἰσδέχεται, καὶ

(*) Ἐκ τοῦ λατινικοῦ Κομμενταριένσις (Commentariensis) παραποιηθὲν, ὅπερ δηλοῖ ἀξιοματικὸν τινα ὑπάλληλον, τὸν κατάλογον τῶν εἰς αὐτὸν παραδεδομένων ἔχοντα, τὸν καὶ Νοτάρειον, ἢ Νοτάρου ἄλλως καλούμενον.

στερωτικαῖς νῦν λαγόσιν ἐκτρέφεται, τοῦ Παμβασιλέως, ὁ μέγας Στρατιώτης.

Στειρουσάσαι καρδίαις γεωργὸς ἠνθήσῃ, τῶν παθῶν ἡ ἀξίγη ἠδη χαλκεύεται, μόνος ὁ σεπτὸς, ἐγκρατεία σιτεύεται, Πρόδρομος ὁ μέγας· λαοὶ ἀγαλλιάσθε.

Τὰ δεσμά ὡσπερ πάλαι τὰ τῆς στερώσεως, τῆς ἐμῆς διανοίας οὕτω τὴν πώρωσιν, λύσον Βαπτιστὰ καὶ καρπὸς μετανοίας με, ποιήσον βλαστάνειν, καὶ ζῆν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Κυοφόρον σε Κόρη ὡς ἐθεάσατο, Ἐλισάβετ ἐνθέως ἠγαλλιάσατο, ἔνδοθεν αὐτῆς τοῦ ἐμβρύου σκιρτήσαντος, ὡς ἐπεγνωκότας, τὸν ἑαυτοῦ Δεσπότην.

Ῥωδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Χριστοῦ ὁ μέγας καὶ θεῖος Πρόδρομος, στερωτικαῖς νῦν πύλας, διανοίξας ἀυλίζεται, ὡς ἐν βασιλείοις ἐν νηδυῖ μητρός· ὅς τις ὡς στρατιώτης, προεξελεύσεται, τοῦ Παμβασιλέως ταῖς ὁδοὺς ἐτοιμαζόμενος.

Θεοῦ Προφήτα πρεσβύτα χόρευε, ἔξεις υἱόν, οὐ μείζων ἐν βροτοῖς οὐκ ἐγήγερται, Ἰωάννην Κυρίου τὸν Πρόδρομον. Σκιρτήσον Ἐλισάβετ· γῆ πᾶσα γήθησον, αἴνεσιν τῷ πάντων Ποιητῇ Θεῷ προσάγουσα.

Ημῶν τῶν πίστει ἀνευφημούντων σε, μέμνησο νῦν Προφήτα τοῦ Κυρίου καὶ Πρόδρομε, ψυχικῶν ἐκ παθῶν ἐκλυτρούμενος, σῶζων ἡμᾶς κινδύνων καὶ πρὸς οὐράνιον, τρίβον ὀδηγῶν, θεοπρεπῶς ἀειμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Αγνὴν μητέρα σαφῶς ἐπέγνω σε, στερωτικῶν δεσμῶν ἡ Ἐλισάβετ ὡς ἤσθητο, ἑαυτὴν λελυμένην καὶ φέρουσαν, Πρόδρομον τοῦ ἐν μήτρᾳ, σοῦ κατοικήσαντος, ἀχραντε Παρθένε, Μαριάμ θεοχαρίτωτε.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Η τοῦ Προδρόμου ἔνδοξος, συλληψίς προμηνύει, τὸν ἐκ Παρθένου μέλλοντα, τικτεσθαι Βασιλέα, ὡς οὗτος ἐξ Ἐλισάβετ, τῆς ἀκάρπου καὶ στείρας, πρεσβύτου ἱερέως τε, Ζαχαρίου τῆ πάνυ· ὧν ταῖς εὐχαῖς, καὶ τῆς Θεοτόκου καὶ Ἰωάννου, τοῦ Βαπτιστοῦ σου Κύριε, σῶσον οἴκτειρον πάντα. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Χαρμονικῶς τὸ Χαῖρέ σοι, τοῦ σεπτῶ Ἀρχαγγέλου, οἱ λυτρωθέντες πάντα γενε, τῆς ἀρχαίας κατάρης, διὰ τοῦ θείου σου τόκου, εὐχαρίστως βοῶμεν· Χαῖρε Ἀδάμ ἡ λύτρωσις, Θεοτόκε Παρθένε· χαῖρε σεμνή, δι' ἧς ἀπηλ-

λαίημεν τοῦ θανάτου· χαῖρε, δι' ἧς ἐτύχομεν, οὐρανῶν Βασιλείας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Αγαλλιᾶται ἡ κτίσις ἐν τῇ συλλήψει σε, Πρόδρομε καὶ Προφήτα, Βαπτιστὰ Ἰωάννη· ὁ θεῖος γάρ σου τόκος, σημαίνει ἡμῖν, τῷ Δεσπότη τὴν γέννησιν· καὶ διὰ τοῦτο συμφώνως οἱ ἐπὶ γῆς, ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε.

Ος θαυμαστὴν μαρτυρίαν, εὐρῶν ὁ Ἄγγελος τὴν σύλληψιν τῆς στείρας, τῇ Μαρίᾳ προσάγει, πρὸς πίστωσιν προσφέρων· διὸ καὶ ἡμεῖς, Ἐλισάβητ πρὶν ἄγονον, καὶ Ζαχαρίαν ὁμόζυγον τὸν αὐτῆς, καὶ Ἰωάννην εὐφημήσωμεν.

Ο θεοσκεύαστος λύχνος, τοῦ αἰδίου φωτός, ὁ τοῦ νυμφίου φίλος, τοῦ Ἠλίου τῆς δόξης, ὁ μέγας Ἐωσφόρος, ἡ ζῶσα φωνή, Θεοῦ Λόγου ὁ Πρόδρομος, τῆς παρουσίας Κυρίου ἀγγελικῆ, προσφωνήσει νῦν συνειληπταί.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Η Ἐλισάβητ συνέλαβε τὸν Πρόδρομον τῆς χάριτος, ἡ δὲ Παρθένος τὸν Κύριον τῆς δόξης· ἠσπάσαντο ἀλλήλας αἱ μητέρες, καὶ τὸ βρέφος ἐσκίρτησεν· ἐνδοθεν γὰρ ὁ δοῦλος ἦναι τὸν Δεσπότην. Θαυμάσασα ἡ μήτηρ τοῦ Προδρόμου, ἤρξατο βοᾶν· Πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου ἔλθῃ πρὸς με; ἵνα σώσῃ λαὸν ἀπεγνωσμένον, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τῷ Κανόνος τοῦ Προδρόμου, ὡδὴ γ' καὶ ε'. κτλ.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῆ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου Θεέκλης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίω.

Κύριε, εἰ καὶ ἐν θυρίδι ἡ Θεέκλα, προσεπάγη τῷ πόθῳ σου, ἀλλὰ νοερῶς ἐν ὑψίστοις, παρισταμένη τῷ θρόνῳ σου, ἐξεπλήττετο τὴν σὴν, ἀσύγκριτον εὐπρέπειαν, τοῦ σαρκωθέντος φιλανθρώπως, ἵνα σώσῃς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, εἰ καὶ δεσμευθέντι ἡ Θεέκλα, τῷ Ἀποστόλῳ προσέδραμεν, ἀλλὰ προσπαθείας

γῆινων, τὸν δεσμὸν ἐναπεσεῖσατο· καὶ κραταιότητι τῆς σῆς, ἀλοῦσα ἀγαπήσεως, βεβαιωθείσα συνεδέθη, σοὶ τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κύριε, εἰ καὶ διδασκάλου ἡ Θεέκλα, οὐχὶ ἐκούσα μεμόνωται, ἀλλὰ συμπαρόντα σε εἶχεν, ἐν καιρῷ τῷ τῆς ἀθλήσεως· καὶ γυμνωθεῖσα σολῆς, ἐσκέπετο τῇ δόξῃ σου· καὶ σφηθεῖσα τῇ χειρὶ σου, προασπίζει τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κύριε, εἰ καὶ τῷ πυρὶ παρεδόθη, ἡ ἀγνή καὶ Πρωτομάρτυς σου, ἀλλ' οὐ κατεφλέχθη ἐν τούτῳ, δροσισμὸν ἐγκεκτημένη σε· καὶ ἐν θηρίοις πολλοῖς, ἀνάλωτος διέμεινε, τῇ χειρὶ σου φυλαχθεῖσα, τοῦ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ανατολίου.

Οἱ δὲ, Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Αθλητικοῖς παλαίσμασι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησας, Θεέκλα παμμακάρισε· καὶ τὰς τέττμηχαναῖς, μαρτυρικῶς συντρίψασα, Θάμυριν ἔφυγες, καὶ Χριστῷ ἐνυμφεύθης τῷ ἀληθῆ ἔραστῇ, τοῦ Παύλου συνόμιλε, καὶ τοῦ Στεφάνου σύναθλε. Παρρησίαν ἔχουσα, Πρωτομάρτυς Χριστοῦ ἐν γυναίξῃ, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν πανέορτον μνήμη σου, ἐκ κινδύνων λύτρωσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὸ μέγα μου προσφύγιον, ἐλπίς τε καὶ προστατίς μου, σὺ ὑπάρχεις, Μητροπάρθενε ἀγνή· σπεῦσον τοίνυν ἐν τάχει, καὶ ῥύσαι με τῶν κύκλῳ, κακῶν συνεπιτιθεμένων μοι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἡ σὲ κησασα, θρηνωθεῖσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Ο εὐκλεῆς Πρωτομάρτυς, καὶ Ἰσαπόστολε, τῶν ἀθλουσῶν ἡ δόξα, καλλιπάρθενε Θεέκλα, Ἰασαί, βοᾶ σοι, πάθη δεινὰ, τῆς ψυχῆς μου καὶ μωλωπας, θεοπειθέσι λιταῖς σου, καὶ ἐκ πυρός, τοῦ ἀσθέστου με ἐξάρπασον.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Δι' ὀμβροτόκου νεφέλης, τὴν φλόγα ἔσβεσε, δροσιζουσά σε Θεέκλα, ὡς πιστὴν καὶ ἐνδίκως, φλέγουσα ἀπίστους ἢ πανσθενῆς, τοῦ Χριστοῦ θεῖα δύναμις, καὶ ἐκ θηρίων καὶ ταύρων διασπασμῶν, ῥυομένη σε ἐδόξασε.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Τὸν πανωραῖον ἐν κάλλει, νυμφίον ἀχράντου, ἐπιποθεῖσα Θεέκλα, τὸν μνηστῆρα ἠρόνησε.

Παύλου Ἐκκλησίας νυμφαγωγῷ, ἐπομένη τοῖς ῥήμασι· μεθ' οὗ ἀρθεῖσα εἰς λῆξιν τὴν παντερπῆ, ἐμνηστεύσω ὃν ἐπόθησας.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Ἀνατολίου.

Λεόντων ὀρμὰς κατεπάτησας· καὶ Θάμυριν καταισχύνασα, Πρωτομάρτυς Ἀπόστολε, ἠκολούθησας τῷ νυμφίῳ σου κράζουσα· Εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, Χριστέ· διὸ καὶ Παῦλον διώκουσα, ἐξ οὐρανοῦ ἐδέξω τὸ χάρισμα, καὶ τὸ στέφος κεκλήρωσαι παρὰ τοῦ ἀθλοθέτου Θεοῦ, καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως, δωρηθῆναι πταισμάτων ἰλασμόν, τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦσι τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Ελπίς μου καὶ προστάτης μου, Σερμὴ ἀντίληψις καὶ προσφυγή μου, σὺ τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία, πέλεις πανάχραντε Ἀγνή· ὅθεν καὶ προσφεύγω πρὸς σέ Δέσποινα, κράζων καὶ βοῶν σοι τὸ, Ἠμάρτηκα· Σῶσόν με Κόρη σῶσον, ἀμαρτανόντων μόνη, ὡς ἀληθῶς ἐγγυῆτρια.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οὐ φέρω τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐγρήγορσιν πᾶσι διδόντα, ξύλῳ ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐκ παραβάσεως καρποῦ, ὑπνω ὀλεθρίῳ ἀφυπνώσασι, θείαν καὶ σωτήριον ἐγρήγορσιν, παράσχῃς· ἡ Παρθένο, ἔλεγε θρηνηδοῦσα· ἦν μεγαλύνομεν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Η ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ· Σὲ νυμφίε μου ποθῶ, καὶ σὲ ζητοῦσα ἀθλῶ, συσταυροῦμαι, καὶ συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου· καὶ πάσχω διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί· καὶ θνήσκω ὑπὲρ σου ἵνα καὶ ζήσω ἐν σοί· ἀλλ' ὡς θυσίαν ἄμωμον, προσδέχου τὴν μετὰ πόθου τυθεῖσάν σοι. Αὐτῆς πρεσβείαις, ὡς ἐλεημῶν, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Οἰκτιμήχου, καὶ τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
 Η' Πρωτομάρτυς ἐνθέως δοξάζεται.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ηχος γλώττης οὐ σθένει, τοὺς πανευκλεεῖς τῆς Πρωτομάρτυρος, διηγῆσασθαι ἄθλους· αἶτονεῖ γὰρ πρὸς ὕμνον ἐπάξιον.

Πέπαυται τοῦ τυράννου, ἡ ἀλαζονεία ἡ ὑπέροφρος· κατὰ τούτου γυναικες, εὐσεβῶς ἐν Χριστῷ γὰρ ἠνδρίσαντο.

Ρήμασιν ἀπορρήτοις, εὐαγγελικῶς ἐνηχηθεῖσά σου, παμμακάριστε Παῦλε, τῷ Χριστῷ ἡ παρθένο νενύμφευται. Θεοτοκίον.

Αχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰδιον, καὶ ὑπέρθεον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ὑμνοῦμέν σε.

ᾠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ω τῆς ἀγαπήσεως, τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν Πάνσπεπτε! ἡ ἐν Χριστῷ, Παύλῳ συνεδέθης, ἐνωθεῖσα τῷ Πνεύματι.

Τρωῶσαι ἡ ἐνήδονος, τὴν τετρωμένην σου ἔρωτι πνευματικῷ, φρένα οὐκ ἰσχύει, τῶν γῆινων ἀπόλαυσις.

Ολη ἐκδημήσασα, τῶν τῆς σαρκὸς παθῶν ῥήμασι, τοῖς μητρικοῖς, οὐκ ἐμαλακίσθης, Ἀθληφόρε πανεύφημε. Θεοτοκίον.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκεσίαις σου Πάνταγε, τὰς προσβολὰς, ἀποκρηομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων. Ὁ Εἰρμός.

• Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σα
 • Σὺ Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων·
 • καὶ ὕμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εἰς ἀνδρίαν τὸ θῆλυ δι' ἀρετῶν, μεταθεῖσα τῷ πόθῳ τῷ τοῦ Χριστοῦ, Θεοῦ οἰκητήριον, ἀμφοτέρωθεν γέγονας· τῶν παθῶν γὰρ τὸν γνόφον, ἀσκήσει μειώσασα, μαρτυρικῶς ἐδείχθης, ἀθλήσεως καύχημα· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, ὡς φωστὴρ διαλάμπεις, δισσωῶς ἐξαστραπτουσα, τὰς ἀκτῖνας τῆ Πνεύματος. Πρωτομάρτυς πανεύφημε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσα Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσε, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως τὴν δόξαν σου Ἀχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε

δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σε τὴν σταύρωσιν, ἢ περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄφυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, ἰλάσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὰ ἄχραντα πάθη σου.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Μνηστευθεῖσαν Θαμύριδι, ὁ νυμφαγωγός σε Παῦλος ἠρόσατο, τῷ νυμφίῳ ὡς ἀμώμητον, τῷ ἐπουρανίῳ, Θεέκλα πάνσοφε.

Απρητήθης τῷ ἔρωτος, τῆς θεοσεβείας Παύλου τοῖς ἔπεσι, καὶ Θαμύριδος τὰ ῥήματα, ὡς περ λῆρον Μάρτυς ἐμυκτήρισας.

Ρ᾿αντισμῶ θείῃ αἵματος, τὸ Ἀδαμιαῖον γένος ἠυλόγηται· Εὐα χαίρει καθορώσα δέ, γυναίξιν τὸν ὄφιν ὑποπίπτοντα.

Τὴν ἀγνείαν ποθήσασα, πάντα τὰ τερπνα τοῦ βίου ἀπώσατο, πλοῦτον γένος ὠραιότητα, καὶ ἠδὺν μνηστῆρα ἢ πρωτόαθλος.

Θεοτοκίον.

Ιλασμόν ἡμῖν δώρησαι, τῶν ἀγνοημάτων ὡς ἀναμάρτητος, καὶ εἰρήνευσον τὸν κόσμον σε, ὁ Θεὸς πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε.

Ῥδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Υπέρογκον ἀθλήσεως σταδίων, ἠγωνίσω, Θεέκλα παμμακάριστε, καὶ τοῦ βραβείου ἤξιωσαι.

Σεσύληται ὁ δράκων ὁ δόλιος· ἡ παρθένος, θείοις γὰρ παθήμασιν, ὑπακοῆν ἐδιδάσκετο.

Ενίκα τὴν αἰδῶ σε ἠένθεας, παρρήσια· πῦρ γὰρ σε ἐγκαρδίον, τὸ τῆς Τριάδος ἐξέκαυσε.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκῆσας.

Ῥδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νεάνιδος τὰ τῆς φύσεως σαθρόν, τῇ δυνάμει, τοῦ Σωτῆρος ἐρρώσθη, νεανικόν, κόσμον τῷ θείῳ πόθῳ, περιελούσα γὰρ νύκτωρ ἐθάρσησε, καὶ ἔδραμε τοῦ ἔραστοῦ, τὰ εὐώδη ζητοῦσα διδάγματα.

Θαλάμων ὑπερφυῶς τῶν νυμφικῶν, ἀνθαιρέτῳ ἀντηλλάξατο πόθῳ, ἢ εὐκλείης, καὶ πρωτόαθλος Θεέκλα, τὸ τῶν κακούργων οἰκεῖν δεσμωτήριον· ὁ πόθος γὰρ τοῦ Ποικτοῦ, τῶν κτισμάτων ἐνίκα τοὺς ἔρωτας.

Εν πνεύματι κατεφίλει τὰ δεσμά, τῷ ἐνθέου Διδασκάλου ἢ Μάρτυς, ἐν τῇ φρευρᾷ, ὡς

ἐνθέῳ λειμῶνι, ἀρδευομένη τοῖς λόγοις καὶ κῆξανε, καὶ ἔφερεν ὡς ἀληθῶς, τῷ Δεσπότῃ καρπὸν ὠραιότατον.

Θεοτοκίον.

Μὴ καύση ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, Παναγία Θεοτόκε Παρθένε· ὅτι πιστῶν, στήριγμα σὺ ὑπάρχεις, καὶ τῇ ἐλπίδι τῇ σῇ κραταιούμεθα, καὶ πόθῳ σὲ καὶ τὸν ἐκ σοῦ, σαρκωθέντα ἀφράστως δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγεῶμαι ταῖς θλίψεσι, ὅτι κακῶν ἢ ψυχῆ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Τῆς παρθενίας τῷ κάλλει ἐξέλαμψας, τοῦ μαρτυρίου στεφάνῳ κειόσμησαι, ἀποστολὴν πιστεῦ Παρθένε ὡς ἐνδοξος· καὶ τοῦ πυρός μὲν τὴν φλόγα, εἰς δρόσον μετέβαλες, τοῦ ταύρου δὲ τὸν θυμὸν προσευχῇ σου ἠμέρωσας, ὡς πρωτόαθλος.

Ὁ Οἶκος.

Εὐορτῆς σεβασμίας ἢ ἔλλαμψις, ὑπερλάμπει φαίδρως ὑπὲρ ἡλίον· μαρμαρυγὰς γὰρ φωτὸς ἀπαστραπτουσα, τοῖς πιστῶν ὀφθαλμοῖς ἐνοπτρίζεται· διὸ Ἀγγέλοις συγχορευόντες, τῷ Σωτῆρι Θεῷ ἀλαλάζωμεν πάντες, βοῶντες αὐτῷ· Ἐμεγάλυνας Σῶτερ τὰ ἐλέη σου, δωρησάμενος δώρημα τέλειον τῷ λαῷ, τὴν Πρωτόαθλον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου Θεέκλης.

Στίχοι.

Αὐτὸς σε σώζει Θεέκλα ῥήξας τὴν πέτραν,
Οὗ τῷ πάθει πρὶν ἐρρώγησαν αἱ πέτραι.

Πέτρῃ ἀμφὶ τετάρτην εἰκάδα δέξατο Θεέκλην.

Αὕτη γέγονεν ἐκ πόλεως Ἰκονίου, μητρὸς Θεοκλείας, τῶν εὐγενῶν καὶ ἐνδοξῶν· κατηχήθη δὲ τοῦ λόγου τῆς πίστεως παρὰ τοῦ μεγάλου Παύλου τοῦ Ἀποστόλου, διδασκόντος ἐν τῷ τοῦ Ὀνησιφόρου οἴκῳ· ἦν δὲ, ὅτι προσῆλθε τῇ πίστει, ἐτῶν δέκα ὀκτώ, μνηστευθεῖσα Θαμύριδι. Περιφρονήσασα δὲ πυρός, ἐν ᾧ ἐβλήθη, καὶ μητρός καὶ μηνοστήρας, τῷ Παύλῳ ἠκολούθησε. Καὶ μετὰ ταῦτα γενομένη ἐν Ἀντιοχείᾳ, θηρίοις ἐκδίδοται ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ ταύροις εἰς διασπασμὸν προσρίπτεται· καὶ ἐκ πάντων τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι ῥυθθεῖσα, καὶ ἐν διαφόροις πόλεσι τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν εὐαγγελισαμένη, καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐπισπασαμένη, ὕστερον ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι γίνεται· καὶ ἐν τινι τῶν ὀρέων ἰδιάσασα, καὶ πολλὰς δυνάμεις ἐπιτελέσασα, τὸν βίον κατέλιπε, πέτρας ραγίσσης, καὶ ὑποδεξαμένης αὐτήν. Ὁ δὲ πᾶς χρόνος τῆς ζωῆς αὐτῆς ἔτη ἐννεήκοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς τῶν μῶν Κόπριος.

Στίχ. Οὐκ ἦν ὁ Κόπρις κόπρις, ἀλλ' ἄλλος βό-
τρυς,

Καλῶν κυπρισμὸν προσφέρων τῷ Κυρίῳ.

Οὗτος ἐν κοπρία ἐγεννήθη, ἐξω τῆς Μονῆς τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, παρὰ γυναικός, διωκομένης ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, μετὰ καὶ ἄλλων οὐκ ὀλίγων πλησιοχώρων, προσφυγόντων τῷ Ἁγίῳ ἐπὶ σωτηρία. Μετὰ γοῦν τὴν τῶν ἀθίων διάβασιν, εὐρέντες οἱ Μοναχοὶ τῆς Μονῆς τὸ γεννηθὲν ἐν τῇ κοπρία παιδίον, προστάξει τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου, ἀνελάβοντο τοῦτο καὶ Κόπριν ὠνόμασαν· ἐτίριπετο δὲ τὸ παιδίον γάλακτι αἰγῆς. Ἡ γοῦν ἀφορισθεῖσα αἰξὶ πρὸς τὸ θηλάζειν τὸ παιδίον ἐνίμετο μὲν μετὰ τῶν λοιπῶν· ὀπηνίκα δὲ τὴν ὥραν τοῦ θηλάσαι τὸ παιδίον ἐστοχάζετο, μόνη κατήρχετο ἐκ τοῦ ἔρους· καὶ μετὰ τὸ θηλάσαι τὸ παιδίον, πάλιν ὑπέστριψε· καὶ τοῦτο οὕτως ἐποίησε, μέχρις ἂν ὁ παῖς δραστικωτέρας ἐδράξατο τροφῆς.

Οὕτως εἰς ἡλικίαν τελεωτέραν φθάσας, ποθεινὸς ἦν τῷ μεγάλῳ Θεοδοσίῳ· διὸ καὶ Πνεύματος Ἁγίου ἠξιώθη, καὶ τὸ κατ' εἰκόνα φυλάξας, τὰ θηρία ὑπέταξεν· ἄρκτον γὰρ εὐρῶν ἐν τῷ κήπῳ ποτὶ, θριδακίνας ἐσθίουσαν, καὶ ἐκ τοῦ ὠτός κρατήσας αὐτήν, ἤγαγεν ἐξω, τῇ τοῦ μεγάλου εὐχῇ ταύτην ἀσφαλισάμενος· ἢ δὲ οὐδέ ποτε ἄλλοτε ὤρμησεν ἐν τῷ κήπῳ εἰσελθεῖν. Ἀλλὰ καὶ μετὰ ὄνου εἰς τὸ ὄρος ἀνελθὼν χάριν συγκομιδῆς ξύλων, ὡς ἐποίετο τὴν τούτων συλλογὴν, ἄρκτος ἐλθοῦσα, ἐπληξε τοῦτον ἐν τῷ μηρῷ. Κρατήσας οὖν τὴν ἄρκτον ὁ Κόπρις, ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰ ξύλα, λέγων· Οὐκ ἐῷσε· σὺ γὰρ ποιήσεις τὸ τοῦ ὄνου διακόνημα, ἄχρις ἂν ὑγιῆς γίνῃται· καὶ τῇ εὐχῇ τοῦ μεγάλου ὑπετάσσετο αὐτῷ ἡ ἄρκτος, καὶ διεκόμιζε τὰ ξύλα. Οὗτος, ὅτε ἐν τῷ μαγειρείῳ ἐξυπηρέτει, τοῦ χαλκοῦ σκεύους καχλάζαντος, καὶ τοῦ ὀσπρίου ἐκχεομένου, μὴ εὐχερῶς εὐρῶν τὸ κατὰ συνήθειαν ξύλον, χαλάσας γυμνὴν τὴν χεῖρα, κατίπαυσε τὸν βρασμὸν αὐτοῦ, ἀβλαβῆς διαμείνας.

Οὗτος, ἐννενηκονετατῆς, ἔλαμπε μέσον τῶν Πατέρων ἐκείνων ὡσπερ ἥλιος, τῇ ἱερωσύνῃ κοσμούμενος, καὶ παντοίαις ἰδίαις ἀρετῶν· καὶ ἐν ἀποκρύφῳ ἐστώς τέπῳ, παρέτεινε τὰς πρὸς Κύριον εὐχάς, ὡς καὶ τὸν μέγαν Θεοδοσίον, μετὰ τὴν πρὸς Κύριον αὐτοῦ ἐκδημίαν, φαίνεσθαι συνερχόμενον αὐτῷ καὶ συμπάλλοντα, καὶ τελευταῖον εἰπεῖν πρὸ αὐτόν· Ἰδοὺ, ἀδελφεὶ Κόπρι, ὁ καιρὸς τῆς ἀναλύσεώς σε ἐπέστη, καὶ ἐλθέ πρὸς ἡμᾶς ἐν τῷ ἐτοιμασθέντι σοι τῆς ἀναπαύσεως τόπῳ. Ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ Θαυμασίος, μετ' ὀλίγας ἡμέρας μικρὸν μαλακισθεὶς, καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρας ἀσπασάμενος, ἀπῆλθεν ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ὡς δεσμῶ τῷ Παύλῳ, συνεδέθης τῷ πόθῳ,
ὦ Παμμακάριστε, ἐν ἄμμασιν ἀλύτοις, τῇ
πίστει συμφωνοῦσα, εὐσεβῶς καὶ συμπάλλουσα·
Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Συμπαρέστης τῷ Παύλῳ, πρὸ βηματίων ἀδί-
κων, ὦ Καλλιπάρθενε, καὶ πόθῳ τῆ Δεσπό-
του, ἐβόας ἐν ἐκστάσει, τὴν αἰδῶ ἀπορρίψασα·
Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Διὰ πόθον τὸν Θεῖον, τῇ καμίνῳ τὸ σῶμα,
Μάρτυς ἐκδέδωκας, καὶ τῇ τοῦ ποθομέ-

νυ, διέμεινας δυνάμει, ἀκατάφλεκτος ψάλλουσα·
Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁμβροτόκος νεφέλη, ὑετῷ καὶ χαλάζῃ τὴν
φλόγα σβέσασα, ἐνδίκως καταφλέγει, τῆς
ἄφρονος καὶ σώζει, μελωδοῦσαν τὴν Μάρτυρα·
Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης
εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διὸ σου τὴν Μητέρα,
εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ξενοφανῆς σε ὁ λογισμὸς· τὸν γὰρ τάφον, ὡς
Ἐδέμ κατώκησας Παρθένε, Μάρτυς ἀνυμνεύ-
σα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀμαυρωθῆναι τῆς εὐπρεποῦς παρθενίας, τὸ
φαιδρὸν μὴ φέρουσα σου κάλλος, θνήσκειν
ἡρετίσω, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ζωοποιῶ καὶ ὑπερφυεῖ συναφθεῖσα, τῷ Χρι-
στῷ Πρωτόαθλε νυμφίῳ θῆρας ἡρετίσω,
φρουρούς τῆς παρθενίας.

Ἐκδυσαμένη σου τῆς φθορᾶς τὴν ἐσθῆτα, εὐ-
σταλῆς Χριστοῦ σταδιοδρόμος, ἦλθε πρὸς
ἀγήρω, ζωνῆς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Τὸν κατελθόντα ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἐν μήτρᾳ,
παρθενικῇ οἰκήσαντα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυ-
ψῆτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι,
στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Τῆς σου τὸ ἀήττητον, ὦ Πρωτομάρτυς μὴ
θαυμάση; θῆρας νοητοῦς τὰ πάθη γὰρ,
τῆς ψυχῆς τιθασσεύσασα, τὰ ἀκρατῆ θηρῶν
ὀρμήματα οὐκ ἐπτοήθης, ἀλλὰ μένεις, ἐν μέσῳ
τούτων ἀδιάφθορος.

Ἀβατος ἀκρότομος, Θεοῦ προστάξει σοι ἐρ-
ράγη, πέτρα θεοφόρῳ Μάρτυρι, λουτρῷ
ἀναγεννήσεως ἐσφραγισμένη θείᾳ νύμφῃ, ὡς θα-
λαμος τῇ φυγαδι, καὶ ἐν ἀγκαλαῖς ὑπεδέξατο.

Ἰάσαι Πρωτόαθλε, τοὺς μώλωπας τοὺς τῆς
ψυχῆς μου· κόσμῳ τὴν εἰρήνην βράβευσον,
τῷ πιστῷ Βασιλεῖ ἡμῶν, κατὰ βαρβάρων δυσ-
μενῶν, νέμουσα τρόπαια, καὶ εἰρήνην ταῖς Ἐκ-
κλησίαις σαῖς δεήσεσι. Θεοτοκίον.

Νέκρωσόν μου, Δέσποινα, τὴν ἔτι ζῶσαν ἀ-
μαρτίαν, ζώωσον ψυχῆς τὴν νέκρωσιν, ἐ-
νεργεῖα τῆς ὄντως ζωῆς τῆς γεγεννημένης ἐν
γαστρὸς σου, δι' ἄφατον εὐσπλαγγίαν, τοῖς εὐ-
σεβῶς σε μεγαλύνουσιν.

Ὁ Εἰρμός.

- » Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα τοῦ
- » Ὑψίστου, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κηύσασαν,
- » διὰ λόγου τὸν ὄντως Θεόν, τὴν ὑψηλοτέραν
- » τῶν ἀχράντων Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολο-
- » γίαις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ρῶσθεισα καλλιπάρθενε, ταῖς θείαις εἰσηγήσεσι, τοῦ θεοκήρυκος Παύλου, φθαρτὸν μνηστῆρα παρείδες, καὶ τούτῳ ἠκολούθησας, Πρωτομάρτυς πολυάθλε, ὡς Θέκλα ἴσαπόστολε· διὸ καὶ νίκης τὸ στέφος, παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσω. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Κυρίως Θεοτόκον σε, ὁμολογοῦμεν Δέσποινα, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι· τὸν γὰρ Θεὸν ἀπορήτως, ἐκύησας τὸν λύσαντα, διὰ Σταυροῦ τὸν θάνατον, πρὸς ἑαυτὸν δ' ἐλύσαντα, Μαρτύρων δῆμος· μεθ' ὧν σε, ἀνευφημοῦμεν Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Ἀνατολίου.

Αθλητικὸν στάδιον σήμερον πρόκειται· λαοὶ χορεύσωμεν, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ τελούμενα, παράδοξα πράγματα κατοπτεύσωμεν· ἄσπιλος γὰρ ἀμνάς, πρόκειται σφαγῇ, ὑπὲρ τῆ σφαγιασθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἡ καλλιπάρθενος Θέκλα καὶ θεόνυμφος· διὸ Τριάδος τῆ πίσει, τὴν τῶν τυράννων κατήργησεν ἀθεότητα· καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύουσα, τῷ Σωτῆρι πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀνατολίου.

Νυμφίον ἔχουσα ἐν οὐρανοῖς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, νυμφῶνος κατεφρόνησας τοῦ ἐπιγείου καὶ μνηστῆρος, Θέκλα πρώταθλε· ταῖς γὰρ μητρῶαις θωπείαις ἐμφρόνως μὴ πεισθεῖσα, Παύλῳ ἠκολούθησας, ἐπ' ὧμων ἀραμένη τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ· καὶ τὸ μὲν πῦρ οὐκ ἐνάρκησας, τῶν δὲ θηρῶν τὴν ὠμότητα, εἰς ἡμερότητα μετέβαλες, φώκας δὲ ἀπενέκρωσας, τῇ ἐν Χριστῷ καταδύσει τοῦ ἀγίου Βαπτίσματος. Ἀλλ' ὡς ἐν ἄθλοις γενναίως διαπρέψασα, μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα ἀπαύστως τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, τὴν αἰεσέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Αναθεῖσα σεαυτὴν παντοδυναμῷ νεύματι, κρατυνομένη ὡς πρώταθλος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν γεῶδη καταλείψασα στοργὴν, ἀνεδέξω τὴν λαμπάδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὀλβιος ὑπάρξασα θάλαμος· εἰς ὃν αἱ τῶν θηλειῶν ἀγέλαι προσαναπαύονται, εἰσοδὸν εὐράμεναι τῆς αἰ-

νίου ζωῆς· μεθ' ὧν ἰκέτετε Ἀπόστολε Θέκλα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Χορείας ἐγείρατε φιλομάρτυς, τῶν ἀγώνων γὰρ ἐφέστηκεν ὁ καιρὸς, καὶ τῆς Πρωτομάρτυρος ἡ ἐτήσιος μνήμη, πάντας εἰς δοξολογίαν προτρέπουσα Θεοῦ. Θέκλα γὰρ πρώτη Μαρτύρων ἐν γυναίξει, τὸ ἀθλητικὸν στάδιον ἀνύσασα, πρώτη καὶ στεφηνφόρος ἀναδέδεικται, καὶ παρρησία πρεσβεύει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τὴν σὴν ὑπὲρ ἀνθρώπων ἀθλησιν, Πρωτομάρτυς Χριστοῦ, οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἐθαύμασαν τὰ γένη, ἀλλὰ καὶ θῆρες τεθήπασιν ἄγριοι· αἱ φλόγες, οὐ φλόγες ἐλογίσθησάν σοι καλλιπάρθενε Θέκλα, διὰ τὸν σὸν νυμφίον Χριστόν· γέγηθας γὰρ δι' αὐτὸν πάσχουσα, καὶ κόσμου χωριζομένη, ἵνα τῆς ἐπουρανίᾳ τύχης μακαριότητος, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Επομβρίαις τοῦ Πνεύματος, τῆ Ἁγίου Παναχράντε, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον· ἢ τὴν σταγόνα κηύσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἄμετρον ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμηχόντα, ἀποξήρανον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου, καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, τῆς αἰεζώου Παναχράντε. Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ ὡς ἐώρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἀμνάς καὶ Μητῆρ σου ἐξεπλήττετο, καὶ, τί τὸ ὄραμα ἔκραζεν, γιῆ ποθεινότατε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθῆς, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παρσάνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Δεῦτε φίλαθλοι, τῶν θηλειῶν τὸ καύχημα, τὴν Πρωτομάρτυρα Θέκλαν, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν· αὕτη γὰρ τὸν ἀντίπαλον ἐχθρὸν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ κατεπάτησε, καὶ τὴν νικην ἄρασα, ἀξίως ἐστεφανώθη· διὰ δυσωπεῖ ἡ πολυάθλος, τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων, καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντας τὴν μνήμην αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Αλλην κραταιὰν καταφυγὴν, καὶ ἰσχύος πύργον, καὶ τεῖχος ἀκαταμάχητον, ὄντως οὐ κεκτήμεθα, εἰμὴ σὲ Πάναγνε, καὶ πρὸς σὲ κα-

ταφεύγομεν, καὶ σοὶ ἐκβοῶμεν· Δέσποινα βοήθησον, μὴ ἀπολώμεθα· δείξον, τὴν σὴν χάριν εἰς πάντας, καὶ τῆς δυναστείας τὴν δόξαν, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου τὸ μέγεθος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Βότρυν, ἡ τεκοῦσα τῆς ζωῆς, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας, ξύλω ὡς ἐώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα ὠλόλυζες, καὶ ἔκραζες· Τέκνον, γλεῦκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἢ μέθη ἀρθῆ, πᾶσα τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σὲ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενός.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς Κε' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εὐφροσύνης.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε Παίτερ.

Μῆτερ Ὁσία, Εὐφροσύνη ἀξιόγαστε, τὴν ὄντως εὐφροσύνην ἐπιποθήσασα, τὴν ταύτην προξενούσαν ὠδευσας τρίβον· πλοῦτου ἠλλάξω γὰρ, πτωχείαν πολλήν· σαρκικοῦ μνηστῆρος, τὸν ζῶντα εἰς αἰῶνας· τρυφῆς ρεούσης, τὸ ἐγκρατές· τῆς ἀναπαύσεως, πόνους τοὺς ἐν ἀσκήσει· τὴν ὑπερκόσμιον ζωὴν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ, ἧς καὶ ἐπέτυχες φρονίμοις σὺν Παρθένοις, διατηρήσασα τὴν σὴν λαμπάδα ἄσβεστον, καὶ νυμφῶνος ἀξιωθείσα, ὡς παρθένος, ὡς νύμφη Χριστοῦ πανεύφημε.

Ρεῖθροις δακρύων, ἀρδευθεῖσα τὴν διάνοιαν, εὐθνήσασα ἀσκήσει, τοὺς ἐναρέτους καρπούς· ἄμπελος καθάπερ ὠραιότατη, ἠνεγκας βότρυας ὠραίους σεμνή· ὧν τῆ θείου γλεῦκος, σαφῶς ἐμφορηθέντες, τὰ αἰσθητήρια τῆς ψυχῆς, καταγλυκαίνομεν ὄντως σοῦ τῆ μιμήσει, καὶ εὐφραϊνόμεθα τὴν θείαν εὐφροσύνην, μέθην ὠθούμενοι τὴν ἐκ τῆς ἀμαρτίας, βοῶντες· Πάνσεμνε, Χριστὸν δυσώπει πάντοτε, δωρηθῆναι τῆ οἴκου μένη, ὁμόνοιαν εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Θέαμα ξένον, καὶ τῆ φύσει δυσπαράδεκτον! Πῶς ἔλαθες τῆς Εὐσας τῆ παλαιοῦ πτερυστοῦ, δεινὰς μηχανουργίας, μέσον ἀνδρῶν, κατασκηνώσασα τελείῳ νοί· πῶς πυρός ἐν μέσῳ, διήλθες μὴ φλεχθεῖσα· πῶς συνεκαλύψας γυναικῶν τὰ ἀσθενῆς, νευρουμένη θείᾳ δυνάμει, τοῦ

τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν ἀναλαβόντος, καὶ ἀνατείλαντος ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου· ὃν καθικέτευε, Ἀγγέλοις συγχορεύουσα, δωρηθῆναι τῆ οἴκου μένη, ὁμόνοιαν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος β'. Τοῦ Στουδίτου.

Τὸ καθαρὸν τῆς ἀγνείας σου χρῆμα, ἄμωμον ἐξ ἀνδρῶν φυλάξασα, νύμφη Χριστῆ ἐχηματίσας, Εὐφροσύνη παμμακάριστε, σώματος μὲν κάλλος, ἀσκητικοῖς πόνοις μαράνασα, ψυχὴν δὲ ὠραίσασα, τῆ εὐμορφίᾳ τῆς χάριτος· ἐν γὰρ τῷ ἄρρενι τὸ θῆλυ σαφῶς ὑποκρύψασα, ἔλαθες τοῦ Βελίᾳρ τὰ ἔνεδρα, ἀγγελικῶς ἐν γῆ βιώσασα. Ἄλλ' αἴτησαι εἰρήνην, τοῖς πόθῳ εὐφημῆσί σε, ὡς χαρᾶς ἐπώνυμος κοσμοχαρμόσυνη.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Χαῖρε, ἠλιόμορφε ἀστῆρ· χαῖρε ἡ αἰτία ἀπάντων, καλῶν Πανάμωμε· χαῖρε ἡ χωρήσασα Θεὸν ἀχώρητον, ἡ τὸν στάχυν βλαστήσασα, τῆς ἀθανασίας· χαῖρε θείον ὄχημα, πύλη ἡ πάμφωτος· χαῖρε, ἡ ἀρᾶς ἀναιρέτις, τῆς προγονικῆς ἡμῶν Κόρη, ἀγαθῶν ἡ πρόξενος ὑπάρχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οτε, ἡ ἀμίαντος ἀμναῖς, ἔβλεπε τὸν ἴδιον ἄρνα ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτὸν, θείοντα ἐλκόμενον θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνώσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστέ τὴν τεκοῦσαν· τί τοῦτο πεποιήκας, ὁ λυτρωτῆς τοῦ παντός; Ὅμως, ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν ἀγαθότητα φιλιάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Εν σοὶ Μῆτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· λαβοῦσα γὰρ τὸν Σταυρὸν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττουσα ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γὰρ ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὁσία Εὐφροσύνη, τὸ πνεῦμά σου.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ τῆς Ἀγίας, δῶ (ὁ παρῶν οὐχ εὐρίσκεται ἐν τῷ χειρογράφῳ).

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Οτρισαγίαις ἐν φωναῖς ὑμνούμενος, ὑπὸ φρικτῶν στρατιῶν, καὶ συνῶδᾳ δείξας, τοὺς βροτούς, δοξάζειν σε, καὶ νῦν αὐτὸς τὴν βλάβσημον, ἀνατρέπων προσθήκη, τοῦ Τρισ-

αγίου ἐξαίσιον, ἔθου τοῦ παιδὸς ἀρπαγὴν καὶ φωνήν.

Σὺ τὸν Θεὸν ἀπὸ ψυχῆς ἐπόθησας, καὶ ἐμνηστεύθης αὐτῷ, κοσμικὸν μνηστῆρα, καὶ σαρκὸς εὐπάθειαν, καὶ πλοῦτον τὸν ἐπίκτητον, καὶ τρυφήν καὶ τὴν δόξαν, καταλιποῦσα Πανεύφημε, καὶ ἀσκητικὸν βίον ζήσασα.

Εὐφροωτάτη γῆ καθάπερ πέφνησας, ἑκατοστεύοντα, καρπὸν ἀποδοῦσα, Εὐφροσύνη πάνσεμνε· καὶ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ σε, δεξαμένη προθύμως, τὴν συμβουλὴν τὴν σωτήριον, ἐνεγκεῖν εἰς ἔργον ἐσπούδασας.

Θεοτοκίον.

Ρήσεσι θείων Προφητῶν, ἐπόμενοι, καθωμολόγησαν, τὸν τῷ Θεῷ Λόγον σάρκα προσλαβόμενον, οἱ θεοφόροι Μάρτυρες, ἐξ ἀχράντου Παρθένου, ἣν Θεοτόκον δοξαζόμεν, ἄσμασιν αἰεὶ μακαρίζοντες.

Ἔτερος Κανὼν, τῆς Ὁσίας, ἢ ἡ Ἀκροσιχίς· Ὑμνον σοι μέλω προφρόνως Εὐφροσύνη.

Ὁ Ἰωσήφ.

Ῥδὴ ἀ. Ἦχος πλ. ἀ. Ἴππον καὶ ἀναβάτην.

Υμνοῖς θεοτερπέσιν, ὑμνοῦντα σήμερον, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, καὶ ὄντως ἀξιέπαινον, φωτὶ με καταύγασον, τῶν εὐχῶν σου Πάνσεμνε, εὐφροσύνης θείας ἐπώνυμε.

Μόνον τὸ θεῖον κάλλος, Χριστοῦ ποθήσασα, καὶ ταῖς τούτου θελχθεῖσα, αὐλοῖς ὠραϊότησι, τὸ κάλλος τοῦ σώματος, ἐβδελύξω ἐνδοξε, θεωρίαις θείαις σχολάζουσα.

Νύμφη ὠραῖσμένη, τῶν ἀρετῶν καλλοναῖς, ἐμνηστεύσω τὸν ὄντως, ὠραῖον κάλλι Χριστόν, λιποῦσα τὸν πρόσκαιρον, Εὐφροσύνη μνήστορα, καὶ τοῦ βίου πάσαν τερπνότητα.

Θεοτοκίον.

Οῦλος ἐπιθυμία, καὶ γλυκασμὸς καὶ ζωὴ, ὃ ἐκ σὲ ἀνατείλας, ὑπερβολῇ χρηστότητος Παρθένε πανάρωμε· ὃν δυσώπει σῶσαί με, τὸν ἀπαύστως σε μακαρίζοντα.

Ῥδὴ γ'. Ὁ στερεώσας.

Απὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, ὃ ἀποκρύψας τὰ βάθη, μυστηρίων σου καὶ ἀποκαλύψας, νηπίοις ταῦτα θαυμασῶς, νηπίω ἐκκαλύπτεις νῦν, ἀρθέντι ἐν νεφέλαις μέλος σαφῶς τὸ Τρισάγιον.

Τῆς ἐμπαθείας δυσειδῆ, χιτῶνα ἐκδυσαμένη, ἐν σοφίᾳ τὴν γολὴν ἐνεδύσω, ἀπαθείας ἐν Χριστῷ μέσον ἀνδρῶν ἀπήστραψας, ἀσκητικῶς βιοῦσα, καὶ σκεπομένη τῇ χάριτι.

Τῆς ἐγκρατείας χαλινῷ, ταῖς ἀκαθέκτους ὀρέξεις, τῆς σαρκὸς ἀναχαιτίζουσα Μήτηρ,

πρὸς τὸν δρόμον τὸν καλόν, τῆς ἱεραῆς ἀσκήσεως, τὴν σὴν καρδίαν εἶχες, εὐθυποροῦσαν ἀπρόσκοπα.

Θεοτοκίον.

Απειρογάμως τοῦ Θεοῦ, τὸν Λόγον ὡς Θεοτόκε, ἀπεγέννησας ἐκ σὲ σαρκωθέντα· ὃν οἱ Μάρτυρες Θεὸν, ἀνδρείως ὠμολόγησαν, ὡς πρατιῶται τούτου, στεφανῆται γενόμενοι.

Ἄλλος. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Μεγάλως ἐγκαρτερήσασα ἀγωνίσμασι, τοῦ ἐχθροῦ καθεῖλες τὰ μηχανήματα, ἔτρεψας δαιμόνων προσβολαῖς, Ἀγγέλοις ὠμοιωθῆς, ἀθανασίαν μελετήσασα, Μήτηρ ἐν θνητῷ σε τῷ σώματι.

Εὐφραίνει τῶν Μοναζῶν καρδίας ὁ βίος σε, στηριγμὸς ὑπάρχων καὶ παιδαγωγῆσις, πρὸς σωτηριῶδες ἐντολαῖς πρὸς τρίβης ἀφθαρσίας, πρὸς τῆς ἀγάπης τὸ ἀκρότατον, ὅρον Εὐφροσύνη τοῦ Κτίσαντος.

Λαμπρύνει τὰ τῶν πιστῶν ἐνθέως συστήματα, ἡ λαμπρά σου μνήμη καὶ ἀξιέπαινος, θέλγει τῶν Ὁσίων τῆς χορῆς, Ἀγγέλους ἐπευφραίνει, μεθ' ὧν αὐλίζη ὡσπερ Ἀγγελος, ὧν περ καὶ τὸν βίον ἐζήλωσας.

Θεοτοκίον.

Παθῶν με τὸ χαλεπὸν χειμαζει κλυδώνιον· Πονηρῶν πνευμάτων βυθὸς συνέχει με· ἢ τῆς ἀμαρτίας καταιγίς, δονεῖ μου τὴν καρδίαν· Θεοκυῆτορ σύ με στήριξον, τὸν εἰλικρινῶς σε δοξαζόντα.

Ὁ Εἰρμός.

Ὁ πῆξας ἐπ' ἕδενός τὴν γῆν τῇ προσάξει
 σε, καὶ μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθυσαν,
 ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ κέτραν τῶν ἐντολῶν σου τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε
 ἀγαθὲ, καὶ φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. ἀ. Τὸν συνάναρχον.

Τὸ τοῦ θῆλεος χαῦνον ἐπινευρώσασα, οὐρανίαις ἐλπίσι μέσον κατώκησας, ἀδιζάνκτω λογισμῷ ἀνδρῶν θεόπνευσε, τὸν τῆς Εὐας πτερνιστὴν, ὑποτάττουσα ταῖς σαῖς Παρθένε πτέρναις ταῖς πόνοις, καὶ ταῖς ἀγρύπνοις μελέταις· διὰ ἐν πίστει σὲ μακαρίζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σιέλιμένα καὶ τεῖχος καὶ καταφύγιον, καὶ ἐλπίδα καὶ σκέπην καὶ προστασίαν θερμὴν, εὐρηκάτες αἱ πίτσι, πρὸς σὲ προσρέχομεν· καὶ ἐκβοῶντες ἐκτενῶς, ἀνακραζόμεν πιστῶς· Ἐλέησον Θεοτόκε, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, καὶ τῶν πταισμάτων ἀπάλλαξον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ σε ὀρώσα Χριστέ ἡ Μήτηρ σου, ἐκούσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον,

κοπτομένη μητρικῶς τὰ σπλάγχνα ἔλεγεν. Ἀναμαρτήτε Υἱέ, πῶς ἀδικῶς ἐν Σταυρῷ, ὡσπερ κακοῦργος ἐπάγης, τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, ζῶσσαι θελῶν ὡς ὑπεράγαθος.

Ῥδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε.

Οἰκονομῶν, πρὸς τὸ συμφέρον τὰ πάντα Σωτήρ, καὶ παιδεύων, πάντας πρὸς διόρθωσιν, καὶ τῶν κακῶν πάντων ἀποχὴν, καὶ τανῦν συνήθως, σεισμῶ τὴν γῆν συνετάραξας, βλασφημίας ἀνατρέπων, δόξας αἰρετιζόντων, καὶ διδασκῶν ὡς θεμίς δοξάζειν σε.

Ασκητικὴν, παλαιστράν ἤνυσας χαίρουσα, Εὐφροσύνη, ἀνδρῶν μέσον μένουσα, καὶ θανατοῦσα τὰς ἐμπαθεῖς, τῆς σαρκὸς ὀρέξεις, τῷ πόθῳ τῷ τοῦ Δεσπότη σου· διὸ τῆς ἀθανάτου, κατοικίας καὶ δόξης, ἠξιώθης λαβοῦσα τὸν στέφανον.

Τὴς στεναγμοῦς, τῶν σῶν δακρύων προσφέρουσα, ὡσπερ μύρα, Μῆτερ τῷ Δεσπότη σου, τὴν εὐωδίαν τὴν παρ' αὐτοῦ, τὴν τῶν χαρισμάτων, τῶν θεϊκῶν ἀνταπείληφας, δι' ὧν εὐωδιάσθης, καὶ διέπνευσας πᾶσι, τὴν ὁσμὴν τῶν θαυματίων θεόπνευστε. Θεοτοκίον.

Οπλον Χριστέ, τὴν σὲ τεκοῦσαν Πανάμωμον, κεκτημένοι, πλάνης ἐτροπώσαντο, τὰς μηχανάς, Μάρτυρες σοφοί, καὶ τὰς τῶν τυράννων, θωπείας σοφῶς διέλυσαν, καὶ νῦν στεφανηφόροι, δεδειγμένοι βοῶσι· Τῆ δυναμει σου δόξα φιλαίθρωπε.

"Ἄλλος. Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου.

Πατρί σε οὐρανίῳ προσέχουσαν, τῷ τῶν ψυχῶν νυμφαγωγῷ, πατρὸς στοργῆ ἐκ ἐκώλυσεν, οὔτε προσκαίρον νυμφίου, ὀδεῦσαι τὴν ὁδὸν τὴν σωτήριον.

Ὡς φοινίξ θεοφρόνως ἐξήνησας, δικαιοσύνης γλυκασμὸν, καὶ ὡσεὶ κέδρος παρ' ὕδατα, τῆς ἐγκρατείας θεόφρον, καρποῦς τοὺς ἐναρέτους ἐπλήθυνας.

Πυρὶ τῆς ἐγκρατείας ἐτέφρωσας, τὰς φρυγανῶδεις ἠδονάς, καὶ πυρωθεῖσα τῷ ἀνθρακι τῆς θεῆ Κυρίε ἀγάπης, θαυματίων λαμπηδόνας ἐξήστραψας. Θεοτοκίον.

Οικτεῖρησον οἰκτιρμῶν ὑπάρχουσα, τὴν παναθλίαν μου ψυχὴν, Θεοκυῆταρ πανάμωμε, τὴν ἐκ παθῶν ἀμαρτίας, δεινῶς ἀμαυρωθεῖσαν καὶ στέκουσαν.

Ῥδὴ ε'. Ἴνα τέ με ἀπάσσω.

Προτυπῶν τῶν δικαίων, τὴν ἐν τῇ Δευτέρᾳ Χριστέ παρουσίᾳ σου, ὑπαντὴν φρικώδη, ἐν νεφέλαις καὶ νῦν τὴν ἐξαίσιον, ἀρπαγὴν εἰρ-

γάσω, τὴν τοῦ παιδός, δι' ἧς διδάσκεις, τὸ Τρισάγιον μέλος ὀρθότομον.

Τοῖς ἐνθέοις σου ἔργοις, ἔδειξας τὴν κλησίν σου ἐπαληθεύσαν· ὡς γὰρ λίθος ὠφθης, πολυτίμητος σμάραγδος ἐνδοξε, διαλάμπων μέσον, τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν Παρθένε, τῇ λαμπρότητι τῆς καθαρότητος.

Εὐφροσύνην τὴν θεῖαν, ἔσχες ἐν καρδίᾳ σου εὐφραινομένη αἰεὶ, ἐν τοῖς θεῷ Κυρίου, διατάγμασιν, οἷς ἐντροφήσασα, πολιτείαν ἤσκεις, τὴν ἀκραιφνὴ καὶ πανολβίαν, Εὐφροσύνη παρθένε θεόνυμφε.

Θεοτοκίον.

Αληθῆ Θεοτόκον, πάντες ἐπιγνόντες σε Μάρτυρες ἐνδοξοί, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεὸν Λόγον εἰδότες ἐκήρυξαν, πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, νεανικῶς μέχρι θανάτου, ἀνθιστάμενοι Κόρη πανύμνητε.

"Ἄλλος. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Φέγγει θεῖων πράξεων, ὡς λίθος σμάραγδος, σεμνὴ ὠραῖθς, ἀνδρῶν ἐν μέσῳ, ἀνδρικᾶ παλαίσματα, ἐπίδεικνυμένη, καὶ τέρπουσα τὸν Κύριον.

Ραίνεσας τὰ δάκρυα, ὡσπερ ἀρώματα, εὐωδιάσθης, ἐμεγαλύνθης, ὡς μύρον πολύτιμον, Θεῷ προσηέχθης, παρθένος ἀδιάφθορος.

Ὁλὴν σου τὴν ἔφρασιν, Θεῷ προσένειμας αὐτόν παθοῦσα, αὐτόν ζητοῦσα, αὐτοῦ ἀνιχνεύουσα, τὴν νομοθεσίαν, Παρθένε τὴν σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Νέον ἀπεκύησας, ὡς βρέφος ἄχραντε, τὸν πρὸ αἰώνων, Πατρός ἀνάρχου, ἀχρόνως ἐκλάμπαντα· ὃν ὑπὲρ τοῦ κόσμου, δυσώπεε Θεονύμφευτε.

Ῥδὴ ς'. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Συνέσεισας μὲν τὴν γῆν, καὶ βλέμματι συνετάραξας, καρδίας δὲ τῶν βροτῶν, κλονήσας ἐσάλευσας, δεινῶς βλασφημούντων σε· ἀλλ' ἀνεκαλέσω, συμπαθῶς αὐθις τὸ σύντριμμα.

Ὡραία νύμφη Χριστοῦ, ἐδείχθης καὶ περιδέξιος, τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, σεαυτὴν κόσμησασα, Εὐφροσύνη πάνσεμνε· διὸ καὶ πασάδος, οὐρανοῦ κατηξίωσαι.

Μαράνασα τῆς σαρκός, τὰ θηριώδη ὀρμήματα, τὸν ἔρωτα τῆς Χριστοῦ, ἀγάπης λαμπρότερον, ἔσχες διανόπτοντα, καὶ φωτίζοντά σου, τῆς ψυχῆς τὰ αἰσθητήρια.

Θεοτοκίον.

Νευρούμενοι ταῖς ἐκ σοῦ, ἐκπεμπομέναις δυνάμεσιν, οἱ ἄθλοφόροι Χριστέ, νομίμως

ἐνήθλησαν, τὴν ἀγνὴν Μητέρα σε, ἀνυμνολογῶν-
τες, ἀπορρήτως σε κυήσασαν.

Ἄλλος. Μαινομένην κλύδωνι.

Ως ἀγνή καὶ ἄμωμος, ὡς ὠραία ὡς περικαλ-
λῆς, τῷ νυμφίῳ Λόγῳ σὺ μεμνήξουσαι, εἰς
αἰῶνας, διατηροῦντί σε ἄφθορον.

Στεναγμοῖς καὶ δάκρυσιν, ἐκζητοῦσα τὸν Δη-
μιουργόν, τῆς ἐκείνου θεᾶς κατηξίωσαι, ὡς
ἐκλεκτή, σὺν ἐκλεκτοῖς Ἀξιάγαστε.

Εγκρατείας ἄγαλμα, σωφροσύνης ἔμψυχος
εἰκὼν, τοῖς πιστοῖς ὠραῆθης εὐφημῆσί σου,
τὸ ἱερόν, ὧ Εὐφροσύνη μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ νοῦν τὸν ἄχρονον, ὑπὲρ λόγον τὸν Δη-
μιουργόν, Παναγία τέτοκας λυτρούμενον,
πάσης φθορᾶς, τοὺς Θεοτόκον ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

• **Μ**αινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα
• **Χ**ριστέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κα-
• τεύνασον, καὶ ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγέ με ὡς εὐ-
• σπλαγγνος.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τῆς ἄνω ζωῆς, τυχεῖν ἐπιποθήσασα, τὴν κά-
τω τρυφήν, σπουδαίως καταλέλοιπας, καὶ
σαυτὴν ἀνέμιξας, ἀναμέσον ἀνδρῶν Παναοίδιμε
διὰ Χριστὸν γὰρ τὸν νυμφίον σου, μνηστῆρος
προσκαίρου κατεφρόνησας.

Ὁ Οἶκος.

Εν εὐφροσύνῃ καὶ θυμηδίᾳ, τὰς ψυχὰς εὐ-
φρανθέντες, ἀναστῶμεν σπουδῇ ἀκούσαι
λόγον παραδόξον· ὑπερβαίνει γὰρ ἔννοϊαν πᾶ-
σαν τὸ διήγημα τοῦτο καὶ καταπλήττει· ὅτι
γυνὴ ἐν μέσῳ ἀνδρῶν καταμένουσα, ἐνίκησε τὸν
Βελίαρ, καὶ τὸ πῦρ κατεπάτησε τῶν ἡδονῶν,
καὶ οὐκ ἐφλέχθη τὸ σύνολον· τὸν Χριστὸν γὰρ
ποθοῦσα ἢ ἄσπιλος, μνηστῆρος προσκαίρου κα-
τεφρόνησε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας
Μητρὸς ἡμῶν Εὐφροσύνης, θυγατρὸς Παφνου-
τίου τοῦ Αἰγυπτίου.

Στίχοι.

Τὸ θῆλυ κρύπτεις ἀνδρικῶς Εὐφροσύνη,
καὶ κρυπτά τὸν βλέποντα Δεσπότην βλέ-
πεις.

Εἰκάδα Εὐφροσύνη κατὰ πέμπτην πότμον
ὑπέστη.

Η τὴν φύσιν λαθοῦσα καὶ τερπνὰ βίου,
κλήσιν Σμάραγδος, τὸν δὲ νοῦν Εὐφροσύνη,

Λιποῦσα πᾶσαν τοῦ βίου φαντασίαν,
Ἄνδρῶν μοναστῶν ἀγαπήσασα βίον,
Εὐνοῦχος ὡσπερ βασιλικῶν δωμάτων,
Ἐν ἀνδρικῷ σχήματι γνωστός εὐδόλως,
Μονῇ προσῆλθε, καὶ θίλημα καὶ τρίχας
Ἐκδοῦσα, καὶ σπεύδουσα λαθεῖν πατέρα.
καὶ εὐ τυχοῦσα τοῦ πεθομένου, πόσις
κόποις, πόνοις τε, καὶ προσευχαῖς συντόνοις,
Τὸ μαλακὸν τίτηκε δεινῶς σαρκίον,
Ἄπαντας ἐκπλήττουσα τῇ κακουχίᾳ,
οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀδυνατεῖ, καὶ λόγος.
Ὡ πῶς λαθοῦσα πατέρα, πρᾶγμα ξένον!
καλὴ θυγάτηρ, τῶν μοναστῶν ἐν μίῳ
Τρίχουσα, λίθος ὡς σμάραγδος εὐρέθη·
Πολλὴ γὰρ ἡ ζήτησις ἐκ τῶν ἰδίων,
Πατὴρ βρύχοντος ἐκ πόνου τῆς καρδίας,
τῆς Εὐφροσύνης τὴν μακρὰν ἐκδημίαν,
Τριπλῆ δεκάδι πρὸς ὀκτώ, φεῖ! χρόνοις,
Ὅρη, βάραθρα, καὶ τόπους ἐρημίας
Περιπολοῦντος, καὶ στένοντος ἐκ βάθους,
Ἄλλ' ὁ Σμάραγδος αὐτός, ἡ Εὐφροσύνη,
Ὁ Πάτερ, εἰπὼν τὸν τελευταῖον λόγον,
Ὡς ἐμπόρευμα τῶν μακρῶν λαθῶν κόπων,
τῶν οὐρανῶν γένηθε τῇ μεταστάσει.
Κακείνος, ὡσπερ ἐκπλαγεῖς, φεῖ τοῦ πάθους!
Πέπτωκεν εἰς γῆν ὡσπερ ἄφυχος νέκυσ.
Ἄκουσμα καὶ γὰρ παράδοξον καὶ ξένον
Ἦκουσεν ὄντως· τί γὰρ ἄλλο καὶ πάθος;
καὶ λοιπὸν ἀφίς καὶ βίον καὶ πατρίδα,
καὶ ζῆλον ὡσπερ αἰνετῶν παιδὸς πόνων
Ἐθεῖς ἑαυτῷ, καὶ πάθου δεινὰς φλόγα,
Διάδοχος βίου τε ὡς πατὴρ τέκνον
Γεγώς, μετίστη πρὸς μονὰς οὐρανίους.

Εἰς τὸν Ὅσιον Παφνούτιον,
τὸν πατέρα αὐτῆς.

Στίχ. Μύσας ὁ Παφνούτιος ἐν τῷ σαρκίῳ,
τῷ πνεύματι ζῆ, καὶ θεωρεῖ φῶς μέγα.
τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Παφνουτίου.

Στίχ. Σταυροῦσι Παφνούτιον οἱ κόσμου φίλοι,
τὸν παντὶ κόσμῳ καὶ πρὶν ἐσταυρωμένον.
τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἡ ἀνάμνησις τοῦ μεγαλοῦ
τεισμοῦ, ἐν ᾗ τελεῖται ἢ ἐν τῷ ἀέρι ἀρπαγὴ
τοῦ παιδός.

Στίχ. Ἀρθεῖς ἄνω παῖς τὸ τρισύμνητον μέλος,
καθὼς νόες ψάλλουσιν, ἀγγελεῖ κάτω.

Επὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Νικητοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς
τρῆσις οἶδε, θιλήσαντος δεῖξαι τοῖς ἀνθρώποις καὶ
πρὸ τῆς ἀναστάσεως, τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως, γέγα-
νε σεισμός φοβερός· καὶ διὰ τοῦτο τοῦ λαοῦ παντὸς, σὺν
τῷ Βασιλεῖ Θεοδοσίῳ καὶ Πρόκλῳ τῷ Πατριάρχῃ, μετὰ
παντὸς τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, καὶ πάσης τῆς
πόλεως, ἔξω λιτανιούντων διὰ τὸν φόβον ἐν τῷ κάμπῳ,
ἡδὴ τῆς Θεοπασχιδῶν αἰρέσεως ἐξ ἐπηρείας τοῦ διαβό-
λου, ἀρχὴν λαμβανούσης, καὶ τῷ Τρισαγίῳ, τὸ, ὁ Σταυ-
ρωθεῖς δὲ ἡμᾶς, βλασφημούντων, ἐξαίφνης παιδίον
ἀρπαγὴν εἰς τὸν αἶρα ἀνεφέρετο. Πάντων δὲ ἐν ἐκπλήξει
καὶ φόβῳ κραζόντων ἐπὶ πολλὰς ὥρας τὸ, Κύριε ἐλέτ-
σον, αὐθις κατηνέχθη τὸ παιδίον, ὡς ἐπὶ νεφέλης καθή-
μενον· καὶ φωνὴ μεγάλη παρεκλύσατο, ὅτι οἱ τῶν Ἀγ-
χαγγέλων χοροὶ ἄνευ τῆς προσθήκης τοῦ, ὁ Σταυρω-

Σείς, τὸν Τρισάγιον ὕμνον ἀναπέμποσι τῷ Θεῷ· Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ εὐθίως ταῖς τοιαύταις φωναῖς ἀπέδωκε τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ, καὶ ὁ τοῦ σεισμοῦ κλένος ἐπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Παύλου, Τάττης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν Σαβι-
νιανοῦ, Μαξίμου, Ρούφου καὶ Εὐγενίου.

Στίχ. Πατὴρ ὁ Παῦλος μαρτυρεῖ σὺν τοῖς τέ-
κνοις,
Μεθ' ὧν σεαυτὴν Τάττα τάττεις ἐμ-
φρόνως.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι, Παῦλος καὶ Τάττα, καὶ οἱ τούτων
παῖδες Σαβιλιανός, Μάξιμος, Ρούφος καὶ Εὐγένιος,
ᾠρμητο ἐκ πόλιως Δαμασκοῦ· καὶ διαβληθέντες ὡς
Χριστιανοί, ξύλω ἰσφαλίσθησαν, καὶ ἀλύσειν ἐδίθησαν·
καὶ πάλιν ἀνακρίθεντες, σφοδρῶς ἐτύφθησαν· καὶ ταῖς
τῶν ἀνόμων χερσὶ στρεβλούμενοι, τὰς ψυχὰς τῷ Θεῷ πα-
ρέθευτο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέη-
σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἐχθροὺς ματαιόφρονas, νησιοφρόνως σε πα-
ροργίζοντας, καὶ δεινῶς βλασφημοῦντας,
προσθήκη νόθῳ τῆς Τρισαγίας φωνῆς, διὰ νη-
πίου φωνῆς νῦν διήλεγξας, ἐπισηρίζας πιστοὺς
ἐν ξένοις τέρασι.

Θεῷ προσανέθηκας, τὴν τῆς καρδίας σου
πᾶσαν ἔφεσιν, αὐτὸν στέργουσα πίστει,
αὐτὸν ζητοῦσα καὶ ἀνιχνεύουσα, τῶν προσταγ-
μάτων αὐτοῦ τὴν σωτήριον, νομοθεσίαν Σεμνή,
δίῃς ἐφεῦρες ζῶν.

Νηστείαις δεήσεσι, σκληραγωγίαις καὶ χα-
μευνίαις Σεμνή, ἐκλεπτύνασα σάρκα, τὸν
νοῦν ἀνύψωσας πρὸς τὸν Κτίστην σου, ᾧ ἐνυμ-
φευθης, ὃν καὶ ἐπόθησας, οὗ κατετρύφησας νῦν
τῆς ὠραιότητος.

Θεοτοκίον.

Υ'πάρχουσα Δέσποινα, καθαρωτέρα πάσης
τῆς κτίσεως, ὑπεδέξω τὸν Λόγον, ἐκ σοῦ
ἁρρήτως ἀποτικτόμενον· ὃν οἱ γενναῖοι ποθή-
σαντες Μάρτυρες, τῇ τῶν βασάνων πυρᾷ ἐνε-
καρτέρησαν.

Ἄλλος. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Φῶς σοι ἀνχτέταλκε, καὶ ἡ τούτου σύζυγος,
εὐφροσύνη Ἐνδοξε· εὐθεῖαν γὰρ ἔσχηκας,
τὴν γνώμην μελωδοῦσα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ρ'άβδον δυναμῆσάν σε, τὸν Σταυρὸν κατέχε-
σα, δαιμόνων τὰ χάσματα, διέβης ἀπήμαν-
τος, Ὁσία μελωδοῦσα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οἶκον τὴν καρδίαν σου, τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-
τος, Ὁσία ἐτέλεσας, τοῦ σέ ἐνισχύσαν-

τος, καὶ δεῖξαντος πνευμάτων, πονηρῶν δυνα-
τωτέραν.

Θεοτοκίον.

Σῶμα περικείμενον, Θεὸν τὸν ἀσώματον, Παν-
άμωμε, τέτοκας, ἡμᾶς ἐκλυτρούμενον, τοὺς
φόβῳ μελωδοῦντας· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ἐπὶ τῷ πύργῳ πάλαι μὲν, τῆς Χαλαῆς συν-
έχεας, γλώσσας τῶν κακῶς ὁμονοούντων
Κύριε, καὶ νῦν ἐστηλίτευσας, τὰς γλωσσαλγίας
τῶν δυσσεβῶν, ἐπὶ βλασφημίᾳ, συμφωνούντων
ἀθέσμῳ, ἐν γλώσση ψελλιζούσῃ, αἰθερίου ἀρ-
θέντος, νηπίου παραδόξως, εἰς δάμβος τῶν ὀ-
ρώντων.

Ἀσκητικοῖς παλαίσμασι, τὸν ἐχθρὸν κατε-
πάτησας, καὶ ἠγαλλιάσθης, ἀληθῶς τῷ
πνεύματι· ἐντεῦθεν αἰδῖος, σέ εὐφροσύνη πάν-
σεμνε, Κόρη ὑπεδέχθη, τὰ βραβεῖα τῆς νίκης,
κατέχουσας καὶ πίστει, τὸν Σωτῆρα βροῶσαν,
λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μέσον ἀνδρῶν κατώκησας, τὴν ἀγνεῖαν φυ-
λάττουσα, καὶ συντηρουμένη, μηχαναῖς τῆ
ᾠφews, ἀπήμων ἀκράδαντος, τῆ Θεοῦ σε σκεπά-
ζοντος, καὶ διατηρήντος, τῇ οἰκείᾳ δυνάμει, καὶ
πᾶσι προδεικνύντος, τῆς ψυχῆς σου τὴν αἴγλην,
καὶ γνώμην καὶ ἀνδρίαν, θεόφρον Εὐφροσύνη.

Θεοτοκίον.

Νέον ὡς βρέφος τέτοκας, τὸν Πατρὶ καὶ τῷ
Πνεύματι, ἄχραντε Παρθένε, συμφυῶς νοθῶ-
μενον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν οἱ γενναῖοι
Μάρτυρες, καθομολογοῦντες, ἱερῶς ἐναθλοῦσι·
μεθ' ὧν σε Παναγία, μακαρίζουσι πίστει, λαοὶ
φυλαὶ καὶ γλώσσαι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Υ'λην τῶν παθῶν, ἀπετινάξω Κόρη Ἀγγέ-
λων τὸν αἴλον, βίον ζηλώσασα, οἷς περ
συμμέλπεις· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυ-
ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νέμει σοι ζῶν, ὁ τῆς ζωῆς ταμίας· αὐτοῦ
γὰρ τοῖς ἴχνεσιν, ἐξηκολούθησας, τούτου
τὸ κάλλος, ποθήσασα τὸ θεῖον, ᾧ καὶ συνευ-
φραίνῃ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ ῥηθς πρὸς μονάς, τὰς αἰεζώους ὄντως·
ἐφέσεως ἔτυχες, ἧς ἐπεπόθησας, ξύλου
Παρθένε; ζωῆς κατατρυφῶσα, καὶ ὑπερυψοῦσα,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ο'λη ἐκλεκτῇ, ὠραῖσμένη ὄλη, Θεὸς ἦν ἠ-
γίασεν ἦν ἐξελέξατο, ὠφθης Παρθένε, αἰε-
δέδοξαμένη· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- Σοὶ τῷ πανουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες,
- παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν ἔμελ-
- πον· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
- καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Εξέστη ἐπὶ ξένῳ καὶ φοβερῷ, τεραστίῳ τῷ
νῦν τελεσθέντι γῆ, καὶ οὐρανός, ὅτι πρὸς
αἰθέριον ἀρπαγὴν, ἀπὸ λαοῦ θεόφρονος, τὸ νή-
πιον ἤρθη τὸ τὴν ὥδην, μεμυσταγωγημένον, τοῦ
Τρισαγίου μέλους, δι' ἃ ἀθάνατος ὑμνεῖται Θεός.

Εκσπάσας σε ἰλύος βιωτικῆς, ὁ νυμφίος ὁ
σὸς Εὐφροσύνη σεμνή, εἰς τὴν στερρᾶν,
πέτραν προσαγμαίων τῶν ἑαυτοῦ, ἔστησε καὶ
κατεύθυνε, σοῦ τὰ διαθήματα προφανῶς, εἰς
πρᾶξιν ἐναρέτη, καὶ σεμνῆς πολιτείας, καὶ κα-
τεσκήνωσεν εἰς θείας αὐλαῖς.

Ασκήσεως τὸν δρόμον τὸν εὐκλεῆ, διανύσα-
σα σθένει τοῦ Πνεύματος, καὶ σεαυτὴν,
τέμενος τελέσασα θεῖκόν, τὴν εὐφροσύνην εἴλη-
φας, τὴν διηνεκῆ τε καὶ καθαρᾶν, τοῦ κάλλους
τοῦ νυμφίου, αἰεὶ κατατρυφῶσα, ὡς Εὐφροσύνη
παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ος ἥλιος ἡ μνήμη τῶν ἀθλητῶν, τοὺς πιστοὺς
περιλάμπει τοῖς θαύμασιν· ὁ γὰρ ἐκ σῆ,
ἄχραντε Παρθένε τεχθεὶς Θεός, ὃν εὐσεβῶς ἐ-
κήρυξαν, τούτους κατελάμπρυνεν ἐμφανῶς, δο-
ξαζῶν τοὺς ἐν πίστει, αὐτῆ τὴν παρουσίαν, τε-
τιμηκότας ὡς ὑπέσχετο.

Ἄλλος. Ἡσαΐα χόρευε.

Ιεράν πανήγυριν, μοναζόντων δῆμος συγκρο-
τεῖ, τὴν μνήμη σου ἐκτελῶν τὴν θεολαμ-
πῆ· χορὸς ἐπαγάλλεται, μοναζουσῶν· ὠφθῆς
γὰρ σεμνή, πάντων ἀγλαΐσμα, Εὐφροσύνη ἀ-
ξιάγαστε.

Ος σεπτὸν ἀνάθημα, οὐρανόθεν γέγονας ναῆ,
ὡς κρίνον ἐν ταῖς αὐλαῖς, ἠνθησας Θεοῦ,
ὡς ῥόδον ἠδύπνοον, προσπνέχθης τῷ Παμβασιλεῖ,
μύρον ὡς τίμιον, Εὐφροσύνη παμμακάριστε.

Σεαυτὴν ἐφαίδρυνας, ἀρετῶν σου κόσμῳ φω-
τεινῷ, καὶ ἠχθῆς πρὸς νοσητὸν, θαλάμον
ἀγνῆ, καὶ νῦν τὸ ἀμήχανον, κατανοεῖς, κάλλος
τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς θεώσεως, ἀπολαύεις τε-
λεώτερον.

Η ἀγία μνήμη σου, ἀγιαζεῖ σήμερον πιστῆς,
πηγάζουσα φωτισμὸν ἀγιαστικόν, ἐν ἧ
δυσωποῦμέν σε, ὡς ἐκλεκτὴν, νύμφην τοῦ Χρι-
στοῦ, σῶζε πρεσβείαις σου, Εὐφροσύνη τοὺς τι-
μῶντάς σε.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ τοῦ προσώπου σου, τὸν ἐν σκότει κεί-
μενον παθῶν, καταύγασον τῆ φωτὸς, πύ-
λη νοσητῆ, μὴ νυξ καταλάβῃ με, τοῦ θανάτου,
ἄχραντε Ἀγνῆ, τῆς σωτηρίας μου, τὰς ἐλπίδας
ἀνακόπτουσα.

Ὁ Εἰρμός.

- Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρὶ,
- καὶ ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεὸν τε
- καὶ ἄνθρωπον, ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ· ὃν με-
- γαλύνοντες, τὴν Παρθένον μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Τὸν ἄρχοντα διέλαθες, τῆς αἰσχύνης καὶ τῆ-
τον, ἐν φιλοσόφῳ σχήματι, ἐναπέδειξας ἄ-
νην, παρθένος ἔσα τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα γέγο-
νας, ἀνὴρ φρονήσει καὶ πίστει, Εὐφροσύνη Ὁσία,
τῶν παρθένων καλλονή, μοναζουσῶν ὠραιότης.

Θεοτοκίον.

Θρόνοι καὶ Κυριότητες, Ἐξουσίαις Δυνάμεις,
Ἀρχάγγελοι καὶ Ἄγγελοι, Μητροπάρθενε
Κόρη, τῷ σῷ Υἱῷ λατρεύουσιν, ὡς Θεῷ καὶ
Δεσπότη, καὶ σὲ ἀπαύστως ὑμνοῦσι· τοῦτον
αἰεὶ ἱκέτευε, λυτρωθῆναί με ἀγνῆ, τῆς φοβεραῆς
καταδίκης.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΣ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Η' Μετάστασις τοῦ Ἁγίου, ἐνδόξου καὶ πανευ-
φήμου Ἀποστόλου καὶ Θεολόγου, Ἰωάννου
τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.

Εἰ βούλει, ποιήσον Ἀγρυπνίαν· ἐν ἧ

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'.
καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Δεῦτε, τῆς σοφίας τὸν βυθόν, καὶ τῶν ὀρθο-
δόξων δογμάτων, τὸν συγγραφέα πιστοί,
ὑμνοῖς σεφανώσωμεν, ἐνθέοις σήμερον, Ἰωάννην
τὸν ἐνδόξον, καὶ ἠγαπημένον· ἕτος γὰρ ἐβρόν-
τησεν· Ὁ Λόγος ἦν ἐν ἀρχῇ· ὅθεν, βροντοφῶ-
νος ἐδείχθης, ὡς τὸ Εὐαγγέλιον κόσμῳ, γράψας
παλυσόφως ὁ αἰοίδιμος. Δίς.

Οντως, σὺ ἐφάνης ἀληθῶς, φίλος ἐπισήθιος
μέγας, τῷ Διδασκαλῷ Χριστῷ· στήθει

γὰρ ἀνέπεσας, ὅθεν ἐξήντησας, τῆς σοφίας τὰ δόγματα, ἐν αἷς καὶ πλουτίζεις, πᾶσαν τὴν περιγίειον, ὡς Δεηγόρος Θεοῦ· ὅθεν καὶ κατέχουσα ταῦτα, ἡ τερπνὴ Χριστοῦ Ἐκκλησία, νῦν εὐφραινομένη ἐπαγάζεται.

Χαίροις, Θεολόγε ἀληθῶς· χαίροις τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου, υἱὲ παμπόθητε· σὺ γὰρ παριστάμενος, ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐνθέου ἀκήκοας, φωνῆς τοῦ Δεσπότη, Ἴδε νῦν ἡ μήτηρ σου, πρὸς σὲ βοήσαντος· ὅθεν, ἐπαξίως σε πάντες, ὡς Χριστοῦ Ἀπόστολον μέγαν, καὶ ἡγαπημένον μακαρίζομεν.

Δόξα, Ἦχος β'.

Θεολόγε Παρθένη, Μαθητὰ ἡγαπημένε τοῦ Σωτῆρος, ταῖς ἰκεσίαις σου ἡμᾶς περισώζε δεόμεθα, ἀπὸ βλάβης παντοίας, ὅτι σοῦ ἐσμὲν ποιμνιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ωσει ἐλαία κατάκαρπος, ἡ Παρθένος ἐβλάστησε, σὲ τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, καρποφοροῦντα κόσμῳ, τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Τὴν μνήμην τοῦ σεπτοῦ Μαθητοῦ Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν, ἐπαξίως, ἀνυμνήσωμεν πιστοί· αὐτὸς γὰρ τῆς Τριάδος τὴν γνῶσιν ἀριδῆλως, πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ἐκήρυξεν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τὴν ζάλην μετεποίησε, τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων πρὶν, εἰς γαλήνην, ὁ Ἀπόστολος Χριστοῦ, τὸν κόσμον ὀδηγήσας, ἐν πίστει ὀρθοδόξῳ· καὶ νῦν πρεσβεύει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται.

Μέγιστον ἀντιλήπτορα, Χριστέ τὸν σὸν Ἀπόστολον, ἐδωρήσω, Ἐφεσίαις τὸν σοφόν, καὶ θεῖον Θεολόγον· ὃν καὶ νῦν εὐφημοῦμεν, ὡς οἰκιστὴν καὶ πολιοῦχον αὐτῆς.

Δόξα, καὶ νῦν, Ὁμοιον.

Τριάς ἀπειροδύναμη, Μονὰς ἡ τρισυπόστατος, ταῖς πρεσβείαις, Θεολόγε τοῦ σεπτοῦ, καὶ τῆς ἀειπαρθένου, καὶ μόνης Θεοτόκου, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος β'.

Ἀπόστολε Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡγαπημένε.

Ὅρα εἰς τὸν μέγαν Ἐσπερινόν.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, τὴν α'. στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια γ'. α' καὶ δευτεροῦμεν.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Ο θεατῆς τῶν ἀρρήτων ἀποκαλύψεων, καὶ ἐρμηνεύς τῶν ἀνω, τοῦ Θεοῦ μυστηρίων, ὁ παῖς τῆ Ζεβεδαίου, γράψας ἡμῖν, τὸ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, θεολογεῖν τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα ἐξεπαίδευσεν.

Η θεοκίνητος λύρα, τῶν οὐρανίων ᾠδῶν, ὁ μυστογράφος οὗτος, τὸ θεόπνευστον στόμα, τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων, ἄδει τερπνῶς, τὰ μὲν χεῖλη κινῶν ὡς νευραῖς, ὡς περ δὲ πληκτρον τὴν γλώτταν ἀνακινῶν, καὶ πρεσβεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆ βροντοφώνῳ σε γλώττη ἀναφθεγγόμενος, τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας, τὸν ἀπόκρυφον λόγον, Θεῷ ἡγαπημένε, κράζεις αἰεὶ, ἀναπτύσσων τὰ χεῖλη πυκνῶς, τὸ, Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος· καὶ δαδουχεῖς, πάντα ἄνθρωπον πρὸς γνῶσιν Θεοῦ. Δόξα, Ἦχος β'. Γερμανοῦ. Οἱ δὲ Βυζαντίου.

Τὸν υἱὸν τῆς βροντῆς, τὸν θεμελιον τῶν θείων λόγων, τὸν ἀρχηγὸν τῆς θεολογίας, καὶ κήρυκα πρώτιστον, τῆς ἀληθοῦς δογμάτων Θεοσοφίας, τὸν ἡγαπημένον Ἰωάννην καὶ Παρθένον, μερόπων γένος κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ, ἀληκτον ἔχων τὸ θεῖον ἐν ἑαυτῷ, τὸ, Ἐν ἀρχῇ μὲν ἔφησε τοῦ Λόγου, αὐθις τε τὸ πρὸς τὸν Πατέρα ἀχώρισον, καὶ τὸ ἴσον μετὰ ταῦτα τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας, δεικνύων ἡμῖν δι' αὐτοῦ, τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος· δημιουργὸν τε ὄντα σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ ζωὴν φέροντα, καὶ φῶς ἀληθινόν, τὸν αὐτὸν ἔδειξεν ἡμῖν. Ὁ θαύματος ἐκστατικοῦ, καὶ πράγματος σοφιστικῆ! ὅτι πλήρης ὢν τῆς ἀγάπης, πλήρης γέγονε καὶ τῆς θεολογίας, δόξη καὶ τιμῇ καὶ πίστει, θεμεθλος ὑπάρχων, τῆς ἀκραιφνοῦς ἡμῶν πίστεως· δι' ἧς τύχομεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βίατος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στυλοῦ πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν ἡλῖος· ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος, τὸ Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Καθολικῆς, Α΄. Ἐπιστολῆς Ἰωάννου.

Κεφ. γ΄. 21. **Α**γαπητοί, εἴαν ἡ καρδία ἡμῶν μὴ καταγινώσκῃ ἡμῶν, παρρήσιαν ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ὁ εἴαν αἰτῶμεν, λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ, ὅτι τὰς ἐντολαὶς αὐτοῦ τηροῦμεν, καὶ τὰ ἄρεστα ἐνώπιον αὐτοῦ ποιῶμεν. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ, ἵνα πιστεύωμεν τῷ ὀνόματι τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, καθὼς ἔδωκεν ἡμῖν ἐντολήν· καὶ ὁ τηρῶν τὰς ἐντολαὶς αὐτοῦ, ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν αὐτῷ· καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν, ὅτι μένει ἐν ἡμῖν, ἐκ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔδωκεν ἡμῖν. Ἀγαπητοί, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶν· ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον. Ἐν τούτῳ γινώσκειτε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· Πᾶν πνεῦμα, ὃ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τῆ Θεῆ ἐστὶ· καὶ πᾶν πνεῦμα, ὃ μὴ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι· καὶ τοῦτό ἐστι τὸ τοῦ Ἀντιχρίστου, ὃ ἀκηκόατε, ὅτι ἔρχεται· καὶ νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἤδη. Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσε, τεκνία, καὶ νενικήκατε αὐτούς· ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ὑμῖν, ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ. Αὐτοὶ ἐκ τοῦ κόσμου εἰσὶ, διὰ τοῦτο ἐκ τῆ κόσμου λαλῶσι, καὶ ὁ κόσμος αὐτῶν ἀκούει. Ἡμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμεν· ὁ γινώσκων τὸν Θεὸν, ἀκούει ἡμῶν· ὃς οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἀκούει ἡμῶν.

Καθολικῆς, Α΄. Ἐπιστολῆς Ἰωάννου.

Κεφ. δ΄. 11. **Α**γαπητοί, εἰ οὕτως ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν. Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται· εἴαν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει, καὶ ἡ ἀγάπη αὐτῆ τετελειωμένη ἐστὶν ἐν ἡμῖν. Ἐν τούτῳ γινώσκομεν, ὅτι ἐν αὐτῷ μένομεν, καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν. Καὶ ἡμεῖς τεθεάμεθα καὶ μαρτυροῦμεν, ὅτι ὁ Πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν Υἱὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ὅς ἂν ὁμολογήσῃ, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Υἱὸς τῆ Θεῆ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ. Καὶ ἡμεῖς ἐγνώκαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν τὴν ἀγάπην, ἣν ἔχει ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν. Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει, καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ.

Καθολικῆς, Α΄. Ἐπιστολῆς Ἰωάννου.

Κεφ. δ΄. 20. **Α**γαπητοί, εἴαν τις εἴπῃ· Ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῶ, ψεύ-

στης ἐστὶ· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ὃν εῶρακε, τὸν Θεὸν ὃν οὐχ εῶρακε, πῶς δύναται ἀγαπᾶν; Καὶ ταύτην τὴν ἐντολήν ἔχομεν ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν, ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Πᾶς ὁ πιστεύων, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστὸς, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται· καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὸν γεννήσαντα, ἀγαπᾷ καὶ τὸν γεγεννημένον ἐξ αὐτοῦ. Ἐν τούτῳ γινώσκομεν, ὅτι ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν Θεὸν ἀγαπῶμεν, καὶ τὰς ἐντολαὶς αὐτοῦ τηρῶμεν. Αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ ἀγάπη τῆ Θεῆ, ἵνα τὰς ἐντολαὶς αὐτοῦ τηρῶμεν· καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσὶν· ὅτι πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ, νικᾷ τὸν κόσμον. Καὶ αὕτη ἐστὶν, ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν. Τίς ἐστὶν ὁ νικῶν τὸν κόσμον, εἰμὴ ὁ πιστεύων, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ;

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος δ΄. Γερμανοῦ.

Ποταμοὶ θεολογίας, ἐκ τοῦ τιμίου σου στόματος ἀνέβλυσαν Ἀπόστολε· ἐξ ὧν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἀρδευομένη, προσκυνεῖ ὀρθοδόξως Τριαδα ὁμοούσιον· ἦν καὶ νῦν αἵτησαι, Ἰωάννη Θεολόγε, στηριχθῆναι, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν!

Ὁ αὐτός. Ἀνδρέου Πυροῦ.

Τὸ φυτὸν τῆς ἀγνείας, τὸ μύρον τῆς εὐωδίας, πάλιν ἀνέτειλεν ἡμῖν, εἰς τὴν παρούσαν Ἐορτὴν, βοῆσαι πρὸς αὐτόν. Ὁ ἀναπεσὼν ἐπὶ τὸ στήθος τὸ δεσποτικόν, καὶ ἐπομβρήσας τῷ κόσμῳ τὸν λόγον, Ἰωάννη Ἀπόστολε, ὁ τὴν Παρθένον φυλάξας ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, αἵτησαι ἡμῖν παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Μαθητὰ τοῦ Σωτῆρος, Παρθένη καὶ Θεολόγε, σοὶ ὡς Παρθένω, τὴν Παρθένον καὶ Θεοτόκον παρέθετο, Χριστὸς ὁ Θεὸς σταυρούμενος, καὶ ταύτην ἐφύλαξας ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ· διὸ πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν!

Ὁ αὐτός.

Ὁς τῶν ἀπορρήτων μυστηρίων αὐτόπτης ἐκέκραγες βοῶν, τὸν προαιώνιον Λόγον, ἐν ἀρχῇ ὑπάρχειν πρὸς Θεόν, καὶ αὐτὸν εἶναι Θεόν, Ἰωάννη Ἀπόστολε, ἐπιστήθιε Χριστοῦ καὶ φίλε γνήσιε, καὶ τῆς Τριάδος τὸ ἥδυσμα, Ἐφέσου καὶ τῆς Πάτμου, τὸ στήριγμα τὸ ἀσειστον, ἡμῶν δὲ βοήθεια. Πρέσβευε Θεολόγε παμμακάριστε, ἐκ δυσσεβῶν ἐχθρῶν, αἰσθητῶν καὶ νοητῶν, λυτρωθῆναι λαὸν τὸν τὴν μνήμην σου, αἰεὶ ἐκτελοῦντα πιστῶς.

Ἦχος β'. Θεοφάνους.

Τὴν τῶν Ἀποστόλων ἀκρότητα, τῆς Θεολογίας τὴν σάλπιγγα, τὸν πνευματικὸν στρατηγὸν, τὸν τὴν οἰκουμένην Θεῷ καθυποτάξαντα, δεῦτε οἱ πιστοὶ μακαρίσωμεν, Ἰωάννην τὸν αἰοίδιμον, ἐκ γῆς μεθιστάμενον, καὶ γῆς οὐκ ἀφιστάμενον, ἀλλὰ ζῶντα καὶ μένοντα, τὴν φοβερὰν τοῦ Δεσπότη δευτέραν ἔλευσιν ἦν ἀκατακρίτως ὑπαντήσαι ἡμᾶς αἴτησαι, φίλε μυστικέ, Χριστοῦ ἐπιστήθιε, τοὺς ἐκ πόθου ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα, Ἦχος δ'. Βυζαντίου.

Αναπεσῶν ἐν τῷ στήθει τοῦ Διδασκάλου Χριστοῦ, ἐν τῷ δεῖπνῳ Κυρίου, ἠγαπημένε Μαθητά, ἐκείθεν ἔγνωσ τὰ ἄρρητα, καὶ τὴν οὐράνιον πᾶσιν ἐβρόντησας φωνήν. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος· τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον, εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενον, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οσὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξολογούμενος Υἱὸς, ἐν ὑψίστοις ὑπὸ τῶν Χερουβὶμ, τὸν πρωτόπλαστον ἀναπλάσαι βουλόμενος, ὅλον ἑαυτὸν ἐκένωσεν, ἀφράστως ἐν μήτρᾳ σου, Θεοτόκε πανύμνητε· καὶ ἐκ σοῦ ἀνατείλας, ἐφώτισε πάντα τὸν κόσμον Θεότητι, ρυσάμενος εἰδωλομανίας· καὶ ἐν ἑαυτῷ θεώσας, εἰς οὐρανὸς συνανήγαγε τὸ ἀνθρώπινον, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς.

Τὸν τοῦ Ὑψίστου Υἱὸν Θεολογήσας, Πατρὶ συναἰδῖον καὶ ὁμοούσιον, φῶς ἐκ φωτὸς ἀπαραλλάκτον, καὶ χαρακτῆρα τῆς ὑποστάσεως τῆ γεννήτορος, ἀχρόνως ἐκλάμψαντα, καὶ ἀπαθῶς ἐξ αὐτοῦ, Δημιουργόν τε καὶ Κύριον, πάντων αἰώνων, ἠγαπημένε σὺ ἀνεκλήρυξας, τοῦτον τῷ κόσμῳ, τὸν ἐξάγοντα, φῶς ἐκ σκότους, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τοῦ Παρρακλήτου τὸ φῶς εἰσδεδεγμένος, ὃ καὶ φωτιζόμενος ἐθεολόγησας, ἐκ τοῦ Πατρὸς προερχόμενον, διὰ Υἱοῦ δέ, τῆ ἀνθρωπότητι φανερούμενον, ὁμότιμον σύνθρονον καὶ ὁμοούσιον, ὃν τῷ Πατρὶ τῷ ἀνάρχῳ τε, καὶ θεῷ Λόγῳ, ἠγαπημένε πᾶσιν ἐκήρυξας· ὅθεν ἐν ὕμνοις, σέ γεραίρομεν, ὡς τῆς πίστεως θεῖον θε-

μέλιον, ἦν ἀσάλευτον τήρει, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται.

Τῆς ὑψηλῆς ἐπιβάσις Θεολογίας, ἐμυήθης ἄρρητα Θεοῦ μυστήρια, μίαν οὐσίαν Θεότητος, καὶ μίαν δόξαν, καὶ βασιλείαν καὶ κυριότητα, τρισὶν ὑποστάσεσι διαιρουμένου αὐτῆν, οὐσιωδῶς ἀδιαίρετον, καὶ ἐνθymένην, ἐν ἀσυγγύτῳ θεῖα ἐνότητι· οὕτω δοξάζων ἀνεκλήρυξας, Θεολόγε Τριάδα ἀχώριστον, ἦν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Απόστολε Χριστοῦ, Εὐαγγελιστὰ Θεολόγε, τῶν ἀπόρρητων μύστης γενόμενος, τῆς σοφίας τὰ ἀπόρρητα, ἡμῖν ἐβρόντησας δόγματα, τὸ, Ἐν ἀρχῇ ἦν τρανώσας τοῖς πιστοῖς· καὶ τὸ, Οὐκ ἦν ἀποθαλῶν, τῶν αἰρετιζόντων ἀπεκρούσω τοὺς λόγους, ἐπιστήθιος φανείς καὶ φίλος ἠγαπημένος, ὡς Ἡσαΐας ὁ μεγαλοφωνότατος, καὶ Μωσῆς ὁ θεόπτης. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οποιητῆς καὶ λυτρωτῆς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διό σοι Πάναγνε, ὡς τῆ Θεῆ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀπολυτίκιον, Ἦχος β'.

Απόστολε, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἠγαπημένε, ἐπιτάχυνον, ρῦσαι λαὸν ἀναπολόγητον· δέχεται σε προσπίπτοντα, ὃ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει καταδεξάμενος· ὃν ἰκέτευε Θεολόγε, καὶ ἐπίμονον νέφος ἐθνῶν διασκεδάσαι, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῆ ἀγνεῖα ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη, μήτηρ ἐγγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

✠

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Σὺ υἱὸς ἐπεκλήθης θεῖας βροντῆς, ὡς τὰ ὄρα κωφεύσας τῶν δυσσεβῶν· καὶ σάλπιγγος

ἡδύτερον, διηγήσας ὡς πάνσοφε, εἰς εὐθείας καρδίας τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν· καὶ ὡς γνήσιος φίλος, τῷ στηθεὶ ἀνέπεσας· ὅθεν ἐξαντλήσας, τὸ τῆς γνώσεως βάθος, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξας, τοῦ Πατρὸς τὸν συνάναρχον, Ἰωάννη Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν σὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχεις, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην τῆς φύσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοιον.

Τὸν βυθὸν τῆς ἀλείας καταλιπὼν, τῷ Σταυροῦ τῷ καλάμῳ πάντα σαφῶς, τὰ ἔθνη ἐζώγησας, ὡς ἰχθύας Πανεύφημε· καὶ γὰρ καδῶς σοι ἔφη, Χριστὸς ἀναδέδειξαι, ἀλιεὺς ἀνθρώπων, ζωγρῶν πρὸς εὐσέβειαν, ὅθεν κατασπείρας, Θεοῦ Λόγου τὴν γνώσιν τὴν Πάτμον καὶ τὴν Ἐφεσον, ἐκαρπώσω τοῖς λόγοις σου· Θεολόγε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Εἴθυμῆμαι τὴν κρίσιν καὶ δειλιῶ, ἔργα πράξας αἰσχύνης ὁ ταπεινός, ἄξια καὶ δέομαι, Θεοτόκε πανύμνητε. Πρὶν ἢ νύξ με φθῆσι, θανάτου ἐπίστρεψον, πρὸς τὴν τῆς μετανοίας, ὁδὸν ὀδηγοῦσά με· ἵνα εὐχαρίστως, προσκυνῶν ἀνυμνῶ σε, τὴν ἄμετρον δύναμιν, καὶ τὴν θείαν ἀντίληψιν, Παναγία Θεόνυμφε, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ οὗ αἰτοῦμαι σε δοθῆναι μοι, ἱλασμὸν ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Αναπεσὼν ἐν τῷ στηθεὶ τοῦ Ἰησοῦ, παρρησίας τυγχάνων ὡς Μαθητῆς, ἠρώτησας, Τίς ἐστίν, ὁ προδότης σου Κύριε; καὶ ὡς ἠγαπημένῳ, ὑπάρχοντι ἐνδοξε, δια τῆ ἀρετῆ αὐτός, σαφῶς ὑπεδείχθησας, ὅθεν καὶ ὡς μύστης, ἡγεγῶως τῶν ἀρρήτων, τοῦ Λόγου τῆς σαρκώσιν, ἐκδιδάσκεις τὰ πέρατα. Θεολόγε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων

ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεῦ, τῆς ψυχῆς μετὰ πάθη τὰ χαλεπὰ, θεράπευσον δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύνας ὁ ἄθλιος. Οἴμοι! τί ποιήσω; ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἠνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα, βοήθειά μοι γενεῖ, καὶ προσάτις θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δούλός σου. Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται.

Πᾶσα πνοή· Εὐαγγέλιον, Ἐωθινὸν ΙΑ'.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα, τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος β'.

Θεολόγε Παρθένε, Μαθητὰ ἠγαπημένε, τοῦ Σωτῆρος, ταῖς ἰκεσίαις σε ἡμᾶς, περισώζε δεόμεθα, ἀπὸ βλάβης παντοίας· ὅτι σοῦ ἐσμὲν ποιῆμιον.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου αἱ δύο.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Ἄλφάβητος ἀντιστρόφως. Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν βυθῷ κατέστρωσε ποτε, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις· σαρκωθείς ὁ Λόγος δὲ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειψεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδοξῶς γὰρ δεδοξασται.

Ὡς ὠραίαν ὡς περικαλλῆ, ὄλην ὡς ἀμώμητον, ἐν γυναικί Θεός σε ἐκλεξάμενος, σοῦ τὴν μήτραν ὦκησε, τὴν ἀμώμητον· ὃν δυσώπει Πανάμωμε, μώμου ἐγκλημάτων, ἅπαντας ῥυσθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ψαλμικῶς Ἀγνή ἐκ δεξιῶν, οἷα περ Βασιλισσα, τοῦ ἐκ τῆς σῆς νηδύος ἀναλάμψαντος, Βασιλέως ἔστηκας· ὃν ἰκέτευε, δεξιὸν παραστάτην με, δεῖξαι ἐν ἡμέρᾳ, τῆς ἀνταποδόσεως Θεόνυμφε.

Χερσωθείσαν φύσιν τῶν βροτῶν, πᾶσιν ἀτοπήμασι, τὸν ὑετὸν τεκοῦσα τὸν οὐράνιον, ὄλην ἀνεκαίνισας· ἀλλὰ δεῖσθαι, τῆς ψυχῆς μετὰ τὴν αὐλάκα, ἀποχερσωθείσαν, δεῖξον καρποφόρον Θεονύμφευτε.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Βροντῆς τὸν υἱὸν χριστοτερπῶς αἰνέσῳ.

Θεοφάνους.

Ωδή α. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέβρωσε ποτέ.

Βασιλείαν τὴν τῶν οὐρανῶν, Μαίκαρ ἦν ἐκήρυξας, ἀπολαβὼν, καὶ τῷ Λόγῳ συνόμιλος, γεγονὼς οὐράνιος, τοὺς πιστεύοντας τῷ σεπτῷ σου κηρύγματι, καὶ θεολογία, ταῖς σαῖς ἰκυσίαις διαφυλάξον.

Ρωμαλέον φρόνημα δεικνύς, πάντων κατεφρόνησας, τῶν ἐπὶ γῆς καὶ δεσμῶν τῶν τῆς φύσεως, καὶ τῷ Λόγῳ Πάνσοφε, λογικῶς τε καὶ νουεχῶς συγγινόμενος, ἐκ τῆς ἀλογίας, τοὺς ἀλογωθέντας ἠλευθέρωσας.

Οὐρανίων γινώσκων εἰληφῶς, θεολογικώτατα, τὸν τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας, Ἐν ἀρχῇ ὁ Λόγος ἦν, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν αὐτοῦ Γεννήτορα, καὶ Θεὸς ὁ Λόγος, εὐαγγελιζόμενος Θεόσσοφε. Θεοτοκίον.

Νεανίδων θείων ὁ χορὸς, ἐνθεασικώτατα, ἐν γυναιξί σε καλὴν ἀσματίζουσι Θεοτόκε Δέσποινα, καλλοναῖς ὠραίζομένην Θεότητος· τὸν καλλοποιὸν γὰρ Λόγον, ὑπὲρ λόγον ἀπεκύησας. Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ἐκτὴν δέησιν τῷ Θεῷ Μύστη φέρω (*).

Ὁ Ἰωσήφ.

Ωδή α. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῷ, πεζεύσας.

Εἰς τὰ τοῦ Πνεύματος βάθη τὸν λογισμόν, ἐλλαμφθεὶς ἐνέκυψας, καὶ τὴν γέννησιν ἡμῖν, τὴν φρικτὴν ἐτραύωσας βρωῶν, Θεολόγε· Ἐν ἀρχῇ, ὁ Λόγος ἦν τοῦ Θεοῦ.

Κατακαμπτόμενοι πλήθει τῶν πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν ἐπαγωγαῖς, πίστει καταφεύγομεν πρὸς σέ, Θεολόγε· βοηθὸς γενοῦ τοῖς δούλοις σου.

Τὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν πάθη τὰ χαλεπὰ, ἰατρὸς ὡς ἄριστος, ἰασάμενος σοφέ, αἰώνιθ λύτρωσαι ἡμᾶς, καταδίκης καὶ πυρὸς τῆ μεσιτείας σθ. Θεοτοκίον.

Ἡ τὸν Θεὸν συλλαβοῦσα τὸν δι' ἡμᾶς, γεγονότα ἄνθρωπον, τοῦτον αἶτησαι Ἁγνή, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἡμᾶς, οἰκτειρῆσαι τοὺς πολλὰ ἡμαρτηκότας αὐτῷ.

Καταβάσις. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τῆς Θεοτόκου. Ωδή γ. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ξήνησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στειρευούσα, Ἐκκλησία τῆ παρουσίας σου, ἐν ἧ ἔστερεώθη ἡ καρδία μου.

(*) Ἀντὶ τοῦ δευτέρου Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου, τὸ χεῖρο-γραφον ἔχει ἕτερον, πρὸς τὸ, Ἄρμα τῆ λατῆς τῆν Φαράω, ψαλλόμενον εἰς τὴν ἐν τῇ ἡ. Μαΐου μνημὴν τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου, πρῆγμα ὄντα καὶ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ Θεοφάνους.

Φορέσας με τὸν ἄνθρωπον, ἐκ γαστρὸς σου πρόεισιν, ὁ Ποιητὴς Πανάμωμε, ἀφθαρσίας στολὴν δωρούμενος, τοῖς πολλοῖς γυμνωθεῖσιν ἀτοπήμασιν.

Υπέρτιρον ἐκύησας, Θεὸν Λόγον Δέσποινα· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, οἰκτειρῆσαι τὴν ταπεινὴν με ψυχὴν, ἠδονῶν αἰτιμίαις σκυθρωπάζουσιν.

Τὰ τραύματα θεράπευσον, τῆς ψυχῆς μου Ἄχραντε σὴν ταπεινὴν καρδίαν με, φαρμαχθεῖσαν ἰῶ τοῦ ὄφους, δραστηκῶ σου φαρμάκῳ περιποίησαι.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Τριάδος ἐφανέρωσας, θεολόγῳ γλώττη σου, τὰ ὑπὲρ νοῦν μυστήριον, Ἰωάννη θεομακάριστε, ἐν ἧ ἔστερεώθη ἡ καρδία μου.

Ἡ γλώσσά σου γεγένηται, γραμματέως κάλαμος, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, θεογράφως ὑπόσημαίνουσα, τὸ σεπτὸν τε καὶ θεῖον εὐαγγέλιον.

Σοφίας σὺ τὴν ἄβυσσον, ἀνιμήσω Πάνσοφε, ἀναπεσῶν θεόφρονι, παρρήσια τῆ τῆς σοφίας πηγῆ, καὶ ταύτης θεοκήρυξ ἐχηματίσας. Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην παρθενεύουσαν, καὶ μητέρα σέβωμεν, ὡς σωτηρίας πρόξενον, γενομένην ἡμῖν Πανάμωμε, καὶ κόσμον ῥυομένην ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἄλλος. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ.

Νοὶ λαμπρῷ καὶ καθαρῷ, ὁμιλήσας τῷ Λόγῳ, Θεολόγε τρισμάκαρ, ἐμνήθης παρ' αὐτοῦ, τὰ ὑπὲρ λόγον σαφῶς, καὶ τὴν κτίσιν, πᾶσαν κατεφώτισας.

Δεσμῶν με ῥῦσαι χαλεπῶν, ἀμαρτίας Τρισμάκαρ, τῆ στοργῆ συνδεσμῶν με, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ· ὃν ἀγαπήσας θερμῶς, Θεολόγος τούτου ἐχηματίσας.

Εδόθης πρόμαχος ἡμῖν, καὶ μεσίτης καὶ ῥύσης, καὶ πρὸς Κύριον πρέσβυς, καὶ θαυματῶν αὐτηργός, καὶ ἰαμάτων πηγῆ, Θεολόγε· ὅθεν σε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Ἡ νῆκα Λόγος ὁ ἐκ σοῦ, σαρκωθείς ἀπορήτως, Θεοτόκε ἐν ξύλῳ, ἀνυψοῦτο τῆ σταυροῦ, παρθένῳ τῷ Μαθητῇ, ὡς παρθένον Κόρην σε παρέθετο.

Καταβάσις. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον. Τῆς σοφίας τῷ στήθει ἀναπεσῶν καὶ τὴν γινώσκων τοῦ Λόγου καταμαθῶν, ἐνθέως ἐβρόντισας· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος· καλλιγραφῆ-

σας πρώτος, τὴν ἀναρχὸν γέννησιν, καὶ κατα-
γίλας πᾶσι, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν· ὅθεν
καὶ τῇ γλώττῃ, σαγηνεύσας τὰ ἔθνη, τὴν χάριν
τοῦ Πνεύματος, ἐκδιδάσκεις τοῖς πέρασιν. Θεο-
λόγε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτά-
ζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ελεήμονα Λόγον καὶ συμπαθῆ, ὡς κηύσασα
Δέσποινα τοῦ παντός, ἐλέησον ἅπαντας,
τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας, πειρασμῶν καὶ νό-
σων, καὶ πάσης κακώσεως, καὶ τῆς αἰωνιζού-
σης, φλογὸς ἐλευθέρωσον ὅπως εὐχαρίστως, τῶν
πολλῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν πλοῦτον δοξάζωμεν,
καὶ τὸ ἄμετρον ἔλεος, καὶ βοῶμέν σοι πάντο-
τε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων
ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὸν
τόκον σου Ἀχραντε.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**λήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ
• **Ε**γγελλος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρ-
• κωμένος, καὶ ἔσωσας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον·
• διὸ κραυγάζω σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

Σταχόνα μοι, κατανύξεως ὄμβρησον Δέσποι-
να, ἐξαίρουσαν ἅπαντα, τὸν τῆς καρδίας
μου καύσωνα, καὶ τῆς ἀθυμίας μου, ταῖς βλα-
βεραῖς ἐπικλύσεις ἀναστέλλουσαν.

Ρομφαία με, ἠδονῆς πληρωθέντα καὶ κείμε-
νον, τραυματίαν Ἀχραντε, μὴ ὑπερίδης,
ἀλλ' ἴασαι, λόγῃ καὶ τῷ αἵματι, τοῦ σταυρω-
θέντος Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν.

Πλουτήσασα, δεσποτεῖαν ἀπάσης τῆς κτί-
σεως, δεινῶς με πτωχεύσαντα, χάριτος
Θείας ἀξίωσον, ὅπως μεγαλύνω σε, ὡς ἀγαθὴν
μου προστάτιν Παναμώμητε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ο Λόγος σε θεολόγον ἀξίως ἀνέδειξε, τὴν
αὐτοῦ θεότητα, μυσταγωγήσας Πανάρι-
στε, καὶ τὴν κατὰ ἄνθρωπον, οἰκονομίαν διδά-
ξας τὴν ἀπόρρητον.

Νοῦν ἔνθεον, καὶ παρθένον τὸ σῶμα στησαί-
μενος, ναὸς ἐρημάτισας, ζῶν τε καὶ ἔμ-
ψυχος ἔνδοξε, καὶ κατοικητήριον, τῆς πανυμνή-
του Τριάδος Ἱερώτατε.

Υιότητι, τῆς ἀχράντου Παρθένου τετίμησαι,
Παρθένε μακάριε, καὶ ἀδελφαῖς ἀναδέδει-
ξαι, τοῦ ἐκλεξαμένου σε, καὶ μαθητὴν θεολόγον
ἐκτελέσαντος.

Θεοτοκίον.

Ιώμενος, τὴν τῆς Εὐσας ἀρχαίαν παράβασιν,
σέ τὴν παναμώμητον, καὶ Παναγίαν κατώ-

κῆσεν, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, ἀναμορφώσας πε-
σόντα ὁ Ὑπέρθεος.

Ἄλλος. Χριστὸς μου δύναμις.

Σταγόσιν ἠρδεύσας, τοῦ Λόγου Ἐνδοξε, τὴν
ὑψηλίον πᾶσαν, τὰ θολερά, ἀσεβείας ὕδατα,
ἀποξηράνας εὐσεβῶς· διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν.

Ισχὺν περιζώσον, καὶ κράτος δέομαι, παρε-
μένην παντοίαις ἐπιφοραῖς, τὴν ψυχὴν μου
Πάισοφε, τῶν ἀκαθάρτων δυσμενῶν, προσφυ-
γοῦσαν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Ναὸς γενόμενος, τοῦ θείου Πνεύματος, τοὺς
τῷ θείῳ ναῷ σου διηνεκῶς, πίστει προσ-
εδρεύοντας, ναοὺς ἀνάδειξον Θεοῦ, Θεολόγε με-
σιτεῖα σου.

Θεοτοκίον.

Τὸ θεῖον τέμενος, Θεοῦ ὑμνήσωμεν, τὴν Ἁ-
γίαν Παρθένον περιφανῶς, πάντες μακα-
ρίσωμεν, οἱ θεωθέντες δι' αὐτῆς, καὶ δεικῶν ἀ-
πολυτρουμένοι.

Καταβάσις. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

• **Μ**εσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας,
• **Μ**Χριστέ ὁ Θεός· διὰ σοῦ γὰρ Δέσπασα,
• τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ
• νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγωγὴν ἐσχίκαμεν.

Οδὸν τῆς ζωῆς, ἡ τεκοῦσα Ἀχραντε, ὀδήγη-
σον, ὁδὸν εἰς εὐθειάν με, νῦν εἰς ἀνοδίας
τε καὶ βάραθρα, χαλεπῶν συμπτωμάτων, ἀλό-
γως κρημνιζόμενον.

Ξενώσας φρενί, ἐμαυτὸν ἀγνώμον Παρθένε
Θεοῦ, ἀσώτως ἐβίωσα, χώραν εἰς μακρὰν
παθῶν πλανώμενος· ἀλλ' ἐπίστρεψον σῶσον,
ταῖς σαῖς με παρακλήσεσι.

Ναμάτων τῶν σῶν, ζωηρότητων πότισον τὸν
δοῦλόν σου, φλογμῷ συγκαιόμενον, τῶν
ἁμαρτιῶν καὶ φλογιζόμενον, προσβολαῖς τῶν
δαιμόνων, Παρθενομήτορ Ἀχραντε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Οὐράνιος νοῦς, Θεολόγε πέφηνας τῇ χάριτι,
ὅλος φῶς γενόμενος, τῇ πρὸς τὸν ἀρχίφω-
τον ἐγγύτητι, καὶ συντόνῳ σου νεύσει, τῇ πρὸς
αὐτὸν θεούμενος.

Νοὶ καθαρῷ, καὶ ἀγίοις χεῖλεσι θεόπνευστα,
καὶ πανάγνω στόματι, τὸ σὸν Εὐαγγέλιον
ἐκήρυξας, καὶ κοινὴν σωτηρίαν, πᾶσι πιστοῖς
προτέθεικας.

Χριστῷ συνοικῶν, ἀπὸ βρέφους ὄργανον τῆς
χάριτος, ὑπ' αὐτοῦ προβέβλησας, τὴν θεο-
λογίαν ἐξασκούμενος, καὶ Τριάδος τὴν δόξαν,
ὑπερφυῶς μυούμενος.

Θεοτοκίον.

Ρημάτων τῶν σῶν, μεμνημένοι σὲ νῦν μακαρίζομεν, διὰ σοῦ Πανάμωμε, τὴν μακαριότητα τὴν ἀφραστον, καὶ ζῶν τὴν ἀγήρω, παναληθῶς πλουτήσαντες.

"Ἄλλος. Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ.

Ος ὄρθρος ἔλαμψας τοῖς ἐν γῆ, τὴν ἀνατολὴν τὴν νοτιήν, ἀνακηρύττων Ἀπόστολε, κόσμῳ μετὰ σώματος ἐνδημήσασαν, καὶ τῆς πολυθείας τὸ σκότος λύσασαν.

Θεολογίαις σε ἱεραῖς, ἅπασαν κατήρδευσας ψυχὴν, ἱεροκῆρυξ Ἀπόστολε· ὅθεν σοι κραυγαῖζω· τὴν χερσωθεῖσάν με, καρδίαν ἀμαρτίαις, ὅλην κατάρδευσον.

Επλήγη βέλεσι τῶν ἐχθρῶ· ὅλον με ὑγίωσον Σοφέ, ἐπιστάσια σου δέομαι· καὶ πρὸς τὰς ὁδὸς με Θεῷ κατεύθυνον, αἰεὶ ταῖς ἀνοδίαις, ἀποπλανώμενον. Θεοτοκίον.

Οτε παρέστης σὺν Μαθητῇ, τῷ ἠγαπημένῳ ἐν Σταυρῷ, τοῦ σοῦ Υἱοῦ Παναμώμητε, ἔστενες δακρύουσα καὶ ἐθαύμαζεν, αὐτοῦ τὴν πρὸς ἀνθρώπους πολλὴν συμπάθειαν.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τῆς Θεοτόκου. Ωδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλόμενος, τὴν
• ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγνίας σου,
• ἐπικαλοῦμαι ἀβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός
• με ἀνάγαγε.

Μή με δείξης δαιμόνων ἐπίχαρμα, ἐν τῷ κριτηρίῳ τῷ μέλλοντι Δέσποινα, ἀλλ' εὐμενῶς προσβλέψαι μοι, τὸν Κριτὴν καὶ Υἱόν σου δυσώπησον.

Λογισμοῖς παροργίζων σε Κύριε, καὶ ταῖς πονηραῖς καὶ ἀθέστοις μου πράξεσιν, εἰς ἱλασμόν προσάγω σοι, τὴν Μητέρα σε· Οἴκτειρον σῶσόν με.

Κατακρίσεως ῥῦσαι με Δέσποινα, τὸν αὐτοκατάκριτον ὄντα τοῖς πταιίσμασιν, ὡς τὸν Κριτὴν κηύσασα, καὶ Θεὸν τῶν ἀπάντων πανύμνητε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ιησὺς ὁ Θεός με καὶ Κύριος, σὲ τῆς καθαρότητος ἀποδεξάμενος, καὶ παντελεῖς ἀγνόητος, ἀδελφὸν Θεολόγε προσήκατο.

Στεφανώσας ἀγίως τὸν βίον σου, ἔτω πεποιθῶς τῆς σοφίας ἀνέπεσες, ἐπὶ τὸ στήθος Ἐνδοξε, καὶ τὴν χάριν ἐκεῖθεν ἀνείλκυσας.

Τὰ μέγαρα καὶ θεῖα πυρσεύματα, τῆς Θεολογίας σου πᾶσαν ἐφώτισαν, τὴν οἰκουμένην Ἐνδοξε, καὶ φωτὶ τρισηλίῳ κατηύγασαν.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὁ ταυύσας βουλήματι, οὐρανὸν ἐπίγειον ἄλλον ἐπλάτυνε, σὲ Θεομητορ ἄχραντε, καὶ ἐκ σοῦ ἀνατείλας ἐπέφανεν.

"Ἄλλος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Υπῆρξεν ὡς κάλαμος, ὄξυγράφου ἀληθῶς, ἡ Θεολόγος γλωττά σου, καλλιγραφῆσα γνώσιν ἀληθινήν, καὶ νόμον καινότατον, ἐν πλαξὶ Θεολόγε καρδιῶν ἡμῶν.

Μαράνας προθέλυμα, ἀσεβείας τὰ φυτὰ, ὡς γεωργὸς πανάρισος, ἐν τῇ ψυχῇ μου φόβον τὸν τοῦ Θεοῦ, ἐμφύτευσον Ἐνδοξε, ἀρετῶν εὐκαρπίαν ἀναθάλλοντα.

Υἰὸν τῆς Παρθένου σε, ὁ ἐκ ταύτης προελθὼν, περιφανῶς ὠνόμασε μεθ' ἧς δυσώπει, θέσει πάντας υἱούς, Θεῷ Παναοίδιμε, χρηματίσαι ποιοῦντας τὰ εὐάρεστα. Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ὁμοιώματι, ἐγνωρίσθη τοῖς βροτοῖς, Θεὸς ἐκ σοῦ Πανάμωμε· ὃν ἐκδυσώπει πάντοτε τῆς σαρκὸς, ἡμῶν τὰ φρονήματα, Παναγία νεκρῶσαι τὰ ὀλέθρια.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Κοντάκιον, Ἦχος β'.

Τὰ μεγαλεῖά σου Παρθένε, τίς διηγῆσεται; βρύεις γὰρ θαύματα, καὶ πηγάζει ἰάματα καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς Θεολόγος καὶ φίλος Χριστοῦ. Ὁ Οἶκος.

Υψη ἕράνια ἐκμανθάνειν, καὶ θαλάσσης τὰ βάθη ἐρευνᾶν, τολμηρὸν ὑπάρχει καὶ ἀκατάληπτον· ὡς περ οὖν ἄστρα ἐξαριθμησαί, καὶ παράλιον ψάμμον οὐκ ἔστιν ὅλως, οὕτως οὔτε τὰ τοῦ Θεολόγου εἰπεῖν ἱκανόν· τοσούτοις αὐτὸν σεφάνοις ὁ Χριστὸς, ὃν ἠγάπησεν ἔστεψεν! οὐ τῷ σῆθει ἀνέπεσε, καὶ ἐν τῷ μουσικῷ δεῖπνῳ συνειστιάθη, ὡς Θεολόγος καὶ φίλος Χριστοῦ.

Συναξάριον.

Τῆς ΚΣ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Μετάστασις τοῦ Ἀγίου καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστῆ, Φίλου, Ἐπιστηθίου, Παρθένου ἠγαπημένου, Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Στίχοι.

Πατὴρ παρέστης ἠγαπημένῳ Λόγῳ,
Πάντων μαθητῶν ἠγαπημένε πλεόν.

Πρὸς γε Θεὸν μετέβη βροντῆς παῖς εἰκάδι ἕκτη.

Οὗτος ἦν υἱὸς Ζεβεδαίου καὶ Σαλώμης, ἧτις ἦν Ἰωσήφ τοῦ Μυηστόρου θυγάτηρ· ὁ γὰρ Ἰωσήφ τέσσαρας υἱούς ἔσχεν, Ἰακώβον, Συμεὼν, Ἰούδαν, καὶ Ἰωσήφ· καὶ θυγατέρας τρεῖς· τὴν Ἐσθήρ, τὴν Μάρθαν, καὶ τὴν

Σαλώμην, ἥτις ἦν γυνὴ Ζιβεδαίου, Μήτηρ δὲ Ἰωάννου ἐνταῦθεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς Σείας ἦν Ἰωάννου, ὡς ἀδελφὸς Σαλώμης τῆς θυγατρὸς Ἰωσήφ.

Οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τῷ στήθει τοῦ Χριστοῦ ἀναπεσὼν, ὡς ἀγαπώμενος σφάδρα· καὶ γὰρ καὶ ἐν τῇ προδοσίᾳ, καὶ ἐν τῷ σταυρῷ, αὐτῷ συμπάρην· ὅτε καὶ τὴν Θεοτόκον ἔλαβεν εἰς τὰ ἴδια, καὶ μέχρι τῆς κοιμήσεως διεκόνει. Καὶ μετὰ τὴν κοίμησιν, γινομένων κληρῶν παρὰ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ποῦ ἂν ἕκαστος αὐτῶν ἀπέλθῃ καὶ κηρύξῃ, καὶ κληρὸν λαβὼν Ἰωάννης ἀπέλθῃ εἰς Ἀσίαν, καὶ δυσχεράνας ἐπὶ τῷ πρῶτῳ, προέγνω κατὰ θάλασσαν πειρασθῆναι, ὁ καὶ προέειπε τῷ μαθητῇ Προχόρῳ.

Καὶ δὴ τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ποιήσας ἐν τῇ θαλάσῃ, περιφερόμενος ὑπὸ τῆς βίας τῶν κυμάτων, διὰ τὸ λυπηθῆναι ἐπὶ τῷ κληρῷ, καὶ μὴ ἐλπίζειν ἐπὶ Κύριον, ἐν τόπῳ τινί, Μαρμαρωτῆ καλουμένῳ, τῆς Ἀσίας ὑπέδωκε. Ἐνθα τῷ Προχόρῳ περιτυγχάνει, κινδύνοις κἀκείνῳ περιπεσόντι, καὶ μόλις εἰς Σιλεύκειαν διασωθέντι· ἐν ἣ μετὰ τὸν θαλάσσιον κλύδωνα, καὶ πειρασμὸν συνήντησε τῷ Προχόρῳ, τῶν ἐκείσε ἀνθρώπων βαρύτερα προσφερομένων αὐτῷ, καὶ ἐπὶ μαγείαις διαβαλόντων. Πρὸς δὲ τὸν Ἰωάννην χρυσοῖον ἐκ τοῦ πλοίου κελκρίσαι λεγόντων, καὶ φυγῇ χρῆσασθαι· ὧν τὰς χεῖρας ἔκ ἀμογητῆ διαδράς, τὸν προδιηλωμένον τόπον κατέλαβεν.

Εἰς Ἐφεσον δὲ γινομένης τὴν πόλιν, Ῥωμᾶνα αὐτοῖς ἀναντᾶ, ἥτις ἦν μνηστουθεῖσα Πριβάτῳ, γυνὴ διαβεβομένη καὶ μέχρι Ῥώμης ἐπὶ κακίᾳ. Αὕτη οὖν, τούτους μισθωσαμένη, τῷ λουτρῷ κατηνάγκασεν ἐκδουλεύειν· ἐν ᾧ καὶ ἀπίρως τοῦ Ἀποστόλου διατεθέντος, κακῶς τούτοις ἐχρήτο, ὡς τε καὶ εἰς δουλικὴν τάξιν ἀμφοτέρους τούτους ἐπειγχεῖν. Καὶ τὸν μὲν Ἰωάννην ἐγκαύστην εἶναι, τὸν δὲ Προχόρον ἐπιχύτην, διὰ πάσης αὐτῶν τῆς ζωῆς. Ἐν ᾧ καὶ τῷ λουτρῷ τούτῳ καὶ δαίμων τις ἄγριος, ὃς τρεῖς τεῦ ἐνιαυτοῦ ἐπνιγεν ἔνδον νεανίσκον, ἢ νεάνίδα· διὰ γὰρ τὸ εὐχον τοῦ λουτροῦ, ποιητικᾶς ἀφορμᾶς ὁ Σατανᾶς ἐπενόησεν· ἥνικα γὰρ ἐκτίζετο, διορτυτομένων τῶν Σιμελίων, νεανίσκον καὶ νεάνίδα τούτῳ ἐνέβαλον· κἀνευθεν ἢ τοιαύτη μαιφρονία ἤρξατο γίνεσθαι.

Μετὰ δὴ τρεῖς μῆνας, εἰσελθὼν Δόμνος, ὁ υἱὸς Διοσκορίδου, ἐν τῷ τοιοῦτῳ λουτρῷ, ἀπειπίγη παρὰ τοῦ δαίμονος. Καὶ δὴ πίνθους πολλοῦ τῇ Ῥωμᾶνῃ γινομένου, γνωστὸν ἐγένετο τούτο τῇ Ἐφείῳν πόλει, καὶ αὐτῷ τῷ πατρὶ Διοσκορίδῃ, ὃς τῇ ἀκοῇ ταύτῃ ὑπὸ λύπης καταπεθεῖς, ἀπέφυξε καὶ αὐτός.

Πολλὰ οὖν τῆς Ῥωμᾶνης καθικελευούσης τὴν Ἀρτεμιν ἀναστῆσαι τὸν Δόμνον, καὶ τὰς σάρκας κατατεμνούσης, οὐδὲν πλέον ἠνύκτο. Τοῦ δὲ Ἰωάννου πυνθανομένου τὸν Προχόρον τί τὸ συμβᾶν, ἰδούσα ἢ Ῥωμᾶνα τούτους κοινολογούμενους, κρατήσασα τὸν Ἰωάννην, ἔθλιβεν ἰσχυρῶς· καὶ ἄλλα μὲν πολλὰ λέγουσα, καὶ συκεφαντούσα αὐτὸν μάγον εἶναι· τελευταῖον δὲ, ὡς εἰ μὴ τὸν Δόμνον ἀναστήσῃ, τὴν ψυχὴν αὐτοῦ χωρίσαι τοῦ σώματος. Τοῦ δὲ Ἀποστόλου εὐξαμένου, καὶ ἀναστήσαντος τὸν παῖδα, ἐξίστη τὸ πνεῦμα Ῥωμᾶνης, καὶ Θεὸν, ἢ Θεοῦ υἱὸν τούτον κατήγγειλε· προσέειπε καὶ ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, πολλὰ πρότερον ἐξομολογησαμένη τῷ Ἰωάννῃ. Ἀναστήσαντος δὲ καὶ τὸν Διοσκορίδην, ἐπίστευσε καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ Δόμνου, καὶ πάντες ἐξομολογήσαντο, καὶ ἐβαπτίσθησαν, Διοσκορίδης καὶ Δόμνος καὶ Ῥωμᾶνα. Διαρρήξασθαι δὲ τῆς Ῥωμᾶνης καὶ τὴν ὄντην τῆς δουλείας, ἀπέδιωξεν ὁ Ἰωάννης, καὶ τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ.

Ἐορτῆς δὲ τῇ Ἀρτέμιδι ἀγομένης τοῖς Ἐφείοις, ἀνελθὼν ὁ Ἀπόστολος, ἕστη ἐπὶ τόπου ὑψηλοῦ, ἔνθα ἦν τὸ μισρώτατον ἄγαλμα. Οἱ δὲ ὄχλοι, θυμοῦ ἐπὶ τούτῳ πληθέντες, λίθους κατὰ τοῦ Ἰωάννου ἔβαλλον· οἱ δὲ λίθοι

μή τούτου τὸ παράπαν ἀφάρμοι, τὸ ἄγαλμα μᾶλλον συνέτριψαν εἰς λεπτά. Πολλὰ δὲ αὐτοῖς περὶ πίστεως διαλεχθέντος τοῦ Ἀποστόλου, οὗτοι ἀγανακτήσαντες, πάλιν λίθους ἔβαλλον ἐπ' αὐτόν· ἀλλ' οὐδεὶς τῶν λίθων ἔπληξε τούτον, ἀλλ' ἀνακάρπτοντες, τοὺς βαλλοντας ἔβαλλον καὶ κατέτεμνον, καὶ τὰς βολὰς αὐτῶν Σείας ῥοπῇ διεβρήγγυον. Εὐξαμένου δὲ τοῦ Ἀποστόλου, βρασμὸς μέγας γέγονε τῆς γῆς, καὶ ἔπεσον ἐπὶ τὴν γῆν ἐκ τοῦ πλήθους ἄνδρες ὡσεὶ διακείσθαι, καὶ ἀπέθανον· οἱ δὲ λοιποὶ, μέλις τῷ φόβῳ ἐκνύφαντες, εἰδόντο ἐλέους τυχεῖν· τρέμος γὰρ καὶ κλονὸς ἐπῆλθεν αὐτοῖς· ἅμα δὲ ἀναστῆναι καὶ τοὺς τεθνεώτας. Καὶ δὴ προσευξαμένου, καὶ πάντας ἀναστήσαντος, βρασμοῦ καὶ αὐθις γινομένου, προσέπεσον τῷ Ἰωάννῃ, καὶ ἐβαπτίσθησαν ἅπαντες. Ἐπιστάς δὲ ἐν τινί, τόπῳ, καλουμένῳ Τύχη, ἰάσατο παραλυτὸν, ἐπὶ δώδεκα ἔτη κατακείμενον· ὃς καὶ ἀνίστη, δοξάζων τὸν Θεόν.

Πολλῶν δὲ καὶ ἑτέρων γινομένων σημείων ὑπὸ Ἰωάννου, καὶ τῆς φήμης τῶν θαυμασίων πανταχοῦ διατρεχούσης, ἰδὼν ὁ δαίμων, ὁ παραμένων τῷ ναῷ τῆς Ἀρτέμιδος, πάντα τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ γενόμενα, καὶ γνοὺς ὡς μίλλει καὶ αὐτὸς ἐκείθεν ἀπελαύνεσθαι, σχῆμα στρατιωτικὸν ὑποδύς, ὡς δῆθεν ταξιώτης, καὶ χάρτας ἐπιφερέμενος, ἐκάθητο κλαίων ἐν τινί τόπῳ, καὶ λέγων· Δύο μάγους, παρὰ τῆς ἐξουσίας αὐτῷ πιστευθέντας, διαδράναι· διὸ καὶ κινδυνεύειν μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς. Ὑπεδείκνυε δὲ πρὸς οὓς ἔλεγε καὶ χρυσοῖον ἀπέθεσμον, καὶ τούτοις δώσειν ὑπισχεῖται, εἰ τοὺς μάγους ἀνέλωσι.

Τῆς δὲ πόλιος ἐπὶ τούτῳ σεισθείσης, ἐκινήθησαν ὄχλοι πολλοὶ κατὰ τῆς οἰκίας Διοσκορίδου, ἀπειλοῦντες κατακαῦσαι αὐτόν μετὰ τῆς οἰκίας, εἰμὴ δῶν τοὺς μάγους. Τοῦ δὲ Διοσκορίδου μᾶλλον ἐλομένου καταφληχθῆναι, ἢ τοὺς ζητούμενους ἐκδεῦναι, ἐπιγνοὺς ὁ Ἰωάννης τῷ πνεύματι, ὡς ἢ συστροφή τοῦ λαοῦ εἰς ἀγαθὸν ἄγει τοὺς πλείους αὐτῶν, παραδίδωσιν ἑαυτὸν μετὰ τοῦ Προχόρου τῷ λαῷ. Ἀπαγόμενοι δὲ παρὰ τοῦ ὄχλου, ἐπίστησαν τῷ ναῷ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ προσηύξαντο πρὸς τὸν Θεόν, τὸ μὲν ἱερὸν καταπεσεῖν, μηδένα δὲ τῶν παρόντων βλαθῆναι. Καὶ δὴ τούτου καταπίπτοντος, ὁ Ἀπόστολος εἶπε πρὸς τὸν παραμένοντα αὐτῷ δαίμονα· Σοὶ λέγω τῷ ἀκαθάρτῳ δαίμονι· πόσον χρόνον ἔχεις οἰκῶν ἐνθάδε; καὶ, εἰ σὺ τοὺς ταξιώτας τούτους καὶ τὸν ὄχλον αὐτὸν ἐξήγηρας καθ' ἡμῶν, ἐμολόγησας. Ὁ δὲ δαίμων ἀνέκραξε, λέγων· Χρόνους μὲν ἔχω οἰκῶν ἐνταῦθα, διακοσίους τεσσαράκοντα ἐνια· πάντας δὲ τούτους ἐγὼ ἐξήγηρα καθ' ἡμῶν. Εἶπε οὖν αὐτῷ ὁ Ἰωάννης· Παραγγίλλω σοὶ ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζαρηίου, μηκέτι οἰκῆσαι ἐν τῷ δὲ τῷ τόμῳ· καὶ ἐξῆλθεν ὁ δαίμων εὐθίως ἀπὸ τῆς πόλεως. Ἐλαβὼν οὖν πάντας θάμβος καὶ ἕκστασις, καὶ οἱ πλείους αὐτῶν ἐπίστευσας τῷ Κυρίῳ.

Καὶ ἑτέρων δὲ πολλῶν σημείων καὶ τεράτων γινομένων διὰ τῶν τοῦ Ἀποστόλου χειρῶν, καὶ πλήθους πολλοῦ προσελθόντος τῇ πίστει, ἀνηνίχθη τῷ τότε κρατοῦντι τὰ περὶ τούτου· ὡς ὅτε μαγικαῖς τισι τῶν λεγομένων Χριστιανῶν παραδόσειν ὑπαχθίντες οἱ ὄχλοι, ἀθετοῦσι τοὺς νόμους τῶν βασιλείων, καὶ τὸ τῶν θείων σέβας καταφρονοῦσιν, ὡς καὶ τὰ κράτιστα τῶν παρ' αὐτοῖς ἱερῶν ἐπ' ἑδάφους καταπιεσῖν· διὸ καὶ ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ ὑπερῖοι γίνονται· Ὡφθη δὲ ὁ Κύριος ὄναρ τῷ Ἰωάννῃ τὰ περὶ τούτου δηλώσας, ὅτι δεῖ αὐτὸν πολλὰ πειρασθῆναι, καὶ ἐν νήσῳ τινί, ἢ καλεῖται Πάτμος, ἐξορισθῆναι, ἥτις πολλὴν αὐτοῦ χρεῖαν ἔχει.

Πλείων δὲ μετὰ τῶν Προτεκτώρων (*) εἰς τὸν τῆς ἡ-

(*) Ἡ λέξις λατινικῆ, ἐκ τοῦ προτεκτωρ (Protector), ὅπερ δηλοῖ τὸν προστατήν, ἢ ὑπερασπιστήν.

περορίας τόπου, τινὰ τῶν στρατιωτῶν, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀποπνιγνῆτα, ἀνίστησι, πολλὰ παρ' αὐτῶν εἰς τοῦτο δυσωπηθείς. Ἀλλὰ καὶ τὸν ἰουστερον αὐτοῖς ἐπεγεθῆντα λαίλαπα, καὶ σφοδρότατον τῆς θαλάσσης κλύδωνα, εἰς γαλήνην μετεποιήσατο. Καὶ ἕνα τῶν Προτεκτώρων, δυσεντερία συσχεθίντα, καὶ ἦδη τὰ ἴσχατα πνιόντα, ἴασατο, καὶ εἰς παντελῆ ὑγίαν κατέστησεν. Ἐπὶ τούτῳ οὖν ἐβαπτίσθησαν ἅπαντες.

Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἰκουσίως τῇ Πατρὶ νήσῳ ὑπερίορος ἐπιθὰς, τὸν υἱὸν τοῦ Μύρωνος, Ἀπολλωνίδην, ἀπαλλάττει τοῦ ἐνικοῦντος αὐτῷ δαίμονος· καὶ αὐτίκα πᾶσα ἡ τοῦ Μύρωνος οἰκία πιστεύει τῷ Χριστῷ, καὶ βαπτίζεται· ἕσπερον δὲ καὶ Λαυρέντιος, ὁ τῆς τούτου θυγατρός Χρυσίππης ἀνὴρ, μεγάλα παρὰ τῇ νήσῳ δυνάμενος.

Κύνωψ δὲ τις οἰκῶν ἦν ἐνταυθί, εἰς ἄκρον τὴν τῶν μάγων τέχνην ἐξηκνηκώς, καὶ πᾶσαν τὴν τῶν δαιμόνων ἐνέργειαν ἐν αὐτῷ περιφέρων· ὃς τῷ πλήθει τῶν φαντασιῶν οὕτω παρὰ τῆς ἀφροσιν ἐθαυμάσθη, ὡς καὶ θεὸς νομιζέσθαι παρ' αὐτῶν. Τὸ οὖν ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ πεπαρησιασμένον τοῦ Ἰωάννου ἰδόντες οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, τὰ περὶ τούτου πρὸν τὸν Κύνωπα ἀναφέρουσι, ταῖς οἰκείαις κακοτεχνίαις χρήσασθαι κατ' αὐτοῦ ἀξιούντες. Ὁ δὲ, μὴ ἀνεχόμενος εἰς τὴν πόλιν παραγενέσθαι (καὶ γὰρ ἐτύγχανεν ἐν ἐρήμοις ἀβάτοις ἔχων τὴν διαίταν)· ἄγγελον πέμψειν ὑποσχνείται πονηρὸν κατὰ τὴν οἰκίαν Μύρωνος, τὴν ψυχὴν παραληφόμενον Ἰωάννου.

Τῇ οὖν ἐπιούσῃ, ἐν τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἀποστέλλει πρὸς Ἰωάννην, ἐπισκήψας τὴν αὐτοῦ ψυχὴν ἀγαγῆν. Ἀπέλθων δὲ ὁ δαίμων εἰς τὸν οἶκον Μύρωνος, ἔσθη ἐν τῷ τόπῳ, οὗ ἦν Ἰωάννης· ὃς, περὶ τοῦ δαίμονος ἔγνωκώς, μὴ πραιτέρω προσελθεῖν ἐγκυλεύεται, ἀλλ' ἐκείσε ἵσταναι, μέχρις ἂν τὴν αἰτίαν ἐξείπῃ, δι' ἣν πάριστι. Τὸ δὲ πνεῦμα εἶπεν· Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐλθόντες πρὸς Κύνωπα, πολλὰ κακὰ εἶπον αὐτῷ περὶ σοῦ, καὶ παρεκάλουν αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν κατασκευάσαι σοι θάνατον· καὶ αὐτὸς οὐκ ἠνέσχετο, λέγων· Ὅτι πολλὰ ἴτη ἔχω ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, καὶ οὐ καταλύω ἑμαυτὸν τοῦ εἰσερχέσθαι εἰς τὴν πόλιν διὰ μικρὸν ἄνδρα τετραγωδημένον· ἀλλ' ὑποστρίψατε εἰς τὴν ὁδὸν ὑμῶν, καὶ αὐτοῖον ἀποστελῶ ἄγγελον, καὶ παραλήψεται αὐτοῦ τὴν ψυχάν, καὶ ἄξει αὐτὴν πρὸς με, καὶ παραδώσω αὐτὴν εἰς κρίσιν.

Εἶπε δὲ ὁ Ἰωάννης· Ἀπεσταλὴς ποτὶ παρ' αὐτοῦ, καὶ λαβὼν ψυχὴν ἀνθρώπου ἀπήνεγκας αὐτῷ; Εἶπε δὲ τὸ πνεῦμα· Ἀπεστάλην, καὶ ἀπέκτεινα, ψυχὴν δὲ οὐκ ἀπήνεγκα. Καὶ ὁ Ἰωάννης· Τίνος χάριν πείθεσθε αὐτῷ; Καὶ εἶπε τὸ πνεῦμα· Πᾶσα ἡ δύναμις τοῦ Σατανᾶ ἐκεῖ κατοικεῖ, καὶ συντάξεις ἔχει μετὰ πάντων τῶν Ἀρχόντων, καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτοῦ· καὶ ἀκούει ἡμῶν ὁ Κύνωψ, καὶ ἡμεῖς ἀκούομεν αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰωάννης· Ἀκουσον πνεῦμα πονηρὸν· Κελεύει σοι ὁ Ἀπόστολος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ Ἰωάννης, μηκέτι εἰς ἐπιβουλήν κινήθῃαι ἀνθρώπου, μηδὲ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ἀπελθεῖν ἴτι, ἀλλ' ἔξω τῆς νήσου ταύτης ἀπελθεῖν, καὶ περιπλανᾶσθαι, καὶ μηδαμοῦ τόπου ἔχειν· καὶ εὐθέως τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν ἐξῆλθε τῆς νήσου.

Ἰδὼν δὲ ὁ Κύνωψ, ὅτι οὐδὰμῶς τὸ πνεῦμα ὑπέστρεψε, καὶ ἕτερον ἀπέστειλεν· οὗ τῷ προτέρῳ τὰ αὐτὰ πεποιηθῆτος, ἕτερα δὲ πνεύματα ἐκ τῶν Ἀρχόντων ἀπέστειλεν, ἐν μὲν εἰσελθεῖν πρὸς Ἰωάννην, τὸ δ' ἕτερον, ἔξω ἐστῆκός, ἀγαγῆν ἀποκρισὶν πρὸς αὐτόν. Τοῦ δὲ εἰσελθόντος, καὶ τὰ ἕμοια τοῖς πρὸ αὐτοῦ πεποιηθῆτος, τὸ ἕτερον ἀπέλθων, τῷ Κύνωπι τὰ πεπραγμένα ἀπήγγειλεν. Ἐπὶ τούτοις ὁ Κύνωψ θυμῷ πλησθεὶς, ἅπαντα τὰ πλήθη τῶν δαιμόνων παραλαβὼν, ἀπῆλθεν ἐν τῇ πόλει· ἤχησε δὲ ἡ πόλις ἰδοῦσα τὸν Κύνωπα, καὶ πάντες αὐτὸν προσεκύνουν.

Διδάσκοντα δὲ τὸν Ἰωάννην καταλαβὼν, ἐπλήσθη θυμοῦ πολλοῦ, καὶ φησι πρὸς τὸν λαόν· Ἄνδρες τυφλοὶ καὶ πεπλανημένοι, τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας ἀκούσατε· Εἰ δὲ καιὸς ἐστὶν ὁ Ἰωάννης, καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ λαλούμενα ἀληθῆ, θεραπεύσει ἐμὲ τε καὶ ὑμᾶς διὰ τὸν λόγον, ὃν λέξω πρὸς αὐτόν, καὶ πιστεύσω κατὰ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ἰπιλαθόμενος ὁ Κύνωψ νεανίσκου τινός, εἶπεν αὐτῷ· Νεανίσκε, ζῆ ὁ πατήρ σου; Ὁ δὲ εἶπε· Τίθνηκεν. Ὁ Κύνωψ εἶπε· Ποῖω θανάτῳ; Ὁ δὲ εἶπε· Ναυτικὸς ὑπῆρχε, καὶ τοῦ πλοίου συντριβέντος ἐν θαλάσῃ, ἀπέθανεν ἐν τοῖς ὕδασι. Ὁ δὲ Κύνωψ εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην· Ἰδοῦ, δεῖξον εἰ ἀληθῆ λέγεις, καὶ ἀνάγαγε τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς ἀπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ παραστήσον αὐτὸν τῷ παιδί, καὶ πᾶσιν ἡμῖν, ζῶντα. Εἶπεν ὁ Ἰωάννης· Οὐκ ἀπίστανί με ὁ Χριστὸς νεκροὺς ἐγείρειν, ἀλλὰ πεπλανημένους ἀνθρώπους διδάσκειν.

Εἶπε δὲ ὁ Κύνωψ πρὸς πάντα τὸν παροστώτα λαόν· Κἂν ἄρτι πιστεύσατε, ἄνδρες, οἱ τὴν χώραν κατοικοῦντες, ὅτι πλάνος ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, καὶ πλανᾷ ὑμᾶς διὰ μαγικῶν ἐμπαιγμάτων· κρατήσατε αὐτόν, ἕως ἂν ἀγάγῳ τὸν πατέρα τοῦ παιδός, καὶ παραστήσω αὐτόν ὑμῖν ζῶντα· καὶ ἐκράτησαν τὸν Ἰωάννην. Καὶ διαπετάσας ὁ Κύνωψ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ κρούσας αὐτὰς παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης, κτύπου μεγάλου γεγονότος ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ πάντων φοβηθέντων, ἐξ ὀφθαλμῶν πάντων ἀφανὴς ἐγένετο· ἐπῆραν δὲ τὴν φωνὴν αὐτῶν ἅπαντες λέγοντες· Μέγας εἶ, Κύνωψ, καὶ οὐκ ἔστι πλην σου. Καὶ ἐξαίφνης ἀνίσθη ὁ Κύνωψ ἐκ τῆς θαλάσσης, ἔχων, ὡς ἔλεγε, τὸν πατέρα τοῦ παιδός, καὶ ἐξίστησαν ἅπαντες. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν παῖδα· Οὗτός ἐστιν ὁ πατήρ σου; Καὶ εἶπεν ὁ παῖς· Ναί, κύριε· καὶ προσεκύνησαν ἅπαντες τὸν Κύνωπα.

Ζητούντων δὲ τὸν Ἰωάννην ἀποκτεῖναι, οὐκ ἀφῆκεν ὁ Κύνωψ, λέγων, ὡς ὅταν ἴδῃτε τούτων μείζονα, τότε τιμωρηθήσεται κακῶς. Ἦρτο δὲ τινα τῶν περιεστώτων· Ἔχεις υἱόν; Ὁ δὲ, εἶχον, εἶπεν, ἐφρονεῖθαι δὲ παρὰ τινος δι' ἐπιβουλῆς. Ὁ Κύνωψ δὲ κἀκείνου ἀποκαταστήσαι ζῶντα τῷ πατρὶ ἐπηγγείλατο. Μέγα τοίνυν βοήσας, ἐξ ὀνόματος ἅμα τὸν τε πεφονευκότεν καὶ τὸν πεφονευμένον ἐκάλεσε. Οἱ δὲ, παραυτίκα ἔδοξαν παραστήναι. Καὶ εἶπεν ὁ Κύνωψ πρὸς τὸν ἄνθρωπον· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός σου; καὶ οὗτός ἐστιν ὁ ἀποκτείνας αὐτόν; Καὶ εἶπεν ὁ ἄνθρωπος· Ναί, κύριε.

Ὁ Κύνωψ πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὡς δῆθεν τὰς ἐκείνου φαντασίας θαυμάζοντα· Τί θαυμάζεις ἐπὶ τούτοις; φησὶν· Ὁ δὲ, Ὅθι θαυμάζω, εἶπεν, ἐλεῶ δὲ μᾶλλον τὰς ὑπὸ σοῦ ἀπολουμένας ψυχάς. Τοῦ δὲ, καὶ ἐπὶ πλέον τοῖς τελουμένοις ἐκστήσειν ὑποσχομένου, προσπειλησμένου δὲ καὶ ἴσχατον αὐτοῦ τὴν ζωὴν ἀφαιρήσειν. Ταχύ σου τὰ σημεῖα λυθῆσονται, φησὶν ὁ Ἀπόστολος· ὅπερ οἱ ἔχλοι ἀκούσαντες, ὀρμήσαντες κατὰ τοῦ Ἰωάννου, οὕτως αὐτὸν διεσπέρασαν, ὡς νεκροῦ μηδὲν ἄμεινον διακίεσθαι. Δόξαν δὲ πᾶσι, καὶ αὐτῷ τῷ Κύνωπι, θανεῖν τὸν Ἀπόστολον, οὐδὲ ταφῆς ἄξιός αὐτοῖς ἐκρίθη· ἀλλ' ἐπισκήψει Κύνωπος ἄταφον τούτον ἐῶσιν, ὡς τε βορᾶν θηροῖ γενέσθαι καὶ πετεινῶν. Αναχωροῦσι τοίνυν ἕκαστος αἰκαδῆ, ἠδόμενοι τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ Ἰωάννου, καὶ ἅμα τὸν μυσσάρην ἐκθειάζοντες Κύνωπα.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ, τῷ Κύνωπι ἀκουσθέν τὸν Ἰωάννην ἐν τόπῳ τινί, Ἀίθου βολῆ, καλούμενῳ, διδάσκειν, τὸν δαίμονα, δι' οὗ τὰς νεκρομαντείας ἐποίει, προσκαλεσάμενος, καὶ τὸν τόπον καταλαβὼν, λέγει πρὸς Ἰωάννην· Βουλόμενός σοι περισσώτερον αἰσχρὴν περιδελθῆναι, τούτου χάριν εἰσάσσε τῶς ζῆν· ἀλλὰ δεῦρο ἐπὶ τὸν αἰγιαλόν, καὶ ὄψει τὴν δυνάμιν μου, καὶ ἐντραπήσῃ. Π.

ααν δὲ καὶ οἱ τρεῖς δαίμονες, οἱ νομιθίντες ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἐγγιγῆραι, ἀκολουθοῦντες αὐτῷ. Καὶ δὴ κρούσας κτύπῳ μεγάλῳ τὰς χεῖρας, ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐξ ὀφθαλμῶν ἀπαντῶν ἐξαίφνης γενόμενος. Οἱ δὲ ὄχλοι ἐθόησαν· Μίγας εἰ Κύνωψ, καὶ οὐκ ἔστι πλήν σου.

Ὁ δὲ Ἰωάννης, παραγγείλας τοῖς δαίμοσι, τοῖς δὴθεν ἐκ νεκρῶν ἀναστάσι, μὴ ἀναχωρεῖν, πῦξάτο πρὸς τὸν Θεὸν μὴ καταλεχθῆναι ἐν τοῖς ζῶσι τὸν Κύνωπα. Παραχρῆμα δὲ ἦχος ἐγένετο μέγας ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ εὐληθὲντος τοῦ ὕδατος, ἔθα ἔβαλον ἑαυτὸν ὁ Κύνωψ, οὐκ ἔτι ἐξῆλθεν. Οἱ δὲ δαίμονες, οἱ δοκῶντες ἐκ νεκρῶν ἐγγιγῆραι, παραγγείλαντος Ἰωάννου, ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦς Χριστοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἐξελθεῖν τῆς νήσου ταύτης, ἀφαντοί γέγονασιν. Τοῦ δὲ λαοῦ προσδοκῶντος τὸν Κύνωπα τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἐν τῷ αἰγιαλῷ, ἀπὸ τῆς αἰτίας καὶ τῶν φωνῶν καὶ τοῦ καύσωνος οἱ πλείονες αὐτῶν λιποθυμήσαντες, ἀφῶνοι ἔκειντο, ἐξ ὧν καὶ τρία παῖδια ἀπέθανον· ὅς ὁ Ἰωάννης οἰκτεῖρας καὶ ἐπιυξάμενος τὰ πρὸς σωτηρίαν, καὶ πολλὰ περὶ πίστεως τούτοις διαλεχθεὶς, καὶ τοὺς θανάτους παῖδας ἀνέστησε. Πάντες τοίνυν ὀμθυμαδὸν τῷ Χριστῷ προσελθόντες, τὸ σωτήριον ἐδέξαντο Βάπτισμα, τοῦ Κύνωπος ἐν τῷ βυθῷ καταποντισθέντος τῆς θαλάσσης ἀθλίως, ὡς ὁ πάλαι Φαραώ.

Ἰυνὴ δὲ τις ἦν ἐν τῇ νήσῳ, τὴν κλῆσιν Προκλιανὴν. Ταύτη υἱὸς ὑπῆρχεν, ἀγαλματίας μὲν τὴν ὄψιν, γυμνὸς δὲ τοὺς τρόπους· Σωσιπάτρος τῷ νεανίσκῳ ἢ κλῆσις· Τούτου διὰ τὸ τῆς ὄψεως εὐπρεπὲς, βαβαί! μέχρι καὶ τίνων ἢ κακία πρόεισιν! εἰς ἀτόπους ἔρωτας κινηθεῖσα ἢ μήτηρ, ἐπεὶ περ οὐ καταπίθει τούτον πρὸς τὸν οἰκείου σκοπὸν, πρὸς διαβολῆς ἐτραπή καὶ συκοφαντίας, τάναντία τούτου κατηγοροῦσα πρὸς τὸν Ἀνθύπατον. Μίλλοντος τοίνυν τοῦ Σωσιπάτρου ἀνηκίστοις υποβάλλεσθαι τιμωρίαις, καὶ τοῦ Ἀποστόλου βοηθούτος αὐτῷ, ἐξηράνθη ἡ χεὶρ τοῦ Ἀνθυπάτου, τὸ αὐτὸ καὶ τῆς Προκλιανῆς πεπονθίας, πρότερον τῆς γῆς δεινῶς ἐν βρυγμῇ κινηθείσης. Τοῦ δὲ Ἀνθυπάτου καὶ τῆς Προκλιανῆς μετανοησάντων, εὐθὺς τῷ Ἀποστόλῳ καὶ ἡ γῆ ἰστηρίχθη, καὶ ἀμφότεροι ἴαθισαν, καὶ τῷ Χριστῷ προσῆλθεν.

Πάντων δὲ τῶν τὴν νῆσον οἰκούντων, πειθνίων τῷ εὐαγγελικῷ κηρύγματι γενόμενων, καὶ τῷ Χριστῷ διὰ τῆς πίστεως προσελθόντων, ὡς μνηδὶνα σχεδὸν ἀπολειφθῆναι, κοινῇ παρὰ πάντων πρὸς τὸν Ἀπίστολον παράκλησις γίνεται, ἐγγράφως τούτοις ἅπαν ἐχθίσθαι τὸ σωτήριον κήρυγμα. Ἴν τὸν πέθον ἀποδιξάμενος, πείθεται τῇ αὐτῶν παρακλήσει· καὶ εἰς τι μετὰ τοῦ μαθητοῦ Προχόρου ἔρος γενόμενος, τρεῖς ἡμέρας διῆγεν ἐν αὐτῷ αἰσιτος, δεινῶς τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀστραπῆς γενόμενης μεγάλης καὶ βροντῆς, ὡς τε σαλευθῆναι τὸ ἔρος, ἐπίσεν ὁ Προχόρος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ γέγονεν ὡσεὶ νεκρὸς. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἀναστήσας αὐτὸν, καὶ καθίσας ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανόν, ἤρξατο λέγειν· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ τὰ ἐξῆς· καὶ συμπεράνας τὸ ἑρωτάτον καὶ πάνσοπτον Εὐαγγέλιον, παρέδωκε τούτο αὐτοῖς· κακείθεν εἰς ἅπαντα διεδίθη τὰ τοῦ κόσμου πέριστα.

Ἐξελθὼν δὲ εἰς τὴν ἀγροικίαν, ἴασατο τοφλόν. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς Ἐφεσον. Εἶτα, κακεί διατρίψας ἅμα τῷ Προχόρῳ ἐπὶ τινα τῶν οὐ πέρρω πόλεων, νεανίσκου τινα ἐν, πρὸ τῆς εἰς Πάτμον ὑπερρίας, τῷ τῆς Ἐκκλησίας ἐπισκόπῳ ἦν παραθίμενος, τῶν τοῦ ἐπισκόπου χειρῶν ἀποδράντα, καὶ λησταρχὸν ἤδη γενόμενον, εὐρηκῶς, ἀνεκαλίστατο πρὸς μετανοίαν. Ἐν αὐτῇ καὶ τινα, βάρει χριστῶν βαρούμενον οὐκ ὀλίγων, καὶ διὰ τούτου δὲ μὲν δηλητηρίων φάρμακον πεπωκότα δεινῶς, τὸ τοῦ θείου δὲ σταυροῦ σμύριον τῷ φαρμάκῳ ἐπιβαλόντα, ὠδήγησε πρὸς

Χριστόν, καὶ τοῦ θανάτου ἐρρύσατο. Προσέτι δὲ καὶ τὸν τὸ φάρμακον δωδωκότα Ἑβραῖον, ἐκπλαγέντα τῷ θαύματι, ἐπεὶ κατέιδεν ὁ θείος Ἀπίστολος τὸ Βάπτισμα ζῆτοῦρας, τὸν λέγον κατηγήσας τῆς πίστεως, τοῦ λετρεῦ ἀξίῳ τῆς θείας ἀναγεννήσεως. Μῦσι δὲ καὶ τῷ ἐνδεεῖ ἐκείνῳ ἀνδρὶ τὰ τῆς ἀπορίας, χόρτον πολὺν ἀμείφας εἰς χρυσὸν καθαρῶτατον, καὶ αὐτῷ ἐπιδοῦς.

Εἰς Ἐφεσον δὲ ὑποστρίψας, καὶ πολλὰ πλῆθη προσεγγαγῶν τῷ Χριστῷ, καὶ θαύματα ἐργασάμενος ἄπειρα, ἐξ πρὸς τοῖς εἰκοσι, μετὰ τὴν ἐπάνοδον, ἔτη διετέλει ἐν ταύτῃ, ἰννεὰ δὲ πρὸ τῆς ἐπάνοδου. Ἀπῆλασε δὲ τῆς αὐτῆς ἰνδημίας καὶ Πάτμος, πίντε πρὸς τοῖς δέκα. Ἦν δὲ ὅτε εἰς Ἐφεσον ἐξ Ἱεροσολύμων ἀφίκετο, πεντήκοντα καὶ ἕξ· καὶ μνηῶν ἑπτὰ· ὡς εἶναι τὰ τῆς ἐν γῆ βιοτῆς αὐτοῦ ἔτη, πίντε πρὸς τοῖς ἑκατόν, πρὸς δὲ καὶ μῆνας ἑπτὰ.

Δόμνου δὲ τνικαῦτα τούτου ὁ οἶκος εἶχεν ἐν αὐτῷ διατρίβοντα· Ὅθεν ἐξελθὼν σὺν τοῖς φοιτηταῖς, ἑπτὰ τελοῦσι τὸν ἀριθμὸν, καὶ κατὰ τινα τόπον γενόμενος, ἐκεί τούτοις καθίσαι παρηγγυᾶτο· ἦν δὲ πρὸς ἔθρονον. Καὶ μικρὸν ἀπ' αὐτῶν διαστάς, καὶ πλείστα εὐξάμενος, ὑποστρίψας πρὸς αὐτοὺς, ἐν ἰσότητι, τῆς αὐτοῦ ἡλικίας σταυροειδῶς ἐρύξαι διεκέλευσατο. Τῶν δὲ τὸ κελευθὲν πληρωσάντων αὐτὸς εἰς τὸ ὄρυγμα εἰσελθὼν, καὶ τὰ ἐξιτήρια αὐτοῦ ἀσπασάμενος, αὐτῶν τε πρὸς τὴν τοῦ Διδασκάλου στήρην περιπαθίστατα διατεθέντων, καὶ δάκρυσι καταβρεξάντων αὐτόν, ἐπιτάσσει μέχρι τῶν γονάτων καλύψαι αὐτόν. Οὐ δὴ γεγονότος, καὶ αὐθὺς αὐτοὺς ἀσπασάμενος καὶ διδάξας, μέχρι τοῦ τραχήλου καλύπτεται. Εἶτα, ἐθῶνης περιτεθείσης αὐτοῦ τῷ προσώπῳ, καὶ κατ' αὐτοῦ τῆς γῆς ἐνεγχείσης, τέλειον ἐκαλύφθη, καὶ ὁ ἥλιος ἀνείτελε, καὶ αὐτὸς τὸ πνεῦμα παρέδωκεν.

Ἐπὶ πολὺ τοίνυν θρηνησάντες οἱ Μαθηταὶ τὸν ἀποφανισμὸν, τοῦ καλοῦ Διδασκάλου, ὑπέστρεψαν, τοῖς ἐν τῇ πόλει τὰ κατ' αὐτόν ἀπαγγέλλοντες. Ἀκούσαντες δὲ τούτο οἱ ἐν τῇ πόλει ἀδελφοί, καὶ ἰθύντες, καὶ ὀρύξαντες, οὐδὲν εὖρον, καὶ κλαύσαντες σφόδρα, καὶ εὐξάμενοι ὑπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν. Ὅθεν καὶ Πολυκράτης ὁ τῆς Ἐφείσου παροικία ἐπίσκοπος, Βίκτωρι τῷ ἐπισκόπῳ Ῥώμης γράψας, οὕτως αὐταῖς λέξιοι φησί· « Καὶ γὰρ κατὰ τὴν » Ἀσίαν μέγα στοιχεῖον κειμήται, ἔ καὶ ἀναστήσεται » τῇ ἰσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς παρουσίας Κυρίου, Ἰωάννης ὁ » ἐπιστάθιος Χριστοῦ, ὅς καὶ τὸ πέταλον πεφορηκῶς, καὶ » διδάσκαλος ἐν Ἐφείσῳ γενόμενος ».

Οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ ὁ θείος Ἰησὺς, περὶ τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς τελειώσεως τῶν Ἀποστόλων διεξίω, ἔφη· « Ἰωάννης, ὁ ἀδελφὸς Ἰακώβου, κηρύσσω ἐν τῇ » Ἀσίᾳ τὸν λόγον, ἐξωρίσθη ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ· κακεί » θεν πάλιν εἰς Ἐφεσον ἐκ τῆς ἐξουρίας ἀνακληθεὶς ὑπὸ » Νέριου, τελευτᾷ ἐκείσι· οὐ τὸ λείψανον παρὰ τῶν ἐποί » κων τῆς πόλεως πιστῶν ζητηθῆν οὐκ εὐρέθη ».

Ὁ δὲ τοῦ μεγάλου Γρηγορίου ἀδελφὸς Καισάριος, ἐπὶ σηκρέτου (*) ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐρωτηθεὶς περὶ τούτου, οὕτω ἀπεκρίνατο λέγων· « Αὐτὸς ὁ Ἰωάννης ἐν τῷ » κατ' αὐτόν Εὐαγγελίῳ, πρὸς τῷ τέλει, διεσαφῆσε τούτο » « φάσκων ». Καὶ τούτο εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς, λέγει αὐτῷ· Ἀκολουθεῖ μοι· τούτιστι τῷ Πέτρῳ· Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Πέτρος, βλέπει τὸν Μαθητὴν, ἐν ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς, ἀκολουθοῦντα, καὶ φησί·

(*) Ἐκ τοῦ λατινικοῦ Σεκρέτουμ (Secretum), ὅπερ δηλαδὲ Ἀπόρρητον, Μυστικόν. Ἐπὶ Σηκρέτου δέ, ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀπορρήτῳ, κατ' ἰδίαν· καὶ, ἐν ὠπίου τῶν ἐξ ἀπορρήτων.

Κύρια, οὗτος δὲ τίς; Λίγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
 Ἐάν αὐτὸν θείω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς
 σί; Ἐξῆλθεν οὖν ὁ λόγος οὗτος εἰς τοὺς ἀδελ-
 φούς, ὅτι ὁ Μαθητὴς ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνῆσκει.
 (Ἰωάν. κα. 19. 23). « Ὅθεν καὶ τινες, ὡς κατὰ πρό-
 φασιν τοῦδε τοῦ λόγου, φασί, μήπω καὶ σήμερον θα-
 νάτου πείραν τὸν Ἰωάννην λαβεῖν, ἀλλὰ μετατεθῆναι·
 ἔχει δὲ ὅμως οὐχ οὕτω τὸ ἀληθές· ἐπεὶ γὰρ ἀλιεύου-
 τας αὐτοὺς εὗρεν ὁ Χριστός, τῷ Πίτρῳ μόνῳ προσί-
 ταξεν ἔπειθαι αὐτῷ· ὁ δὲ, συμπορεύεσθαι αὐτῷ καὶ
 τὸν Ἰωάννην βουλόμενος, ἔφη· Κύρια, οὗτος δὲ
 τίς; ὃν θροπίας ὁ Ἰησοῦς προσμένειν ἐπὶ τῆς αἰτίας,
 φησὶν· Ἐάν αὐτὸν θείω μένειν ἕως ἔρχομαι
 ἐνταῦθα, καὶ ἀλιεύειν, ἕως ἂν ὑποστρίψω πάλιν, τί
 πρὸς σί; ὡς τε οὖν τὸν τοῦ Χριστοῦ φιλούμενον Ἰω-
 ἀννην, ἀποθανεῖν ἤδη· ἐπεὶ καὶ ὁ τάφος, ἐνθα κεῖται,
 ὁ δῆλος ἦν ».

Βεβαίοι δὲ μάλιστα τοῦτο καὶ ὁ μίγας ὑφηγητὴς καὶ
 ἰσαπέστολος, Ἰωάννης ὁ χρυσοῦς τὴν γλώτταν, ἐν τῷ εἰ-
 κοστῷ δευτέρῳ, καὶ ἐν τῷ εἰκοστῷ ἔκτῳ τῆς πρὸς Ἑ-
 βραίους Ἐπιστολῆς Κεραλαίῳ· οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ
 ἐν τῷ εἰκοστῷ ἔκτῳ τοῦ κατὰ Ματθαίου Εὐαγγελίου· ἀλ-
 λά καὶ ἐν τῷ εἰκοστῷ τοῦ κατὰ Ἰωάννην διαλαμβάνει.
 Κἂν τούτοις συνφῶν, καὶ μέχρι τοῦ νῦν, καὶ ἡ ἀναδιδο-
 μένη κόνις λεπτή τοῦ τάφου αὐτοῦ, ἦν κατὰ τὴν ὁγδόνην
 τοῦ Μαΐου πηγάζειν πᾶσι διέγνωσται.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον
 ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυ-
 » Ἀράννη μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρίπι-
 » σε· Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί,
 » δρόσον τὴν τῆ Πνεύματος, ὃ ὦν εὐλογημένος
 » καὶ ὑπερένδοξος.

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις καὶ σωτηρία, βεβαία
 ἀντίληψις, καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, ὑπάρ-
 χουσα Δέσποινα, τοὺς πολεμοῦντάς με, δαίμο-
 νας πολέμησον αἰεὶ, ἐπιζητοῦντας τοῦ θανατῶ-
 σαί με.

Θεὸν σωματώσασα παρθενικῶν μου, αἱμά-
 των ἐθέωσας, Παρθένε τὸ ἀνθρώπινον·
 διό με τοῖς πάθεσι καταρρύπουμενον, καὶ κα-
 ταφθειρόμενον ἐχθροῦ, ταῖς μεθοδείαις ρῦσαι
 πρεσβείαις σου.

Ἡ κάμινος γέννησιν προδιετύπου, τὴν σὴν
 Παναμώμητε· τοὺς Παῖδας γὰρ οὐκ ἔ-
 φλεξεν, ὡς οὐδὲ τὴν μήτραν σου τὸ πῦρ τὸ
 ἄστεκτον· ὅθεν ἰκετεύω σε, πυρὸς τοῦ αἰωνίου
 ρῦσαι τὸν δοῦλόν σου.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Τῆ θείᾳ λαμπόμενος φωτοχυσία, τὸ Πνεῦμα
 τὸ Ἅγιον, τρανώς ἐθεολόγησας, τὸ ἐκπο-
 ρεούμενον ἐκ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς, καὶ ἀνα-
 παυόμενον Ἰῶν, ἀνεκφοιτήτως ὡς ὁμοούσιον.

Ἐν σοὶ Μάκαρ ἔθετο δικαιοσύνης, ὁ ἥλιος
 ἐσκηνώμα, οὐρανὸν αἰεκίνητον, ὃ σὲ ἐργα-

σάμενος, καὶ θεολόγῳ σου, γλώττη κηρυττόμε-
 νος Χριστὸς, ἠγαπημένε ὁ ὑπερένδοξος.

Ρημάτων ἢ δύνამις, ὁ θεῖος φθόγγος, τῶν
 πᾶσων ἐξεληλύθε, Παμμακάρα ἀξιάγαστε, καὶ
 τὸ ὑπερκόσμιον σοῦ Εὐαγγελίον, πᾶσαν περιέ-
 λαβε τὴν γῆν, τῆ τῶν δογμάτων μεγαλειότητι.
 Θεοτοκίον.

Πανάχραντον σύλληψιν, ἄφθορον τόκον, σὺ
 μόνη ὑπέδειξας, παρθένος διαμείνασα·
 Θεὸν γὰρ συνέλαβες, τὸν ἐπὶ πάντων Ἀγνή,
 ἄνθρωπον γενόμενον πιστῶν, πρὸς σωτηρίαν
 καὶ ἀπολύτρωσιν.

Ἄλλος. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Τὴν βροντὴν τὴν δεχησάσαν εἰς ἅπαντα, τὰ
 πέρατα ὑμνήσωμεν, τὸν Θεολόγον, δι' οὗ
 πᾶσα ὄντως ἀκοή, ἐμβρόντητος ἤρθη ἀπὸ γῆς,
 καὶ μεγαλύνεται Χριστός, ὁ τῆ παντός Ποιητής.

Ἡ περίβλεπτος τοῦ οἴκου σου εὐπρέπεια,
 πᾶσαν φαιδρύνει ἔννοιαν, ἐν ᾗ πάντοτε
 ἀθροίζομενοι θεοπρεπῶς, ὑμνοῦμεν τὸν πάντων
 Ποιητὴν, καὶ εὐφημοῦμέν σε πιστῶς, ὄντα προσ-
 τάτην ἡμῶν.

Φωτοβόλον ὡς ἀστέρα σε γινώσκοντες, ταῖς
 σελασφόροις λάμπεισι, σοῦ φωτίζεσθαι,
 Μαθητὰ δεόμεθα Χριστοῦ, ρύομενοι σκότους
 τῶν παθῶν, καὶ πειρασμῶν παντοδαπῶν τῆ
 μεσιτείας σου. Θεοτοκίον.

Εὐλογημένε σε Πανάμωμε κηύσασαν, εὐλογη-
 μένον Κύριον, τὸν εὐλογίας, κατασέψαντα
 ταῖς θείαις, ἐπάρατον φύσιν τῶν βροτῶν, καὶ
 καινουργήσαντα ἡμᾶς, παλαιοθέντας φθορᾷ.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῆ κτίσει.

Τῆς Θεοτόκου. Ὠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Κάμινος ποτὲ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς
 » ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγ-
 » ματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς
 » δὲ πιστοὺς δροσιζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογεῖ-
 » τε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ζήλου τὰ καλὰ, κακῶν μακρονομένη, δι' ἐμ-
 μελείας θείων πράξεων, ψυχὴ μου πρεσ-
 βεύουσαν, ὑπὲρ σοῦ τὴν Θεομήτορα, καὶ πάν-
 των ἀκαταίσχυντον, ἔχουσα προστασίαν, ὡς
 συμπαθὴ καὶ φιλόνηρον.

Ἐλυσας δεσμοῦ, τῆς πάλαι καταδίκης, Θεο-
 κητόρ τὸ ἀνθρώπινον· ὅθεν ἰκετεύω σε,
 διαλύσαι πάντα σύνδεσμον, κακίας τῆς καρ-
 δίας μου, Ἄχραντε συνδεσμοῦσα, θεία στοργῆ
 με τοῦ κτίσαντος.

Ἀόξης τῆ Πατρὸς, ἀπαύγασμα τεκῆσα, τὴν
 ἀδοξία σκυθρωπαζουσαν, πταισμάτων

καρδίαν μου, Θεοτόκε καταφαιδρυνον, καὶ δόξης με ἀνάδειξον, μέτοχον αἰδίου, ὅπως ἐν πίστει δοξάζω σε. Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ωσπερ ἀστραπή, φωτὸς διερχομένη, τῇ οἰκουμένη Μάικαρ ἔφαναν, ἀγνείας λαμπρότητι, παρθενίας τε φανότητι, καὶ εὐσεβείας δόγμασι, κόσμον καταλαμπρύνων, ἠγαπημένε Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Σῶμα καὶ ψυχὴν, καὶ νοῦν κεκαθαρμένους, εὐηγγελίσω τὸ οὐράνιον, Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, καὶ Ἀγγέλοις ὁμοδαίτος, ἐν οὐρανοῖς γενόμενος, κράζεις νῦν· Εὐλογοεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Αγαλμα φαιδρὸν, ἀνάθημά τε θεῖον, ἐπιθρανίον ναοῦ γέγονας, καὶ θρόνος αἰσθήσεως, καὶ σοφίας ἐνδαιήτημα, Θεολογίας ὄργανον, μέλπων· Ὑπερυψῆτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Γνα τὴν ἀρχὴν, τὴν πρώην ἀφανίσης, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κατάκριμα, τῆς πάλαι Προμήτορος, ἐκ Παρθένου Θεομήτορος, Λόγε Θεοῦ γεγέννησαι, πᾶσι δεδωρημένος, ἀθανασίαν ἀνώλεθρον.

Ἄλλος. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Ρητορεύουσαν γλῶσσαν, Μάικαρ εὐπόρησας, καὶ θανόντας κακία, πάντας ἐζώσας, τοὺς τὸ ἱερόν δεξαμένους σου κήρυγμα· ὅθεν σε τιμῶμεν, ὡς μύστην τῶν ἀρρήτων.

Ως παράδεισος ἄλλος, ὁ θεῖος οἶκός σου, ἀναδέδεικται θαύμασιν, ὡσπερ ἄνθεισι, πάντων τὰς ψυχὰς, ἐνηδύνων Ἀπόστολε, καὶ τῶν παθημάτων, διώκων τὸ δυσῶδες.

Ο Θεὸς ὁ Θεός μου, πρόσχες καὶ ῥῦσαί με, ἐξ ἐχθρῶν καθ' ἑκάστην, ἐπεμβαινόντων μοι, καὶ τὴν ταπεινὴν συντριβόντων καρδίαν μου, ἔχων δυσωποῦντα, τὸν θεῖον Μαθητὴν σου.

Θεοτοκίον.

Γησοῦν τὸν Σωτῆρα, ὃν ἐσωμάτωσας, ἐξ αἰγνῶν σου αἱμάτων, Θεοχαρίτωτε, αἴτησαι ἡμᾶς, οἰκτειρῆσαι τοὺς δούλους σου, καὶ τῆς αἰωνίου κολάσεως ἐξάραι.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**νάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεός καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν, τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Γευσάμενος βρώσεως, μὴ προσηκούσης θάνατον, ὁ Ἀδάμ ἐκ τοῦ ξύλου πικρῶς ἐτρύ-

γησε· ξύλω δὲ παγεῖς ὁ Υἱὸς σου, τὸν γλυκασμὸν τῆς ἀθανασίας, ἐπήγαγεν Ἀχραντε· διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν.

Βασιλίσσα πέφυκας, τὸν Βασιλέα Κύριον, ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα τὸν διαλύσαντα, Ἄδου τὰ βασιλεία Κόρη· ὃν ἐκτενῶς, δυσώπει τῆς ἄνω, βασιλείας ἅπαντας, ἀξιῶσαι τοὺς τιμῶντάς σε.

Αγαθὸν Δέσποινα, τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου, ἠδονῶν κακωθεῖσαν ταῖς ἐπικλύσεσιν, ὡς τὸν ἀγαθὸν τετοκυῖα, καὶ ἀγαθὴ ὑπάρχουσα ὄλη, καὶ πρὸς μετανοίας με, ἀγαθαῖς πύλας εἰσάγαγε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Νῦν οὐκ ἐν αἰνίγματι, πρὸς πρόσωπον δὲ πρόσωπον, τῆς τρυφῆς τὸν χειμάρρουν ὄραν ἠξίωσαι, καὶ τὸν ποταμὸν τῆς εἰρήνης, καὶ τὴν πηγὴν τῆς ἀθανασίας, ἐξ ἧς ἀρδευόμενος, ἀπολαύεις τῆς θεώσεως.

Επίγειον ἤτησας, παρὰ Χριστοῦ καθέδραν λαβεῖν· ἀλλ' αὐτός σοι τὸ στῆθος αὐτοῦ χαρίζεται, ὃ ἐπικλιθεῖς Θεολόγε, τὴν ἀσφαλῆ καὶ μόνιμον ἔδραν, τοῦ καλοῦ πεπλούτηκας, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα.

Σοφίας κατέσβεσας, Ἑλληνικῆς τὸ ἄθεον, Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος Σοφὴ φθεγξάμενος, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἦν ὁ Λόγος, καὶ ἀληθῶς Θεὸς ἦν ὁ Λόγος, δι' οὗ πάντα γέγονεν, ὄρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα. Θεοτοκίον.

Ως ὀρθρος εὐρέθης πρωῖνός, ἐν τῇ τοῦ βίου νυκτὶ, παρθενίας ἀκτίσι περιαστραπτουσα, τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου, τοῦ νοητοῦ τῆς δικαιοσύνης, ἡμῖν φανερώσασα, Θεομήτορ πανσεβάσμιε.

Ἄλλος. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Ωρῶν καὶ χρόνων ὑπάρχων κύριος, ὁ Λυτρωτῆς μεσοῦσης τῆς ἡμέρας ἐκρέματο, ἐπὶ ξύλου καὶ σοὶ παρετίθετο, ὅλα παρθένω Μάικαρ, τὴν Ἀειπαρθένον, κλέος ἀναφαίρετον διδούς, τοῦ μεγαλύνειν σε.

Συνῶν ταῖς ἄνω θεαῖς Δυναμέσι, καὶ σὺν αὐταῖς τὸ θεῖον ἀνακράζων μελωδήμα, τοὺς ἐν οἴκῳ ἀγίῳ σου ψάλλοντας, καὶ ἀνυμνολογῶντας, τὸν ὑπεράγαθον, σῶζε μεσιτεῖαις σου σεπταῖς, Χριστοῦ Ἀπόστολε.

Ημᾶς τοὺς πίστει παρακαλοῦντάς σε, σῶζε παντὸς κινδύνου, Θεολόγε μακάριε, τὰς πορείας ἡμῶν τὰς πρὸς Κύριον, πνεύματι κατευθύνων, καὶ ὁδηγῶν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης ἐντολῶν, τοῦ Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον.

Φωνήν προσάξωμεν χαριστήριον, τῇ τῆ Θεοῦ Μητρὶ περιφανῶς καὶ βοήσωμεν· Χαῖρε θρόνε Θεοῦ ὑψηλότατε, χαῖρε φωτὸς νεφέλη, χαῖρε παράδεισε, δι' ἧς Παραδείσου τῆς τρυφῆς κατηξιώθημεν.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Βροντῆς υἱὸς γενόμενος, βροτοῖς ἐθεολόγησας, τὸ, Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, Ἀπόστολε Ἰωάννη· ἐπιπεσῶν τῷ στήθει γὰρ, πιστῶς τῷ τοῦ Δεσπότου σε, ἀκείθεν ἀρυσάμενος, Θεολογίας τὰ ρεῖθρα, τὴν κτίσιν πᾶσαν ἀρδεύεις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ τῷ τῆ Κυρίου σου, παρισταμένη Πάνταγε, σὺν Μαθητῇ τῷ Παρθένῳ, Γύναι ἰδὲ ὁ υἱὸς σε, ἀκήκοα τῆ πλάσαντος· τῷ Μαθητῇ ὡσαύτως δέ, Ἰδοὺ φησὶν ἡ μήτηρ σου· μεθ' οὗ σε πάντες ὑμνοῦμεν, Θεογεννητορ Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάκαρ Ἰωάννη πάνσοφε, περιουσία θερμῆ, τῆς Χριστοῦ ἀγαπήσεως, πλέον πάντων πέφνησας, Μαθητῶν ἀγαπώμενος, τῷ παντεπόπτῃ Λόγῳ καὶ κρίνοντι, δικαίοις πᾶσαν, τὴν οἰκουμένην ζυγαῖς, τῆς καθαρότητος, καὶ ἀγνείας κάλλεσι καταυγασθεῖς, σῶμα καὶ διάνοιαν, θεομακάριστε.

Θεολογίας τὰ νάματα, ἐπὶ τοῦ στήθους πεσῶν, τῆς σοφίας ἐξήντλησας, καὶ τὸν κόσμον ἠρδευσας, Ἰωάννη πανάρισε, τῇ τῆς Τριάδος γνώσει τὴν θάλασσαν, καταξηράνας τῆς ἀθεότητος, στύλος γενόμενος, καὶ νεφέλη ἔμφυχος καθοδηγῶν, πρὸς τὴν ἐπουράνιον, κληροδοσίαν ἡμᾶς.

Τὸ παρθενίας ἀπάνθισμα, τὸ τῶν σεπτῶν ἀρετῶν, δεκτικὸν ἐνδικαίτημα, τῆς σοφίας ὄργανον, τὸ ταῦ Πνεύματος τέμενος τὸ φωτοφόρον στόμα τῆς χάριτος, τῆς Ἐκκλησίας τὸ φαινότατον, ὄμμα τὸν πάνσεπτον, Ἰωάννη ἄσμασι πνευματικοῖς, νῦν ἀνευφημήσωμεν, ὡς ὑπηρετήν Χριστοῦ.

Εὐαγγελιστὰ θεσπέσιε, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, βασιλείαν ἀσαλευτον, καὶ ζωὴν αἰώνιον, καὶ χαρὰν ἀνεκκλάληταν, καὶ θεωρίας θείας ἀπόλαυσιν, καὶ πλουτοδότως Χριστοῦ χαρίσματα, νοῦν ὑπερβαίνοντα, καὶ βροτῶν διάνοιαν, γόνε βροντῆς, εὐαγγελιζόμενος, τῷ κόσμῳ ἔλαμψας.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Εὐαγγελιστὰ Ἰωάννη, ἰσαγγελε Παρθένε, Θεολόγε θεοδίδακτε, ὀρθοδόξως τῷ κόσμῳ, τὴν ἄχραντον πλευρὰν, τὸ αἷμα καὶ τὸ ὕδωρ βλύζουσαν ἐκήρυξας, ἐν ᾧ τὴν αἰώνιον ζωὴν, ποριζόμεθα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, Ὡδὴ γ'· καὶ ε'. κτλ.

Κοινωνικόν. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τῆ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καλλιστράτου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυς ἀθλητὰ Καλλίστρατε, τῆς εὐσεβείας φωτὶ, φωτισθεῖς τὴν διάνοιαν, τὴν ὁδὸν ἐβαδίσας, ἀκλινῶς τὴν εἰσάγουσαν, πρὸς τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα, νικήσας πάντα τὰ μηχανήματα, τοῦ πολεμητοροῦ ὄθεν εὐφημοῦμέν σε, τὴν ἱεράν, μνήμην σου γεραίροντες, μακαριώτατε.

Μάρτυς θεόφρον Καλλίστρατε, λόγον πλουτήσας ζωῆς, πρὸς ζωὴν καθωδήγησας, τῆς ἀγνοίας πρότερον, ἐν νεκρώσει ὑπάρχοντας· οἱ καὶ θανόντες προθύμως ἔνδοξε, διὰ τὴν πάντων ἡμῶν ἀνάστασιν, ζῆν ἀληθέστατα, ἐν Χριστῷ πιστεύονται· μεθ' ὧν ἡμῶν, μέμνησο πρὸς Κύριον, τὸν ὑπεράγαθον.

Μάρτυς ἱερεῖ Γυμνάσιε, ξίφει τὴν κάραν τμηθεῖς, τῇ πλημμύρᾳ τοῦ αἵματος, Φαραῶ τὸν δόλιον, ἀληθῶς κατεπόντισας· καὶ νῦν πηγάζεις πᾶσιν ἰάματα, τοῖς τῷ ναῷ σου πίστει προστρέχουσι, καὶ τοὺς ἀγῶνάς σου, ἐν αὐτῷ γεραίρουσι, καὶ τὴν σεπτὴν, μνήμην σου μακάριε, πανηγυρίζουσιν.

Δόξα, Ἦχος δ'. Βυζαντίου.

Πρὸ τοῦ τιμῆ Σταυροῦ σου, φοβερός ὁ θάνατος τοῖς ἀνθρώποις· μετὰ τὸ ἔνδοξον πάθος, φοβερός ὁ ἀνθρώπος τῷ θανάτῳ· οὕτως ἐνίσχυσεν ὁ Ἀθλοφόρος, ἔτω κατήρησε πᾶσαν

τοῦ ἐχθροῦ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ταῖς πρεσβείαις
Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Χαίροις ἠλιόμορφε, ἠλίου ἄδυτον ὄχημα, ἢ
τὸν ἥλιον λάμψασα, τὸν ἀπερινόητον·
χαῖρε νοῦς ἀστράπτων, θείαις φρυκτωρίαις·
ἢ λαμπηδῶν τῆς ἀστραπῆς, ἢ διαυγάζουσα γῆς
τὰ πέρατα· ἢ ὄντως χρῆσαυγίζουσα, ἢ παγ-
καλῆς, καὶ πανάμωμος, ἢ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον,
τοῖς πιστοῖς ἐξαστραύφασα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ Πάναγνος
Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὡς
Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγχθων,
αὐτῆς προελθόντα· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ,
ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε· Τέκνον μου πο-
θεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου· μὴ
βραδύνης φιλόνηθρον, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.
Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, Κανόνες τῆς Ὀκτωή-
χου, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τῷ παμμεγίστῳ προσλαλῶ Καλλιστράτῳ.

Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμψωμεν.

Τρίβον διόδευσας ἀκλινῶς, τῆ μαρτυρίου γέ-
γονας, πεπλανημένοις ὁδός, πρὸς θείας
καταπαύσεις, παμμάκαρ εἰσάγουσα· ὅθεν σε
συνελθόντες, εὐφημοῦμεν Καλλίστρατε πίστει.

Οσπερ φαεινότατος ἀστήρ, ἐξανατείλας νῦ-
γασας, θεογνωσίας φωτὶ, Χριστοῦ τὴν
ἐκκλησίαν, τὸ σκότος δὲ ἤλασας, Μάρτυς τῆς
ἀγνωσίας, καὶ τεμένη τῆς πλάνης καθέλιες.

Πάντα πειρασμὸν καρτερικῶς, ὑπενεγκῶν
Καλλίστρατε, διὰ τὴν πάντων ζωὴν, θαν-
εῖν οὐ παρητήσω· διὸ πρὸς ἀθάνατον, χαίρων
λήξην μετέβης, καὶ Ἀγγέλων χοροῖς συναγάλλῃ.

Ανθραξ θείου Πνεύματος πυρὶ, ὁ ἱερός Γυ-
μνάσιος, προσαναπτόμενος, ἐδείχθη καὶ
τῆς πλάνης, τὴν ὕλην κατέφλεξε· θαύμασι δὲ
δροσίξει, φλεγόμενους καύσει παθημάτων.

Θεοτοκίον.

Μόνη γυναικῶν κυφορεῖς, ὑπερφυῶς Πανά-
μωμε, πείραν μὴ γνοῦσα ἀνδρός, τὸν ἕνα
τῆς Τριάδος· διὸ σε δοξάζομεν, καὶ τὸν ἐκ σὲ
πεχθέντα, ὑπὲρ πᾶσαν αἰτίαν καὶ λόγον.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεώσας λόγῳ.

Μὴ ἐπιθύσας ὅλως γλυπτοῖς θεοῖς, καθαρά
θυσία προσηνέχθης Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ
τυθέντι, Μάρτυς ἀθλοφόρε Καλλίστρατε.

Ε'σολισμένος χλαῖναν ἐξ ἱερῶν, βαβαμμένην
Μάρτυς ὄντως αἱμάτων σου, τῷ Βασιλεῖ
τῶν αἰώνων, μακάρ στεφηνφόρος παρίστασαι.

Γεγυμνωμένος ὦφθη ὁ δυσμενῆς, σὲ τὴν θείαν
δόξαν, καὶ τῶν σὺν σοὶ ἀθλητῶν, ἐνδυσσα-
μένων ἐξ ὕψους, βλέπων ἀθλοφόρε Γυμνάσιε.

Θεοτοκίον.

Γ'κετηρίαν ποίησον ἐκτενῆ, πρὸς τὸν σὸν Υἱὸν
Παρθένε, τοῦ σῶσαι ἡμᾶς, προσδοκωμένων
κινδύνων, καὶ αἰωνιζούσης κολάσεως.

Ὁ Εἰρμός.

- **Ο** στερεώσας λόγῳ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ
- τὴν γῆν ἐδράσας ἐπὶ ὕδατων πολλῶν,
- στερέωσόν με πρὸς ὕμνον, τῆς δοξολογίας
- σου Κύριε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Καλλιστράτου τοὺς ἀθλοὺς ἀνευφημήσωμεν
Γυμνασίου τοὺς πόνους ὑμολογήσωμεν
καὶ σὺν αὐταῖς τὸς καρτερώς πόθῳ ἀθλήσαντας
μακαρίσωμεν πιστοί, καὶ ἐκβοήσωμεν αὐταῖς·
Ὁπλῖται τῆς εὐσεβείας, αἰτήσασθε δωρηθῆναι,
ἡμῖν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σέ λιμένα καὶ τεῖχος καὶ καταφύγιον, καὶ
ἐλπίδα καὶ σκέπη καὶ προστασίαν θερ-
μῆν, εὐρηκότες οἱ πιστοί, πρὸς σὲ προστρέχομεν·
καὶ ἐκβοῶντες ἐκτενῶς, ἀνακραζόμεν πιστῶς·
Ἐλέησον Θεοτόκε, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας,
καὶ τῶν πταισμάτων ἀπάλλαξον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ σε ὀρώσα, Χριστέ ἢ Μήτηρ σου,
ἐκκυσιῶς ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενος,
κοπτομένη μητρικῶς τὰ σπλάγχθνα ἔλεγεν· Ἀ-
ναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ ὥσπερ
κακουργὸς ἐπάγης, τὸ γένος τὰ τῶν ἀνθρώπων,
ζωῶσαι θείων ὡς ὑπεράγαθος;

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Στρατηγὸς ὥσπερ ἄριστος, Μάρτυς τῷ διώκῃ
παραταξάμενος, ἐσαγήνευσας πρὸς θείαν
ζωὴν, αἰχμαλώτους πάλαι οὖς ἐκέκτητο.

Τῆ πλημμύρα τῶν λόγων σου, ἤρδευσας καρ-
δίας καὶ καθωδήγησας, πρὸς τὸ ὕδωρ τὸ
ἀείζων, Ἀθλητὰ Κυρίου ἀξιάγαστε.

Ος κρῖς σφαγιάζεται, ἔχων ὥσπερ ἄρνας
προθυμένους αὐτοῦ, ὁ αἰοίδιμος Καλλι-
στρατος, τοὺς στερρόους ὀπλίτας προθυμότετα.

Πιανθείς ὁ Γυμνάσιος, ἄμπελος καθάπερ Μάρτυς τῷ λόγῳ σου, μαρτυρίου βότρυν ἤνθησεν, εὐσεβείας οἶνον ἀποστάζοντα.

Θεοτοκίον.

Ρύπρωθεισαν τοῖς πάθεσι, Κόρη τὴν καρδίαν μου ἀποκάθαρσον, καὶ δοχεῖον ἀποτελέσον, καθαρὸν ἐνθέων ἐπιλάμψεων.

Ῥδὴ ε'. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Ολοκαρδίως Μάρτυς, ἐπιποθήσας Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἤθλησας καὶ τὸ κράτος, ὤλεσας ἐχθροῦ τὸ ἀνίσχυρον.

Στρατολογίας Δείας, ἀναφανείς κορυφαῖος Καλλίστρατε, στρατιαῖς τῶν Ἀγγέλων, Μάρτυς ἠριθμήθης γηθόμενος.

Λελαμπρυσμένος δόξῃ, μαρτυρικῆς ἀγλαΐας Γυμνάσιε, χαίρων νῦν μετετέθης, πρὸς τὰς τῶν Ἀγγέλων λαμπρότητας. Θεοτοκίον.

Ανατολή ἐδείχθης, δικαιοσύνης Ἡλίου Πανάμωμε· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, τοὺς εἰλικρινῶς σε δοξάζοντας.

Ῥδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Λεόντων μύλας σοφῆ, τῶν ἀοράτων συνέθλασας, καὶ βρώμα τοῦ δυσμενοῦς, τοὺς πάλαι ὑπάρχοντας, Θεοῦ τέκνα ἔδειξας, καὶ τρυγῆς αὐλοῦ, κοινωνοὺς Μάρτυς Καλλίστρατε.

Οραίως περὶ Θεοῦ, τὸν Δεῖον λόγον ποιούμενος, Δεῖος ἀψύχοις τοὺς πρὶν, ἀθλίως προσέχοντας, ἐνθέους ἀπέδειξας, σὺν αὐτοῖς ἀθλήσας, περιβόητε Καλλίστρατε.

Κυρίῳ τῆς ἑαυτῶν, αὐχένας κλίναντες Μάρτυρες, ἐδέξασθε τὴν σφαγὴν, καὶ θυμάτα τέλεια, Θεῷ προσηνέχθητε, καὶ τὴν πρωτοτόκων, Ἐκκλησίαν ἐφαιδρύνετε. Θεοτοκίον.

Αγιάσόν με τὸν νῦν, καὶ φώτισον τὴν καρδίαν με, Ἁγία Μήτηρ Θεῶ, καὶ τῶν συνεχόντων με, δυσχερῶν ἀπάλλαξον, ἵνα σε δοξάζω, Θεοτόκε ἀειπάρθενε. Ὁ Εἰρμός.

• Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομῖαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγκη δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ωσπερ ἄστρον μέγιστον, ἔλαμψας κόσμῳ, τὰς ἀκτῖνας ἀπάσι, τῶν σῶν ἀγώνων ἐφαπλῶν, καὶ τῶν θαυμάτων τοῖς κράζουσι· Χαίροις Μαρτύρων, τὸ κλέος Καλλίστρατε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν τοῦ Κυρίου ἀθλητὴν, καὶ μέγαν στρατιώτην, καὶ φίλον τῆς Τριάδος, καὶ μύστην τῶν ἀρρήτων, καὶ μιμητὴν τοῦ Ἰησοῦ, ἄτμασιν

ἐν πίστει συνελθόντες οἱ πιστοὶ χαρμονικῶς ὑμνήσωμεν, γεραίροντες αὐτοῦ τὰ παλαίσματα καὶ τὰς ἀριστείας, καὶ τῆς πόνου, οὓς ὑπέστη διὰ Χριστὸν τὸν παμβασιλέα, αἰτούμενοι τυχεῖν αὐτῆ ταῖς πρεσβείαις, τῆς ἀμείνονος ζωῆς τοῦ Παραδείσου, ἔνθα οἱ χοροὶ εὐφραίνονται τῶν κραζόντων· Χαίροις Μαρτύρων τὸ κλέος Καλλίστρατε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καλλιστράτου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀγίων μθ'. Μαρτύρων.

Στίχοι.

Τμηθείς ὁ Καλλίστρατος αὐχένα ξίφει, Στρατῶ συνήφθη καλλινίκων Μαρτύρων.

Εἰς τοὺς Ἁγίους μθ'. Μάρτυρας.

Δεκάς τετραπλῆ Μαρτύρων σὺν ἐννάδι, Διὰ ξίφους ἀθλησιν ἀθλεῖ τιμίαν.

Εἰκαδι ἐβδομάτῃ Καλλίστρατος ἔνθεν ἀέρθη.

Οὗτοι αἱ Ἁγιοὶ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως ὑπῆρχον ἐν Ῥώμῃ. Κρατηθεὶς δὲ ὁ Ἁγιος Καλλίστρατος παρὰ Περσεντίνου τοῦ στρατηλάτου, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας Θεὸν ἀληθινὸν εἶναι, τύπτεται ἰσχυρῶς, εἴτα τιθεταὶ ἐπ' ὄστράκου, καὶ σῦρεται ἐπάνω τούτου· καὶ μετὰ ταῦτα ἐμβάλλεται εἰς σάκκον, καὶ ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν· σχισθέντος δὲ τοῦ σάκκου, ἐξῆλθεν ὑγιής. Καὶ ἰδόντες οἱ τισσαράκοντα ἐννέα στρατιῶται, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν· οὓς τύψας ὁ Περσεντίνος, ἐνέβαλε μετὰ τοῦ Καλλιστράτου εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐδιδάσκοντο παρὰ τούτου περὶ Κρίσεως, καὶ Ἀναστάσεως, καὶ περὶ ψυχῆς. Εἴτα, ἐκβληθεὶς τῆς φυλακῆς μετὰ τῶν τισσαράκοντα ἐννέα στρατιωτῶν, καὶ προσευξάμενος, ἐρρίψι πάντα τὰ εἶδωλα. Καὶ ἰδόντες ἕτεροι στρατιῶται ἑκατὸν ὀγδοήκοντα τίσσαρες (ἢ κατ' ἄλλους, 135), ἐπίστευσαν καὶ οὗτοι, καὶ πάντες τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μαρτύρος Ἐπιχάρως.

Στίχ. Εὐτόλμος Ἐπίχαρις ἦν πρὸς τὸ ξίφος,

Συλλήπτωρα πλουτοῦσα τὴν Δεῖαν χάριν.

Επίχαρις, ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως. Ἐκρατήθη δὲ παρὰ Καισαρίου τοῦ ἐπαρχοῦ· καὶ ὁμολογήσασα παρρησίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, κρεμάται, καὶ ξίεται· εἴτα τύπτεται μετὰ σφύρας μολυβδίνης ὑπὸ τισσαρῶν στρατιωτῶν, οἱ τινες, εὐχομένης αὐτῆς, ὑπὸ Ἀγγέλων ἀνηρήθησαν. Καὶ λαβούσης αὐτῆς τὴν διὰ ξίφους ἀπίφασιν, ἢ πέτρα, ἢ οὕσα ὑποκάτωθεν τῶν ποδῶν αὐτῆς, ὕδατος πλῆθος ἀνέβλυσε. Πληγείσα δὲ τῷ ξίφει ὑπὸ τοῦ δημίου, παρέδωκε τῷ Θεῷ τὴν μακαρίαν αὐτῆς ψυχὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου, Ἡγουμένου γενομένου τῆς Μονῆς τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, τοῦ ἐπιλεγομένου Βαθέω σ Ρ' ὑ α κ ο ς .

Ούτος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς δευτέρας τῶν Καππαδοκῶν ἐπαρχίας, ἐπὶ τῶν βασιλείων Νικηφόρου καὶ Ἰωάννου τοῦ Τοιμισκῆ· ὃς ἐκ νηπίου παρὰ τῶν γονέων ἀνετίθη Θεῷ κατὰ τὸν ἱερόν Σαμουὴλ· καὶ ὑπὸ τοῦ Δεῖου Βασιλείου, τοῦ κτίτορος τῆς μονῆς, τὴν μοναχικὴν ἀκρίβειαν ἐκπαιδευθεὶς, καὶ διὰ πάντων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βαθμῶν διελθὼν, χειροτονεῖται πρεσβύτερος, καὶ ἡγούμενος προχειρίζεται· ὃς καὶ ἠύξησε καὶ ἐπλήθυνε τὴν μονὴν ἐν προσόδοις καὶ πᾶσι χρεωδέσειν· ὠκοδόμησέ τε καὶ Δεῖους ναοὺς, τοῦ τε Ταξιάρχου Μιχαὴλ, καὶ Ἡλιοῦ τοῦ Θεόπτου· καὶ ἐν τινι προαστείῳ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἱερόν σηκὸν πεποίηκεν· ὁμοίως δὲ καὶ ταῖς Κανονικαῖς Στριγγίον ἀσφαλὲς πάνυ καὶ εὐπρεπέστατον.

Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἀποστασίας γενναίως κατηγωνίσαστο τῶν τότε ἀρχόντων, οὓς ὁ ἀνομος ἀντάρτης προχειρίσατο, ὁ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ταραξᾶς ἀβεβήτατος Σκληρὸς. Τοῦ δὲ ἐκ ποδῶν γενομένην παρεγένετο εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ κατεσκευάσεν ἱερά κειμήλια, καὶ σίγγον (Λατιν. ὁ ἐστὶ, σημεῖον, ἡγουν Σταυρον) τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ περιηγουρωμένον Εὐαγγέλιον, ὃ καὶ ἀπέσταλκε διὰ τῶν συνόντων αὐτῷ ἀδελφῶν εἰς τὴν ἐκεῖσε μονήν. Αὐτὸς δ' ἐκεῖσε χρονίζων, νόσφ' δυσεντερικῆ περιπίπτει, ὑφ' ἧς ἑαυτὸν κατεργαζόμενον συννοῶν, καὶ πρὸς θανάτου κατὰ μικρὸν ἐπειγόμενον, ἔσπευδεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν μονήν. Φθάσας δὲ ἐπὶ τὸ Ἀμόριον, τέλος τοῦ βίου ἐκτήσατο, καὶ θάπτεται ἐν τινι σιβασιμίῳ οἰκῷ τῆς αὐτῆς πόλεως. Ἐνιαυσίου δὲ χρόνου παρωχηκός, οἱ τῆς μονῆς Πατέρες ἔβουληθησαν ἀνακομισασθαι τὸ αὐτοῦ λείψανον· καὶ τὴν τούτου θήκην ἀνοίξαντες, εὗρον τὸ αὐτοῦ σῶμα σῶον καὶ ἀκέραιον, καὶ Δείας εὐωδίας πλήρες· καὶ ἀνεκόμισαν ἐν τῇ μονῇ αὐτῶν, καὶ κατέθεντο ἐν τῷ νάρθηκι τῆς ἐκκλησίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Μάρκου, Ἀριστάρχου, καὶ Ζήνωνος.

Μάρκος ὁ Ἀπόστολος, ὃ καὶ Ἰωάννης καλούμενος, οὗ ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς ἐν ταῖς Πράξεσι μίμνηται, παρὰ τῶν Ἀποστόλων χειροτονηθεὶς τῆς Βίβλου ἐπίσκοπος, δοκιμὸς ἐν τῇ ἐργασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου γνωρίζεται· καὶ οὕτως ἦν ὠκειωμένος τῷ Θεῷ, ὡς διὰ τῆς σκιάς τούτου τὰ νοσήματα δραπέτευεν. Ἀλλὰ καὶ Ἀριστάρχος, ἕτερος Ἀπόστολος ἐν τοῖς Ἐβδωμήκοντα εὐρηται, οὗ ἔμνησεν ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ὁ Ἀπόστολος, καὶ Ἀπαμίας τῆς Συρίας ἐπίσκοπος γέγονεν, ἄλλος Ἰωάννης ἀκριδομελίτροφος, στολὴν δερματίνην ἡμφισμένης. Ὁ δὲ Ζήνων οὗτος, ὁ Νομικός ἐστίν, εὗ ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ὁ μακάριος μνητὴν ποιεῖται Παῦλος· καὶ οὗτος Διοσπόλεως ἐπίσκοπος γέγονε, καὶ οἰκητήριον τοῦ Ἁγίου γινόμενος Πνεύματος, ἐν τῷ κηρύττειν τὸ Εὐαγγέλιον, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φιλήμονος ἐπίσκοπου, καὶ Φορτουνιανοῦ· καὶ τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γαϊανῆς.

Στίχ. Γαϊανὴ φλεχθῆναι τὰ νῶτα δίδου,

Ὡς ἂν φλογίνης ῥομφαίας νῶτα φύγης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων δεκαπέντε Μαρτύρων, οἱ τινες, ἐν πλοίῳ ἐμβληθέντες, τοῦ πλοίου πυρποληθέντος, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπεπνίγησαν.

Στίχ. Ὁ τριπλοπεντάριθμος ἀθλητῶν στόλος,
Καὶ πυθμένος κατῆρς μέχρι ποντίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Λαμπρυνθεὶς ὡς χρυσίον, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων, τῶν παθημάτων Χριστοῦ, ἐκσφράγισμα ἐδείχθης· καὶ νῦν ἐναπετέθης, θησαυροῖς Δεῖοις ἔνδοξε· Ὁ τῶν Πατέρων βῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λιπανθεὶς ταῖς βασάνοις, ξίφος ὠφθης παμμάκαρ, οὐρανοχαλκευτον, συγκόπτων ἀοράτων, τὰς φαλαγγας δαιμόνων, καὶ κραυγάζων Καλλίστρατε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ισχυρὸς ἀπεφάνθης, κατὰ τῆς ἀσεβείας, μάρτυς Καλλίστρατε, ἰσχυρὸς τῆς Τριάδος· ἧς νῦν ταῖς λαμπηδόσιν, ἐκβοᾶς φωτιζόμενος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σταθῆρᾶ διανοία, τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, Μάρτυς Γυμνάσιε, σὺν πᾶσιν ἐμοζήλοις, ἐτύθης ἀναμέλπων, εὐχαρίσως θεόπνευστε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον Θεοχαρίτωτε, ἰκέτευε σωθῆναι, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας, καὶ συμφώνως κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Ρίζοτομήσας τῆς πλάνης τὰς ἀκάνθας, τοῦ Παραδείσου ἐδείχθης, Μάρτυς φυτὸν ὠραιότατον, εὐσεβείας προσφέρον, καρποὺς Δεῖα χάριτι.

Α'ποσκοπῶν τὰς ἐλπίδας τὰς μελλούσας, ἐν ἀπειοιθήσει τελεία, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρησας· καὶ νικήσας νομίμως, ἐστέχθης Καλλίστρατε.

Τὸν σὸν ναὸν ἰατρῆον κεκτημένοι, ὁ εὐσεβῶς προσιόντες, τῶν δυσχερῶν ἀπολύονται, εὐφημοῦντές σε πίστει, Γυμνάσιε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ω'ς ἀνωτέρα ἀπάντων τῶν ποιημάτων, Θεοχαρίτωτε Κέρη, τὸν λογισμὸν μου ἀνώτερον, τῶν τοῦ πλάνου σκανδάλων, Πανάμωμε ποίησον. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ καὶ τὴν πλάνῃ, καταπατοῦντες ὑπέψαλλον· εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα.

Ιᾶσιν πᾶσαν ἡ σορὸς, τῶν λειψάνων σου πηγάζει τοῖς χρήζουσι, Μάρτυς Καλλίστρατε, καὶ

παύει πάθη ὄντως θυσίατα, καὶ ἀπελαύνει πο-
νηρῶν, πνευμάτων σκοτόμαιναν, τῆ Δεῖου Πνεύ-
ματος, ἐνεργεία καὶ δυνάμει καὶ χάριτι.

Οφθητε Μάρτυρες Χριστοῦ, ὡς θεόπλοκος
σειρὰ ἐξαρτώμενοι, ἀλλήλων χάριτι, καὶ
πρὸς τὸ ὕψος ἐπανατρέχοντες, καὶ ἀγιάζοντες
τὴν γῆν, τῷ λύθρῳ τῆ αἵματος· διὸ τὴν μνήμην
ὑμῶν, ἐορτάζομεν πιστῶς εὐφραϊνόμενοι.

Στέφανον εἴληφας σαφῶς, ἀμαράντινον καὶ
δόξαν ἑράνιον, καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ εὐφρο-
σύνην πέρας οὐκ ἔχουσαν, καὶ βασιλείαν οὐρα-
νῶν, θεόφρον Καλλίστρατε, σὺν τοῖς συναθλοῖς
σου· μεθ' ὧν μέμνησο ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Ηθεῖα μνήμη τοῦ σοφοῦ, Καλλιστράτη Γυ-
μνασίῃ τε σήμερον, καὶ τῶν συναθλῶν αὐ-
τῶν, ἡλίου πλέον ἐξανατείλασα, φωτιστικαῖς
μαρμαρυγαῖς, φωτίζει τὰ πέρατα· ὧν ταῖς πρεσ-
βείαις Χριστέ, κατακρίσεως ἡμᾶς ἐλευθέρωσον.

Θεοτοκίον.

Φωνήν σοι τὴν τῆ Γαβριήλ, γεγηθότι λογισμῷ
ἀνακράζομεν· Χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν·
χαῖρε λυχνία χρυσεῖ καὶ τράπεζα, ὄρος καὶ πύ-
λη νοητή· χαῖρε θεῖον ὄχημα τῆ Βασιλέως Χρι-
στοῦ· χαῖρε λύσις τῆς ἀρᾶς παντευλόγητε.

Ὁ Εἰρμός.

- **Ε**φριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ
- **Ε**συγκατάβασιν· ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν
- κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπό-
- γασρός, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραν-
- τον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Κραταιωθέντες Πνεύματι, τῷ Ἁγίῳ καθεῖλον,
οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, τῶν τυράννων τὰ
θράση, διὰ Χριστὸν ὑποστάντες, πᾶσαν πείραν
βασάνων, ὁ πάνσοφος Καλλίστρατος, καὶ Γυ-
μνάσιος ὄντως ὁ θαυμαστός, μετὰ τῶν συναθ-
λῶν· ὧν τὴν φωσφόρον, μνήμην τελοῦντες εὐ-
φοιμεν, ψυχικὴν σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Θεοπαρόχων μέγεθος, δωρεῶν καὶ χαρίτων,
ὧν περ ἡμᾶς ἠξίωσας, Δέσποτα πανοι-
κτίρμον, τίς λόγος δύναται φράσαι; ρεύσαντας
γὰρ ἀθλίως, ζωῆς Χριστέ τῆς κρείττονος, ἐπα-
νήγαγες αὐθις, οὐσιωθεῖς, ὄλον με τὸν ἄνθρωπον
ἐκ Περθένου, καὶ σώσας ὡς φιλόνητος, καὶ
Θεὸς ἐλεήμων.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆ Ὁσίῃ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ
Χαρίτωνος.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 6'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Πάθη τὰ τῆ σώματος, δι' ἐγκρατείας ἐμάρα-
νας, καὶ συντόνου δεήσεως, καὶ ὄφιν τὸν
δόλιον, τῶν δακρύων ὑμβροῖς, ἀπέπνιξας Πάτερ,
καὶ εὐπρέστησας Θεῷ, ὑπερβαλλόντως Χαρί-
των Ὁσίε· διὸ σε κατεκόσμησεν, ἐπουρανίοις
χαρίσμασιν, Ἰησοῦς ὁ φιλόνητος, καὶ Σωτὴρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ιδρωσιν ἀσκήσεως, ἐναποσβέσας τοὺς ἀνθρα-
κας, τῶν παθῶν ἀξιάγαγε, πυρὶ προσωμίλη-
σας, αἰκισμῶν καὶ πόνων, καθομολογήσας, πρὸ
τῶν ἀνόμων δικαστῶν, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου
τὴν κένωσιν· καὶ Μάρτυς ἐχηματίσας, πεποι-
κιμένος τοῖς στίγμασι, πολυτρόπων κολάσεων,
Θεοφόρε πανόλθιε.

Ερήμοις καὶ ὄρεσι, σὺ φυγαδεύων ἐμάκρυ-
νας, τὴν ψυχὴν ἀκλήιδωτον, τηρῶν ἱερώ-
τατε, καὶ Τριάδος οἶκος, Χαρίτων ἐδείχθης· ἧς
τῆ δυνάμει ἱερούς, ἀνεδομήσω οἴκους μακάριε,
καὶ μάνδρας εἰς σωτήριον, τῶν μοναστῶν περι-
ποίησιν, τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου, τὴν ἀ-
γίαν αἰοῖδιμε.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Θεοφόρε Χαρίτων, σὺ καὶ μετὰ θάνατον ἐν
οὐρανοῖς ζῆς ἐν τῷ Χριστῷ, δι' ὃν τῷ κό-
σμῳ σεαυτὸν ἀνεσταύρωσας· ἔξω γὰρ σαρκὸς
καὶ κόσμου γενόμενος, ὑπὲρ τὰ ὀρώμενα ἔζη
ἀληθῶς· οὐ γὰρ ἔζησεν σεαυτῷ, ἔζη δὲ μᾶλλον
ἐν σοὶ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Αὐτὸν ἰκέτευε
σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Εν θαλάσῃ με πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδί-
ζοντα, ἐν νυκτὶ καθευδοντα περιφρουρή-
σον, ἐπαγρυπνοῦντα χαρίτωσον, τὸν νοῦν μου
Πανάμωμε, καὶ ἀξίωσον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τὸ
θελημα· ὅπως εὐροίμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν
ἐν βίῳ, πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὁ προσφυ-
γῶν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ ὡς ἐώρακε, καθηλούμενον Κύριε,
ἡ ἀμνάς καὶ Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο, καὶ

Τί τὸ ὄραμα ἔκραζεν, Υἱὲ ποθεινότητε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σε θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἄλλα δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Χαρίτων Ὅσιε· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθείαν πορεύεσθαι ἐγνώμεν. Μακάριος εἶ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν. Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὅσιων συμμετοχε καὶ Δικαίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεπήναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαῖρε πιστῶν περιποίησις, ἀμαρτανόντων λιμῆν, ἀμελούντων διόρθωσις· χαῖρε ψυχαγωγία, θλιβομένων βοήθεια· παραμυθία, χαῖρε ψυχῶν ἀγαθή· τῶν ἀσθενούντων, ψυχῶν ἡΐασις· χαῖρε συναλλάγμα, πρὸς Θεὸν μεσίτρια, τῶν Σεραφίμ, πάντων ὑπερέχουσα, ἀγιώτερα σεμνή.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τί τὸ ὀρώμενον θέαμα, ὃ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθοράται ὡς Δέσποτα; ὃ συνέχων ἅπασαν, κτίσιν ξύλῳ ἀνήρησαι, καὶ θανατοῦσαι ὃ πᾶσι νέμων ζώην; ἢ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς, ἀρρήτως ἐκλάμπαντα, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ταῖς τῶν δακρυῶν με ροαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας· καὶ τοῖς ἐκ βάρους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας· καὶ γέγονας φωστὴρ, τῇ οἰκθρῆν λάμπων τοῖς θαύμασι. Χαρίτων Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τοῖς ἀθλήσεως πόνους δοκιμασθεῖς, τῆς ἀσκήσεως ἄθλοις βεβαιωθείς χρυσίε λαμπρότε-

ρον, εὐσεβείᾳ ἀπήσραψας, καὶ καθαρὸν δοχεῖον, ὑπάρξας τοῦ Πνεύματος, πονηρῶν πνευμάτων, τὸ σκότος ἐμείωσας· ὅθεν συναθροίσας, μοναζόντων ἀγέλας, ποιμὴν τούτων γέγονας, καὶ φωστὴρ διαυγέστατος. Ὁ Χαρίτων μακάριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζούσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν· καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Παναγχαντε· Ἐν ἐμοῖς θαυμάστωσον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, τὸ ἄπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σε, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον· καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι· σέ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δούλος σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἢ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε κλαίουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, ἰλάσθητι καὶ δώρησαι ἔν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὰ ἄχραντα πάθη σου.

Οἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἀγίας εἰς ζ'.

Ποίημα Θεοφάνους. Οἱ δὲ, Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Θαλάσσης ἀθλητικῆς τὸ πέλαγος, διανηξάμενος, τῷ ζωφόρῳ ὄπλῳ τῷ Σταυρῷ, Φαραῶ τὸν ἀλάστορα, τὸν νοητὸν Μακάριε, θεῖα δύναμει κατεπόντισας.

Κυρίῳ ἀνατεθεῖς Μακάριε, σπαργάνων ἐκ μητρικῶν, τυραννικῶ πρό βήματος Χριστῶν, θεοφρόνως ἐκήρυξας· μωσαϊκῶς καθεῖλες δὲ, τῶν ἀντιθέων τὰ φρυάγματα.

Τῆς πλάνης καταλιπὼν τὴν Αἴγυπτον, Χαρίτων Ὅσιε, καὶ ἐρημοπολίτης γεγονώς, καθαρῶς προσωμίλησας, τῷ καθαρῷ καὶ εἴληφας, τὴν κληρουχίαν τὴν οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Α'σπόρως τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ Θεοῦ Πνεύματος, τὸν τῷ Θεῷ συνείληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα.

(*) Τὸ χειρόγραφον εἶχεν ἐνταῦθα καὶ Ἀπόστιχα, καὶ ἐφεξῆς Κάθισμα διπλᾶ, εἰς πλήρη ἐορτάσιμον Ἀκολουθίαν· ἀλλ' ἐπειδὴ πάντα σχεδὸν ἦσαν κακόζηλα καὶ παράχρηδα οὐ μετεγράφησαν ἐν τῷ παρόντι. Ὁ βουλόμενος ὁμοῦς ἐορτάσαι τὸν Ἅγιον, λεγέτω Ἀπόστιχα τὰ εἰς τοὺς Αἴνους ὡσαύτως καὶ Κάθισμα δεύτερον τὸ εἰς τὴν γ'. Ὡδὴν.

ᾠδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, τῶν φοιτητῶν ἢ λογικῆ ποιήματός σου, πνευματικῆς Ὀσιε, τῆς σῆς κοινωνοῦσα παιδρότητας.

Τὸ φρόνημα τῆς σαρκός, ὡς δυσμενείας εἰς Θεὸν αἷτιον, τῷ τῆς ζωῆς πνεύματι, Ὀσιε Χαρίτων ὑπέταξας.

Καθεῖλες δαυϊτικῶς, τοῦ ἀλλοφύλου Γολιάθ Ὀσιε, τὴν νοσητὴν δύναμιν, ἐν τῇ παντευγία τοῦ Πνεύματος. Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὅθεν σοὶ τὸ Χαῖρε κραυγάζομεν. Ὁ Εἰρμός.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σὺ Χριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγή, καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Τεχὺ προκατάλαβε.

Τοῖς λόγοις ἐκόσμησας, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ· τοῖς ἔργοις τὸ ἐτίμησας, κατ' εἰκόνα Θεοῦ, Χαρίτων μακάριε· ἔλαμψε γὰρ ἐν κόσμῳ, ἢ ἐν σοὶ σωφροσύνη, χάριτας ἰαμάτων, ἀπαστράπτουσα πίστει· διὸ καὶ ἑορτάζομεν, πόθῳ τὴν μνήμη σου.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, τὸν ὑπερούσιον, Θεὸν ἡ κηύσασα, σὺν τοῖς Ὀσίοις αὐτὸν, ἀπαύστως ἰκέτευσεν, ἄφεισιν τῶν πταισμάτων, καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρό τελους, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ὑμνοῦσί σε κατὰ χρέος, μόνη πανύμνητε. Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῶ σε ἠλούμενον ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τῆτο Υἱέ μου θαῦμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς τεθνεῶτας, θέλων ὡς εὐσπλαγγνος.

ᾠδὴ δ'. Δι' ἀγάπηςιν Οἰκτίρμον.

Ταῖς τυραννοῦσας Χαρίτων πρό τελευτῆς σὺ τῆς ἐγκρατείας πόνοις, ἠδοναῖς θανατώσας, ζωηφόρον νέκρωσιν, ὁσίως ἐνδεδύσαι.

Ταῖς συμπνιγούσας ψυχῆς τὴν καρποφορίαν, βικωτικαῖς μερίμας, τῇ ἐμπύρῳ μελέτῃ, ὡς ἀκάνθας ἐφλεξας, Χαρίτων μακάριε.

Ε'στεφάνωσαν αἱ χάριτες σὺ Χαρίτων, ἀθλητικῶ στεφάνῳ, τῆς Χριστοῦ βασιλείας· τῆς γὰρ πλάνης ἐσθεσας, τὴν μέθην μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ανεκκλήτος ὁ τόκος σου ἀνεδείχθη, Θεογενεῖς νῆτορ μόνη, ἀγνή εὐλογημένη· ὅθεν σοὶ προσπίπτοντες, τὸ Χαῖρε κραυγάζομεν.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Ὀσιε φῶτος, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, τῆς ἄνωθεν φρυκτωρίας, τηλαυγῶς ἀνεδείχθης; Χαρίτων παμμακάριστε.

Σὺ Ὀσιε δισσαῖς, ἀπαστράπτεις ταῖς χάρισιν· ἀθλήσεων αἰκισμοῖς γὰρ, εὐσεβῶς ἐπυρσώθης, καὶ πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Σὺ Ὀσιε ψυχῶν, ἰατρὸς ἀναδέδειξαι, τὴν ἐνθεον ἐξ ὀνύχων, ἀπαλῶν ἐκζητήσας, σοφίαν παμμακάριστε. Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἀγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

ᾠδὴ ε'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Οὐ ψάμμον, ἀλλὰ Χριστὸν θεμέλιον θεμελιον, ἐπωκοδόμησας Πάτερ, ἀρετὴν χρυσίου τιμιωτέραν, καὶ Τριάδος, τῆς Παναγίας γέγονας οἴκημα.

Οργανον, τῆς κακίας ὁ ὄφεις γνωρίζεται· ἀλλὰ ταῖς σαῖς θεοφόρε, ἀρεταῖς Χαρίτων νενικημένος, τοὺς ἀδίκους, ἐκ δικαίας προνοίας ἀμύνεται.

Οὐδέν σε, τῆς πρὸς Θεὸν ἀγάπης ἐχώρισεν, οὐκ αἰκίζόμενον σῶμα, οὐ θανάτου ψῆφος ἀπειλουμένη, ἐν ἐνώσει, Θεοῦ κατατρυφῶντα Μακάριε. Θεοτοκίον.

Ω θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως, συλλαβοῦσα οὐκ ἔστενοχώρησε. Ὁ Εἰρμός.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου· κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρέυσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Τὸν ἀσκητὴν τῆς ἐγκρατείας ἀπαντες, καὶ ἀθλητὴν τῆς εὐσεβείας σήμερον, οἱ πιστοὶ ἐν ὑμνοῖς στέψωμεν, καὶ ἐγκωμίοις εὐφημήσωμεν, Χαρίτων Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον, καὶ Μάρτυρα Χριστοῦ τὸν χαριτώνυμον, τοῦ κόσμου φωστῆρα τὸν παγκόσμιον.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦτον τὸν μέγαν ἐν τοῖς Ὀσίοις, τὸν φωστῆρα τὸν θεῖον Ἰκονίου πιστοὶ, Χαρίτων τὸν μακάριον, ἐν ὑμνωδαῖς ἀνευφημήσωμεν, καὶ ἐν ᾄσμασι θείοις αὐτοῦ τὴν κάραν στέψωμεν· τὴν γὰρ ὄφρυν τῶν ματαιῶν εἰδώλων ἠδάφισε, σὺν τούτοις καὶ τῶν δαιμόνων τὴν ἐνεργεῖαν πᾶσαν ἐνέκρωσε· διὸ τοὺς πόρους μὲν ἠνεγκε, τῶν βραβείων δὲ ἔτυχεν ἀληθῶς. Αὐτὸν

οὖν ἐπαινοῦντες γεραίρομεν, τοῦ κόσμου φω-
στῆρα τὸν παγκόσμιον.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΗ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου
Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Χαρίτωνος.

Στίχοι.

Τῆς γῆς πατήσας τὰς τρυφὰς ὁ Χαρίτων,
Κατατρυφᾷ νῦν οὐρανοῦ τῶν χαρίτων.

Εἰκάδι ὀγδοάτῃ Χαρίτων θάναε γῆραϊ μακρῶ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ πόλεως
Ἰκονίου τῆς Λυκαόνων ἐπαρχίας· ἐς προσαχθεὶς τῷ
Υἱατικῷ, καὶ παρρησία τὸν Χριστὸν Θεὸν ὁμολογήσας,
τύπτεται ἐκ τεσσαρῶν, καὶ πυρὶ καταφλέγεται. Μετὰ δὲ
τὴν καταστροφὴν Αὐρηλιανοῦ, ἀκολουθεῖς, καὶ ἐν τῇ ἐρή-
μῳ λησταῖς περιπεσὼν, καὶ δεσμευθεὶς, λυτρουταὶ τούτων
τρόπῳ τοιῷδε· Εἰς τὸ κεράμιον, ἐν ᾧ εἶχον τὸν οἶνον οἰ-
λησταί, ἔχισ προσερπύσασα, τὸν ἰὸν ἐξίγειν, οὐ ἐμφορη-
θέντες ἐξέφυξαν. Αὐτὸς δὲ, τὸ σπήλαιον ἐκκλησίαν ποιή-
σας, καὶ πλήθος μοναχῶν συναγαγὼν, εἰς μονὴν ἀποκα-
τέστησεν, ἐξ ἀκροτόμου πέτρας ὕδωρ ἐξινεγκῶν, καὶ ἰα-
τῆρ παντοίων νοσημάτων φανεῖς, ἐν γῆρα βαθεῖ τὸν βίον
κατίλυσε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου
Βαρούχ.

Ἡ τῶν Ἰερραφτῶν ἀκριβὴς διόπτρα, ἢ τοῦ Ἰερραμίου πνοῆ
καὶ ἀνακαυλα, ὁ θεῖος Βαρούχ, ἐπεκόμενος ἦν τῷ
διδασκάλῳ Ἰερραμ, ὅτε ὡς αἰχμάλωτος οὗτος εἰς Αἴγυ-
πτον κατήγετο, θρησκῶν τὴν ἀλωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ· καὶ
ὡς ἐν δυσὶ σώμασι μία ψυχὴ ἐν ἀμφοτέροις ἐγνωρίζετο
τοῖς προφήταις, ἐπὶ ἓνα ταξίαρχον εἶχον, τὸ Θεῖον Πνεύ-
μα, ἀμφοτέροι· τραυτέρως μὲντοι ὁ Βαρούχ τὰ περὶ τῆς
Χριστοῦ οἰκονομίας ἀνεκείλατο, λέγων· Οὗτος ὁ Θεὸς
ἡμῶν, οὐ λογισθῆσεται ἕτερος πρὸς αὐτὸν, καὶ
τὰ ἐξῆς. Εὐροὶ δ' ἄντις καὶ πλείονα, φιλοπόνως τὰς προ-
φητικὰς βίβλους ἐπανακρίνων, τὸν Προφήτην Βαρούχ τὰ
περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ προαγγέλλοντα.
Οὗτος οὖν Διοφιλῶς πολιτευσάμενος, πρὸς Κύριον ἐξειδή-
μην.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
καὶ αὐταδέλφων Ἀλεξάνδρου, Ἀλφειοῦ, καὶ Ζω-
σίμου· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μάρκου τοῦ
ποιμένος· καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Νίκωνος,
Νέωνος, Ἡλιοδώρου, καὶ τῶν λοιπῶν παρθένων
καὶ παιδῶν.

Στίχ. Εἰσδύντες εἰς γῆν Μάρτυρες τρεῖς Κυρίῳ,
Ἐκεῖθεν ἐκδύνουσιν εἰς θεῖαν δρόσον.

Ποιμὴν ὁ Μάρκος, Μάρκος, ὃν κτείνει
ξίφος.

Ποιμὴν προβάτων, ὡς ὁ τῆς Γραφῆς Ἄβελ.
Ἡλιοδώρος, Νίκων, ἀλλὰ καὶ Νέων,
Χριστοῦ κατ' ἐχθρῶν ἐκ ξίφους κίχνα νεά.

Τηθέντα Παιδῶν καὶ Γυναικῶν μυρία,
Ὡ παῖ Γυναικός, καὶ Θεέ, πλήθη δέχου.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως,
ἐν πόλει Πισιδείας, Μάγνου ἡγεμονεύοντες. Ὁ δὲ
μακάριος Μάρκος ἦν ποιμαίνων πρόβατα, λευκὴν ἔχων
τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς καὶ βαθεῖαν μέχρι καὶ πτέρυγας
αὐτῆς. Ἐπεὶ δὲ διεγνώσθη, ὡς εἶη Χριστιανός, παραχρη-
μα κρεμασθεὶς, ξίεται· εἶτα περιπέμφθη ἐν Κλαυδιουπό-
λει. Προσκληθέντων δὲ χαλκοτύπων, κατασκευῆς ἕνεκα
τῶν τοῦ Μάρτυρος δεσμῶν, προσήχθησαν τρεῖς ἀδελφοί,
Ἀλέξανδρος, Ἀλφειός, καὶ Ζωσίμος, τὴν Κατάλυτον οἰ-
κοῦντες κώμην, βάνασοι τὴν τέχνην, καὶ τῆς τοῦ σιδή-
ρου ἐργασίας ἐπιστήμενες.

Ἀρξαμένων δὲ τύπτειν, κατέρρει ὁ σίδηρος ὡς ὕδωρ,
καὶ αἱ χεῖρες αὐτῶν ἔναρκον. Οἱ δὲ, τὸ συμβάν θαυ-
μάσαντες, καὶ φωνῆς θείας ἐπακούσαντες, προτριπούσης
συναβλήσας αὐτοὺς τῷ Μάρκῳ, οὐκ ἠμίλησαν, ἀλλὰ Χρι-
στιανούς ἑαυτοὺς ὠμολόγησαν. Εὐθὺς δὲ στρίβλαις ὑπε-
βλήθησαν, καὶ μολυβδὸν ζέοντα διὰ τοῦ στόματος εἰδέ-
ξαντο, καὶ ἐν πέτρᾳ προσηλώθησαν, καὶ τοῦ βίου ἐξῆλθον.
Ὁ δὲ Μάρκος, ὑποδεθεὶς κρηπίδας, καὶ μαστιχθεὶς ἰκα-
νῶς, καὶ ὀδελίσκοις καταπαρεῖς, καὶ τὴν γλῶτταν τμηθεὶς,
καὶ ἐν πέτρᾳ καθηλωθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀπατμήθη. Ἵμοίως
δὲ καὶ Νίκων, καὶ Ἡλιοδώρος, καὶ Νέων, κρατιθέντες
μετὰ νηπίων καὶ παρθένων πολλῶν, ἐν τῷ λεγμένῳ Μω-
ρομιλίῳ, ὑπὸ ξίφους ἀνῆρθησαν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Εὐσταθίου τοῦ Ῥωμαίου.

Στίχ. Ῥωμαῖος ἔστιν, ἀλλὰ καὶ Ῥωμαλέος,
Ὁ Μάρτυς Εὐστάθιος, ἀθλῶν πρὸς ξίφος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Ἀλεξάνδρου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τριάκοντα
Μαρτύρων.

Στίχ. Ἐξαρχον Ἀλεξάνδρον εἶχον τοῦ τέλους,
Τμηθέντες ἄνδρες, ὧν ἀριθμὸς τρισδέκα.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Τοῖς ἐν καμίνῳ, Ἀβραμιαίοις ἀμιλλώμενος,
ζήλω εὐσεβείας δόγμα τυραννικόν, Θεοφό-
ρε κατεπάτησας, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεὸς μου,
κραυγάζων καὶ Κύριος.

Ὁ ἐν καμίνῳ, τῶν πειρασμῶν τοῖς ὑπεκκαύ-
μασι, θεῖα δροσοβόλος χάρις ἐξ οὐρανοῦ,
ἐπεσκέψατό σε Ὅσιε, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεὸς
μου, βοῶντα καὶ Κύριος.

Ὁ ἐν τρωμένῳ, τῷ τῆς Τριάδος θεῖῳ ἔρωτι,
ταύτη ἰσαριθμοὺς μάνδρας πνευματικῆς,
μελωδούσας ἀνατέθεικας· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ
ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Ὁ τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖος σκῆνωμα,
χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται, ἡ χάρα Θεο-
τόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυ-
ναίξιν, ὑπάρχεις Πανάμωμε.

Ὡδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Τὰ στέρνα πυρούμενος φλογί, ἀδίκαις Ὅσιε
ταύτη κατέφλεξας, αὐτὸς δὲ ἀφλεκτός ἔ-

μεινας, ενεργεία Θείου Πνεύματος· και προς ευσέβειαν λαούς, ψαλλειν διήγειρας· Εύλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Χριστὸν ἐνεδύσω ἀληθῶς, τὸν πάλαι ἄνθρωπον, ἀπεκδυσάμενος, και ἐθριαμβευσας Ὅσιε, τὸν τοῦ σκότους κοσμοκράτορα, ἐν αἰκισμοῖς μαρτυρικοῖς μετ' εὐφροσύνης βοῶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τὸ Παῦλος Χαρίτων ἀψευδῶς, γενόμενος φοιτητῆς, τοῖς τούτου ἔχνεσιν, ἐπηκολυθησας Ὅσιε, και ἀλείπτως ἐχρημάτισας, τῶν μοναζόντων γεγονῶς, πᾶσι κανῶν ἀρετῆς, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς Θεότητος γέγονας, ἐνδαιίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ, τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε. Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χά-
» **Σ**ματα, ἐν λάικῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύ-
» ναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐ-
» σεβείας ἐρασταὶ Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐ-
» λογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ δ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Οὐ τάφος ὁ πρόξενος λήθης, ἐπικαλύψαι ἰσχυσέ σου, Ὅσιε Χαρίτων ἀρετῆς· ἡ σὴ γὰρ μνήμη διαωνίζουσα, ἠλιακῶς ἐξελαμψεν· ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Δεῦτε τὴν ἐτήσιον μνήμην, πνευματικῶς ἐπιτελοῦντες, τῇ τῶν ἀρετῶν ἐκμιμήσει, τὸν Θεοφόρον πάντες ζηλώσωμεν, και σὺν αὐτῷ βοήσωμεν· Σὲ μεγαλύνομεν Τρισαΐγιε.

Τριαδικόν.

Μονάδα μὲν Θείας οὐσίας, ἀλλ' ὑποστάσεων Τριάδα, πάντας οἱ πιστοὶ προσκυνοῦμεν· ἐν ἀσυγχύτοις ταῖς ὑποστάσεσιν, ἰσοσθενῆ ὁμότιμον ἦν εὐσεβοῦντες μεγαλύνομεν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε και εὐφραίνου ἡ Νύμφη, τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, κατοπτριζομένη τηλαυγῶς, τοῦ σοῦ Νυμφίου τὴν ὠραιότητα, ὑπὲρ χρυσίον λάμπουσαν, και ὑπὲρ ἠλιον ἀστράπτουσαν. Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
» σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη,
» Χριστὸς συναΐψας ταῖς διεστώσας φύσεις· διὸ
» ἐπαγαλλόμενα, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αθλήσει μὲν τὸ πρότερον, καλῶς ἐγγυμνασάμενος, τὸ δεύτερον δὲ ἀσκῆσει, δρόμον τὸν

Θεῖον τελέσας, εἰς οὐρανοῦς ἀνέδραμες, και τῷ Χριστῷ παρίστασαι, Χαρίτων Πάτερ Ὅσιε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐντυγχάνων, τῶν σὲ θερμῶς ἀνυμνούντων. Θεοτοκίον.

Βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον, τῆς τοῦ Πατρὸς γεγέννηκας, Χριστὸν πανύμνητε Κόρη, τὸν Βασιλέα τῆς δόξης· σὺ τὸν σταυρὸν ἀράμενοι, οἱ Ἀσκηταὶ και Μάρτυρες, ὀπίσω τούτου ἔδραμον· μεθ' ὧν ἀπαύστως δυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν Θεοτόκε.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. και ψαλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος, Χαρίτων Πάτερ σοὶ λάμψασα, τηλαυγῶς κατεφώτισεν· ἐντεῦθεν ἐμείωσας, τῶν παθῶν τὴν νύκτα, και τῆς ἀπαθείας, ἡμέραν φθάσας καθαρῶς, καθαρῶτα τῷ φωτὶ ὠμίλησας· ἐν ᾧ ἐνδαικτώμενος, μὴ ἐπιλάθη Θεσπέσιε, τῶν ἐν πίστει ὑμνούντων σου, ἱερῶς τὰ μνημόσυνα. Δίς.

Χάριν ἐπανθοῦσάν σοι, Χαρίτων φέρων οὐράνιον, ἐπιγείων ἠλόγησας· ἐντεῦθεν ὡς ἄσαρκος, κακουχίαις εἴλου, ζῆν ὡς αἰδίου, τρυφῆς χειμάρρου εὐσεβῶς, περιπολεύειν μέλλων Θεόληπτε· και δάκρυσιν ἐξήρανας, τὴν θολερὰν πηγὴν Ὅσιε, τῶν παθῶν και κατήρδευσας, ψυχοτρόφους τοὺς στάχυας.

Χάριν τῶν ἰάσεων, Χαρίτων Θείας ἐκ χάριτος, ἐπαξίως ἀπέιληφας· ἐντεῦθεν πνευματῶν σοι, τῶν τῆς πονηρίας, τέτραπται ἡ πλάνη· και νοσημάτων δυσχερῶν, λύμη φυγοῦσα οἴχεται Ὅσιε· πηγάζεις γὰρ ὡς νάματα, τῶν χαρισμάτων τὰ ρεῖθρά σου, ἀφ' ὧν νῦν ἀρδευόμενοι, ἀνυμνεῖμεν τὴν μνήμην σε. Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Οσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὐρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φαλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Και νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Εμὲ τὸν ἀδιόρθωτον, διόρθωσον πρεσβείαις σου, Θεοτόκε, ἡ ἐλπίς Χριστιανῶν και ῥύσαί με βασάνων, και πάσης τιμωρίας, και τοῦ πυρὸς τοῦ αἰωνίζοντος.

Εἰ βούλει, ποιήσον Δοξολογίαν μεγάλην.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τυπικὰ, και ἐκ τοῦ Κανόνος ᾠδὴ γ' και ε'. κτλ.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κυριακοῦ τοῦ Ἀναχωρητοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5' και ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Παθῶν κυριεύσας τοῦ σώματος, ἐγκρατείας χαλινῷ θαυματουργέ Κυριακέ, ἀπαθείας τὴν λαμπρὰν, Πάτερ ἐνδέδυσαι στολήν· και πάσαν, τὴν κακίαν ἀπεγύμνωσας, τοῦ πάλαι, τοὺς Προπάτορας γυμνώσαντος· και νῦν οἰκεῖς τὸν Παραδείσον, διὰ παντὸς εὐφραινόμενος. Ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Φέρων τὸν σταυρὸν ἐπὶ ὤμων σου, ἠκολούθησας Χριστῷ, ἀνεπιστρόφῳ λογισμῷ, τῶν ἐν βίῳ ἡδονῶν, καταφρονῶν Κυριακέ· και παιδῆ, θανατώσας τὰ τοῦ σώματος, συντόνοις, ἀγρυπνίαις και δεήσεσι, χάριν ἀπέιληφας Ὅσιε, τοῦ θεραπεύειν νοσήματα. Ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εῤῥημον κατώκησας ὅσιε, ἐδώδην Κυριακέ, σκίλλαν ποιήμενος πικράν· και τὴν αἴσθησιν πικραίνων, τῆς ψυχῆς τὰς ἡδοναῖς, προρρίζης, ἐναπέτεμες μακάριε· διό σε ἡ οὐράνιος ἀπόλαυσιν, μετὰ τὸ τέλος ἐδέξατο, ἀγγελικῶς βιοτεύσαντα. Ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Κυριακέ Πατὴρ ἡμῶν· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθεῖαν, πορεύεσθαι ἐγνώμεν. Μακάριος εἶ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, και ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγελῶν συμμετοχε, Ὁσίων ὁμόσηνε και Δικαίων μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Και νῦν, Θεοτοκίον. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τίς ὁ προσφυγῶν ἐν τῇ σκέπη σου, Θεοτόκε αἰεπάρθενε, ἀνύμφευτε Ἀγνή, οὐ λαμβάνει τὴν ταχεῖαν, τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν; εὐρίσκει, βοηθὸν σε ἀκαταίσχυτον, προστατὴν τε, και πύργον ἀρράγιστατον. Θεογεννητορ πανάμωμε, Χριστιανῶν ἡ ἀντίληψις, μεσίτευσον, τοῦ σωθῆναι τοὺς τιμῶντάς σε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Αῤῥνα ἡ ἀμνάς ὡς ἐώρακε, τὸν Υἱὸν τὸν ἑαυτῆς, καθηλωμένον ἐν Σταυρῷ, ἐτίτρώ-

σκετο τῆς λύπης, τῇ ῥομφαίᾳ τὴν ψυχὴν· τὰ σπλαγγνα ἐδονεῖτο γόνυς πλέκυσσα, και λύπης, τὴν καρδίαν ἐνεπίμπλατο, Οἶμοι Υἱέ μου! κραυγάζουσα, πῶς ταῦτα πάσχεις μακρόθυμε; Δοξάζω σου, τὸ πρὸς ἅπαντας μακρόθυμον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Οἷσι Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διό ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὖρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὠλεσας τὰς φαλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς τὸν Κύριον, εἰρήνην αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Και νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Μεγίστων δωρημάτων ἡμῖν, ὁ τόκος ὁ ἀλόχευτος, τῆς Πρθένου, πᾶσι γέγονε σαφῶς, Θεὸς γὰρ τὴν φθαρεῖσαν, καινίζει βροτῶν φύσιν, και ἀναπλάττει τὸ ἀνθρώπινον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Οῤῥωσά σε σταυρούμενον, Χριστέ, ἡ σὲ κυήσασσα, ἀνεθόα· Τί τὸ ξένον ὁ ὄρω, μυσηριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος, ζωῆς χορηγέ;

Τροπάριον, Ἦχος α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης, και ἐν σώματι Ἀγγελος, και θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, Θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Κυριακέ· νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχῆ, οὐράνια χαρίσματα λαβὼν, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, και τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα, και νῦν, Θεοτοκίον.

Και Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἦ συνήθης Στιχολογία, οἱ Κανόνες τῆς Ὁκτωήχου, και τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς Κυριακέ, γένοιτο πρὸς Θεὸν μοι προσταίτης.

Ἦνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ποίημα Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Κλέος θείας γνώσεως Χριστέ, παράσχου μοι και χάριτος, τὸν ὅσιον ἀξίως, Κυριακὸν

(*) Ἐν δὲ τῷ χειρογράφῳ ἐπιγράφεται, Θεοφάνους, δ και πιθανώτερον. Σημειῶσαι δὲ, ὅτι τῆς Ἀκροστιχίδος οἱ δύο πρώτοι πόδες εἰσὶ τρισύλλαβοι· ὁ μὲν Τρίβραχυς ὁ δὲ Ἀνάπαιστος.

ὕμνησαι, ταῖς τούτου ἐντεύξεις· σὺ γὰρ τῶν ὑπὲρ λόγον, ὁ ταμίης σοφῶν διδασκαλῶν.

Υμνον προσκομίζοντά σοι νῦν, Κυριακὴ μακάριε, εὐμενῶς δεδεγμένος, τῆς Δείας μετασχεῖν με, Χριστὸν καθικέτευε, αἴγλης καὶ φωταυγίας, καὶ τῆς ὄντως τυχεῖν σωτηρίας.

Ρώμη τοῦ Δεσπότη κραταιᾶ, ῥωννύμενος τῆς ἄρχοντας, Κυριακὴ παμμακάαρ, τῆ σκότους ἐτροπώσω· τοῖς τούτου δὲ ἴχνησι, Πάτερ ἀκολουθήσας, πρὸς τὴν ἄνω κατήντησας λήξιν.

Ισὴν ἐνεδειξῶ ἐπὶ γῆς, πρὸς Ἀσωμάτους ἁμιλλαν, ὄλον καθυποτάξας, σαρκὸς τῷ ζωφώρῳ, τὸ φρόνημα Πνεύματι· ὅθεν ἐν οὐρανοῖς νῦν, συγχορευεῖς αὐτοῖς Θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Κλίμαξ ἀνεδείχθης νοητῆ, ἦν Ἰακώβ τεθέαται, ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ, δι' ἧς ἀρρήτω λόγῳ, κατήλθεν ὁ ἄσαρκος, σαρξ ἀτρέπτως γενέσθαι, ὑπὲρ λόγον ἐκ σοῦ Θεοτόκε.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Αόκνως διήνυσας, τὴν τρίβον τῆς ζωῆς· ἐκ γὰρ βρέφους ἐπόθησας, τὸν Κτίστην σου Ὅσιε, ἐν διψῶν ἐξεζήτει, ἐλάφου μιμούμενος, τὸν δρόμον ἐφ' ὑδάτων πηγᾶς.

Καρδίας τοῖς πίναξιν, ἐγγραφεύσας τῆς σῆς, δεδεγμένος Θεσπέσιε, δακτύλῳ τοῦ Πνεύματος, ὡσπερ ἔμψυχος βίβλος, ἐμπράκτως ἐτήρησας, Χριστοῦ τὰς ζωτικὰς ἐντολὰς.

Εκράτησας Ὅσιε, ἐν νηστεύσει γαστροῦ, τῆς λιχνώδους ὀρέξεως, καὶ τὴν ὑπόγαστρον ἠδονὴν συννεκρώσας, ἀγνεῖα συνέζησας, Πάτερ διὰ βίου παντός.

Γηθόμενος ἔμφρονα, τῇ Τριάδι ναόν, σαυτὸν κατεσκεύασας, τὸν νοῦν κηθηράμενος, καὶ τὸ σῶμα καὶ πνεῦμα, Τρισμάκαρ καὶ γέγονας, δοχεῖον Τρισηλίου φωτός. Θεοτοκίον.

Παρθένος ἔτεκες ἀπειρόγαμε, καὶ Παρθένος ἔμεινας, Μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Εἰρμός.

► **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πάσα κτίσις· οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῆς ἄνω ἐφιέμενος, ὑπερκοσμίου ζωῆς, τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, ὡς διαπίπτυσαν, κατέλιπες Ὅσιε· ὅθεν ἐν ταῖς ἐρήμοις, καὶ σπηλαίαις, οἰκήσας, πόλεως οὐρανοῦ, ἀνεδείχθης πολίτης· ἐν ἧ τῶν ἐκτελούντων τὴν σὴν, μνήμην μνημόνευε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκαίνισας ἄχραντε, τῷ Δεῖῳ τόκῳ σε, φθαρῆσαν ἐν πάθεισι, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγείρας, πάντα ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σε· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωπούσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Εφριξε σὲ, ἥλιος τὸ ἐγκρατὲς καὶ γερρῶν, δι' ἐτῶν σε, πλείστων ὀργιζόμενον, μὴ δυνηθεῖς, ὅλως κατιδεῖν, μῆτε ἐν ἡμέρᾳ, τροφῆς μετέχοντα Ὅσιε, εὐτόκως μελωδοῦντα, ἀγρυπνίαις ἀπύστοις· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμοις Καινῆς, καὶ Παλαιᾶς Διαθήκης σοφῆ, ἐν συνέσει, Μάκαρ τῶν Ἀγίων ἀνδρῶν, ἐμμελετῶν ἅπαν ἀρετῆς, εἶδος ἀπεμάξω, σοφῆς μελίσσης τὸν τρόπον ζηλῶν, καὶ σκεῦος χρηματίσας, ἐκλογῆς ἀνεβόας· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ολβος τρυφῆς, καύχημα καὶ ἀγαλλίαμα, τῶν Ὁσίων, πέφυκας Χριστέ ὁ Θεός· ὅθεν ποθῶν, σὲ Κυριακός, πάντα τὰ ἐν κόσμῳ, τερπνὰ λελόγισται σκύβαλα· διὸ καὶ ἐν ἐρήμοις, ἐρωτικῶς ἀβάτοις, κατετρυφα τῆς σῆς ὠραιότητος.

Ισμεν ποτὲ, Μερρᾶς γλυκάναντα νάματα, τὸν Προφήτην· σκίλλης δὲ πικρὰν ἐδωδὴν, μεταβαλὼν, σὺ Κυριακὴ, εἰς γλυκεῖαν γεῦσιν, τὴν παρρησίαν δεικνύεις σαφῶς, πρὸς Κύριον τὸν ὄντως, τοὺς αὐτοῦ ὑπηρετάς, Δεικῆ δυναστεῖα δοξάζοντα.

Οφοιτητής, καὶ μιμητής τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, τῆ ἰκέτη σεληνιαζόμενον, σὺ τὸν υἱόν, διὰ προσευχῆς, οἴκτῳ θεραπεύεις, πρὸς τούτου χάριν δεξάμενος, τὰς νόσους φυγαδεύειν, καὶ δαιμόνων τὰ στίφη, ἀπελαύνειν τῷ τύπῳ τοῦ Δεῖου Σταυροῦ. Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις Ἀνύμφευτε· σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἀγγὴν σε γινώσκοντας.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Πρὸς Χριστοῦ δεδεγμένος, τὴν ἀκαταμάχητον χάριν τοῦ Πνεύματος, καταβέβληκας μὲν, κατὰ κράτος δεινούς κοσμοκράτορας· ψυχικῶν παθῶν δέ, Κυριακὴ ἐπικρατήσας, ἀπαθείας στεφάνῳ κατέστεψαι.

Ρωμαλέος ἐδείχθης, πόνοις τῆς ἀσκήσεως, ἐγκαρτερήσας στερρώως, μέχρι γήρους μείνας, βαθυτάτῃ ἀνένδοτος Ὅσιε, ἐν ἐρήμοις ὡσπερ, βασιλικῶν αὐλῶν θαλάμοις, σὺν πολλῇ χαρμονῇ δαισιώμενος.

Ολονύκτους ἀνύων, μάκαρ ἀγρυπνίας, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδημῶν, ἀμετεωρίστως, δι' εὐχῆς τῷ αὐτῷ ὠμίλεις Νοῖ, καὶ λαμπρὰς ἐδέχου, Κυριακὴ φωτὸς ἀκτῖνας, φεγγοβόλους, τὸν νοῦν ἐλλαμπόμενος.

Σελασφόρου πλησθεῖσα, καὶ προφητικῆς, ἀναρρήσεως Ὅσιε, ἡ σεπτὴ σου γλῶσσα, προηγόρευσε τῆς τυραννούσης ποτε, Ὀριγένους λύμης, φρενοβλαβοῦς καὶ ψυχοφθόρου, παντελῆ καὶ τελείαν καθαίρεσιν.

Θεοτοκίον.

Νοερῶς ἐμυήθη, Προφητῶν ὁ σύλλογος τὰ σὰ μυστήρια· οὐρανοῦ γὰρ πύλην, ὁ Δεσπότης σε ἔδειξεν ἄχραντε, καὶ ἐκ σου Παρθένε, σωματωθεὶς δικαιοσύνης, τοῖς ἐν σκότει ἀνέτειλεν ἥλιος.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Θεὸς δευτέρως γεγονώς, Χριστοῦ δεώσει τοῦ φύσει Θεοῦ, τῆς φύσεως ἀλγεινάς, πηρώσεις ἀνώρθωσας, νοσοῦντας ἰώμενος, δαιμονῶντας αὐθις, θεραπεύων θεία χάριτι.

Εξέφυγες τοῦ πρὸς σέ, φοιτῶντος πλήθους τὴν ὄχλησιν, καὶ πάλιν τοὺς φοβερὺς, χειμάρρους κατέλαβες, ἐκκλίνων Ἀοίδιμε, τῶν κενῶν ἐπαίνων, ἀνθρώπων τὸ δοξάριον.

Ονείρου δίκην φθαρτοῦ, τοῦ κόσμου πᾶσαν τὴν δόξαν ὄρων, τοῦ μόνου ζῶντος Θεοῦ, τῆς δόξης τῆς κρείττονος, ἐπόθησας μέτοχος, Σοφὴ χρηματίσαι, ἧς ἐνδίκως κατηξιώσαι.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔμψυχος κίβωτός, ἐδέξω Λόγον τὸν ἀναρχον, ὡς Ἅγιον ἱερόν, τὸν Κτίστην ἐχώρησας, ὡς θρόνος πυρίμορφος, φέρεις τὸν Δεσπότην, Θεομήτορ πάσης κτίσεως.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Ὡς ὑπερμάχῳ κραταιῷ καὶ ἀντιλήπτορι, ἡ σὲ τιμῶσα ἱερά Λαύρα ἐκάστοτε, ἐορτάζει τὰ μνημόσυνα ἐτησίως. Ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Κύριον, ἐξ ἐχθρῶν ἐπεμβαίνόντων ἡμᾶς φρήρησον, ἵνα κράζωμεν· Χαίροις Πάτερ τρισόλβιε.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κυριακοῦ τοῦ Ἀναχωρητοῦ.

Στίχοι.

Σκίλλης ἀμύνη Κυριακὴ πικρία
Γεῦσιν γλυκεῖαν, ἢ θανεῖν κατεκρίθης.

Σκιλλοθόρος δ' ἐνάτη μῦσεν εἰκάδι Κυριακός.

Ὁύτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐκ πόλεως Κορίνθου, πατὴρ Ἰωάννου, πρεσβυτέρου τῆς ἐν Κορίνθῳ Ἐκκλησίας, καὶ μητρὸς Εὐδοκίας, ἀνεψιῶς Πέτρου ἐπισκόπου, ἀναγνώστης τὴν τάξιν. Ἔτος δὲ ὀκτωκαιδέκατον ἀνύων, καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα καταλαβὼν, παρὰ τοῦ μεγάλου Εὐθυμίου γίνεται μοναχός· πολλὴν τε ἐπιδειξαμένος ἀσκησιν, καὶ τοὺς τὰ Ὀριγένους φρονούντας ἐλέγξας, καὶ πολλὰ θαύματα τῆ συνεργείᾳ Χριστοῦ τελείας, ἐν βαθυτάτῳ γῆρα τὸν βίον ἀμείβει. Ἦν δὲ πρὸς καὶ εὐπρόσιτος, καὶ ἐκ θείας ἀποκαλύψεως περὶ τῶν μελλόντων προλέγων, μέγεθος ἔχων σώματος, μετὰ καὶ τινος εὐπρεπείας καὶ χάριτος, ὡς ἀπάντα τὰ τοῦ σώματος μέρη φυλάττων, μὴ μετασχύντα τῆς ἀπὸ τοῦ χρόνου φθορᾶς, ἐπὶ τινος χρόνους καθηγησάμενος τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Χαρίτωνος.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑκατὸν πενήτηνонта Μαρτύρων τῶν ἐν Παλαιστίνῃ· καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τρύφωνος, Τροφίμου, καὶ Δορυμέδοντος· καὶ τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Πετρωνίας.

Στίχ. Εἴφει κλίνασα τὴν κάραν, Πετρωνία,

Ψυχῆς ἐρείδεις ὄμμα τῆ θείᾳ Πέτρᾳ.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γουδελίας.

Στίχ. Σοὶ τὴν κεφαλὴν τῆ κεφαλῇ τῶν ὄλων,
Χριστέ, προσῆξεν ἐκ ξίφους Γουδελία.

Ἀὕτη, Χριστιανὴ εὐσα, καὶ πολλοὺς τῶν Περσῶν πρὸς τὴν τῶν Χριστιανῶν ἐπιστρέφουσα πίστιν, ἐκρατήθη ὑπὸ Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν· καὶ πολλὰ τιμωρηθεῖσα, καὶ μὴ πεισθεῖσα θῦσαι τῷ πυρὶ, εἰς φυλακὴν ἐμβλήθη, λιμοκτονηθεῖσα ἐπὶ χρόνοις πολλοῖς. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐκβληθεῖσα τῆς φυλακῆς, καὶ μὴ πεισθεῖσα τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι, πρῶτον μὲν ἐξεδάρη τῆς κεφαλῆς τὸ δέρμα· εἶτα προσκλωθεῖσα τῷ ξύλῳ, καὶ καθηλωθεῖσα ἰσχυρῶς, παρέδωκε τὴν ἀγίαν αὐτῆς ψυχὴν τῷ Κυρίῳ.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κασδόου καὶ Κασδόας.

Στίχ. Ἀθλοῦσιν ἄμφω Κασδόος καὶ Κασδόα,
Ὁ μὲν, σπαθισθεὶς, ἡ δέ, θλασθεῖσα ξύλῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Δάδα, καὶ Γοβδελαᾶ, υἱοῦ Σαβωρίη βασιλέως Περσῶν.

Στίχ. Εἶφει μελῆδὸν σῶμα πᾶν τετμημένον,
Τὸ πνεῦμα σώζεις, Μάρτυς Ὑψίστη Δάδα.

Ὁ Γοβδελαᾶς πείρεται τοῖς καλαίμοις,
Τὸν καλαίμῳ τυφθέντα Χριστὸν με σέβω.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν, πατὴρ τοῦ Ἁγίου Γοβδελαᾶ, ἦν τις Δάδας ὄνομα, Χριστιανός, πρῶτος τοῦ παλατίου, προσφιλέστατος καὶ συγγενὴς τοῦ Βασιλέως· καὶ ἀποσταλεὶς ἄρχειν εἰς τὰς ὑπ' αὐτὸν χώρας, ἐσέβητο τὸν Χριστὸν ἐν φανερῷ· καὶ διαβληθέντα πρὸς τὸν Βασιλέα παράτινος, ἐπεὶ ἀπεσταλὴ πρὸς αὐτὸν Ἀδραμίεlex, ὁ πρῶτος τῶν αὐτοῦ μεγιστάνων, μαθεῖτε τὸ ἀληθές, εὗρεν αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ τὸν Χριστὸν σεβόμενον, καὶ ἔγραψε τῷ Βασιλεῖ περὶ τούτου. Ὁ δὲ Βασιλεὺς δι' ἀντιγραφῆς αὐτοῦ δίδωκεν αὐτῷ ἐξουσίαν κατὰ παντός Χριστιανοῦ. Ταύτην τὴν ἀντιγραφὴν ἀπέστειλε διὰ Γοβδελαᾶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ· ἦν καὶ δεξάμενος, συνεδριάζοντος αὐτῷ τοῦ Γοβδελαᾶ, ἤρξατο ποιεῖν τὴν ἐξέτασιν.

Ἀνακρίναντες δὲ αὐτὸν ἐπιμελῶς, καὶ τὰ συντείνοντα πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν ὀμιλήσαντες, εὗρον τὸν Ἅγιον ὀλοφύχως εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν πιστεύοντα, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ προθύμως ἀποθανεῖν βουλέμενον. Τότε κάμινον λαυροτάτην ἀνάφαντες, ἐν αὐτῇ τὸν Ἅγιον βληθῆναι προσέταξαν. Ἀναφθίσεως δὲ αὐτῆς ἐπὶ πολὺς, καὶ εἰς ὕψος ἀρθείσης τοσοῦτον, ὡς καταπλήττειν τοὺς βλέποντας, ἀγαγόντες τὸν Ἅγιον Δάδα, πρὸς τὸ ἵνα πορρόφῃται ταύτη μὴ πειθόμενον, ὡς ἦδη πλησίον ἢ κάμινος τοῦτον εἶχε, καὶ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἐδέξατο, ἐσεσμένην ταύτην ἰδόντες, καὶ ὕδωρ ἀντὶ φλογός βλύσασα, ἐξέστησαν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τούτῳ θαύματι.

Ὁ τοῦ Βασιλέως οὖν υἱὸς Γοβδελαᾶς, Προσφιλέστατε Δάδα, εἶπε, τίς σε τὰς τοιαύτας μαγίας ἐδίδαξεν; Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν· Εἶθε καὶ αὐτός παρα τῷ ἐμοῦ Διδασκάλου ἠξιώθης μαθεῖν. Καὶ ὁ Γοβδελαᾶς, Ἐὰν πιστεύσω, εἶφη, τῷ Χριστῷ σου, δυνήσομαι καὶ γὰρ τοιαῦτα ποιεῖν; Ὁ Δάδας εἶπεν· Οὐ μόνον ταῦτα ποιήσεις, ἀλλὰ καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ. Καὶ προστάξας ἀναφθῆναι κάμινον ὁ Γοβδελαᾶς, ἐπικαλεσάμενος τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα εὐδείως κατέσβεσεν αὐτήν, καὶ προσπεσὼν τῷ Ἁγίῳ, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ.

Ταῦτα ἰδὼν ὁ Ἀδραμίεlex, ἀπελθὼν ἀνήγγειλε πάντα τῷ Βασιλεῖ. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ἀκούσας, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γοβδελαᾶς, Χριστιανὸς γέγονε, ράβδους ἀκανθώδεις κοπήναι προσέταξε, καὶ ὑπὸ τεσσάρων τοῦτον στρατιωτῶν τύπτεσθαι· τῶν δὲ ἀτονησάντων, ἕτεροι αὐτῶν εἰσηγήθησαν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τυπτόμενος καθ' ὅλου τοῦ σώματος, ὑπομονὴν δοθῆναι αὐτῷ σιωπηλῶς προσήχετο τῷ Θεῷ· καὶ Ἄγγελος αὐτῷ φανείς, ἐνίσχυσε λέγων· Θάρσει, μετὰ σὲ γὰρ εἰμι. Καὶ καθειρχθεὶς, διεδίδαξεν ἐν τῇ φυλακῇ ἡμέρας πέντε.

Εἰθ' οὕτω, Γαργάλου τινας ἐκ τοῦ βασιλέως κακά τε τοῦ Ἁγίου τὴν ἐξουσίαν λαβόντος καὶ κατὰ πάντων τῶν Χριστιανῶν, τῆς φυλακῆς ἐξαχθεὶς, καὶ τοῖς βουνεύροις τυπτόμενος ὁ Ἅγιος, προσήχετο, ἀναθεματίζων τὸ πάτριον σέβας. Τότε ὁ Γαργαλος δὴ λῶρους προσέταξεν ἐκβληθῆναι ἀπὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἁγίου ἄχρι τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, εἰπὼν· Πάντως ἐλθὼν ὁ Χριστὸς σου ἀποκαταστήσει σε ὑγιῆ. Καὶ τούτου γενομένου, δῆσας αὐτὸν

ἀσφαλῶς ἐναπέθετο τῇ εἰρκτῇ. Ἀυθέντων δὲ αὐτομάτως τῶν δεσμῶν, καὶ τοῦ Ἁγίου ἀθρόον ὑγιούς ἀποκαταστάτος, ὡσπερ πρότερον ἦν, ἰδὼν αὐτὸν ὁ Γαργαλος ἐξίστη καὶ ἀπελθὼν ἀπήγγειλε τῷ βασιλεῖ. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν, Ἀπόκτεινον, εἶφη, τὸν δυσσεβῆ· οὐ γὰρ υἱὸς μου ἐστίν, ἀλλ' ἐπίβουλος, ἐπεὶ ἐπίστευσεν εἰς Χριστὸν.

Ἐμβαλὼν οὖν σούβλαν πεπυρωμένην εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ, καὶ διαβιδάσας εἰς τὸ ἕτερον, ἀπέθετο ἐν τῇ φυλακῇ. Προσευχομένου δὲ αὐτοῦ, ἐλθὼν Ἄγγελος Κυρίου, ἤρε τὴν σούβλαν καὶ ἴασατο αὐτὸν. Ἰδὼν δὲ ὁ Γαργαλος, ἐπὶ βουνεύροις τοῦτο καταξάνας, καθείρξε. Καὶ τῇ ἐξῆς πάλιν ρότναις ράβδοις ἐνυψεν. Εἰθ' οὕτως, ὀγγίνοις σιδηροῖς τὰς πλευρὰς αὐτοῦ καταξάινων ἀπειδῶς, ἔλεγεν· Ἰδωμεν, εἰ ἐλθῇ ἄρτι ὁ Χριστὸς σου καὶ ἰάσεται σε· καὶ ὡς μόνον προσήχετο ἐν τῇ φυλακῇ ὧν, παρευθὺς τὴν ἴασιν ἔλαβε, δεξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν. Ἰδόντες δὲ αὐτὸν οἱ ἐν τῇ φυλακῇ οὕτως ἔχοντα, ἐξέστησαν λέγοντες· Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ δὲ Ἄρχων, θυμωθεὶς ἐκέλευσεν ὀγγίνοις σιδηροῦς βληθῆναι κατὰ τῶν ὠμῶν αὐτοῦ, καὶ κρεμασθῆναι ἀπὸ ὠρας τρίτης μέχρις ἑννάτης. Καὶ τούτου γενομένου, ὁ Ἅγιος, καὶ ἀπηρωρημένος ὧν, προσήχετο καθ' ἑαυτὸν· καταχθεὶς δὲ ἐκείθεν, τῇ φυλακῇ καὶ αὐθις κατησφαλίσθη. Ἡ' οὖν μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἐπεθύμουν αὐτὸν δεῖσασθαι, ἀλλ' ἐφοβοῦντο τὸν Βασιλέα.

Ἵπομνηθεὶς δὲ ὁ Βασιλεὺς, λέγει τῷ Γαργάλῳ· Ἐτι ζῆ ὁ Γοβδελαᾶς ὁ μάγος; Ὁ δὲ, Ναὶ Βασιλεῦ, εἶφη· πολλὰ μὲν ἐνεδειξάμην δεινὰ εἰς αὐτὸν, ἐτι δὲ ζῆ. Τότε ὁ Βασιλεὺς προσέταξεν ἀποσπασθῆναι τὸ δέριμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τένοντος, καὶ καλύψαι τὴν ὄψιν αὐτοῦ· καὶ πάλιν ρίφθεις ἐν τῇ φυλακῇ, ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Τῇ δὲ ἐξῆς μαθὼν ὅτι ζῆ, τοὺς ὄνυχας τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν αὐτοῦ ἐκρίζωσας, καὶ τοὺς τέσσαρας γομφίους μύλωνας τῶν ὀδόντων αὐτοῦ, ἔρριψεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ ὡς κύνα τεθνηκότα, προστάξας μὴ δοθῆναι αὐτῷ ὕδωρ, μηδὲ τινα εἰσελθεῖν πρὸς αὐτὸν.

Ἀφίκετο δὲ πρὸς αὐτὸν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ, καὶ δίδωκεν αὐτῷ ὕδωρ, εἰπούσα τῷ δεσμοφύλακι· Εἰ τὸ γεγονός κατὰφορὸν τιμὴ ποιήσης, τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθήσῃ. Καὶ μέχρι μὲν τούτου τὰς ἰάσεις ἐδέχετο, ὡς μὴ πεπαγιωμένης οὐσης καὶ στερεᾶς τῆς αὐτοῦ ψυχῆς. Παγιαθείσης δὲ τῆς πίστεως αὐτοῦ, ἰάσεις μὲν οὐκ ἐδέχετο, ὑπομονὴν δὲ καὶ παρρησίαν καὶ προθυμίαν ἐν ταῖς βασάνοις λαμβάνων, τῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιλάμψει, τετραυματισμένος ὧν, ἔχαιρε, καὶ ἐτέρους ἐθεράπευε, καὶ πάντες ἐθαύμαζον ἐπὶ τούτοις.

Γαργαλος δὲ τις ἕτερος μάγος, ἐν τῷ δεσμοπηρῷ ὧν χάριν πολλῶν κακῶν, ὧν διεπράξατο, ἰδὼν τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἁγίου, καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ γινόμενα ἐνδοξά τε καὶ ἐξαισία ἐν τῇ φυλακῇ, ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, λέγων· Δέομαί σου, δούλε τοῦ Θεοῦ, μνησθητί μου ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ σου. Ὁ Ἅγιος εἶπε· Πίστευσον εἰς αὐτὸν, καὶ ῥύσεται σε ἐκ πάντων τῶν κακῶν σου. Ὁ Γαργαλος εἶπε· Πιστεύω εἰς σέ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ· καὶ προσεκολλήθη τῷ Γοβδελαᾶ. Καὶ τῇ ἐξῆς καθίσας ὁ Ἄρχων, παρέστησεν ἀμφοτέρους· καὶ ἀποδύσας τὸν Γαργαλον, προσέταξε τύπτεσθαι ράβδοις. Τυπτόμενος δὲ, καὶ εἰς οὐρανὸν ἀποβλέπων, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἔλεγε, διὰ τὸ ὄνομα σου πάσχω, ἐνδυνάμωσόν με. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, παρέθετο τὴν ψυχὴν τῷ Κυρίῳ.

Τὸν δὲ Ἅγιον Γοβδελαῦν βαλὼν εἰς τεκτονικὸν κοχλίαν, κατέθλασε τοὺς πόδας αὐτοῦ. Εἰθ' οὕτω, σφαίρας σιδηρᾶς ἐκπυρώσας, τὰς μασχάλας αὐτοῦ κατέκαυσεν. Ἐμβληθέντος δὲ αὐτοῦ εἰς τὴν φυλακὴν, οἱ δέσμιοι, χρισμένοι ἐκ τῶν ἰχώρων τῶν σαρκῶν αὐτοῦ, ἐθεραπεύοντο ἐκ

τῶν πληγῶν, ὧν ἐπιφέροντο ἐκ τῶν μαστίγων· ἀλλὰ καὶ ἀσθενεῖς εἰσερχόμενοι, ῥῶσιν ἐλάμβανον, καὶ ἰδοῦσαζον τὸν Θεόν. Ἀκούων δὲ ὁ ἄρχων ἠπίσται· καὶ μετὰ πεντακαίδεκα ἡμέρας ἐξαγαγὼν αὐτὸν τῆς φυλακῆς εὗρεν αὐτὸν ἐλόκληρον, σῶον, καὶ ὑγιῆ, καὶ ἰδὼν ἐξίστη. Καὶ βαλὼν εἰς λέβητα πύσσαν καὶ τέαρον, καὶ ἐκκαύσας αὐτὸν σφοδρῶς, προσίταξεν ἐν τούτῳ βληθῆναι τὸν Ἅγιον. Ὁ δὲ Ἅγιος, ἀναβλίψας εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ προσευξάμενος, ἐβλήθη ἐν τῷ λέβητι. Τούτου δὲ διαβρραγέμετος, ἐξῆλθεν ὁ Ἅγιος ὑγιής, μηδοπωσοῦν μολυνθεὶς παρ' αὐτοῦ.

Τότε σκεψάμενος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ ὁ Γάργαλος ἐσταύρωσε τὸν Ἅγιον ἐπὶ ξύλου γυμνόν, καὶ ἐτόξευον αὐτὸν ἐπὶ ὥρας πολλὰς πλήθος λαοῦ πολὺ. Καὶ ἦν ἰδεῖν πρᾶγμα παραδοξόν· οὐ μόνον γὰρ ὁ Ἅγιος ἄτρωτος ἔμενεν, ἀλλὰ καὶ τὰ πεμπόμενα κατ' αὐτοῦ βίβλη ἐν τῷ αἵρι ἀπῆρρητο· τοῦτο πάντα ἐξέπληξεν. Ὁ τὴν βουλήν δὲ ταύτην δοῦς, ἐπεὶ, τίνας τὸ τόξον κατὰ τοῦ Ἁγίου, τοῦ βίλους ἀνακάμψαντος, τὸν δεξιὸν αὐτοῦ ἐφθαλμὸν ἐτρώθη, δεδήλωκεν αὐτῷ τῷ βασιλεῖ πάντα.

Ὁ δὲ βασιλεὺς, ταῦτα μαθὼν, ἀπέστειλε Κασδόαν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, κατηγήσασθαι τὸν Γοβδελαῶν· ἢ καὶ ἀπελθεῖσα, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ κατηγηθεῖσα, γέγονε Χριστιανή. Θυμωθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τούτῳ, προσίταξε ταῖς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καὶ ῥάβδοις τύπτεσθαι· οὐ γνομένου, ἔρριψεν αὐτὴν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. Ἡ δὲ Κασδόα, κειμένη ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ὀδυνωμένη ἀπὸ τῶν προσευχθεῖσων αὐτῇ μαστίγων, φησὶ πρὸς τὸν Ἅγιον· Εὐξαι ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι οὐ δύναμαι ὑπεινεγκεῖν τὰς βασάνους. Ὁ δὲ Ἅγιος· Ἡ πρὸς Θεόν σου πίστις μὴ ἐκλίπη, καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Χριστόν, εἰς ὃν ἐπίστευσας, ὅτι οὐ μὴ σε ἀψηται βάσανος, οὐδ' οὐ μὴ πειραθῆς ἐτέρων βασάνων.

Ἐξαγαγὼν δὲ ὁ βασιλεὺς τὸν Ἅγιον Γοβδελαῶν, προσέταξε δεθῆναι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ριφῆναι εἰς τοὺς μύλωνας ἵππων, ὅπως καταπατηθῆ ὑπ' αὐτῶν δι' ὅλης τῆς νυκτός· οὐ γνομένου, ἀβλαβῆς διεφυλάχθη εὐλογῶν τὸν Θεόν. Πρωτὰς δὲ εὐρεθεὶς σῶος, καὶ τῶν δεσμῶν λελυμένος, ἐξέστησιν ἅπαντας. Τότε σούβλας πυρώσας, κατέκαυσε αὐτὸν· εἶθ' οὕτω, δύω ὀγκίλους κελύει βληθῆναι εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ κρεμασθῆναι εἰς δύο ξύλα, ἀπέχοντα ἀλλήλων ἀπὸ πηγῶν τριῶν. Ὁ δὲ Ἅγιος, καὶ ἀπῆρρημένος ὢν, προσηύχετο.

Δαδῆς δὲ καὶ Αὐδῆς, Χριστιανοὶ ὄντες, παριστήκεισαν ἀπογραφόμενοι τὰ τοῦ Μάρτυρος ἄθλα ἐν τῷ κρυπτῷ διὰ τὸν φόβον τοῦ βασιλέως· πρὸς οὓς ὁ Ἅγιος εἶπεν· Εἰ δυνατόν ὑμῖν, ἀγάγετέ μοι ὕδωρ καὶ ἔλαιον πρὸς τὸ βαπτισθῆναι με· εἰ δὲ ἀδύνατος ἔχετε, εὐξασθε, ἵνα τοῦτο γίνηται. Ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ, ἰδοὺ νῆφος μικρὴν, ὡς ὀμίχλην, ἐπεσκίασε τὸν Ἅγιον καὶ ἐξέχεε κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἔλαιον καὶ ὕδωρ κρουνηδόν, καὶ ἤκουσε φωνῆς λεγούσης αὐτῷ· Ἰδοὺ, εἰδὲξω τὸ Ἅγιον Βάπτισμα δοῦλε τοῦ Θεοῦ Γοβδελαῶν· καὶ ἐφάνη τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς φῶς, καὶ εὐωδία γέγονεν οὐκ ὀλίγη. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἅγιος τῆς φωνῆς ἐν τῷ ξύλῳ κρεμάμενος, προσηύχετο πρὸς τὸν Θεόν, εὐχαριστῶν, καὶ δοξαζῶν αὐτόν.

Καταγαγὼν δὲ τοῦτον ὁ Γάργαλος ἐκ τῆς τιμωρίας ταύτης, ἔξυνας καλάμους, προσέταξεν ἅπαν τὸ σῶμα αὐτοῦ κατακεντηθῆναι ἀπὸ ποδῶν ἄχρι τῆς κεφαλῆς. Ὁ δὲ Ἅγιος Μάρτυς ἐπὶ πολλὰς τὰς ὥρας κατακεντούμενος, καὶ πρὸς Θεὸν εὐχόμενος, παρέδωκε τὴν ψυχὴν.

Τότε ὁ Γάργαλος, δῆσας τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐν σπαρτίῳ, καὶ ἵπποις ἀγρίοις τοῦτο προσδήσας, ἐκέλευσε γυμνόν τὸ σῶμα ἔλκεσθαι εἰς τραχεῖς καὶ πετρῶδεις τόπους, ὅπως αἱ σάρκες αὐτοῦ πᾶσαι διαμερισθῶσι τῇ γῆ καὶ ταῖς πέτραις· ὃ καὶ γέγονεν. Τὸ δὲ περιλειφθῆν αὐτοῦ σῶμα κόψας εἰς τρεῖς μερίδας, διεσκόρπισεν· ἕπερ λαβόντες πολλοὺ τι-

μήματος οἱ προμνημονευθέντες ἄνδρες Χριστιανοί, οἱ καὶ πρεσβύτεροι ὑπῆρχον, Δαδῆς καὶ Αὐδῆς, καὶ Ἀρμαζαδάκ ὁ διάκονος, ἀπήγαγον ἐν τοῖς οἴκοις αὐτῶν, καὶ ἀρώμασι καὶ σινδόσι ἐλίσαντες, κατέθεντο ἐπιμελῶς.

Τὸν δὲ Ἅγιον Δάδαν τὸν ἐνδοξότατον, τὸν καὶ συγγενῆ τοῦ βασιλέως, πρότερον πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως βασανίσαντες, κατέκοψαν μεληδόν· καὶ οὕτω καὶ αὐτὸς ἐν Κυρίῳ ἐτελειώθη. Φιλόθεοι δὲ τινες, λαβόντες αὐτοῦ τὰ συγχοπέντα λείψανα, καὶ κηδεύσαντες, κατέθεντο ἐν ἐπιστήμῳ τόπῳ. Παλλόντων δὲ καὶ τῶν προμνημονευθέντων τριῶν ἀνδρῶν δι' ὅλης τῆς νυκτός, περὶ τῷ μεσονύκτιον εὐρίθη καὶ ὁ Ἅγιος Γοβδελαῶς ἐν τῷ μίσῳ αὐτῶν, καὶ φησὶν· Ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ, ἀδελφοί, καὶ στήθε ἰδραῖοι καὶ ἀμτακίνητοι, καὶ μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυνάμενων ἀποκτεῖναι. Οἱ δὲ, ὡς εἶδον αὐτόν, ἐχάρησαν. Εἶπε δὲ αὐτοῖς πάλιν· Καὶ ὄψθ' ὑμῖν Κύριος τὸν μισθὸν ὑπὲρ ὧν μοι πεποιθήκατε.

Εἶτα κλίνας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πρὸς τὸν Δαδῆν, λέγει· Λάβε τὸ κέρας τοῦ ἐλαίου, καὶ τοῦ ἁγίου σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰσελθε εἰς τὸν περίβολον τοῦ βασιλέως, καὶ χρίσον Κασδόαν τὴν ἀδελφὴν μου, καὶ μετὰδος αὐτῇ τοῦ ἁγίου σώματος. Ὁ δὲ, λαβὼν αὐτὰ, ἐπορεύθη. Καὶ ὡς κατέλαβε τὴν θύραν, ὤφθη αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου, καὶ εἰσῆλθε σὺν αὐτῷ· καὶ βαπτίσας αὐτὴν ὁ ἱερεὺς, καὶ μεταδούς αὐτῇ τοῦ Δεσποτικῆ σώματος, εἶπεν· Ἀπελθε καὶ καθυθε ἕως τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ εὐθὺς λαβὼν ὁ Ἄγγελος τὴν ψυχὴν αὐτῆς, ἀπῆλθε πρὸς οὐρανοῦς.

Πρωτὰς δὲ εἰσελθοῦσα ἡ μήτηρ αὐτῆς, καὶ εὐροῦσα ταύτην τελετωθεῖσαν, ἀπῆλθε πρὸς τὸν Βασιλέα, καὶ λέγει αὐτῷ· Τοῦ λοιποῦ Βασιλεῦ, χαῖρε, σὺ καὶ ἡ βασίλειά σου· ὁ υἱός μου, ὡς μυρίων φονευτῶν ἐγκλήματα μόνος ἔχων, μυριοπλασίως τιμωρηθεὶς, τοῦ ζῆν παρα σου ἀππλάγη. Ἰδοὺ νῦν καὶ ἡ θυγάτηρ μου, ὡς φονεύτρια τοῦ ἰδίου πατρὸς, γυμνὴ ὡσπερ ληστής ταῖς ἀκανθώδεσι ῥάβδοις καταξανθεῖσα, καὶ αὐτὴ ἐτελεύτησε. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀνάληγτος ἐκεῖνος καὶ αἰμοβόρος βασιλεὺς, οὐδοπασσὼν ἐκάμφθη πρὸς οἶκτον.

Ἡ δὲ Βασίλισσα, λαβοῦσα ἀρώματα πολυειδῆ καὶ ἡδύπνοια, ἐμύρισε τὸ λείψανον τῆς Ἁγίας αὐτῆς θυγατρὸς, καὶ πορφύρα βασιλικῆ ἐλίσασα, κατέθετο μετὰ Γοβδελαῶ τῷ υἱοῦ αὐτῆς, εἰς δόξαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν· ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νόμων καὶ λόγων θεοπνεύστων, κατεγλύκανε τὸν λάρυγγα μελέτη, ὑπὲρ μέλι ὁ σὸς, πιστότατος θεράπων, εὐλογητὸς εἰ Κύριε, μελωδῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μάκαρ δεσπέσιε προσάγοις, τοὺς ὑμνοῦν· τὰς σε Θεῷ κεκαθαρμένους, ἐξ ἰλύος παθῶν, πρεσβείαις σου βοῶντας· εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο ἄλην τῆ Πνεύματος τὴν χάριν, εἰσφώκισατο Χριστέ· σοῦ ἐραστῆς γὰρ, τοῦ ἀφράστου φωτὸς, ὀλόφυχος ὑπῆρχε, Κυριακὸς κραυγάζων σοι· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ἰνα λεόντων διαδράση, τὴν ὠμότητα Δανιὴλ ἔδοξάσθη· ὑπουργοῖς δὲ αὐτοῖς, ἐκέχρητο

προσάσσω, Κυριακὸς κραυγάζων σοι· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Πράξει προσθεῖς τὴν θεωρίαν, Τρισυπόστατον ἐκήρυξας οὐσίαν, ἐν Πατρὶ καὶ Υἱῷ, καὶ Πνεύματι κραυγάζων, Κυριακὴ θεώληπτε. Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Σθέσον τὴν φλόγα τῶν παθῶν μου, καὶ κατεύνασον αἰρέσεων τὴν ζάλην Θεομητορ· καὶ γὰρ, σὲ ἔχομεν προστάτιν, Χριστιανοὶ καὶ πρόμαχον, καὶ σὲ πίστει ἀνυμνοῦμεν.

ᾠδὴ ἡ. Νικηταὶ τυράννου.

Ροαῖς τῶν δακρύων, ἤρδευσας Μακάριε τὴν ἱεράν σου, κατανύξει θεία ψυχὴ, καὶ πολύκαρπον ἔδειξας μέλπων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψθε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο Θεσβίτης πάλαι, αὐχμῷ κατεξήρανεν ὄμβρων ψεκάδας· ὑετοῦ δὲ χύσιν, ἐν ἀκμῇ κατήγαγε θέρους σὺ Μάκαρ, Εὐλογεῖτε μέλπων τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψθε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σὺ τῶν κακοδόξων, τὴν ἀπάτην ἤλεγξας τοῦ Ὁριγένους, γενναίοις ἀγῶσι, μαθητῶν τοῦ λήρου τε καὶ μυθολόγου, Εὐλογεῖτε μέλπων, εὐσεβῶς τὸν Κύριον πᾶσα ἡ κτίσις, καὶ ὑπερυψθε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Τριάδος λίαν, εὐσεβῶς ἐδίδαξας Πάτερ οὐσίαν, τρισὶν ἐν ἡλίοις, ὡσπερ μίαν αἰγλήν τε καὶ λαμπηδόνα, Εὐλογεῖτε λέγων, εὐσεβῶς τὸν Κύριον πᾶσα ἡ κτίσις, καὶ ὑπερυψθε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Ἀδὰμ Παρθένε, τοῦ παραπεσόντος μὲν ὠφθης θυγάτηρ, τοῦ Θεοῦ δὲ Μήτηρ, τοῦ ἀνακαινίσαντός μου τὴν οὐσίαν· ὃν ὑμνοῦμεν πάντα τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψθε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**ικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῆ χάριτί σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου σφόδρα ἀντεχόμενοι Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψθε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Σ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Αντρον σε δέδεκται σοφὴ, τὸ δεξάμενον πηγὴν τὴν θεόσδοτον, τερατουργήσαντος, τῆ θείᾳ πάλαι Πατρὸς Χαρίτωνος, μωσαϊκῶς Κυριακῆ, καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, τῆ ποιμνῆ γέγονας, τῆ ἐκείνου καὶ φρουρὸς ἀσφαλίστατος.

Τῆς ὄντως ἔρωτι ζωῆς, τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, τὸν βίον Κυριακῆ, μελέτην

ἔθου θανάτου· ὅθεν καὶ νῦν, πρὸς τὴν ἀγήρωσ μεταξὰς, τρυφὴν τὴν ἀκήρατον, τοῖς οὐρανίοις χοροῖς, ἐν φωτὶ περὶ Θεὸν συγχορεύεις αἰεὶ.

Ηστραψας αἰγλή πυρωθεῖς, τῆ τοῦ Πνεύματος καὶ ὠφθῆς ταῖς ὑπερθεν, χοροστασίαις φαιδρός· ἀλλ' αὐγασόν μου τὸν νοῦν Μακάριε, τῷ νοερῷ καὶ τριφεγγεῖ, φωτὶ τῆς Θεότητος, ταῖς ἰκεσίαις σου, καὶ παθῶν με καὶ πταισμάτων διάσωσον.

Στεφθέντες τῷ νικητικῷ, διαδήματι Χαρίτων θεσπέσιε, Κυριακῆ τε μάκαρ, καὶ παρεσῶτες τῷ ἐν ὑψίσοις Θεῷ, ποιμνῆν ἰδίαν πατρικῶς, κινδύνων λυτρούμενοι, νῦν ἐποπτεύετε, ἐορτάζουσαν ἡμῶν τὰ μνημόσυνα. Θεοτοκίον.

Εντεινε καὶ κατεουδοῦ, καὶ βασιλεύε Υἱὲ Θεομητορος, Ἰσραηλίτην λαόν, καθυποτάττων τὸν πολεμοῦντα ἡμᾶς, τῷ φιλοχρίστῳ Βασιλεῖ, πρεσβείαις δεόμεθα, τῆς κηυσάσης σε ἀπειράνδρωσ, ὡς Θεὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**φριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως, ὁ Ὑψιστος ἐκὼν κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γασρός γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Εν δόξῃ παριστάμενος, Θεῷ τῷ Παντοκράτορι, Κυριακῆ σὺ τῷ θείῳ, Χαρίτωνι θεοκήρυξ, ἀδιαλείπτως μέμνησο, τῶν ἐκτελούντων Ἄγιε, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, καὶ σὲ Χριστοῦ ὑπηρετήν, τιμώντων Πάτερ ἐκ πόθου.

Θεοτοκίον.

Κυρίως Θεοτόκον σε, ὁμολογοῦμεν Δέσποινα, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι· καὶ γὰρ Θεὸν ἀπορρήτως, ἐκύησας τὸν λύσαντα, διὰ σταυροῦ τὸν θάνατον, πρὸς δ' ἐαυτὸν ἐλκύσαντα, Ὀσίων δήμους· μεθ' ὧν σε, ἀνευφημοῦμεν Παρθένε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνθηες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Α΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Γρηγορίου τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μαρτύρων ἐν αἵματι, τὴν ἱεράν διπλοῖδα, φοινίξας εἰσέδραμες, εἰς Ἁγίων Ἁγία, ἀξιά-

γαστε, ἔνθα φῶς ἀρρήτον, ἔνθα θεία δόξα, ὅπου ἦχος ἑορτάζοντος, ἐν ᾧ τῶν πόνων σου, Μάρτυς ἀποδέχη τὰ ἔπαθλα, καὶ στέφος τὸ ἀμάραντον, καὶ τὴν αἰωνίζουσαν εὐκλειαν, καὶ τοῦ Παραδείσου, τὴν οἴκησιν Γρηγόριε σοφέ, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Βιασάνων οὐκ ἔσεισε, σοῦ τὴν ψυχὴν τρικυμία, οὐ καθεῖρξαι χρόνιος, ἐν ζοφῶδει λάκκῳ σε κατακρύπτουσα, Ἀθλητὰ ἔνδοξε· ἀλλ' ὡς φῶς ἤστραψας; τοῖς ἐν σκότει κινδυνεύουσι, τῆς ματαιότητος· οὐς υἱοὺς ἡμέρας ἀνέδειξας, λουτροῦ διὰ Βαπτίσματος, καὶ ἀναγεννήσεως κρείττονος, καὶ σωτηριῶδους, καὶ θείας ἀληθῶς διαγωγῆς, ὡς ἱεράρχης θεόληπτος, πάνσοφε Γρηγόριε.

Νυμφίον ἀθάνατον, σὲ τὸν ἀπάντων Δεσπότην, Ριψιμία στέργουσα, τὴν δορὰν ἀφήρηται, τὴν τοῦ σώματος, τῶν παθῶν πρότερον, τὸν ζοφῶδη σάκκον, ἐγκρατεία διαρρήξασα· μεθ' ἧς ἠγωνίσταται, καὶ Γαϊανὴ ἢ αἰοίδιμος, παρθένων ἐπιφέρουσα, ὄμιλον στερρῶς ἐναθλήσαντα, καὶ καταβαλόντα, τῆς Εὐας τὸν ἀρχαῖον πτεριστήν· ἃς ἐπαξίως γεραίροντες, σὲ Χριστὲ δοξάζομεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Σεργίου.

Τὴς ἐπαξίως τῶν ἀρετῶν σου διηγῆσεται τὰ τρόπαια; ποῖον στόμα τοῦ μαρτυρίᾳ τὴν καρτερίαν ἀποφθέγγεται; ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ἠρίστευσας Γρηγόριε. Ἀλλὰ μὴ παύση δυσωπῶν, εὐαρεστήσας Χριστῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ἔχων Ἱερομάρτυς παρρησίαν πολλήν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθῆ, ρυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ο ἥλιος ἐσκότασεν, Υἱέ μου προσηλούμενον, φωτοδότα, καθορῶν σε, καὶ ἡ γῆ, τῷ φόβῳ ἐκλονεῖτο· λαὸς δὲ Ἰουδαίων, οὐδὲως ἔκτειρε παμφίλτατε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Εἰς τὸν ἄδυτον γνόφον τοῦ ἀφράστου φωτός, εἰσδύσας νοητῶς ὁ Μάρτυς καὶ Ποιμὴν, ἐμυήθη τὰ ἀπόρρητα τῶν μυστηρίων Θεῶ, ὡς Μάρτυς μὲν φωτιζόμενος, ὡς Ποιμὴν δὲ μυσταγωγούμενος· διὸ διπλοῦς καὶ τοὺς στεφάνους, ἐκ τῆς ἀνω δόξης ἀνεδήσατο, πρεσβεύων πάντοτε Χριστῷ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Παρίστατο τῷ ξύλῳ ποτέ, καιρῷ τῷ τῆς σταυρώσεως, ἡ Παρθένο, σὺν Παρθένῳ Μαθητῇ, καὶ κλαίουσα ἐβόα· Οἶμοι! πῶς πάσχεις πάντων, Χριστέ ὑπάρχων ἡ ἀπάθεια! Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Καὶ τρόπων μέτοχος.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἦ συνήθης Στιχολογία, Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου· καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν γρήγορον μέλπω σε, Μάρτυς, ποιμένα.

Ὁ Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιοῦς.

Τριαδὶ τῇ σεπτῇ, παρεστῶς στεφηφόρος, ὡς γρήγορος ποιμὴν, ὡς Μάρτυς ἱερός, ἱεραῖς σε δεήσῃσι, κοίμισον τὰ τῶν παθῶν με, ἀχλυῶδη ἰνδάλαματα, εὐφημοῦντός σε, μάκαρ Γρηγόριε.

Ο πολυάθλος ποιμὴν, ἀγώνων ἢ τριβῆ, Ἀρμενίας τὸ καύχημα, σήμερον πρὸς εὐωχίαν, τῆς πιστοῦς συνεκάλεσε· συνελθόντες αὐτὸν μακαρίσωμεν.

Ναμαίτων ζωηρῶν, τῶν τοῦ πνεύματος μάκαρ ἐμπλησθεῖς ὡς ποταμὸς, Ἐδέμ τῆς νοητῆς, ἐκπεπόρευσαι πρόσωπον, ἄρδων τὸ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ξηραίνων τὸ πέλαγος, τῆς εἰδωλομανίας Γρηγόριε. Θεοτοκίον.

Γυναῖκες τῷ Σταυρῷ, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, κραταιούμεναι Ἀγνή, ἐνήθησαν στερρῶς, καὶ αὐτῷ προσηέθησαν ὀπισθὲν σου τῆς Παρθένου, παρθενίας λαμπρότησι, καὶ Μαρτύρων ἐν αἵματι λάμπουσαι.

Ὡδὴ γ'. Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν.

Ραπισμοῖς σιαγόνων σου, μύλας συντρίβεις· λεόντων, καὶ ὀχετοῖς αἱμάτων, δαιμόνων λύθρον ἐκμειοῖς, εἰδωλικάς προρρίζους τε, καταστρέφεις στήλας Ἀξιάγαστε.

Οὐ δεινῶν ἐπίτασις, οὐ χαλεπαὶ τιμωρίαι, οὐ ζοφωτάτη λάκκου, καθεῖρξαι χρόνιος τὴν σὴν ἀδαμαντίνην ἔτρεψε διάνοιαν Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Νυσταγμὸν σοῖς ὄμμασι, Μάρτυς οὐκ ἔδωκας ἕως, τοὺς νυσταγμῷ κακίας, κενρατημένους δυσσεβῶς, υἱοὺς ἡμέρας ἔδειξας, κραυγάζοντας· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενον Κόρην, σὲ Ριψιμία ἢ Μάρτυς, ἐπισταμένη μόνην, ἐθέλχθη σοῦ ταῖς

καλλοναῖς, καὶ τῷ Χριστῷ ὀπίσω σου, προσήνεκται, ἄθλοις διαλάμπουσα. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**τι στεῖρα ἔτεκεν, ἢ ἐξ ἔθνων Ἐκκλησία, καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις ἠσθένησε
» συναγωγή· τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν βοήσωμεν· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Βλέμμα γρήγορον τῆς διανοίας, Μάρτυς ἐνδοξε προκεκτημένος, ὁμωνύμως καὶ καταλλήλως διέπρεψας· ὑπὲρ Χριστοῦ τῇ ἀθλήσει στρεβλούμενος, ἐν προσευχαῖς ἀνενδότως ἠγρύπνησας. Ὄθεν εἴληφας, ἱεραρχικῶς δι' αἵματος, βραβεῖον κατ' ἄμφω παμμακάρι Γρηγόριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάντα αγνε Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἄγγελου ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομῆτορ, ἐν τῷ Σταυρῷ θασσαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωθεῖσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις; θείων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ἦ δὲ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Εἰς περίβλεπτόν σε ὕψος, μαρτυρίου ἀνήγαγεν, ὑψηλὸς ἐν δόξῃ, Κύριος ὁ Ὑψιστος ἐνδοξε· οὐ τὰ παθήματα χαίρων ἐξεικόνισας, Ἱερομάρτυς, Δόξα βοῶν τῇ δυνάμει σου.

Λυμαινόμενον ἀθέως, τὸν ἐχθρὸν χώραν ἀπασαν, τὴν τῶν Ἀρμενίων, θεία δυναστεία κατέβαλες· καὶ ὡς πυρρὸς ἀναλάμπας κατεφώτισας, τοὺς ἐν σκότει κειμένους Σοφε ματαιότητος.

Πολυπλάσιον τῷ Κτίστη, σοῦ τὸ τάλαντον ἤνεγκας, τῶν ἀνασωθέντων, θείαις διδασκαῖς σου Γρηγόριε, καὶ πρὸς αὐτοῦ τὸν ἀγῆρω κληρῶν εἴληφας, βασιλείαν τὴν τῶν οὐρανῶν καὶ λαμπρότητα.

Θεοτοκίον.

Ος καλὴν ὡς ἐκλεκτὴν σε, ὡς ὠραίαν ἠγάπησαν, νεανίδες Κόραι, μετὰ Ῥιψιμίας ἀθλήσασαι, Παρθενομῆτορ Μαρία καὶ ὀπίσω σου, προσηνέχθησαν, τῷ σῶ Υἱῷ εὐφραινόμεναι.

Ἦ δὲ ε'. Τὸν φωτισμόν σου Κύριε.

Σταυροφανὲς ἑώρακας, σημεῖον ἐμφανῶς, φωτὶ ἐκλάμπον, καὶ λύον τὴν νύκτα τὴν

εἰδωλικὴν, φωτὸς τε τέκνα τοὺς πιστῶς ἐργαζόμενον.

Εν κατωτάτῳ λάκκῳ σε, διέσωσε Θεός, θηρσί συνόντα ἐτῶν περιόδους, μέλλοντα φωτὶ τοῦ θείου Λόγου, καταυγάζειν τοὺς ἄφρονας.

Μαρτυρικῶς ἠγώνισαι, στεφθεὶς ὡς νικητῆς· χρισθεὶς δὲ μύρω ἱερωσύνης, ἔχρισας λαοὺς, δυσώδους πλάνης ἀπαλλάξας Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Αὐτῆς ὁσμῆς αἰσθόμεναι, τῆ μύρη τῆ ἐκ σοῦ, ἀγνή Παρθένε ἐκλάμπαντος Λόγου, δι' ἀθλητικῶν αὐτῷ ἀγῶνων, εὐηρέστησαν χαίρουσαι.

Ἦ δὲ ε'. Ἐβόησε προτυπῶν.

Ρημάτων σου, δυναστεία ναοὶ κατερράγησαν, καὶ δαιμόνων, κατεβλήθη ἀνίδρυτα ξόανα, καὶ πιστῶν καρδίαι, θεικῶ ἐνιδρύθησαν ἔρωτι.

Τηριδάτην, ὡς περ συνδεδεμένον προσήγαγες, τῷ Κυρίῳ, ὡς περ ἄρνα τὸ πρὶν λύκον ἀγριον, διὰ μέγαν πλοῦτον, εὐσπλαγχνίας Θεοῦ νῦν σωζόμενον.

Υπέδειξας, πλανηθεῖσι τὴν τρίβον τὴν ἐνθεον, ἀπλανέσι, διδασκαῖς Ἱεράρχα χρησάμενος, ὡς ποιμὴν Ποιμένος, ἀληθοῦς μιμητῆς ὡ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Σταυρωθέντα, τὸν ἐκ σοῦ ὡς ἐπέγνω σαρκούμενον, Θεοτόκε, Ῥιψιμία αὐτῷ συνεσταύρωται, ὡς ἀμνάς ποιμένη, ἱερεῖον Θεοῦ ὡς ἀμώμητον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**βόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Τὸν εὐκλεῆ καὶ Ἱεράρχην ἅπαντες, ὡς ἀθλητὴν τῆς ἀληθείας σήμερον, οἱ πιστοὶ θείοις ἐν ἄσμασι, καὶ ὑμνωδίαις εὐφημήσωμεν· τὸν γρήγορον ποιμένα καὶ διδάσκαλον, Γρηγόριον, φωστῆρα τὸν παγκόσμιον· Χριστῷ γὰρ πρεσβεύει, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦτον τὸν μέγαν ἐν Ἀθλοφόροις, τὸν φωστῆρα τὸν θεῖον, Ἀρμενίας πιστοὶ ποιμένα τέ καὶ πρόμαχον, ἐν ὑμνωδίαις εὐφημοῦμεν καὶ ἐν ἄσμασιν ἐνθέοις αὐτοῦ τὴν μνήμην· τὴν γὰρ ἀγλὴν τῶν ματαιῶν εἰδώλων ἠφάνιστε, σὺν τούτοις καὶ τῶν δαιμόνων τὴν ἐνέργειαν ἐνέκρωσε· διὸ τοὺς πόνους ὑπήνεγκε σαθηρᾶ διανοία καὶ χάριτι, καὶ πρεσβεύει Χριστῷ τῆ σωθῆναι ἡμᾶς.

Συναξάριον.

Τῆ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Γρηγορίου τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Στίχοι.

Εἰδὼς τὸ, Γρηγόρε εἶτε, τοῦ Θεοῦ Λόγῃ,
Θεοῦ καλοῦντος, γρηγορῶν ὠφθης Πάτερ.

Ἀρμενίης μεγάλης θάνε Γρηγόριος τριακοσῆ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, Πάρθος τὸ γένος, υἱὸς Ἀνάχ, συγγενῆς Κουσαρῶ βασιλείῳ Ἀρμενίας. Παρὰ Τηριδάτου δὲ τοῦ βασιλέως κρατηθεὶς ὡς Χριστιανός, πολλὰς τιμωρίας ὑπέμεινεν· εἶτα μαθὼν ὁ Τηριδάτης, ὅτι υἱὸς ἐστὶν Ἀνάχ τοῦ Πάρθου, τοῦ τὸν πατέρα αὐτοῦ δολοφονήσαντος, δεσμεῖ αὐτοῦ χεῖρας καὶ πόδας, καὶ ἐν Ἀρταξᾷ τῇ πόλει ἐν λάκκῳ βαθεῖ ἱναπέριψεν, ἐμπλέω ἐντὶ θηρίων καὶ ἔρπετων· ἐν ᾧ καὶ ἔτη δεκαπέντε διαβιάσας ζῶν, ἐτρέφετο κρυφίως ὑπὸ γυναικὸς χήρας. Τοῦ δὲ βασιλέως Τηριδάτου παραφρονήσαντος, καὶ τὰς σάρκας αὐτοῦ κατισθίοντος, καὶ μετὰ χοίρων ἐν τοῖς ὄρεσι βοσκομένου, ἐθεάσατο ὄνειρον Κουσαροδούκα ἢ ἀδελφῆ αὐτοῦ, καὶ φωνῆς ἤκουσεν· Ὡς εἰ μὴν ἐξέλθῃ Γρηγόριος ἐκ τοῦ λάκκου, Τηριδάτης οὐχ ὑγιαίνει. Ἐξελθὼν οὖν ἐβάπτισεν ἅπαντας, καὶ γηγονῶς ἐπίσκοπος, καὶ ἐκκλησίας συστήσας ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν Ῥιψιμίας, Γαϊανῆς, καὶ ἐτέρων λβ΄. Ὁσιομαρτύρων γυναικῶν καὶ παρθένων.

Στίχ. Ἦλγει σπαθισμοῖς οὐδαμῶς Ῥιψιμία,
Ἄπειρα τούτοις ἀνταριθμοῦσα στέφη.

Γαϊανὴν ἔστεψεν ἄσκησιν πάλαι·

Καὶ νῦν ἄθλησις ἢ διὰ ξίφους στέφει.

Τιμᾶ, Τριάς, δεκάς σε τριπλῆ Μαρτύρων,
Σὺν ταῖς δυσὶ θηήσκῃσα σὲ χάριν ξίφει.

Αὗται αἱ Ἁγίαι γυναῖκες ὑπῆρχον παρθένοι καὶ μονάζουσαι. Καὶ ἡ Γαϊανὴ ἦν γραῦς, ἡ δὲ Ῥιψιμία, νέα εὐγενὴς καὶ εὐμορφος. Μαθὼν δὲ περὶ τοῦ κάλλους αὐτῆς ὁ Τηριδάτης, ἀποστείλας ἐκράτησεν αὐτὴν, καὶ ἐβιάζετο πρὸς ἀθέμιτον μίξιν, ἀλλὰ τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει οὐ περιεγένετο αὐτῆς· ἀποτυχὼν δὲ τοῦ σκοπῆ, ἔκειτο ὡσεὶ νεκρός. Οἱ δὲ τοῦ βασιλέως στρατιῶται, ἐφυγούσαν αὐτὴν διώξαντες, καὶ λαβόντες, πρῶτον μὲν διέρρηξαν τὰ ἱμάτια αὐτῆς· ἔπειτα τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐπίσω προσδήσαντες, τὴν γλῶσσαν ἀπέτεμον, καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ἔκαυσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξαν· ἦτις, κατὰ μικρὸν κοπτομένη, τὴν μακαρίαν αὐτῆς ἀφῆκε ψυχὴν. Συνανηρέθησαν δὲ αὐτῇ ἄνδρες Χριστιανοὶ τὸν ἀριθμὸν ἑβδομηκοντα, καὶ γυναῖκες τριάκοντα δύο. Ἡ δὲ γυναῖκα Γαϊανὴ διεπάρη τὸν αὐχένα, καὶ ἐφυσίθη ὡσεὶ ἄσκος, καὶ τὴν δορὰν τῆς σαρκὸς μέχρι τῶν μαστῶν ἀφαιρεθεῖσα, λίθοις συνετρίθη, καὶ οὕτω τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑβδομηκοντα Μαρτύρων, τῶν συναναιρεθέντων τῇ Ἁγίᾳ Ῥιψιμίᾳ, καὶ μνήμη τῶν Ὁσίων δύο γυναικῶν.

Στίχ. Τέθνηκεν ἀνδρῶν ἑβδομηκονταῖς ξίφει
Θηήσκῃεν ἐτοίμων εἰ δέοι καὶ πολλάκις.

Δυὰς γυναικῶν ἀρεταῖς τεθραμμένων.
Ἀθλητικῶς τμηθεῖσα κοσμεῖται ξίφει.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Στρατονίκου.

Στίχ. Ὁ Στρατόνικος, τῷ διὰ ξίφους τέλει,
Ἄπαν στρατεύμα δαιμόνων νικᾷ μόνος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μαρδόνιος, ἄνθρακας ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ δεξάμενος, τελειοῦται.

Στίχ. Γνώρισμα Μαρδόνιε τοῦ πάθους φέρεις,
Ἐπὶ ὀμφαλοῦ σφράγισμα καύσεως φέρων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Οἱ Ἅγιοι χίλιοι Μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Χιλιάριθμος ἀχεννοτμήτων φάλαγξ,
Ἐπαθλον εὗρεν οὐκ ἀριθμητὰ στέφη.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ΄. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Πολυειδεῖς βασάνους, καθυπομείνας Μάρτυς, πολλοὺς βασάνων ἠλευθέρωσας, μελλούσης ἐτάσεως, Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οἶκον Τριάδος σαυτὸν, ἀποτελέσας Μάρτυς, ναοὺς εἰδῶλων κατηδάφισας· ναοὺς δὲ ἀνήγειρας, τῷ παντεπόπτῃ Λόγῳ, λαοῦ εἰς σωτηρίαν.

Ἱερουργὸς ἐδείχθης, σαυτὸν θυσίαν πρῶην, Ἰερμῶς προσάγων τῷ Δεσπότη σου· ὃν θυῶν μετέπειτα, τοῖς εὐσεβέσι νέμεις, ψυχῶν εἰς σωτηρίαν. Θεοτοκίον.

Μαρτυρικοῖς στεφάνοις, κεκοσμημέναι Κόραι, τῷ ἐκ Παρθένου ἀνατείλαντι, Θεῷ προσηνέχθησαν, μελωδικῶς βοᾶσαι· Χριστέ, εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ ἠ΄. Αὐτρωτὰ τοῦ παντός.

Εἰναθλήσας νομίμως κατήσχυνας, τοὺς ἀνόμους ἐχθροὺς κραταιότητι, ἱερουργὲ Γρηγόριε, καὶ Θεῷ προσηγάγω μέλποντα δῆμον· εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νεουργήσας τὴν ἄκαρπον ἄρουραν, κατεβάλλου τοῦ λόγου τὰ σπέρματα, εἰς ἑκατὸν δρεψάμενος, λογικῶν ἀσταχυῶν τὴν εὐκαρπίαν, γεωργῶ τῶν ψυχῶν εὐφορήσασαν.

Αστραπαῖς σου τῶν λόγων ἐφώτισας, καὶ πολλὰς μυριάδας προσήγαγες, τῷ διήμας ἐκούσια, ὑπομείναντι πάθη, ᾧ μελωδῶμεν· εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Οὐ βασάνων πληθύν δειλιάσασα, οὐ σαρκὸς ἡδοναῖς ὑποκύψασα, τὸν ἐκ Παρθένου Κύριον, ὡμολόγει βοῶσα ἡ Ῥιψιμία· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**υτρωτὰ τοῦ παντὸς παντοδύναμε, τοὺς
» ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκα-
» ταβαῖς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάν-
» τα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὡδὴ Δ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ισχυῖ νευρούμενος Χριστοῦ ὑπήνεγκας, τῶν βασάνων τὸ ἐπίπονον, στήλας κατέαξας δαιμόνων, ναοὺς εἰδωλικῆς κατηδάφισας, λαεῖς τε τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ ἐφώτισας, Ἱερομάρτυς πανσεβάσμιε.

Οὐ ὀρθρος ἀνέτειλεν ἡμῖν ἡ μνήμη σου, χαρισμάτων αἴγλην φέρουσα· σὺ γὰρ φωτὸς ὠφθῆς δοχεῖον, τοῦ Θεοῦ, καὶ πρὸς φῶς ἐξεδήμησας, ἀνέσπερον πλησίως λαμπόμενος, φωτοχυσίαις Θεαῖς Ὅσιε.

Συνόμιλος ὠφθῆς Προφητῶν, Μαρτύρων τε, Ἀποστόλων ὁμοδαίτος, Ἀρχιερέων καὶ Ὀσίων, Ἀγγέλων Ἀρχαγγέλων ἰσόρροπος· μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὑμνουμένων σε, Πάτερ δυσώπει τὸν φιλόνηρον.

Ηρίστευσαν γυναῖα σεμνά, τὴν ἐκπτώσιν, τὴν τῆς Εὐᾶς ἀνορθούμενα· ἠνεγκαν πόγων τρικυμίαν· μεγάλα τὸν εἰς ὕψος καυχώμε-

νον, ποσὶν ὠραιοτάτοις συνέτριψας· ἄς ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἐκ σοῦ, ἐκλάμπαντος, ἐλλαμφθεῖσα Ἀειπάρθενε, πόθῳ ἀσχέτω Ῥιψιμία, παθήματα αὐτοῦ καὶ τὸν θάνατον, οἰκεία τῇ σαρκὶ ἐξεικόνισεν· ὅθεν σὺν σοὶ νῦν ἐπαγάλλεται.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» κατάραν εἰσωκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε
» Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ
» κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνησας· ὅθεν σε πάν-
» τες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Φρικτὸν ἰδόντες θέαμα, ἐξέστησαν οἱ ἄπιστοι· ὃν γὰρ ἐνόμιζον εἶναι νεκρὸν ἐν λάικῳ θηρίῳ, ζῶντα ἀναβιβάσαντες, προσπίπτουσι κραυγάζοντες· Μέγας Θεὸς Γρηγορίε, ὁ τῶτον δείξας φωστῆρα.

Θεοτοκίον.

Ονώτοις ἐποχούμενος, χερουβικοῖς Πανάχραντε, ἐν ταῖς ἀγκαλαῖς σου θέλων, σάρκα λαβὼν ἀνεκλίθη, ὅπως ἡμᾶς ἐργάσῃται, υἱοῦς Θεοῦ τῇ χάριτι, τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας, καὶ σὲ αἰεὶ εὐφημοῦντας, τὴν πρόξενον σωτηρίας.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τ Ε Λ Ο Σ .

APR 12 1955

